DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

N.G. KABAL

GECENİN HİKÂYESİ

AMELYA

N.G. KABAL

GECENİN HİKÂYESİ

AMELYA

Ölü doğmuş çocuklara...

GİRİŞ

Varoluş, insan elinde tekinsiz bir çabaya dönüşüyordu. Durdurulamaz şekilde ilerleyen teknoloji, yapay zekâlar, simülasyonlar, sanal gerçeklik, ölümsüzlük, düşünce aktarımı, genetik oyunlar, işlenmiş bilinç, kopyalanabilir DNA ile insanlığın ilerlemesi durdurulamaz bir hal almıştı. Benlik bilinci ve insanoğlunun kendisini yaşayan tüm canlı türlerden üstün görme hali kontrolünü yitirmişti. Bilim bir çare arayışı olmaktan çıkmış, kişisel hırslara yenilmişti.

Doktor Miray Perez, uluslararası çalışmaların yönetildiği MENZA kliniğine doğru dikenli tellerin altından geçerek yürüyordu. Kapıda bekleyen askerler onu süzüp gerekli yerlere kartını okutmasını bekledi. Doktor Miray, boynunda asılı kartını titreyen elleriyle ekranlara okutup kapının kilidinin açılmasını beklemeye koyuldu. Şehre uzak bir araziye inşa edilmiş merkez, yasaklı bölgeydi ve hükümet güçleri tarafından en iyi şekilde gizlenip korunuyordu.

Genç doktorun uzun yıllardır üzerinde çalıştığı zamansız zaman projesi epey yol kat etmişti ve bugün bir adım daha ileriye gitmeye hazırlanıyorlardı. Bir araya gelmiş bu topluluğun tek bir amacı vardı; insanoğlunun yaşamını sürdürmek için kendi belleğine sığınabilmesi. Dünyanın sonunun geldiğini biliyorlardı. Kontrolsüz çoğalma dünyanın üzerindeki yükü arttırmıştı. Salgınlar, kıtlık ve susuzluk kapıdaydı. Birileri çareyi uzayda arıyordu, birileri okyanusun dibinde, bazıları teknolojide ve yapay zekâda. Şehrin uzağındaki bu merkezdeyse çareyi insan zihninde arıyorlardı ve başardıklarına inanıyorlardı.

Düşünce gücünün yaşamsal ihtiyaçları karşılayabileceği, insan zihninin yaşanılacak yeni bir yer yaratacağı bu proje, uzun deneyler sonrasında istedikleri aşamaya gelmişti. AMELYA İSİS, düşünce

gücünü istedikleri şekilde kullanmayı başarmıştı. İlk etapta sadece eşyaları hareket ettirmeye başlayan denek, daha sonra kafasının içinde kendi gerçekliğini yaratmaya başlamıştı. Onu aç ve susuz bırakmışlardı ama denek, düşünce gücüyle kendi ihtiyaçlarını karşılamış ve yaşamsal fonksiyonlarında bir soruna rastlanmamıştı. Normal bir insanı öldürmeye yetecek kadar aç bırakılmıştı ama gözlerini açtığında tamamen sağlıklıydı. Onu bomboş bir odaya hapsetmişlerdi ama denek bir ormanın içindeki küçük bir kulübede yaşadığını söylüyordu. Daha ileriye gitmek için hazır olduklarında ondan başka zihinleri de kendi gerçekliğine çekmesini istemişlerdi. Doktor Miray, kendisi bizzat şahit olmasa bunu sorgulamaya devam ederdi ama denekle birlikte ağaçların arasındaki o küçük, güzel kulübedeydi ve uyandığında, aradan geçen zamanı anlamamıştı bile. Bu dünyanın sonuna yaklaşan insanoğlu için büyük bir ilerleme anlamına geliyordu.

İstediği bulgulara ulaştığında, Doktor Miray bir adım daha ileriye gitmek istedi, başta düşündüğü şey deneğin yarattığı gerçeklikte bir koloni oluşturmaktı, bu yüzden onun âşık olmasını istedi. Yeni tezini topluluğa sunmanın erken olduğunu biliyordu. Bu yüzden güvendiği tek kişiden, hayat arkadaşı olacak olan Doktor Aydın Fulden'den bunu yapmasını istedi. Bu onların projesi olmalıydı, bu onların başarısı olmalıydı, kalan hayatlarında refah içinde yaşamak için onlara ait bir buluş olmalıydı. Onların gerçekliği olmalıydı. Doktor Aydın, çekimser kalsa da olasılıkları ve sonucu düşündüğünde buna razı geldi.

Üç ay sonra denek, Doktor Aydın'ın çocuğunu taşıyordu ve Doktor Miray onunla yakından ilgileniyordu. İkisi de deneğin tüm güvenini kazanmıştı. Yedi ay sonra, denek kimsenin hesap edemediği kadar güçlenmişti. Bir düşünce, zihne düştüğü ilk anda bir olasılıktır ama sonuç hiçbir zaman kestirilemezdi.

Merkezin geniş koridorlarında, beyaz floresanların altında yürürken genç kadın düşüncelerle doluydu. Elinde çalışmasıyla ilgili tuttuğu zarf, saygı duyduğu profesörler tarafından takdir edildiği bir yazı metnini içeriyordu. Zorlu geçen çocukluk yılları ve hırs dolu eğitim

hayatının sonunda başarıya hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Hayatının çoğunda hiç kimse tarafından fark edilmeden bir yaşam mücadelesi veren Doktor Miray, projesini başarıyla tamamlarsa tüm dünyanın takdirini kazanmakla kalmayacak, dünyayı kurtaracağına inandığı bir başarıya imza atacaktı. Kendini adadığı çok uzun bir çalışmaydı onunki.

Alt kata inen asansörden çıkıp kapıların üzerinde yazan isimlerde tek tek gözlerini gezdirdi. Merkezin bu kısmında sadece başarı ihtimali görünen denekler bulunuyordu. En çok umut vaat eden ve herkesin merakla sonuca ulaşmasını beklediği kendi deneyinin kapısının önünde duraksadı. İçeriden gelen ses, kaşlarını çatıp konuşmalara kulak kesilmesine neden olmuştu.

"Aydın," dedi denek. "Artık bunu yapmak istemiyorum. Çocuğumuz yakında doğacak. Başka birisi yerimi almalı. Dışarı çıkıp kendi hayatımızı kurmalıyız."

Doktor Miray, durduğu yerde gerilip etrafta onu gören kimse var mı diye kontrol ederek biraz daha kapıya yaklaştı.

"Bunu daha önce de konuşmuştuk, Amelya," dedi Doktor Aydın, ikna etmek için yumuşak sesini kullanarak. "Bu projeye hayatımı adadım. Bu kadar yol kat etmişken vazgeçemeyiz. Bu çocuk bir mucize olacak."

"Ama istemiyorum. Çok acı çektim, bu kadar yetmez mi? Kızımız burada büyümemeli."

"O çok iyi olacak," dedi Doktor Aydın.

"Seni çok seviyorum," dedi denek. "Sadece seninle ve kızımla olmak istiyorum. Beni sevdiğini söylemiştin, neden burada kalmak istiyorsun?"

"Seni seviyorum elbette. İkinizi de seviyorum."

Şahit olduğu beklenmedik konuşma, kapının ardındaki kadının daha çok gerilmesine neden oldu. Bunu birlikte planlamışlardı ama duyduklarında doğru gelmeyen şeyler vardı. Daha fazla dinlemeden konuşmayı bölmek için kapıyı açtı. İçerideki iki kişinin gözleri de ona döndü. "Doktor Aydın," diye gülümsedi. "Sizi çağırıyorlar, lütfen beni takip edin."

"Nasılsınız, Doktor?" diye sordu denek içtenlikle. Yaşı henüz gençti, buraya geldiğinde daha genç olduğunu anımsadı. İlk andan beri onunla birlikteydi. Ama ilk andan beri bunun bir deney olduğunu biliyordu, neyin içinde olduğunu biliyordu ve gönüllü olmuştu.

"Çok iyiyim. Sen nasılsın?" diye karşılık verdi Doktor Miray, her zamanki nazik tavrıyla. Öğrenci yıllarında çalışmalarına karşılık bir duygusal bağ geliştirmemesi gerektiğini öğrenmişti. Hepsi bunu öğrenmek zorundaydı. Bilim bazen acımasızlıkla ilerlerdi. Gerçek başarı, risk almayı ve bazen acı sonuçlarla yüzleşmeyi gerektirirdi. Doktor Miray, bu konuda her zaman çok başarılı olmuştu.

"Biz iyiyiz. Sadece sıkıldık." Denek karnını severek gülümsedi. "Bana söz vermiştiniz. Bugün bahçeye çıkabilir miyiz?"

"İşlerimiz var, Amelya," dedi Doktor Miray ve tekrar adama döndü. "Çıkalım mı?"

Doktor Aydın, onun peşinden giderken yüzünde onaylamaz bir ifade vardı. Bir şey belli etmeden kliniğin uzun koridorunda yan yana yürümeye koyuldular. Yanlarından geçen insanlar bir şey sorduğunda üstünkörü geçiştiren Doktor Miray, bu durumu çözülmesi gereken bir problem olarak görmüştü. Bir an önce çözmek ve duygusal bir hezeyan yaşamaması için hem iş hem hayat arkadaşını uyarmak niyetindeydi. Özel ofisine girip kapıyı ve jaluzileri kapattıktan sonra saklayamadığı öfkeyle adama döndü.

"O da neydi?" diye sordu. "Birlikte bir hayat mı planlıyorsunuz?" Sevdiği adamdan zor bir şey istediğini en başından beri biliyordu ama bu onun projesiydi ve denek alelade birinin çocuğunu taşımamalıydı. Kontrol edebilecekleri, üzerinde söz hakkı olabilecekleri birinin çocuğunu taşımalıydı.

"Asıl bu yaptığın ne Miray?" diye çıkıştı Doktor Aydın. "Bu tavrın ne? Kendine gel. Aylardır bu oyunu sürdürüyoruz."

"Ona aşk vaatlerinde bulunduğundan haberim yoktu!"

"Bunu isteyen sendin!" dedi adam.

"Sadece onu kandır ve karnına bir çocuk koy dedim, mutlu aile rolü oynamanızı istemedim."

"Karnında benim çocuğumu taşıyor, nasıl davranmamı bekliyorsun?"

"O benim bebeğim!" diye sesini yükseltti kadın. "Bu benim projem." En başından beri öyleydi. Her zaman da öyle kalmalıydı. Duygusal zayıflık, dünya çapında bir sese dönüşecek her şeyi mahvedebilirdi. Kişisel olarak yaşadığı üzüntünün yanına, bu durumun işini ve bir hayat adadığı projesini mahvedebileceği gerçeği eklenmişti. Kendini kontrol edebilirdi ama bu sınırlarını aşıyordu.

Buna karşılık adam ona inanamayan gözlerle baktı. Ellerini sarı saçlarının arasında dolaştırıp odanın içinde birkaç adım geriye çekildi. "Sen ne dediğini bilmiyorsun!" Aynı fikirde olmadıkları açıktı, bu çok sık karşı karşıya kaldıkları bir durum değildi.

"Ona âşık mı oldun?" diye üzerine yürüdü kadın. "Ona âşık mı oldun, söyle?"

"Miray, saçmalıyorsun."

"Bizim için," dedi kadın. "İkimiz için gecemi gündüzüme kattım. Sevdiğim adamı başka bir kadının koynuna soktum. İkimizin geleceği için. O sizin çocuğunuz değil, bizim çocuğumuz olacaktı. Böyle konuşmuştuk." Sesini kontrol etmekte güçlük çektiğini hissetti. Adamın en başından beri çocuğa karşı bir düşkünlük beslediğinin farkındaydı, bunu bir sorun olarak görmemişti ama denekle duygusal bir bağ kurduğunu anlamamıştı. Bu büyük, çok büyük sorunlara yol açardı ve etkilenen tek şey ilişkileri olmazdı.

"Öylece bebeği alıp sessiz kalmasını mı bekliyorsun?" diye sordu adam. "Mantıklı düşünemiyorsun. En son ne zaman uyudun? O bir anne. O bebek bir proje değil onun için. Benim için de değil. Kendi çocuğumu bir deneye kurban etmeyeceğim."

Kadın, duyduklarıyla şok geçirmiş gibi hissediyordu.

"Miray," dedi Doktor Aydın, makul olmaya çalışarak. "Biraz uyumalı ve dinlenmelisin. Sağlıklı düşünemiyorsun. En başında yanlış yaptık, bunun bir hata olduğunu kabul etmek zorundayız."

"Asla!" dedi kadın yatıştırmak için ona uzanan kollardan sıyrılıp. "Asla hata değil. Bu asrın buluşu olacak. Benim buluşum. Benim başarım. Dünyayı kurtarmanın yolu olacak." Tamamıyla sarsılmıştı.

Bunu nasıl gözünden kaçırmıştı? Nasıl fark edememişti? Çok çalışıyordu, o kadar çok çalışıyordu ki aklına bile gelmezdi. Nasıl aklına gelebilirdi? Aynı fikirdeydiler. Birlikte yapmışlardı. İkisi de bunun doğru olduğuna inanmıştı.

"Aklını kaçırdın," dedi Doktor Aydın. "Gerçekten aklını kaçırdın artık." Onu ardında bırakıp kapıdan çıkıp gitti.

Kadın, biraz önce yaşananlardan dolayı şuurunu yitirmiş gibi hissediyordu. Hayatını adamıştı, bütün hayatını bu proje için yok saymıştı. Onlar için, ikisi için her şeyi yapmıştı. Ve şimdi kendi elleriyle sevdiği adamı kaybediyordu. Bu kadar yaklaşmışken, bitmek üzereyken aldığı darbe sinirlerini mahvetmişti. Olabilecekleri düşündükçe gerçekten aklını kaçırmış gibi hissediyordu. Büyük bir hayal kırıklığı ve hüsranla dolabının altındaki içki şişesini çıkardı. Kendisine bir kadeh içki koyup koltuğa oturdu ve ağlamaya başladı. Ne için ağladığına emin değildi. Öfkeli hissediyordu. En son ne zaman uyuduğunu bile hatırlamıyordu. Yoksulluk içinde geçen çocukluğundan ve öğrencilik yıllarından sonra kendisine mutlu ve refah içinde bir gelecek kurmak için gecesini gündüzüne katmıştı. Her şeyi hak ediyordu. Bütün başarıları, zenginliği, mutluluğu hak ettiğine inanıyordu. Şimdi nasıl olur da ona bu şekilde karşı çıkardı? Nasıl planlarından vazgeçerdi? İkisinin çocuğu. İkisinin başarısı olacaktı bu. Sonra gidebileceklerdi. Daha ötesi yoktu. Yıllardır uğruna çalıştığı her şey, şimdi bir ipin ucunda sallanıyordu.

Saatler sonra kapısı açıldığında başını zar zor tutuyordu. İçeriye gelen yüzü görmek için hafifçe doğrulmaya çalıştı. Saat çok geç olmalıydı. Kimsenin onu bu dağılmış halde görmesini istemiyordu. Toparlanmak için hareket etmeye çalıştı ama her yeri tutulmuş gibi hissediyordu.

"Doktor?" dedi gür sesli biri kapıyı ardından kapatırken. "Işığınızı gördüm." Deneklerden biri. Emsal Efnan. Her zaman nazik biriydi.

"Çalışıyordum," diye kontrolsüzce güldü kadın. "Ama bunu kimseye söyleme." İçki dolu bardağını kaldırıp daha çok gülmeye baş-

ladı. Yapayalnız bir hayat geçirmişti. Elinden tutan tek şey işi ve başarılarıydı. Şimdi bu haldeyken kapısını çalan tek kişi, elbette bir denek olabilirdi.

"Siz iyi misiniz?" Adam ona yaklaştığında kadın da bu sorunun cevabını merak ediyordu ve birden ağlamaya başladığında, ikisinin de cevabını almış olduğunu düşündü. Kafasının içinde tüm sarhoşluğuna rağmen birbirini itip duran olasılıklar çatışıyordu. Her şeyin muhtemel sonuçlarını düşündükçe daha da dibe battığını fark etti. İpi bir kez elinden kaçıranın bir daha yakalayamayacağını iyi biliyordu.

"Özür dilerim," dedi adam koltuğa, yanına oturup. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Burada olmaman gerekiyor," dedi Doktor. "Odandan ayrılmamalısın."

"Sizi bir süredir görmüyordum," diye karşılık verdi adam. "Bunun için üzülüyorum doğrusu."

"Meşguldüm." Kadın nefes aldı. Her zaman çok meşguldü. Meşguldü çünkü başarılı olmak istiyorsa meşgul olmalıydı. İyi bir kariyer istiyorsa meşgul olmalıydı. Herkesten daha iyi olmak istiyorsa herkesten daha çok çalışmalıydı.

"Görüyorum," dedi adam. "Çok çalışıyorsunuz. Hem çok güzel hem de çok başarılısınız."

Bu sözler karşısında, Doktor Miray daha çok gülmeye başladı. Adam her zaman ona karşı nazikti ama bu tavrından her zaman nefret ederdi. O bir denekti. Zayıf olanlardan biriydi. Buraya, kafes dövüşlerinden kurtarılarak getirilmişti. Zayıf olan hiçbir şeye tahammülü yoktu ama burada, şimdi, kendisi en zayıf anını yaşıyordu.

Eline dokunduğunu fark ettiğinde başını kaldırıp ona baktı. Gözleri adamın ela gözleriyle birbirine kilitlendi. İlgisini her zaman göstermişti ve Doktor Miray da bunu her zaman hissetmişti ama hiçbir zaman karşılık vermemişti. İyi bir sonuç görmediği hiçbir şeye zaman ayırmazdı. Kendi ilişkisini de böyle görmüştü kadın, doğru adama âşık olduğundan şüphesi yoktu, ikisi iyi bir sonuçtu ama bu krizi atlatamazlarsa kadının en büyük başarısızlığı olacaktı.

"Her zaman sizi izliyorum," dedi denek, Emsal Efnan. "Ne kadar çabaladığınızı görüyorum. Bana ilham veriyorsunuz."

Sen bir deneksin, demek istedi kadın. *Çaresiz ve sefil durumdasın. Hayatınla ilgili söz hakkın bile yok. Gözden çıkarılanlardan, hayatının bir değeri olmayanlardan birisin. Muhtemelen birkaç yıl içinde sen de masada kalanlardan biri olacaksın. Senin için ilham verici hiçbir şey olamaz.*

Buna rağmen sorular sorduğunda istemsizce adama cevap vermeye devam etti. Kendisi için de bir içki almak istediğinde bunun ne kadar yanlış olduğunu bilse de itiraz etmedi, belki de soru sormayı kesmesi içindi. Adam onun elini tuttuğunda itiraz etmedi, adam uzanıp onu öptüğünde itiraz etmediği gibi.

O bir bilim insanıydı, sarhoş aklı bile hatanın başka hataları doğuracağını bilirdi. Hayatı geldiği gibi yaşamanın anlamsız olduğunu, yapılacak her eylemin muhtemel sonuçlarını öngörebileceğini... Bugün bir hatayla başlamıştı ve üst üste gelen hatalarla devam ediyordu.

Daha önce hiç zayıflık göstermemişti, bu yüzden hissettiği şefkat açlığını anlamıyordu. Bu tecrübe ona, şefkatin zayıflığı beslediğini öğretecekti. O sıcak şefkatin, zayıflığının üzerinden nasıl geçtiğini ve kadını, adamın kollarına, daha büyük bir hataya ittiğini.

Doktor Miray koltukta, bir deneğin kollarının arasında çıplak bir şekilde gözlerini açtığında hızlı düşünmesi gerekiyordu. Adamı uyandırıp ayağa kalktı ve giyinmeye koyuldu. Üzerinde bir telaş vardı ve bunu gizlemeye çalışmıyordu.

"Bu tamamıyla yanlış," dedi farklı bir izlenim bırakmamak için. "Bundan kimseye bahsedemezsin. Asla bahsedemezsin." Duruşunu ve ciddiyetini koruyup nazik olmayan bir tonla konuştu.

"Sakin olun Doktor." Denek, olup biteni anlamaya çalışmadı, kadının tutumundan rahatsız olmuştu. "Kimseye söylemem." Doğruldu ve yerdeki kıyafetlerini alıp daha acelesiz bir şekilde giyinmeye koyuldu.

"Hayır." Kadın bu defa daha telaşla konuştu. "Böyle bir şey yaptığım duyulursa kovulurum. Bütün kariyerim, emeklerimin hepsi çöp

olur." Hassasiyetle yaklaşması gerektiğini düşünüp ağlamaklı oldu. "Bundan asla kimseye bahsedemezsin. Ne düşünüyordum! Kahretsin. Bu kadar içmemeliydim. Bu asla yaşanmamalıydı."

Adam kaşlarını çattı. "Asla kimseye bahsetmezdim," dedi. "Uyarmanıza gerek yok. Ama benim için asla bir hata değildi. Yaşamımın, özenle muhafaza etmek isteyeceğim tek anıydı."

"Bana neler yapacaklarını bilmiyorsun," dedi kadın duyduklarını biraz bile önemsemeden. Kendine inanamıyordu. Gösterdiği zayıflığı cezalandırmak istiyordu. "Lütfen odana git, bir daha asla karşılaşmamalıyız. Asla."

Bir şey söylemek üzere olan adamı eliyle durdurup jaluziyi araladı, dışarıda kimse var mı diye kontrol ederek kapıyı açtı. Adam, büyük bir hüsranla kapıdan çıkarken Doktor Miray onun yüzüne bile bakmıyordu. Oysa bu merkeze getirildiğinde onunla ilk ilgilenen ve daha önce kimsenin olmadığı kadar nazik olan bu kadın, kalması için ikna olmasına yetmişti. Kavga ve dövüş içinde geçen onlarca yılın ardından ona gülümseyen bu kadın, aklını darmaduman etmişti. O kadar etmişti ki neye bulaştığını bile anlamadan bütün bunların parçası olmayı kabul etmişti.

Doktor Miray, kapıyı kapattıktan sonra duvara yaslandı, olanlara inanamıyordu. Her şeyi silmek ister gibi masasına oturup dağılmış makyajını temizledi. Kendisine yeni bir olasılıklar hesabı kurdu. Yapması gerekenler ve muhtemel sonuçlar. Ayağa kalktı ve Doktor Aydın'la konuşmak için evlerinin yolunu tuttu. Dün gece olan her şeyi yok saymakta kararlıydı. Bundan kimseye bahsetmeyecekti ve aralarında geçen tartışmayı bir sonuca bağlayacaktı. Bir kriz yaşamışlardı, olası ve muhtemeldi. Gerçek bir sorun değildi. Daha makul bir yaklaşımla yine orta yolu bulacak ve işbirliği içinde hareket edeceklerdi. Buraya kadar gelmişken geri adım atamazdı. Hiçbir şeyden vazgeçemezdi. Hiçbir şeyin hayatını mahvetmesine izin veremezdi.

Bebek sekiz buçuk aylık olduğunda denek, tahminlerin ötesinde bir güce ulaştı. Doktor Miray kontrollerini gerçekleştirip notlarını aldıktan sonra Amelya İsis'in odasından çıkıp yöneticinin ofisine doğru hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. En başından beri onu destekleyen okul arkadaşı Fabianne Yargıcı bir nevi burada olma sebebiydi de. İçeriye girip kimsenin onları bölmemesi için kapıyı arkasından kilitledi.

"Neler oluyor, Miray?" diye sordu Fabianne Yargıcı. Merkezdeki en donanımlı bilim insanlarından biriydi ve projenin en büyük yatırımcısının karısıydı. Bütün her şeyi neredeyse onlar finanse ediyordu, bu yüzden onlardan habersiz bir adım atamazlardı. Farklı alanlarda uzmanlıkları olsa da iki kadın da aynı şeyi istiyordu. Amaçları ortaktı.

"Kontrolden çıktı," dedi Doktor Miray, mutsuz bir ifadeyle. "Denek, kendi yarattığı gerçeklikte hasta olduğundan bahsetti, vücudunda çıkan yaralardan ama uyandığında hiçbir şeyi yoktu. Orada olan şey orada kalıyor. Yarattığı gerçekliğe döndüğünde hastalığı devam ediyordu ama uyandığında yine bir şeyi yoktu." Bir süredir bunun üzerinde çalışıyordu, bu anı ve başarısızlığını olabildiğince ertelemeye çalışmış, düzeltmenin yolunu aramıştı ama daha fazla bundan kaçınamazdı.

Yönetici, duyduklarının üzerine bir süre düşündü. Hatalı sonuçlar alışkın olmadıkları durumlar değildi ama bu alan, ikisinin de hevesli olduğu ve neredeyse kesin başarı sonucu bekledikleri bir çalışmaydı.

"Bunun neden olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece zihinsel bir alan değil," diye açıkladı Doktor Miray. "Fizikçiler dahil olmalı. Zaman ve mekân kavramı hesaplarımızın dışına çıktı. Bu bir çeşit boyut belki de." Devam etmeden önce duraksama ihtiyacı duydu. "Dün gece gittiğinde bedeni de yok olmuş. Bunun nasıl olduğunu açıklayamam ben." İhtimaller her zaman vardır, sonuçlar çoğunlukla kestirilemez ama bu kadar bilinmezlik tek başına çözemeyeceği noktadaydı. Bunun farklı açılardan bir başarı olduğunu düşünüyordu ama kontrol edilemeyen başarı, her zaman başarısızlık olarak tanımlanırdı.

"Bedeni mi yok olmuş?"

"Öylece yok olmuş."

"Kim gördü?"

"Aydın."

"Bunu gizli tutmalıyız."

"Ben de öyle düşündüm. Aydın kimseye bahsetmez ama ne yapacağımızı bilmiyorum. Beni aşıyor." Derin bir nefes alıp yine aynı fikirde oldukları için rahatladı. Projesine karşı çıkan insanlar vardı, birçok meslektaşı bunun kesinlikle hatalara yol açacak bir çalışma olduğunu savunup karşısında duruyordu. Onlardan birinin duyması, daha üst kademedeki insanların duyması anlamına gelirdi. Bu da çalışmalarının sonlandırmasına neden olurdu. Bunu kaldıramazdı.

"Bebek ne durumda?"

"Yaşam fonksiyonları iyi görünüyor ama artık başka ihtimalleri de düşünmeliyiz. Çocuk orada doğarsa oradan çıkamayabilir ve orada kontrolümüz olmayan bir güç doğmuş olur."

"Buna izin veremeyiz."

"Çocuğu karnından çıkaralım," dedi Doktor Miray. "O hâlâ bir başarı. Ama deneyi sonlandırmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Çok yol kat ettik," dedi yönetici. "Hemen karar vermeyelim. Güvendiğim birkaç kişiyi dahil edip buna neyin sebep olduğunu anlamaya çalışalım." Yüzünde en ufak bir kaygı ya da endişe yoktu. Doktor Miray, her zaman onun soğukkanlılığına hayran kalmıştı ama bu defa gerçek bir katılık sergiliyordu. Neredeyse buz gibi bir ifadesi vardı.

"Bebek ne olacak?"

"Ameliyatla alın," dedi. "Deneği uyutun. Neler olduğunu anlayana kadar kontrol altında tutalım."

"Karşı koyarsa?" diye sordu Doktor Miray, son kez kendi içinde düşünerek. "Bebeği aldığımızda nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz. Uzun zamandır çıkardığı zorluğu bildirmiştim, devam etmek istemiyor. Onu ne kadar daha oyalayabiliriz, emin değilim."

"Kurulu toplayacağım," diye karşılık verdi kadın. "İkna olmazsa yok edilir. Protokolü biliyorsun, iz bırakamayız, buradan çıkıp öylece bir hayat yaşamasına izin veremeyiz."

Doktor Miray, tekrar başıyla onayladı. Aynı düşünceleri paylaşıyordu ve bir yanı artık Amelya İsis'ten kurtulmak istiyordu. Daha fazla ayağına dolanmasını istemiyordu. İstediğini almış ve neler yapabileceklerini görmüşlerdi.

"Emsal Efnan," dedi. "Onunla devam edebiliriz."

"Vazgeçilebilir biri mi?"

"Olumlu," diye yanıtladı. "Oldukça güçlü biri."

"Amacımıza ulaşmak için daha güçlü bir zihne ihtiyacımız olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz," dedi Fabianne Yargıcı. "Önce istediğimiz bedeni ve zihni yaratıp sonra onu güçlendirebiliriz."

"O şekilde daha iyi bir sonuç alacağımıza inanıyorum."

"O halde gerekeni yap."

"Elbette."

"İyi iş çıkardın, Miray," dedi kadın. "Bu hepimiz için büyük bir başarı. Daha ileriye götürebilirsek bize getirilerini öngöremiyorum bile."

"Bu bir çeşit mucize," diye katıldı Doktor Miray ve nihayet istediğini yapmak için odadan çıktı. Doktor Aydın'ın çocuğuna karşı büyük bir zaafı oluşmuştu. Planlarını sürdürmenin tek yolu çocuğu denekten almaktı. Sonra her şey yoluna girecekti. Çocuğu ona bırakamazdı. Çocuk gerçek bir mucize olabilirdi, genetik bir mutasyonu olabilirdi, doğal bir güç kaynağı olabilirdi. Ve bu kendisinin başarısıydı. O bebek, anne ve babasından çok kendisine aitti. Onun fikriydi.

Gece yarısı ameliyathanenin hazırlanmasını söyledi, Doktor Aydın çıktıktan sonra. Sadece iki hemşireyle birlikte kendisi yapacaktı ve gerekirse Doktor Aydın'a mecbur kaldığını söyleyecekti. Adamın esas önem verdiğinin bebeği olduğuna inanıyordu. Bebeği aldıktan sonra hayatlarına devam edebilir ve istedikleri aileyi kurabilirlerdi. Sonra projesine daha sağlam koşullarda devam edebilecekti. Ve bu defa tecrübe edindiği hatalara izin vermeyecekti.

"Doktor Miray," dedi denek. "Neler oluyor?" Hemşireler onu hazırlarken denek kaygılı görünüyordu.

"Korkmana gerek yok, Amelya," diye gülümsedi. "Her şey yolunda. Senin ve bebeğin iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Bana ilaç mı vereceksiniz? Neden?"

"Bebekle ilgili bir sorun olduğundan endişe ediyorum, izin ver bakalım ve iyi olduğundan emin olalım. Merak etme, emin ellerdesin."

"Aydın nerede? Doktor Aydın nerede?"

"İçeride, hazırlanıyor. O da burada olacak."

"Onu görmek istiyorum."

Doktor Miray, hemşireye bakıp başıyla onayladı. Hemşire iğneyi deneğin koluna batırdığında hafifçe irkildi ama karşı koymadı. Çok geçmeden ilaç tesir etmiş ve bilincini kaybetmişti. Onu ameliyathaneye taşımalarını seyretti. Her şeyin yoluna gireceğini tekrar edip duruyordu. Denek, bu zamana kadar uyumlu ve işbirliği içindeydi. Uyandığında ona bebekle ilgili başka bir yalan söyleyecekti. Zamanla bunu kabullenecek ya da diğer hatalı denekler gibi uyutulacaktı. Bu işe girdiğinde, bütün bunların olası olduğunu bilerek kabul etmişti. O bir bilim insanıydı ve daha iyi bir gelecek için yapması gerekeni yapıyordu.

"Uyanıyor," dedi hemşire panikle. "Gözlerini açıyor."

"Daha fazla ilaç ver," dedi Doktor Miray, dikkatini kanlı ellerinden ayırmadan. Ameliyat öngörülenden uzun sürmüyordu, bu kadar erken reaksiyon vermesi normal değildi.

"Veremeyiz," diye karşı çıktı hemşire. "Şimdiden dozu aştık, daha fazlası ikisini de öldürür."

"Onu tutun o halde. Bebeğe ulaştım. Onu çıkarıyorum." Hemşirelerin ikisi de endişeyle ona bakıyordu. Ameliyatı durdurmasını ve bir şeyler yapmasını bekliyorlardı. Doktor Miray'ın elleri ana rahmindeki küçük bebeğe ulaştı. Denek zaten gözden çıkarılmıştı, bu noktada daha erken ölmesinde bir sakınca yoktu ama bunu sesli dile getirmedi. O an hiçbir şey umurunda değildi. Büyülenmiş hissediyordu. Daha önce böyle hissettiğini hatırlamıyor, bu kadar yoğun bir duygu olduğunu bile bilmiyordu. Gözlerine inanamıyordu. Düşün-

düğü tek şey küçük eliyle parmağını sarmaya çalışan minik kızdı. Hayatı boyunca ilk kez böyle bir şey yapıyordu ve bu anın mucizesi, bütün varlığını işgal ediyordu.

"Aydın... Aydın... Bebeğim..." Denek sayıklamaya başladı.

"Gözlerini açtı, uyandı, Doktor!" diye tekrar etti hemşire.

Doktor Miray, cevap vermedi. Dudaklarında bir gülümsemeyle ellerinin arasındaki küçük kızı seyrediyordu. *Gerçek bir mucize,* diye düşündü. *Benim mucizem. Benim bebeğim. Benim başarım. Ve şimdi ellerimde.*

Denek, hissettiği korkunç acıyla birlikte çığlık atmaya başladı. Kıpırdanıyor ve tutuşunu zorlaştırıyordu. Anestezinin etkisi geçtikçe acı içinde feryat ediyordu.

"Göbek bağını kesin," dedi Doktor Miray.

Hemşirelerden biri deneği tutmayı bırakıp söylediğini yaptı. Bebeği denekten nihayet tamamıyla ayırmayı başarmıştı. İki elinin içine sığıyordu. Ağlama sesi içeride yankılanmaya başladı. Avucunun içinde kıpırdanıyordu. Gözlerini ondan alamıyordu.

"Doktor!" dedi hemşire. "Ne yapacağız?"

Ameliyathanenin kapısı açıldı. Doktor Miray, bebeği bir battaniyenin içine sarmaya koyulmuştu. Bir an önce gerekli müdahaleyi görmesi için buradan çıkarması gerekiyordu. En önemli kısım hallolmuştu. Bundan sonrası sadece üzerinde çalışması gereken şeylerden ibaret olacaktı.

"Miray, burada neler oluyor?" diye bağırdı Doktor Aydın. Gözleri ameliyat masasında feryat eden deneğe, onu zor zapt eden hemşirelere, kan içinde olan zemine ve nihayetinde Doktor Miray'ın ellerindeki küçük bebeğe kaydı.

"Sen-" dedi Doktor Aydın. "Sen ne yaptın?"

"Doktor, bir şeyler yapmalıyız," diye tekrar etti hemşire. Aynı anda herkesin kulağını tırmalayan bir ses yankılandı. Çok güçlü bir ses dalgası onlara çarpmış gibi sarsıldılar. Boğucu bir his içeride çoğalmaya başladı. Ameliyat masasındaki aletler, ameliyat masasının kendisi ve zemin sallanmaya başladı.

"Onu buradan götür," dedi Doktor Miray, bebeği babasına teslim ederek. "Hemen, onu buradan götür." Adam, irkilmiş şekilde elindeki bebeğe baktı. Doktor Miray, duvardaki kırmızı butona bastığında, adam kendine gelmiş gibi bir şok yaşayıp koşmaya başladı. Kırmızı buton acil durum alarmıydı. Tehlike alarmıydı.

"Sakin ol," dedi doktor, deneğin başına geçerek. "Karşı koyman gereken bir şey yok."

"Aydın..." diye seslendi denek. "Nereye gidiyor? Bebeğim..." Acı ve ağlama krizi birbirinin önüne geçiyordu. Sarsıntı şiddetlendi. Bütün merkezde hissedildiğini düşündü. Denek, kendi zihnini kontrol edemiyordu. İçeriye giren başkaları da oldu. Doktor Miray, bıraktığı işin başına döndü.

"Daha fazla ilaç verin!" diye bağırdı hemşirelere. Deneğin yarasını kapatmak için kollarını sıvadı. Doktorlardan biri eldivenleri eline geçirip ona yardım etmeye koyuldu. "İlacı artırın!" diye bağırdılar. Denek daha çok feryat etti ama nihayetinde bilinci yeniden kapandı.

İki ay boyunca onu uyutmaya devam ettiler. Kontrol edebileceklerini düşündüler. Uyandırmaya karar verdiklerinde ve ilaçları kestiklerinde her şey için çok geçti. Doktor Miray ve Fabianne Yargıcı, deneğin başında duruyorlardı ve neler olacağını görmek istiyorlardı. Denek gözlerini açtı. Bir süre sadece tavana bakıp hiçbir çağrıya reaksiyon vermedi. Gözleri birden Doktor Miray'ın gözleriyle buluştu. Doktor, zihninde korkunç bir baskı hissetti, ne olduğunu bildiği bir baskı. Denek onun aklına saldırıyordu. Düşüncelerini bastırmaya çalıştı ama zayıflık göstermişti, denek aynı anda diğer kadına da saldırdı. İkisi de onu kurtardıkları için büyük bir hata yaptıklarını anlamıştı.

"Sen," dedi denek, Doktor Miray'a. "Her şeyi sen yaptın." Üzüntü ve öfke birbirine girdi. "Beni hiç sevmedi!" diye düşündü.

Panikkediler. Olasılıkların en korkuncu içinde bulundukları durumdu. Deneğin gözleri kaymaya başladı. Şuurunu yitiriyordu ama ne fiziksel olarak ne de zihinsel olarak kendini kontrol edemiyordu.

"Sen yaptın. Her şeyi siz yaptınız!" Yatağa bağlı olduğunu fark ettiğinde daha yüksek sesle çığlık atıp çırpınmaya başladı. Kulaklarını

tırmalayan yakarışları bir sesten fazlasıydı. Ağlaması bir ağıt ve daha da ötesinde bir saldırıydı. Bulundukları anı boğucu bir hava ele geçirmeye başladı. Düşünceleri hava boşluğunda akıntıya kapılmıştı sanki.

"Bebeğim..." dedi denek tekrar tekrar.

Fabianne Yargıcı, hazırda bulundurdukları iğneyi eline aldı. Denek, onu ve ne yapmak istediğini gördüğünde zihniyle kadını duvara savurdu. Gözleri delirmiş gibi bakıyordu. Acı, öfke, ihanet, hayal kırıklığı... Mümkünmüş gibi her şey gözlerinden akıyordu. Miray Efnan arkasını döndü ama kaçmak için de butona basmak için de geç kalmıştı. Kendi zihninin içinde acı çekmeye başladığını fark etti. Korkunç bir baskıydı. Ayaklarının altındaki zemin şiddetle titremeye başladı. Düşüncelerini kontrol edemiyordu.

Duvarın dibine savrulan kadından bir çığlık duydu. Aynı çığlığı kendi dudaklarından da duydu. Sonra her yerden. Kliniğin her yerinden, insanların damarları patlıyormuş gibi acı çekerek çığlık attığını duymaya başladılar. En kötü düşünceleri kendilerine saldırıyordu. Bir kâbus kapanının içinde kalmışlardı. Bir delilik salgını hepsini ele geçirmişti. Oradan oraya savruluyor ve herkes bir şeylere ya da birbirlerine saldırıyordu. Bir zihin, merkezin her köşesinde kendine ait parçayı arıyor, bulamadıkça şiddetini artırıyordu. Işıklar yanıp sönüyor, nefes almakta zorluk çekiyorlardı. Baş dönmesi, mide bulantısı ve çığlıklar her birini tek tek avlayarak esir aldı. Cayır cayır yanmaya başladıklarını düşündü. Zihinleri bulanmaya, görüşleri körleşmeye başladı. *Bir patlama,* diye düşündüler. Bir patlama oldu. Çok güçlü bir patlama sesi duyuldu. Ve bu, hepsinin sonu olan bir döngüyü başlattı.

Miray Efnan, bir gece uyandığında kalbi çok hızlı atıyordu. Saçları terlemiş, başı şiddetle ağrıyordu. Kafasının içinde katlanılmaz bir ağırlık vardı. Taşımakta güçlük çekiyordu. Anımsamakta. Hissetmekte. Doğrulmak için güç bela hareketlendiğinde bir yatağın içinde olduğunu fark etti. Yanında bir adamla birlikte. İrkilerek adamın yüzüne baktı.

Emsal Efnan. Denek.

Kalp atışları daha da hızlandı. Kafasının içinde bir kahkaha duymaya başladı. Aklını yitirdiğini düşündü. Panikle yataktan çıktı ve yanlış bir şey yapmış gibi adamdan uzaklaştı. Etrafına baktı. Daha önce görmediği, hiç bilmediği bir odadaydı. Üstünü başını yokladı. Bir kâbus görüyor olmalıydı. Elleri yüzünde, kollarında ve karnında dolaştı.

Karnında.

Karnında büyük bir şişlik vardı.

Gözleri yabancı şişliğin üzerinde dolaştı.

"Hayır..." diye fısıldadı. "Hayır, bu gerçek olamaz."

"Ama sen bana, gerçeğin sandığımızdan daha sonsuz ihtimallere çıkabileceğini söylemiştin, Doktor." Karşısındaydı ve gülümsüyordu. Şimdi ikisi de bir odada değil, karanlık bir koridordaydı.

Düşüncelerin hepsi art arda fotoğraf kareleri gibi zihninde belirmeye başladı. Her an, her konuşma, her deney, her olasılık, her sonuç, her başarısızlık. Yaptığı ve yapmak istediği her şey. Yapamadığı her şey.

"Hayır," dedi Miray. "Hayır, bu gerçek olamaz. Neredeyim ben? Ne yapıyorsun, kes şunu!"

"Yeşil Yol'dasın." Denek gülümsedi. "Bana denek demeyi kes!" diye bağırdı. "Benim bir ismim var. Ben bir insanım. Bir insandım." Gülen yüzü aynı şiddetle soldu. Hüzünlü ve mutlak bir çıldırmışlıkla bakıyordu artık.

Kadın, yeniden bir kâbustaymış gibi başını iki yana salladı. Anlamaya, daha çok anlamlandırmaya çalışıyordu. Düşünceler yığınıyla hesap ettikleri, korkunç bir ihtimale çıktı. Kafasının içinde, bildiği ve tanıdığı hayatından başka bir hayat daha buldu. Bir kasaba, bir ev, bir eş, bir çocuk, ona ait olmayan parçalar.

"Bana yaptığınızı yapıyorum," diye devam etti denek, kadının sorgulamasına karşılık. "Size benim uygun gördüğüm bir yaşam sunuyorum. Senin yaptığını yapıyorum, sana bir hikâye yazıyorum."

"Kes şunu!" diye bağırdı Miray.

"Kocanı gördün mü? Birkaç saat önce ona sarılıyordun."

"Saçmalama." Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı, en son neler olduğunu. Klinikte olduklarını biliyordu. Yerin şiddetli sarsıntısını hatırladı. Sonra o patlamayı. Ama sonrasındaki boşluk katlanılmaz bir ağrıdan farksızdı. Birisi araya başka bir yaşam sıkıştırmıştı. Bulanık ve sonradan eklenmiş parça, gerçek anlamda midesinin kasılmasına neden oldu.

"Artık benim gerçekliğimdesin," diye açıkladı denek.

"Bu imkânsız."

"Eserinle gurur duy, Doktor. Hep istediğin şeyi yaptın. İstediğine ulaştın. Bu senin başarın." Deli gibi gülüp küçük bir çocuk gibi onu alkışlamaya koyuldu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu dehşete düşmüş şekilde. "Sen ne yaptın?"

"Karnındaki bebek bana da sürpriz oldu ama ben bile böylesini planlayamazdım. O çocuk sevdiğin adamın çocuğu mu yoksa sevmediğin adamla işlediğin bir günah mı?" Denek tekrar, tekrar ve tekrar güldü. "İkimiz de kimin bebeği olduğunu biliyoruz." Kötü bir tiyatro oyununun kötü bir tiradını oynuyordu.

"Hayır."

"Ben, beni sevmeyen bir adamın bebeğini taşıdım, sen de sevmediğin bir adamın bebeğini taşıyorsun. Sen, beni sevildiğime inandırdın, ben de seni sevdiğine." Bakışları ciddileşti. Ona doğru korkusuzca yaklaştı. Hatırladığı sıcakkanlı, nazik ve tatlı kadından eser yoktu. "Şimdi sen, benim sana uygun gördüğüm hikâyeyi yaşayacaksın. Tadını çıkar, Doktor. Seni çok seven bir kocan var. Karnındaki şişliğe bakarak ne kadar zaman geçirdiğini hesapla. Şimdi uyanmanı istedim, bunca zaman benim istediğim şekilde hareket ediyordun, neler olduğunu hatırlamadan. O adamı sevdiğini sanıyordun. Her gece onun yanındaydın. Neler olduğundan haberin bile yoktu. Ama artık bunu biliyorsun. Artık her şeyi biliyorsun. Benden her şeyi saklamıştın. Bilmemek benim cezamdı, bilmek senin cezan olacak."

"Sen aklını kaçırmışsın." Geriye doğru kaçınmaya çalıştı ama uzun, karanlık koridorun bir sonu yoktu. Soluk almaya çalıştı. Ka-

pana kısılmıştı, gerçek bir kapana kısılmıştı. Kendi elleriyle yarattığı bir kapana hapsolmuştu.

"Siz aklınızı kaçıracaksınız! Ben neyi bilmenizi istersem o kadarını bileceksiniz, neye inanmanızı istersem ona inanacaksınız. Hepinizin hayatının değil, kafanızın içindeyim. Ben ne istersem onu söyleyecek, neyi istersem onu duyacaksınız. Tıpkı bana söylediğiniz gibi yalanlarla dolduracağım aklınızı. Şüphe içinde yaşayıp her gün, tekrar ve tekrar yok olacaksınız." İntikam arzusu açıkça yüzünden, sesinden, varlığından okunuyordu.

"Hayır..." diye tekrarladı. "Bunu sürdüremezsin, uzun süre bu yarattığın illüzyonu taşıyamazsın."

"En güzel kısmı orası. Burada doğan çocuk, burayı benim yerime taşıyacak. Tıpkı bebeğimi benden aldığın gibi onu senden almayı düşündüm ama onu istemeyeceğin aklıma geldi ve aslında ne muhteşem bir bebek olacağı. Çok güçlü bir baba ve çok akıllı, tehlikeli derecede akıllı bir annenin çocuğu... Dünyaya neler yapabileceğini düşünsene. Büyürken farkında bile olmadan zihni burayı besleyecek. Ben de yöneteceğim. Hepinizi, istediğim gibi."

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Çıkar beni buradan! Hemen beni buradan çıkar!" Ellerini yüzüne bastırdı. Kafasının içindeki düşünceleri kazımak istiyordu. Söylediklerine inanmamak istiyordu. Son vermek istiyordu. Çıkmak istiyordu. Neyin içindeyse sadece buradan çıkmak istiyordu. Gerçekten sevdiği adama dönmek istiyordu.

"Yeşil Yol'dan çıkış yok, Doktor," dedi kadın, kafasının içine. "Biliyorsun, geride iz bırakmamalıyız."

1. BÖLÜM: PUSU KURMUŞ KARANLIK

Sadece başıma geldi işte, sadece bütün bunlar benim başıma geldi. Fitilini ateşlediğim yangın her yeri kuşatmıştı. Zamanı yenmek için köprüyü değil, düşerim belki diye okyanusu da aşmak istedim; yangın her yerdeydi, okyanus hiçbir yerdi. Kaçmayı denedim. Alevler, kaçmaya çalıştığım ne varsa onun şekline girip yine karşıma dikildi.

Bir insan hayatına kaç yenilgi sığdırabilir? Zaman bana bunu öğretecekti, zaferlerin nasıl gelip geçici olduğunu. Bir gün, doğduğun evin önüne çıkan bir sokakta yenilgilerinle yüzleştiğinde, zamanın da tükenebildiğini görecektim. Artık orada olmayan evden kalan boşluğa bakarken ne hissedersem; zaferim de yenilgim de o olacaktı.

Soğuk, hissettiğim tek şey ne kadar soğuk olduğuydu ama bu sevdiğim birine ait bir soğukluk değildi. Öyle olsa beni böyle sarmalamasından rahatsız olmazdım. Ama kaçındım, inleyerek ve ağlayarak o soğuktan kaçınmaya çalıştım. Ölümün ne kadar soğuk olduğunu biliyordum. O kadar çok kişiyi kaybetmiştim ki ölümün ne demek olduğunu, yaşamaktan daha iyi biliyordum. Ama ölmek istemiyordum. Onu yalnız bırakmak istemiyordum. O beni bırakmazdı. O asla beni yalnız bırakmazdı.

"Karşı karşıyayız," diye seslendi puslu bir ses.

Gözlerimi açmak istedim, onu görmek istedim ama yapamıyordum. Gözlerim birbirine kenetlenmişti. Uzuvlarımı hissedemiyordum. Kendime ulaşamıyordum. Sadece karanlığı hissediyordum, bedenimi ele geçiren ve kanıma kadar sızan karanlığı.

O kadar parçalanmıştım ki sızması hiç de zor olmadı.

"Beni hapsedebilirsin," diye inledim zihnimi zorlayarak. "Beni kör edebilirsin." Sesimi kafamın içinde boyutlandırmaya çalıştım. "Ama beni yok edemezsin."

"Öyle mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

Hayalet bir gülümseme hissetmesem de dudaklarıma yerleşti. Sesimi duyurabilmiştim ve bu, yandığını göremediğim bir ışık demekti. Bu, yapabilirim demekti. Demek ki hâlâ vazgeçmemiştim.

Sesime yaptığım gibi görüşümü boyutlandırmaya çalıştım. Gözlerini kapattığında düşlemek gibi... Ama daha zor. Çok zor. Karanlık sıkı sıkı kenetlemiş ellerini. Aralamama izin vermiyor. Çarşaf çarşaf üzerime yığılmış.

"Üzgünüm," dedim sese. "Başına ne geldiğini bilmiyorum ama başına gelenler için üzgünüm."

Karanlığın içinde bir şey hissettim. Bir kaşıntı. Bir geri çekilme. Korku. Sanki kimse ona elini uzatmamıştı ama ben şimdi saçlarını okşamıştım.

"Sen de onlar gibisin," dedi ses.

Bu defa o kadar içten gelmişti ki gülmeyi başarmıştım.

"Hepimiz birileri için *onlar* değil miyiz?" Aslında kimden bahsettiğini bile bilmiyordum. Kiminle konuştuğumu bilmediğim gibi. Belki de kafamın içindeki onlarca çığlıktan biriydi. Bildiğim tek şey gölgelerin arasında olduğuydu.

Karanlık yoğunlaştı, üzerimden çekilmeye başladı. Bir sis bulutu gibi değildi. Daha çok dalga gibiydi. Çarşaf çarşaf kıyıya vuran bir karanlık. Korkutucu, devasa, derin ama tanıdık. Üzerimdeki baskısı hafiflemeye başladı. Kocaman bir yığının altındaydım ve biri teker teker yükleri kenara atıyordu sanki. Hafifliğe konsantre olmaya çalıştım, ağırlığın yok oluşuna. Zihnimde canlandırmaya çalıştım. Hissetmeye çalıştım. Parmağımı kımıldattım.

"Maya," diye fısıldadı. *Fetih.* Sesi titriyordu. Onu böyle duymayı sevmiyordum. Onun her zaman güçlü olmasını istiyordum.

"Beni bulmuşsun." Kendi sesimi işitebildim. Belli belirsiz gülümsemeye çalıştım. Gözlerime ulaşamıyordum. Hâlâ hissedemiyordum. Ağlamak istiyordum ama bunun onu daha çok üzeceğini biliyordum. Endişelenecek çok fazla şeyi vardı. Karanlık, kimsesizlik,

terk edilmişlik benim üzerime çullanmıştı ama ben de onun üzerindeydim. *Beni taşıyordu.* Onun taşıdığı ağırlık benimkinden fazlaydı.

"Seni her zaman bulurum," dedi ant içer gibi. Bunu bana ilk söylediği anda ona inanmıştım. Bu hayatta asla sorgulamayacağım tek şeydi.

Gözlerimi açabilmek, ona sarılabilmek, sıkı sıkı tutunmak istiyordum. Onu asla bırakmamak istiyordum. Onu bırakmak zorunda olduğumu bilmemek istiyordum. Karanlığın altından kalkmak, bu baskının üstesinden gelmek istiyordum. Herkesin bana yaptığını ona yapmamak istiyordum. Onu terk etmemek istiyordum.

"Ağlama," dedi. Bu defa belli belirsiz dokunuşunu hissettim. Sıcak bir şeyin üzerinde, bedenimin ötesindeydim. Sadece zihnim vardı. O karanlık boşluğun içinde tek başımaydım. Uzay boşluğunda, oksijeni tükenmek üzere olan ve gemisinden ayrılmış bir astronot gibiydim. Sessizlik ve gece. Başka hiçbir şey yoktu. Gözyaşımın sıcaklığını daha şiddetli hissetmeye başladım. Parmak ucunu çeneme doğru kaydırdı.

"Sana ihtiyacım var, ma petite." Dudaklarını, soluğunu aramızda bir cam varmış gibi hissettim. Camın ötesindeydi. Biliyordum. Her zaman oradaydı. Fetih Yargıcı, daima günün sonunda benim için oradaydı. Kendimi daha fazla zorladım, bir yanım, çok kuvvetli bir yanım kendimi o boşluğa bırakmak için çok hevesliydi. Artık yapmak istemiyordum, dayanmak istemiyordum. Ölümün huzurlu kollarına kendimi bırakmayı ve bitmesini istiyordum ama direnmeye devam ettim.

"Benim sana daha çok ihtiyacım var." Gözlerimi aralayıp çaresizce beni seyreden karamel rengi gözlerine doğru gülümsemeye çalıştım. Görüşüm bulanıktı, bunun sebebinin gözlerimde biriken yaşlar olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Gözlerini kapatarak derin bir nefesle alnını alnıma yasladı. Kokusunu içime çekebilmek için soluklanmaya çalıştım. Kirpiklerimi bile taşıması zor geldi.

"İyisin." Bir soru, bir tespit, bir dilek belki de bir duaydı bu kelime onun için.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Daha ilk dakikadan anneni sinirlendirdim ya da korkuttum mu?" Gülmeye çalıştım. Olup biten her şeyi ve ne kadar zavallı bir halde olduğumu düşünmeyince neredeyse komikti. Ama hatırlamaya başladım. Beni gecenin kör saatinde yataktan kaldıran uğultuyu, çıplak ayaklarıma batan dikenleri, ruhumu delip geçen fısıltıyı, soğuğun sırtımdaki keskin şiddetini, Esila'yı. Kendini o uçurumdan aşağıya bıraktığını.

Panikle doğruldum. Yüzünde kaygılı bir hal vardı. Buraya geldiğimizden beri iyi değildi ama şimdi neredeyse baş edemiyor gibi görünüyordu.

"Esila?" diye soludum.

"Gitti," diye fısıldadı. Elleri yüzümdeydi, her zaman yaptığı gibi bütün dünyayı kenara atarak sadece iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Saçlarımı kenara çekip boynuma baktı ve nutkumun tutulmasına sebep olacak bir şekilde eğilip boynuma dudaklarına bastırdı. Sormak istediğim tüm soruları ben de onun gibi bir kenara atarak kollarımı boynuna doladım. Yatağın üzerinde onu kendime doğru çektim. Başını göğsüme bastırdı.

"Üzgünüm," dedim. "Seni endişelendirmekten nefret ediyorum."

Başını iki yana salladı. Burnu elmacık kemiğime sürtündü.

"Hayatta kal," dedi bir yakarışla. "Sadece hayatta kal. Ne kadar endişelenmem gerektiği umurumda değil. Hayatta kal."

"Benden kurtulmanın kolay olmadığını en iyi sen biliyorsun." Becerebildiğim kadar alayla işaret parmağımı omzuna vurdum. "Bana yaptığın her şeyin üstesinden geldim."

Bir şey söylemeyeceğini fark edince sakinleşmesi için sadece nefes almaya devam ettim. Kulağını kalbimin üzerine yaslamıştı, sadece duruyordu ve onun için ne kadar kötü olduğunu anlamama yetiyordu. Kendime gelmek için zamana ihtiyacım varsa da artık yoktu. Artık önemli değildi. Onun bunu yaşamasını istemiyordum, onun bunun altında kalmasını istemiyordum.

Buzlar krallığına geldiğimizde, bunun onu ne kadar sarstığını görmüştüm. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum çünkü ona hiç sor-

mamıştım. Onun hikâyesini hiç dinlememiştim. Onun da bir ruhu olduğunu fark edememiştim. O ruhun ne kadar yorulduğunu ve o ruhun nasıl benim ruhumun önünde siper olduğunu...

Kollarım boynuna sıkı sıkı sarılıydı. Saçları çenemin altındaydı. Üzerime yaslanan yanağının soğukluğunu kıyafetlerimin üzerinden bile hissedebiliyordum. Baş parmağım ensesindeki saç tutamlarında dolandı.

"Biliyor musun," diye fısıldadım, kendime bile itiraf edemediğim bir şeyi söylemek üzere. "Sana sarılmayı her zaman çok sevdim. Daha önce kimseye sarılmak benim için bir ihtiyaç halini almamıştı. Benzinlikte, Koruyuculardan kaçarken seni karşımda gördüğümde aslında ne yaptığımı bilmiyordum. Sonra koşup boynuna atladım." Hafifçe kıkırdadım.

"Sonra bunun ne kadar iyi hissettirdiğini fark edip dehşete kapıldım. Bu beni, o aptal Koruyuculardan daha çok korkutmuştu." O anı düşünmek üzerinden asırlar geçmiş gibi hissettirmişti. O gün hayatımın en kötü günü olduğunu düşünüyordum. Köşeye sıkıştırıldığımı ve bunun başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünüyordum ama onlar bana, kimsenin yapamayacağı kadar büyük bir iyilik yapmıştı. Beni, onun kollarına itmişlerdi.

Nihayet geriye çekilip doğruldu. Karamel rengi gözleri kendine gelmişti ama kaşlarının arasında hâlâ rahatsız edici çizgi vardı. Onu tanıdığımdan beri o kaygı hiç bitmemişti.

"Neler olduğunu anlat bana," dedi. "Oraya nasıl gittin?"

Geri dönmüştü, öğrenmek, çözmek ve kontrol etmek istiyordu. Plan yapmak istiyordu. Ona bunu yapamayacağını anlatmak istedim ama vazgeçtim. Ben nasıl birilerini sevmeyi, sevgim uğruna hayatımı zindan etmeyi bırakamıyorsam o da her şeyle bir mücadele halinde olmayı bırakamazdı.

"En son seninle çok güzel bir uykuya daldığımı hatırlıyorum," diye açıklamaya başladım. Sonrası belli belirsizdi. Kafamın içinde birden fazla parça vardı. Düşünmeye başladıkça başıma ağrı giriyor ve karanlık yeniden içeriye sızmaya çalışıyordu. "Sonra yürümeye başladığımı hatırlıyorum, oraya neden ya da nasıl gittiğimi bilmiyo-

rum. Sanırım yine bir ses duydum." Hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Sonra Esila'yı gördüm." Gözlerimi kapattım.

Baskı şiddetleniyordu ama bundan kaçtığım sürece ona karşı bir şansım olmadığını düşünmeye başlıyordum. O ses kime aitse ve bu kapan kiminse ondan uzak durmaya çalışmak bir işe yaramayacaktı.

"Esila bir şeyler söyledi," dedim. "Kan dondurucu şeyler." Başımı tavana bakacak şekilde kaldırdım. Sadece hisler vardı. Oraya giderken yaşadığım korku, Esila'yı gördüğümde yaşadığım şaşkınlık, bana söylediklerinin dehşeti... Ama ne olduğunu, nasıl olduğunu ya da ne duyduğumu hatırlamıyordum. Bir de kafamın içinde asla anlamlandıramadığım bir ses vardı. Sesle ilgili yorum yapamıyordum. Kadın mı, erkek mi? Genç mi, yaşlı mı? İnce mi, kalın mı? Anımsayamıyordum.

"Anlat bana." Elimi avuçlarının içine aldı ama hiddetle kendime çekip ona kaşlarımı çattım. Onaylamaz bir şekilde dudaklarını birbirine bastırarak ayağa kalktı. Yatakta dizlerimi kendime çektim. Bana ıslak mendil uzattığında ona hâlâ ters ters bakıyordum ama odağımı tırnağımın arasındaki kurumuş kan lekelerini temizlemeye verdim. Ben onları yeni fark etmiştim ama onun uzun süredir farkında olduğuna emindim. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Çok iyi hatırlamıyorum." Başımı rahatsızca iki yana salladım. "Kesik kesik her şey. Hatırlamak için şimdi kendimi zorlamak istemiyorum." Paketten başka bir mendil aldığımda, yatağın yanına küçük bir çöp kovası bırakmıştı.

"Sen neredeydin?" diye sorgularcasına, bir anlığına ona döndüm. "Yanından kalkıp gittiğimi görmedin mi?"

Yeniden yatağın kenarına oturdu. "Köpeğin kapının önünde hırlayıp durduğu için dışarıya çıktım. Acıkmış olduğunu düşünüp ona yemek bulmaya gitmiştim."

Bu beni güldürdü çünkü bunu kafamın içinde hayal etmesi çok kolaydı.

"Çok tatlısın," dedim yapay bir şekilde başımı sallayıp. "Yargıç iyi mi?"

"Yargıç?" Tek kaşını kaldırıp imayla bana baktı. "Bana ondan hiç bahsetmemiştin."

"Bence hikâyesini seversin ama tanıştığımızdan beri benim hakkımda konuşuyoruz." Ellerimi gereğinden fazla temizlediğime ikna olunca, her şeyi çöp kutusuna atıp yatağın ortasında bağdaş kurdum. "Bu zamana kadar sormadığım için üzgünüm ama seni dinlemek istiyorum. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum." Aklıma gelen bir şeyle gözlerimi devirdim. Hatırlamak istemediğim bazı detaylar hemen aklımın odalarından akın etmişti. "Senin hakkında bildiğim tek şeyin iki kadınla ilgili olması sinir bozucu." Riva'dan sonra bir de Esila çıkmıştı. İklim denen sarışını ve burada karşılaştıklarında boynuna sarılan siyah, uzun saçlı kızı henüz düşünmek istemiyordum.

Bu nihayet onu güldürdü. Çalınan kapının sesi aramıza girmese ne diyeceğini merak ediyordum. Yüzü hemen toparlandı. Donuk gözleri ve kifayetsizliğiyle Fetih Yargıcı oldu. O ayağa kalktığında ben ne yapmam gerektiğini düşünüyor ve onun gibi ayağa kalkmakla yatağa yatmak arasında bocalıyordum.

"O nasıl?" Kapı aralığından Pars başını uzatınca rahat bir nefes aldım. Fetih kapıyı kapatmaya çalışsa da Pars, aralıktan içeriye sızdı. Pars, beni hiçbir şey yapmasa bile güldürebilirdi, Fetih'iyse hiçbir şey yapmasa bile sinirlendirebilirdi.

"Namın yürüsün diye ilk geceden olay çıkardın he?" Yaramazlık yapmışım gibi parmağını bana doğru sallayarak hiç sakınmadan yatağın biraz önce Fetih'in oturduğu kısmına oturdu. "Erkek arkadaşının ailesini etkilemek için çok iddialı değil mi?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Karamel gözler pek eğlenmiyordu, ben de onu zorlamak istemiyordum ama Pars gerçekten komikti.

"Benim bir kaçık olduğumu mu düşünüyorlar?" Ona doğru eğilip fısıldayarak sordum. Bunun hakkında düşünmemiştim.

O da eğilince neredeyse kafalarımız birbirine çarpıyordu. "Dışarıya çıkma sakın, bir sürü Yıkıcı kapanı kurdular!" Yüzüne sahte bir korku ifadesi yerleştirdi.

Fetih, dudaklarını birbirine bastırıp onun kafasını iterek benden uzaklaştırdı.

"Öyle bir şey olmadı," dedi.

Pars, bu defa ayak bileğimden tutunup "Bir sürü kurdular," diye hızlı hızlı başını salladı. "Ucuna da Fetih'in özel eşyalarını koydular. Tuzak hepsi, sakın gitme."

Bu sefer gülmemi tutamadım ama elimle sesimi bastırmak için ağzımın üzerini kapattım. Şüphesiz Pars'ın en sevdiğim yanı her zaman bana normal davranmasıydı. En tuhaf anlarda bile kendimi tuhaf hissetmeme engel oluyordu. Ya konuyu değiştiriyor ya da böyle sulandırıyordu ve ben de kısa bir anlığına gerçeklikten uzaklaşıyordum.

"Şu eline koluna bir hâkim olsana sen." Fetih, Pars'ın ayak bileğimdeki elini çekip onu yataktan kenara itti. Kalktığı yere oturup ters ters ona baktı, ne halt yediğiyle ilgili bir açıklama bekliyordu. Pars, neredeyse duvara çarpmak üzereyken dengesini sağladı. Canı yanmış gibi dudaklarını büzüp, bana doğu kolunu işaret ederek sıvamaya başladı.

"Zavallı Pars," dedim dudağımı sarkıtarak. "Kıskançlık mahkemelerinde yargılanacaksın!"

"Kıskançlık mı?" dedi Fetih ihtimal vermiyormuş gibi.

"İnkâr mahkemeleri kuruluyor..."

"Kim kıskanç, sen söyle." Fetih, elini Pars'a doğru kaldırıp kaşlarını çattı. Pars, bu fırsattan hemen istifade ederek sırtını dikleştirdi. Yüzüne yapay bir ifade takındı. Gözlerini kısmış, abartılı şekilde kaşlarını çatmıştı. Karşısında biri varmış gibi elini uzattı. "Maya," dedi berbat bir taklidimi yaparak. "Kız arkadaşıyım." Dudağını büzüp sinirliymiş gibi başını iki yana sallayıp durdu.

O, siyah, uzun saçlı kızla tanışırken söylediklerimi taklit ediyordu ve gerçekten biraz komik görünüyordu. Utanarak yastıklardan birine sarıldım. "Önce o erkek arkadaşıyım dedi benim arkadaşıma." Çenemle sırıtarak izleyen Fetih'i işaret ettim. Cenk'e tam olarak böyle demişti. Sonra da mavi göz sorunsalımla ilgili bir şeyler söylediğine oldukça emindim.

Pars, iri iri açtığı gözleriyle ona baktı.

"Ben dürüst bir adamım." Omuz silkti. Biraz bile utanmış görünmüyordu.

"Ne yani," dedi Pars, bir ayağını diğerinin önüne kırarak. "Şimdi sevgili mi oldunuz?"

Burası buzdan yapılmıştı ama ben sıcak basmış gibi hissediyordum. Yüzümün alev aldığına hemen hemen emindim. O kuvvetli çekim onunla göz göze geldiğim an hareketleniyordu. O kadar kuvvetliydi ki elimi uzatsam o elektrik akımına dokunabilirmişim gibi hissettim.

"Senin için bir sakıncası mı var?" diye sordu Fetih ona terslenerek.

"Var tabii," dedi Pars, bu defa kollarını göğsünde birleştirdi. İnsani hareketler onda garip durmasa da belki bildiğim için beni güldürüyordu. "Onun kanı senin için zehirli," dedi beni işaret ederek. "Seks bile yapamazsınız!"

Kucağımdaki yastığı ona doğru fırlattım ama havada yakaladı.

"Gidip her ne yapıyorsan onu yapmaya devam etsene sen," diye dişlerimin arasından konuştum. Artık cayır cayır yandığıma emin olmuştum.

"Niye," dedi daha çok sırıtıp. "Seks mi yapacaksınız?"

Kendimi sırt üstü yatağa bıraktım ve başka bir yastığı yüzüme bastırdım.

Pars'ın "Niye tutuyorsun?" diye söylendiğini duydum. Yastığı çekip göz ucuyla baktım. Fetih, onu tişörtünün ensesinden tutmuş, kapıya doğru sürüklüyordu. "Benimle seks yapma ihtimalin, onunla yapma ihtimalinden daha yüksek," dedi.

"Kapa çeneni!" dedi Fetih kapıyı suratına çarparken. Pars hâlâ pis pis sırıtıyordu.

Ve daha kötüsü şimdi odanın içinde yalnız kalmıştık. Ve ben yatakta öylece uzanıyordum. Yastığı yavaş yavaş yeniden suratıma çektim. Yanağımın içini ısırmaya başladım. Onunla tanıştığımızdan beri birçok şey olmuştu. Kimseyle olmadığım kadar ona yakındım ve bunu seviyordum ama bunu konuşamaz ya da üzerinde düşünemez-

dim. Biz Fetih Yargıcı ve Amelya Efnan'dık. Maya ve Kumral'dık. Birbirimize kimsenin vermediği zararları verir, günün sonunda yine birbirimize sarılırdık. Ertesi gün intikam baltalarımızı yeniden elimize alırdık. Sonra yine birbirimize sarılırdık.

Yastığı suratımdan çekti.

"Aç gözlerini."

"Cıks."

"Aç gözlerini, Maya."

Daha sıkı yumdum.

"Aç gözlerini yoksa öperim seni."

"İntihara meyilli değilsin," diye başımı sağa sola doğru salladım.

Dudaklarımın üzerinde onun dudaklarını hissettiğim anda gözlerimi açıp elimle göğsünden ittim.

"Tamam!" dedim doğrulurken. "Ruh hastası!"

"Sadece senin ruhunun."

Yatakta karşıma gelecek şekilde oturdu, karamel rengi gözlerini üzerime dikti ve daha çok rahatsız olmam için başka bir şey yapmasına gerek kalmadı.

"Sorun ne?" Sakin görünüyordu, belki sadece meraklıydı. Her zaman, söz konusu ben olduğumda meraklıydı. Elinde olsa düşündüğüm her şeyi bilmek isterdi. Bense aksine onun düşüncelerini asla bilmek istemiyordum.

"Bir sorun yok." Sesim, bana bile inandırıcı gelmemişti. Gözlerimi etrafta dolaştırmak istedim ama çok fazla eşya yoktu ve gözlerimi kaçırdıkça daha çok irdeleyeceğini biliyordum.

"İkimiz arasında bir sorun var mı?"

"Biz tanıştığımız günden beri ikimiz arasında sorun var," diye baygın baygın ona baktım.

Muzipçe gülümsedi. "İlk tanıştığımızda yoktu," dedi.

O anı anımsamak, o andan bahsetmesi... O anın gerçekliği. Bunların hepsi midemin karıncalanmasına sebep oluyordu. İçime kuş kaçmıştı ve çırpınıp duruyordu sanki. Yastığı karnımın üzerine bastırdım.

"Sadece..." Derin bir nefes aldım. Onunla ilk tanıştığımız zamanı, her şeyden, hepimizden, herkesten önceki zamanı hayal meyal hatırlıyordum. Onunsa aklında ne kadar taze bir anı olduğunu görebiliyordum. "Bu bilmediğim bir şey," diye itiraf ettim. Konuşurken ona bakmakta zorluk çekiyordum. "Sana nasıl davranacağımı bilmiyorum galiba."

"Bana nasıl davranacağımı bilmiyor musun?"

Başımı salladım.

Uzanıp elimi tuttu. "Bana davranman gereken bir şekil yok, Maya," dedi saçlarımı okşar gibi. "Nasıl istiyorsan, nasıl hissediyorsan öyle davranacaksın. Bu zamana kadar olduğu gibi."

"Ama..." Cesaretimi toplayabilmek için yüzüne baktım. Daimî bir anlayış ve merak dışında bir şey yoktu. Ondan çekinmemin ne kadar saçma olduğunu biliyordum. Onun yanında her zaman rahat etmiştim. "Ben kız arkadaş olmayı bilmiyorum," dedim tedirgin bir şekilde. "Ben kimsenin kız arkadaşı olmadım ki."

Gülümsemesi yüzünde genişledi ama sonra çok iyi bildiğim o şüpheci bakışlarıyla gamzesi hiç orada belirmemiş gibi aklı, ikimizin de en çok rahatsız olduğu kişiye kaydı.

"Onun kız arkadaşı değildim." Başımı iki yana salladım. "Biliyorsun, hayatımda Doruk'tan başka kimse olmadı ama Doruk'la hiçbir zaman öyle-" Duraksayıp düzelttim. "Böyle bir ilişkimiz olmadı. Onu ilk kez görmedim hiç, ona ilk kez dokunmadım, onunla kendimi aynı, eşit görmedim. O sadece her zaman oradaydı. Her zaman yanı başımdaydı. Birini sevmeye başlarsın -ki ben bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum- ama sorsan onu ne zaman sevmeye başladığımı, anlatamam çünkü öyle bir an yok, anlıyor musun?"

"Bir de bana kaybettiğimi söylüyordu," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Ne?"

"Boşver." Ama gülümsemesi silinmedi. "Bunların hiçbiri önemli değil," dedi güvence vererek. "Tek bir şey önemli."

Biraz gerilim, biraz merakla söylemesini bekledim.

"Kız arkadaş olmak istiyor musun?"

Bana âşık olduğunu söylemişti, iki kez. Birinde, dizlerinin üzerinde, gözünden yaşlar akarken ve benim yüzümden daha önce hiç görmediği kadar zarar görürken. Diğerinde, onun evindeyken ve elleri ellerimdeyken. Beni sevdiğini söylemişti. Ben gelmeden önce bir hayatı olmadığını söylemişti. Ve hiçbirinde bir karşılık beklememişti. Hiçbirinde benim ne hissettiğimi öğrenmek istememişti.

"Kız arkadaş olmak istemiyorum," dedim. "Senin kız arkadaşın olmak istiyorum." Sanırım bu, şu an hayatımda emin olduğum tek şeydi. Hislerimi onun gibi ortaya dökemiyordum. Ona olan hislerimden kendime bile bahsedemiyordum. Ama *onu benimsemiştim.* Onu çok fazla benimsemiştim. Yan yana oluşumuz çok doğaldı. Sanki olması gereken buymuş gibi hissettiriyordu.

"Biliyorsun," dedi elimden tutup beni kendisine çekerken. "Ben kıskanç bir adamım." Dizlerimin üzerinde ona doğru ilerlediğimde beni kucağına çekti. Kollarımı içgüdüsel bir şekilde omuzlarına attım.

"Bu konuda bana meydan okumak istemezsin." Gözlerinin içine baktığıma emin oldum. Kıskançlık konusunda beni alt edemeyeceğine aşağı yukarı emindim.

"Sana meydan okumak her zaman zevk olsa da bu konuda birbirimizi sınamasak daha iyi olur." Gözlerini kıstı.

"Katılıyorum," dedim. "Durduk yere kimseyi öldürmek istemem."

"Kimin öldüğü umurumda değil." Bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu biliyordum ve bunun belki beni korkutması gerekiyordu ama korkutmadı. "Sadece sen hayatta kal," dedi. Bu söylediği daha çok korkutuyordu. Benimle ilgili her zaman benden daha çok şey biliyordu ve ne zaman bunu söylese sanki ölüm tarihimi biliyor gibi hissediyordum. Sanki mezar taşım hazırdı. Mezarım kazılmıştı. Ama bana böyle baktığı zaman o mezarın iki kişilik açıldığını görüyordum. Peşimden o mezara gireceğini görüyordum.

"Artık seninle ilgili şeylerden konuşabilir miyiz?" Bir elimi yüzüne yasladım. "Burada ne yapıyoruz, Kumral?" diye sordum. "Bun-

lar kim? Neden bu kadar gerginsin?" Belimdeki ellerini biraz daha sıktı. Yüzünü avucuma bastırdı, kaçmak için her zaman yaptığı şeyi yapıp gözlerini kapattı.

"Bana annenden bahset," dedim. "Nasıl biri?" Konuşmaya istekli değildi ama anlatmak istediğini biliyordum. Ben anlatmak istiyordum. Kendime saklamak her şeyi hep daha kötü hale getirmişti. Benim gibi kapıda kalmasını istemiyordum. Benim on dokuz yıl boyunca kaldığım gibi yalnız kalmasını istemiyordum. O güzel kafasının içinde, kocaman bir çölde tek başına savaşmasını istemiyordum.

"Akıllı ve güçlü biri."

"Bunu tahmin etmek zor değil," dedim alnına dokunarak. "Aranızda neler geçti?"

"Bana kızgın." Sesi durgunlaştı. Artık doğrudan benim gözlerime değil, karşısında biri varmış gibi oraya bakıyordu. O kızgınlığın sebebine bakıyordu. Devam etmesi için sabırla bekledim.

"Hükümdarlar çok fazla şeyden sorumlu. Bilim insanları." Bunu yarım ağızla söylemişti. Onlara saygı duyduğunu ama her zaman desteklemediğini biliyordum. Yankı Saruhan'la aralarındaki temel fark, Fetih'in yeni bir şey keşfetmek için her şeyin kurban edilmesini desteklememesiydi.

"Yerine geçmemi istiyordu. Beni hep bunun için hazırladı. Hükümdarlar kendilerine inanırlar, onların kuralları bir yasadır. Tanrıları kendi akıllarıdır. Koşulsuz bunu kabul etmeni beklerler. İşte bana bunları anlatarak büyüttü. Onu bana yeni kitaplar getirdiğinde görürdüm, kitaplarla ilgili konuşurduk, bazen alması gereken kararlarla ilgili sorular sorar, beni denerdi. Bir çocuk değil, başka bir bilim insanı daha yetiştiriyorlardı." Bacaklarımdan tutup beni taşıyarak ayağa kalktı. Beni, yatağın ortasına bırakarak cebinden sigara paketini çıkardı. "Onlara uyum sağladım," dedi. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp ucunu ateşe verdi. "Ta ki..."

"Hastalığı kapana kadar?" dedim soru sorar gibi. Bir sorudan çok, bir tahmindi yönelttiğim. Onunla ilgili az bilgiye sahiptim. Nasıl Soğuklardan biri olduğunu kurcalamamıştım. Ayaz yüzünden

olduğunu biliyordum. Hastalandığı için onu bu şekilde kurtardığını biliyordum.

"Hastalık kapmadım, bulaştırdılar." Gözleri ilk kez söylediği bu gerçekle ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. "Hastalık diye bir şey yok." Sonra sıkı sıkı gözlerini birbirine bastırdı.

"Ama Ayaz'ın-" Hasta olduğu, çok hasta olduğu, ölmek üzere olduğu için Ayaz'ın onu bir Soğuk yaptığını söylemişti. Yankı'nın böyle söylediğini hatırlıyordum.

"Ayaz, sadece aradan çekilmemi istiyordu. Çekilmemi sağladı."

"Anlamıyorum..." Kaşlarımı çattım.

"Araştırdığım şeylerden hoşlanmadı." Dosdoğru camdan dışarıya bakıyordu. "Kimse hoşlanmadı. Burada veya orada... Bir önemi yok, hepsi bu işin içinde, Maya." Sırtının bile gerildiğini görebiliyordum. Kafam allak bullak olmuştu.

"Sonuç olarak," dedi sigarasının külünü yere döktükten sonra. "Ben bir Soğuk oldum ve kimse bundan hoşlanmadı. Beynimin de donduğuna inandılar. Ve eğer beynin yeterince iyi değilse Hükümdarlar için bir kıymetin yoktu. Bu yüzden annem bana kızgın." İzmariti küllüğe bastırırken gereğinden fazla güç uyguluyordu. Çoktan sönmüştü ama belli ki Fetih Yargıcı'nın kızgınlığı da kırgınlığı da bu buzdan duvarların içinde tazeydi.

"Uyandığımda başımdaydı, kaşlarını çatmış ve onaylamaz bir şekilde bana bakıyordu. Elimi tuttu ve hissettiği şeyden iğrendi." Sahte bir şekilde güldü. "O ifadeyi yüzünde o kadar çok gördüm ki... Ne zaman birisi yanlış bir şey yapsa, hatalı bir deney olsa, umut ettiği bir işlem yanlış sonuç verse... Ben de artık yanlış giden hatalı bir sonuç olmuştum."

Hatalı bir sonuç. Bu üç kelime bıçak gibi saplandı üzerime. O kadar irkildim ki ilk kez gerçekten buzdan duvarların arasında olduğumu hissettim. Her zaman çok katıydı, nadiren gülümserdi. Kaşlarının arasında hep bir derin düşünce çizgisi vardı, gözlerinde sorgulama, duruşunda meydan okuma. Her zaman çok iyi görünürdü. Dik başlıydı. Dünyayı parmağında oynatıyormuş gibi konuşurdu ve herkes

inanırdı. Gözleriyle herkesi bir adım geriye itebilirdi. Sonsuz gençliğinin altındaki yitip gitmişliği ilk kez bu kadar açık görüyordum. Manzaradan nefret etmiştim.

Yataktan ayağa kalkıp çıplak ayaklarıma aldırmadan yanına gittim. "Bir de Hükümdarların çok zeki olduğunu söylerler." Uzanıp elini hâlâ bastırdığı izmaritin üzerinden çektim. Bana dönerken yüzünde sadece sinirli bir ifade vardı.

"Senin beynin hayatımda gördüğüm en muhteşem şey, benim talihsiz, kusursuz deham." Parmaklarımın ucunda uzanıp dudaklarımı alnının kenarına bastırdım. "Biraz aklı olan herkes, senin zihninle bir şeyleri kontrol edebilmek için bir Yıkıcı bile olmana gerek olmadığını bilirdi."

"Bay Çok Zeki Yargıcı'dan, kusursuz dehama mı terfi ettim?"

"Ben sana içimden hep böyle söylüyordum." Kollarımı gevşek bir şekilde boynuna dolayıp kirpiklerimin altından gülümsedim.

"Başka ne söylüyordun?"

"Bazıları oldukça kaba sözcüklerdi."

Başını yere eğip gülümsedi. "Duymak isterim."

Artık neden gülümserken dilini dişlerinin arasına kıstırdığını anlıyordum. Gülünecek pek de bir şey olmadığını düşünüyordu. Gülümseyebildiğinden bile emin değildi belki. Oysaki ben, gülümsediğinde beliren gamzesinde dirildiğimi sanıyordum.

"Fetih Yargıcı," dedim. "Kusursuz bembeyaz teni, bir çocuğun kalbi kadar masum gülümsemesi ve o kalbi durduracak olan sır gibi bir gamzesi vardı." Parmağımı cümlemi bitirmeden beliren gamzesinin üzerinde gezdirdim.

"Fetih Yargıcı," dedim. "İçindeki karanlığa rağmen siyahın üstünü beyazla kapatabilmiş kusursuz deha. Sanki karanlık içine aldığında onu, kurtulmak yerine savaşmıştı. Sanki kazanmıştı o mücadeleyi. Sanki içine hapsolduğu karanlığı yutmuş gibi... Ve ben, saç diplerime kadar bulaşmış bu belanın içinde, aslında karanlığa değil, ona karışmış gibiydim."

Sesimle ilgili daha önce hiç düşünmemiştim ama onunla ilgili düşüncelerimi sesli dile getirmek beni bile daha farklı birine dönüştürmüştü sanki. Onun gibi birine. Ağzımdan çıkan kelimelerden şüphem yoktu. Kelimelerin her biri anlamlıydı. Şiir gibiydi. Onun ne kadar önemli olduğunu hissettiriyordu. Belki de hissettiriyor yanlış kelimeydi, esasında onun ne kadar önemli olduğunu vurguluyordu. Ben ona her baktığımda gerçekliğini sorgularken birilerinin onu istemediğini düşünmek, ona kendini böyle hissettirmesi, onun başarısız bir sonuç olarak görmek... Bu komikti çünkü insan, bir noktadan sonra hiçbir şeyin şaşırtıcı olmayacağını sanıyordu.

"Demek ona karışmış gibiydin..." Burnunu saçlarımın üzerine bastırdı. Önce nefesinin soğukluğunu hissettim sonra alnıma dokunan dudaklarını. Dudakları hep sıcacıktı. Gözlerimi kapatmamı istememe neden oluyordu. "Bunu sevdim," dedi. "Bunu destekliyorum." Dudaklarını şakaklarımdan aşağı kaydırdı. "Ama yeterince bana karışmışsın gibi hissetmiyorum." İçgüdüsel olarak başımı arkaya yatırdım. O küçük sıcaklığı boynumun üzerinde hissettim, hızlanmaya başlayan nabzımın üzerinde. Dilinin kaçamak dokunuşuyla titredim ve derin bir nefes alarak kendimi geri çektim. Belimdeki ellerini sıkıp kollarının arasından çıkmama izin vermeden homurdandı.

"Beni buraya bir formül bulmak için getirdiğini söyleme," diye ters ters baktım.

"O da var." Kaşlarını muzipçe kaldırdı. Hafifçe dizimle bacağına vurdum. Kaşlarını çattı. "Bana nasıl eziyet ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

"Sana eziyet ettiğimi bilmiyordum."

"Ah," dedi. "Kesinlikle ediyorsun."

"Ciddiyim," dedim. "Babamın ne istediğini biliyorum ama buraya neden geldik, Fetih?" Emsal Efnan, benden annemle ilgili gizemleri açığa çıkarmamı istiyordu. Annem öldürülmüştü. Babam, saldırıya karışan herkesi bulmuş ve onları öldürmüştü ama anneme neden saldırdıklarını öğrenmek istiyordu. Saldırı emrini kimin verdiğini öğrenmek istiyordu. Bana kalırsa bizim de dahil olduğumuz

bu saçmalığa bulaşan herkes birilerinin katiliydi ama babam böyle düşünmüyordu. İpsela çok iyi korunduğu için buraya girememişti, Yeşil Yol'da ne kadar güçlü olursa olsun hiç kimse doğrudan Hükümdarlara saldıramazdı, çoğunun onlardan nasıl çekindiğine kendim şahit olmuştum. Babam giremediği tek deliği kurcalamam için buraya gelmemi istemişti ama Fetih de bunu istemişti ve ben, Fetih istediği için buradaydım. Birbirimizi sorgulamadan birbirimizin peşine düşüp duruyorduk ama burası ikimiz için de tedirgin ediciydi ve aklından neler geçtiğini bu defa hiçbir şekilde kestiremiyordum.

"Zihninin burada tetikleneceğini düşündüm, bazı şeyleri araştırmam gerekiyor ve kendimden başkasına güvenemiyorum. Seni Yeşil Yol'da bırakamazdım." Belimdeki ellerini biraz daha sıktı ve sonra gevşetti. Onu tanıyor olmak beni gülümsetiyordu. Art arda söyledikleri arasında sadece ilk cümleye odaklanmam gerektiğini, önemli olanın ilk cümle olduğunu, peşinden söylediklerinin beni korkutmamak için, dikkatimi dağıtmak için olduğunu biliyordum. Ve bunu başarıyordu da.

"Sensiz birkaç gün dayanamaz mıyım sandın?"

"Sensiz birkaç gün dayanamam sandım," diye karşılık verdi.

"Birileri yeniden en güçlü silahı parmaklarının arasında istiyor."

"Birileri parmaklarını, parmaklarının arasında istiyor."

"Sanırım seninle kavga etmeyi daha çok seviyorum." Arkama doğru uzanıp ellerini çözdüğümde izin verdi. Kollarının arasından çıkıp birkaç adım uzaklaştım.

"Şaka yapıyorsun," dedi ama sesinde belli belirsiz bir sorgulama ve kinaye vardı.

"Fetih," dedim dikkatle. "Zihnimle çok büyük bir kumar oynuyorsun. Dahası kalbimle çok büyük bir kumar oynuyorsun. Ve ben ikisine de güvenmiyorum. Kalbimin bana neler yaptığını gördüm, aklımın insanlara neler yaptığını gördüm. Sana inanıyorum, sana bu zamana kadar kimseye hatta kimsenin kimseye inanmadığı kadar inanıyorum ama-" Nefes almak için, kendimi toplamak için duraksamak zorunda kaldım. Dikkatim çok kolay dağılıyordu, bana neler

olduğunu bilmiyordum ve hiçbir şekilde anlamıyordum. Uykularımda birilerine, bir şeylere, en olmadı kendime zarar veriyordum. Hatırlamadığım kesik kesik anlar vardı. Bunlara odaklanmalıydım ama dikkatimi dağıtıyorlardı. Pars da o da dikkatimi dağıtıyordu ve dikkatim dağılsın istediğim için bu işten bile değildi.

"Aklımın başımda olması lazım, en çok şimdi aklımın başımda olması lazım ama sen aklımı başımdan alıyorsun. Kalbimin ne kadar hızlı attığına bak." Birden öfkelenmiştim. Elimi durdurmak ister gibi göğsüme bastırdım. "İçimden geçen tek şey sana sarılmak ve öyle kalmak. Ama bunu yapamam, bunu sana yapamam. Birbirimizden uzak duramayacağımızı kabullendim ama yakınlaşamayacağımızı da biliyorum. Buradayız, yan yana, el ele ama bundan bir adım öteye gidemeyiz. Hiçbir şekilde gidemeyiz. Çözmem gereken şey bu. Çözmemiz gereken şey bu. Bana ne olduğunu bulmak zorundayız. Esila intihar etti," dedim birden. "Gözlerimin önünde gitti. Bana söylediği şeyleri bile hatırlamıyorum. Oraya neden gittiğimi hatırlamıyorum. Yanımdan ayrılmanı, bir saniye bile senden uzaklaşmayı istemiyorum ama ya sana zarar verirsem? Ya uyurken farkında olmadan bir şey yaparsam yine?"

"Hey," dedi.

"Hayır!" diye karşı çıktım. "Beni sakinleştirmeye çalışma. İkimiz de ipin ucunda değilmişiz gibi davranma."

"Tamam." Ellerini havaya kaldırıp geriye doğru bir adım attı. "Neden ben gidip içecek bir şeyler bulmuyorum? Sen de sakinleş ve sonra ne yapacağımızı konuşalım."

İşte, yine aynı şeyi yapıyordu. Dikkatimi dağıtıyordu. Bazı şeyler hakkında konuşmama izin vermiyordu. Bana anlatmadığı çok şey olduğunu biliyordum ve çoğunlukla bunun için onu suçlamıyor hatta durumdan memnun oluyordum. Hayatımda yeterince karanlık vardı ama bana söylemedikleri onun için tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Beni taşımasını istemiyordum çünkü üzerimde ne kadar ağırlık olduğunu biliyordum.

"Belki de aynı odada kalmamalıyız," diye mırıldandım ama söylerken bile bunu istemiyordum. Gözümün önünden ayrılmasını istemiyordum. *Sadece birlikte taşısak olmaz mıydı?*

"Dediğim gibi," dedi yavaş yavaş sinirlendiği belli bir biçimde. "Ben içecek bir şeyler bulayım, sen sakinleş. Ve saçmalamayı bırak."

Kapıyı arkasından kapattı.

Yatağa pencerenin karşısında kalacak şekilde oturdum. Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafımda bağladım. Düşüncelerim çok ince bir ipin üzerindeydi. Bir kere birini sevmiştim ve bana neler yaptığını görmüştüm. Birine âşık olursam olabilecekleri kestiremiyordum. İkimiz de bu kadar çıkmazdayken ona âşık olursam olacaklardan korkuyordum. Çoktan âşık olmuş olmaktan daha çok korkuyordum. Onunla karanlığın içine atlayabilirdim ama onu beraberimde karanlığın içine sürükleyemezdim. Birlikte atlamakla düşerken onu da çekmek arasında çok şey vardı.

Uzanıp paketten bir sigara alıp hızlıca yaktım. Derin derin içime çekerken gözlerimi kapattım. Dumanı hayal etmeye çalıştım. Gördüklerimi, duyduklarımı hayal etmeye çalıştım. Oraya nasıl gittiğimi hatırlamaya çalıştım. Kar tanelerinin üzerindeki ayak izlerimi görüyordum ama kendimi göremiyordum. Esila'yı görüyordum. Omzunun üzerine dönüp bana baktığını, gülümsediğini, dudaklarını kımıldattığını, bir şeyler söylediğini görüyordum ama duyamıyordum. Kıpırdayamadığımı görüyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum. Sanki yer çekimi yoktu. Ne bir tat, ne bir koku, ne bir ses, ne de bir belirteç vardı. Bir iz yoktu. Dikkatimi odaklayabileceğim bir ayrıntı yoktu. Bir resimden yamuk yumuk kesilmiş birileri, siyah bir çarşafın üzerine bırakılmıştı.

Elinde bir fincan kahve ve viski şişesiyle içeriye girdiğinde gözlerimi açtım. İzmaritin ucunda biriken kül, kıpırdanmamla birlikte buzdan zemine döküldü. Gözüm buzun üzerine düşen küle takıldı.

"Buz mu ateşi söndürür yoksa ateş mi buzu eritir?" Kendi kendime düşünmüştüm ama bir soru olarak dökülmüştü dudaklarımdan.

"Yoğunluğuna bağlı," dedi. "Ateş buzu eritirken biraz söner. Buz ateşi söndürürken biraz erir. Nihayetinde güçlü olan kazanır." Bunu bir espri gibi söylemişti ama ikimiz de gülmedik. "Ateşin yanmaya devam etmesi için harlanması lazım, buzun erimemesi için de belli bir derecede olması lazım. Ateş tek başına söner, buz tek başına erir. İkisi de kaybeder."

"Belki de kazanıyorlardır," dedim. Bana ters ters baktı. Ölümün kurtuluş olduğunu zannetmemden hoşlanmadığı bir sır değildi.

Uzattığı kahveyi boşta olan elimle tuttum. Pencereyle arama girecek şekilde duvara yaslandı.

Gökyüzüyle arama girecek şekilde.

"Babandan bahsetmedin," dedim. Odağımızın dağılmaması için çabalamam gerekiyordu. Sorun, son zamanlarda odaklanacak çok şeyin olması ve hepsinin de neredeyse hayati değer taşımasıydı.

Uzanıp yarısı içilmiş sigarayı parmaklarımdan alınca kaşlarımı çattım.

"Onu hiç tanımadım," dedi. "O yüzden bahsedemem. Annem o konuyu konuşmaktan hoşlanmazdı, annemin hoşlanmadığı bir konuda konuşamazsın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Otoriter biri." Ve bana nedense büyükannemi hatırlattı ve bu maalesef Kumral için üzülmeme neden oldu. Ben en azından annemin sevgisini ve bir süreliğine babamın sevgisini de tatmıştım. Ama çocuk Kumral'ın böyle bir şansı olmamıştı. Kahveden bir yudum içerken birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ederek sarsıldım. *Ve o bunu çok uzun zamandır biliyor. Belki de bu yüzden beni seçiyor. Çünkü seçilmemenin ne demek olduğunu da iyi biliyor.*

"Diğer kız," dedim sigara paketine uzanıp bir tane daha alırken. "Şu annenin yanında olan ve senin boynuna atılan?" Bu onu güldürdü. O kızı ilk annesinin yanında, karşılama esnasında görmüştüm. Fetih'in annesinin yanında resmi davranmıştı ama kaleye girdiğimizde ve yalnız kaldığımızda koşup boynuna sarılmıştı. Hikâyesini bilseydim o sarılmaya hiç izin vermezdim. Hiçbiri onu hak etmi-

yordu. Öylece annesinin yanında dikilen kimsenin ona, seni özledim deme hakkı yoktu.

"Yakut." Sigarayı yeniden dudaklarımdan alınca bu defa başımı sorgularcasına salladım.

"Senin için zararlı," dedi.

Elimdeki fincanı daha sıkı tuttum. Daha çok kaşlarımı çatmak istedim. Kalkıp buradan gitmek istedim. Koşarak uzaklaşmak istedim. Nefes alabilmek istedim. Göğsümün ortasındaki o delik yamalanmış bir yerinden yeniden yırtılmış gibi hissettim.

Kendime bir soru aradım. Sadece konuşabilmek için. Sadece on saniye önce aklımda bir sürü soru vardı ama şimdi zihnim onlara ulaşamıyordu. Sadece tek bir soru. Ne konuştuğumuzu anımsamaya çalıştım. Nefes alıp vermek zorlaşmaya başladı. Devam etmek istedim. Onunla konuşmaya devam etmek. Onunla devam etmek. Ama göğsüm baskı yaptı. Beni rahatsız hissettirene, beni berbat hissettirene kadar göğüs kafesim beni içine hapsetti. Fetih'le olmak artık bu yüzden zordu. Gözyaşları birikirken kendimi tutmaya çalıştığım için zordu. Onu belli etmemeye çalıştığım için zordu. Onu incitmek istemediğim için zordu.

"Tutma kendini," dedi hiç kıpırdamadan.

Kahveyi iki elimin içine alıp sıktım.

"Onun için ağlayabilirsin. Ağlayabilirsin, Maya."

Doruk Ilgaz, aşılamayan tek mesafe.

Ağzımdan derin bir nefes aldım. Gözyaşları sızmaya çalışsa da tuttum. Var gücümle sıktım kendimi. Daha derin bir nefes aldım. Vücudumun kilitlendiğini, titrediğini hissettim. Bedenim onun hissettirdiklerini ezbere biliyordu. Ben direnşem de varlığım onun yasını tutuyordu. Ben değilsem de gözlerim gökyüzünü arıyordu.

"Yakut," dedim. "Kim o?"

Sigarayı bana yeniden uzattı. Reddetmeyi düşündüm ama belli ki onu anımsamanın bana daha çok zarar verdiğini fark etmişti. Yeniden parmaklarımın arasına aldım.

"Yankı'nın kız kardeşi. Birlikte büyüdük."

"Senin kardeşin var mı?" Bu düşüncelerimi yeniden bu ana çekti. Bu konuda da benziyor muyuz diye birden kuvvetli bir merak duydum.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Başımı salladım. İlk önce buna memnun olmuştum çünkü anne babanın yanında bir de kardeş sancısı çekmesini istemezdim. Ama diğer yandan, bu yüzden daha büyük bir hayal kırıklığı olduğunu düşünüyordur. Bütün baskı hayatı boyunca sadece onun üzerindeymiş. Annesi her şeyi onun omuzlarında biriktirmiş.

"Bu hayatı istiyor muydun?" diye sordum. Kahveden daha büyük bir yudum aldım. "Annenin izinden gitmek istiyor muydun?"

"Sorun da bu." İçki bardağını dudaklarına yasladı. "Daha çok istediğim başka bir şey yoktu."

Ve Ayaz Tolunay, sadece öyle istediği için uzanıp onu senden aldı.

Ayaz Tolunay, her zaman olduğu gibi elini uzattı ve birinin hayatını altüst etti.

"Sandığımdan daha çok ortak yanımız varmış," dedim belli belirsiz gülümseyerek. "Artık neden dikkatini çektiğimi anlamaya başlıyorum." Belki o gece bile bu yüzden köprüdeydi. Ayaz karşıma ilk çıktığında, uzanıp benim hayatıma dokunduğunda...

"Yanılıyorsun," dedi buz gibi bir sesle. "O gece, sen ilk kez ilgimi çektiğinde ikimiz de birbirimizin hikâyesini bilmiyorduk."

On yedinci yaş günümde ve yalnız kutladığım ilk doğum günümde, yalnız kutlamama izin vermediğinde... Ben sadece Maya'yken. Ben daha hiçbir şey bilmiyorken.

"Ayaz'a neden engel olmadın?" diye sordum ani bir merakla. "O gece köprüde karşıma çıktığında sen de oradaydın. Onun nasıl biri olduğunu bile bile neden bir şey yapmadın?" *Benim kim olduğumu bile bile neden benim hayatıma da el uzatmasına engel olmadın?*

"Engel olmak için oradaydım." Bunun onu rahatsız ettiği belliydi. Duruşunu değiştirip kadehe daldı. "Senin etrafında dolanmaması için kasıtlı bir şekilde ona göründüm. Sonra sen köprüden geçmeye başladın. Yapmazsın sanıyordum, o köprüden geçmeye çalışmazsın. Vazgeçersin." Kendi kendine gülüp biraz daha içti. "Senin hakkında

hep öyle düşündüm, benim aptallığım da sensin." Daha çok güldü. "Her seferinde yapmazsın sanıyorum ama seni öldürebilecek her şeyin üzerinden geçmeye meyillisin."

"Sen de dahil misin buna?" Ben de gülümsedim.

"En çok da ben." Gözlerime baktı ve orada ciddi olduğunu anlamama neden oldu. Ne büyük yanılgı. Ama şimdi onunla bunu tartışmayacaktım. "Sonra her şey birdenbire oldu. Ortaya çıkarsam panikleyip köprüden düşebilirdin, düşeceğini anladığımda Ayaz daha yakındı, ona engel olmak istedim ama bu ölmene izin vermek anlamına gelirdi. Neyse ki biraz iyi içgüdülerin var da seni yukarı çektikten sonra onunla konuşmadan uzaklaşmayı başardın."

Düşününce evet, engel olamayacağı ortadaydı. Belki de kader dedikleri buydu. Orada dikiliyordu ama engel olamıyordu çünkü olacak olana engel olamazsın.

"Peki ne yapıyordun, nasıl bir eğitim aldın, bir insan nasıl Hükümdar olur?" Yeniden konuyu ona döndürdüm, bu gece onunla ilgili öğrenebildiğim her şeyi istiyordum çünkü yarın ikimiz de onların karşısına çıkacaktık ve neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin olmak istiyordum.

"Çocukluğunda zekâ seviyene ve işlevine bakılıp hangi konuda uzmanlaşacağın öngörülür ve buna göre bir eğitim planı oluşturulur," diye açıkladı. "Dâhiler için hızlandırılmış eğitim paketi."

"En zeki sen miydin?" Güldüm.

"Bazen beynimi benden daha çok sevdiğini düşünüyorum..." O da güldü.

"Bazen ben de öyle düşünüyorum."

Daha çok gülümseyip devam etti. "Nörobiyoloji alanında uzmanlaşmam kararlaştırıldığı için önce tıp eğitimi aldım. Ama benden çok şey beklendiği için diğer dallar için de eğitiliyordum."

Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. "Birinci soru, nörobiyoloji beyinle mi ilgili? İkinci soru, tıp eğitimi mi aldın? O halde neden bana sürekli o ahmak Yankı Saruhan bakıp duruyordu? Üçüncü, çok sıkıcı bir çocukluğun varmış."

Onu eğlendirdiğim için memnundum ama gerçekten küçük çocukların çocuk olmasına izin verilmesi gerekiyordu. Ne kadar zeki oldukları umurumda değildi, çocuklar oyun oynayarak büyümeliydi.

"Evet, beyinle ilgili. Evet, tıp eğitimi aldım ama buradan kovulduğumu unutma, Yankı bu konuda tartışmaya kapalı şekilde deneyim sahibi. Sıkıcı bir çocukluk belki ama ben çalışmayı seviyordum."

"İnektin yani."

"Sen tembeldin, değil mi?" diye gözlerini kıstı.

"Okulu neden bıraktım sanıyorsun?" Bir gün içinizde kalan ne varsa espriye dönüşebiliyordu. "Burada araştırmak istediğin şey ne?" diye sorularıma devam ettim.

"Şimdilik sana söyleyemem ama içgüdülerim bana yakında öğreneceğini söylüyor." Kıpırdandı ve içkiyi kafasına dikerek bitirdi. Gerginliği neredeyse dokunulacak gibiydi.

"Zihnimin tetikleneceğini söyledin." Bunu kendi içimde düşündüm ama emin olmak istedim. "Ne demek istedin?"

"Senin zihninde bir şey var, Maya," dedi gözlerini üzerime dikerek. "Zihninde saklanıyor."

Gölgelerin öteki tarafındaki ses.

"Bütün bunların nerede başladığını, bütün bunların neden başladığını bilmek istemiyor musun?"

Kendi kendime gülümsedim. "Gerçekler bana acıdan başka bir şey getirmedi," dedim ve içimden ya da dışımdan, bunu kaç kez dile getirdiğimi düşündüm. Gerçekler... Önü arkası uçuruma çıkan, nereye dönersen sadece daha çok kararan bir havayı izlediğin devasa bir yanılsama.

"Esila'ya ve diğer Yıkıcılara olan şeyin bana olmasından korkuyorsun." Bunu bir soru gibi yöneltsem de aslında onunla yüzleşiyordum çünkü o ne kadar güçlü olursa olsun bununla yüzleşemiyordu. Ama yol bizi, benim sonuma götürüyordu. Daha çok korktuğuysa benim o sona gitmeye olan hevesimdi. O sona olan hazırlığım, o sona çoktan kollarımı açmış olmam.

"Buna izin vermeyeceğim." Anayasadan bir madde okur gibi katıydı ifadesi. İhtimalleri değerlendirmiyordu. İhtimalleri reddediyor-

du. Ama gördüğüm en zeki insandı. Benim zihnimin bile üstesinden gelebilirdi. Ve bir adım daha atarsa onun da göreceği tek şey, benim kaçınılmaz sonumdu.

"Artık biraz dinlenmelisin." Elimdeki fincanı da kadehiyle birlikte masanın üzerine bıraktı. Kendimi uyumaya hazır hissetmiyordum ama uyumam gerektiğini biliyordum. Günün aydınlanmasına sadece birkaç saat vardı ve ikimizi de çok uzun bir gün bekliyordu. Bu gece olan neyse onu sabahın ilk ışıklarında sorgulayacaklarından şüphem yoktu. Onları, Esila öylece gitmişken beni rahat bırakmaları için nasıl ikna ettiğini bilmiyordum. Sadece minnettardım. Bana hazırlanmak için zaman çalabildiği için. Zamanı yaratmayı da zamanı kendimiz için bir kenara ayırmayı da bırakmıştık.

Bu kabullenişlerin en acısıydı, zamanımız kalmamıştı.

Yatağın içine, tüylü örtünün altına girdim. Işığı kapatıp onun da yanıma uzanmasını bekledim. Bana uzak olan kenara sırt üstü uzandı. Aramızdaki boşluktan, aramızdaki tüm mesafelerden rahatsız şekilde ona doğru kayıp başımı göğsüne yasladım, kolumu etrafına doladım. Her zaman yaptığı gibi kolunu başımın altından geçirip beni daha çok kendine çekti.

"Bir şey daha soracağım." Sesim isteksiz ve zayıf çıkıyordu. Çünkü gerçekler bana acıdan başka bir şey getirmemişti.

"Hım?" diye mırıldandı.

"Babamın beni buraya neden gönderdiğini biliyorsun." Başımı iyice göğsüne yasladım. Yüzüne bakmak istemiyordum. Gözlerini görmek istemiyordum. Cümleye bununla başlamıştım çünkü onun için zaman çalmıştım. Bana yalan söylemesi için ona o zamanı yaratmıştım. "Benim anneme ne oldu, Fetih?"

"Kapat gözlerini." Saçlarımın üzerinden öpüp kollarını daha sıkı sardı. "Uyu, ma petite. Güzel rüyalar gör. Renkli ışıkların arasında dolaş."

"Çok karanlık," diye fısıldadım. Odadan, geceden ya da şu andan bahsetmediğimi ikimiz de biliyorduk.

"Kapat gözlerini," diye fısıldadı. "Sadece beni duy."

"Bir şey anlat," diye seslendim. "Karanlıkta tutunabileceğim bir şey."

Etrafımdaki kolu kasıldı, benim için uyumak ve uyuduğumda ne olacağını bilmemek ne kadar zorsa, onun da uyurken başımda bekle-lemesi o kadar ve belki de daha zordu. Bacağımı onun bacaklarının üzerine doğru kırıp iyice sarıldım, bu onu rahatlattı. Gülümsedim.

"Beni aradığında, benzinlikte ilk kez aradığında; yıllar sonra ilk kez bir şey hissetmiştim. Ne olduğunu bilmiyordum ama güzel bir histi, büyük bir his. Kazanmışım gibi hissettirdi. Sesini duydum, sen çağırmadan ben ayaklanmıştım. Sesin beni çağırıyordu. Karşı gelmesi imkânsız bir çağrıydı. Sonra seni buldum. Sonra seni gördüm. Sonra sen kollarımın arasındaydın. Sıcak, diye düşündüm. Güneşten bile daha sıcak. Ve yadırgamadı soğuğumu. İğrenmedi. Ellerini çekmedi. Senin için yaptığım bütün anlaşmaların mührü kırıldı birden. O anlaşmaların vereceği hiçbir güç, o histen daha büyük değildi. Seni yanımda tutmak için, seni bırakmamak için korkunç bir arzu duydum. Hatırlamanı istedim, kim olduğumu hatırlamanı, daha önce beni gördüğünü hatırlamanı." Parmakları sırtımı okşarken gözlerim kapalıydı ama kulağıma, her kelime bir ninni gibi geldi.

"Uyu aşkım," diye fısıldadı. "Güneşe yakın yerlerde dolaş."

2. BÖLÜM: BUZDAN DAHA SOĞUK

En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyordum ama hayatım boyunca bu kadar güzel uyandırılmadığımı biliyordum.

"Maya," diye fısıldadı kulağıma. Parmakları usul usul kulağımın kenarındaki saç tutamlarımla oynuyor ve ürkütmeden, beni uyku bilincinden çıkarmaya çalışıyordu. Sesine kulak vermek dünyanın en kolay ve en doğal tepkisiydi. Gözlerimi aralamadan iyice dönüp ona doğru örtünün altına sokuldum.

Gülümsemesini duymak istemsizce benim dudaklarıma da bulaşıyordu. "Uyanman lazım," dedi. "Ama böyle yaparsan herkese defolup gitmesini söylemek zorunda kalacağım ve onlar da benim Yıkıcının elinde bir oyuncak olduğumu düşünecek." Eğlendiği her halinden belliydi. Parmakları tişörtümün altından buz gibi bir hisle tenimi gıdıklayınca irkilerek mırıldandım.

"Onlara baygın olduğumu söyle."

"Sanırım bu işleri daha karmaşık hale getirir." Eli biraz daha omurgamın üzerinden yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Beni uyandırmak için fazlasıyla yeterliydi. Sadece varlığı bile büyük bir enerji akımıydı, kokusu ondan uzak durmamı imkânsız kılıyordu ve dokunuşu, daha önce hissetmediğim şekilde kıvranmama neden oluyordu. Ah o yasak dokunuşu...

"Pekâlâ." Elini üzerimden çekip yatakta sırt üstü döndüm. Elimi gözlerimin üzerine bastırarak doğruldum. İçerisi çok soğuktu, örtünün altından çıktığımda soğuk hava hızla üzerime çullandı ve beni bir nebze onun etki alanından çıkardı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum uykudan yeni uyanmış çatallı sesimle.

Benim aksime her zaman olduğu gibi kontrollü ve dinç bir şekilde yataktan doğruldu. Yine üzerini değiştirdiğini fark edince gözlerimi kıstım.

"Sabah kısa bir süre yanından ayrılmam gerekti," dedi neye baktığımı fark edince. "Fabienne Madeleina Yargıcı görüşmek istiyor." İsmi telaffuz etme şekli kulağımı gıdıkladı ama ensesini kaşırken isteksiz ve belki biraz çekingen görünüyordu. Daha da önemlisi ona anne demiyordu.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum, tamamıyla ayılmıştım.

"Hayır, İklim geldi. O yüzden çıktım. Yakut da yanındaydı, o söyledi."

"Sen iyi misin?" Gözlerim üzerinde dolaştı, her zaman kendini olağanüstü şekilde kontrol ettiği ve Soğuklar genel olarak ifadeleriyle çok açık vermediği için kestirmesi zordu. Ama duygusal olarak çok iyi durumda olmadığını biliyordum. Bir de üzerine benim için endişeleniyordu. Daha kötüsü, ben de onun için endişeleniyordum ve bu duygular ikimiz için de alışıldık değildi.

"Senin iyi olacağından emin olduktan sonra iyi olurum," dedi. "Ama onları kastediyorsan eğer, sadece hevesli olmadığım görüşmeler olacak." Karamel rengi gözleri düşünceler içindeydi ve bazı düşüncelerin onu çekiştirdiğini görebiliyordum.

"Hep öyle değil miydi?" Gözlerimi devirerek yataktan çıktım. "En son ne zaman birileriyle istediğimiz için görüştük ki?" Kraliçe, Akademi, babam, Koruyucular, Yönetim... Asla sonu gelmiyordu. Ve işte şimdi de Hükümdarlar...

"Sen giyin," dedi. "Ben kahve getireyim sonra birlikte çıkarız."

Başımı sallayıp o odadan çıkarken ben de odanın içindeki banyoya girdim. Buzdan duvarlara alışmak mümkün müydü bilmiyorum ama insan ister istemez burada savunma halinde kalıyordu. İpsela, Hükümdarlar Merkezi, katı bir kontrole sahipti. Fetih Yargıcı'dan buna alışkın olduğumu sanıyordum ama bir an her şey fazla gelmeye başlamıştı.

Yüzümü yıkayıp hızlıca dişlerimi fırçaladım. Giyinmek için odaya dönüp bavulu açtım ve erkek arkadaşımın annesiyle mi yoksa Hükümdarların liderleriyle mi görüşmeye gidiyorum kestirmeye çalıştım.

Erkek arkadaş...

Kendi kendime tam bir aptal gibi gülümseyip en kalın kot pantolonu ve siyah, kaşmir kazağı çıkardım. Koyu renk pantolon bacaklarımı sıkıca sarmıştı. Kazağın içine son anda bir gömlek giymeye karar verip yakalarını dışarıya çıkardım. Bulabildiğim en kalın çoraplarımı ayağıma geçirip topuklu bir çift çizmeyi elime aldım. Babamla katıldığım bazı görüşmelerde de bunları giymiştim ve rahat olduklarını biliyordum. Aynı zamanda kıyafetime başka bir hava katacak kadar şık çizmelerdi. Neredeyse dizime kadar geliyordu, bu da bu soğuk şehirde benim için önemliydi. Fermuarı çekip saçlarıma odaklandım. Yine omuzlarıma kadar ulaşmıştı. Çok çabuk uzuyorlardı. Zaman çok hızlı geçiyordu.

Hükümdarlarla ilgili fark ettiğim diğer şey, hepsinin görünümüne özen göstermesiydi. Sanırım tanıştığım onca insan arasında bu konuda en rahat ettiğim yer Akademi'ydi. İnsanlar orada sadece üniforma ve eğitimler için rahat kıyafetler tercih ediyordu. Bir daha asla kapısından içeriye adım atamayacağımı düşündüğüm Akademi'yi özlemiyordum, orayı hiçbir zaman özleyeceğimi de sanmıyorum ama orada sahip olduğum küçük ailenin kırıklığı, bugün bile kalbime batıyordu.

Perçemlerimi tarakla şekillendirerek ortadan, alnımın iki yanına doğru kenara ayırdım. Saçlarımın yan tarafından tutamları birleştirerek tepede küçük bir topuz yaptım. Makyaj yapmayı sevmiyordum ama güzel görünmek istiyordum. Aynada solgun bir ten ve mor halkalarla kaplı gözlerime bakıp becerebildiğim kadarını kapatmayı denedim. Biraz allık ve kırmızı bir ruju parmağımla dudaklarıma yedirdikten sonra işim bitmişti. Daha canlı göründüğümü ve daha iyi hissettiğimi kabul ederek dağınıklığı toplamaya koyuldum.

Fetih geri döndüğünde, elinde bir fincan kahve ve sandviç vardı. Onu kimin hazırladığını merak ettim ve bir an kendisinin hazırladığını düşünüp gülümsedim.

"Hazır görünüyorsun." Memnuniyetle bana baktı.

Uzanıp fincanı elinden aldıktan sonra kendi etrafımda ağır ağır döndüm. "Hükümdarlar için yeterince iyi mi?"

"Bebeğim, sen onların hepsine çok ama çok fazlasın." Bir sigara yakıp sırıttı ama gülümseme gözlerine ulaşmadı.

"Bunu kim hazırladı?" Kahveden hızlı bir yudum alıp sandviçi işaret ettim.

"Pars." Basitçe omuz silkti. Üzerinde beyaz bir kazak vardı, giyindiği her şey ona çok yakışıyordu ama bu beyaz duvarların arasında ve o renkle buzdan daha soğuk görünüyordu.

"Ya..."

"Benim yapmamı mı isterdin?" Sigarayı dışarıya doğru üfledi. Omuz silktim. Benim için yaptığı onca şeyle bir sandviçi takas etmezdim.

"Şimdi yemek istemiyorum, daha sonra yerim. Olur mu?" Gözlerimi ona diktim. Yemek yememle ilgili tuhaf bir takıntısı vardı. Aynı takıntı Pars'ta da vardı. Bir yönden haklılardı, yemeli ve gücümü korumalıydım ama bazen yemek yemek dünyanın en zor şeyiydi. Şimdi midemde bir gerilim ve üzerimde bir huzursuzluk varken kendimi onu yemek için zorlarsam rahatsız edici bir şişkinlik ve gün boyu peşimi bırakmayan mide bulantısıyla uğraşmam gerekecekti.

"Gergin misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Özellikle gergin değilim, açıkçası ilk kez Riva'nın karşısına çıktığım zamanı düşündüğümde, epey iyi durumdayım." O zamanları hatırlamak yeniden öfkelenmeme neden oluyordu, oldukça geride kalmasına rağmen. Ama bu onu güldürdü.

"Gül," dedim yüzümü buruşturarak. Aklıma gelen şeyle kendimi bir o kadar hızlı toparladım. "Onlara özellikle söylememi istediğin ya da istemediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Ne konuşacağımızı da bilmiyorum ama muhtemelen dün gece olanları sorgulayacaklar. Kendimden, zihnimden, yapabildiklerimden, yapamadıklarımdan ne kadar bahsetmeliyim?"

"Ne konuşmak istediğinden emin değilim," dedi izmariti küllükte söndürüp, yanıma gelirken. "Doğaçlama davranmamız gerekecek.

Onlar her şeyin beyni, daha çok onların bize söyleyecekleri önemli çünkü senin hakkında bizden daha fazlasını biliyorlar."

Doğru ya, Esila'yı nasıl unutabilirdim... Esila kaçıncı Yıkıcıydı acaba? Bir an bunu sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Nasıl öldüklerini öğrenmek istediğimden emin değildim. Gerçi öldükleri de söylenemezdi. Fetih sadece *gitti* demişti. Aynı kelimeyi daha önce de kullandığını hatırlıyorum.

Doruk ölmedi Maya, sadece gitti.

Nereye?

Nasıl?

Kapının dışında Yakut ve İklim bizi bekliyordu. İklim'i Yeşil Yol'da görmeye alışkın olduğum kıyafetlerden daha resmi bir pantolon ve ceket kombinin içinde gördüm. Yakut'a ilk kez daha dikkatli baktığımda Yankı Saruhan'ın yeşil gözlerini ayırt edebilmiştim. Üzerinde bej rengi bir kürk vardı ve başıyla ikimizi de selamladı. Geldiğimden beri en azından bilinçli olarak ilk kez odadan çıkıyordum. Önce büyük avluya çıktık, uzak mesafede kalsa da buradaki insanların ev olarak kullandığı igloları görüyordum. Etrafta pek fazla insan yoktu. Açıklığa doğru yürürken ayaklarımın buzda kayacağından endişe ediyordum ama öyle olmadı.

Kamelyalarla süslenmiş uzun dar sokağı geride bıraktık, kimseden ses çıkmıyordu ama kaleden çıktığımızdan beri iki adam bizi takip ediyordu. Bunu çok yönlü düşünmeye çalıştım. Bizi koruduklarını düşünmüyordum. Daha çok birilerini bizden koruyorlarmış gibi bakıyorlardı.

"Senin için bir kürk ayarlamamı ister misin?" diye sordu İklim, sol tarafıma sokulduğunda. Dudaklarının arasından olabildiğince sessiz konuşuyordu. Ona tek kaşımı kaldırdım, Yeşil Yol'da epey gevezelik yaptığını gayet iyi hatırlıyordum.

"Hayvan derisi mi onlar?"

"Hayır," dedi çabucak. "Yapay ama çok sıcak tutarlar. Özel tasarım. Hayvan canını öylece ziyan etmeyiz. Geleneksel bir yaşam tarzı benimsediğimiz doğru ama vahşi değiliz."

"Daha sonra belki bir tane ödünç alırım." Dikkatimi dağıtmadan önüme döndüm. Burada yaşayan herkesin üzerinde o kalın kürklerden vardı. Bazıları uzun, bazıları kısa, bazılarıysa yelek olarak tercih ediyordu. Gözüm, yanımda adım sesleri bile duyulmayan Yargıcı'ya kaydı. Siyah bir pantolon, alışık olduğum çizmeleri ve beyaz renk bir kazaktan başka bir şey giymiyordu. Kemerinin metal kısmı güneşliğinin altında parladı. Ya kendisi gibi olmak istiyordu ya da artık onlardan olmadığımın altını çiziyordu. Hiçbir fikrim yoktu.

Kiremitten yapıldığı için bir hayli dikkatimi çeken büyük binanın yanından geçip birkaç dakika daha yürüdük. Oldukça büyüktü. Diğer yapılar gibi buzdan değil, oldukça normal görünüyordu. Etrafını çevreleyen ve üzerine kar yağmış ağaçların arasında kalmıştı. Kar gece boyunca yağmış olmalıydı ama şimdilik gökyüzü, hayatımızın aksine oldukça parlak ve pürüzsüz görünüyordu.

"Bu taraftan." Fetih, kolumdan destek vererek beni sola doğru yönlendirdi. Biraz sorgulayıcı şekilde ona baktım çünkü önümüzde bomboş bir arazi dışında hiçbir şey yoktu. Birkaç dönümlük araziye beyaz çiçekler ekilmişti. Bu mevsimde bu çiçeklerin nasıl bu kadar canlı ve taze olduklarını bilmiyordum, isimlerini de bilmiyordum ama çok güzel olan kokularını alabiliyordum.

Arkamızdaki adamlar Yakut'un işaretiyle önümüze çıktı. Herkes durunca ben de beklemeye koyuldum. Adamların ikisi de eğilip karlardan görünmeyen bir kapağın kulpunu buldu. Geniş kapağı, ikisi de kendisini sıkarak ve büyük bir güç uygulayarak kaldırdı, muhtemelen çelikten yapılmış kapak geriye düşünce irkilmeme neden olan bir gümbürtü çıkardı.

"Siz önden geçin," dedi Fetih, İklim ve Yakut'a. Adamlar kapağın önünde bekliyordu, muhtemelen onu üzerimize kapatmak için -ki bu bir an gerilmeme neden oldu. Yeraltına girmek istediğime emin değildim. Hükümdarlar Şehri'nde yeraltına girmek istemediğime aslında emindim.

"Fetih," dedi Yakut. "Prosedürü biliyorsun."

İklim'in sadece dudaklarını dişlediğini gördüm. Açıkçası bizden daha gergin görünüyordu ve bu beni tedirgin ediyordu.

"Siz," dedi Fetih, daha katı bir şekilde. "Önden geçin."

"Sorun yok, Yakut." İklim, kız bir şey söylemek üzereyken onu kolundan tutarak uyardı. Muhtemelen doğru şeyi yaptı çünkü şu an itiraz etmesi için doğru bir an değildi. Fetih'in ne kadar gergin olduğu ortadaydı. Kızlar alışılmış adımlarıyla kolayca basamaklardan inerken yanımda sesli bir nefes aldı.

"Oraya inmemiz gerektiğine emin misin?" Dikkatli bir şekilde sadece sordum. Aslında söylemek istediğim; *burada ne halt ediyoruz, sen aklını mı kaçırdın, gerçekten onlara güvenip bir deliğe mi girmemi istiyorsundu.* Ama gergindi ve bu yüzden de kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Değilim," dedi dürüstçe. "Ne yapmak istediğine dair bir fikrim yok. Belki sadece sınıyor. Belki kontrol ediyor. Belki sadece rahatsız etmek istiyor. Belki de ayağına kadar gelmişken ikimizi de bir yere tıkmak istiyor."

"Şükürler olsun," dedim. "Bir an düşünme yetini kaybettiğini sandım."

Adamlar hemen ilerimizde kapağın yanında duruyordu. Fetih, bir sigara yakıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. O an düşünebildiğini ama ilk kez ne yapacağını bilmediğini fark ettim. İlk kez onu bu kadar kontrolsüz ve plansız görüyordum. Bir kez olsun onun yerine düşünen kişi olmayı istedim ve olasılıkları değerlendirmeye koyuldum. Pars dışarıdaydı ve Fetih'in onu bilerek dışarıda bıraktığına emindim. Bir sorun olursa Pars bizi dışarı çıkarmanın yolunu bulurdu. İkimiz de ona güveniyorduk. Eğer aşağıya inmezsek -ki biliyordum, eğer istemezsem beni bunun için zorlamazdı ama annesinin karşısında bu onu zayıf düşürürdü.

"İnelim," dedim kararımı verip. O benimle bir cehenneme gelmemişti ama sorsam oraya da eşlik edeceğinden şüphem yoktu.

Dönüp ciddi miyim, diye bana baktı. Parmağımla yanıma gelmesini işaret ettim. Göz ucuyla önce parmağıma sonra adamlara bakıp yanıma geldi.

"İhtimalleri değerlendirdim," dedim olağan bir rahatlıkla. "Ve bir belanın içine gidiyorsam yanımda o beladan kurtulmak için kimin olmasını isteyeceğimi düşündüm." Ellerimi iki yanından yüzüne bastırdım. "Aklıma başka bir isim gelmedi bile."

Yere bakıp içtenlikle gülümsedi. Ve eğer istemiyor olsaydım bile o gülümsemeden sonra onunla cehenneme de gidebileceğimi düşündüm. Ölüme zaten giderdim, bu yüzden sonrasını bile düşündüm ve bu, bir anlığına hiç korkutucu gelmedi. "Sen yanımda olduğun sürece cehenneme de girebilirim ve iki kez düşünmem."

"Bizi çoktan öldürdün yani." Neredeyse kırgın bir şekilde sitem etti.

"Ama ikimizi," diye kaşlarımı kaldırdım. "Tek başına ölemezsin çünkü yedeğin yok."

"Al benden de o kadar." Kolumdan tutup beni kendine çekti ve sıkı sıkı sarıldı. İtiraz etmedim çünkü ihtiyacı vardı.

"Cehenneme bile," dedim tekrar, bu defa daha çok kendi kendime.

"Zaten oradayız, güzelim."

"O zaman biraz eğlenelim." Geriye çekilip güven verircesine ona gülümsedim. Tüm ihtimalleri değerlendirdiğimde Fetih Yargıcı ve Amelya Efnan'dan daha tehlikeli bir ikili düşünemiyordum. Bir yolunu bulurduk, her zaman bir yolunu bulduk.

Elini tutup onu çekiştiren ben oldum. Merdivenlerden inerken ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama atılıp onun önünden içeriye girdim, bir elim arkaya doğru uzanmıştı, böylelikle parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi. Hemen orada olduğunu biliyordum. Hemen burada olduğumu bilmesini istiyordum.

Kapak üzerimize patlamayı anımsatan bir gürültüyle kapandığında irkildiysem de belli etmedim ve bunun için kendimle gurur duydum. Karanlıktan yavaş yavaş göz alıcı bir aydınlığa çıktık. Fetih, adımlarını hızlandırıp yanıma geldi. Daha önce buraya gelmiş olmalıydı, gözleri etrafta dolaşırken şaşkın değil, daha çok eski bir anıyı seyreder gibiydi.

Benim içinse tamamen farklı ve tüyler ürperticiydi. Yankı Sarıhan'ın kliniğini her zaman biraz soğuk ve korkutucu bulmuştum ama

buranın yanından bile geçemezdi. Devasa bir laboratuvar. Kapaktan aşağıya indiğinizde geniş bir hole çıkıyordunuz sonra her yerde kapılar vardı. Bir labirente benziyordu. Alabildiğine uzundu. Sol tarafta geniş bir camdan duvar vardı, bir kısmı jaluziyle kapatılmış olsa da arkasını görebiliyordum. Baktığımı fark ettiklerinde, kalan kısmın jaluzisini indirmeden önce birkaç deney tüpü, adını muhtemelen söyleyemeyeceğim masa üstündeki mikroskopa benzeyen bazı aletler ve kesinlikle üzerinde olmak istemediğim, kemerleri olan birkaç siyah, deri koltuk görmüştüm. Dişçilerde olanlara benziyordu, akıl sağlığım için onları ne amaçla kullandıklarını düşünmemeye çalıştım.

"Gidelim mi?" Fetih'in sesini duyduğumda sadece başımı salladım. Sağ tarafa yönlendirdi bizi. Kapının önünde bu defa iki kadın bekliyordu, dik bir şekilde sadece karşıya bakıyor ve gözlerini kırpmıyorlardı. Neredeyse nefes bile almıyorlardı. Fetih, kapıyı açıp ben geçene kadar kolumu bırakmadı. Bir hayli uzun koridoru ikimiz de sessizce geçtik.

Zaten yerin altında olduğumuzu düşünüyordum ama Fetih, beni başka bir merdivene yönlendirdi ve bu defa en azından *düşecek miyim* endişesi taşımadığım, normal bir sarmal merdivendi. Yeni bir koridorun sonunda nihayet Yakut ve İklim'i gördük. İklim, rahatlamış bir şekilde ayağa kalktı. Sanırım aşağıya inmeyeceğimizi düşünmüştü ki bunun için onu suçlayamazdım.

"İçeride," dedi doğrudan Fetih'e.

Ben annesini sadece ilk geldiğimizde, kalenin önünde görmüştüm ama sanırım düşündüğümden daha korkunç biriydi. Bir sürü Soğuk ve Avcının yanında İklim'i görmüştüm. Gölge Bulvarı'nda; Hükümdarların en sevilmediği yerde onu görmüştüm. Fetih'in mahkemesinde onu görmüştüm. Ama onu hiç böyle tedirgin görmemiştim.

Yakut kapıyı açtı, yine erken davranıp önden içeri girdim, böylece Fetih bir gölge gibi peşimden süzüldü. Aksi takdirde bir süre de bu kapının önünde dikileceğimizi düşünüyordum.

İçerisi kesinlikle daha da sıcaktı ama belki de gerilimden terlemeye başlamıştım. Yerler beyaz renkli karolarla kaplıydı, duvarlar

beyazdı ama odanın köşelerinde çiçekler vardı. Karşımızda, masanın hemen önünde de tüm ürkütücülüğüyle uzun saçlı annesi duruyordu. Çok da büyük olmayan odada etrafıma bakındım. Duvarlar boyunca bir sıra beyaz masa dizilmişti. Masaların üzerinde kitaplar ya da deney tüpleri vardı. Hepsi kusursuz bir şekilde kendi yerlerinde duruyor olmalıydı. Yamuk ya da karmaşık hiçbir parça yoktu. Karşı duvarı kaplayan bazı semboller ve çok karmaşık görünen hiyeroglifler bulunuyordu. Bazı hayvan motiflerinden gözlerimi hızla çevirmek zorunda kaldım. Kapının yanında duvara yaslı bir askılıkta annesine ait olduğunu düşündüğüm uzun, beyaz kürk asılıydı. Kadın, müteva-zı denilebilecek siyah, uzun bir elbisenin içinde gülümsüyordu.

"Oturmaz mısınız?" dedi eliyle beyaz renkli koltukları işaret edip. Masanın etrafında dönüp kendi sandalyesine yerleşirken epey rahat görünüyordu. Yine ilk adımı atıp koltuklardan birinin ucuna, her an ayağa kalkıp gidecekmiş gibi oturdum. Fetih, karşımdaki koltuğa geçti.

"Seninle yalnız görüşmek istemiştim," dedi, ellerini masanın üzerinde birbirine kenetleyip Fetih'e döndü.

"Benim hatam," diye aralarına girdim çünkü Fetih kaşlarını çatmıştı ve belli bir ritimde dizini sallıyordu ki bu genelde iyi sonuçlanmıyordu. "Ondan ayrı kalamıyorum." Kasıtlı bir şekilde gülümsemedim ama kadın gülümsedi. Öyle mi, der gibi gözleriyle kinaye yapan bir gülümseme. Evet, bu bakışı tanıyordum. Fetih'le ilk tanıştığımda yüzünde çok sık gördüğüm, ben hepinizden daha akıllıyım ifadesiydi. Ama kadındaki duruşunu sevmemiştim.

"Maya Efnan..." Adımı söylediğinde ilk kez konuşmasındaki aksanı yakaladım. Bu yanını annesinden almıştı. "İlk gecen nasıldı? Biraz hareketli geçmiş diye duydum."

"Benim için sıradandı," dedim. "Bunu size sormak daha doğru olur. Benimle ilk geceniz nasıldı?" Bu tür konuşmalardan o kadar sıkılmıştım ki eskisi kadar rahatsız hissetmiyor ya da gerilmiyordum, sadece sıkılıyordum ama bugün sıkılmayacaktım. Bugün kendim için değil, benim için bunu çok kez yapmış biri için konuşup duracaktım.

"Bu bir Yıkıcıyla ilk karşılaşmamız değil," dedi kibirli bir ifadeyle. Bunu beklemiyordum, dün gece olanları bu kadar olağan karşılamaları beni şaşırtmıştı ama bunu belli etmedim. Kendimi soru yağmuruna ve şaşkın nidalara hazırlamıştım oysaki.

"Ama benimle ilk karşılaşmanız."

"O konuda haklısın." Bana kaşlarını kaldırıp yeniden Fetih'e döndü. Benimle zaman kaybetmek istemiyor gibiydi ya da muhatabı olmayacağımı düşünüyordu. Sadece yüzüne bakarak ne düşündüğünü kestirmek imkânsız gibi geldi.

"Burayı terk ettikten yıllar sonra dönüşünü neye borçluyuz?"

"Burada istenmediğimden beri mi demek istiyorsun?" Annesiyle ilk kez doğrudan konuştu, sesi de duruşu gibi buz gibi ve katıydı. Hayır, buzdan daha soğuktu. Yine de kendini kontrol edebildiğini görüyordum. Bağırmamış ya da sitem etmemişti.

"Sana gitmeni söylemedik."

"Söylenmeden anlayabilecek kadar akıllıyımdır belki de," dedi Fetih. "Bu senin için şaşırtıcı mı olurdu?"

"Aklından hiç şüphe etmedim, oğlum."

"Akıl oyunlarını bir kenara bırakalım, Madeleina." Bunu neredeyse bir dakika sonra söyleyebildi. "Buraya geldik çünkü başladığım araştırmalara devam etmek istiyorum. Esila'nın neden buraya döndüğünü öğrenmek istiyorum. Size ne söyledi?"

"Buna neden onay vermem gerekiyor?" diye sordu kadın. Sesinde bir şey vardı, sivri bir suratı vardı ve belki de bu onu hem sakin hem de ürkütücü gösteriyordu. Konuşurken gereğinden fazla rahattı, boşa kelime tüketmiyordu.

"Çünkü Maya tek çareniz," dedi Fetih. Duruşumu bozmadan ne demek istediğini biliyormuş gibi bakmaya devam ettim çünkü kadının gözleri kenardan bana döndü ve o bir saniye içinde beni baştan aşağı süzdü.

"Yankı'dan ihtiyacım olanı öğrendim," dedi annesi koltuğunda yaslanarak. "Esila'dan daha geride. İşe yarar seviyede olduğunu san-

mıyorum. Esila'ya ne olduğunu da göz önüne alırsak çok zaman olduğunu da sanmıyorum."

Fetih güldü. Alaycı bir gülümseme. Öne eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. "Esila'nın gökyüzünde bir şimşek çaktırdığını gördün mü?" diye sordu. Bunu öylece söylemesini beklemiyordum. Düşündüğümden daha tuhaf geçen bir görüşme oluyordu ama sessizce devam etmesine izin verdim.

"Peki ya bir yağmur başlattığını?" dediğinde, kadının gülümseyen yüzü ciddileşti. "Ara Yankı'yı." Fetih, eliyle masanın üzerinde olmayan hayali bir telefonu işaret etti. "Yeşil Yol'da havanın nasıl olduğunu sor." Ayağa kalktı. Onunla birlikte ben de kalktım. "Sonra da daha önce bir Yıkıcının kilometrelerce öteden yapabildiklerini düşün. Bir sonuca vardığında seninle yeniden konuşuruz."

Kapıyı açtı, bana elini uzattı. Ben geçene kadar annesiyle bakışmaya, daha çok restleşmeye devam ettiler. Kapıyı üzerimize kapattığında İklim beklentiyle bize bakıyordu ama Fetih başını iki yana salladı. Yakut'un gözü üzerimdeydi, dik bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Onu tanımıştım, onu nereden hatırladığımı bulmuştum ama bununla sonra ilgilenecektim.

İklim, hareketlenecek gibi olsa da peşimizden gelmedi. Bu defa koridoru gerisin geriye çıktığımızda camekanlı duvarın önünde önlüklü birkaç doktor ya da birileri duruyordu ve gözleri dikkatle üzerimizde dolaşıyordu. Fetih, onlara başıyla selam verdi ama durmadı. Fazla dik olan merdiveni çıkarken önümdeydi, bir elimle duvardan destek almaya çalıştım. Yumruk yaptığı eliyle tavanda duran kapağa üç kez vurdu, iki basamak inerek yanıma çekildi. Çelik kapak açılır açılmaz öne atılıp, hiç beklemeden yukarıya çıkan ben oldum. Konuşmak için dışarıya çıkmayı beklemiştim ama anlaşılan durmuyorduk. Kapağın yeniden kapandığını duymadan ilerlemeye devam etti.

Başıma saplanan ağrıyla ayağım tökezledi ama kendimi hızlı bir şekilde toparladım. Hava birden üzerime gelmeye başladı. Yol ağırlaştı. Beni götürdüğü yerde bir şey vardı. Kuvvetli bir enerji. Zihnimin içi birden boşaldı, hareketsizleştim. Onun da durup bana dön-

düğünü gördüm ama çok kısa sürdü, gözlerimi birbirine bastırdım. Bir ses, bir koku... Bir şey vardı, midemin bulanmasına neden oldu. Ayaklarım başka bir yere gitmek istiyordu ama aynı anda büyük bir korku dalgası üzerime bindi. Elimi tuttuğunu hissettim, korkumu daima ilk hisseden o oluyordu.

"Maya," diye seslendi. Gözlerimi açtığımda yarı yarıya sallanıyordum. Kulaklarımda bir çınlama, kafamın içinde bir uğultu... Hava birden daha da soğudu, sanki bir tipinin ortasındaydım ve savruluyordum.

"Başım döndü," dedim. "Sorun yok."

"Bana yalan söyleme."

"Ah," dedim kendimi toparlamak için yutkunurken. "Yalanlardan bahsetmeyelim. Biraz önce olanları konuşmaya hazır mısın?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir şeyler yemelisin." Sesi zayıf çıkıyordu, onu karşımda böyle savunmasız görmek gardımı zedeliyordu.

"Konuşmalıyız," diye direttim.

"Konuşmalıyız," dedi kabul ederek ve neredeyse öfkeyle. "Konuşmayı asla istemediğim bir sürü şey konuşmalıyız. Ama şu an bir şeyler yemen lazım."

"Ben dün gece nereye gittim?" diye sordum aniden. Çünkü dışarıya çıktığımızdan beri bakıyordum. Etrafıma bakıyordum. Sağı solu, gittiğimiz yolu ve geçtiğimiz her yeri izliyordum. Ama kafamın içindeki o yere yakın tek bir yer bile görmüyordum.

"Esila nereden attı kendini, Fetih?"

Bir süre sadece göz göze orada durduk. Korku, içimde daha da yoğunlaştı ama bu bana ait bir korkuydu. Aklımın uydurmadığı bir korkuydu. Çünkü gözleri çok sesliydi. Gözleri çok hiddetliydi. Gözleri çaresizliğin bir resmiydi. Konuşmadığımız çok şey vardı, bilmediğim, anlatmadığı belki de anlatamadığı çok şey vardı. Ve konuşmaya başladığında bir şeylerin kopmaya başlayacağını hissediyordum. Hayatımı ve varlığımı, varlığına iliklemek için yanıp tutuştuğum bu adamdan bir düğme boşluğu kadar dahi kopmaya hazır değildim. Bir düğme deliği kadar... Ama iplik sökülmüştü, düğme sallanıyordu. Bir adım daha atsak düşecekti üzerimizden. Ve boşluk. O boşluktan

sızacaklar, o boşluğun çoğalarak açacağı mesafe, o boşluktan önce içimize sonra aramıza girecekler...

Omuzlarımdan tutup beni topuklarımın üzerinde tam tersi istikamete döndürdü. Tam arkamda duruyordu, sanki yaslanmam için, sanki düşmemem için... Bir eli koluma kenetlendi. Diğer eli havaya kalktı.

"Oradaydın," dedi. Önce ona, yüzündeki yangına ve sonra işaret ettiği o yere baktım. Kilometrelerce ötede karla kaplı bir tepe. Buradan en az bir saat mesafede. O kadar uzaktaydı ki bulutların ardında zar zor görünüyordu. O kadar yüksekti ki! Sadece hiçlik. Ardında ölümden başka bir şey barınamazdı.

"Beni orada nasıl buldun?" diye fısıldadım. Hareket edemedim. Nefes bile alamadım. Sadece bakakaldım. O tepeye nasıl gittiğime, o yolu nasıl bulduğuma, ardımda nasıl hiç iz bırakmadığıma, oraya nasıl çıktığıma... Çıplak ayaklarımın hayalet çukurlarına.

"Yargıç," dedi kocaman bir trajediye inanamaz gibi gülerek. "Kokunu takip ettirdim."

Ya o olmasaydı, diye düşündüm.

Beni bulamasaydı.

Geç kalsaydı.

Yetişemeseydi.

Karların üzerinde sonsuz bir uykuya dalsaydım...

"Bulurdum," dedi. Beni kendine çevirdi. Gözlerim artık yaşarmıyordu. Gözlerim artık sadece yanıyordu. "Ne olursa olsun seni bulurum. Kokunun peşine düşerim, korkunun peşine düşerim. İzinin peşine düşerim, gizlediklerinin peşine düşerim. Seni bulurum."

"Kışları bu yüzden sevmiyorum," diye fısıldadım. "Karı bu yüzden sevmiyorum. Yağmuru bu yüzden sevmiyorum. Her şeyin üstünü kapatıyorlar. Her şeyi saklıyorlar. Bir gün benim de üzerime kapanacaklar. Bir gün onların altında kalacağım. Bir gün çıkamayacağım. Bir gün beni bulamayacaksın."

Bir gün öylece yok olacağım. Ve sadece *gitti* diyeceksin. Sadece gideceğim. Belki ölmeyeceğim bile. Ölemeyeceğim. Göğsümdeki

bu boşluk büyüyecek, o kadar büyüyecek ki beni içine alacak. O boşlukta toz olacağım.

Çenesi kaskatı kesildi. Bakışları derinleşti. Korku bir gölge gibi içine süzüldü. Ama ona yenilmedi. İnkâr eder gibi başını iki yana salladı. Ellerini kuvvetle omuzlarıma bastırdı. "Karlar üzerini kapatmadan düşeceğim peşine. Yağmur şiddetlenmeden. Rüzgâr savurmadan. Ben her zaman senin için orada olacağım." Sonra zorlukla gülümsedi, yüzümü avuç içlerine aldı. "Unuttun mu?" dedi. "Senin için doğanın kendisiyle de savaşırım. Senin için, ruhun için savaşırım."

Ben, Soğuklar gibi korkunun kokusunu alamıyordum ama gözlerini tanıyordum. Karamel rengi gözlerini ezbere biliyordum. Ve gözlerinde saf bir korku vardı.

"Elimi bırakma, Fetih." Bir ihtimal, bir ihtiyaç.

Ellerimi tuttu.

"Ellerimi kesmem de gerekse parmaklarım senin parmaklarında kalacak." Dudaklarını yanağıma bastırdı. "Bu yangında ölmek yok."

Ne olursa olsun, sen benimle yan.

Bırak herkes yansın, sen dayan.

"Pars merak etmiştir." Gözlerimi silmek için ileriye doğru hareketlendim ama bir elini tutmaya devam ettim. "Yanına gidelim." Hep bir arada olalım. Birbirimizin yanından ayrılmayalım. Birbirimizden başka bir yere bakmayalım. Tek başımıza kalmayalım. Tek başıma kalmayayım.

3. BÖLÜM: HER ŞEY; HİÇBİR ŞEY

Bir zamanlar, muhtemelen hayvanları tuttukları tahtalardan örülmüş bir barakaya girdik. Yargıç, yattığı yerden kalkıp bacaklarıma sürtünmeye başladı. Diğer elimle onun başını okşarken bir saniyeliğine de olsa gülümseyebildim. Pars ve Meyra oradaydı. Onu neredeyse unutmuştum. Gözleri tedirgin bakıyordu. Ama doğrudan bana bakıyordu mavi gözleri. Bir şey söylemem için, konuşmam için. Ama yapamadım.

"Nihayet," dedi Pars. Meyra'nın önüne ateş yakmıştı. İçerisi sıcak olmasa da soğuk hava kırılmıştı. Üzerinde Hükümdarların giydiği kürklerden vardı. Duygusal olarak bir kriz geçiriyorsa da dışarıdan iyi görünüyordu.

"Yiyecek bir şeyler getireceğim," dedi Fetih. "Sen otur, ısınmaya çalış." Gözlerim parmaklarımızdaydı. Sadece bir şeyler getirecek, diye düşündüm. Sonra *sadece gitti,* diye düşündüm. Ben konuşana kadar elini çekmeyeceğini biliyordum. Güçlü olmak istiyordum, en çok onun için güçlü olmak istiyordum.

"Kahve," dedim elimi çekip. "Kahve de getirir misin lütfen?"

Başını sallayıp açık kapıyı kapatarak çıktı. Acelesi varmış gibiydi. Acelesi olsun istiyordum. Gitmesi gerekiyorsa da hemen dönsün.

"İyi misin?" diye sordu Pars.

"Lütfen başka şeylerden konuşalım." Bir şeyden huylanmışçasına yüzümü buruşturdum. "Kafamın içinde bir kazı çalışması var. Biraz normallik istiyorum."

"Köpeğinin kakası korkunç kokuyor."

Kontrolsüzce güldüm ve bir anda gülen sesim kendi kulaklarıma yabancı geldi. Ama içten içe ona minnetle baktım. En olmadık anlarda, söyleyecek en olmadık şeyleri buluyordu ve bu çoğunlukla en az Fetih'in yaptığı kadar hayatımı kurtarıyordu.

Ahşap oturaklardan diğerine oturdum. Yargıç gelip ayaklarımın dibine yerleşti. Ateşin başında ısınmaya çalışarak düşüncelerime daldım. Yeterince onların içinde boğulmuyormuşum gibi çekildikçe çekildim. Kendi başıma olmak zaten zorken onunla olmak, onun için daha güçlü olmaya çalışmak, bu bilinmezlik, bu sakladıklarımız ve ikimizin de sonunda ulaştığı çaresizlik. Yanağımın içini ısırdım ve çok kötü bir şakaya gülüyormuş gibi kontrolsüzce güldüm. Fetih Yargıcı'yı çaresiz bırakmıştım.

Tanrım, Fetih Yargıcı'yı bile çaresiz bırakmıştım.

"Bu gülüşlerin beni korkutuyor," dedi Pars. "Yapma şunu."

"Sen iyi misin?" diye sordu Meyra.

Ellerimi yüzüme bastırıp şakaklarımı ovdum. Artık bu soruya tahammül edemiyordum.

"Maya..." diye seslendi Pars. Başımda, ayakta dikilmeye başlamıştı. Yargıç'ın gözleri onunla benim aramda dolaşıyordu. Kolundan tutup Pars'ı yanıma çektim. "Üzgünüm..." Koluna yaslandım. "Seni de bunun içine sürükledim."

"Sen kimseyi bir şeye sürüklemedin," dedi olabildiği en ciddi haliyle. "Biz seni sürükledik. Bu kasaba, bu kale, bu merkez, hepimiz seni çektik."

"Ne zaman bitecek, Pars..." diye seslendim zayıf bir sesle. "Bir gün bitecek mi?" Bu köşe kapmaca, bu koşturma, bu bilinmezlik... Nereye kadar devam edecek?

"Bitmesi için ne gerekiyorsa yapacağız." Kollarını etrafıma sardı. Alnımı omzuna bastırdım. Ateş bacaklarımı ısıtıyordu ama daha derine ulaşamıyordu. İçim çok üşüyordu. Ahşap barakanın tahtaları canımı sıkıyordu, tahtaların boşluklarından sızan soğuk canımı yakıyordu.

"Hiçbir şey yapmasak," diye sordum. "Sadece yaşasak. Kasabaya dönsek. Ya da Milır'a gitsek. Sadece karışmasak, uzak dursak..."

"Kaçırayım mı seni?" Başını geri çekip büyük, güzel, parlak Pars gülümsemesiyle baktı.

"Dene," dedi içeriye giren Fetih.

"İyi." Pars, ona yüzünü ekşitti. "Sen de gelirsin."

"Çok iyisin." Fetih, dişlerinin arasından konuşarak kapıyı kapatırken Pars yanımdan kalkıp Meyra'nın yanına oturdu.

Gülerek gözlerim onu takip etti. Elindeki torbadan bir termos ve iki bardak çıkarıp Meyra'ya uzattı. Meyra, şaşkınlıkla ona teşekkür edip termostan ikimiz için kahve doldurmaya koyuldu. Gözümü ondan Fetih'e çevirdim. Ona da benimki gibi bir sandviç verdi. Daha dikkatli baktım. Ne yaptığını, bunu neden yaptığını bilmiyordum ama sinirimi bozuyordu. Paket kağıdını açıp sandviçi ısırmaya koyuldum. Meyra, kahve bardağını Fetih'e uzattı ve o da bana uzattı. Gereğinden sert bir şekilde uzanıp aldım. Yanıma yerleşti, elini hafifçe belime doladı. Bir ısırık daha almaya odaklanırken Yargıç havlamaya başladı. Sandviçi ağzımdan uzaklaştırıp neler olduğunu anlamaya çalıştım, paçalarımdan beni çekiştiriyordu. Herkes etrafa bakındı, bir tehlike görmüş ve onun için hırçınlaşmış gibi davranıyordu.

"Sanırım senden rahatsız oldu," dedi Meyra, Fetih'e gülerek. Eğilip köpeğimin tüylerini okşamaya başladı.

"Ne?" dedi Fetih. Kaşlarını çatıp Yargıç'a baktı. Ve köpekle didişir gibi belimdeki elini daha çok sıkıp beni kendine çekti. Yargıç, daha çok havlamaya başladığında gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Abimle kalıyordu, değil mi?" diye sordu Meyra. Gözleri buğulandı ama hemen peşinden kıkırdadı. "Yanına kimseyi yaklaştırmasın diye onu özellikle eğittiğine eminim."

Fetih bir şeyler mırıldanıp sigarasını yaktı.

"Tabii," dedi Pars bariz bir kinayeyle. "Maya'yı çok düşünürdü ya."

"Başka birinden bahsediyor gibisin," diye yanıtladı onu Meyra sessizce. Ben sandviçimden bir ısırık daha aldım ve çiğnemeye, tekrar tekrar çiğnemeye başladım.

"Doruk ona bir pislik gibi davranıyordu," dedi Pars rest çeker gibi. Ondan hiç hoşlanmıyordu. Ilgaz kardeşlerin ikisinden de hoşlanmıyordu ve tek nedeni bendim.

Meyra ahkam keserek güldü. "Sen onları çocukken görmedin hiç. Doruk, Maya'nın toplayacağını bildiği için bütün böğürtlenlerin dikenlerini keserdi."

Fetih'in kolları kasıldı, belki de gevşedi.

Doruk Ilgaz, aşılamayan tek mesafe.

"Büyüyünce yoluna dizmek için kesmiştir," dedi Pars.

"Kes şunu," dedi Fetih, Pars'a doğru. Kahveden bir yudum içtim. Meyra ayaklandı. "Ben odaya gitsem iyi olacak," dedi. "Yargıç'ı da alabilir miyim?"

Bana baktığını, benden bir yanıt beklediğini birkaç saniye sonra fark ettim. Yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu. Meyra, ellerini birbirine vurarak Yargıç'ı çağırdı ve köpek, kim olduğunu biliyormuş gibi, ona ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi peşine düştü. İkisi birlikte uzaklaşırken hâlâ aynı lokmayı çiğniyordum ama bir türlü yutamıyordum. Büyüdükçe büyüyordu ağzımın içinde.

"Ona göz kulak ol dedim." Fetih, Pars'a döndü. Sesi oldukça katıydı. Memnun değildi. "Onunla didiş değil."

"Bu kadar umurundaysa kendin göz kulak ol," dedi Pars. Çok rahatsız görünüyordu ve Fetih'le aralarında anlamadığım bir gerilim vardı. Çoğunlukla birbirilerini sorgulamadan hatta pek konuşmadan anlaşıyorlardı ama bir süredir içlerinde tutamadıkları sözlü bir tartışmanın içine girip duruyorlardı.

"Kızdan ne istiyorsun?" diye sordu Fetih.

"Bir şey istemiyorum. Neden yanımızda olduğunu bile anlamıyorum. Ne işi var burada? Akademi'ye bıraksaydık, ne halleri varsa görselerdi. Onlar Maya'ya öyle yaptı."

Fetih'in derin bir nefes aldığını duydum.

"Burada çünkü Maya'nın yanında olmak istiyor." İmayla ona baktı. "Tıpkı senin gibi."

"Maya'ya söylediklerini ne çabuk unuttun? Sen de oradaydın. Ölümü için onu suçladı." Gözleri Meyra'nın çoktan uzaklaştığı boşlukla benim aramda gidip geldi. O hastane koridorunda Meyra'nın bana söylediklerini unutmayacaktı. Ben unutmuş muydum emin değildim, artık o kadar da umurumda değildi sadece.

"Çünkü onun fişini Maya çekti!" dedi Fetih.

"İyi yaptı!" Pars'ın sesi kontrolsüz bir şekilde yükseldiğinde araya girip girmemekte kararsız kaldım. Doruk'la ilgili konulardan mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışıyordum. "Geç bile kalmıştı. Bütün bu bokları başımıza onun aptal, küçük sevgilisi açtı."

Dila...

"Maya için en iyisini düşündüğünü mü sanıyorsun?" Fetih bağırmıyordu ama sabrının taştığını gözlerinden anlayabiliyordum.

"Niye?" dedi Pars gülerek. "Onu bir tek sen mi düşünüyorsun, ona bir tek sen mi yardım edebilirsin, bir tek sen mi o kadar zekisin?"

"Haberiniz olsun," diye mırıldandım kahveden bir yudum alarak. "Yalnız değiliz."

İkisi birlikte kapıya doğru döndü. İklim orada dikiliyor ve neyle ilgili tartıştıklarını anlamaya çalışıyordu. Bana bakan gözleri durumu aşağı yukarı anladığını gösterdi. Birbirimizden pek hoşlanmıyorduk, o yüzden yargılayıcı bakışlarına karşılık verdim.

"Bir şey mi var İklim?" diye sordu Fetih.

"Ben de onu soracaktım," dedi İklim.

"Neyi soracaksın?" dedi Pars.

"Neden kavga ediyorsunuz?" dedi İklim.

"Kavga etmiyoruz," dedi Fetih.

"Öyle görünmüyor," dedi İklim.

"Yeniden bak o zaman," dedi Pars.

İklim sıkılmış gibi ellerini salladı. "Annen senin için bir hoş geldin etkinliği düzenlememizi istiyor."

"İyi," dedi Fetih duraksız şekilde.

"Biraz yalnız konuşabilir miyiz?" Kızın gözleri yine bana döndü. Sanki benim onayıma ihtiyacı varmış gibi. Hiçbir şey hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bizim neyle uğraştığımızı, neyin içinde olduğumuzu bilmiyorlardı. Ne bildiklerini sanıyorlardı kim bilir.

"Olur," dedi Fetih. Gözleri bana döndü. Tepki vermedim hatta memnun oldum. Biraz uzaklaşsa iyi olurdu. Çünkü ne zaman Doruk'un adı geçse o şüphe beyninden içeriye sızıyordu.

Onlar uzaklaşırken, nihayet biraz rahatlayarak oturağın üzerinde bağdaş kurup yaslandım. Pars, arkalarından kapıyı kapatıp ateşi harlamak için biraz daha odun attı. Diğer oturağa oturup sigara yaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Sadece sandviçi bitirmeye odaklanmıştım, midemi bulandırsa da, yemek istemesem de, boğazımda kalsa da bitirmek için çabalıyordum.

"Ne hakkında?"

"Meyra."

"Umurumda değil." Basitçe omuz silktim. "Muhtemelen onu önemsediğimi ama önemsemek istemediğimi sanıyor, benim yerime benim için iyi olan neyse onu yapmaya çalışıyor. Her zamanki Fetih."

"Gerçekten umurunda değil mi?" Açık kahverengi gözlerini üzerime dikti. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum.

"İnsan zihni tuhaf," dedim. "Belki de kendimi bastırıyorum, belki o haklı ki genelde öyle olur ve içimde bir yerde önemsiyorum. Öyle bile olsa hissetmiyorum. Umurumda değil. Onu görmek, konuşmak ya da iyi hissetsin diye bir şeyler yapmak istemiyorum. Hayatım boyunca birileri iyi hissetsin diye didinip durdum ama elimde koca bir hiç kaldı." Son lokmayı da ağzıma tıkıştırıp çiğnemeye başladım. Birden daha iyi hissetmiştim. Düşüncelerimi sesli söylemek iyi gelmişti. Üzerimden en azından bir katman eksilmişti.

"Doruk hakkında pişman mısın?" diye sordu bu defa. Elindeki paketi işaret ettim. Uzattığında bir tane çıkardım, eğilip sigarayı yakarken saçlarımı önümden çekti.

"Ne için pişman mıyım?" diye mırıldandım. "Ölmedi diyorsunuz. Birini öldürmedim ama yok oldu. Mantıklı hiçbir şey yok. Onu endişelendirmemek için elimden geleni yapıyorum ama bana bir şey söylemiyor. Doruk nerede bilmiyorum. Esila'ya ne oldu bilmiyorum. Bana ne oluyor bilmiyorum." Sonra aklımı kaçırmış gibi güldüm. "Belki ben de sonunda onların yanına gideceğim. Belki boş yere düştüm Doruk'un peşine, zaten istikamet orasıydı. O da belki bunu engellemek istiyor. Bilmiyorum Pars," dedim. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Sigarayı derin bir şekilde içime çekip dumanı üfledim.

"Bu defa ne planladığını ben de bilmiyorum," diye itiraf etti, bu canını sıkıyormuş gibi.

"Annesi hoş geldin demeye karar verdiyse planı işliyor demektir. Bizim tarafımızda olduğu için şanslıyız." İkimiz de göz göze gelip sonra gülmeye başladık.

"Gizli saklı iş yapmasından nefret ediyorum."

"Biliyorsun," diye savundum onu. "Öyle yapması gerektiği için öyle yapıyordur. Kasıtlı olarak bizden bir şey saklamıyor. Sadece herkesi korumaya çalışıyor." Benim de canımı sıkan buydu çünkü nihai ömrümüzün sonunda Doruk'un tek derdinin herkesi korumaya çalışması olduğunu anlamış ve anladığım gün onu kaybetmiştim. Hiç kimse herkesi kurtaramazdı. Sonunda ya birbirimizden olacaktık ya da onu da kaybedecektim. İhtimaller hep daha kötüsü ve daha da kötüsü arasında gelip gidiyordu.

"Bana Esila'dan bahseder misin? Ona ne oldu?" Uzanıp termostan biraz daha kahve aldım.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Anlatacağın her şeyi."

Bir süre kendi içinde çelişkiye düştü. Ne olursa olsun yanlış bir şey yapmak istemediğini bilecek kadar tanıyordum Pars'ı. Sonra gülümsedim. "Ama önce senin hikâyeni dinlemeyi isterim. Nasıl tanıştınız? Başınıza neler geldi? Fetih bir Hükümdardı, bunu anlıyorum ama sen, senin bu hikâyedeki yerin neydi?"

Yüzü düştü, bakışlarını yanan ateşe çevirdi. İlk kez kaçınma ihtiyacı duydu. O anda, onlar için beni korumanın aslında kendilerini de korumak anlamına geldiğini fark ettim. Bana odaklanıyorlardı, böylece kendilerini unutuyorlardı. Kötü şeyleri görmezden gelmenin en iyi yolunun daha kötü bir şeye bakmak olduğunu biliyordum. Daha kötü bir şey bendim.

"Deneklerinden biriydim," dedi. Pek hevesli olmadığını ses tonu da ele vermişti. "Hastalandıktan sonra burada, üzerimde bir şeyler yapmaya başladılar, işkence etmiyorlardı ama senaryo pek iyi de değildi. Fetih hâlâ bir Hükümdarken yanıma geliyordu, benim odadan

çıkmam yasaktı. Uzun bir süre gördüğüm tek yüz onun ve Esila'nın yüzü oldu. Peri de diğer hastalardan biriydi. İklim ve Esila, hastalar için daha insani bir alan yaratmak konusunda patronlarını ikna ettiler. Öylece arkadaş olduk."

"Öylece arkadaş olmamışsınız." Moral vermek için gülümsedim. "Birbirinize destek olmuşsunuz, birbirinize el uzatmışsınız. Birbirinizi kollamışsınız."

"O yüzden kafasını koparamıyorum ya," dedi göz devirerek. "O piç kurusunu kendimden daha çok seviyorum."

"O da seni seviyor."

"Seni daha çok seviyor."

Neredeyse kahkaha attım. "Bence onun için oldukça farklı yerdeyiz."

"Nerden biliyorsun..." dedi gözlerini kısarak. "Belki senden önce bir ilişkimiz vardı? Belki sen aramıza girdin?"

"Şansını kaybettin," dedim kararlılıkla. "O benim."

Sırıtışı bir gülümsemeye dönüştü. Anlamlı bir ifade. Bir duraksama. Bana baktı. İstesem düşüncelerine girebilir ve onları görebilirdim ve aslında bunun için lanetimi kullanmama bile gerek kalmazdı. İstesem gözlerine bakarak onu duyabilirdim. Ama bu onların arasındaki şeyi yerle bir ederdi.

"Ailen," diye sordum. "Onlara ne oldu?"

"Bildiğim kadarıyla buraya sadece kurtulan çocuklar getirildi. İlk etaptı. Kalan herkesin öldüğü salgın."

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Kendinden başkasına üzülme sen," dedi gülerek. "Ben hatırlamıyorum bile. Önemsemiyorum da."

"Tabii," dedim. "Herkes öyle söyler. Peri şimdi nerede?" Peri çok tatlı biriydi. Tanıştığımız ilk andan beri bana her zaman çok nazik olmuştu. Bir Soğuk için olması gerektiğinden fazla hassas ve çoğumuzun olamadığı kadar insaniydi. Nezaket ve içten bir tebessüm son zamanlarda hiçbirimizin sahip olmadığı bir lükstü.

"Milır'da. Onu da peşimizden sürüklemek istemedim. O bir şekilde, her zaman insan kalmayı becerebildi."

"Buradan Fetih'le birlikte mi ayrıldınız?"

"O giderken peşine takıldık daha çok."

"Esila'nın peşinden gitmişti, değil mi?"

"Hayır, önce Fetih gitti. Giderken onun da gelmesini bekliyorduk, en azından ben ve Peri. Ama o İklim'le kalmayı seçti. Sonra işlerin karıştığını duyduk. Sonra Esila'nın gittiğini. Peşine düştük ama ondan geriye bir şey kalmamıştı."

"Dün gece bana bir şeyler söyledi ama ne olduklarını hatırlamıyorum. Beynimin içinde bloke edilmiş gibi. Ulaşamıyorum oraya."

Pars ağır ağır başını salladı. "Ona da oluyordu ama Esila tuhaftı. Senin gibi değildi. Sen daha çok kendin gibisin. Esila aklına kaçan biriydi. Kafasının içinde ne varsa oradaydı. Dışarıya çıkmak istemiyordu. Mücadele halinde değildi, onunla işbirliği yapıyordu. Bu yüzden herkes onun nihayet aranan kan olduğunu düşünmüştü, sonra ne olduğunu bilmiyoruz. Belki yanında olsaydık ona yardım edebilirdik. Neler olduğunu, aklından neden kurtulmak istediğini bilirdik."

Bu yüzden benim yanımdan ayrılmıyordu. Aynısının başıma geleceğinden korktuğundan. Ya da aynısının başıma geleceğini bildiğinden.

"Onu ilk kez Gölgeler karşıma çıktığında görmüştüm," diye anlattım. "Bana aklını kaçırmış biri gibi değil, ne yaptığını bilen biri gibi görünmüştü. İkinci karşılaşmamızda da öyleydi. Mahkemeden çıktığımızda, ormanda, Gazel ikimizi de kolumuzdan yakaladığında. Olacak olanı biliyordu. Düşüncelerimi biliyordu. Ve sonra üçüncü karşılaşmamızda beni uyarmaya çalıştı. O zaman aklını kaçırmış gibiydi. Hepimizi öldürecek, dedi. Kullandırtma kendini, dedi. Kimse bunu başaramaz, dedi. Daha en kötüsünü yaşamadı, dedi." Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. "Dün gece olanları hatırlamak için kendimi zorlasam mı yoksa yine zihnime güvenip unutmamın bir sebebi olduğuna mı inansam, emin değilim."

"Bir şey yapmak zorunda değilsin," diye güvence verdi. "Oluruna bırak."

"Burada yaptıkları bu mu?" Kendimi var gücümle sıktım. "Esila gitti, kendini attığını gördüm ama bu kimsenin umurunda değil mi?"

Kimse bunun hakkında konuşmuyor, kimse yas tutmuyor. Onun peşinden Gölge Bulvarı'na giren İklim bile bunu yadırgamıyor. Bu tepkisizlik, bütün bunlar mantıklı değil. Kimse gelip bana ne olduğunu bile sormadı. Kimse benden şüphe etmedi. Kimse orada ne işiniz vardı demedi.

"Neden sorgulamıyorlar Pars?" Bütün cevaplar kafamın içindeymiş gibi hissediyordum. Kapalı bir kutunun içindeydi. Kutu hemen yanımda duruyordu ama uzanıp onu alamıyordum. Uzanıp onu açamıyordum. Yanlış giden şeyler vardı, hep vardı ama bu defa bir bombanın yanında oturuyormuş gibi hissediyordum. Bomba kafamın içindeydi ve nasıl patlayacağını bilmiyordum. Sadece kendimi onun yerine koymanın ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Kendimi onun yaptığını yaparken hayal edebiliyordum. Eve en yakın şey olan bir uçurumun kenarında, yüzümde bir tebessümle kendimi bıraktığımı hayal etmek o kadar kolaydı ki bununla baş edemiyordum.

"Belki de sadece parçaları birleştirmen gerekiyordur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zaten biliyorsun, sorguluyorsun ama korkuyorsun ve onlardan kaçıyorsun. Dün geceyi hatırlamana gerek yok. Esila'nın sana söylediklerine ihtiyacın yok." Başını tavana çevirdi. "İçinde bulunduğumuz dünyayı düşün." Sadece onun bildiği bir espriyi hatırlamış gibi güldü. "Dünyayla ilgili bildiklerini düşün."

"Söyle," dedim ileri doğru atılarak.

"Söyleyemem prenses." Bana döndü. "Bu kadarını konuşabildiğimize bile şaşıyorum." Sonra kahkaha attı. "Bize izin mi veriyorsun?" diye güldü. "Kahrolası kaltak." Sesi barakayı titretecek kadar yükseldi.

"Pars..."

"Boşversene," dedi anlık bir öfkeyle. "Belki de hiçbir şey bilmemek en iyisidir."

"Ne oluyor?" diye sordum doğrulup kolundan yakalayarak. "Kahrolası bu yerde ne oluyor?" Bunu o kadar şiddetli bir öğrenme isteğiyle sormuştum ki birden çekildim. Olduğum andan kopmam

saniyelerimi bile almadı. Beyaz bir ışık patlaması. Sonra her zamanki gibi simsiyah. Gece yırtılmış ve üzerime yağıyormuş gibiydi. Kendi aklımın içine kaçtım.

Uzun bir koridor... Koridoru göremiyordum ama orada olduğumu biliyordum. Yeniden o katlanılmaz bilinç körlüğü. Hissizlik. Alabildiğine boşluk. Ve çığlık, insana aklını kaçırtacak türden bir çığlık. Ellerimi kulaklarıma bastırmak istiyordum ama ellerim yoktu, kulaklarım yoktu. Boşluğun içindeydim. Ona karışmıştım ve nihayetinde o olmuştum. Havada karanlık bir yumak gibi yuvarlanıyordum. İplik arkamdan uzadı, bir kapıya çarpana kadar durmadı. Geri dönüş için bir iz, beni bulabilmesi için son bir çabaydı belki de. Yumak geri tepti ve sonra yeniden kapıya vurdu. Kapının etrafında çizgiler belirdi. Patlayacakmış gibi hissediyordum. Her şey, bütün evren içimdeydi. Hareketlilik ve hız. Zaman yok oldu. Toz zerreciklerine dönüştüm, anahtar deliğine uzandım. Delik büyüdü, büyüdü, büyüdükçe büyüdü. Yumak küçüldü. Bir düğme boşluğu kadardı. Ama genişledi. Söküldü ve nihayetinde koptu. Kapı aralandı.

Yeniden oradaydım. Ayaklarım çırılçıplaktı. Bir tepeye tırmanmaya başladım. Kar taneleri etrafımda birikti. Dizlerime kadar yükseldi. Soğuk, kan donduracak kadar soğuktu. Ayaklarımda keskin buz ısırıklarını hissedebiliyordum. Sesine doğru devam ettim. Uçuruma yaklaştım. Daha önce hiçbir uçuruma bu kadar yanaşmamıştım. En tepedeydim.

Önümde uzanan ıssız yola baktım, yola dökülen kar tanelerinin bile cansızlığına. Beyaz çiçekleri olan ağaçların rüzgârın altındaki direnişini seyrettim. Saçlarım omzumdan geriye doğru uçuşurken, kollarımı göğsüme bağlayıp bulunmak isteyene doğru ilerlemeye devam ettim.

"Bana gel," diye fısıldadı gölgelerin arasındaki diğer parçam.

Dişlerimi soğuktan birbirine bastırdım. Çıplak ayaklarıma batan dikenler ve yolda bir parmak izi gibi şekillenen kan lekelerinden gözlerimi sakındım.

Bu kadar acıyla nereye gidecektim?

"Maya Efnan," diye fısıldadı ses. "Sen de onu duyuyorsun."

İrkilmiş şekilde ağaçların gerisine baktım. "Esila?" diye mırıldandım sorarcasına. Göz kapaklarım ağırlaşmış, göğsümün ortasındaki kara deliğin dikişleri patlamıştı. "Neler oluyor?" Ayaklarımı sürüyerek ona doğru ilerledim. Gözleri kapalı bir şekilde gökyüzüne çevirmişti başını. Bir uçurumun kıyısında olduğunu, ağaçları geride bırakınca fark ettim.

Onun da ayakları çırılçıplaktı.

"Ne yapıyorsun orada?"

Yüzünde daha önce şahit olmadığım kadar huzurlu bir gülümseme belirdi. "Kurtuluyorum," diye fısıldadı zihnime. Dudakları, bir daha hiç kımıldamayacakmış gibi kapandı.

"Buraya gel, hadi," dedim elimi uzatarak. "Hava çok soğuk." Parmak boğumlarım soğuktan buz kesmişti. Boşlukta kaldırdığım elim titriyordu ama sanki bir şeyleri yakalamak istiyor, elimden alındığını bile bilmediğim bir şeylere uzanıyordu.

"Lütfen!" diye fısıldadım içgüdüyle. "Buraya gel!"

"Bitecek," dedi yeniden zihnime. "Yeniden başlayacak."

"Esila," derken dudaklarım titremeye başladı. Uçuruma doğru biraz daha yaklaştı. Kısa saçları, rüzgârla keskin bir mücadeleye girmişti. Karanlık etrafımızda dolaşıyor, hangimizi yakalayacağını seçmeye çalışıyordu. Saç diplerimden yakaladı bir uyuşma, omurgamdan aşağı doğru iliklerimi kurutacak bir ürperti gelip geçti.

"Sana kimse bir şey söylemiyor, değil mi?" Omzunun üzerinden ilk kez başını bana doğru çevirdi. Kendimi bir aynaya bakıyormuş gibi, çarpılmış gibi hissettim. Uzattığım elimi kendime doğru çekip kollarımı savunma içgüdüsüyle etrafıma sardım.

"Ne diyorsun?" dedim. "Neler oluyor, burada ne işim var benim?" Etrafıma baktım. Buraya ne zaman geldiğimi bile bilmiyordum. En son Fetih'le yatağın içine girdiğimi ve sıcaklığımın ikimizi de çevrelediğini hatırlıyordum.

"Fetih nerede?" diye bağırdım. "Bana ne yapıyorsun?"

"Ben yapmadım!" diye bağırdı tıpkı benim gibi. "Sana açıklamaya çalıştım, Fetih de çalıştı ama izin vermedi!"

"Kim?"

Bir anda tiz bir sesle bağırmaya başladı. Bataklık yeşili olduğunu bildiğim gözleri kapkaraydı ve donmuş bir çaresizlikle bana bakıyordu. Onu gördüğüm ilk günden beri üzerinde hatırladığım bir boşvermişlik varken şimdi sadece çaresiz görünüyordu.

"Sen kimsin?" diye sordum ağlamaklı bir sesle. "Benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

"Yıkım getiren olduğumu söylediler." Burnunu çekerken sesi bir panik atağın eşiğindeymiş gibi çıkıyordu. "Bana kahrolası tüm dünyayı kontrol edebildiğimi söylediler!" Dehşet verici bir şekilde ağlamaya başladı. Ondan uzaklaşmakla ona sarılmak arasında bocaladım.

"Lütfen buraya gel!" dedim dolmuş gözlerimle. İçimde can sıkıcı bir his vardı. Kendi hareketlerimi de hislerimi de kontrol edemiyordum. Daha önce yanmadığı kadar canımın yandığını hissediyordum. Kanıma karışan ve vücudumda milim milim ilerleyen bir gazap vardı. Her şeyimi yitirmiş, kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Onunla savaşamayız," dedi. "Ama yemin ederim, denedim!"

"Sana zarar vermelerine izin vermem," diye ikna etmeyi denedim. "Fetih'le buraya senin için geldik. Sana bir şey yapmalarına izin vermeyiz. Bize güvenebilirsin."

İsterik bir şekilde gülmeye başladı.

"Sen kiminle savaşman gerektiğini bile bilmiyorsun!" diye bağırdı aniden bana doğru dönüp. Ve bir anda diz kapaklarından vurulmuş gibi yere yığıldı.

"Esila!" diye seslendim öne atılarak ama olduğum yere çivilenmiş gibi bir adım dahi kımıldayamadım. Başımı şaşkınlıkla yere eğdiğimde karların arasına damlayan kırmızı lekeler beni daha çok bozguna uğrattı. Ellerimi hareket ettirip burnumdan geldiğini fark ettiğim kanı temizledim. Tekrar bir hamle yapmama rağmen bacaklarımı dahi hissedemiyordum. Buzdan bir kafese alınmıştım ama zincirlerimi göremiyordum.

"Düşmanın kim olduğunun önemi yok," dedim öfkeyle. "Kiminle yan yana mücadele ettiğin önemli. O zaman yenilmezsin."

"Yanlış!" dedi ellerini saçlarının arasında gezdirip. O aklını kaçırmış gibi görünüyordu, ben bir aynaya bakıyormuş gibi görünüyordum.

"Bütün bunlar gerçek bile değil," dedi ve hemen sonra boşluktan görünmez bir darbe alarak olduğu yerde iki büklüm oldu. Arkasından başka bir kahkaha daha geldi.

"Bak," dedi hırsla. "Görüyor musun? Bizi nasıl kontrol ettiğini, zihnimize nasıl hükmettiğini, o istemezse parmağımızı bile kımıldatamadığımızı görüyor musun?"

Acıyla ağlıyordu ve bir adım bile ileri gidip onun için bir şey yapamıyordum.

"Bilen kimsenin bir şey söylemesine izin vermiyor," dedi. Yeniden uçurumun eşiğinde ayağa kalktığında sertçe yutkundum. Bu defa bana doğru dönüp uçuruma sırtını döndü. Yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi.

"Bu defa değil," dedi. "Beni ele geçirmesine, seni de bir bilinmeze hapsetmesine izin vermeyeceğim. Aradığının nerede olduğunu biliyorum. Yeşil Yol diye bir yer yok, Maya Efnan."

Sersemlemiş bir halde sadece ona bakıyordum. Tekrar tekrar adım atmayı denesem de boşunaydı. Parmaklarım olduğu yere sabitlenmiş, en ufak bir şekilde dahi kımıldamıyordu.

"Biz bir zihne hapsedildik ve onun içinde hayatta kalmaya çalışıyoruz."

"Ne diyorsun sen!" diye bağırdım. Artık ben de kontrolümü sağlayamıyordum. Gece aşağıya inmişti sanki. Gökyüzü ayağımıza dolanmaya başladı, dolunay bile saklandı zifirî bir kuytuya. Zihnimin içinde dolanan kelimeler kördüğümünden ayrılmaya başladı. Gölgelerin ardındaki yanım, korunma içgüdüsüyle şaha kalktı. Bildiğim ama unuttuğum bir şeyleri hatırlamaya başladım, zihnimin bana ettiği eziyetten saklanmaya çalıştım. Akademi'den önce karşılaştığım Fetih'i unutmamın bir tesadüf olmadığı, annemin ölmediği, Doruk'un nerede olduğunu hep bildiğim anlar, zihnimde fotoğraf kare-

leri şeklinde belirmeye başladı. Önce bir kuvözdeydim; vücudumda kabloların dolaştığı; sonra bir ormandaydım, annemin benden kurtulmak istediği.

"Hayır!" diye inkâr ettim.

Orman gerçekti, annemin kokusu gerçekti, kucağına aldığı küçücük bedenimle evden ve babamdan aklını kaçırmış gibi kaçtığı o an gerçekti; benim için kendini feda ettiği yalan. Bir köprünün başında olduğumuz, bana sıkı sıkı sarıldığı gerçekti ama beni sevdiği kocaman bir yalan. O köprüden beni öldürmek için aşağı atladığı gerçekti, benimle ölmek istediği bir yalan.

"Amelya İsis," diye fısıldadı. Onun da burnu kanamaya başladığında, bütün bunların akıl hastası biri için bile fazla olduğunu düşündüm. Bütün bunların benim bile kaldıramayacağım kadar ağır bir ağrı olduğunu düşündüm. Böyle bir yaranın kabuk bağlayamayacağını anladım.

"O ilk deneydi." Gözlerini yalvarır gibi onu anlamam için çırpınarak benim gözlerime sabitledi. "Ona kusursuz dediler. Senin ve benim yapabildiğim şeyi en iyi o yapabildiği için. İnsan beyniyle oynayabildiği için." Onu yeniden bir acı vurdu, ellerini şakaklarına bastırıp inleyerek o acıyla savaştı. Gözlerimin önünde yaşanan bu şeye şahit olmak dışında, hiçbir şey yapamadım.

"Onun elinden bebeğini aldıkları için o da herkesten hayatını almayı seçti," dedi. Artık ona doğru değil, ondan geriye doğru adım atmak istiyordum ama bu her neyse beni orada durmaya zorluyordu. Aynı baskıyı kendi zihnimde de hissettiğimde dişlerim gıcırdadı.

"Bizi kendi zihnine hapsetti. Bu yüzden Yeşil Yol'da deniz yok, bu yüzden Yeşil Yol'da kanun yok, bu yüzden Yeşil Yol'dan çıkış yok."

"Bu çok saçma!" dedim başımı iki yana sallayarak. "Bu çok fazla!" Benim için bile.

"Ölüm tek kurtuluşun," diye fısıldadı. "Ama Yeşil Yol'da ölüm de yok." Anlayışla, telkin eder gibi zihnimin içine sorun yok, diyerek gülümsedi. Bir an için, sadece çok kısa bir an için huzurlu göründü. Rüzgârı içine çekerek, sanki son kezmiş gibi derin bir nefes çekerek

gülümsedi ve koparılmış kanatlarına yeniden kavuşmuş bir melek gibi kollarını iki yanına açtı, kendini gökyüzünden aşağı bıraktı.

Ayna parçalandı.

Karların üzerine düştüm.

Göğsümün ortasındaki kara deliğin yamalarının yırtıldığını hissedebiliyordum. Önümde iğne vardı, iplik vardı. Gözüm kapalı dikebileceğimi biliyordum ama ellerim o kadar titriyor ki o ipi iğneden geçiremiyorum.

Kan kaybeden zihnimdi ama ölen ruhummuş gibi hissediyordum. Anlar, unutulanlar ve gerçekler birden vurmuştu. Nefesim kesilmiş, başımda şiddetli bir acı meydana gelmişti. Bacaklarımı karların üzerinden kendime çekip son nefesimin yavaş yavaş tükenmesini, o şey her neyse beni de içine almasını beklemeye koyuldum. Burnumdan akan kan şiddetini artırdı. Boğazıma dolan ve beni boğan bir pas tadı hissettim.

Gözlerimi kapattım.

O kordon bağı korkunçtu; o ışık patlaması, o buz gibi duvarın önünde tek başına bekleyen çocukluğum korkunçtu. Ardına yaslandığım kapılardaki tırnak izleri, o küçük ellerin birer pençeye dönüşmesi... Hepsi korkunçtu.

Kalp atışlarımın ne kadar hızlandığını hissedebiliyordum. Kendime döndüm ama orada ne kaldı emin değildim. İlk kez bayılmamıştım. Bu defa yerde değildim. Oturakta, Pars'a uzandığım haldeydim. Artık tek başımıza değildik. Fetih kapının girişinde, karşımda duruyordu. Pars'ın eli bileğimdeydi. Ateş yanmaya devam ediyordu. Alevlerin yüzümü nasıl ısıttığını hissedebiliyordum. Soğuğu ve sıcağı hissediyordum. Nefes alamıyordum. Buradaydım ama aslında yoktum. Buradaydık ama burası yoktu.

Etrafıma baktım, ahşap tahtaların etrafımıza dizildiği barakaya. Yerdeki otlara. Dışarıda, kapı aralığında gördüğüm kar taneleri. Oturaklara. Omzumun üzerinden uzandım, duvara dokundum. Elimin altında bir hologram gibi dağılmasını bekledim. Dağılmadı. Ak-

lım gibi paramparça olmadı. Aklımı kaçırmış olmalıydım. Ellerime baktım. Avuç içlerime. Avuç içlerimdeki tırnak izlerine. Biriken kan yuvalarına. Beyaz boğumların altında kanlanan damarlara baktım. Kalp atışlarıma odaklandım. Kalbim atıyordu, göğsümden çıkacakmış gibi attığını hissediyordum. Gerçekle yalanın arasında sıkışmıştım. Başımı kaldırıp hâlâ havada açılmış ellerimle Fetih'e baktım.

Nihayet hatırladım. Nihayet ilk kez bu kadar gerçekti. Bu kadar gerçek, dikilmiş ve karşımdaydı. On yedinci yaş günümde olduğu kadar buradaydı. Anı aklımda tazeydi. Anı aklımda dün gibiydi. Anıyı biliyordum, anıya sahip olduğumu biliyordum ama bulanıktı. Her zaman bulanıktı. Sadece sarhoşken aklımdaki bir kuklanın oynattığı kıpırtıydı. Ama şimdi ayılmıştım. Şimdi her şeyden ayılmıştım. Annemi anımsadım. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Beni elimden tuttuğunu hatırlayıp yeniden elime baktım. Daha küçüktü ellerim. Onun avuç içinde kayboluyordu parmaklarım. Nasıl koştuğunu, koşarken arkasından nasıl savrulduğumu hatırladım. Köprüyü hatırladım. O köprüden bir kez düşmediğimi. Benimle birlikte o köprüden aşağıya atladığını hatırladım. O suların içinden tek başıma çıktığımı.

Gitti. Sadece gitti.

"Babam onun katilini bulamadı," diye fısıldadım. "Çünkü olmayan birini bulamazsın." Çünkü yanılgı. Bedenim titremeye, tenim alev almaya başladı. Korku kapanının içine saklandım. Çünkü öldürülmedi. Annem benimle birlikte o köprüden aşağı atladı. İlkinde karnındaydım. İkincisinde kundaktaydım. Üçüncüsünde elim onun avucundaydı.

Daha önce hiç deniz görmedim. Daha önce hiç bu kasabadan gidemedim. Hiç başka bir yer görmedim.

"Yeşil Yol diye bir yer yok..." diye mırıldandım. "Bir hiçliğin ortasındayız."

"Maya..." Fetih'in sesi titredi. Fetih'in sesi titredi.

Fetih'in sesi titredi.

"Bir zihnin içindeyiz." Sesim kendi kulaklarıma bile uğursuz geldi. Akıl dışı. Anlamsız. Kocaman bir şaka gibi.

"Sonunda öğrendi."
"Bununla nasıl baş edecek?"
"Ne söyleyeceğim?"
"Onun için ne yapabilirim?"
"Fetih Yargıcı geri dönmüş."
"Yıkıcı için çalışmalara başlamamız gerekiyor."
"Bu köpek burada mı kalacak?"
"Abime ne oldu?"
"Kız, Fetih'e yakın görünüyor, bunu kullanabiliriz."
"Bu adam kim?"
"Yeni deneyler için bir şansımız var."
"Lezzetli bir makarna oldu."
"Ayakkabılarım nerede?"
"Söylediği kadar güçlüyse işimize yarayabilir."
"Onunla ilgili çalışmalara başlamalıyız."
"Bu etkinlik nereden çıktı?"
"O bir Soğuk, artık Hükümdarların veliahtı olamaz."
"Esila'nın daha iyi olduğunu sanmıştım."
"Bir kişi daha gitti."
"Bu kasaba hepimizi öldürecek."
"Kız belki kurtuluş olur."

Ellerimi başımın iki yanına bastırıp eğildim. Kafamın içinde yüzlerce düşünce birbirine girmişti. Hepsinin, herkesin sesini duyuyordum. Bozuk bir plak gibi tekrar edip duruyordu. Vızıltılar kesilmiyordu. Tekrar tekrar aynı şeyler. Değişen düşünceler. Bir sürü acı, bir sürü öfke. Çoğaldıkça çoğaldı. Aklımın içi kesik kesik bir et gibiydi. Düşüncelerin arasından kanlar sızıyordu.

"Maya," dedi yanıma gelmeye cesaret bulduğunda.

"Hepsi kafamda," diye inledim. "Herkes kafamın içinde." Soluklanmaya çalıştım. "Bir sürü ses var. Çok kalabalık. Çok kalabalık, Fetih. Çok fazlalar. Susmuyorlar."

Vızıltı arttı. Konuşmalar bağrışlara döndü. Burnumdan kan al maya başladı. Kafamın içi daralmaya başladı, sesler ve birbirini önüne geçmek isteyen düşünceler boğuldu. Hepsi diğerinin önün geçmek için didiniyordu. Başımda bir karıncalanma hissettim.

"Bir kapı bul," dedi. "Bir kapı bul. Kapıyı aç. İçeri gir."

Çok kalabalık. Çok yüksek. Hepsi peşime takılmıştı. Hepsi onları duymam için yakamdan çekiştiriyordu. Sesler görüntülere dönüştü. Ben, kendimin dışına çıktım. Artık kendimi görüyordum. Saçlarımı görüyordum. Yüzümdeki korkuyu görüyordum. Beni ortasına alan kalabalığı görüyordum. Hepsi çekiştiriyordu. Kolumdan yakalıyor, saçımı tutuyor, tişörtümden çekiştiriyorlardı. Bacaklarımda bir sürü el vardı. Hepsinin sesi daha da çoğaldı. Canımı acıtıyorlardı. Tırnakları etime batıyordu. Biri itiyor, diğeri çekiyordu. Durmuyorlardı. Görmüyorlardı. Sadece duyulmak istiyorlardı. Onlarca nokta üst üste binmiş gibiydi. Nefes alamıyordum. Birbirlerinin üzerine çıktılar, daha çok el. Biri bileğimden yakalayıp aşağı çektiğinde başka biri saçlarımı kavramıştı. Yere düştüm. Yukarıdan bakan gölgelerinin altında kaldım. Bir sürü göz vardı. Hepsi öfkeliydi. Hepsi kendisine yardım etmemi istiyordu. Hepsi onu duymamı istiyordu. Ellerimi yüzüme kapatmaya çalıştım. Nefes alamıyordum. Etrafımdaki etten duvar büyüdükçe büyüyordu. Birbirlerinin üzerinde yuvarlandılar. Eller her yerdeydi. Eller çekiştirmeye devam ediyordu.

"Maya!" diye bağırdı. Sesi, diğer bütün sesleri bir saniyeliğine bastırdı. Zihnimdi belki de onu ayırt eden.

Gözlerimi araladım. Uyandığımı sandım ama kalabalığın içindeydim. Buradaydı. Gözlerim onun gözlerini ayırt edebildi. Onlarca çift gözün arasında sadece o gerçekten bana bakıyordu.

"Fetih?"

"Elimi tut!"

Uzanıp elini yakaladım. Kalabalığın içinden kaldırdı beni. Parmaklarını sıkı sıkı parmaklarıma geçirdi.

"Kâbus mu görüyorum?"

Kalabalığın ortasında benimleydi.

"Hayır, beni dinle. Bir kapı bul. Bir şey bulman gerekiyor, bir anı bul, güçlü bir anı bul. Sadece onu düşünebileceğin bir hatıra seç. O kapıya git. Bundan kurtulman gerekiyor. Buradan çıkman gerekiyor." Silikleşmeye başladı.

"Hayır, hayır, gitme."

"Çok vaktim yok."

"Elimi bırakma, Fetih."

"Asla," dedi parmaklarını daha çok sıkarak. "Asla bırakmayacağım. Bana dön. Sadece bana dön."

"Gitme," dedim.

Kalabalık çoğaldı.

"Kapat gözlerini," dedi. "Kapat gözlerini, aşkım."

"Kapatırsam yok olacaksın."

"Hayır, hayır... Hayır, Maya. Benim. Senin kayıp ruhunun sığınağı benim. Kapat gözlerini. Orada olacağım." Ellerini hissetmeye çalıştım, parmaklarını hissetmeye çalıştım. Dokunuşuna tutunmaya çalıştım. Sımsıkı kapattım gözlerimi. Ağlamak istiyordum, sadece ağlamak ve ona sarılmak istiyordum. Tek başıma kalmak istemiyordum. Çok kalabalık, çok ses var, binlerce düşünce var. Hepsini duyuyorum.

"Fetih?" diye fısıldadım. "Kumral," diye bağırdım. Ses yoktu...

Ama ses yoktu... Bu bilincin korkusu öyle hızlı çullandı ki üzerime düşmeye başladığımı sandım. Mıknatıs gibiydi. O his etrafımı o kadar hızlı sardı ki hazırlanamadım bile. Kapıyı aramaya fırsatım olmadı. Koridordan hızla düşmeye başladım. Aralık tek bir kapı vardı. Sonsuzluk gibi gelen bir zamanın içinde sadece düşmeye devam ettim. Aklım beni içine kilitledi, o kapının içinden geçip sonsuz bir ıstıraba çekildim.

"Hayır," diye fısıldadım gözlerimi açtığımda. "Hayır, burası olmaz."

Yeniden oradaydım. Onca zamanın sonunda ben yine oradaydım. Mor menekşelerin içinde, ilk gerçek cehennemimde.

"Doruk," diye fısıldadım. "Doruk!" diye seslendim. Bütün sesler sustu. Sessizliğin içinde bir başıma kaldım. Daralıyordum. Nefes alamıyordum. Göğsüm sıkışmaya başladı. Dudaklarımı araladım

ama hava yoktu. Hiç oksijen kalmamıştı. Dizlerimin üzerine düştüm bir kez daha.

Mor menekşeler oradaydı, gece oradaydı, ben oradaydım, o acı oradaydı, o terk edilmişlik yanı başımdaydı, yalnızlık dizlerimin dibindeydi ama o yoktu. Kimse yoktu.

"Bana yardım et, Doruk. Yardım et bana. Yardım et senden kurtulmama. Dayanamıyorum artık yardım et bana. Dayanamıyorum. Lütfen, dayanamıyorum."

Kapıya vurdum. Ellerimi yumruk yapıp tekrar tekrar o kapıya vurdum. Açılana kadar, kırılana kadar. Burada değil. Burası olmaz. Beni buraya hapsetme. Burada kalamam. Bununla başa çıkamam. Bu çok fazla. Dayanamıyorum.

"Aç kapıyı!"

Daha fazla vurdum. Ellerim aşınana kadar, parmaklarım kızarana belki de kırılana kadar vurdum. Dizlerimin üzerine düştüm. Başımı kapıya yasladım. Nefesimi tuttum. Kendi aklımın sınırlarında ölüp gitmek için sonunda nefesimi tutup kendi ciğerlerimi boğdum.

Ama anneler gitmezdi, anneler bırakmazdı çocuklarını. Ama anneler başka bir yaşam ne kadar güzel olursa olsun, cennetten bile çocuklarına dönmenin bir yolunu bulurdu.

Doruk, beni bırakmazdı. Doruk canımı yakardı ama Doruk beni bırakmazdı.

Yanında olamayacağım her an için özür dilerim.

Ama bırakmazlardı. Bile bile beni böyle bir karanlığa terk etmezlerdi.

Gitti, dedi. *Sadece gitti.*

Ölmedi.

Sadece terk etti. Bırakıp gittiler. Dayanamayıp gittiler.

Dayanamayıp bittiler.

Yalnızsın.

Değilim. Yalnız değilim. Biz birbirimize sahibiz. Yalnız değilim. Yalnız değilim. Biz birbirimize sahibiz.

4. BÖLÜM: ZİHİN MÜCADELESİ

"Bir daha yap, İklim," dedi sertçe Fetih. "Bir daha yap, daha yüksek doz ver."

"Kendini öldürteceksin."

"Yap diyorum sana."

"Fetih!"

"Uyandı!" dedi Pars hiddetle bağırarak.

Pars'ın yüzünü gördüm. Panikledim. Doğruldum. Başımı çevirdim. Fetih'in üzerinde kablolar vardı. Alnının üzerindekileri söküp koltuktan doğrularak yanıma geldi.

"Maya?"

Bekledim. Üzerimden bir araba geçmiş gibi değil, üzerimde bir varoluş geçmiş gibi bitkindim. Bedenim onu taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Etrafımda olup biteni bile seçemiyordum.

"Her şey mi," diye fısıldadım hipnoz edilmiş gibi. "Her şey mi..." Ellerim dizlerimin üzerine düştü. "Her şey mi yalandı..." diye bağırmaya çalıştım. Bana anlattıkları tek bir şey bile gerçek değil miydi?

"Önemi yok," dedi Fetih. "İyisin. Önemi yok."

"Fetih..." Gözlerimi kapatmaya, kırpmaya bile koptum. "Fetih, annem beni öldürmek istemiş." Dudaklarını birbirine bastırdı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Annem, beni öldürmek istemiş.

"Doruk," dedim ağlamaklı bir sesle. "Fetih, Doruk!" Hıçkırdım. Istırapla inledim.

Pars kollarını etrafıma doladı. O kadar sıkı sarıldı ki konuşamadım. "Siktir et," dedi. "Hepsini siktir et. Dediğin gibi yapalım. Gidelim buradan. Ne yapıyorlarsa yapsınlar. Hepsini siktir et."

Başım koluma düştü. Gözlerim saatlerce ağlamışım da bitkin düşmüştü sanki. Kirpiklerim ağrıyordu. Gözbebeğim bile acıyordu. Sadece durdum. Ne yapacaktım... Ben şimdi ne yapacaktım? İnandığım her şey, anlattıkları her şey, tutunduğum her şey kocaman bir yalandı. Belki ben bile kocaman bir yalandım. Bir gerçekliğin içinde bile değildik.

Bir zihnin içindeyiz. Onun zihnine hapsolduk.

"Ona sakinleştirici vermeliyiz," dedi İklim.

"Hayır," dedi Fetih. Durduğu yerden bir milim bile hareket etmemişti. "Bundan kimseye bahsetme İklim, bundan sakın kimseye bahsetme." Panik halindeydi, bu da sesini daha öfkeli çıkarıyordu ama yüzünde yalvarır gibi bir ıstırap vardı.

"Fetih..."

"İklim."

"Hâlâ zamanın varken yardım et ona," dedi. Arkasını dönüp çıktı kız.

Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Titriyordum. Anlayamıyordum. Pars, sakinleştirmek istercesine saçlarımın üzerinden öptü.

Babama ne diyecektim? Bunu nasıl bilmiyordu, bunu nasıl bilmezdi! Büyükannemi düşündüm. Hepsini bildiğini. Her şeyi bildiğini. Bana yalan bir hikâye anlattığını, annemi bir kahraman yaptığını, beni bir intikam askerine dönüştürmeye çalıştığını... Ne içindi, bütün bunlar ne içindi? Dila bunları biliyor muydu? Hepsi biliyordu. Biliyordu ve yine de bana bütün bunları yaptı. Başıma geldiğini sanıyordum, bütün o kötü anların sadece talihsizlik olduğunu. Bir sürü talihsiz insan olduğunu ve benim de sadece başıma geldiğini işte. Sadece başıma gelmişti. Ama bu bile yalandı. Herkes biliyordu. Hepsi biliyordu. Ve sadece ittiler. Sadece ittiler. Beni öylece ittiler. Öyle ki omzumun sızladığını sandım. Omzumun alev aldığını. Elleri hâlâ sırtımdaydı. Beni bütün bunların içine ittiler ve düşünmediler.

"Bir şey söyle," dedi Fetih.

Pars'ı ittim. Üzerimdeki yarısı çıkmış kablolardan kurtuldum. O korkunç koltuklardan birinde olduğumu üzerinden atlayınca fark ettim.

"Hava almak istiyorum."

İklim'in çıktığı yolu takip ettim. En azından yeraltında değildik. Daha küçük bir laboratuvardı belki. Dikkat etmedim. Sadece kapıdan çıktım. Soğuk hava doğrudan gözyaşıyla ıslanmış yanaklarıma vurdu. Daha soğuk bir etki bırakıyordu ama buna sadece güldüm.

"Maya," diye seslendi arkamdan.

Yürümeye devam ettim. Gelirken gördüğüm kamelyalara doğru yürüdüm. Orada büyük bir arazi vardı ve yol bu kadar engebeli değildi. Başımı kaldırdım, gökyüzü masmavi ve parlaktı. Güldüm. Kar taneleri yoktu ama ağaçların dibinde bir karış kar vardı. Kaleden yeterince uzaklaştığımı fark edince karların üzerine yere oturdum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bana yetişen Pars.

"Kardan adam, yardım etsene. İki tane kocaman yuvarlağa ihtiyacımız var." Karları elimle önümde toplayıp üst üste bastırarak sıkıştırmaya çalıştım. Parmaklarımın kızarıklığını o an fark ettim ve fark eder etmez acısı da beraberinde geldi. Soğuk hava ve karlar iyi geliyordu. Daha çok güldüm.

"Maya?" dedi Fetih yeniden.

"Aklımı kaçırmadım." Yine güldüm. Hatta bu defa başımı sallamayı bile başarmıştım. "Sadece kardan adam yapmak istiyorum."

Pars bana doğru bir kar topu attı, omzumu sıyırıp geçti. Oralı olmadım.

"Konuşmalısın," dedi Fetih. "Bunu bu şekilde atlatamayız."

"Atlatamayız," dedim. "Sadece atlatamayız. O bir cümle değil. Bir kelime. Bunu atlatmanın bir yolu yok. Daha fazla kandırma ikimizi de. Otur ve benimle kahrolası kardan adamı yap ya da git ve ne yapıyorsan onu yap." Hırsla karları önümde biriktirmeye devam ettim. Ben çektikçe parmaklarım ıslak toprağa değiyordu.

"Bizi yalnız bırak, Pars," dediğini duydum.

Pars kararsızdı. Ona dönüp "Çok uzaklaşma," dedim. "Muhtemelen kavga edeceğiz ve o çekip gidecek. Sonra seninle kar topu oynarız."

Güldüm.

Pars, bir bana bir Fetih'e baktı. Ellerini kaldırıp ilerlemeye koyuldu. Bu onun boyunu aşıyordu. Bu hepimizin boyunu aşıyordu.

"Ayağa kalk," dedi.

"Sen otur."

"Ayağa kalk."

"Sinirimi bozmaya başlıyorsun." Parmaklarım hissizleşmeye başlamıştı, sebebinin kar tanelerinin soğukluğu mu yoksa yavaş yavaş silikleşmeye başlayan her şey mi olduğunu merak bile etmedim.

"Ayağa kalk."

Kolumdan tutup kaldırdı. Ellerimi silkeleyip ters ters ona baktım.

"Bununla yüzleşeceksin," dedi.

Alay eder gibi başımı sallayıp yüzüme saçma sapan bir gülücük sıkıştırdım. "Yüzleştim, bitti. Şimdi kardan adama dönebilir miyim?"

"Maya!"

"Buraya ilk geldiğimizde, anneni gördüğümde ve sen anneni anlattığında ne düşündüm, biliyor musun?" Güldüm. "Senin için çok üzgündüm. En azından ben annemin beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Onun sevgisini hatırlıyordum. Senin annense berbat biriydi. Seni hayal ettim, senin çocukluğunu. Ne kadar berbat olduğunu. Bu beni mahvetti." Güldüm. "Annem beni öldürmek istemiş. Annem beni öldürebilmek için kendini bir köprüden aşağı atmış." Güldüm. "Yine ben kazandım." Güldüm. "En acınası olan hâlâ benim. En zavallı benim. En çaresiz benim. En terk edilen, en yalnız bırakılan, en beter halde olan benim! Ve bunu biliyordun. Hepsini biliyordun. O yüzden kes şunu." Dişlerimi sıktım, hiddetle nefes alıp vermeye devam ettim. Göğsüm şişiyor, buna dayanamadığını haykırıyordu. İçimde sadece çığlık atma isteği vardı, belki durduğum yerde tepinme. Aklımı kaçırma isteği vardı.

"Hiçbiri senin hatan değil."

"Biliyorum," dedim. "Hepsini biliyorum. Şimdi lütfen, aptal kardan adamı yapmama izin ver."

Uzun uzun gözlerime baktı. Onun da öfkeli olduğunu görüyordum. Gözleri ateş saçıyordu. Benim sahip olduğum öfkeden değildi. O şu an, bana ulaşamamasına öfkeleniyordu. O şu an, beni kontrol edemediği için öfkeleniyordu. O şu an, onu uzaklaştırdığım için öf-

keleniyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp konuşmaya başlamadan önce kaşlarını kaldırdı.

"Beş aile vardı. Senin ailen, benim ailem ve Ilgazlar, Saruhanlar, Tolunaylar." Ne anlattığını bile bilmiyordum ve umurumda değildi. "İnsan beyni üzerinde çalışıyorlardı. İnsan beyninin sınırlarını keşfetmek istediler."

"Aferin onlara." Güldüm. Hiç de aklı başında bir gülüş değildi.

"Başarılı oldular. Amelya İsis, beyin gücüyle bir insanın hayal dahi edemeyeceği şeyler yapabiliyordu. İlk önce cisimleri hareket ettirmeye başladı. Sonra zihninde bir gerçeklik yaratmaya başladı. Sonra insanların zihinlerinde bir gerçeklik yaratmayı başardı. Sonra onu sinirlendirdiler." Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Biliyorum," dedim. "Çocuğunu elinden aldılar. O da bizi bu gerçekliğe hapsetti. En azından aralarında bir tane iyi bir anne varmış." Komik olan hiçbir şey yoktu ama kinayem beni güldürdü.

"Onu aşabilmek için, esas gerçekliğe dönmek için burada deneyler yapılmaya devam edildi." Yeniden gözlerini açtığında öfkesini bastırdığını görebiliyordum ama korku orada bir yerlerdeydi. Omuzları çok gergindi, neredeyse hiç hareket etmiyordu. Bahse girerim bir an önce her şeyi anlatıp kurtulmak istiyordu. Bunca zaman boyunca bana söyleyemediği şeyler bunlardı. Bir an kendime şaşırarak onunla gurur duydum, ben bunca şeyi bilip her gün yüzüme bakamazdım ama neredeyse inanıyordum ve her şeyin bir gün düzeleceğine, biteceğine inanıyordum.

"Patlama bir yalan, hastalık bir yalan. Her şey yalan. Hikâye Evi diye bir şey yok. Akademi bir saçmalıktan ibaret. Biliyorum, o kadarını anladım." En başından itibaren bana anlatılan her şey yalandı. Bilenler vardı, bir de kananlar. Bir de ben vardım, sürgün edilen ben. İtilip kakılan ben. Kollarımın altındaki hayali iplerin acısı arttı, kuklacım onları çekiştirip durdu.

"Ona yapılan şeyi tekrar etmeye çalıştılar, başka bir Yıkıcının onun yarattığı bariyeri yıkabileceğini sandılar. Annen de onlardan biriydi, doktorlardan biri. Güçlü bir beyindi."

"Döndüğümüzde boş mezarına çiçek bırakırım."

"Sana saldırmaya devam edecek, onun yarattığını yıkmaman için gidebildiği kadar ileriye gidecek." Temkinli ve yavaş yavaş söyledi bunları. Beni korkutmamaya çalışıyordu belki. Ne boşa bir çaba.

"Onu da anladım." Umursamaz bir şekilde başımı salladım. "Esila'nın ve diğer Yıkıcıların başına gelen buydu. Biliyorum. Anlıyorum. O yüzden artık kovalamıyorum. Beni de öldüreceği ana kadar kalan zamanımın tadını çıkarmalıyım." Güldüm. O gece Esila'yı uçurumdan çekmeye çalıştığımı anımsadım ama keşke onun elini tutup onunla birlikte atlasaydım.

"Bu kadar mı?" Sesi kısık ve soğuktu. Cevabı biliyordu.

"Sadece beni seviyorsun diye bu zamana kadar olan şeyi, sürekli ama sürekli tekrar eden şeyi bozabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdım, hayal kırıklığını haykıran gözlerine. "Sadece beni seviyorsun ve sonumun öyle olmasını istemiyorsun diye, bunun altından kalkabileceğimi mi sanıyorsun?"

Şimdi anlıyordum ve onun kadar zeki birinin bunu çok daha önce anlaması gerekiyordu ama sadece beni sevdiği için açık bir kitap gibi önünde duran gerçeği reddediyordu. Kafamın içindeki bulantılar, hatırlayamadığım anlar, burnumdan gelen kanlar, histeri krizlerim... Benim kafamın içinde bir şey var, frenleri patlamış bir araba ve nihayetinde ya bir yere çarpacak ya da bir yerden aşağı yuvarlanacak. Diğerlerine olan şeyler benim de başıma gelecek. Gelmeye başlayalı çok oluyor ve ben onca şeyi yaşarken neyin içinde olduğumu bile anlamadım.

"Vazgeçmemeni istiyorum!"

"Beni buraya neden getirdin, Fetih?" diye soludum. "Gerçekten neden getirdin? Neden tek çareniz Maya dedin?"

Gözlerini kaçırdı.

"Söyle bana."

"Bu bir zihin mücadelesi," diye fısıldadı. "Sadece birinizin kazanabileceği bir zihin mücadelesi. Bu elinden tutup seninle giremeyeceğim tek kavga."

Bu bir zihin mücadelesi.

Gecenin hikâyesi.

İntikam mücadelesi.

Aşk değil, nefret hikâyesi.

Zihin mücadelesi...

Orada bir şey var, ruhuma sesleniyor. İçimde sıcak olan bir şeyleri dışarıya çağırıyor o soğuk. Korktuğum zamanlar karşı koymak istediğim anlarla yarışıyor. Karanlıkta beni bekleyen bir gölge var. Alev almış köprüler görüyorum gözlerimi kapattığımda. Ateşler gökyüzüne yükseliyor, bir delik açılıyor, beni içine alsın istiyorum. Bana bembeyaz melek kanatları teklif ediyorlar, kâbuslarımda o kanatları kırıp cehenneme indiğimi görüyorum.

Benim için savaşır ama benimle savaşamaz.

"Anlamıyor musun?" Sesim ne kadar usandığımı anlatıyordu. "Sen olmasan zaten bu kadar dayanamazdım ben. Sen olmasan çoktan ölmüş olurdum. Şimdi sonuna geldik. Çıkmaz sokak, Fetih. Kelimenin tam anlamıyla çıkmaz sokak."

"Denemeden pes mi ediyorsun?"

"Pes ediyorum," diye mırıldandım düşünmeden. Gözlerimi kırpmadan. Gözlerimi onun gözlerinden bir an olsun ayırmadan. Tereddüt etmeden. Açık bir kapı bırakmadan.

"Birbirimizi geride bıraktığımız o günlerin sona erdiğini düşünmüştüm." Buz gibi bakışları erimeye başladı.

"Yine fazla kelime kullandın," dedim. "Doğrusu, o günlerin geride kaldığı. Bitti artık. Her şey bitti. Yol bitti. Yol arkadaşlığı bitti. Biz bittik. Ben bittim artık."

Sözlerimi kafasının içinde tekrar ediyordu. Hepsinde ne kadar net olduğumu görmesi uzun sürmedi. Benden bunu beklemediği açıktı. Bana olan düşkünlüğü yine onda bir düş kırıklığına neden oluyordu. Bu defa benim suçum değildi. Bu defa bana böyle bakmaya hakkı yoktu. Bu bir anlaşma değildi. Bir düşman yoktu. Benden kafamın içiyle savaşmamı istiyordu. On dokuz yıldır zaten bunu yaptığımdan bihaberdi. On dokuz yıldır kendi kafamın içinde ne yaşadığım

hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben de herkesi yenebileceğimize inanıyordum ama benimle savaştığımızı bilsem en başında yenildiğimizi söylerdim.

Bir şey söylemedi. Başını iki yana salladı hiddetle. Öfkesini kontrol etmeyi denemedi. Yerde oluşturduğum kar birikintisine tekme atıp hepsinin devrilmesine neden oldu. Dönüp gitti.

Oturdum, yeniden karları bir araya toplamaya koyuldum.

Önce devasa bir yuvarlak yapmaya çalıştım ama geriye çekilip baktığımda asimetrik bir yığın görünüyordu. Çok da önemi olmadığına karar verdim. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Bütün bunlar gerçek bile değildi. O yüzden buz gibi soğuk havanın altında saatlerce oturmaya devam ettim. Sonunda üst üste iki tane asimetrik yığınla hava üzerime doğru kararda.

Sırt üstü yere uzanıp gökyüzünü seyretmeye koyuldum. Güldüm. Gökyüzü bile gerçek değildi. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Yıllarca sadece gökyüzüne bakmış ve ondan umut dilenmiştim. Sadece gökyüzüne bakmış ve bir şeylerin yoluna gireceğini düşlemiştim. Gökyüzü, kelimenin tam anlamıyla üzerime çökmüştü. Gökyüzünün, tüm o maviliğin ve gecenin altında kalmıştım.

Bir anlığına gözlerimi kapattım, kendimi koyuverdim ve zihnimdeki o laneti tetikledim. Zorlamadım bu defa, bir şeyi itmedim. Sadece düşündüm. Gözlerimi açmadan kar tanelerinin yüzümdeki dokunuşlarını hissettim. İşte bu kadar kolaydı, her şey bir yanılgıydı ve ben sadece kafamın içinde düşünerek gökyüzünden o iri tanelerin dökülmesini sağlayabilmiştim. Parmağımı bile kıpırdatmamıştım.

Gözlerimi açtım. Seyretmeye koyuldum. Neredeyse ceviz büyüklüğünde kar taneleri üzerime yağarken kaçınmadım, gözlerimi kapatmadım, kirpiklerime kadar bulaşmasına izin verdim. Sessizce ağladım sonra. Yaşadıklarıma ağladım ve asla yaşayamayacaklarıma ağladım. Olup biten her şey, yaşadığım her şey, en kötüsünden en iyisine kadar her şey kocaman bir yalandı. Belki düşüncelerim ve hatta bunca zaman sahipsiz bırakmadığım acılarım bile bana ait değildi. Hepsi kafayı yemiş bir deneğin, tanrıcılık rolü oynayan insanların eseriydi.

Yerin en altının cehennem kapılarına açıldığına emindim ve artık cehennemden de aşağıda olduğumuza emindim. Sonu yoktu. Tırnaklarımı toprağa bırakmıştım ama doymamıştı, ellerimi de almıştı. Sürünerek devam edebilirim sanmıştım ama benim bile kazmadığım bir kuyuya düşmüştüm. Şimdi o kuyudan yukarıya bakıyordum. Bir delikten yukarıya baksam da göreceğim tek şey bu çıplak gökyüzü olurdu.

Bunca şeyin altında bile aklımdan tek geçen şey hissettiklerimdi. Anneme olan koşulsuz güvenim, anneme karşı hissettiğim sevgi, anneme duyduğum özlem, annemin kokusunu eski çarşaflardan dilenmem...

Doruk'a duyduğum sonsuz bağlılık. Doruk'a duyduğum sonu bitmeyen ihtiyaç. Doruk'a duyduğum ıstırap. Doruk ve kahrolası mavi gözleri. Kalbimin çarpışı.

Büyükannemi memnun etmek için yaptıklarım vardı. Dila için hiç çekinmeden ettiğim fedakarlıklar vardı. Babamın ardında bırakıp gidişleri vardı.

Fetih Yargıcı vardı. Akılsızlığımdı. Aklımı başımdan alışı vardı. O kuvvetli çekim vardı. Baş döndürücülüğü vardı. Umut etmeme izin vermesi vardı. İhanetleri vardı, ihanetlerim vardı. Günün sonundaki sarılmalarımız vardı. Her şeyi unutturan öpüşmelerimiz vardı. Kokusu vardı. Korkusu vardı. Dans ederken bütün bedenimi baştan aşağı titretmesi vardı.

Pamir vardı. Ah, Pamir... Pamir'im vardı.

Bütün acılarımın anlamsızlığı vardı.

"Gece yarısını geçti," dedi Pars. "Burada donmayı mı planlıyorsun?"

"Hava çok güzel," diye mırıldandım gözlerimi kar tanelerinden ayırmadan. "Belki de benim gerçekliğimde öyledir. Üşümüyorum."

"Çok uzun bir gün oldu." Elini uzattığını gördüm. "Hadi gidelim."

"Bir odanın içindeyiz," dedim. "Belki de bir ekranın içindeyiz. Bir fanusun. Bir kar küresinin. Bir göz kırpmanın. Bir düğme deliğinin." Güldüm. "Ne fark eder ki Pars? İçerisi ya da dışarısı, ne fark eder?"

"Fark etmez," diye kabul etti. "O yüzden burada değil, içeride duralım. Hadi bebek."

Ağzımdan nefes verdim. Elini tuttum, beni kaldırmasına izin verdim. Göz göze geldik. Hüzünlüydü artık bakışları. Donuktu. Gülmüyordu artık gözleri. Gülecek bir şey kalmamıştı.

"Seninle kalabilir miyim?" diye sordum. "Onun yanına gitmek istemiyorum."

"Gelip odayı başıma yıksın diye mi?"

"Öyle bir şey yapmayacak."

"Yürü, baş belası," dedi üzerimdeki kar tanelerini silkeleyip.

Koluna girdim, bir karış daha yükselmişti karlar. İlk ayak izleri bizimdi. Etrafta hiç ses yoktu. Aklıma yeni yıllar geldi. İlk kez kar, aklıma ölüm soğuğunu değil, çaresizliği değil de ışıklarla süslü yılbaşı ağacını getirdi. Burada kutlaması keyifli olurdu. Küçükken yaptığım kartpostallardaki gibi görünürdü. Belki beynimi zorlarsam kar yerine sim yağdırırdım kalenin üzerine ve bu defa düzgün bir kardan adam yapabilirdim.

Pars'ın odası nispeten daha küçüktü. Etrafa saçılan birkaç tişört, küllük ve kadehleri yok sayarsak en azından yatak derli topluydu. Bir daha kolay kolay uyuyabileceğimi sanmıyordum. Onca yıldan sonra, onca yıl sadece kendime güvendikten sonra en güvenilmez olanın aslında ben olduğumu öğrenmek şok ediciydi. Bana en büyük tekmeyi kendi aklım atmıştı. Ve daha yeni başlamıştı. Kendi aklım beni öldürene kadar durmayacaktı.

"Atıştırmalık bir şey ister misin?" diye sordu.

"Sert bir içki."

Kendine bir kadeh doldururken bana da doldurup uzattı. Ben yatağa oturdum, o karşıma dikildi. Pars'ın en iyi yanı böyle zamanlarda dırdır etmemesiydi. Muhtemelen şimdi hadi gidelim desem benimle gelirdi. İkna etmeyi dener ama zorlamazdı. Sadece denediğini söylemek için bunu yapardı. İçkiden büyük bir yudum aldım. Onun gibi yaşamak daha kolay olurdu.

"Ne kadar uzun süredir burada kilitliyiz?" diye güldüm.

"Bilmiyoruz." Bir ayağını diğerinin önüne kırdı. Sorarcasına kaşlarımı kaldırdım. Konuşmadan önce bıkkın bir nefes verdi. "Zaman

algısı yok," dedi. "Aynı günü bile tekrar tekrar yaşıyor olabiliriz. Kütüphanede kaç yıl çalıştığını hatırlıyor musun?"

Gülerek *elbette hatırlıyorum* demek üzereydim ama aklım o bilgiyi bulamadı. Bu çok saçmaydı. Çok fazla içmiş olmalıydım. Bu hiç mantıklı değildi. Bildiğimi sanıyordum ama düşününce bir sonuca varamıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yaşanılanları," diye yanıtladım başımı duvara yaslayıp. "Hepsinin ne kadar boş olduğunu. Komple her şeyin." Daha büyük bir yudum almak istedim ama kadehi olduğu gibi başıma diktim. Yeniden doldurması için uzattım. Yeniden doldurdu.

"Onlar yaşandı, Maya. Nerede olduğunun ya da nerede olmadığının bir önemi yok. Hepsi yaşandı. Onlardan şüphe edemezsin."

"Ne uğruna peki?" Gülümsemeye çalıştım ama bu defa beceremedim. "Eğer bana hayatımın bu şekilde ilerleyeceğini söyleseler-"

"Daha farklı mı davranırdın?"

Kadehi yeniden başıma diktim.

Davranmazdım. Daha farklı davranmazdım. Ben hep böyle aptal olurdum. Ben hep böyle fedakâr olurdum. Ben hep körü körüne severdim.

Kadehi yeniden uzattım. Tekrar doldurdu.

Dördüncü kadehi bitiremeden Pars'ın elimden aldığını, çizmelerimi çıkardığını ve üzerimi örttüğünü yarı yarıya kapalı gözlerimin aralığından görebildim. Üzerime örtünen yumuşak örtüyü hissettim. Etrafıma dolanmasına alıştığım soğuk elleri tutmak için uzandım ve yokluğuna dokundum. Onu özleyerek, çok özleyerek uyuyakaldım.

5. BÖLÜM: TEK BİR GERÇEK

Oda dün gece odaya gelmemişti. Kapıyı açtığımda odayı en son bıraktığım gibi buldum. Perdeler açıktı, ilk ipucum da bu oldu. Yatak örtüsü bozulmamıştı, giyindikten sonra aşağı indirmediğim bavul hâlâ yatağın üzerinde duruyordu.

Küllük boştu.

Derin bir nefes aldım.

O da gelmemişti.

Bunun beni kırmaması için kafamda birkaç cümle döndü ama yatağa oturup ellerimi başımın arasına aldım ve kendimi berbat hissettim.

Tüm bunların altından nasıl kalkabilirdim? Herhangi bir insan bunun altından nasıl kalkabilirdi... Onun için çabalamak istiyordum, çabalamak istiyordum ama ne uğrunaydı bu mücadele? Gidecek neresi kalmıştı? Hiçbir yerin ortasındaydık. Diğerlerinin yapamadığını ben nasıl yapacaktım? Gördüğüm en zayıf şey bendim. Gördüğüm en kırılgan şey bendim. Gördüğüm en güçsüz silah bile bendim, onun ellerinden çıkmama rağmen. Bir zihinle nasıl mücadele edebilirdim, bir zihni nasıl yok edebilirdim? O kalabalık, etimden tutup çekiştiren sesler kulağımda uğulduyordu. Gerçekliğe dönsem de zihnimin beni sıkıştırdığı o yerden o kadar uzak değildim. Kendi akıl sınırlarımı bile bilmiyordum, kendi akıl sınırlarımı bile aşamıyordum. Benden daha büyük bir şeyle, bu kasabanın kendisiyle nasıl savaşırdım, nasıl alt ederdim?

Birçok kişi biliyordu, demişti Pars. Bazıları en başından beri. Bazıları zaman içinde bilinçlerini kazanmıştı. Fetih gibi. Pars gibi. Esila onların aydınlanmasında büyük rol oynamıştı. Ama kimse bununla ilgili konuşamıyor. Çünkü o kadar hayatımızın içinde. Çünkü o kadar içimizde. İstediğini yapabiliyor. Ne zaman yol kat edilse o

yolu kesiyor. Kukla gibi oynatabiliyor. Düşüncelerimize müdahale edebiliyor. Konuştuklarımıza yön verebiliyor. Çenemizi kapatabiliyor. O zaman nasıl emin olacaktım, hangisi bizim düşüncelerimizdi, ağzımızdan çıkan hangi söz bize aitti? Hangisini gerçekten biz hissediyorduk?

Şimdi sonsuz bir dönemecin ortasındaydım. Dilime gelen sözleri yuttum, kalbimden geçenleri bastırdım, ağlayamadım bile. Ağlamak istediğim her şeyi elimin tersiyle ittim bu defa. Ne kendime sarılabildim ne dizlerime dokunabildim, işte şimdi tam olarak dizlerimin üzerindeydim. Bir uçurumun eşiğinde. Ölümle ilk kez göz gözeydim.

Üzerimdeki bitkinliği atabilmek için biraz daha uyumayı düşündüm ama gözlerimi kapatmak artık her zaman olduğundan daha korkutucuydu. Orada beni neyin ya da kimin beklediğini bilemezdim. Yeniden o karanlığa çekilirsem bu defa nasıl kendime döneceğimi bilemiyordum. Burada böylece durup sürekli düşünmek katlanır gibi değildi. Sadece oyalanmak için kendimi banyoya attım. Suyun sıcaklığının altında bütün kemiklerim çözülene kadar belki saatler geçirdim. Saçlarımı tekrar tekrar yıkadım. Ama sonunda bitti. Saçlarımı kurutmak için oyalandım. Üzerime siyah kalın bir tayt ve belki de onu çok ama çok özlediğim için Fetih'in yün hırkalarından birini geçirdim. Hardal sarısı, neredeyse gözleri gibi. Büyük düğmelerin her birini tek tek iliklerken parmaklarım titriyordu. Yatağın üzerine bağdaş kurup bulduğum rastgele bir kitabı okurken güneş batmaya başladı ve nihayet biri kapıyı çaldı.

"Açık," diye seslendim. Geleceğini düşünerek arkadan kilitlememiştim. Kapı aralandı ve kalbim hızlandı ama gelen sadece Pars'tı.

"Yiyecek bir şeyler getirdim," dedi içeriye girip kapıyı üzerinden kapatarak.

"Fetih nerede?"

"Sabah bir ara gördüm, pek konuşma havasında değildi. Sonra bir daha görmedim."

Başımı sallarken uzattığı paketi elime aldım. Kitabın sayfasını kıvırarak kenara bıraktığımda Pars yatağın ucuna oturuyordu. Plastik

kaptaki karışık sebze soteye yüzümü buruşturarak da çatalı havuca batırıp çiğnemeye çalıştım.

"İlgini çeken bir şey oldu mu?" Kenara ittiğim kitabın sayfalarını karıştırıyordu.

"Sümüklü böcekler yirmi dört saatte kendi ağırlığının yarısı kadar yemek yiyebilirmiş," diye mırıldandım. Hayvanlarla ilgili bir kitaptı. Fetih Yargıcı'nın odasında bir aşk romanı bulmayı beklemiyordum. Her şey bilimsel içerikliydi ve en dikkat çekeni, kafamı dağıtabileceğimi kapmıştım.

"Kaç kilosun?" diye sordu Pars.

"Kırk altı falan sanırım."

"Bir günde yirmi üç kilo yediğini düşünebiliyor musun?" Sırıtıp gözlerini irileştirdi.

"Bir ayda bile o kadar yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Vay canına," dedi ilginç bir şey bulmuş gibi. "Kabuklarının içinde bir yıl yaşayabiliyorlarmış."

"Biz daha uzun yaşadık bir kabuğun içinde," diye dudak büktüm. Çatala birkaç sebze daha batırıp ağzımın içine yuvarladım. Pars alttan alttan bana baktıysa da dramıma ortak olmadı. Onların bu her şeyi kabullenmişliği beni daha çok sinirlendiriyordu. Bir insan böyle bir şeyle nasıl yaşayabilirdi ki?

"Kokteyl için elbiselerini hazırladın mı?" diye sordu kitabı kapatıp kenara çekerek. Fetih Yargıcı'ya hoş geldin etkinliği düzenliyordu sevgi dolu annesi. Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyordum ve normal şartlarda buna kesinlikle itiraz edecek olduğuma emin olduğum Fetih, bunu kabul etmişti. Onca zamandan beri onu en fazla bu kadar anlayabiliyordum. Artık yaptıklarının bir sebebi olduğunu çözebilsem de hâlâ neyi neden yaptığını anlayabilmek imkansızdı.

"Katılmayacağım," dedim. "Havamda değilim."

"Maya..."

"Rol yapacak havamda değilim."

"Aranızda ne geçtiğini anlatacak mısın bana?" Uzanıp bacağımı dürttü.

"Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü anlatmaz."

"Bana neden soruyorsun o zaman?"

"Çünkü anlatırsın."

"Ofil" dedim sesli bir nefes vererek. "Pes ettiğimi söyledim, o da bana katılmadı. Küçük bir fikir çatışması yaşıyoruz."

"Ne konuda pes ettin?" Kaşlarını çatmış, nadiren olan ciddi ifadesini takınmıştı.

"Her konuda." Son lokmayı da ağzıma atıp çiğnedim. Etrafta soğuk çayımı aradım ama yoktu. Onu sadece Fetih her defasında getiriyordu. Ve belli ki bana yemek gönderme fikri ondan çıkmamıştı.

"Bununla savaşmayacaksın..." Bu bir soru muydu, emin olamadım. Sadece uzanıp paketten bir sigara çıkardım.

"Savaşacak bir şey kalmış gibi konuşmanız gerçekten sinir krizi geçirmeme neden oluyor." Huzursuz bir şekilde kaşlarımı çattım. Sorun bendeymiş gibi davranmalarına anlam veremiyordum.

"Kaldı." dedi o da sinirlenerek. "Bütün bunları, sen öğrendiğin an her şeyden vazgeç diye yaşamadık."

Çıkışı beni hazırlıksız yakalamıştı, duman neredeyse öksürmeme neden oldu.

"Neyi yaşayıp yaşamadığımızı bile bilmiyoruz!" diye dişlerimin arasından hırsla konuştum. "Hangi düşünce bana ait, gerçekten ne hissediyorum, ağzımdan çıkan hangi söz doğru bilmiyorum!"

"Hiç kimse hislere müdahale edemez," dedi. "İnan bana mümkün olsa birçok insan farklı şeyler hissetmeyi seçerdi." Dik dik bana bakıp kendime gelmemi bekledi ama orada değildim. "Bak," dedi sözlerinin yetersiz olduğunu fark edince. "Senden hemen kalkıp bunu kabullenip bir şeyler için çabalamanı beklemiyor kimse. Ama her zaman aklına gelen ilk şey kaçmak oluyor."

Buz gibi duvarların arasında gözlerim dolaştı ve doğru kelimeleri aradım. Boğazım delik deşik olmuş gibi hissediyordum. Boğazımda öyle devasa bir şey sıkışmıştı ki duman bile beni zehirlemek için ciğerlerime inemiyordu.

"Bu ne kadar berbat bir durum, anlamıyor musunuz?" diye mırıldandım. "Evet, ben hep kaçmaya çalışıyorum. Bir insanın bütün hayatının sadece kaçmak istediği anlardan ibaret olmasının ne kadar berbat olduğunu anlamıyor musunuz?" Bu sefer ben dik dik yüzüne baktım. Oradan bakıp bunca zaman yanımda olup bunu anlamamalarını kabul edemiyordum.

"İstediğim tek şey basit bir mutluluktu. Devasa bir şey istemedim Pars, hiç devasa bir şey istemedim. Erkek arkadaşımla sadece yürüyüş yapmak ve kızların utanmasına neden olacak şeylerden konuşmak istedim. Arkadaşlarımla aptalca planlar yapıp boş şeyler hakkında kafa yormak istedim. Sabahtan akşama kadar çalıştığım için yorgunluktan şikâyet etmek istedim." Sigarayı içime çekip sertçe üfledim. "Ben erkek arkadaşımı onu öldüreceğim diye korkmadan öpemiyorum bile!" Evet, gözyaşlarıyla o kadar da uzak duramıyorduk. Burnumu çekip elimin tersiyle kirpiklerimi kuruladım.

"Ya bir kez, sadece bir kez bile oturup hiçbir şey hakkında konuşmadık. Her zaman bir şeyler olmak zorunda, birilerinden kaçmalıyız, birilerini yakalamalıyız, birileri beni öldürmek ister ya da kahrolası bir zihnin içinde yaşarız! Birbirimizin canını okuduk, birbirimize yapmadığımız şey kalmadı çünkü birbirimizi başka şekilde sevemeyiz." Çünkü hepimiz birbirimizin düşmanıyız burada. Çünkü hepimiz tutsağız.

"Sen!" dedim elimi kaldırıp. "Sen benim en sevdiğim arkadaşımsın. En son ne zaman gerçekten keyifli bir şey konuştuk? Ne zaman sıradan bir gün geçirdik? Ya da ne zaman sadece takılmak için, bu hoşumuza gittiği için bir araya geldik?" Elimin tersiyle bu defa burnumu sildim. "Pamir'i koruyamayacağım için yanıma alamadım, Armoni benden tiksiniyor. Babam işine yaramasam beni görmek bile istemez. İnsan babasıyla sadece bu sefer kimin hayatını yerle bir etsek diye bir araya gelir mi ya?" Kendi kendime dayanamayıp kahkaha attım.

"Benim annem beni öldürmek için bir köprüden atlayarak ölmüş. Ve bunu tam tamına üç kez yapmış!" Nefes almak için durdum. "Ha-

yatım boyunca ölüyormuş gibi sevdiğim bir adamın fişini çektim ben Pars, fişini çektim. Sonra da onun peşine düştüm. Elbette kaçıyorum, insan sadece sevdiği şeye doğru koşar çünkü. Hayatıma doğru koşabileceğim hiçbir sebep yok."

"Hayattasın," dedi. "Hayattayız. Bu vazgeçmemek için yeterli değil mi? Pes etmemek için yetmez mi? Sen oradasın, kaçman gereken her şeyin ortasında. Biz de seninle orada duruyoruz. Biz sana arkamızı dönüp gitmiyoruz. Yoruldun mu? Bize yaslan. Tükendin mi? Bize bağır çağır. Zorlanıyor musun? Birlikte duralım. Ama tek başına karar verme. Uzun zamandır tek başımıza karar vermiyoruz." Sesi ılımlı ve sakinleştiriciydi. "Kolay olmadığını herkes biliyor," dedi. "Ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Sana yardım edemediği için ne hale geldiğini görüyorum. İstediği tek şey ondan vazgeçmemen, benim de istediğim tek şey bizden vazgeçmemen." Ayağa kalktı. "Çünkü Doruk'tan vazgeçmedin Maya, fişini kendi elinle çektiğinde bile. Şimdi pes edersen bu sadece sana değil, sadece ona değil, bu yola birlikte çıktıysak hepimize haksızlık. Eğer vazgeçeceksek bu da hepimizin birlikte vermesi gereken bir karar."

Birbirimizin gözlerine kilitlendik. Benimkinde yaşların ardına gizlenmiş kırgınlık ve kızgınlık vardı. Ondaysa beklenti ve şefkat vardı. Eğilip saçlarımın üzerinden öptü.

"Giyinip gel," dedi. "Sadece dans ederiz ve kendini beğenmiş bilim insanlarıyla dalga geçeriz. Dünyayı bugün kurtarmak zorunda değiliz."

Çıktığında kendimi hem daha az hem daha çok berbat hissediyordum. Ne yaparsam yapayım Kumral'la aramdaki Doruk Ilgaz mesafesini aşamıyordum. Her zaman onunla bir şeyleri kıyaslayacaktı ve bunun için onu suçlayamazdım bile. Yine haklı olurdu, hep haklı olurdu. Belki sonunda beni mahveden de bu olurdu.

Dünyayı bugün kurtarmak zorunda değilsin.

Sorun da buydu, ben ortada kurtarılacak bir şey kaldığına inanmıyordum.

Yine de bir saat, belki iki saat sonra Pars'ı dinledim. Bavulum içinde eğlence için bir şey yoktu. Elbise veya etek koymamıştım çünkü ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Sonunda pes edip üzerimdekilerin iyi olduğuna karar verdim. Topuklu çizmeleri ayaklarıma geçirip saçlarımı iki yanımdan ördüm. Sürekli ağladığım için kirpiklerime ve yüzüme bir şey sürmekten vazgeçtim. Sadece dudaklarıma kırmızı bir ruj sürüp çıktım.

Hava mümkünmüş gibi daha da soğumuştu. Kollarımı göğsümde kavuşturarak karlı yolda ilerlemeye çalıştım. Nereye gitmem gerektiğinden de emin değildim ama bir yerden bir ışık ya da bir ses gelmesini umuyordum. Son zamanlarda duyduğum sesler pek hoşuma gitmese de yine de duymaya çalıştım.

İpsela çok büyük, görkemli bir buzdan kaleydi. Kalenin arka tarafında çorak arazide bir yeraltı merkezleri daha vardı. Ön taraf tamamen sessizdi, belli başlı yerlerdeki korumalar aslında daha çok muhafızlara benziyorlardı, oldukları konumu koruyor ve soğuktan etkileniyor gibi de görünmüyorlardı. Dün takıldığımız ahşap barakanın yanından geçtim ama burası da boştu. Belki yarın saat oradan oraya yürüyüp durdum, neredeyse pes edecekken gökyüzüne yansıyan ışıkları gördüm.

Kemikten yapılmış gibiydi duvarlar ama çatısı yoktu. Boncuklu iplerin dizildiği bir kapısı vardı. İçeriden hoş ama daha önce duymadığım bir enstrümanın sesi geliyordu. Dışarıda hiç kimse yoktu. Basamakları kararsızca çıkıp yukarıdan sarkan boncuklu ipleri elimle ikiye ayırıp arasından geçtim. Daha sıcak olacağını düşünmüştüm ama değildi, dışarıdan göründüğü gibi çatısız ve sadece duvarlarla çevrili bir bahçe. Beyaz çiçekli küçük ağaçlarla çevrelenmiş, köşede bir bar tezgâhı vardı. Sesin nereden geldiğini görmemiştim, kimse bir şey çalmıyordu ya da bir müzik sistemi yoktu. Tahmin ettiğimden daha kalabalıktı. İlk etapta hiçbir tanıdık yüze rastlayamadım. İklim ve Yakut bile bu buzdan kalede tanıdık sayılırdı ama onları bile görememiştim. Birilerinin hunharca dans ediyor olması da işlerimi kolaylaştırmıyordu. Gözlerim uzun bir süre Fetih'i aradı ama bula-

madım. Sonra bir süre de Pars'ı aradım ve insanların arasında üç tur attım ama onu da bulamadım.

Biraz ısınabilmek için bar tezgâhına gidip hepsi boş olan taburelerden birine gelişigüzel oturdum.

"İçimi ısıtacak herhangi bir şey alabilir miyim?" diye sordum tezgâhın arkasındaki genç çocuğa. Ellerimi hızlı hızlı birbirine sürtme çabama güldü. "Siz üşümez misiniz..." diye mırıldandım etrafa bakarken. Belli ki üşümüyorlardı.

"İnsan bedeni, uzun süre yaşadığı iklime ve ortama göre evrim geçirir," dedi.

"Beyin yakan şeylerden bahsedeceksen önce beynimi kullanabileceğim bir içecek vermelisin," diye mırıldandım. Anladık, hepiniz süper zekisiniz.

"Aslında bu oldukça basit bir bilgidir." Ona bakmasam da sesinden güldüğü anlaşılıyordu. Neyse ki şişe ve bardak sesleri de eşlik ediyordu. En azından bana içecek bir şey vermeye karar vermişti.

"Kendini beğenmişlik yapacaksan sert bir şey olsun," diye omuz silktim.

Gariptir ki bu onu daha da güldürdü. Hâlâ ne Fetih'i ne Pars'ı göremiyordum. Bana ne hazırlıyor diye çocuğa döndüm. Büyük bir şişenin içinden tombul kadehe bir şey ekliyordu ama üzerinde etiket yoktu. Rengi birçok şey olabileceğini gösteriyordu.

"İki tane Yıkıcıyla tanışmıştım," dedi. Şişeye bakıp sanırım vazgeçti. Kadehteki içkiyi döküp diğer şişelere bakınmaya başladı. "İkisi de kendini beğenmişti. Hem de epey kendini beğenmişlerdi."

"Demek kim olduğumu biliyorsun." Şüpheyle onu süzdüm. Benden en az beş yaş büyük duruyordu. Uzun boylu, kısa saçlıydı. Karanlıkta ve ışıkların altında görebildiğim kadarıyla açık yeşil gözleri vardı. Üzerindeki gömlek iyi duruyordu. Onun da bilim insanlarından biri olup olmadığını merak ettim. Burada öylesine garsonluk yapıyor olabilirdi.

Daha konuşmadan onu hissetmiştim, ensemde iyi huylu bir uyuşma boy göstermişti. Her zaman etrafımda olduğunda ortaya çıkan

elektriklenme bütün bedenimi tetikledi. Arkama dönmeme bile gerek kalmadı.

"Viski," dedi, kolunu bana sürterek tezgâha yaslandı. "Sek."

Başımı çevirip ona baktım. Burada oturduğumun gayet farkındaydı, bana kasıtlı bir şekilde kolunu dokunduracak kadar farkında ama dönüp bakmıyor muydu... Gerçekten sinirlenmiş olmalıydı.

Tezgâhın arkasındaki çocuk istediğini verdi.

"Şişeyi de," dedi Fetih. Çocuk suratına baktı. Başka bir şey daha söylemek yerine uzanıp şişeyi kendisi aldı.

"Fetih," dedim döndüğünde. Omzunun üzerinden baktı ama yine bana değil. "Ona konyak ver," dedi. Gitti. Gözlerimi devirip önüme döndüm.

"Bana konyak ver," dedim. "Her nedense."

"Aklıma gelmişti ama kaldırabilir misin emin olamadım." Kafasında bir şeyi tarttığı ortadaydı. "Isıtır." Yeniden tombul kadehi doldurup önüme bıraktı.

"Neden kaldıramayacağımı düşündün?" Bardaktan büyük bir yudum alınca boğazımı kor gibi yaktı ve hemen hemen cevabımı almış oldum.

"Senin gibi birine ne ikram etmem gerektiğine emin olamadım," dedi dürüstçe.

"Benim neyim var?"

"Yıkıcısın."

"Doğru, bunu biliyordun."

Bu onu yine güldürdü.

"Herkes senin kim olduğunu biliyor."

İçimden *ben hariç,* dedim. *Ben hariç herkes biliyor anlaşılan.*

Ona sırtımı dönecek şekilde oturakta kaydım. Gözlerim yine kalabalığın arasında dolaştı. Bu defa ağaçların altında onu gördüm. Yanında İklim, Yakut, iki kız ve iki erkek vardı. Yakut, Fetih'e bir şeyler anlatırken gülüyordu, kızlardan biri de dikkatle onlara eşlik ediyordu. Diğerleri kendi halindeydi. Fetih Yargıcı'ysa içkisinden içerken bir şeylere öylesine cevap veriyordu. Bir süre kasıtlı olarak

gözlerimi onlara diktim, bunu hissettiğini biliyordum ama dönüp bir kez bile bana bakmadı ve bunu, onun da kasıtlı yaptığına hiç şüphem yoktu. Bu oyunu ilk kez oynamıyorduk.

"İki Yıkıcıyla daha tanıştığını söylemiştin." Yeniden çocuğa dönüp tekrar doldurması için kadehi uzattım. Neyse ki sorgulamadan şişenin ağzını açtı.

"Evet," dedi.

"Onlar nasıldı?"

"Kendini beğenmiş."

"Kendini beğenmiş nasıl oluyor?" Yüzümü buruşturdum. "Hem burada kendini beğenmeyen biri var mı ki?"

"Olsa burada olmazdı."

"Burayı neden sevmediğim anlaşıldı."

Yine güldü. Kadehi önüme bıraktı.

"Kendilerinden eminlerdi," dedi. "Yürürken dünyanın hâkimi gibi yürürlerdi. Her şeye bir cevapları olurdu."

"Yanılmışsın," dedim. "Tam olarak aptallarmış."

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Çok zekisiniz ya," dedim yapay bir şekilde gülerek. "Onu da sen anla artık."

"Gelmişsin bebek." Pars, yanıma geldiğinde nihayet gülümseyebildim. Çok içten olmasa da onu gördüğüme sevinmiştim. Karamel Azap, beni görmezden gelmeye devam ediyordu ve ikinci bakışımda onun kızlardan birine gülümsediğini görmek canımı biraz sıkmıştı.

"Seni bir türlü bulamadım," dedim.

"Aynısından alayım." Pars, çocuğa kaşlarıyla kadehimi işaret etti. Çocuk kafasını sallayıp işine koyuldu. "Eğlenmeye çalışıyordum," diye sırıttı bana. "Bir de baş belası arkadaşın gelmek istedi, onu aldım."

"Meyra burada mı?" Etrafa bakındım ama göremedim.

"Uyum sağlamak konusunda seni ona falan katlar. Çoktan birileriyle kaynaştı bile. Diğer tarafta." Bu söylediğine hiç şaşırmadım. Meyra her zaman çok sosyal biri olmuştu. Okulda da öyleydi, yeni

bir ortama girsek bile mutlaka ilk andan uyum sağlar ve her zaman insanlarla konuşacak bir şeyler bulurdu.

"Ne güzel," diye gözlerimi devirdim. Ben de hep böyle gecenin kenarında bir başıma kalırdım. Karanlık ve ben... Büyük bir aşk.

"Oraya gitmek ister misin?" diye sordu.

"Böyle iyiyim," dedim. Kimseyle konuşacak halim yoktu. Yıkık olmak, insanların seninle ilgili bazı fikirler edinmesine neden oluyordu. O noktada da ister dünyanın en dışa dönük insanı ol, yine de sohbetin konusu üç aşağı beş yukarı aynı olurdu. Özellikle Hükümdarlar Şehri'nde.

"Burada böyle surat asıp sevgilini mi keseceksin?"

"Burada böyle surat asıp sevgilimi keseceğim."

"Sevgilin demek." Pars, dirseğiyle beni dürttüğünde elimle omzundan ittirdim.

"Pislik yapma."

"Yanına gitsene."

"Bırakayım da arkadaşlarıyla vakit geçirsin."

"Sıkıldığı Yeşil Yol'dan bile görülüyor." Onaylamaz bir şekilde bayık bayık kafasını salladı.

"Eğleniyor gibi görünüyor." Bu söylediğime kendim bile inanmamıştım ama belki biraz olsun eğlenmesini istemiştim.

"En az senin kadar."

"Şimdi konuşup keyfini kaçırmak istemiyorum," diye itiraf ettim. Gerçi ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum. Dilimin ucunda tek bir kelime bile yoktu. Ve o da en azından şimdilik dinlemek istiyor gibi görünmüyordu. Tekrar kavga etmek istemiyordum. Onunla kavga etmekten nefret ediyordum.

"Hey," dedim oturakta Pars'a dönüp. "Bir şeyler içip odaya döneceğim. Gece onunla konuşurum. Sen de başımda bekleme, git eğlenmene bak."

"Eğleniyorum işte." Tezgâha yaslanmış etrafı kesiyordu ve bunu büyük bir ciddiyetle yapıyordu.

"Hadi Pars," diye kelimeyi uzattım. "Burada o kadar kız varken benimle birlikte durman kendimi kötü hissetmeme neden oluyor." Zorlukla gülümsedim. "Ve çoktan birkaç kızın seni nasıl süzdüğünü gördüm."

"Kıskandın mı?" diye zevzeklik etti.

"İnan bana buradaki herkesi kıskanıyorum ama sebebi seni süzmeleri değil." Sebebi ben olmamaları.

"Drama kraliçesisin."

"Tacımı ver o zaman."

"Riva'da fazladan birkaç tane vardır, eminim sana da yakışır."

"İğrençsin." Burnumu kırıştırdım. Riva artık epey uzaktaydı ama yine de onu düşünmek sinirimi bozmaya yetiyordu. Dönüp yine Fetih'e kilitlendim. Yakut ve İklim artık orada değildi ama tanımadığım diğer iki kız yanındaydı. Hâlâ konuşuyorlardı. Ve hâlâ dönüp bana bakmıyordu. Biraz halim olsa gidip ben de katılır ve ne konuşuyorlar öğrenirdim ama gittiğim an bu Fetih'in hoşuna gitse de diğerleri rahatsız olacaktı. Bunu istemiyordum. En azından bu gece değil. *Belki benim dışımda bir yaşamı olduğunu görür, belki o yaşamı özlemiştir, belki körü körüne bana umut bağlamaz. Ve belki sonunda ben yok olurum böylece.*

"Gerçekten drama kraliçesiyim," dedim, kadehi tekrar doldurması için uzatırken. Bu kadar kötümser olmak normal miydi acaba? Normal gelmiyordu ama benim durumumda diğer türlüsü de aptalca bir iyimserlik olurdu.

"Gel de biraz dans edelim, kraliçe." Pars, elimi tutup beni kaldırırken itiraz ediyordum, canım gerçekten dans etmek istemiyordu ama umurunda olmadı. Neyse ki çok uzaklaşmadık ya da beni insanların içine doğru çekmedi. Sadece ayağa kaldırdı ve ellerini belime koydu.

"Seninkini kıskandıralım biraz," dedi.

"Pars..." diye mırıldandım belki biraz da konyağın etkisiyle. "İyi ki varsın, biliyor musun?" İçtenlikle ona sarıldım. "Bana her zaman

çok iyi arkadaş oluyorsun. Bunu hep çok iyi şekilde yapıyorsun. Bense her zaman çok kötü bir arkadaşım."

"İyi bir drama kraliçesisin ama."

Kıkırdadım.

"Senin için bir şeyler yapmayı çok isterim," dedim. "Yapabileceğim bir şey olursa söyle bana." Ve bu konuda çok ciddiydim. Belki bunu ona söylememem gerekiyordu. Önemli olan zaten o söylemeden onun için bir şeyler yapabilmekti ama bu konudaki beceriksizliğim ortadaydı. Kendime acımaktan başkalarının sorunlarını göremiyordum.

"Ne istediğimi açıkça söyledim," dedi. Odadaki son konuşmamızdan bahsediyordu. Vazgeçmememi, vazgeçeceksem de bunu hepimizin istediğinden emin olmaktan.

Beni tutup kendi etrafımda döndürdü.

Nihayet bittiğinde "Midem bulanıyor," dedim ondan kaçmak için. Gerçekten burada benimle kalması kötü hissetmeme neden oluyordu ve gerçekten bu defa dans havamda değildim. "Biraz oturacağım. Git, başını döndürecek bir kız bul."

"Şu sarışının peşinden gideceğim," dedi. "Ortalıktan kaybolma."

"Burada olacağım."

Yeniden oturağıma döndüm. Tezgâhın arkasındaki kendini beğenmiş çocuk, ben bir şey söylemeden tombul kadehi doldurup uzattı. Yargıcı yine haklıydı, artık o kadar da üşümüyordum ama hâlâ onu özlüyordum. O'ysa oradan oraya gidiyor, içkisini içiyor ve asla bana bakmıyordu.

Gece boyunca oynadığımız köşe kapmaca bir yerde canıma yetti. Saat yeterince geçmişti. Hayatımda katıldığım en kötü partiydi ki benim katıldıklarımın hep gözyaşlarımla bitmiş olmasına rağmen yine de en kötüsü buydu. Ki onunla katıldığım ilk parti, büyülü kırmızı gecede, şu an burada olan ve bir yerlerde onun sayesinde eğlenen arkadaşım Meyra'yı kaçırmıştı. İkinci partide benim asla gerçekleşmeyen mezuniyet partimdi ve beni kaçırıp, kuzenimi öldürüp -en azından deneyip- hayatımla ilgili bilmediğim bütün kötü

detayları yüzüme vurmuştu. Üçüncüde çok eğlenmiştik ama sonra beni tren garına götürüp hayatımın bedelini ödetmişti. Dördüncü de ben ona bir bedel ödetip artık ölümün yanındayım demiştim. Beşinci onun düğünüydü ama evlenmesine tabii ki izin vermemiştim. Bütün bunlara rağmen bu onunla katıldığım en kötü partiydi çünkü beni görmezden geliyordu. Bu canımı yakmak istemesinden daha can sıkıcıydı.

Partiden çıktım, biraz yürüyüp odaya girmeden önce duvarın kenarına yaslanıp bir sigara yaktım. Çünkü peşimden geleceğini biliyordum. Çünkü bakmasa da beni izlediğini biliyordum. Çünkü peşimden gelmesini istediğim tek insandı.

Çok geçmeden Kumral'ın dışarıya çıktığını, yolda yürüyüp sağa sola bakındığını gördüm.

Beni arıyordu.

Ağacın hemen altında yeterince karanlıkta değilmişim gibi gölgede saklanıyordum. Ne kadar harika göründüğü hakkında eminim hiçbir fikri yoktu.

"Beni mi arıyordun?" diye seslendim. Sigarayı yeniden dudaklarıma götürdüm. Aniden dönüp beni fark etti. Kaşlarını çattı.

Arada kalmıştı ama nefesini verirken "Arıyordum," diye teslim oldu.

"Sanırım buldun." Gülümsedim. Yokluğum bana olan öfkesini yatıştırıyordu. Bu gece gerçekten muhteşem görünüyordu. Onu her şeyin içinde görmeyi seviyordum ama beyaz gömleğin içinde baştan çıkarıcı oluyordu.

"Bulurum," dedi şüpheye yer bırakmadan. "Her zaman bulurum."

Ve bu dünya üzerinde şüphe etmediğim tek şeydi.

Elimi uzattım. "Seni özledim."

Boşlukta ona doğru uzanan elime, aramızdaki mesafeye ve nihayet o karamel rengi gözleriyle benim gözlerime baktı. Tereddüt etmeden bana doğru yürümeye koyuldu. Onu böyle, bana doğru gelirken ömrümün sonuna kadar izleyebilirmişim gibi geldi. Bu hissin yaratılamayacağını fark ettim bir anda. Hiçbir akıl, büyük ya da

kudretli veya şeytani, kötücül... Hiçbir zihin onun bana hissettirdiğini tasarlayamazdı. Bu dünyadan, yaşamdan ve varoluşumdan daha büyük bir histi. Beni itiyordu, düşmeden yakalıyordu. Ona sarılmak, çok sıkı sarılmak ve asla bırakmamak istiyordum. Sabahtan akşama kadar bir gün dönümünde sadece onu sevebilmek istiyordum. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmak, yüzünde öpmediğim tek bir milim bile bırakmamak istiyordum. Ona ne kadar muhteşem biri olduğunu, dünyada sadece yaşadığı için bile dünyanın ne şanslı ve ne güzel bir yer olduğunu anlatmak istiyordum.

Parmaklarını parmaklarıma kenetlendi. Uzanıp boynuna sarıldım. Nefesini verdiğini, buz gibi soluğunu saçlarımın üzerinde hissettim. Kendini bana bıraktı ve ilk kez ağırlığını olduğu gibi hissettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Dilemelisin," dedi. Sesi birazcık baygın çıkıyordu.

"Aramızın kötü olmasından nefret ediyorum." Başımı çevirip dudağımı yanağına bastırdım.

"İyi," diye mırıldandı. "Ben de nefret ediyorum."

Yavaşça geri çekildim.

"Fetih Yargıcı..." dedim şüpheyle gözlerimi kısarak. "Sarhoş mu oldun?"

"Sanmıyorum."

"Öyle mi dersin?"

"Buradan gidelim mi?"

"Lütfen," dedim. "Alınma ama bu katıldığım en kötü partiydi. Burada durmuş bunu düşünüyordum, seninle katıldığım ve çoğunda birbirimizin canını okuduğumuz o partilere rağmen."

Bu onu güldürdü. Müzik gibi bir ses... Gülüşü bomboş geceyi bir anda tıka basa doldurdu. İki elimle elini tutup yürümeye koyuldum. Sadece bununla yaşayabilirdim, sadece bu hisle. Nerede olduğumuzun bir önemi yoktu. Sadece onun elini tutarak yaşayabilirdim. Sadece bunu yaşasam olmaz mıydı? Sadece bu yalanın içinde ve onunla kendi gerçekliğime sahip olsam... Yıkıcı olmasam olmaz mıydı?

Odaya girdik ve onun gerçekten biraz da olsun sarhoş olması beni gülümsetmeye başladı. Işığı yakmadım. Yatağa oturup öylece bekledi. Savunmasız ve sevimli görünüyordu. Eli saçlarını dağıttı, boynundaki papyonu gevşetti. Artık ne kadar sıkıldığına emindim, iç sıkılması kaç kadehe ya da kaç şişeye mal olmuştu acaba.

"Favorin hangisiydi?" diye sordu. "Birbirimizin canını okuduğumuz partilerden?" Kaşları hafif çatık, gözleri kısıktı. Şimdi bana istediği her şeyi yaptırabileceğinden habersizdi.

Çizmeleri çıkarıp diğer taraftan dolanarak yatağın içine girdim. O da örtünün altına girdiğinde düşünüyordum.

"Bilemiyorum..." dedim. Birbirimize döndük, elimi yakalayıp yüzünün altına yasladı. "Büyülü kırmızı geceyi seviyorum, aklımı başımdan almıştın. Senden nefret etmek çok zordu. Sana bakıyordum ve ne hissediyorum anlamıyordum. Nefret etmem, iğrenmem ve kesinlikle korkmam gerekiyordu ama yapamıyordum."

Gözlerini kapatıp gülümsedi. "Ziyan olan güzellik." Parmağı yanağının altındaki parmaklarımı okşadı. "Dans ederken benden Meyra'yı bırakmamı istemiştin." Daha çok gülümsedi. "Seninle biraz daha dans etmek için o an istediğin her şeyi yapabilirdim."

"Öyle görünmüyordun," diye şikâyet ettim.

"Çok güzeldin," diye fısıldadı. "Çok güzelsin. Gitmene izin vermek çok zordu. Gitmene izin vermek çok zor."

"Mezuniyet partimi listeden eleyebiliriz sanırım." Bu defa ben güldüm. "Gerçi seni ilk fark ettiğimde kısa süreli bir mutluluk şoku geçirmiştim. Bir saniyeliğine dünyanın en aptal kızı oldum ve belki de bana o kadar kızgın değilsindir diye düşündüm." Daha çok güldüm. "Bilmiyorum, aklımdan geçen ilk şey seni gördüğüme çok sevinmiş olmamdı."

"Kızgındım." Gözleri kapalı şekilde başını salladı.

İki parmağımla çenesini sıkıştırdım. "Onu anladım!"

"Maskeli balo..." dedi. Durgunlaştı. İntikam balosu demek daha doğru olurdu. Tren garında onun tarafından terk edilişimle biten o muhteşem gece.

"İlk kez sadece sen ve bendik sanki..." Bu sefer ben gözlerimi kapattım. "Herkesin içinde hem de. Maskelere rağmen. Diğerlerinden saklanmadan. Tüm dünyaya rağmen gibiydi. Dans ettik, sarıldık, onlara karşı geldik ve bu yaşanacak dedik. Bir şekilde."

"Sonra ben bıraktım seni."

Gözlerimi açtım. Beni seyrediyordu. Gerçekten ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. O geceyle ilgili neredeyse hiç konuşmamıştık. En azından kavga etmediğimiz bir anda. Tedirgindi.

"Sonra sen, affetmemi istedin seni," diye düzelttim. "Çünkü ben seni bıraktığımda, sen affetmiştin beni. Çünkü yaptığım her şeye rağmen, seni geride bırakmama rağmen affetmiştin. Benim de seni affetmemi istedin." Sanırım bunu hep biliyordum ama gerçekten ne zaman anladığıma emin değildim.

"Benden vazgeçmemeni istedim," diye mırıldandı.

"Hım..." Parmak uçlarımla yanağına dokundum. "Bunu başkasıyla evlilik planı yaparak anlatmaya çalışman oldukça ilginçti."

Gözlerini eğip çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bir an hiçbir şey yapmayacaksın sanmıştım." Beni iyice kendine çekip kollarının arasına aldı. Burnunu burnuma sürttü.

"Bir an ben de hiçbir şey yapmayacağım sanmıştım." Gözlerimi kocaman açtım. "Ki o zaman gerçekten aklımı kaçırdığım bir dönemdi, haberin olsun. Yani her şeyi bırakmıştım, hiçbir şey umurumda değildi ve herkese çok ama çok öfkeliydim."

"Şarkı söylemeni çok sevdim," dedi. Bunu ilk kez söylüyordu. "Sana âşık oldum, ma petite." Bunu daha önce de söylemişti, dizlerinin üzerindeyken, ben ortalığı ateşe vermişken ve yağmur etrafımızı kuşatmışken. Şimdi gözleri gözlerimdeydi. Çok ama çok yakınımdaydı. Kalp atışlarının hızlandığını ikimiz de duyabiliyorduk. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"Sen tüm bu illüzyonun arasındaki tek gerçeğimsin, Fetih," diye fısıldadım. Alnını şakağına bastırdım. Onun yanında olmak bile allak bullak olmama neden olacak kadar aklımı karıştırıyordu. Varlığını hissetmek. Dokunmak. Kokusu. Onu kendime bile izah edemiyordum.

Üstünün altında elleri belime doğru kaydı. Parmakları bel boşluğunu sertçe kavradı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Hep yaptığım gibi buna karşı koymak istedim ama bu defa yapamadım. Onu öpmek, çöldeki su ihtiyacı gibi ıstırap verici bir hal almıştı. Kovalandığını bilmeme rağmen yanlış sokağa doğru koştuğunu biliyordum ama öpüşüne karşılık verdim. Ona karşı hissettiğim çekim artık yakıcı hale gelmişti. Avcunu belime uyarıcı bir şekilde bastırdı, dili dudaklarını araladı. Sıcak ve tatlı. Ayaklarımı yerden kesen bir histi ve karşı koyması her an daha da zorlaşıyordu. Havasız kaldığını sandım.

Ellerimi iki yanından yüzüne bastırdım, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Onu öpmemem gerekiyordu. Ama bu ikimizin de canını yakıyordu.

"Fetih," diye mırıldandım, çaresiz bir şekilde geri çekilerek. Dudakları yüzüme kaydı, şakaklarımdaki buz gibi hissi çeneme doğru indi. Boynumu öperken beni altında kalacağım şekilde yanına çekti. Parmaklarım koluna kenetlendi. Dili boynuma dokununca irkilerek nefesimi tuttum. Saç diplerimin karıncalandığını hissettim. Düşüncelerimi bir araya toplamaya çalışıyordum ama zorlanıyordum. Parmakları aşağıya kaydı, kalçamda oyalanıp bacağımı kendi etrafına doladı. Dudakları boynumdan aşağıya inmeye başladığında dudağımı ısırdım. Diğer eli hırkanın düğmeleriyle oynamaya başladı.

"Bu benim mi?" diye sordu kazağı çekiştirirken.

"Senin." Konuşabilmem mucizeydi.

"O halde geri almalıyım." Her kelimede dudaklarını yeniden, hakimiyetini yitirdiğimi düşündüğüm tenime bastırıyordu.

"Almamalısın."

Düğmelerden birkaç tanesini çözdü. Bir saniyeliğine başını kaldırıp onaylamaz bir şekilde bana baktı. "Bunun içinde hiçbir şey olmayacağını düşünmemiştim," dedi.

"Duştan çıktıktan sonra öylesine üstüme almıştım."

"Şimdi kesinlikle geri alıyorum." Sesinde hararetli bir şeyler vardı. Yeterince zorlanmıyormuş gibi soluğumu kesiyordu.

"Almıyorsun."

"Benim olanı geri alıyorum."

"Fetih..."

Düğmeleri çözdü. Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde durdu, parmaklarım saçlarına gitti. Onu uzaklaştırmak istiyordum ama bütün bedenim, benim aksime onu daha çok kendine çekmek istiyordu.

Göğüs kafesime doğru uzun, tatlı öpücükleriyle inmeye başladı.

"Fetih," diye mırıldandım. Varlığı o kadar yoğundu ki benimkini yerle bir etti.

Parmakları taytımın lastiğinde dolaştı. Hem alev alev yanıyor, sonsuza kadar onu öpmek ve aynı sonsuzluğun içinde ellerinin üzerimde istiyordum hem de bunun imkansızlığıyla kavruluyordum.

Ellerimi onu durdurmak için uzattım ama bileklerimi tutup birbirine kenetledi. Saçları göğüs kafesime dokunduğunda daha çok irkildim. Bedenim gerilmişti ama bu olması gerektiği gibi korkudan değildi, onun altında kıvranmak için can attığımdandı. Dudaklarını göğsümün ortasındaki boşluğa değdirdi, biraz daha bastırdı, biraz daha. Titredim ve dudağımı ısırmayı bıraktığım an ağzımdan küçük bir inleme kaçtı.

"Yapma," dedim. *Lütfen yapma.*

"Lütfen," dedi. Tekrar öptü. "Lütfen, sana ihtiyacım var." Dudaklarını yeniden dudaklarıma bastırdı. Bu defa daha hoyratça, daha ısrarla. Hissettiğim yoğunluktan ağlamak istiyordum.

"Benim sana daha çok ihtiyacım var," dedim. Kollarımı ondan kurtardım. Sakinleştirmek, belki de ikimizi de teselli etmek için altında kıvrandım. Dönüp onu kollarımın arasına çektim. "Sana her şeyden çok ihtiyacım var."

Alnını göğsüme yasladı. Soluk soluğaydı. Öfkeliydi. Ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

İkimizin kalp atışları, hızlı soluk alışları sessizliğin içine karıştı. Sonsuza kadar sürecek bir hasret dalgasıydı. Dünyadaki en büyük

doğruydu ama biz büsbütün yanlıştık. Ve bunu görüyor olması daha can yakıcıydı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Sesi baygındı. Bütün bunlar için bütün gece içip durduğu şişeleri suçlayabilirdim. "Bu hissi taşıyamıyorum. Çok ağır. Seni kaybetmekten çok korkuyorum."

Çenemi başının üzerine yasladım. "Seni kaybetmemek için yapabileceğim her şeyi yapacağım," diye fısıldadım. "Özür dilerim, seni yalnız bırakmaktan nefret ediyorum."

Sadece daha sıkı sarıldı. Gecenin tüm soğuğu üzerimize hücum etti. O an onun hiç uyuyamadığını ilk kez öğreniyormuş gibi sarsıldım. Bu farkındalık beni daha fazla tüketti. Ağlamamak için kendimi sıktım. Dudaklarımı alnına bastırdım. Bütün her şeyin içine sıkışmıştı. Ben batıyordum ama o bunu seyrediyordu ve elinden bir şey gelmiyordu. Bir saniyeliğine bunun daha beter olduğunu biliyordum.

"Benim için bir şey yap," diye fısıldadım.

Sadece başını salladı.

Gülümsedim. Parmaklarım saçlarında dolaştı. "O güzel kafanın içindeki bariyeri kaldır," dedim. "İzin ver bana."

Başını iki yana salladı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Sadece yaklaşacağım. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Tepki vermedi. Bir şey söylemedi. Nefes aldı. Gözlerimi kapattım. Dudaklarımı tekrar alnına bastırdım. Karanlığı bir pus gibi geri çekilmeye başladı. Düşüncelerine girmek istemiyordum, sadece düşüncelerine yaklaşmak istiyordum. Kafamın içinde ona yanaştığım yeni bir alan yarattım. Zaman ve mekân yok oldu. Bulunduğumuz oda yok oldu. Kapkaranlık bir yerde ikimiz vardık şimdi. Şeffaf bir duvarın iki tarafındaydık. O duvara yanaştım, dibinde oturuyordu, iyi görünmüyordu. Kendimi aşağı bırakıp oturdum. Elimi duvara bastırdım. Bir ses dalgasına çarpmışım gibi dairesel bir kıpraşma yaşandı. Gülümsedim, duvarı okşamaya başladım. Onun da benim gibi hissettiğini biliyordum. Bir kıpırtı, tatlı bir kamaşma. Sonra bir ninni gibi mırıldanmaya başladım çok sevdiğim o şarkının sözlerini.

Rüzgâr eserken yapraklar dökülür
O herrak yüzünden bir damla süzülür
Bu ayrılık, bu ayrılık
Kalbindeki en büyük yaradır artık
Ve güneş batarken, çocuklar uyurken
Baş ucumda bekleyen yorgun bir melektir
Ve her gece sabret diye
Saçlarımda dolaşan Tanrı'nın elleridir
Ne büyük, ne derin, ne siyah, ne keskin
Ayrılık gibi o kırılgan gözlerin
Unutma, unutma
Dikecek yırtılan geceyi sabaha
Ne büyük, ne beyaz, ne eşsiz, ne duru hep
Sarılıp sarıyor üşüyen ruhumu
Bırakma, bırakma
Elimi
Düşerim karanlığa

Kendi buruk gerçekliğimize geri döndüm. Kollarımın arasındaki bedeninin gevşediğini, soluğunun yavaş yavaş düzene girdiğini hissettim. Hafifçe çekilip yüzüne baktım. İlk kez bu kadar huzurlu görünüyordu. Gözleri kapalı, derin bir uykunun içindeydi. Ne uzun bir zaman sonra... Dudaklarımı hafifçe dudaklarının üzerine bastırdım.

"Uyu aşkım," diye mırıldandım.

6. BÖLÜM: AKIL EŞİĞİ

Gün aydınlanana kadar orada durup onu seyrettim. Yavaş yavaş nefes alışını... Kaşlarının ortasında kaygı çizgisi olmadan ne kadar güzel göründüğünü... Bir şey düşünmediği zaman yüzünün nasıl rahatladığını... Sadece onun için savaş boyalarını bir kez daha sürmek istediğimi düşündüm. Ama şimdi, geldiğimiz noktada ikimiz de önü alınamaz bir korkuyla mücadele içindeydik. Ve ben onu bu güzel uykudan nasıl uyandıracağımı bilmiyordum. Parmaklarım saçlarında dolaştı, alnında, şakaklarında, yüzünde, çok tehlikeli olan dudaklarında... Yanına uzanıp onu seyrettim, ona sarıldım ve ağlayabildiğim kadar ağladım çünkü bir daha onun gözlerinin önünde gözyaşı dökmek istemiyordum. Daha fazla onu mahvetmek istemiyordum.

Kapı çaldığında öğlen saatlerine geliyordu. Onu uyandırmak için birkaç kez kendimi hazırlamış ama hiçbirinde bunu yapamamıştım. Bizi merak edeceklerini tahmin ediyordum. Annesinin tekrar konuşmak isteyeceğini biliyordum. Ama o kadar huzurlu görünüyordu ki uyandırmaya kıyamıyordum.

Dikkatlice yataktan çıkıp hırkamın düğmelerini iliklediim. O kalkmadan önce üzerimi değiştirsem iyi olacaktı, daha fazla tetiklenmek istemiyordum. Saçlarımı üstünkörü düzelterek kapıyı hafifçe araladım.

"Neredesiniz siz?" diye dişlerinin arasından soludu Pars. İki kez telefonla aramıştı ama ikisini de sessize almıştım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yankı geldi," dedi sabırsızca. "Saatlerdir sizi bekliyor. Fetih hangi cehennemde?"

"Uyuyor."

"Uyandır da gelsin artık, herkes başıma üşüştü." Gitmek için döndü, birkaç adım attı, duraksadı. Birkaç saniye içinde düşündü,

kafasında aynı şeyleri tekrar ettiğini hissettim. Kafasına bir darbe almış gibi şakınca dönüp gözlerini kırpıştırdı. "Bir dakika," dedi. "Ne yapıyor dedin?"

"Uyuyor." Dudağımı ısırarak omuz silktim.

Soğuklar uyumaz.

"Tekrar soruyorum, ne yapıyor?"

Gözlerimi devirip kapıyı geçebilmesi için açtım. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıp eşikten içeriye girdi. Fetih yatakta yatıyordu ve gerçekten uyuyordu.

"Ha siktir!" dedi Pars. Koluna vurdum. Parmağımı dudaklarıma bastırıp sessiz olmasını işaret ettim.

"Bu nasıl olur?" diye fısıldadı.

Gülümseyerek "Yıkıcı olmanın bazı faydalı tarafları var," diye yanıtladım.

"Sen mi yaptın?" Fısıldayarak bağırmak mümkün müydü şu ana kadar bilmiyordum ama tam olarak öyle yapıyordu. "Bunu yapamazsın! Bunu nasıl yaparsın?"

"Denedim oldu." Tamam, bunun tuhaf olduğunun farkındaydım ama ne değildi ki?

"Beni de uyutacaksın!" Çocuk gibi mızmızlandı.

"Bakarız," dedim. "Git de onu uyandırayım artık."

"Ben de göreceğim."

"Saçmalama."

"Kalmak istiyorum." İtiraz edercesine kollarını göğsünde birbirine bağladı.

"Olmaz Pars, git hadi."

"Lütfen, lütfen kalayım. Hatta ben uyandırayım."

"Kısıtlı olan özel alanımızın bize ait kalmasını tercih ederim." Kolundan tutarak onu dışarıya kadar sürükledim. İstese karşı koyabilirdi, fiziksel gücüm onunkiyle karşılaştırılamazdı bile ama neyse ki çıktı.

"Bütün eğlenceyi kaçırıyorum," diye şikâyet etti.

"İlişkiler iki kişi arasındadır çünkü."

"Ama biz harika bir üçlüyüz!" Yüzünde küçük bir çocuğun yalvaran ifadesi vardı ve karşı koyması, onu tanımasam çok zor olurdu.

"Üçlü bir arkadaş grubuyuz ama aynı zamanda biz, ikili bir ilişki içindeyiz. Senin çarpık ilişki anlayışın için özetledim, kaybol hadi."

"Kalbimi kırıyorsun."

"Kafanı kırmamdan iyidir." Gülümseyip kapıyı üzerine kapattım. Sabah sabah beni bu kadar konuşturabilecek başka biri yoktu dünyada.

Derin bir nefes aldım, onu uyandırmadan önce üzerimi değiştirmek için bavula gittim. Yankı Saruhan buraya geldiyse işler ciddiye biniyor olmalıydı. Onu kesin Anne Yargıcı aramıştı. Bu da Fetih'in konuşmasının ne kadar etkili olduğunu teyit ediyordu. Ben hâlâ o konuşmanın alt metnini bilmiyordum. Bir an önce öğrensem iyi olacaktı. Tekrar nefes aldım. Banyoya girdim, elimi yüzümü yıkayıp tuvaleti kullandım. Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı tekrar ördüm. Perçemlerimi düzeltirken boynumdaki kızarıklık dikkatimi çekti. İzlerin sebebini hatırlayınca içgüdüsel olarak dudağımı ısırdım. Bunu kapatmam gerekiyordu.

Yeniden odaya girdiğimde deliksiz uykusuna devam ediyordu. Siyah pantolonumun üzerine siyah boğazlı bir kazak giyindim, aynadan kontrol ettim, gereken yerleri kapatmıştı. Neyse ki. Bugünlük topuklu çizmeler yerine bağcıklı botları ayaklarıma geçirdim. Dizlerimin üzerinde yatağa tırmanıp gözlerimi kapattım.

Zihni hâlâ benimkine bağlı olduğu için ulaşmak kolaydı. Aradaki bariyere kadar karanlığın içinde ilerledim. Düşünceleri uyku halinde havada süzülüyor olmalıydı. Bariyerden içeriye bir adım atsam her şeyi görebilirdim ama bunu istemediğini biliyordum ve kendi düşüncelerimle baş edemezken onun ıstırabını hissetmeye cesaret edemiyordum. Olduğum yerde kaldım, parmaklarım o bariyere dokundu, biraz baskı uyguladım ve o karanlık alanı ortadan kaldırdım.

"Fetih," diye fısıldadım. Parmaklarım irkilmemesi için alnında daireler çiziyordu. "Kalk bakalım, uykucu." Her gün benzerini o bana yapıyordu ve bunun çok özel bir an olduğunu düşündürüyordu. Gerçekten öyleydi.

Gözlerini açtı. Tecrübesiz olmasına rağmen ayılmakta zorlanmadı. Bir kez gözlerini kırptı ve neler olduğunu anlamaya başladı. Gözleri etrafta gezindi, karamel rengi irisleri sağa sola doğru hareket ederken keyifle seyrettim. Nihayet benim gözlerimde duraksadı. Sonra üzerimde dolaştı. Kıyafetlerimi değiştirdiğimi fark etti.

"Ne yaptın bana?" diye sordu.

Daha büyük gülümsedim. "Günaydın, sevgilim." Bir an ikimiz de seçtiğim kelimelerle durduk. Kelimeler zihnimde birkaç kez döndü. Sadece içimden gelmişti işte...

"İstediğini yapabilirsin bana," dedi. "Böyle karşılayacaksan."

Beceriksizce güldüm.

"Seni biraz uyuttum ve bu halinin tadını çıkarmayı da tüm gece seni uyurken izlediğim gibi zevkle çıkarırdım ama hayatımız bu kadar normalliği ve güzelliği kaldıramaz. Yankı gelmiş, öğlen oldu ve herkes bizi bekliyor."

"Başa dön," dedi.

"Fetih, ben o kadar zeki değilim, çok uzun bir cümleydi."

"Beni uyuttun ve bu halimin tadını çıkarmayı, tüm gece beni uyurken izlediğin gibi zevkle çıkarırdın ama hayatımız bu kadar normalliği ve güzelliği kaldıramaz. Yankı geldi, öğlen oldu ve herkes bizi mi bekliyor?"

"Sen çok zekisin." Bunu kötü bir şeymiş gibi telaffuz etmeyi başarmıştım.

"Resmen beni bayıltmışsın ve bir sapık gibi tüm gece izlemişsin. Şu halime bak." Yataktan doğrulurken üzerini kontrol etti. "Bana istemediğim başka şeyler de yaptın mı?"

"İstemediğin hiçbir şey yapmadım, söz veriyorum." Elimi kaldırıp sahte bir izci sözü hareketi yaptım.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Git ve duş al," dedim sırıtarak. "Gidip kahve bulacağım."

"Rolleri mi değiştirdik?"

"Evet," diye göz kırptım. "Ve bu hoşuma gitti."

"Sakın bunu alışkanlık haline getirme!" diye bağırdı arkamdan. Kapıyı kapatıp gülmeye devam ettim ama bir anda kaşlarını çattım, neredeyse şok olmuştum.

"Pars!" diye bağırdım dişlerimin arasından. "Hâlâ burada mısın?" Kapıdan bir adım uzaktaydı. Arkamı dönüp kapının kapalı olduğuna emin oldum. "Bizi mi dinledin?"

"Kalamazsın dedin, dinleyemezsin demedin."

"Seni var ya!" Başımı iki yana salladım. "Burada nereden kahve bulabilirim?" Gözlerim kalenin açık koridorunda ve kolonların arasında dolandı. Dışarıda yağan kar, içgüdüsel olarak üşümeme neden olmuştu.

"Onu da kafanda bir numara çevirip yapsana, cadı!" Koluma girip beni koridordan çıkarmaya koyuldu.

"Öyle söylemesene, biri duyacak." Etrafa göz attım ama ortalıkta kimse görünmüyordu. Fetih, bu kanadın yaşamak için çok tercih edilmediğinden bahsetmişti ki odasının neden burada olduğunu da açıklıyordu bu söylediği.

"Duymasalar iyi olur."

"Neden?" diye sordum, ses tonundaki bir şey beni huzursuz etmişti.

"Bu biraz... Bilmiyorum, sıkıntılı geldi."

"Sadece biraz dinlenmesini istemiştim."

"Hayır," dedi. "Yaptığın şey çok güzel, sıkıntı bunu yapabiliyor olman." Benim gibi dikkatle etrafı kontrol edip kısık sesle konuşuyordu.

"Burada bir kadının zihninde yaşıyoruz ama sen, benim onu uyutabilmemi mi tuhaf karşılıyorsun?" Açığa çıktığımız için omuzlarımı kamburlaştırıp yürüyüşümü hızlandırdım. Hava beklendiği gibi soğuk ama tazeydi.

"Ona yakın bir şekilde tuhaf," dedi.

Bunun üzerinde çok durmamaya çalışıyordum ama düşünceler beni içine çekmeye başlamıştı bile. Ansızın aklıma gelen bir fikirle bunu yapmıştım. Hatta bir sıkıntıyla. Ve yaparken zorlanmamıştım. Çünkü Fetih izin vermişti, normalde düşünceleri her zaman çok kapalı olmuştu, ona yaklaşmam bile imkânsız gibiydi ama dün gece

her şeyi avuçlarımın içindeydi. *Sarhoştu,* diye söylendim içimden, *bütün gece içip durmuştu. Ve izin vermişti.* Bunda daha büyük bir tuhaflık yoktu.

Taştan yapılma bir mutfağa girdik, küçük bir yerdi ama kapısı açık olduğu için çok soğuktu. Ellerimi birbirine sürtüp ısınmaya çalışırken Pars, tezgâhın üzerinde işe koyuldu. Gümüş renkte moka potun alt kısmındaki demliğe su koydu, metal filtresini kahveyle doldurup şöminede yanan ateşin üzerine bıraktı. Bir zihnin içinde kısılı kalsak da birilerinin Hükümdarlara kahve makinesi kullanabileceklerini söylemesi gerekiyordu.

"Gergin misin?" diye sordu, benim için temiz bir kupa çıkarıp kenara bıraktı.

"Daha çok merak içindeyim." Kaşlarımı çattım. "Yankı buraya geldiyse yolunda gitmeyen bir şeyler vardır."

"Ben de öyle düşünüyorum. O hep Yeşil Yol'da, kliniğin başındaydı. Şimdi kasaba o kadar karışmışken buraya gelmesi düşündürücü."

Kasabayı en son darmadağın halde bırakmıştık. Ayaz'ın ve Doruk'un ölümü hem Soğukları hem de Avcıları sarsmıştı. Yönetim bizi, daha doğrusu beni arıyordu. Onlarla en son babamın evinde karşılaşmıştık ki onu da Riva'yla bir evliliğe mahkûm etmiştim, ne yaptıkları hakkında pek fikrim yoktu. Yeni düzenin sağlanması için herkes suçlunun, yani benim cezalandırılmamı, yani öldürülmemi istiyordu ama artık bunu yapamayacaklarını biliyordum. Fetih'ten öğrenmem gereken de buydu. Yıkıcı, çıkış yoluydu ama nasıl olduğunu anlamamıştım.

"Sen de bizimle gel," dedim. Pars, neler olduğunu anlamak ister gibi gözlerini üzerime sabitledi. "Bilmiyorum, içimde kötü bir his var. Görüşmede yanımızda ol."

"Sen onların hepsini alt edebilecek güçtesin," diye destek oldu.

"Biliyorum ama işlerin o noktaya gelmesini istemiyorum. Artık zihnimin içindeyim ama bu kontrolün bende olduğu anlamına gelmiyor." Ve işler o noktaya geldiğinde kontrolden çıkarsam geriye ne kalırdı, bilmiyordum.

Kahveyi kupaya koyup uzattı.

Uzanıp yanağından öptüm. "Teşekkür ederim."

"Her zaman prenses." Kolunu omzuma attı, birlikte taşlıktan çıktık. Etrafta daha fazla insan vardı. İpsela'da gün çok erken başlıyordu, şu an onlar için neredeyse günün yarısındaydı ve herkes -her ne yapıyorsa- işlerine ara vermişti. Henüz geleli birkaç gün olmuştu ama sistemlerini aşağı yukarı çözmüştüm. Dakik ve sistematik bir işleyişleri vardı. Uyuyacakları, uyanacakları, yemek yiyecekleri hatta çay - kahve içecekleri saatler bile belirliydi. Aile kavramları yoktu, bağlılıkları kendilerine ve araştırmalarınaydı ki bu cidden garipti.

"Gidip Meyra'yı kontrol edeyim," dedi yeniden koridordan içeriye girdiğimizde. "Sizinle orada buluşuruz."

"Tamam, dikkatli ol."

"Sen de bebek."

Onun gittiği yönün tersine yönelip kaldığımız odaya kadar hızlı hızlı yürüdüm. Kapıyı tıklayıp ses gelmeyince içeriye girdim. Pencerenin önünde sigara içiyordu ve tamamıyla giyinikti. Siyah bir pantolonla örgü desenleri olan gri bir kazak giyinmişti. Saçları dağınıktı ve düşüncelerinin de öyle olduğunu hissettiriyordu. Dönüp bana bakmadı, ben gidip onun yanına yaslandım.

"Nasılsın?" diye sordum.

Dumanı diğer tarafa doğru üfleyip bana döndü. Fazlasıyla düşünceliydi. Kaygı çizgisi geri dönmüştü, gözleri donuklaşmıştı.

"İyi," dedi. "Fazla iyi ama bir daha bunu yapma güzelim." Bu bir rica değildi, emirdi.

"Neden?"

"Çünkü ben kontrol delisiyim ve bu kadar saat seni tek başına bırakmak, aklımı yitirmeme neden olur." Oldukça ciddiydi, gözlerimi camın iki yanında sallanan perdelere kaçırdım.

"Hemen yanındaydım," dedim. "Hem kocaman kızım, bir gece idare ederim."

"Küçüksün." Belli belirsiz gülümsedi. "Küçücüksün, ma petite."

"Bana neden ma petite dediğini hiç söylemedin."

İşaret parmağıyla çenemi hafifçe kaldırdı, gözlerindeki merak yüzümü okumak istediğini gösteriyordu. "Hatırlamıyor musun, bilerek mi yapıyorsun?"

Gerçekten bilmediğimi ifade ederek başımı iki yana salladım.

"On yedinci doğum gününde, sen yarı yarıya sarhoşken seninle karşılaştığımızda..." O geceyi hatırlıyordum, o yüzden bu anıdan bahsedeceğini düşünmemiştim. Atladığım kısımları mı vardı? Sabırsızlıkla devam etmesi için yüzüne baktım.

"Bu kadar içmemeliydim, bu berbat dedin!" Güldü. "Ben de kocaman kızsın dedim." Güldü. "Sen de *hayır, küçüğüm. Çok küçüğüm kimse anlamıyor,* dedin."

"Ah..." Ağzım hafifçe açık kaldı. Hatırlamaya çalıştım ama sanırım bu yarı yarıya sarhoş olduğum için hatırlayamadığım bir konuşmaydı.

"Şimdi dikkatini topla," dedi. Ellerini omuzlarıma bastırdı. "Sana daha önce Yıkıcılarla ilgili araştırma yaptığımı söylemiştim."

"Engel olmuşlardı."

"Evet," dedi. "Buraya ona devam edebilmek için geldik. Ama başka birkaç şey daha var ve bazıları hoşuna gitmeyecek."

"Dinliyorum."

"Esila'nın neden yanıma geldiğini sana söylememiştim," dedi. "Sen Gölge Bulvarı'na gittikten sonra hastanelik olmuştun. Hatırladın mı?" Çok düşünmeme gerek yoktu. Gayet iyi hatırlıyordum. Esila'yla konuşmak için Gölge Bulvarı'na gitmiştim, İklim'le karşılaşmıştım ve Gazel bize, Esila'nın Fetih'in yanına gittiğini söylemişti. Oradan çıktıktan sonra en kötü ataklarımdan birini geçirmiştim. Pars beni kliniğe zor yetiştirmişti. Ölecek kadar kan kusmuştum ama yine hayatta kalmayı becermiştim.

"Evet," dedim düşüncelerimden sıyrılıp.

"Bana Yeşil Yol'un yıkılmak üzere olduğunu söyledi," dedi. "İsis'in herkesi öldürmek istediğini."

Birkaç saniye duraksadım ama sonra aynısını bana da söylediğini hatırladım. "Bana da söylemişti." Cümleyi hemen hatırlayıp devam

ettim. "*Sonunda hepimizi öldürecek zaten, daha fazla kullandırtma kendini,* demişti."

"Evet," dedi irkilerek. "Her şeyin yok olmak üzere olduğunu söyledi."

"Bu korkunç."

"Burada yaptıkları şey buydu, başka bir Yıkıcıyla bu zihni alt etmeye çalışıyorlardı. Sadece daha baskın bir akıl olması gerekiyor. Esila, çok yaklaştığını söyledi ama sonra senin kliniğe kaldırıldığını öğrendim ve oradan çıktım. Sonra Esila buraya geldi. Buraya bir amaç için geldi ama sonra kendini bir uçurumdan aşağı bıraktı."

"Boşlukları doldurmak istiyorsun," dedim.

"Evet."

"Benim zihnime nasıl girebildiğini merak ediyordum." Soğumaya başlayan kahvemden sadece ihtiyaç duyduğum için biraz içtim. "Bunun için çalışıyormuş. Benim zihnime girebiliyorsa -hem de hiç zorlanmadan, İsis'i de alt edebileceğini düşünüyorsun."

"Evet ama neler olduğunu anlayamıyorum." Ellerini yüzüne bastırıp parmaklarıyla kaşlarını düzeltti. Bir şeyleri anlamamaya alışkın değildi ama bu durum doğrudan benimle ilgiliydi ve bu panik yapmasına neden oluyordu.

"Belki de yapamayacağını gördü. Bana bunu söyledi, denedim dedi. Belki de bunun imkânsız olduğunu anladı ve pes etti." Bu kadar yaklaşmışken, tek başına bu kadar şey çözmüşken kendisini o uçurumdan aşağı bırakmasını anlayamıyordum hâlâ.

"Belki öyle, belki başka bir şey var. Başka bir şey varsa bunu bulmak istiyorum ama pes ettiyse de bunun sana olmasını engellemek istiyorum." Nefes almak için durdu. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum, geçmişte bu kadar başarısızlık örneği varken ve birisi senin gözlerinin içine bakarak kendini öldürmüşken ama Maya, inan bana, bu öylesine kapıldığım bir rüya değil." Pencere kenarına yaslanıp bana doğru eğildi. Çünkü ilk kez ona inanmakta güçlük çektiğimin farkındaydı, bunu ona da söylemiştim. Sadece beni sevdiği için farklı olacağını inanıyordu. Sadece farklı olmasını istediği için.

"Esila bu kadar ileriye gidebildi ama o hiçbir zaman gökyüzüyle oynamadı. Yangın çıkarmadı. Dün gece bana yaptığın şey, bunu bütün gece yapabildin. Bütün gece. Şu an ayakta duramıyor olman gerekirdi ama iyisin, değil mi?" Ukala bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Bana verebildiği tüm detayları veriyordu ve boşlukları dolduruyordu.

Kafam karışmıştı. "İyiyim," dedim. Ve haklılığını gördüm. Eskiden birinin zihnine girdiğimde, bu birkaç saniye bile sürse sonrasında başım ağrır, midem bulanır ve kötü hissederdim. Uzun zamandır çok daha fazlasını yapıp hiçbirini hissetmiyordum. Buraya gelirken kasabayı yağmurlara bırakmıştım. Trende hissettiğim gerilimi ama onunla baş edebildiğimi hatırladım. Aslında hiç bilmeden bununla ne kadar uzun zamandır savaşıyordum?

"Esila'dan daha ileriye gidebilirsin," dedi ikna etmeye çalışarak. "Başka çaremiz kalmadı. Kimsenin kalmadı. Bunu denemezsen her şey yok olacak zaten. Ya hep birlikte bu hologramın içinde öleceğiz ya da bundan kurtulacağız." Beklenti dolu gözlerini üzerime dikti. Gerçekten bunu yapabileceğime inanıyordu. Körü körüne bir inanç olmadığına ikna olmuştum. Artıları eksileri çoktan hesapladığını anlamıştım. Olasılıkları inkâr etmiyordum ama benden bahsediyorduk.

"Dün kendi aklımın içinde kayboldum ben, Fetih..." Kahve kupasını kenara bırakıp yatağa oturdum. "İsis bunca aklı yönetirken ben daha kendiminkini yönetemiyorum."

"Hoşuna gitmeyecek kısım bundan sonra başlıyor."

"O kısmı çoktan geçtiğimizi sanıyordum." İğneleyici konuşmak istememiştim ama ağzımdan öyle çıkmıştı.

"Yankı, yardım edebilir," dedi bir kerede. "Zihnin üzerinde çalışabilir, zihnini öğrenmeni ve orada şu an bilmediğin şeyler bulmanı sağlayabilir. Kapıları açabilir."

"Hayır," dedim. "Hayır. Beni onun ellerine bırakamazsın!"

"Herkes aynı şeyi istiyor," dedi. "Senden başka çareleri yok. Bunu senden daha çok istiyorlar. Yıllardır bunun için çalışıyorlar. Onlara bir şans vermelisin."

"Ona bir gram güvenmiyorum." Ayağa kalkıp ani kapıldığım öfkeyle karşısına dikildim.

Derin bir nefes alıp verdi. Gözlerinde itiraz edemeyeceğimi bildiği bir istekle konuştu. "Ona değil, bana güven."

"Fetih." Geriye çekildim. "Gerçekten ona güveniyor musun?"

"Kimseye güvenmiyorum," diye söz verdi. "Hiç kimseye güvenmiyorum. Ama bütün olasılıkları değerlendirdiğimde en makul olan bu. Sana bir şey olursa onu öldüreceğimi biliyor." Birini sevmekten daha kötü bir şey olmadığını sanıyordum ama birine koşulsuz şekilde inanmak daha kötüymüş. Söylediği her şeye inanıyordum ve kendimi kandıramıyordum, makul olan onun yoluydu. Bana kalırsa arkama bakmadan kaçacaktım, sanki bundan kurtulabilirmişim gibi.

"Bana daha ne olabilir ki..." diye sesli mırıldandım. "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum."

"Asla elini bırakmayacağım."

Elimi sıkıntıyla enseme götürdüm. Elimin tutulacak hali kalmamıştı. Elim paramparça olmuştu.

"O ne?" Kaşlarını çatıp kolumdan beni kendine doğru çekti. Endişeli gözleri boynumdaydı. Görebilecekmiş gibi yakama doğru baktım. Ensemi tutunca kazağın boğaz kısmı sıyrılmıştı.

"Ölümcül bir yara." Gözlerimi devirdim.

Eğilip tam oranın üzerini buz gibi öptü. "Bir gün bütün vücudun bu izlerden ibaret olacak." Teması iç gıdıklayıcı bir ürpertiye neden oluyordu. Yutkunup onu ittim. Bende iz bırakmayı ne kadar sevdiğini ilk günden beri gizlemiyordu.

"Muhtemel sonumuzdan bahsetmek daha az ürkütücü," diye tersledim. "O konuda kalalım biz."

Yeniden kolumdan tutup kendine çekti. Bir milim bile kımıldamıyor beni çekiştirip duruyordu. Bu defa yanağımdan öptü. Somurtsam da yüzümün diğer tarafını da uzattım. Yüzümü öpmesi henüz ölümcül değildi. Güldü ve orayı da öptü.

"Bugün bir ara senden kan almak istiyorum," dedi. Yatağın etrafında dolanıp dolabı açtı. Çıkacağımızı düşünerek kapıya yürüdüm. "Neden?" diye sordum.

Kendi kot ceketini kollarımdan geçirdi. "Üzerinde çalışmak istiyorum."

"Fetih, bunu yapmayacaksın."

Kapıyı açtım.

"Sadece seninle sevişmek için istemiyorum," dedi. İnanmayarak yandan ona baktım. "Doğru söylüyorum," diye ısrar etti. "%98'i onun için %1'iyse kişisel merak ve %1'i de bilim."

"Cehenneme git." Botlarımı hırsla yere basarak koridorda yürümeye koyuldum. Gecem çok güzel başlamıştı ve güne de çok güzel başlamıştım ama konuşmaya başladığımız andan beri gerilim üzerime tırmanıp yine ruhumu kendi tarafına çekmişti.

"En azından sıcaktır." Bana yetişip yanımda ellerini ceplerine soktu.

"Ben soğuktan hoşlanırım."

"Arabamın yan koltuğunda bunun tam aksini söylediğine eminim."

"Hiçbir şeyi de unutma."

"Özellikle gitmek istediğin bir yer oldu mu hiç?"

"Yok."

"Gitmek istemediğin bir yer var mı öyleyse?"

"Soğuk yerlerden hoşlanmıyorum."

"Sen de hatırlıyorsun," dedi kendinden emin şekilde. Yandan ters ters ona bakmak istedim ama karşıya bakarak gülümsüyordu ve yalnızca bir gün öncekinden daha genç, daha iyi görünüyordu. Başka bir tehlike. Onu böyle görmek için yapabileceklerim beni ürkütüyordu.

"Kim bilir?" Kollarımı göğsümde bağlayıp önüme baktım ve yürümeye koyuldum.

Pars'la yolun ortasında buluştuk.

Yeraltı merkezine girerken bu defa kimse eşlik etmedi. İklim veya Yakut ortada yoktu. Aşağıya inen kapağa geldiğimizde iki tane kürklü adam bekliyordu. Geldiğimizi görünce kapağı açıp geriye çekildiler. Bu defa Fetih önden geçti, ben arkasından ve Pars da benim arkamdan. Bu kendimi bir nebze de olsa daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Kapağın üzerimize sertçe kapandığını duyduğumuzda aydınlık alana inmiştik. Gözlerim önce cam kaplı duvardan diğer kısmı inceledi ve sonra annesinin odasına giden uzun koridora baktım. Önce kiminle görüşeceğimizi bilmiyordum.

Kapı açıldı ama dışarıya çıkan kişi hemen arkasından kapattı. İçeride ne oluyorsa görülmesini istemiyorlardı anlaşılan. Cam duvarın jaluzileri kapalıydı. Kim bilir yine ne karıştırıyorlardı... Her şeyi onlar başlattığı için istemsizce öfkeleniyordum.

"Merhaba," diye selamlandı beyaz önlüklü ve gözlerinde şeffaf koruyucu gözlüğü olan genç kadın. "Yankı Bey sizi dinlenme odasında bekliyor. Eşlik etmemi ister misiniz?"

"Gerek yok," dedi Fetih. Yolu bildiği açıktı. Pars ve ben yan yana onun peşinden ilerlerken bir hayli sessiz ve dikkatli olmaya özen gösteriyorduk. Yankı Saruhan'a güvenmek benim için çok zordu, hiçbir zaman iyi anlaşamamıştık. Belki sadece ilk karşılaşmamızda ama onda da kim olduğumu biliyordu ve tamamıyla bana rol yapmıştı. Sonrasında tek derdi biraz kanımı almak ve onun üzerinde çalışmaktı. Beni bir deney malzemesi olarak görüyordu. Şimdiyse kendi ayaklarımla ona gidiyordum.

Kirpiklerimin altından Fetih'e baktım. Bana bunu yaptırdığına gerçekten inanamıyordum. Onunla kavga etmekten nefret etsem de ona bağırmak istiyordum ama daha makul olan yanım, başka çaresi yok diyorsa başka çaresi yoktur, diyordu. Kendi başıma düşündüğümde yapmayı istediğim tek şey, her ne oluyorsa onun aksi yönüne doğru kaçmaktı ve hiçbir şey yapmayıp birinin ya da bir şeyin beni öldüreceği ana kadar olabildiğince sıradan bir yaşam sürmek. Ancak yeni öğrendiğim bilgiler buna da izin vermiyordu.

Yeşil Yol yıkılıyordu ve hepimiz altında kalacaktık.

Dikdörtgen şeklinde geniş bir odaya girdik. Ortada büyük bir masa vardı. Köşede bir kitaplık, önünde dört tane koltuk vardı. Üçü doluydu. Girişimizle birlikte gözleri bize döndü.

"Bayan Efnan," dedi Yankı Saruhan ayağa kalkarak. Anne Yargıcı da oradaydı ve ilk kez gördüğüm, onun yaşlarında beyaz önlüklü bir adam da. "Sizi yeniden görebilmek ne güzel." Yankı, hatırladığım kadar rahatsız ediciydi. Hep aynı görünüyordu. Kaliteli bir takım elbisenin içinde jilet gibi.

"Saruhan." Elini sıkmamak için kollarımı göğsümde bağlayıp başımla selamladım. Fetih'le tokalaştı, Pars'la el sıkıştı. Onun dışında hiç kimse gülümsemiyordu. Anne Yargıcı da diğer adamla birlikte ayağa kalktı.

"Maya bu Erkin Bey, Esila'nın babası. Önemli bilim insanlarından biri." Fetih, adamın elini sıkıp tanışmamız için geriye çekildi.

"Memnun oldum," dedi adam, elini uzatarak. Nezaketen elini sıktım ve bir an ne demem gerektiğini düşündüm. Kızını kaybetmiş biri gibi görünmüyordu, bu yüzden ondan bahsetmemeye karar verdim. "Ben de memnun oldum," diye elini kısaca sıkıp Pars'ın yanındaki yerime geri çekildim.

"Her görüşmemizde yeni bir olay vuku buluyor." Yankı bana gülümseyip masanın başına oturdu. Anne Yargıcı diğer baş köşeye, Erkin Bey onun yanındaki sandalyeye. Fetih'e baktım, gözleriyle onayladı. Pars'la birlikte masanın ortasındaki sandalyelere yan yana oturduk. Fetih, etrafında dolanıp karşımızdaki duvara gelişigüzel bir şekilde yaslandı. Her yeri görüş hapsine alıyordu ama o da annesinin göz hapsindeydi. Kadın mercek gibi onu izliyordu ama bakışlarında şefkatli hiçbir şey göremedim.

"Senin olduğun bir yerde olay olmaması imkânsız," diye Yankı'ya yapay bir gülümsemeyle cevap verdim.

"Espri anlayışını kaybetmemene sevindim," dedi. "Aklını kaybedersin diye düşünüyordum." Alaycı gözleri neden burada olmak istemediğimi bana tekrar tekrar hatırlattı. Asla aynı tarafta değildik.

"Epey yol kat ettim," diye karşılık verdim. Beni her zaman zayıf halka olarak görmüştü ki çok da haksız sayılmazdı. Genelde zorunda olduğum için savaşıyordum, pek de mücadeleci biri olmadığıma karar vermiştim.

"Nihayet aynı tarafta olduğumuza memnunum."

"Ben öyle demezdim." Ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetledim. "Pek vaktimiz olmadığını bildiğinizi düşünüyorum, bu yüzden birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi davrandığımız kısmı geçelim." Gözlerim Anne Yargıcı ve Yankı arasında gidip geldi. "Yardım etmemi istiyorsanız bütün kartlarınızı ortaya dökün."

"Baban seninle gurur duyardı." Yankı, sandalyesine yaslanarak güldü.

"Senin ailen nerede, Yankı?" diye sordum hamlesine karşılık. "Anne veya babanı görme şansım olmadı. Bir yerlerde başka birilerinin hayatını mı mahvediyorlar yoksa kendi hayatlarını çoktan mahvettiler mi?"

Sözlerim bam teline basmış olmalı, gülümsemesi silindi ve gözlerinden bir öfke parıltısı geçti. Güzel. Bana saldırırsan sana karşılık veririm. Savaş karşıtıyım, aptal değil.

"Esila'dan bahsedin," diye yeniden söze başladım yoksa ortalık şimdiden alev alacaktı. "Buraya neden geldi, size ne söyledi?"

"Burada bu üsluptan hoşlanmayız," dedi Anne Yargıcı.

"Değer yargılarınızla ilgilenmiyorum." Ciddi bir ifadeyle yüzüne baktım. "Ayrıca, oğlunuzun sevgilisi değilim, sizinle tanışmaya gelmedim. Bana mecbur olan sizsiniz, o yüzden hepiniz önce şu Hükümdar kibrini kenara bırakın."

"Oğlumun sevgilisi olduğunu sanıyorduk."

"Burada gördüğünüz bu mu?" diye soludum. "Sizce yaptığımız şey bu mu? Fetih, annesini özlediği için mi geldi buraya?"

Kadının beti benzi attı. Artık benden hoşlanmayanlar hanesine muhtemelen baş sıraya yükselen biri daha katıldı. Armi, Armoni, Riva... Sıraya gir, Yargıcı.

"Esila bizi uyarmak için geldi." Sessizliği bozan babası oldu. Sesi gür ama bir doktor gibi pürüzsüzdü. Kızından değil de sanki bir işlemden bahsediyordu. "Zihinsel çatırdamalar başladı. Gölgeler, duvarlarının dışına çıktı, zihinsel bariyeri aştılar. Amelya İsis güç kaybediyor, çok uzun zamandır bunu yapıyor ve belki de ölmek üzere. Ölürse hepimiz burada sıkışırız ve sonsuza kadar kalmaktan bahsetmiyorum, onunla birlikte ölmekten bahsediyorum."

Pekâlâ bunu isteyen bendim ama bu kadar ani ve yoğun olacağını düşünmemiştim. Bu durum, Gölgelerin nasıl karşıma çıkıp durduğunu sonunda açıklıyordu. Ve gidip gelen hafızamı, bölünen uykularımı... Ama hâlâ tam anlamıyla yeterli değildi.

"Başka bir şeyler daha söylemiş olmalı." Duraksadım. "Onun başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Bunu yaşamasını, bu şekilde yaşamasını istemezdim. Ama buraya kadar gelip ve sadece bunu söyleyip kendini bir uçurumdan aşağı atmış olduğuna inanmıyorum."

"Acıyla baş edemediği için Gölgelerin arasına katılmıştı. Duygularını bastırıp aklının kontrolünü ele alabilmek için. Bunu yapmasına rağmen acının dinmediğini söyledi. Uyuşmuş ama dinmemiş. Onunla savaşabilmesi için acıya katlanması gerekiyormuş ama yeterli olmamış."

Babası sözünü bitirmeden Fetih'le göz göze geldik. Yeni ipucumuz buydu. Esila bunu öğrenmemizi istemiş olmalıydı. Nasıl bilmiyorum ama biliyordu, benim acıya bağışıklığım olduğunu biliyordu. Bunu Fetih'te biliyordu. Okyanusları dolduracak kadar gözyaşı akıtsam da altından kalkabildiğimi biliyordu. Çünkü ben bununla doğmuştum. Ben böyle doğmuştum.

"Planınız ne?" diye soran Fetih oldu. Bir ayağını diğerinin önüne kırdı. Rahat görünüyordu ve bu bana cesaret veriyordu. Ben de aynısını ona hissettirmek için bütün dirayetimi korumaya çalışıyordum.

"Acı eşiğine bakalım," dedi Yankı.

"Ne kadar hevesli olsan da ona işkence etmeyeceksin, Yankı." Fetih, ona bakmadan cevapladı. Gözleri annesinin üzerindeydi.

"Amelya İsis, aynı anda bu kasabadaki bütün zihinleri elinde taşıyor. Bir kuklacı gibi hepimizin ipleri parmaklarında. Yarattığı

gerçekliğin içinde bir karınca sürüsünü de takip ediyor. Bunu yapabilmen gerekiyor." Bana döndü. "Aynı anda kaç zihne sızabilirsin, kaçını izleyebilirsin, kaçına kendi gerçekliğini yansıtabilirsin?" Bu sadece bana yönelttiği bir soru değildi, bu aynı zamanda heyecan duyduğu bir meraktı onun için.

Cevap vermedim. Bunu daha önce hiç denememiştim. Ama o kadar zor gelmedi ve bu bir an beni ürküttü.

"Bağlı olduğu bir şey olmalı," dedim aklıma gelen bir şeyle. Tüm o girişimlerimi düşündüm. Zihnine girdiğim kişileri. En çok da dün gece yaptığım şeyi. Çok zor olan bir şeyi sadece istediğim için, Fetih'in iyi hissetmesini arzu ettiğim için kolayca yapabilmiştim. Ve bunu bütün gece sürdürmüştüm çünkü onun için her şeyi yapardım. "Motivasyonunu öğrenmem lazım." Gözlerim Yankı'daydı.

"Biraz daha açıklayıcı olur musun?" diye sordu yeşil gözler.

"Tam olarak şunu soruyorum, kadına ne yaptınız? Onu bu şekilde çıldırtacak, kendini bile hapsettirecek ne yaptınız? Nasıl yaktınız canını? Ondan ne istediniz ki size böyle bir karşılık verdi?"

"Neden kötü olanın biz olduğumuzu düşünüyorsun?" diye sordu.

Güldüm. "Tanrıcılık oynamayı seviyorsunuz ve bu uğurda gidebildiğiniz kadar ileri giderdiniz. Sizin için kişilerin önemi yok, olayların ve sonuçların önemi var. İki gün önce hepinizin tanıdığı ve sözde çok sevdiği bir kız dayanamadığı için kendini uçurumdan aşağı attı. Kimsenin gözyaşı döktüğünü görmüyorum."

Benim nasıl öleceğim umurunuzda değil, ben umurunuzda değilim. Yanımda kimleri götüreceğimi bilmek istiyorsunuz siz.

"Esila bize yardımcı oluyordu, elinden geleni yaptı."

"Görevi sona mı erdi yani?" Alaycı bir şekilde sandalyeye yaslandım. "Ölenlerin arkasından böyle mi söylüyorsunuz?" Başını salladım. "Buradan çıkmak mı istiyorsunuz? Bana sakladığınız o şeyi vermek zorundasınız. İsis'e ne yaptınız?"

"Çocuğunu kaybettiğini düşündü." Bunu söyleyen Anne Yargıcı oldu.

"Çünkü elinden aldınız."

"Güvenliği için."

"Doğru olanı yaptığına olan inancınız göz yaşartıcı gerçekten. Bir saniyeliğine hata yaptık diyemez misiniz?" Masaya doğru eğildim, bağırmıyordum ama öfkem açık bir kitap gibi okunuyordu. Onları suçluyordum ve bunu yaparken hiçbir şeyi gizlemiyordum.

"Bizler bilim insanıyız. Duygularla değil, olasılıklarla hareket ederiz."

"İyi iş çıkarmışsınız." Anne Yargıcı'ya gülümsedim. "Sanırım bazı olasılıkları gözden kaçırmışsınız." Elimle boşlukta birkaç daire çizerek içinde bulunduğumuz saçmalığı işaret ettim.

Kadın, biraz önce benden nefret etmediyse de şu an kesinlikle ediyordu.

"Sen söyle," dedi Esila'nın babası. "Bu zamana kadar gördüğümüz bütün Yıkıcılar sonunda kendinden vazgeçti. Buna iten bir şey olmalı. İlk başta hepsi iyi, sahip oldukları gücü benimsemiş hatta bundan haz duyuyor. Sonra bir şeyler değişmeye başlıyor ve hepsi bir şekilde kendini bir yerlerden aşağı bırakıyor."

"Bilmiyorum." Bunun üzerine düşünmek istemezdim. "Yıkıcılar üzerinde yaptığınız çalışmalardan bahseder misiniz?"

"Onlardan aldığımız bilgiler ışığında süreci yönettik. Değerlerini yükseltmek için çalışmalarda bulunduk. Bazılarının bünyesi kaldırmıyordu. Bedensel olarak zayıf düşüp kendi kanlarında boğulanlar oldu. Bir tanesini Soğuk yaptık ama yine de kaldıramadı."

"Buna nasıl tepki verdi?" Bu defa meraklı olan bendim.

Anne Yargıcı güldü. "Zihni de dondu ve sonunda patladı."

İma ettiği şey tüylerimi ürpertti. Fetih'le ilgili de aynı şeyi düşünüyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu, tamam ama bunu nasıl öylece burada söyleyebilirdi.

"Soğuk olmak insanı kaskatı kesmez ama kalpsizlik yapar." Dişlerimin arasından uyarıcı bir şekilde konuştum, bir daha benzerini yaparsa sadece kelimeleri kullanmayacaktım.

"Konudan sapıyoruz." Yankı araya girdiğinde dikkatimi toplamam gerekmişti. Pars, masanın altından hafifçe bacağımı sıktı. Uya-

rsıyla nefesimi kontrol etmeyi denedim. Yavaş yavaş Yankı'ya döndüm. Onun da gözlerinde bir uyarı vardı. Fark şuydu ki Yankı benim ileri gittiğimi düşünüyordu, Pars'sa sadece destek veriyordu.

"Toparla o halde." Kaşlarımı çattım. Kolayca onların dediklerini yapacağımı sanıyor olamazlardı. Esila onlardan biriydi ve şüphesiz birçok konuda istediklerini kendi isteğiyle yapmıştı. Ama sonunda ne olduğunu görmüştük. Aklımı kurcalayan şey de buydu. Bu zamana kadar Yıkıcılar ellerindeydi, onlarla çalışmışlardı, onlar için çalışmışlardı ama yine de ardı arkası kesilmeyen bir başarısızlık örneği ortadaydı.

"Yeni bir hastalık var," dedi. Bu defa tedirgin görünüyordu ki onun gibilerin duruşunda pek rastlanmayan bir şeydi. "Kasabada başladı, yakında buraya kadar uzanacaktır."

"Ne hastalığı? Yeni bir tür mü yaratmaya karar verdiniz?"

"Saldırı, her zaman en doğru savunma değildir," dedi bana karşılık olarak. Sanırım onu kızdırmayı başarmıştım.

"Çoğu zaman öyledir," dedim.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kendini tuttuğunu görebiliyordum, bu da bana savunmamın yerinde olduğunu gösteriyordu.

"Burası ait olmadığımız bir gerçeklik," dedi yeniden gözlerini aralayıp. "Ve şimdi o gerçeklik sarsılıyor. Bir çeşit yangın de, bir yerde başladı ve hepimizi yakana kadar sönmeyecek."

Yangının olayı odur, diye düşündüm ama bu defa sesli dile getirmedim.

"Bu da hepimizi aynı tarafta yapıyor, Bayan Efnan. Biz bilgiye sahibiz, sizse o bilgiyi kullanabilecek kişisiniz. Bu konuda hemfikir olursak saldırıya da savunmaya da gerek kalmayacak."

Bir şey yaptım, nasıl yaptığımın farkında dahi olmadığım bir şey. Gözleri umurumda değildi en başında. Sadece bir alanın içindeydim. Ama bulunduğum andan da kopmamıştım. Sanki sağ tarafımda bir balonçuk açılmıştı ve onun içini görebiliyordum.

Yankı Saruhan'ın zihni.

"Bana gerçeği söyle," dedim. Gözleri durgunlaştı ve herkes bir anda onun zihnine girdiğimi anladı. Aynı anda herkes ayağa kalkmakla kalmadı, odanın kapısı açıldı, Yakut'un eşliğinde dört adam içeriye girdi. Elbette koruma önlemi almışlardı. Fetih, masanın diğer tarafında annesi ve Esila'nın babasının karşısında duracak şekilde aramıza girdi. Artık bana sırtı dönüktü. Pars, sandalyemin arkasında ve kapıyla aramda duruyordu.

Bacak bacak üzerine attım. "Bana ne yapmayı planlıyorsun?" diye tekrar sordum Yankı'ya.

"Zihnini eğiteceğim," dedi.

"Bunu neden yapacaksın?"

"Buradan kurtulmak için."

"Nasıl yapacaksın?"

"Ne gerekiyorsa yapacağım."

Elbette.

"Ben zarar görsem bile mi?"

"Sen zarar görsen bile."

"Bana karşı dürüst ol," dedim. "Buna ne kadar inanıyorsun?"

"Yarı yarıya."

Bir şey sormak için daha ağzımı açmıştım ama onun düşünceleri sadece benim kafamın içine fısıldadı. *Yapma,* dedi. *Daha sonra istediğini öğren ama onların yanında bunu yapma. Lütfen.*

Gözlerim Fetih'e kaydı ama bana sırtı dönüktü. Annesi ve Erkin Bey dikkatle bana bakıyor ve bir hamle yapmak için hazır bekliyorlardı. Bana ne yapabileceklerini düşündüklerini merak etmiyor değildim. Yeniden Yankı'ya baktım ve pekâlâ, dedim. Hangimiz ailelerimizden bir şeyler gizlemiyorduk? Öğrenmek istediğimi öğrenmiştim. Bir rüzgârın esişi gibi, zihninden usulca uzaklaştım. Balon söndü.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim. "Verimli bir sohbetti."

Yankı başını salladı ama çenesi kaskatı kesilmişti. İhtiyaçla boynundaki kravatı gevşetip çıkararak masanın üzerine bıraktı. Dönüp Yakut'a eliyle işaret etti, kız geldiği gibi adamlarla dışarıya çıktı.

Kapı yeniden üzerimize kapandığında Pars sandalyeye oturmadı, tam arkamda durmaya devam etti. Fetih, pencerenin önündeki yerine döndü. Bir saniyeliğine göz göze geldik ama ben Anne Yargıcı'ya, o Yankı'ya döndü.

"Bu düpedüz saygısızlık," dedi Anne Yargıcı.

"Öyle mi?" Dirseğimi masanın üzerine yaslayıp yayvan bir şekilde ona döndüm. "Siz insanları bir masaya yatırıp üzerinde istediğiniz deneyi yapabiliyorsunuz, onlarla ilgili kararlar alıyorsunuz ve sonucu hepimizi böyle bir şiddette etkiliyor ama sizden birinin düşüncelerine şöyle bir göz atmak düpedüz saygısızlık mı oluyor?"

"Bizler bilim insanıyız, dünyayı değiştirmek için çalışırız."

"Siz tanrıcılık oynuyorsunuz."

"Sorun değil." Yankı ayağa kalkıp Fetih'in yanına geçti ama bana dönüktü. "Yakında zihnin ellerimin arasında olacak, sanırım birbirimize güvenmek için bu kadarına tolerans gösterebiliriz."

"Aslında ben ne kadarına istersem o kadarına tolerans göstereceksiniz." Sandalyeye yaslandım. "Eğer bunu yapacaksak bu-" Durdum ve inanamaz gibi güldüm. "Projeyi," dedim kelimeyi bastırarak. "Sen değil Yankı, Fetih yönetecek." Diğerleri kadar Fetih'in gözleri de bana döndü. Bununla ilgili konuşmamıştık ama bir Hükümdara güveneceksem onun kim olduğu aşikârdı.

"Bu mümkün değil," dedi Esila'nın babası.

"Sizler bilim insanısınız," dedim. "Mümkün olmayan şeyleri mümkün kılmak için uğraşan insanlar. O yüzden bu dediğinizi duymamış sayacağım."

"Bize güvenmiyorsun," dedi Anne Yargıcı. "Açıkça bize düşmanlık besliyorsun. Bu şekilde olmaz."

"Size neden güveneyim?" Sıkılarak ayağa kalktım. "Bütün olup biten her şeyi kenara koyarak söylüyorum, hayatımda tanıdığım en zeki insan o ve siz, sırf o artık bir Soğuk diye onu uzaklaştırdınız. Altını çiziyorum, duygusal bir karar verdiğimi düşünme gafletine kapılmayın. Elbette size güvenmiyorum, bunu başarabilecek kadar iyi olsaydınız en iyi adamınızı bu şekilde uzaklaştırmazdınız. Bura-

ya kadar beni o getirdi, kilometrelerden bahsetmediğimi anladığını varsayıyorum." Sandalyeyi itip kapıya doğru yanaştım. "Hem de bunu sizin aksinize bir damla kanımı akıtmadan yaptı."

Pars, benim için kapıyı açtığında karşımda Yakut duruyordu. Adamlar ortalıkta yoktu. Onu muhatap almamaya karar verdim ama gözlerine bakarak konuştum.

"Yankı," dedim. "Kız kardeşine söyle, onu gördüğüm ilk anda tanıdım. Kanımı alıp beni bir depoya kapattığını hatırladım, sadece tatsızlık çıkarmak istemedim. Ama bir daha benim arkamdan saldırırsa ya da öylece benim olduğum odaya girerse, yanında kaç kişi olduğu bir şeyi değiştirmez. Üçüncü olmasın, olursa neler yapabileceğimi sen gayet iyi biliyorsun." Tek kaşımı kaldırdım. Yakut'un yüzü düştü. Yanından geçip giderken duvarın kenarına doğru çekildi. Pars arkamdan çıktı. Koridorda ilerlerken Fetih'in varlığını hissedemedim. Adımlarımı yavaşlattım. Geriye dönmedim, sadece dinledim ama Pars'ın adım sesleri dışında bir şey duyamadım. Kapılar bizim için açıldı. Yukarıya açılan kapağın altına geldiğimde durdum.

"Burada bekleyelim," dedi Pars. Başımı salladım. Onunla göz göze gelmek için yukarıya çıkmayı bekleyecektim. Fetih'in orada tek başına olması hoşuma gitmiyordu ama mantıklı bir sebebi olduğuna emindim. Neyse ki çok beklememiz gerekmedi, o göründüğü anda Pars kenara çekilip merdivenleri işaret etti. Bu defa en önde gittim, yumruğumla kapağa üç kez vurup bir adım aşağı indim. Kapak açıldı, Pars elimi tutup çıkmam için yardımcı oldu. Kapak arkamızdan kapanana kadar durmadık.

"Vay canına," dedi yeterince uzaklaştığımızda. "Savaşçı prenses boyalarını sürdüysen önden haber verseydin ya." Sigarasını yakarken ben de elimi uzattım. Yaktığını bana verdi.

"Birden oldu," dedim, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Çok mu abarttım?"

Parmaklarını havada birbirine bastırdı. "Azıcık," dedi.

"Yeteri kadar," diye ekledi Fetih. Sonra güldü. "Onları korkuttun."

"İyi," dedim nefes alıp. "Neden geride kaldın?"

"Sen uyarını yaptın." Kolunu omzuma atıp beni yönlendirdi. "Ben de kendiminkini yaptım."

"Gidip ben de birkaç şey söyleyeyim mi?" diye sırıttı Pars. İstemsizce kıkırdadım. Fetih, bizi ahşap barakaya doğru yönlendirirken üzerimde hâlâ gerginlik vardı. Konuşma anında her şey yolunda gidiyordu ama sonrasında bir ağırlık üzerime biniyordu ve ne kadar zaman geçerse geçsin kolaylaşmıyordu.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu kulağıma doğru.

"Ne hakkında?"

"Yakut'un kanını almasıyla ilgili."

"Bildiğini sanıyordum."

"Biliyordum ama senin anladığını düşünmemiştim."

"Hatırlamak ya da üzerine bahsetmek istediğim bir gün değil." Irkildim. O geceyi çok net hatırlıyordum. Birisi arabayla giderken önümüzü kesmiş ve beni bayıltmıştı. Uyandığımda bir depodaydım, Fetih yanımdaydı ve kolumda iğne izleri vardı. Yankı'nın yaptığına oldukça emindim, onu mahvetmek için kliniğe gitmiştim. Riva ve Fetih'in evleneceğini o gün öğrenmiştim. Doruk Ilgaz'ı o gece kaybetmiştim. Aynı anda bir sürü saldırı olmuştu. Ve her şey yerle bir olmuştu.

"Saldırıların arkasında da onlar mı vardı?" diye sordum düşüncelerimden sıyrılmak için, o mor menekşeleri bir saniye daha görmemek için.

"Hayır," dedi. "O Ayaz'ın işiydi. Dikkat dağıtmak istemişti, böylece kimse kanını alanların peşine düşmeyecekti."

Daha da iyisi oldu. Doruk Ilgaz öldü ve hepimizin aklından her şey çıktı.

"Ama sen düştün," dedim kaşlarımı kaldırıp. Buna inanılmaz saygı duymuştum. O gece tamamen aklımı kaybettiğimi biliyordum. Değil birilerinin kanını alması, kolumu kesseler muhtemelen onu bile unuturdum. Ama zihinler iz bırakıyordu, kokular iz bırakıyordu. Yakut'u gördüğümde, özellikle üzerindeki derinin kokusunu oldukça net hatırlamıştım.

"Esila'yla konuşmuşlar, Esila senden bahsedince onlar da yedek plana ihtiyaç duymuş. Öğrenmem vakit aldı ama daha öncesinde çözmüştüm zaten."

"Ama bir şey yapmadın," dedim sorgular şekilde.

"Yapılması gereken bir şey olduğunu düşünsem yapardım," diye açıkladı. "Yapılması gereken bir şey var mı diye buraya geldik."

"İyi," diye omuz silktim. Şu an bundan daha önemli meselelerimiz vardı. Barakadan içeriye girdik. Daha önce yaktığımız ateşin közüne etraftaki çalı çırpıyı ve birkaç odun kütüğünü attık. Pars, tutuşturmak için yaktığı çalıların üzerine üflemeye başladı.

"Meyra'yla neden görüşmüyorsun?" diye sordu ben oturaklardan birine kendimi attığımda.

"Meyra'dan daha önemli işlerim var." Sigarayı közün üzerine attım.

"Vicdan azabı çektiğin için onunla bir araya gelmek istemiyorsun," dedi Fetih.

"Bu konuda gerçekten yanılıyorsun." Ona bakıp başımı salladım. "Hayatım boyunca Meyra'ya destek oldum, eskiden olsa bunca şeyin arasında gidip yine onu teselli ederdim ama hayatım boyunca kimse beni teselli etmedi ve ben bununla yaşamayı öğrendim. O da kendi başının çaresine bakabilmeli. Çocuk değil."

"Abisi seni teselli etmişti," dedi Pars beklenmedik bir şekilde.

"Neyse ne."

İkisinin de Doruk ve Meyra sempatizanlığı canıma yetmişti.

"Yankı'nın söylediği, yeni bir hastalık meselesi, doğru mu?" Konuyu değiştirmek için ilk merak ettiğim şeyi sordum. Bu zamana kadar hastalıklarla ilgili birçok şey duymuştum ama yolun sonuna geldiğimizde aslında hepsinin uydurma bir hikâye olduğu ortaya çıkmıştı. Sadece birileri bir şeyler deniyordu ve her şeyi daha berbat ediyordu.

"Doğru," diye teyit etti Fetih. "Yankı yalan söylemez, Maya."

"Ama çarpıtır."

"Dostumuz demiyorum ama düşmanımız değil, ona saldırmaya ara verebilirsin."

"O konuda ciddiydim," dedim net bir şekilde. "Eğer zihninle oynamak istiyorsanız bunu sen yapacaksın. Onlardan birine güvenmemi bekleme benden. İstesem de bunu yapamam. Güven kazanılır, bunun üzerinde mantık yürütemezsin."

"Bu iyi fikir değil," diye Pars araya girdi. "Fetih, daha önce bir Yıkıcıyla doğrudan çalışmadı."

"Esila'ya yardım ediyordunuz."

"Yardım etmekle onun beyninde çalışmak çok ayrı şeyler bebek."

"Yankı'nın zihnindeyken bir şey oldu." Söze başladığımda Fetih gözlerini üzerime dikti. "Bana, sadece zihnimde duyabileceğim şekilde, *onların duymasını istemiyorum, bunu yapma sonra istediğini yap ama burada değil*, dedi."

Düşünmesi için ona zaman verecektim ama sadece güldü.

"Bu yüzden ona saldırma diyorum. Diğerleri Yıkıcının yapabileceklerini daha çok önemsiyor. Bu hâlâ onların projesi, bu hâlâ onların araştırması, onlar hâlâ sonuçlarla ilgileniyor. Ama Yankı'nın tek istediği buradan çıkabilmek, hep öyleydi."

Duraksadım. Bu noktaya geldiğimde hep duraksıyordum. Alev yavaş yavaş yükseliyordu, ellerimi üzerine doğru tuttum ve sıcaklığı hissetmeye başladım.

"Buradan çıkmak," diye fısıldadım. "Bu size korkutucu gelmiyor mu?" Gözlerimi alevlerden ayırmadım.

"Burada olmaktan daha korkutucu değil," dedi Pars.

"Hiç bilmediğin bir dünya, bu gerçekten seni korkutmuyor mu?" Başımı ona doğru kaldırdım. "Nasıl bir yere açacağız gözlerimizi? Elimizde ne olacak? Hiçbir şeye sahip olmayacağız. Gerçek zamanda bir hayatımız yok. Bir ev, aile, tanıdık kimse. Hiçbir şey."

"Maya..." Fetih uzanıp dizime dokundu. "Adım adım gitmemiz gerekiyor. Hayatı planlamak işe yarar ama bazen ileriyi düşünmek, önündeki basamakları atlamana neden olur, o zaman düşersin. Adım adım. Basamakları tek tek çıkacaksın." Çarpık bir şekilde güldü. "Hem bırak böyle şeyleri ben düşüneyim," dedi. "Bu da benim işim."

"Açlıktan ölmemen de benim işim." Pars kalkıp sırıttı. "Gidip yemek bulacağım. O haklı." Göz devirdi. "Düşünmek gibi sıkıcı eylemleri bırak da grubun en sıkıcısı halletsin. Sen ortalığı karıştır, bana da eğlenecek bir şey çıksın ve o da toplasın. Takım çalışması diye buna derim."

Baş parmağımı ona doğru kaldırdım. "Anlaştık."

Göz kırpıp çıktı.

Fetih, eline aldığı bir çubukla ateşi öylesine karıştırırken dizlerimi kendime çektim. Aklımda bir sürü şey dolanıp duruyordu. O kadar çoktu ki hangisine odaklanacağımı seçemiyordum. Bir düşüncenin peşine takılıp gitmeye kalktığımda daha yola çıkmadan başka düşünceler önümü kesiyordu. Onlara sırt çevirmek mümkün değildi. Hepsi birbiriyle bağlantılıydı ama sanki dağılmış yapboz parçalarıydı. Doğru parçaları yerine oturtmam gerekiyordu ama benden hiç görmediğim bir resmi tamamlamamı bekliyorlardı.

"Düşünmemeni söylemiştim," diye bozdu sessizliği.

"Elimde değil," diye mırıldandım. "Ve benden daha çok düşündüğünü biliyorum."

"Dediğim gibi, benim işim bu. Senin değil." Doğrulup bana döndüğünde bir ayağını dizinin üzerine attı. "Aklını ne kurcalıyor?"

"Bilmiyorum," dedim çabucak ve gereğinden yüksek sesle. "Henüz Doruk'un öldüğünü kabullenememişken, onu benim öldürdüğümü idrak edememişken ölmediğini öğrendim. Ve bir yanım onu öldürdüğüm gerçeğiyle burun buruna gelip duruyor. Öyle olmasa bile. Sonra Esila gözümün önünde kendini bir uçurumdan aşağı attı. Bunun şokunu geçiremeden bir zihne kısılı kaldığımızı öğrendim ki bunun nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum. Şimdi de oradan çıkmak için bir şeyler yapmam gerektiğini konuşuyoruz hatta buna karar verdik. Bu yaşanıyor ama ben-" Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. "Sadece bilmiyorum. Fetih orada bizi ne bekliyor? Ve eğer ölenler..." Sinirim bozulmuş şekilde güldüm. "Ölmediyse, orada bir yerdelerse, herkes... Dila, Ayaz..."

"Hayır," dedi kaşlarını kaldırıp. Ateşi seyrediyordu. "Onlar öldü."

"İşte yeni bir gizem daha."

"Gizem değil, burada ölürsen ölürsün. Doruk ve Esila için durum farklıydı. Doruk'a enjekte ettiğimiz şeyi hatırlıyor musun? O gece, yap şunu demiştin. O bir uyku haline girdi, bilincini gerçek dünyada uyandırmak Amelya İsis'in verebildiği bir karar."

"Yani aslında varsayımlar üzerinde değerlendiriyorsunuz," dedim. "Bu olmamış olabilir. O ölmüş olabilir."

"Ölmedi," dedi. "Bedeni yok oldu. Ortada bir ceset yoksa, ölüm de yoktur. Esila'nın da yoktu."

"Ama Dila'nın var mı?"

"Mezarını kazmak istersen depoda bir kürek var. Ama son derece eminim, gerçeklikte o ikisi yan yana değil."

"Onu düşünmemiştim." Yüzümü buruşturdum. Dila ve Doruk çok eski bir sorundu, artık sorun bile değildi. Aklıma takılacak bir şey değildi. Ama böyle hissettiği için onu suçlayamazdım.

"O halde Esila neden gitti?" diye başlangıç noktasına döndüm. "Bu kadar ilerlemişken, bilincini bu kadar geliştirmişken ne oldu?"

"Bir teorim var," dedi.

Elbette vardır.

"Gölge olmak seni duygulardan arındırır, aşağıda ne söylediklerini duydun. Acıya katlanmak gerekiyor. Bana kalırsa Esila, Gölge olduğunda sonuna gitme şansından oldu. Senin söylediğini destekliyorum, İsis'in tüm bu illüzyonu yaratırken tutunduğu bir şey vardı. Bunu bozmak için de o denli güçlü bir şeye ihtiyaç var. Esila, hiçbir duyguyu o kadar güçlü hissedemezdi. Bu yüzden verebileceği her şeyi verip kendini kurtardığını düşünüyorum." Bu defa o kendi kendine güldü. "İlk seferinde de öyle yapmıştı, elinden gelen her şeyi yaptığını söyleyip gidip Gölgelere katılmıştı."

"Bunun için onu suçlayamazsın," dedim. "Bunun nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun."

"O halde sen de bir Gölge ol."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Demek ki bunun bir seçim olduğu konusunda hemfikiriz.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız. Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

"Hayır," dedim. "Sen olmasaydın onun yolunu seçerdim. Sen olmasaydın kendimi çoktan öldürürdüm. Benim iyi bir motivasyonum var. Ki sana rağmen pes etmeye çok yakındım. Ona haksızlık etme."

İkimiz de sessizleştik. Aklıma başka bir düşünce adeta sızıntı yaptı. Doruk ve Esila bunu yapabildiyse... Bu bir çıkış yoluydu. O halde.

"Kaç kişide denediler?" diye sordum. "Bu çıkış yolunu?"

"Saydıklarımı sanmıyorum," dedi. Ne dediğimi hemen anlamıştı ve bu biraz kan dondurucuydu. "Daha iyi hissettirecekse sadece gönüllüler," diye ekledi.

Daha iyi hissettirmemişti.

"Neler oldu?"

"Öldüler. Bilinçleri kapandı ama çoğunun bedeni hâlâ buradaydı. Mezara girene kadar onları incelediler. Bu kesin bir çıkış yolu değildi. Sadece çıkılabileceğini gördüğümüz bir yoldu. İsis yaptığı şeyi bozabiliyor, ihtiyaçları olan da buydu." Sadece mümkün olduğunu öğrenmek istemişlerdi.

"Bunu nasıl fark ettiler?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı. Hoşuma gitmeyecek şeyler söyleyeceği zaman baktığı gibi baktı. Karşısına oturup ellerimle oturağı kavradım.

"Annen fark etti," dedi. "Nasıl olduğunu onu gördüğümüzde sorarsın. Seni Milır'da bir kafeye götürmüştüm, hatırlıyor musun? Yaşlı bir adamla karşılaşmıştık. Seni pek hoş karşılamamıştı."

"Bana Yıkıcı diye bağıran ürkütücü ihtiyardan mı bahsediyorsun?"

"O ürkütücü ihtiyar benim büyükbabam." Hoşuna gitmiş gibi güldü. "Anneni son gören kişi o. Eskiden tüm bunların başındaydı ama buradakilerin aksine büyükbabam başarısız olduklarını kabul edip geriye çekildi. Annen ona ulaşmış, bazı şeylerden bahsetmiş. Çıkabilecekleriden. Üçüncü kez köprüden atladığında büyükbabam yanındaymış, seni sudan çıkaran oymuş. Annenin yok olduğunu kendisi görmüş."

"Yani annem ikimizi de çıkarmaya mı çalışıyormuş?" Bu yeni bilgi, belki sadece bir ihtimal, beni yine aptallığa sürüklemişti. *Beni öldürmedi, beni çıkarmaya çalıştı.* Kötümser tarafıma rağmen bu hâlâ bir ihtimaldi.

"Kim bilir," dedi. "Onu gördüğünde sorarsın." Yeniden ateşi karıştırmaya başladı. "Böylece teorisi kanıtlandı. İsis onun çıkışına izin verdi ama seni burada tutmaya devam etti."

"Ve bunun bir anlamı olmalı."

"Bütün bunları intikam için yaptığını düşünürsek belki de sadece, ona yaptıkları gibi anneni de çocuğundan ayırmak istemiştir." Öylesine omuz silkti.

"Bunun için onu suçlayamam." Belki yanlıştı ama anlıyordum, bunu neden yaptığını da nasıl yaptığını da anlıyordum. İçten içe ona kızamıyordum bile. O sadece bir denekti. Nasıl o masaya yattığını bile bilmiyordum ama hayatıyla nasıl oynadıklarını tahmin ediyordum. Şimdi benzerini bana yapıyorlardı. Bütün hayatım boyunca benzerini bana yapmışlardı. Ve insanın gerçekten canı yandığında, ne kadar ileriye gidebileceğini de görmüştüm. Pamir için o Akademi'yi onların başına yıkmak üzereydim. Eğer oranın onun için daha güvenli olduğunu bilmeseydim bunu yapacaktım.

Ah, tatlı Pamir'im... Onu o kadar çok özlüyordum ki.

Pars, elinde bir kutu yemek, termos dolusu çay ve bir şişe viskiyle geldiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme ve üzerinde bariz bir neşe vardı. Ki bu beni meraklandırmıştı. Kutuyu elime aldım, termosu hemen yanıma bıraktı. Üst üste geçirdiği karton bardakların iki tanesine viski doldururken Fetih'te ona bakıp ne oluyor der gibi başını salladı.

"Aklıma geldi de," dedi Pars doldurduğu bardağı Fetih'e uzatıp. "Hep kötü şeylerden bahsediyoruz."

"Neden acaba..." Kutuyu açtım, ateşte pişirilmiş taze somon ve yine haşlanmış sebzeler. Burun kıvırma lüksüm yoktu, o yüzden çatalla didiklemeye başladım ve balığın bu kadar lezzetli olması bir an şaşırmama neden oldu. O kadar iyiydi ki ikinci lokmayı daha büyük almıştım.

"Hayır," dedi Pars. "Ciddiyim. Sadece düşünsenize. Her şeyin bittiğini... Avcılar, Soğuklar, Hükümdarlar, Yönetim, Kraliçe, Otorite... Hiçbiri yok. Kaçmak yok, kovalamak yok. Planlar yok. Yep-

yeni başlangıcımız var. Tatil yapmak diye bir şey duydun mu?" Bana gözlerini kıstı.

"Restoranda çalışırken izin günlerini tatil olarak sayıyorduk." Bundan bahsetmediğine epey emindim ama omuz silktim.

"Hayır, aptal bebeğim," dedi beni yanıltmayarak. "Denize girmek, güneşlenmek, müzik dinlemek, eğlenmek için partilere gitmek. Uzanıp hiçbir şey yapmamak. Film seyretmek."

"Seyahat etmek," diye ekledi Fetih yarım bir gülümsemeyle.

"Evet," dedi Pars hızlı hızlı başını sallayıp. "Daha uzağa gidebilmek. Daha da uzağa. Yolun bitmediği bir yaşam. Sürekli aynı yerde dönüp durmadığın. Dağlara tırmanırız belki."

Bütün saydıklarını düşünmeye çalışıyordum ama zihnimde canlandırmak o kadar kolay değildi. Ne okyanus görmüştüm ne gerçekten yüksek dağlar. Hepsi sadece bir resimdi. Hepsi sanki sadece rüya olabilirmiş gibiydi.

"Sen!" dedi dikkatle işaret parmağını bana doğru kaldırıp. "Sen ne yapmak isterdin, bütün bunlar bittiğinde?"

Cevap vermek için çok düşünmeme gerek yoktu. "Bütün sorumluluğun üzerimde olmadığı bir uyku benim için yeterli," dedim. Yüzünü astı. "Kusura bakma," diye gözlerimi kıstım. "Tüm bu söylediklerin için benim sinirli bir kadının yarattığı illüzyonu parçalamam gerekiyor."

"Oyunu bozuyorsun!"

Fetih sırıttı.

"Tamam," dedim. "Düşünüyorum. Okyanusu görmek isterim. Hiç deniz kıyısında yürümedim. Ve seninle çılgın partilere katılabilirim."

"Ben ne oluyorum?" diye kaşlarını çattı Fetih.

"Sen pek çılgın sayılmazsın."

"Evet, seninle sıkıcı olurdu," diye beni destekledi Pars.

"O gidip bir kızın peşine takıldığında beni arayacaksın ama ben orada olmayacağım." Fetih, yan yan baktığı Pars'ı gösterdi.

"İşte bundan bahsediyoruz!" dedi Pars. "Daha olmadan olacakları söylüyorsun. Sıkıcı!" Kelimeyi vurgulayarak heceledi.

"Bu sayede hayattasın!"

"Hayatta olmak da sıkıcı," dedim. Pars yine bana katılarak sırıttı, elini kaldırdı çarpmam için bana uzattı, ben de istediğini yapıp kırdadım.

"Kasabadaki en eğlenceli mekanları ben işletiyorum," dedi Fetih. "Bu sıkıcı mı?"

"Orada eğlenmiyorsun ki," dedi Pars. "Ama gerçek gerçeklikte de bir Yargıcı Bar açmalıyız. Yargıcı Bar olmak zorunda."

"Evet," diye katıldım. "Yargıcı Bar önemli. Bir sembol."

"Aklımda," dedi Fetih. "Böylelikle eğlenmek için çok uzağa gitmezsin."

"Gideriz," dedim başımı yana yatırıp. "Ama mutlaka döneriz."

"Onu doğru dedin." Pars yeniden elini uzattı ben de yeniden beşlik çaktım.

"Gidip Yankı'yla görüşeceğim." Fetih ayağa kalktı. "Uslu durmaya çalışın."

"Peki babacığım." Pars dudaklarını büzerek ona öpücük attı. Güldüm ama Fetih ters ters baktı. "Özellikle sana diyorum," diye uyardı. Bu doğrudan banaydı.

"Ben hep usluyumdur."

"Tabii."

O çıkarken daha çok güldüm. Dünya üzerinde hiç kimse benim için onun kadar endişelenmemişti muhtemelen, gülümsememi silen şey de bu düşünce oldu.

7. BÖLÜM: BUZ SARKITLARI

Neredeyse iyi idare ettiğimi sanıyordum. Fetih, gece yarısından sonra odaya geldiğinde yarı uykuluydum. Önceki gece onun uyuyabiliyor oluşunu seyrederken hiç gözümü kırpmamıştım, bu yüzden onun gelişini bekleyememiştim. Yankı'yla neler konuştuklarını ve nasıl bir program yaptıklarını öğrenmek istiyordum ama yanağımdan öpüp "Yarın konuşuruz," dedi ve ben de uykunun kollarına, ona sarıldığım kadar sıkı sarıldım.

Kafamın içinde bir ses vardı, daima oradaydı. Gölgelerin arasındaki aksim diye konuşurdum onunla ama gerçek birine ait olacağını hiç düşünmemiştim. Delirdiğim ihtimali daha mantıklıydı. Bir süredir o sesi duymuyordum, bu yüzden belki saatler sonra bana seslendiğinde uyanık olduğumu düşündüm. İlk kez bu kadar gerçek ve ilk kez bu kadar yakındı. Kulaklarımı kapatmamın imkânsız olduğu bir çağrıydı.

"Bana gel, Yıkıcı..."

Örtünün içinden çıktığımı hatırlıyorum. Yine zihinsel bir körlüğün içindeydim ama örtüyü kaldırdığımı, bacaklarımı sarkıttığımı ve yataktan çıktığımı biliyordum. Ayaklarım bu defa çıplak değildi. Botları ayaklarımda hissediyordum ama onları giymediğimi biliyordum. Üzerimde bir ceket oluşunu hissediyordum ama onu giymediğini de biliyordum. Sadece yürümeye devam ettim. Bir kuş sürüsü aydınlanmaya başlayan kasvetli gökyüzünde kanatlanıp uçtu. Daha önce hiç böylesine kuş görmemiştim. Bembeyazdı, uzun gagası vardı ve birlikte süzülüyorlardı.

"Denizleri severler," dedi ses kafamın içinde. Kuşlardan bahsettiğini bir şekilde biliyordum. "Tıpkı senin gibi."

Kaşlarımı çatmama neden oldu. Durmadan ilerlemeyi sürdürdüm. Yokuştan aşağı doğru neredeyse koşar adımlarla gitmeye başladım.

Bilincim bunun garip olduğunu söylüyordu. İpsela'ya geldiğimden beri hiç yokuş görmemiştim. Bu kale alabildiğine geniş bir araziden oluşuyordu, her yer bir ova gibi dümdüzdü. Titrediğini düşündüğüm ellerime bakmak istedim ama ağır havanın etkisiyle sis bulutu onları çevrelemişti. Geriye doğru bakmak istedim ama yapamadım, bir şey buna engel oldu ve acıyla inlememe sebep oldu. Birisinin başıma baskı uyguladığını hissediyordum.

"Bana gel..." dedi. "Direnme."

Onu dinlemenin ne kadar kolay olduğunu düşününce irkildim. Bana söylediği her şeyi yapmalıymışım gibi hissediyordum ama aynı anda bunun yanlış olduğunun da farkındaydım. Tamamıyla olmasa da kendi bilincimin kırıntıları benimleydi. Sıkı sıkı o parçalara tutunmayı denedim.

Bu defa etrafta hiç ağaç yoktu. Çiçek yoktu. Kocaman, buz gibi bir beyazlık vardı. Havanın aydınlanmaya başladığını hatırlıyordum ama yeniden karanlıkla göz göze geldim. Kar taneleri görünmez oldu. Gökyüzüne baktım, kuşlar artık orada değildi. Çok hızlı bir şekilde değişiyor, diye düşündüm. Tıpkı bir film karesi gibi. Görüntü hızla akıyor ve ben onları yakalayamıyorum.

Pıt. Pıt. Pıt.

Bir taşın üzerine damlayan su sesini duydum. Çok yakınımdaymış gibi netti. Belki de bir buz sarkıtıdır diye düşündüm, buz erimeye başlamıştır ve sadece akan damlalar yere çarpıyordur. Bir göl veya nehir değildir. Bir deniz olmasının imkânı yoktu. Tek bildiğim artık nehirleri ve köprüleri sevmediğimdi.

Biraz daha yürüdüm. Bir mağaranın kapısının girişinde kimsenin geçememesi için buz sarkıtları üst üste binmişti sanki. Çok sivri olan bir tanesinin ucundan damlalar akıyor ve başka bir kayayı siyah lekelere boyuyordu.

"Zamanınız doluyor," dedi. "Buzlar eridiğinde her şey sona erecek."

Sesle birlikte arkamı döndüm ve bu defa dönebildim. Ses neredeyse kulağımın dibindeydi ve bunun gerçek olduğunu gördüm.

"Sen..." diye fısıldadım. Başka bir zihinsel körlük. Onu görü-yordum ama onunla ilgili düşünemiyordum. Karşımdaydı, gözlerine bakıyordum ama gözlerinin hangi renk olduğunu düşünemiyor ya da söyleyemiyordum. Korkunç bir dalga hemen üzerimdeydi.

"Merhaba, Amelya," dedi gülümseyerek.

"Merhaba, Amelya..." Kelimeleri tekrar mı ettim yoksa gerçek-ten onunla mı konuştum, emin değildim.

"Her şey bitmeden önce sana teşekkür etmek istedim."

"Neden?" Belki de doğru soru bu değildi. Sormam gereken çok şey vardı.

"Orada beni savundun." Hüzünlü bir gülümsemesi ve acı içinde bağıran gözleri vardı. "Aptal bilim insanlarına... Yaptıklarının yanlış olduğunu söyledin. Haksız olduklarını, suçlu olduklarını söyledin."

"Öyleler," diye onayladım bir robot gibi.

"Daha önce kimse bunu yapmamıştı." Çıldırmış gibi güldü. Çıl-dırmış gibi gülmenin nasıl olduğunu biliyordum. "Her şey için beni suçladılar."

"Masum olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Ama suçlu değil-sin. Bütün bunları yapabilmeni anlıyorum."

"Evet," dedi. "Evet. Hepsini hak ettiler. Daha fazlasını hak et-tiler." Bahar gelmişti. Sis bulutu dağıldı. "Ve nihayet bitecek. Ben özgür kaldığımda hepsi bedelini ödeyecek."

"Ölecek mi demek istiyorsun?"

"Ölmeliler."

"Ama," diye itiraz ettim. "Neden herkes ölmeli? Birçoğu masum. Neden sadece sana bütün bunları yapanları cezalandırmıyorsun?"

"Benim yaşadığımı yaşamaları gerekiyor." Kendini onaylarcası-na başını salladı. "Aynı acıyı yaşamaları gerekiyor. Benim çocuğu-ma karşı, onların çocuğu."

"Ama çocuklar masum."

"Çocuklar masum değildir," dedi. "Yanılıyorsun. Çocuklar ma-sum değildir."

"Bu doğru olamaz."

"Aptal!" dedi bağırarak. "Hâlâ aynı yalanları söylüyorsun. Anneler... Anneler masum değildir."

"Anlamıyorum!"

"Önce onlar terk eder!" dedi. "Önce en sevdiklerin terk eder. Bunu öğrenmiş olman gerekiyordu. Bu yüzden onlar da çocukları tarafından terk edilmeliydi. Çocukları da aynı acıyı çekmeliydi. Herkes cezalandırılmalı."

"Yanılıyorsun," dedim. "Seni anladım. Sana hak verdim ama yanılıyorsun. Ben sana hiçbir şey yapmadım. Ben kimseye bir şey yapmadım. Ama sen bana birçok şey yapıyorsun."

"Sana iyilik ediyorum."

"Sadece bir şans versen olmaz mı, bir çıkış bileti."

Güldü. O kadar şiddetli güldü ki kulaklarımın kanadığını sandım.

"Yeşil Yol'dan çıkış yok. Bitecek. Hepsi bitecek."

Birden beni dışarıya itti. O kadar hızlı oldu ki yerimde sendeledim, düşmek üzereyken biri tarafından son anda yakalandım. Gördüğüm ilk şey açık gökyüzüydü. Karanlık yok olmuştu. Kar taneleri üzerime geliyordu.

"Maya?" Karamel rengi gözleri görüş alanıma girdi. Yavaşça doğrulmaya çalıştığımda sırtımdan destekledi. Etrafıma baktım. Daha önce çıktığım, Esila'nın kendini attığı tepenin yamacındaydım. Ne bir mağara vardı ne de buz sarkıtı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım." Başımı eğip üzerime baktım. Botlar ayağımdaydı. Üzerimde Fetih'in kokusunun sindiği bir ceket vardı. "Neler oldu?"

"Yataktan kalktın, kendinde değildin. Seni tutmayı düşündüm ama bunun sana zarar verebileceğini düşündüm. Peşinden geldim."

"Bunları sen mi giydirdin?" diye sordum tek önemli olan buymuş gibi.

"Evet, kolay olmadı. Hareket halindeydin ama gözlerin kapalıydı."

Demek ki o haldeyken başkalarının müdahalesini göremiyordum.

"Onu gördüm," dedim. "İsis, benimle konuştu."

Onu görmeyi beklermiş gibi gergince etrafa baktı. "Ne söyleyeceğim?" "Buradan gidebilir miyiz?" Bu ıssız alan huzursuz hissetmeme neden oluyordu.

Elini uzatınca doğrudan koluna girip ağırlığımı onun üzerine bıraktım. Uyuşmuş değildim ama dalgındım. Biraz daha uyumaya ihtiyacım vardı, içten içe uyuyamayacağımı bilmeme rağmen. Rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru sertçe savuruyordu. Onları çekmek için boş ellerimi ceplerimden çıkaramadım. Çok soğuktu. Ağaçlığa kadar sessizce nefes almama izin verdi. Kalenin arka girişinden içeriye süzüldük. Yeraltı merkezine inen devasa çelik kapağın üzerinden yürüdük. Etrafta birileri vardı ama hiçbiri dönüp bize bakmadı. En azından kendi işlerine bakıyorlardı ve meraklarını dizginlemeyi biliyorlardı. Onların türü için beklenmedik olsa da bundan fazlasıyla memnundum.

Daha önce Pars'la birlikte gittiğimiz taşlıktaki mutfağa geçtik. Fetih, şöminenin yanında durabilmem için kolunu ellerimin arasından kurtardı. Ateşe dönüp ısınmaya çalıştım. O kahve demlerken konuşmayı tekrar tekrar kafamın içinde oynatıyor ve söylediği her şeyi ezberlemeye çalışıyordum.

"Onu gördüm," dedim şaşkınlıkla. "Onu gördüm ama onunla ilgili düşünemiyor ya da konuşamıyorum. Bu nasıl olabilir? Onu gördüm, Fetih! Gözlerine baktım, saçlarına, üstüne ama kafamda canlandıramıyorum bile."

"Şş," dedi etrafı kontrol edip. "İşte bu şekilde engel olabiliyor, bu yüzden sana bütün bunları uzun süre anlatamadık. Onun istediği kadarını sadece."

"Tanrım!" diye mırıldandım.

Kahve fincanını alıp elimi tuttu, birlikte yeniden odaya döndük. İçeri girer girmez kendimi örtünün altına attım. Saç diplerim hatta kirpik diplerim bile üşüyordu. Buraya geldiğimden beri hava soğuktu ama ilk kez bu kadar şiddetli üşüyordum. Kahve fincanını avucuma bırakıp karşıma gelecek şekilde oturdu.

"Anlat bana."

"Bir ses duydum, kalktığımı hatırlıyorum ama etrafı göremiyordum. Nereye gittiğimi de göremiyordum, sadece bir çağrıya doğru yürümeye başladım. Yokuş aşağı indiğimi hatırlıyorum, bu defa diğerlerinden farklı olarak bilincimin bir kısmı açıktı sanki. İpsela'da hiç yokuş olmadığını ayırt edebiliyordum. Bir mağaraya kadar yürüdüm, mağarayı çok net hatırlıyorum. Girişinde buz sarkıtları vardı. Bir tanesinin ucundan su damlıyordu. Sesini hâlâ hissediyorum. Burada hiç mağara var mı?"

"Sanmıyorum." Kaşlarını çatmıştı. "Devam et."

"Sonra onu gördüm. Tarif edemiyorum. Bana kendi çapında teşekkür etti sanırım. Onu savunduğum için memnundu, bunu daha önce kimsenin yapmadığını söyledi."

"Anlaşılabilir..."

Nefes alma ihtiyacıyla yutkunarak kahvemden içtim.

"Sonra buz sarkıtlarını işaret etti, buzlar eridiğinde her şeyin biteceğini söyledi. Herkesin hak ettiğinden bahsediyordu, bunları ailelerin yaptığını. Çocukların masum olduğunu söyledim ama bu onu çok kızdırdı. Çocuklar hak etti, dedi. Çok ürkütücüydü." Biraz daha kahve içtim. "Yaptığımız her şeyin boşa olduğunu söyledi, Yeşil Yol'dan çıkış olmadığını. Yakında özgür kalacağını ve herkes için her şeyin sona ereceğini."

"Bilmediğimiz bir şey söylememiş." Uzanıp elini dizime koydu. "Üzgünüm, nasıl hissediyorsun?"

"Artık hissetmiyorum. Olmayan cesaretimi iyice kırdığını biliyorum ama." Söyledikleri çok inandırıcıydı. Sanki gerçekten buradan çıkamayacaktık.

"Seninle oynamasına izin verme." Elini yanağıma bastırdı. "Bir çıkış olduğunu biliyoruz, her kalkanın hassas bir noktası vardır. Hepsi kırılır. Sadece doğru yeri bulmamız gerekiyor."

"Belki de şansım varken daha çok şey öğrenmeye çalışmalıydım."

"Aslında öğrenmişsin."

Sorgularcasına ona baktım.

"Çocuklarla ilgili söylediği şey. Bütün bunları ondan alınan çocuğu için yaptığını düşünüyorduk. O çocuğa da kızgın olabileceğini düşünmedik."

"Onu tanımayan birine neden kızgın olsun ki?" Daha doğrusu, nasıl bir anne çocuğuna bu denli kin besleyecek kadar kızgın olabilir ki? Normal bir gerçeklikte mümkün değilse de aklıma birkaç anne ismi geldi ve sorgulamayı bırakmama yetti.

"Adım adım," diye hatırlattı. "Elimizde artık bir şey daha var. Şimdi sebebinin peşine düşeceğiz."

"Aynı anda bu kadar şeyi nasıl yapacağız?"

"Sen kendi zihnin üzerinde çalışırken ben de bunlar üzerinde çalışacağım."

"Fetih!" diye şikâyet ederek inledim. "Beni Yankı'nın eline bırakma."

"Güzelim, yanında olacağım ama bu benim bildiğim bir alan değil. Bırak, Yankı işini yapsın. Gözüm elbette üzerinde olacak, bir an bile gözümü senden ayırmam. Gerçekten riskli olacağını düşünsem buna izin verir miyim sanıyorsun?"

İzin vermeyeceğini biliyordum, gerçekten yapmam gerekmese benden bunu istemeyeceğini de biliyordum ama yine de huzursuzdum.

"Ona senin kadar inanmıyorum."

"Ben onunla büyüdüm, bana inan. Buradan çıkmak için daha istekli kimse yok."

"Ama onu duydun," diye itiraz ettim bu defa. "Bunun için bana her şeyi yapabilecek potansiyeli var. Kendisi itiraf etti."

"Aşkım," dedi ciddiyetle ki o andan sonra söyleyeceklerine odaklanmak çok zordu. "Yankı, sana zarar verecek bir şey yapamaz, sen ona zarar verecek çok şey yapabilirsin." Küçük, yabani bir gülümseme yukarı doğru kıvrıldı. "Yapacağınız tek şey kendi zihninin sınırlarını genişletmek. Daha da güçlendirmek. Senin tek bir saç teline bile zarar gelse neler yapacağımı biliyorlar."

"Ne yaparsın?"

"Hepsini öldürürüm."

"Sana inanmak çok kolay," diye mırıldandım fincana bakarak. "Bu haksızlık."

"Seni sevmek de öyle." *Çok kolay.* Gülümsediğini duyunca bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Ve daha önce hiç bu kadar haklı olmamıştım."

Dudaklarım kıvrıldı. Hâlâ bunu, bu kadar kolay ve doğal söylüyor olmasını aklım almıyordu. Hayal etmekten bile daha güzeldi.

"Biraz daha uyumak ister misin?" diye sordu. "Saat henüz çok erken."

Bu pencereye dönmeme neden oldu. Gökyüzü açıktı, kar yağmıyordu ve bu artık bir kum saatinin tersine döndüğünü işaret ediyordu.

"Hayır," dedim. "Artık uyumak istemiyorum. İşe koyulalım."

"Çok erken."

"Pekâlâ..." Kahvenin sonunu da kafama diktim. "Burada ne yapıyordunuz?" diye sordum yataktan çıkıp. "Her şeyden önce, sen buradan gitmeden önce? Zamanını nasıl geçiriyordun?"

"Görmek ister misin?" Bu onu epey şaşırtmıştı.

"Deli misin," dedim inanamayarak. "Çok isterim."

"O zaman hazırlan, sana kısa bir tur attıralım."

"Tamam." Memnuniyetle gülümseyip banyoya girdim. Zamanımız daralıyordu, zamanımız kalmamıştı ve artık en önemli şey birlikte olabilmemizdi. Birlikte kalabilmemiz. Derin derin nefes alıp aynaya bakmadan yüzümü yıkamaya koyuldum.

Kalenin etrafında biraz yürüdük, tahmin ettiğimden daha büyüktü. Fetih, buranın her zaman bu kadar soğuk olduğundan bahsetmişti, İsis en zor hayat şartlarına zorluyordu onları ama buzların arasında bile yaşamayı hatta daha ileriye gidip yine deneyler yapmayı becerebilmişlerdi. Bütün bunların ne kadar uzun zamandır farkında olduğunu bilmiyordu, kimse zamanı tam anlamıyla çözemiyordu ve hepsinin zihin boşluğu dedikleri bir engeli vardı. İsis, en büyük cezayı

Hükümdarlara vermişti, her şeyin sorumlusu oldukları için. Aileler en başından beri olanları hatırlıyordu ama Pars, İklim ve Fetih ne zamandır bir şeylerin bilincinde olduklarını bilmiyorlardı. *Bir gün biliyorduk,* demişti Pars. *Ama konuşamıyorduk.*

İpsela'da devasa bir kütüphane bulunuyordu. Sürekli yanından geçtiğimiz beyaz binanın eski bir saray olduğunu düşünmüştüm ama betondan duvarları olan gerçek bir kütüphaneydi. Uzun zamandır böyle bir yerde bulunmamıştım. Eskiden zamanımın çoğunu geçirdiğim Ilgaz Kütüphanesi bir hayalet gibi etrafımda dolanmaya başladı ama bu histen çabucak kurtuldum.

"İşte burası," dedi Fetih ışıkları açıp. "Çalışıyordum, çok okuyordum, araştırıyordum."

"Ne hakkında?" Ona bakmadan rafların arasında dolaşmaya başladım. Gerçekten çok donanımlıydı. İşlerimi hallettikten sonra ben de okurdum, eskiden haftada iki kitap bitirirdim. Onun aksine ben kurgu romanları okumayı seviyordum. Araştırma yapmak bana göre değildi. Daha çok, beni başka dünyalara götüren kitap kapaklarını aralamayı severdim. Beni kendi dünyamdan uzaklaştıran kitapları...

"Her şey," dedi basitçe. "Son yıllarda insan beyni üzerine çalışıyordum ama sonunun nasıl bittiğini biliyorsun."

Çok tuhaftı, kitapların arasında dolaşırken bir anlığına da olsa her şey eskisi gibiymiş gibi hissettim, sıcak ve basit, küçük bir dünyam varmış gibi ve bütün bunlar başıma gelmemiş gibi. Bu hissi başka bir gerçeklikte daha yaşayacak mıyım diye merak etmeden duramadım. Üçüncü bir kütüphane görme şansım olacak mıydı, böyle rafların arasında dolaşacak mıydım? O zaman öğrenmeye daha istekli olurdum belki. Her şey benimle ilgili olmadığı zaman, yaşam daha anlamlı olurdu. Her şey benim canımı yakmadığı zaman, yaşamak daha kolay olurdu.

Gözlerimi kapatıp kitapların, eskimiş derilerin, ahşabın ve kitap sayfalarının nahoş kokusunu içime çektim. Tanıdık bir yer. Nerdeyse bir ev gibi. Ki bu bana evlerle ilgili aidiyet hissini anımsattı. Duvarların arasında ya da bir çatının altında hiç evdeymiş gibi his-

setmemiştim ama kitaplarla çevrili bir kütüphanede ve masmavi gözlerin ışığında kendimi hep bir yuvadaymış gibi hissetmiştim. Şimdi ikisine de kilometrelerce uzaktaydım ve bir daha benzer bir duyguyu yaşayıp yaşayamayacağımı bilmiyordum. Bir daha bir yuva arayacak mıydım, onu da bilmiyordum.

Kendimi bilmez bir şekilde, hakkım varmış gibi hayal kurmaya başladım. Kafamın içinde birden belirdi. Bir sahil kıyısındaydım, dalgaların sesini dinliyordum. Yargıç, suyun içine girip çıkıyordu. Ben güneşlenirken buzlu çayımı içiyordum. Fetih, Yargıç'ın arkasından sudan çıkıyordu. Onu bana doğru gelirken hayal etmesi çok kolaydı. Saçları ıslakken ve kaburgasındaki kanat dövmesinin üzerinden su damlaları akarken... Güneşin altında daha çok parlayan gözlerini çok kolay resmedebiliyordum. Ona bir havlu götürdüğümü, uzatırken bileğimi tutup beni kendine çektiğini... Hava sıcacıkken ve deniz gibi kokarken beni öptüğünü ve bu defa hiç korkmadığımı.

Bir arabanın koltuğunda ikimizi hayal edebiliyordum. Güneşli bir günün altında, camlar sonuna kadar açık, rüzgâr saçlarımı okşarken başka bir şehre doğru yola çıktığımızı. Yol kenarında, rastgele bir yerde durup yıldızları seyrettiğimizi. Bu defa benim uzanıp onu öptüğümü. Hiçbir şey düşünmeden, nereye gideceğimizi bile planlamadan. Artık hiç plan yapmadan. Sadece, öylece yaşayabildiğimizi.

Gözlerimi açtım, tam karşımdaki rafa yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış ve ayağını diğerinin önüne kırmıştı. Hep yaptığı gibi beni izliyordu.

"Ne düşünüyorsun öyle?" diye sordu şüpheyle.

Kocaman gülümsedim.

"Her şeyi de bilme," dedim. Ki ona küfretsem muhtemelen daha az canı yanardı. Bilmemek onun cehennemiydi, bilmek benimki. Yüzünün asılması kıkırdamama neden oldu.

"Öyle mi?" Bana doğru bir adım attı. Gözleri biraz anlaşılmaz bakıyordu. Ama yine de gülümsememe engel olamıyordum. Sanki bakışlarıyla çözebilecekmiş gibi karamel irisler yüzümde dolaşıp duruyordu. O kadar dikkatliydi ki neredeyse düşüncelerimi göreceğini sandım.

"Ama merak ettim," dedi. "Neye öyle gülümsediğini..."

Sırtım rafa yaslandı. Kitapları hissedebiliyordum ve üzerime doğru eğildiğinde yüzüme vuran buz gibi nefesini. Kalp atışlarımı her defasında hızlandıran yakıcı bakışları, düşüncelerimi saniyeler içinde allak bullak etti.

"Biz faniler böyle şeyleri sürekli merak ediyoruz," diye gülümsedim. "Herkeste senin gibi insanların yüzünü okuma özelliği yok."

"Siz faniler..." Kaşlarını kaldırdı ama gamzesinin hafif çukurunu görebiliyordum. Gülümsemesi bile gölgelerin altında gizliydi.

"Öyle," diye mırıldandım, daha da geriye çekilmeye çalışarak.

"Öyle olsun." İki yanıma bastırdığı elleriyle kendini iterek geri çekildi. Dudaklarımdan küçük bir nefes verdim. Bu kadar çabuk vazgeçmesini sorgulamak üzereydim ama çok geçmeden kapı tarafında bir hareketlilik işittim. O elbette bunu benden önce duymuş olmalıydı.

"Selam," dedi İklim. Koridorun başından bize doğru gelirken toparlandım ve ilgimi kitaplara vermeye çalıştım. "Selam," diye mırıldandım öylesine.

"N'aber?" diye sordu Fetih.

"Fena değil." İklim'in sesi pek iyi olmadığını belli ediyordu. "Bu tarafa geldiğinizi gördüm. Kahvaltı getirmek istedim."

Ona doğru dönüp bu defa ben onun yüzünü okumaya çalıştım. Durgundu.

"Bunlardan yiyordun, değil mi?" Bana doğru Pars'ın her gün hazırladığı sandviçlerden bir tane gösterdi. Biraz şaşırsam da elinden aldım.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Yanki, benden seninle ilgilenmemi istedi. Doğru beslenmen de bunun başında geliyor. Çoğunlukla tek öğün, en fazla iki öğün besleniyorsun."

"Dikkatlisin," diye mırıldandım, bu hiç rahatsız edici değilmiş gibi.

"Pars'la takılıyorum," diye omuz silkti. "Görüyorum. O Fetih'e yardım ederken ben de bununla ilgilenebilirim diye düşündük. Artık üç öğün beslenmen ve ne yediğine dikkat etmen gerekiyor. Kafeini de azaltmalısın."

"Haklı," dedi Fetih. "Bedenin ne kadar dinç olursa zihnin de öyle olur. Tüm gücüne ihtiyacın olacak."

"Elimden geleni yaparım." Sandviçe sarılı şeffaf jelatini açıp bir ısırık aldım. Şimdi yiyebiliyor olsam da çoğunlukla midem bulanıyor ya da hiç iştahım olmuyordu. Yanımda Pars ve Fetih gibi hiçbir şekilde insani besinler tüketmeyen varlıklar olduğunda yemek yemeyi unutmak benim için çok kolaydı. Bu yüzden onlar önüme bir şey koyana kadar neredeyse aranmıyordum.

"O halde Maya sana emanet," dedi Fetih ona göz kırparak. "Ben gidip işlere başlayayım."

"Hey!" dedim lokmamı yutmak için hızlı hızlı çiğnerken. "Nereye?"

"Seni hayatta tutmak mesai isteyen bir iş." Ellerini cebine sıkıştırıp geri geri yürümeye koyuldu.

"Ben ne zaman başlayacağım?" diye sordum.

"İklim?" diye ona pas attı.

"İki saat sonra. Hazır olursan Yankı seni görmek istiyor."

Hazır olursan ayrıntısı hoşuma gitmişti. Bu iyiydi, demek ki Yankı kimin patron olduğunu nihayet kabul etmişti.

"Pekâlâ," dedim, itiraz edebileceğim başka bir şey kalmamıştı.

"Ben de orada olacağım," diyen Fetih'e anladığımı belli edercesine başımı salladım.

Huysuzca sandviçi ısırmaya devam ettim. Yanımda durmasına gerek yoktu ama beni İklim'le yalnız bırakmak zorunda değildi. Onunla ilk tanıştığımızdan beri dikleşip duruyorduk. Ara ara komik gelse de o bana karşı Esilacı biriydi ve bu yüzden yıldızlarımız pek barışmamıştı.

"Arka tarafta şömine var, orada oturalım mı?" diye sordu. Öylece ayakta dikilip birbirimize bakmamızdan rahatsız olmuş olmalıydı. Yavaş yavaş başımı sallayıp onayladım. Önden geçmesi için bekledim. Bir Hükümdara arkamı dönmezdim. Dikkatli oluşumu anlamış gibi hoşnutsuz bir ifadeyle yürümeye koyuldu.

Arka tarafta, rafların bittiği yerde büyük, taştan yapılmış bir şömine vardı ve hemen önünde de kırmızı kadife kaplamalı bir koltuk

takımı. İpsela için fazla modern bir havası vardı ama ortama kesinlikle sıcaklık katmıştı. İklim şömineyi yakarken ben koltuklardan her yeri görebileceğim şekilde, duvar tarafında olana yerleştim.

Ateşi tutuşturması o kadar kolay olmamıştı, ben sandviçimi bitirdiğimde nihayet yakaladığı kıvılcımı yelliyordu. Küçük odun parçaları tutuşunca üzerine iri bir kütük atıp demir çubukla onları harladı. Dumana burnunu kırıştırarak karşımdaki koltuğa oturdu. Yorgun ve mutsuz görünüyordu.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordum kendimi tutamayıp.

"Bana kibarlık etmek zorunda değilsin," dedi. "Benden hoşlanmadığını biliyorum."

"Genel olarak Hükümdarlardan hoşlanmıyorum. Kişisel değil."

"Hepimiz içine düştüğümüz hayatları yaşıyoruz," dedi. "Senin de Yıkıcı olmayı seçtiğini sanmıyorum."

"Olmamayı da seçemem." Gömleğin cebine sıkıştırdığım sigarayı dudaklarıma kıstırmadan ekledim. "Ama sizler olmamayı seçebilirsiniz."

"Öyle değil." Atışmayı bırakıp zorlukla konuştu. "Şu an nasıl herkesin kurtuluş bileti sensen Hükümdar olmak da böyle bir şey. En azından burada böyle." Burada derken hapsedildiğimiz bu illüzyondan bahsediyordu. "Yıllardır çıkış kapısını arıyoruz. Herkes bizden onu bulmamızı bekliyor. Senden çok da farklı değiliz."

"Fark şu ki," diye neredeyse sinirle konuştum. "Bunu başımıza açan ben değilim."

"Ben de değilim, Maya," diye o da benzer bir hiddetle konuştu. "Olanlarla başa çıkmaya çalışıyorum sadece. En yakın arkadaşımı öldü. Hem de her şeyin düzeleceğini sandığım anda. İnan bana, olan bitenden ben de memnun değilim."

Bu biraz geri adım atmama neden oldu. Herkesin Esila'nın gidişini çok normal bir olaymış gibi karşıladığını görmek, onun üzülebileceği ihtimalini hesaba katmamama neden olmuştu. Belli ki yas tutuyordu.

"Üzgünüm," dedim içtenlikle. "Engel olmaya çalıştım."

"Ben de," dedi başını ellerinin arasına alıp. "Hem de çok uzun bir süre çalıştım."

"Eminim elinden geleni yapmıştır." Esila'nın denediğini biliyordum, uçurum kenarındaki o kız, öylece çekip gitmek isteyen bir kız değildi.

"Buraya döndüğünü duyduğumda..." Sesi boğuk çıkıyordu, yere bakarak yüzünü, belki de gözyaşlarını gizledi. "Her şey bitti, yeniden bir aradayız diye düşünmüştüm. Ama şimdi onu sonsuza kadar kaybettim."

"Ölmediğini söylüyorlar."

"Söylüyorlar." Başını salladı. "Sadece söylüyorlar. Bunu bilmiyorlar. Bilemezler."

Buna verecek cevabım yoktu. Benzer çelişkiyi ben de yaşıyordum. Sevdiklerime karşı. Ve fazlasıyla suçluluk duygusuyla... Neler olduğunu bilmiyordum bile. Nasıl gittiklerini, giderken ne düşündüklerini... Her şey bir tahmin ya da olasılıktı. Kesin olan tek şey, hiçbir şeyin kesin olmadığı olabilirdi. Bilinmezlik, her zaman her şeyi daha kötü hale getiriyordu.

"Mutluydu," dedim. "Bu senin için teselli olur mu bilmiyorum ama yüzünde bir gülümsemeyle veda etti. Bunu yapmak istediği için yaptı. Geride soru işaretleri bıraktı ama en azından bu onun seçimiydi."

"Burada seçim diye bir şey yok, bunu en iyi sen biliyorsun."

"O konuda haklısın."

"Üzgünüm..." Başını kaldırıp iri gözleriyle bana baktı. "Sana çıkışmak istemedim. Benim ailem yok." Yutkundu. "O sahip olduğum tek şeydi. Sadece bir arkadaş değil, kız kardeş gibi."

Ve bu sözler, birden onunla aramızdaki bütün mesafeleri indirebildiği kadar aza indirdi. *Ailem yok. O sadece bir arkadaş değil. O sahip olduğum tek şeydi.* Bu hissi bu kadar iyi biliyor olmak benim de gözlerimin dolmasına, kirpiklerimin bile sızlamasına neden oldu.

"Benim için de öyle biri vardı," diye mırıldandım. Neden yaptığımı bile bilmiyordum. Belki de onun gibi sadece ateş başında yanımda olabilen tek kişiye içimi dökmek içindi.

"Ailem yoktu, o vardı. Bütün hayatımız birlikte geçmişti. Sonra bir gün gitti. Sonra ben peşinden gittim. Sonra o öldü." Hem de benim ellerimde. Hem de benim ellerimle. "Ondan uzak kalmaya o kadar alışmıştım ki ölümü bir şaka gibi geliyordu kulağıma. Biz aynı yoldaydık en başında ama yollarımız birbirine çıkmadı. Sanırım söz konusu kayıplar olduğunda yüzleştiğimiz tek şey, hiçbirimizin yeterince çabalamadığı." Kirpiklerim ıslandı ateşi seyrederken.

"Aynı gemideydik. Birine ne kadar çok değer verirsen güverte o kadar büyük olur. Ne kadar büyük olursa gemi, o kadar geç fark edersin sızıntıyı. Su bir gün ayaklarınıza dolaşır ve artık gemiyi kurtarmak için geç kalmışsınızdır. Gemi batar. Her şeyle birlikte. Bazen boğulmazsın ama akıntıyla sürüklenirsin. Farklı kıyılara vurursunuz. Ama o gemi batar. En kötüsü bu sanırım. Ölümden bile daha kötü olan şey, bir daha asla o gemiye binemeyeceğinizi bilmek." Batan gemiden kurtardığın birkaç tahta parçasına tutunur biriniz, diğeri artık orada bile değilken. Tekrar tekrar suyun içine dalıp daha fazlasını kurtarmaya çalışırsın. Yeniden inşa edebilirim diye düşünürsün. Belki de gemiyi kaybetti diye düşünürsün. Gemiyi ona götürmeyi bile düşünürsün. Geminin gittiğini, onun gittiğini, bittiğini artık düşünemezsin. Sonra denizi seversin, gemi artık onun içindedir. Sonra deniz olur en yakın arkadaşın. Gemi battı değil, gemi denize karıştı sanırsın.

"Doruk Ilgaz," dedi. "Senin batan gemin."

Doruk Ilgaz, benim denizim.

"Gerçekten bilmediğiniz bir şey yok, değil mi?" Sinir bozucusun diyen ifademi yeniden takındım ama yüzünde içten bir gülümseme vardı. Alevlere bakarken kirpiklerimin kurumasını umuyordum.

"Haklısın," dedi. "Geminin su aldığını anlamadık ve sonunda hepimiz battık."

"Yanlış anlama sadece meraktan soracağım, yargıladığım için değil," diye uyardım. "Ama neden daha önce onun peşinden gitmedin, ilk kez gittiğinde?"

Bir süre düşündü, sanırım kendi içinde o da bir çıkmaz yaşıyordu. Ne çok çıkmaz vardı.

"İlk gidişi değildi," dedi. "Esila, aynı zamanda iyi bir araştırmacıydı. Kendini buna adamıştı. Yıkıcı olmakla ilgili bir problemi yoktu. Olduğu şeyi benimsemişti. Sık sık buradan ayrılır ve birileriyle görüşürdü. Araştırmalar yapardı. Gidişlerinin kontrolsüz olduğunu uzun süre bilmiyorduk."

Kaşlarımı kaldırdım. Benim bilinç dışı gezilerim onu daha uzaklara sürüklemiş olmalıydı. Bununla tek başına mücadele etmesi bir an ona saygı duymama neden oldu.

"Fetih gittiğinde, Esila'nın peşinden gittiğini düşünmüştüm. Neler olduğunu bize söylemediler." Güldü. "Söylemezler. Burada herkes bilmesi gerektiği kadarını bilir. Ama artık sonuna geldik, herkes her şeyi biliyor. Kalanlar bununla yaşamak zorunda."

"Zor olmalı," diye kabul ettim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Beni dinlediğin için de öyle. Konuşmak iyi geldi."

Bana da.

"Önemli değil." Yapacak başka bir şeyimiz olmadığını düşününce "Yankı'nın yanına gidelim mi?" diye sordum. Eminim Saruhan biraz erken gitmemi sorun etmez hatta memnun olurdu.

"Olur."

İkimiz birlikte ayağa kalktık. Kütüphaneden çıkarken kolumdan tutup durdurdu. "Maya," dedi birilerinin duymasından endişe ediyormuş gibi. "Onu en son gördüğümde çok korkuyordu," diye fısıldadı. "Çok korkuyordu. Neyden bilmiyorum ama çok korkuyordu ve Esila, kolay korkan biri değildi. Gölge olduğunu düşündüğünde, beklendik bir durum da değildi."

Çünkü Gölgeler hissedemez.

Ne söyleyeceğimi bilememiştim, içgüdüsel olarak kolumu ondan kurtarıp sessizce başımı salladım.

8. BÖLÜM: GECEYE ÖRÜLMÜŞ AĞLAR

Yeraltı merkezine indik. Bu kapaktan ilk kez yanımda Fetih olmadan geçiyordum ve bu biraz rahatsız ediciydi. Belki onu beklemeliydim ve bir yanım bunu destekliyordu ama onun yapması gerekenler vardı ve geldiğimizden beri ilgilendiği tek şey ben olmuştum. Onu kendi yüzleşmesi gerekenlerle bırakmam gerektiğini bilerek İklim'in arkasından ilerlemeye devam ettim. Merdivenden inip koridora geldik. Cam kaplı ve her zaman jaluzileri inik olan tarafa doğru yürüdüğünde adımlarım ağırlaştı. Diğer gelişlerimde hep ters istikamete gitmiştik, burayı hiç görmemiştim.

İklim kapıyı açtı, geçmem için tuttu. Eşikten geçip tehlikeyi aralarcasına gözlerimi etrafta gezdirdim. Çok büyüktü. Dikdörtgeni andıran bir odanın içinde yedi doktor önlüklü bilim insanı saydım. Dördü kadın, üçü erkek. Çoğunda şeffaf koruyucu gözlüklerden vardı. Odanın ortasında uzun bir çizgi gibi odayı ikiye bölen uzun beyaz masalar uç uca birleştirilmişti. Masaların üzerinde ismini bilmediğim birçok farklı cihaz vardı. Bir köşede, kafesteki hayvanları görünce kaşlarımı çattım. Deney fareleri.

Biz oradan geçerken bu defa dönüp baktılar. İpsela'da genel olarak herkes işine baktığı için bu rahatsız hissetmeme neden oldu. Ama onların devasa deney faresi bendim. Baştan aşağı beni süzdüklerinde iğrenç bir his midemde boy gösterdi. Başka bir kapıdan daha geçtik, sessiz koridorun sonunda merdiven yerine demirden bir kafese benzeyen asansör vardı. İklim tek kelime etmeden asansörün kapısını açıp içeriye girdi. Bir an duvarlar üzerime gelmeye başlamıştı. Derin bir nefes alıp sağduyumu korumaya çalıştım. İçeriye girdim, kapıyı kapattı, kolu çekti ve asansör kabini sarsıntılı bir şekilde aşağıya kaymaya başladı.

Üç kat. Yeraltında üç kat daha aşağıya indik. Baş döndürücü ve kesinlikle mide bulandırıcı bir yolculuk olmuştu. Ve kesinlikle Fetih'i beklemeliydim diye düşündüm. Ya da Pars'ın bana eşlik etmesini istemeliydim.

Ya da biraz cesur olur ve sızlanmayı keserdim.

"Bu taraftan," dedi İklim, benim geride kaldığımı fark edince. Yanıp sönen beyaz lambalar cesaretimi desteklemiyordu ama açtığı başka bir kapıdan içeriye girdim. Üst kattaki kadar geniş olmasa da küçük sayılmazdı. Neredeyse aynı eşyalarla doluydu. Farklı olarak duvarın bir köşesinde deney hayvanları değil, bilgisayarlar bulunuyordu. Diğer tarafta, beyaz masadan uzak kısımda iki tane deri koltuk vardı. Tepelerinde örümcek bacaklarına benzeyen ince uçlu bir alet duruyordu.

"Onlara örümcek diyoruz." Yankı Saruhan, bilgisayarın başında oturduğu koltuktan kalkıp gülümseyerek yanıma geldi. Baktığım şey dikkatini çekmişti. Uzattığı elini üstünkörü sıktım. Fetih'e ona bir şans vereceğim konusunda söz vermiştim ya da saldırmayacağım konusunda. İkisi de son zamanlarda aynı şeydi.

"Ne işe yarıyorlar?" diye sordum.

"Zihin taraması diyebiliriz," dedi. "Basitçe." En azından konuşma şekli daima sinirimi bozduğu gibi küstahlık veya kibir barındırmıyordu. Sadece açıklıyordu.

"Basitçe," diye tekrarladım ama bana hiç öyle gelmemişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ama bakışları hemen İklim'e döndü. "Yemek yedi mi?"

"Yedim," diye cevap verdim. "Ve uzun zamandır kendi adıma konuşabiliyorum." Masanın etrafında dönüp ne var ne yok diye incelemeye çalışıyordum ama anladığım söylenemezdi.

"Gergin olmanı anlıyorum." Bunu masanın önündeki sandalyelerden birini çekerken söyledi. Oturdu ve benim de oturmam için işaret etti ama şimdilik ayakta daha rahat hissediyordum.

"Süreci anlatmamı ister misin?"

Başlaması için başımı salladım.

"İnsan beyninin sınırları bir sonsuzluk ağacına benzer. Henüz beynimizin ne kadar kısmını kullandığımızın bilimsel bir dayanağı yok ama yüzde yüzünü kullanmadığımızı biliyoruz. Bu projenin amacı buydu. Beynimizin sınırlarını keşfedersek neler yapabilirdik?"

"Bu öylesine bir girişim değildi," diye araya girdi İklim. "Uzun yıllar boyunca beynimizin ön ve yan loplarının ne işe yaradığını da bilmiyorduk. Motor becerilerine ya da duygusal kayıplara yol açmıyordu. Çok uzun süre hiçbir işe yaramayan sessiz bölgeler olarak kabullenildi." Gülümsedi. "Ama öyle değildi. Soyut akıl," dedi kelimeleri yeni keşfetmiş gibi vurgulayarak.

"Aklın temel düşünce yasaları vardır; özdeşlik, çelişmezlik ve üçüncü halin olanaksızlığı. Bir düşünceden, başka bir düşünceye ulaşmak."

"Ve?" dedim, daha şimdiden kafam karışmaya başlamıştı.

"Bu da bizi en baştaki teoriye döndürüyor. Beynin ne kadarını kullanabiliyoruz? Aslında hepsini kullanıyoruz ama sorun şu ki aynı anda beynin tümünü kullanamıyoruz. Bazı bölgelerin gün içinde aktif olmadığı gözlemlendi. Bu da bizi esas sorumuza getirdi, beynimizin tamamını aynı anda kullanabilir miyiz?"

"Neden sadece kullanabildiğiniz kısımla yetinemediniz ki?" diye mırıldandım. Doyumsuzluk, desteklediğim bir insani özellik değildi.

İkisi de buna güldü. "Her şeyi olduğu gibi kabul etseydik, Bayan Efnan," dedi Yankı. "Şu an birçok hastalığın tedavisi olmazdı."

"Beyindeki tümör için araştırma yapmıyorsunuz," diye itiraz ettim. "Daha fazlasının peşindeydiniz. Bunu sadece bilim olarak göstermeye çalışmayın."

"Her zaman bir merakla başlar," dedi İklim. "Tüm bu olup bitenden memnun değiliz elbette ama sonuca bakacak olursan bu bir başarısızlık değil çünkü İsis bunu yapabildi. Akıl sınırlarını aştı. Beynini aynı anda tüm işlevselliğiyle kullandığı için buradayız. Bu sayede bütün hepimizin düşüncelerinde, kendi aklının içinde dolaşırmış gibi dolaşabiliyor."

"Peki bu sizi nereye götürdü?" diye sordum bu defa. "Tamam, bunu yapabildi diyelim. Sonuç?"

"Tüm bunları yapabilen beyin," dedi, eliyle etrafı işaret ederken ama bahsettiği şey şu an birinin zihninde yaşıyor oluşumuzdu. "Kim bilir başka neler yapabilir?"

"Şunu keselim," dedim masaya yaslanıp. "Sinirimi bozmak dışında bir işe yaramıyor."

Tepkim İklim'in kıkırdamasına neden oldu.

"İnsan aklı bazı şeyleri bastırır, öncelikle aklının sınırlarını görmene yardımcı olacağım ve sonra o sınırların dışına çıkmana. Bir aklı ancak onun gibi hareket edebilirsen alt edersin."

"Yani beni de onun gibi beynini kullanabilen bir hale çevireceksin."

"Basitçe evet," dedi.

"Basitçe," diye tekrar ettim yeniden. "Bunun olasılığı yüzde kaç? Diğerleri neden yapamadı?"

"Zor kısım orası," dedi İklim. "Beyin bazı şeyleri unutturur, bu yaşamaya devam etmemizi sağlar. Bir olay olur, canını sıkar ama zamanla atlatırsın. Çünkü beynin bu şekilde işler. Düşünceler birbirini takip eder. Odaklandığın şey değişir. İsis ise kafasının içinde aynı döngüleri tekrar tekrar yaşıyor. Atlatamıyor. Senin kendi kafanın içinde rastlayacağın şeylerin ne olduğunu bilemiyoruz ama çoğunun çıldırmasına neden oluyor."

"Çok iyi motivasyon konuşması." Elimi saçlarımın arasında dolaştırdım. Unuttuğum çok şey vardı ve her zaman aklımın bir bildiği vardır diye düşünmüştüm. Şimdi o kapıların arkasında beni bekleyenin ne olduğunu düşünmek panik atak geçirmeme neden olabilirdi.

Annem orada beni bekliyor olacaktı.

Babam.

Büyükannem.

Dila.

Doruk.

Bütün travmalar. Bütün terk edilişler. Yalnızlığımın bin bir tonu orada olacaktı.

"Seni diğer Yıkıcılardan farklı kılan bir şey var," dedi Yankı dik katle gözlerini üzerime dikerek. "Onların hiçbiri senin kadar acı çekmemişti. Istırapları yoktu. Acı eşikleri çok düşüktü, tecrübelerime dayanarak senınkinin yüksek olduğuna eminim. Ve bu hiç de hafife alınacak bir farklılık değil."

"İlk kez acınası yaşamım benim için bir artı mı oluyor yani?"

"Acı insanı güçlü kılar, Bayan Efnan," dedi.

Ve onlardan bende ne çok var...

"Başlayalım mı?" diye sordum bir ileri bir geri giderken. Gerilmiştim ve bir an önce bir şeylerin olup bitmesini istiyordum. Başıma ne gelirse gelsin ama bitsin artık. Ne oluyorsa olsun, bitsin.

"Stres altındasın," dedi İklim. "Kendini kontrol edemezsen aklını da edemezsin. Burada otokontrolünün sağlam olması gerekiyor."

"Pekâlâ." Dudaklarımı ısırdım. "Ne öneriyorsunuz? Çünkü belli ki gerginim." Derin bir nefes verdim. Kapı açılınca üçümüzün de dikkati dağıldı. Fetih, Pars'la birlikte içeri girdiğinde kalbimin bu kadar hızlı attığını fark etmemiştim. Onları görünce bariz şekilde rahatladım ama yeterince değildi.

"Erken gelmişsin," dedi kaşlarını çatarak. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Bir sorun olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Bir an önce bitmesini istiyorum." Sesim daha güçlü çıktı ama yine de devam etmek için yutkunmam gerekti. Terliyordum ama parmak uçlarımı da buz tutmuştu. Nefes alıp vermek o kadar kolay gelmiyordu şimdi.

"Bana haber vermeliydin." İklim'e dönüp ikaz edercesine uyardı.

"Affedersin," dedi İklim gerçekten mahcup olmuş şekilde. "Erken başlamak isteyen o'ydu."

Bana baktığında başımı salladım.

Pars, yanıma gelip kolumdan tuttu. Destek vermek için dokunuyordu yalnızca. "Her şey yolunda mı bebek?" diye sordu.

Onu beraberimde masadan daha uzak köşeye çektim. Genzime bir şey kaçmış gibi öksürdüm. "Rahatsız hissediyorum, Pars," dedim. "Kalbim çok hızlı atıyor."

"Panik oluyorsun." Fetih de bizim olduğumuz tarafa yürüdü. Yüzünde hâlâ o rahatsız ifade vardı. "Şu an ihtiyacın olan son şey bir atak geçirmek." İki kolumdan tuttu. Pars geriye çekilmişti.

"Biliyorum, biliyorum ama elimde değil."

"Hey," dedi. "Üzerinde baskı hissediyorsun, bu çok normal."

"Fetih, beni tanıyorsun." Başımı kaldırıp kollarımın arasından çıktım. "Ben kaçarım. Ben her şeyden kaçarım. Bunu biliyorsun." Yüzümü ekşittim. "Şimdi tüm olanlarla yüzleşmem gerekiyor. Hepsiyle. Herkesle. Acı çekmekten yoruldum."

"Bugün başlamak zorunda değilsin." Yeniden bu defa ellerimi tuttu. "Çıkalım buradan, şimdi yapmak zorunda değilsin."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Öyle ya da böyle yapmak zorundayım. Ertelemek bu gerçeği değiştirmeyecek."

"Daha iyi hissetmen için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Pars.

"Yanımda kalsanız?" Başımı yana yatırdım. "Biliyorum işleriniz var, biliyorum ama yanımda olmanızı istiyorum. Tek başıma yapmak istemiyorum."

"Tek başına yapmayacaksın," dedi Fetih. "Saati konuşmuştuk, yanına gelecektim. Sakin ol." İçimi ısıtacak şekilde gülümsedi. "Hiçbir şeyi tek başına yapmayacaksın."

"Bütün yükü sen üstleniyorsun zaten Maya," dedi Pars. "Tabii ki yanında olacağız. Şu an kimsenin senin yaptığın şeyden daha önemli bir işi yok." Sırıttı. "İstersen herkesi buraya toplayabiliriz."

Sinirle karışık güldüm. "Saçmalama."

"Daha önce, ilk hatırladığımda. Kafamın içinde çok fazla ses vardı. Ama sonra sen geldin. Kafamın içindeydin. Bunu nasıl yaptın?" diye sordum Fetih'e. *O karanlığın içinde nasıl elimi tutup beni yine ayağa kaldırdın?*

"Bilincini seninkine bağladılar," diye Pars açıkladı. "Ama bunu yapamayız, prenses. Tehlikeli. Arkadaş fazla kahraman filmi seyrettiği için engel olamasak da..."

Gözlerim korkuyla Fetih'e döndü.

"Abartıyor," dedi.

"Evet," dedim. "Söz konusu ben olduğumda ölme ihtimali seni çok korkutur çünkü!" Sitemle söylemiştim ama bu onu güldürdü.

"Gülme!" diye terslendim.

"Maya," diye seslendi İklim, o ürkütücü koltuklardan birinin yanında duruyordu. "Birkaç şey söyleyebilirim. Esila bunu yaparken yanındaydım."

Tahmin edilebilirdi. Daha zeki olan Yıkıcı, eminim o koltuğa benim kadar panik içinde oturmuyordur.

"O nasıldı?" diye sordum yanına yürürken.

"İstekli," dedi beni şaşırtmayarak. "Esila'nın ailesi bilim insanı. Gerçi senin annen de onlardan biriydi ama Esila onların içinde büyüdü. Muhtemelen hepimiz bu koltuğa hevesle otururduk." Basitçe omuz silkti.

"Ben oturmazdım," dedi Pars. "Yani anormal olan onlar, bence bu çok korkutucu. Hatta hiçbir şey sikimde olmaz, ben olsam bunu asla yapmazdım."

Rahatlatma çabasına minnet ettim, işe yaramıştı da.

"Korkman çok normal," diye onu destekledi İklim. "Bu senin için tamamen bilinmez. Çoğumuz yirmi yaşından önce bir sürü canlı beyin görüyoruz."

"Bu işleri daha az tuhaf gösterdi gerçekten..." diye söylendim.

Güldüler.

"Kafanın içinde bir anı belirlersen zihnin seni oraya çeker ve sonra onlar arasında dolaşmaya başlarsın. Kontrol sende ama bunun farkında olman gerekiyor. Bir rüyadaymışsın gibi düşün, yapman gereken tek şey rüyada olduğun bilincine erişmek."

"Anılar neye göre beliriyor?"

"Değişken," dedi. "Belki bir yüzleşme olabilir, hesaplaşma. Çözülmemiş bir dava. Belki seni çok üzen bir an. Belki çok mutlu olduğun, tekrar gitmek istediğin bir an. Kötü anılardan korkuyorsun ama mutlu anılar daha tehlikelidir. Hayatta kalma içgüdün seni otomatik olarak zaten kötü andan çıkarmaya çalışır ama mutlu olduğun an-

lar... Onları ayırt etmek çok daha zordur. Beynin orayı güvenli alan olarak işaretlerse çıkamayabilirsin."

"Hiç cazip değil diyemeyeceğim." Ellerimi pantolonun yüzeyine sildim. "Ama dert etmeyin, pek fazla mutlu anım yok." Ki bunun bir espri olması gerekiyordu ama kimse gülmedi.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum kimse bir şey söyleyemeyince.

"Bu sana bağlı."

"En çok ne kadar sürdü?"

İklim dudaklarını ıslatıp Fetih'e döndü. Bir süredir sessiz olan Yankı da ona bakıyordu. Cevap vermeseler de olurdu. Zaten ne kadar kötü olduğunu anlamıştım.

"Saatler," dedi Fetih. "Uzun saatler."

"İstediğim an çıkamıyorum ve siz de beni çıkaramıyorsunuz sanırım?" Bunu bir soru gibi yöneltsem de cevabını zaten biliyordum.

"Hayır, kafanın içine giremeyiz. Onu izleyebiliriz sadece."

"İzleyebiliriz derken? Neyin içinde boğulduğumu görecek misiniz?" Sanırım bu rahatsız edici olurdu ama aynı zamanda iyi de olabilirdi. Bunu bilirsem daha farklı bir reaksiyon göstereceğimi düşünüyordum.

"Hayır, göremeyiz," dedi Yankı. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Hatta gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı. "Bu cihazlar senin yaşam fonksiyonlarını takip edecek, bir tanesi duygu durumunu. Hangi duygunun baskın olduğunu çözmeye çalışacağız. Böylece sen de o duyguyu bir çeşit motivasyon olarak kullanabileceksin."

"O duygunun ne olduğunu biliyorsam bütün bunları yine de yapmam gerekir mi?"

Yankı güldü.

"Söz konusu duygularımız olduğunda kendimizi kandırmaya meyilli oluruz. Muhtemelen sandığın şey değildir. Ama cevabı biliyor olsan da bunu yapmamız gerekiyor çünkü zihnini geliştirmeyi öğrenmen gerekli."

"Tamam," dedim yerimde hareket edip duruyordum. "Başlamadan önce bana vermek istediğiniz birkaç tüyo var mı? Orada bir yere kısılırsam ne yapacağım? Çıkmak istersem ne yapmalıyım?"

"Var," dedi İklim, bir anda parmakları burnumu sıktı. Nefes alamayınca ağzımı açıp onu ittim. "Ne yapıyorsun?"

"Gör istiyorum." Saçlarını omzundan geri atıp güldü. "Burnunu kapatınca içgüdüsel olarak ağzını açıp nefes alırsın. Otokontrole sahipsin. İradeye sahipsin. Bedenin de beynin de seni hayatta tutmak için savaşıyor. Ağzını da kapatabiliriz, saldırıya geçersin. Bir bacağını kırsam topallayarak ilerlersin. İkisini kırsam sürünmeye başlarsın. Her zaman çıkış yolu vardır, bunu hatırlamaya çalış. Bazen sadece nerede olduğunu bilmediğin için görmezsin ama orada olduğuna inanırsan bir pencere açılır."

"Tamam, filozof," diye gözlerimi devirdim ama ne demek istediğini anladığımı düşünüyordum.

"Hazırsan..." Yankı, yatay halde olan koltuğu işaret etti.

"Neden önce oraya alışmıyorsun?" diye sordu Fetih. Elimi tuttu, midem gerilmişti ama yine de koltuğun ucuna oturmayı başardım. Şimdi dört çift göz beni izliyordu.

"Yaslan," dedi Pars. "Koltuk sana bir şey yapamaz."

"Bir sigara içebilir miyim?" Yaslandım ama uzanmadım, dik duruyordum ve hâlâ tedirgindim.

"Sigara beyin hücrelerini öldürür," dedi İklim. "İçmemeni tavsiye etmek-"

"İklim bazen ne çok konuşuyorsun." Pars, cebinden sigara paketini çıkarıp bana bir tane uzatınca kıkırdadım. Bana attığı çakmağı havada yakalayıp sigarayı yaktım. Yankı, külü dökmem için boş bir karton bardak uzattı.

"Sıcak çikolata istiyorum," dedim. "Uyandığımda. Olur mu?"

"Olur," dedi Yankı. "Çikolata iyi hissetmene yardımcı olur. Yemek istediğin bir şey var mı?"

"Fark etmez." Omuz silktim. Dik durmak sırtımın ağrımasına neden olunca koltuğa biraz daha yerleştim. "Bir de lütfen kimse o beyaz önlüklerden giymesin, rahatsız hissetmeme neden oluyor." İklim de Yankı da giymemişti ama yine de söylemek istedim, belki de sadece konuşmak için konuşuyordum.

"Fetih'e çok yakışıyor," dedi İklim. "Ona giymesini söyle."

Fetih, ona gözlerini devirdi ama benim de bir saniyeliğine hayal edince gülümsememe neden oldu. Onu beyaz gömleğin içinde görmeyi seviyordum ve bir önlük de fena olmazdı.

"Hımm..." dedi Pars. "Fantezilerden mi bahsedeceğiz?"

Ayağımla kaburgasına doğru bir tane geçirdim. Yüzünü asarak uzaklaştı ama bu İklim'i ve Yankı'yı güldürmüştü. Fetih artık onun sululuklarına gülemiyordu. Ve muhtemelen şu an benden daha çok endişeleniyordu. Bu beni cesur olmam için harekete geçirdi. Bitmemiş sigarayı bardağın içinde söndürüp "Hazırım," dedim.

Bardağı elimden aldılar. Koltuğa iyice yerleşip baş kısmındaki çıkıntıya kafamı yerleştirdim. Kollarımı kenarlara serbest bir şekilde bıraktım.

"Bu kablolar yaşam fonksiyonlarını izlemek için," dedi İklim. "Üzerini çıkarman gerekiyor, sana önlük vermemi ister misin?"

"Üzerimi neden çıkarıyorum?"

"Kabloları göğsüne yapıştırmam lazım."

"İçimde askılı bir tişört var."

"Yakası açıksa olur," dedi. Başımı sallayıp üzerimdeki gömleği çıkardım. "Isıtıcıyı biraz açarsanız sevinirim," diye geveledim. Soğuk hava birden tenime vurmuştu. Fetih, gömleği elimden aldı. Buz gibi ifadesi yardımcı olmuyordu ama dudaklarını büzmesinden anladığım kadarıyla paniğim ona geçmişti. Bu benimkini neredeyse tamamen yok etti. Yanınızda sizden daha çok korkan biri olunca o kadar yoğun hissedemediğinizi okumuştum.

Askılı bluzumu biraz çekiştirdi ama neyse ki fazla değil. Jel kıvamında bir sıvıyı önce göğsüme sonra ayak ve kol bileklerime ve en son da şakaklarıma sürdü. Soğukluğuyla irkilip yanağımın içini ısırdım. Ucunda yuvarlak, yapışkan bantlar olan kabloları jel sürdüğü yerlere yapıştırmaya koyuldu. İki tane göğsüme, iki tane şakağıma, ikişer tane de bileklerime. Yankı, birkaç cihazı tekerleklerinden çekerek koltuğa yanaştırdı. Cihazların düğmesine basıldığını gelen sinyal sesiyle işittim. Başımdaki ekranda kalp atışlarımı

gösteren o çizgiler vardı, bir diğerinde sadece sayılar. Arkadaşlarının ekranları göremiyordum.

"İyi durumdayız," dedi ekranları kontrol edip. "Şimdi örümceği indireceğiz. Sen hazır olana kadar başlatmayacağım. Tamam mı?" Yumuşak sesine karşılık başımı salladım. Bunu yaparken rahatsızlığımdan zevk alacağını düşünüyordum ama beni bir hayli şaşırtmıştı.

Tepemde duran cihazı aşağıya çekti. örümcek bacaklarının ucundaki vakumlu bantlar saçlarımın üzerinden derime yapışınca omuzlarımı hareket ettirdim. İğne batması gibiydi ve biraz da kaşındırmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Çalıştırıyorum."

Başımı salladım. Gürültülü bir ses bekliyordum ama Yankı yeniden önümde belirdiğinde sinyal sesi bile yoktu.

"Çalıştı mı?" diye sordum.

"Evet, oldukça sessizdir." Parlak bir gülümsemeyle baktı. "Beyin taramanı yapıyorum."

Sessizlik.

Fetih hemen önümde duruyordu, bir kolunu etrafına dolamış ve baş parmağı, çenesindeki çıkıntıyla uğraşıyordu. Dudaklarımı kımıldatarak *iyiyim,* deyip gülümsedim. Karşılık verdi ama sahici bir gülümseme değildi. Belki saatlerce kendi aklımın içinde kaybolacaktım ve olabilecek herhangi bir şeye karşılık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eli kolu bağlı olmak Fetih Yargıcı'yı canlı canlı gömmekten daha kötüydü. Bu yüzden Pars'a baktım, hafifçe başını salladı. Onun yanında olacaktı. Daha önce konuşmuştuk. Aptalca bir şey yapmaya kalkarsa engel olacaktı. Birbirlerine bakabilirler. Birkaç saat sadece.

"Her şey iyi durumda," dedi Yankı, cihazdan bana doğru dönüp. "İstediğin zaman başlayabiliriz."

Derin bir nefes aldım.

"Başlayalım," dedim. Son kez yutkundum. Yankı cihaza eğildi, parmaklarının hareketini duydum. Fetih kaşlarını çattı, gözleri cihazla benim gözlerim arasında gidip geliyordu. Kafa derimde bir şey

gukluk ve beraberinde bir kaşıntı hissetim. Küçük bir yanma hissi. Gözlerimi kapatıp kapatmamam gerektiğini sormak için dudaklarımı araladım ama kontrolü kaybettim, gözlerim kendiliğinden kapandı. İplerini koparmış onlarca düşünce aklıma hücum etmeye başladı.

Önce yavaştı. Bir balonun içindeydim. Aydınlıkta. Anılar, kişiler, anlar, düşünceler, hayaller, kâbuslar... Hepsi etrafımda bir sıra halinde akıyordu. Ayaktaydım. Önce kendimdeydim. Neyin içinde olduğumu, biraz önce ne yapmak için gözlerimin kapandığını biliyordum. Üzerimdeki kıyafetler koltukta otururken giydiklerimle aynıydı. Sadece kablolar yoktu. Kendimdeydim ve iyiydim. Bir anlığına *belki de kolay olıyordur*, diye düşündüm. Belki de Yankı haklıdır, bunca yıldır çektiğim acılar nihayet bir işe yarıyordur ve benim için o kadar zor olmaz. İlk adımı atarken yüzümde bir gülümseme oluşturdu bu düşünce. Ama hareket eder etmez akan anlar, kâbuslar, hayaller, tüm o düşünceler ve bilincimin içindeki her şey hızla akmaya başladı. Birden o kadar hızlandılar ki onları takip edemedim, düz bir sıra halinde akarlarken birden etrafımda bir çember oluşturmaya başladılar. Bir hortumun içinde kalmışım gibi saçlarım savruldu. Başka bir adım, farkında olmadan kaçınmaya çalışırken bir adım daha attım ve çarpıldım. Geriye doğru çekildim. Hangisini seçtiğimi bilmiyordum ama artık karanlıktaydım.

Büyükannemin verandasının önündeydim, havada ılık bir rüzgârın tatlı esintisi vardı. Çok sevdiğim yaz akşamlarından birindeyim diye düşündüm. Hâlâ kendimdeydim. Hâlâ neyin içinde olduğumu biliyordum. O ana uzaktan bir seyirciydim sadece. Neyin geleceğini beklemeye koyuldum, bu evde bir ömür geçirmiştim ve birçok üzgün anım vardı ama hiçbiri beni mahvedecek şiddette değildi. O zaman, oradayken ve yaşarken öyleydi belki ama burada, durduğum yerde, seyirci Maya için hepsi şimdi neredeyse güzel diyebileceği bir hatıraydı. Bu yüzden korkmadım.

Anahtarını uzun yıllar boyunca boynumda taşıdığım ahşap kapı gıcırdayarak açıldı. Eşikten dışarıya en güzel haliyle, ipek saçlarıyla annem çıktı. Bunu beklemiyordum. Kollarının arasında, belki sadece bir yaşında olan bir bebek vardı. Ben olmalıydım. Annem bebeğin

yüzüne bakıyordu. Elinde bir biberon vardı. Verandaya çıktı, küçük masanın üzerine bıraktı bebeği. Bebeğin küçük elleri biberonun etrafını sarmıştı. Kaşlarımı çattım. Kötü bir his, beklenmedik bir şekilde beni ele geçirmeye başladı.

Bebek huysuzlanmaya başladı. Annem verandanın korkuluklarına yaslanmış onu seyrediyordu. Bebek ağlamaya başladı ama kısa sürdü. Bebek ağlayamamaya başladı. Annemin verandanın korkuluklarını sıkan parmaklarına baktım.

"Boğuluyor!" dedim. "Boğuluyor, bir şey yapsana!"

Biberon yere düştü, verandanın üzerinde yuvarlandı.

"Yardım et!" diye bağırdım. "Anne, yardım et!"

Öksüremiyordu. Ağlayamıyordu. Önce kızardı. Karanlığın altında, verandanın cılız ışığının altında morarmaya başladı.

"Boğuluyor. Neden bakıyorsun? Görmüyor musun, boğuluyor!"

Boğuluyorum.

Annem yaslandı. Seyretti. Gözlerini üzerinden ayırmadı.

Kapı tekrar açıldı.

Babam, eşikten dışarıya adımını attığında önce gülümseyerek anneme baktı. Sonra masanın üzerindeki bebeği gördü. Yüzü asıldı. Tek adımda masaya gitti. Bebeği kucağına alıp dik bir konuma getirdi. Karnına biraz baskı uyguladı. Parmaklarıyla ağzını araladı.

"Miray," dedi. "Neyin var senin!"

Bebek ağlamaya başladı. Babam rahat bir nefes aldı.

Nefes aldı...

Derin bir nefes aldım.

"Gözüm kararadı," dedi annem. "Başım döndü. Maya iyi mi?"

"İyi," dedi babam. "Sen iyi misin? Çok sık başın dönüyor."

"İyiyim," dedi. "Gidip biraz uzanacağım."

"Sen dinlen." Babam onu saçlarının üzerinden öptü. "Kızımıza ben bakarım."

Annem başını sallayıp içeriye girdi. Babam korkuluklara yaslandı. Kollarının arasındaki küçük Maya'ya bakıp gülümsedi.

Hiçbir şeyden haberi yok muydu...

Hiç haberi yok muydu...

Ağaçların arasına doğru yürümeye başladım. Adımlarım hızlandıkça nefes alıp verişim de hızlanıyordu. Kolunu burnuma bastırdım.

Beni kaç kez öldürmeye çalıştın anne...

Ne yapıyordun... Ne yapıyordun... Beni kurtarmaya mı çalışıyordun, ne yapıyordun?

Düşünceler başka bir anıyı, ormanın içinden ayaklarıma kadar getirdi. Bu defa annemin yanında bir adam da vardı. İkisi de hararetli bir konuşmanın içindeydi. Çekinsem de duyabilmek için onlara doğru yürüdüm. Yerdeki onlarca çam iğnesine rağmen havada süzülüyormuşum gibi hiç ses çıkarmıyordu.

"Emsal hiçbir şeyin farkında değil," dedi yaşlı adam. Fetih'in büyükbabası. "Bu nasıl mümkün oluyor?"

"Bana cziyet etmek istiyor!" dedi annem.

Yanlarına yaklaştıkça karnındaki şişkinliği gördüm. Hamileydi. İlk önce Pamir olduğunu düşündüm ama yüzüne bakınca oradakinin ben olduğumu anladım. Çok gençti ve en eski resimlerindeki gibi upuzundu saçları.

"Her şeyi planlamış," dedi adam. "Bizi buraya hapsetmekle kalmadı, her şeyi planladı..."

Biliyordu. Elbette biliyordu. En başından beri biliyordu.

"Emsal hiçbir şey hatırlamıyor, anlatmayı denedim ama anlatamadım bile! Konuşmama izin vermiyor. Bu çılgınlık!" diye bağırdı annem. "Çocuğum burada doğacak, bunun sonuçlarını bile bilmiyoruz!"

"O güçlü bir çocuk." Elini annemin karnına koydu.

"Bunu yapmamalıydık!" diye ağlamaya başladı. "Bunların hiçbirini yapmamalıydık."

"Kendine gel!" diye bağırdı adam. "Saruhanlar bir yolunu bulacak. O zaman ailen de kazananların arasında olacak. Bu hepimizin başarısı olacak, sen de bunun parçasısın Miray. Sen..."

Görüntü silikleşti. Buhar olup aniden yok oldu sanki. Adamın, *sen* diyen sesi azalarak birkaç kez daha kendini tekrar etti ama nihayetinde o da sustu.

"Gerçeklerle yüzleşmeye hazır mısın, Amelya?"

İsis...

Karanlık.

Sadece filmlerden aşina olduğum bir ses ilişti kulaklarıma. Dalga sesi. Deniz kıyısı. Köpük köpük kıyıya vuran dalganın serin esintisi. Ve bir ağıt. Hüzün. Çok hüzünlüydü. Sonra onu duydum.

"Doruk!" diye seslendim ama ses, bir yankının sona ermesi gibi uzaklaştı. Etrafıma bakınmaya çalışıyordum ama yeniden körlük. Hiçlik. Sadece bir düşünce yığını.

"Doruk!" diye yeniden bağırmayı denedim. Sesim çıkmıyordu. Sadece kafamın içindeki bir düşünceydi. Dalga sesleri yok oldu.

Görüntü yeniden geldiğinde bunalmaya başlamıştım. Nefes alıp vermek yine zorlaştı. Hava azalıyordu. Oksijen yetmiyordu. Duvarlar üzerime geliyordu.

"Ona böyle bir yalanı söylememi nasıl istersiniz?" Yeniden Doruk ama duyduğum ana ait değildi. Yaşı küçüktü. On sekiz bile değildi. "Babası yaşıyor!" dedi. "Bunu nasıl saklayacağız?"

"Saklayacaksın," dedi büyükannem. "Onun iyiliği için."

"Açıkla," dedi Doruk sertçe.

"Yaşadığını öğrenirse onun peşine düşer. Emsal kendinde değil. Maya'yı bu yaşında Soğukların ortasına atmak mı istiyorsun?"

"O da bir Avcı olabilir."

"Olamaz," dedi büyükannem. "Armoni var. Emsal'in bir kızı var, Maya'dan büyük. Akademi'de yaşıyor. Onu bu dünyadan uzak tutacağım."

"Babasına ihtiyacı var. O çok küçük, annesini kaybetti. Bırak babası yanında olsun. Emsal abi kötü biri değil." Doruk koltukta uyuklayan Maya'ya baktı. Halimi görünce orada uyuklamadığımı, bayıldığımı düşündüm.

"Emsal yolunu şaşıralı çok oldu. Maya'ya yardım edemez."

"Buna sen karar veremezsin!"

"Yakında gideceksin, Doruk," dedi büyükannem. "Onu görmene izin vermem. Kafasını karıştırma. Babasına ihtiyacı yok. Maya'da

uzak dur. Dila seçilecek. Dila'ya göz kulak olmalısın. Maya, senin meselen değil."

"Maya, her zaman benim meselem!"

"Sen Akademi'ye aitsin. Avcı olmayan kimse oraya giremez. Ona körü körüne tutamayacağın sözler verme."

"Onu bırakmam."

"Seçim şansın yok," dedi büyükannem. "Akademi'yi reddedemezsin. Ailen dışlanır. Kamer insan içine çıkamaz. Söz hakkını elinden almak istiyorsan sen bilirsin. Annen gibi baban da sürgün edilsin."

"Ne diyorsun sen?"

"Annen kendiliğinden mi gitti sanıyordun? Akademi'yi reddedemezsin. Akademi'yi reddedersen herkes seni reddeder. Bütün ailen bundan etkilenir. Sen de çekilirsen sıra Meyra'ya geçer. Kardeşinin bu dünyaya girmesini ister misin?"

Doruk, sinirden kaskatı kesildi.

"Ben de öyle düşündüm," dedi büyükannem.

Zihnim kıvranmaya başladı. Elimi uzatıp ona dokunmak istiyordum. Ağlama, Doruk... Senin suçun değil. Senin suçun değildi. Sorun değil.

Ağlama, Doruk...

Baskı şiddetini artırdı.

Dalga sesleri kulağımı yakmaya başladı.

"Maya..."

"Bir kurşun var, Maya..."

Sesler çok yakından geliyordu, o kadar yüksek şiddetle bağırıyordu ki duyamıyordum. Kelimeleri seçemiyordum. Oradaydı. Ses yeniydi. Ses sahiciydi. Ama ona ulaşamıyordum. Çıkmak istiyordum. Buradan çıkmak istiyordum. Yeter. Bu kadarı yeter. Daha fazla görmek istemiyorum. Hayatımı nasıl planladıklarını bilmek istemiyorum. Hayatımı nasıl bir uçurumdan aşağı yuvarladıklarını izlemek istemiyorum. Bitsin. Çıkmak istiyorum. Gözlerimi açmam lazım. Bitmesi lazım.

Gözlerimi açtım. Makineden çıkan sinyal sesleri. Isıtıcının uğultusu. Hareket eden birileri. Daha çok parlayan ışık.

Uyandı. Nasıl? Ne hissediyor? İyi görünmüyor? Neler oldu? O iyi mi?

"Sessiz ol, Pars," diye mırıldandım. "Lütfen sessiz ol, iyiyim." Kulaklarım çınlıyor, gözlerim ışığa alışmakta zorluk çekiyor ve kafamın içi uğulduyordu.

"Neden öyle bakıyorsunuz?" diye fısıldadım. Dermanım kalmamıştı.

"Pars bir şey söylemiyor, Maya..." dedi İklim dikkatle.

"Söylemiyordum," dedi Pars. "Düşünüyordum."

Gözlerimi kapattım. Midem bulanıyordu. Dilimin ucunda tuhaf bir tat vardı. İsli bir şey. Sanki bir yangını içime çekmiştim.

"İyi haber," dedi Yankı. "Bu iyi haber." Kontrollerini yaparken, Fetih yanıma gelip elimi tuttu, diğer eli alnımdaydı. Ateşimi kontrol ediyordu, dokunduğu anda ürpererek tepki verince çekildi.

"Çok sıcak," dedi Yankı'ya sonra hemen bana döndü. "Nasıl hissediyorsun güzelim?"

"Ne kadar oldu?"

"Neredeyse dört saat."

Yutkunmaya çalıştım ama acı bir tat mide borumdan yukarıya inip iyice yüzümü buruşturmama neden oldu.

"İyi görünmüyor!" dedi neredeyse öfkeyle.

"İyi," dedi İklim. "Bu etki normal. Bütün fonksiyonları iyi durumda." Kabloları çıkardığını hissettim. Başımın tepesindeki örümcek bacakları çekilince nihayet derin bir nefes aldım. Elimi uzattım, Fetih tuttu, doğrulmama yardımcı oldu. İklim bir peçete uzattı ama parmaklarım hareket etmeye hazır değildi. Fetih peçeteyi alıp jelden kalanları silmeye koyuldu. İşini bitirdiğinde Pars üzerimden çıkardığım gömleği uzattı, Fetih giydirirken kollarımı kaldırdım. Tek istediğim sandalyeden kalkmaktı. Anlamış olacak ki iki elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Dengemi birkaç saniye gözlerimi kapatarak zar zor buldum.

"Biraz su iç," dedi Yankı. Küçük bir şişe suyu açıp elime tutuşturdu. Birkaç yudum zorlanarak içtim, sıvı boğazımdan akarken başka bir karıncalanma hissi boy gösterdi.

"Bir ara çok heyecanlandın," dedi İklim. "Ne olduğunu hatırlıyor musun? Kalp atışların çok yüksekti." Not alıyor ve beklentiyle bana bakıyordu.

Her şeyi hatırlıyordum. Ne yazık ki her birini.

"Buraya ait olamayacak bir ses duydum," dedim masaya yaslanıp ağırlığımdan kurtuldum. "Dalga sesi. Sanki öyle bir yerden biri bana sesleniyordu." Zorlukla bir nefes daha aldım. "Doruk sesleniyordu ama duyamadım. Başka bir ana gittim."

"Tuhaf," dedi Yankı, İklim hızlı hızlı notlarını alırken.

"Ve sanırım İsis'i duydum. Tek bir şey söyledi. *Gerçeklere hazır mısın,* gibi bir şey. Nasıl kafamın içinde olabiliyor?"

"Oyun oynuyor," dedi Yankı. "Onun bariyerini aşamayacağımızı düşünüyor. Daha fazlasını da yapacak, buna hazırlıklı olmalısın."

"Sıraya girsin." Biraz daha su içmek için kendimi zorladım. Pars, elinde karton bardakla yanıma geldi. "Sıcak çikolata," dedi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Şu an içebileceğimi sanmıyorum." Şekerli bir şeyi düşünmek bile kusmak istememe sebep oluyordu.

"İstersen içeride dinlenme odası var, bir süre uzanıp kendini toparla. Zor olduğunu biliyorum ama bir şeyler yemelisin. Değerlerin düşüşe geçti, direncini kaybetmeni istemeyiz."

İklim'in içten nezaketine başımı zorlukla iki yana salladım.

"Buradan çıkıp biraz hava alırsam daha iyi hissedeceğim."

"Elbette," dedi. "Çok iyi iş çıkardın. Bir sonraki seferde görüşürüz. Ne zaman istersen."

Başımı sallamakla yetindim.

"Sana yemek gönderirim," diye seslendi İklim ama ona tepki veremeyecek kadar bitik haldeydim.

Fetih, kolunu etrafıma sarınca başımı göğsüne yasladım. Tüm ağırlığımı üzerine bırakmıştım ama zorlanıyor gibi görünmüyordu. Pars diğer tarafımdaydı. Beni dışarıya çıkardıklarını bile hayal meyal ha-

tırlıyordum. Soğuk hava ve yeraltı merkezinin kapağı kapandığında çıkan ses olmasaydı, başka bir uyku halinde olduğuma emin olurdum.

"Biraz duralım," dedim. Kenardaki oturaklardan birine gidip oturmama izin verdiler. Pars, epey tedirgindi ki bu gülme isteği yaratıyordu.

"Sandığım kadar kötü değildi," dedim beklenti dolu gözlerine. "Bilmediğim birkaç anıydı sadece. Çok zorlamadı. Bilincim açıktı."

"Hayal kırıklığına uğramıştın," dedi Pars.

"Aile draması..." diye açıkladım çünkü Fetih'in aklına başka bir şey gelmesini istemiyordum. "Onlar için hayatım boyunca acı çektim, izlemesi keyifli değildi ama sarsılmadım. Sadece bedensel olarak üzerimden tır geçmiş gibi hissediyorum."

"Duyguların ağırlığı," dedi Fetih.

"Gerçekten iyiyim," diye güvence verdim eline uzanıp. "Daha kötü olmasını bekliyordum." Kendimi tutamayıp güldüm. "O kadar kötüsünü bekliyordum ki kötümserliğim ilk kez işe yaradı ve daha az kötüye, *bu muydu yani* diyebiliyorum..."

"Hangi noktada tamamen aklını kaçıracaksın acaba." Pars, kahkaha atmaya başlayınca ben de midemi tutarak ona eşlik ettim. Temiz havaya çıkmak şimdiden daha iyi hissettirmişti.

"Üşüyeceksin," dedi Fetih. "İçeri gidelim mi?"

Uzattığı elini tuttum. Buna benim değil, onun ihtiyacı vardı anlaşılan.

"Ben bir arkadaşımla köpeğine bakayım, sabahtan beri uğramadım." Pars yanıma gelip kollarını etrafıma doladı. "İhtiyacın olursa bir telefon uzağındayım. İyi ol bebeğim."

"Teşekkür ederim," dedim. "İyiyim."

"Dikkat et ona." Fetih'e kaş göz yapıp diğer tarafa doğru yürümeye koyuldu. Parmaklarımı yeniden onun parmaklarına kenetledim. Odaya girene kadar bir şey söylemedi. Kapıyı arkamızdan kapattı. Beni bir anda kendine çekip sarıldı. Çok sıkı sarıldı.

Gülümsedim. Kollarımı boynuna doladım, nefes aldım. Parmaklarım sakinleştirmek için saçlarının arasında dolaşmaya başladı.

Kumral tutamlar, her zaman olduğu gibi yumuşak ve dünyanın en güzel hissiyle doluydu.

"Sen iyi misin?" diye mırıldandım boynuna doğru.

"İdare ediyorum."

"Yalan söylemiyorum, biliyorsun, değil mi?" Yavaşça geri çekildim. "İyiyim ben. Endişelenme."

"Bu bana daha kötü hissettiriyor," dedi çatık kaşlarının arasından. "İyi olman. Bu kadar şeye alışman." Sitemle güldü. "Acıya bağışıklık kazanman."

"Çok bilmiş Saruhan'a göre acı insanı güçlü kılıyormuş."

"Ve sen dünyanın en güçlü kızısın." Saçlarımı yüzümden nazikçe çekti. Gülümsedim, uzanıp yanağından öptüm.

"İşlerin varsa yalnız kalabilirim, bütün gün başımda bekledin." Temiz hava, biraz yürüyüş ve Fetih Yargıcı'nın kolları şimdiden çok daha iyi hissetmeme neden olmuştu.

"Olmak istediğim başka bir yer yok. Kâinatın hiçbir yerinde."

"O halde yapacak bir şeyler bulsak iyi olur," dedim sadece onu rahatlatabilmek için.

"Aklıma birkaç şey geliyor ama yine sinir krizi geçirirsin diye çekimserim."

"İkimizden birini öldürmeyecek bir şeyi tercih edeceğim."

Sırıttı.

"Seninle hiç film seyretmedik," dedi. "İster misin?"

"Daha çok isteyeceğim hiçbir şey yok," diye mırıldandım. "Kâinatın hiçbir yerinde." Anlık bir irkilme yaşadım. "Ama duş alayım, üzerime sinmiş bir şeyler var gibi hissediyorum."

"Tamam." Burnumun ucundan öptü. "Gidip bilgisayarımı alayım ve sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Anlaştık."

Ben banyoya girene kadar arkamdan baktı. Bir toz bulutuna dönüşüp dağılacakmışım gibi... Ama iyiydim. Suyun altında düşündüğüm tek şey, o dalga sesinin nereden geldiğiydi. O dalga sesini nereden bildiğimdi.

9. BÖLÜM: DUVARLARIN ARASINDA

Yaptığımız şeye seans demeye karar vermiştik, böylece ben kendimi daha az bir deney ürünü gibi hissediyordum. Bir gün aralıklarla seanslarımız devam etti. Toplamda dört kez gerçekleşti. Her biri diğerinden daha yorucu onlarca anın ve düşüncenin içinde savruluyordum. Çoğu geçmişten hatırlamadığım anlarla çevriliydi. Doruk ve geçmişim baskındı. Dalga sesini bir kez daha duymuştum ama yine o ana gitmeyi başaramamıştım. Benim izinli olduğum, seans yapmadığımız günlerde Fetih kendi araştırmalarını sürdürüyordu, seansların her birinde yanımdan ayrılmamıştı. En kısası bir buçuk saat, en uzunu beş saat sürmüştü. Yan etkileri, yorgunluk ve daha fazla yorgunluk ve daha fazla düşünce duyabilmek oldu. Seanslardan uyandığımda etkisi birkaç farkla değişen bir algı açıklığı yaşıyordum. İsteğim dışında birçok düşünceyi duyuyordum ve bastırmak gitgide daha da zorlaşıyordu. Yankı bunun iyiye işaret olduğunu, algımın genişlediğini söyleyip duruyordu.

İki gün önce izinli olduğum günlerde pratik yapmaya karar verdik. Bu esnada bana Pars eşlik ettiği için daha kolay geçiyordu. Aynı anda birden fazla kişinin zihnine girmemi istemişti Yankı. İlkinde Pars'ın düşüncelerine sızdım, kısa bir anlığına İklim'in de ama sonunda kustuğum için çok uzun sürmedi.

Terk edilme korkumun ağır basacağını düşünüyordum ama Yankı haklı çıkmıştı, sandığımın aksine -en azından şimdilik, en yoğun duygu hayal kırıklığı olmuştu. Ki gördüklerimden sonra buna şaşırmıyordum. Anılar büyükannem, babam, annem ve Doruk arasında gidip geliyordu. Dila'yı bir kez görmüştüm. Büyükannemin Kamer amcayla konuşmasını dinlemişti, her şeyi duymasına rağmen o yalanı sürdürmeye devam etmişti. İyi haber, artık Dila bana hiçbir şey hissettirmiyordu.

Bir kez daha koltuğa oturdum. Artık yadırgamıyordum. Benim aksime Fetih, hâlâ seanslar sırasında oldukça gergindi.

"Dalga sesine gidememenin bir nedeni var," dedi Yankı örümcek bacakları başımın üzerine inerken. Yine huylandım ama bu defa kıpırdamamayı başardım.

"Dinliyorum."

"Kaçınıyorsun."

"Anlamadım."

"Bir şeyden kaçıyorsun, bilinçaltın da onu saklıyor. Bu denemeler, bu sınırları aşabilmen için yapılıyor. Yüzleşmezsen kendi aklının içinde bile özgür olamazsın."

"Dalganın ne olduğunu bile bilmiyorum." Söylediği şeyin saçmalığına yüzümü buruşturdum. Dalganın ne olduğunu biliyordum ama gözlerimle görmemiştim ya da sesini duymamıştım, birebir şahit olmamıştım. "Neyden kaçınabilirim ki?"

Fetih, huzursuzca kıpırdandı. Yankı bir saniyeliğine ona bakıp bana geri döndü. "Doruk," dedi. "Dalga sesi Doruk'la ilgili. Ve bize anlattıkların sadece çocukluk yıllarınla alakalı. Yakın geçmişe gidemiyorsun çünkü senin bütün korkuların orada yatıyor."

"İlgisi yok."

"Var, Bayan Efnan," diye diretti ciddiyetle. "Onunla ne meselen varsa çözmek zorundasın. İkili ilişkilerin burada yapmaya çalıştığımız şeyden daha önemli değil." Tekrar Fetih'e baktı. "Hiçbir ilişki," dedi.

"Başlat," dedim dişlerimin arasından.

"İşte yine kaçıyor..." diye bıyık altından güldü. Sinirlenmeye başlıyordum ama makineyi çalıştırdığı için cevap veremeden gözlerim kapandı. Son anımsadığım şey öfkeydi, bu yüzden bu defa kolay olmayacaktı.

Henüz okulu bırakmadığım zamandan bir ana girdim. Çıkış saatiydi. Bahçede Cenk'le birlikte bankta oturuyor ve Meyra'yı bekliyorduk. Onu beklemekten nefret ederdim. Çıkış zili çaldığı an bu duvarların arasından uzaklaşmayı isterdim ama Meyra her zaman oyalanırdı.

Tıpkı Dila gibi.

Meyra nihayet geldiğinde, Dila çıkışa doğru yürüyordu. Çoğunlukla birbirimizi görmezden geldiğimiz için aynı eve de gidiyor olsak birlikte gidip gelmezdik. Meyra ve Cenk'le birlikte çıkış kapısına yürüdük. Kapının diğer tarafında, bir ağacın altında onu gördük. Meyra söylenmeye başladı. Cenk sadece sustu. Tıpkı benim gibi.

Dila, gülümseyerek ağacın altında onu bekleyen Doruk'un yanına yürüdü, uzanıp yanağından öptü. Doruk ona en iyi gülümsemelerinden biriyle bakıyordu.

"Bizi görmeden kaçalım," dedi Meyra. "Dün eve geç kaldığım için söylenecek."

"Onlar yüzünden yolu uzatmayacağım," diye karşı çıktı Cenk.

"Gıcıklık etme, Cenk."

Onlar atışırken daima olduğu gibi onun mavi gözleri hiçliğin ortasında benim acınası bakışlarımı fark etti. Başımı çevirme gereği duymadım. Hiç duymamıştım. Gözlerimin adresi onun masmavi gözleriydi. Bunu bana o söylemişti.

Dila'ya bir şey söyleyip bize doğru yürümeye koyuldu. Dila, beni fark edince yüzünü astı. O, gözlerini daha çok belirginleştiren mavi bir tişört giyinmişti, hava soğuk olmasına rağmen. Kollarımın arasındaki kitapları biraz daha sıktım.

"Seninle görüşeceğiz," dedi Doruk, Meyra'ya pek de hoş olmayan bir ifadeyle.

"Sen istediğini yapabiliyorsun," diye karşılık verdi Meyra. "Ben de arkadaşlarımla takılıyordum."

"Sus, Meyra." Bana döndü. "Duyduklarım doğru mu?"

"Benden duymadığın şeyleri bana sorma," dedim duraksamadan. Dila, nedense benimle ilgili her şeyi, özellikle de hoşuna gitmeyeceği şeyleri ona anlatmadan edemiyordu. Ve o ikisinin benim hakkımda konuşmasından ne kadar nefret ettiğimi ikisi de biliyordu.

"Sen söyleseydin senden duymuş olurdum."

"Söylemediğime göre." Kitapları daha çok sıktım.

"Kütüphaneye gel akşam," dedi.

"Ders çalışacağım."

"Kütüphaneye gel."

"Sevgilinin yanına git."

Dik dik gözlerime baktı. Dik dik gözlerine baktım. Her zaman olduğu gibi hiçbir şey değişmedi. Döndü ve Dila'nın yanına gitti.

"Gidecek misin?" diye sordu Cenk yola devam ederken.

"Hayır."

"O zaman kapına dayanacak." Meyra bunu gülerek söylemişti ama Cenk sinir olmuştu, en az benim rahatsız olduğum kadar.

"Onu seçtiyse neden seni rahat bırakmıyor?" diye söylendi Cenk. "Abinden nefret ediyorum, Meyra."

"Maya'yla abimin tuhaf ilişkisine karışmayı beş yaşında bıraktım," dedi Meyra. "Abim hep onun tarafını tutar ve o da hep abimin tarafını tutar. Bence sen de karışmayı bırak." Sonra yüzünü buruşturdu. "Hem Dila'yı neden bu kadar ciddiye alıyorsunuz? Abimin bir sürü sevgilisi oldu." Omuz silkti. Dila'nın da gelip geçici olacağını düşünüyordu. Belki öyle olurdu. Ama yine de o Dila'ydı. Benim kuzenimdi. Bunu yapmak zorunda değillerdi. Bile bile değil.

Başka bir anıya çekildim. Bu defa basket potasının oradaydık. Doruk basketbol oynuyordu. Ben kenarda oturmuş bir kitabın üzerinde, boş bulduğum yerlere bir şeyler yazıyordum. Başka kimse yoktu. Burası ikimizin olan sayılı şeylerden biriydi. Sadece bizim olan. Sadece bizimle ilgili olan.

"Yazmayı seviyorsun," dedi. "Neden kitapları karalamayı bırakıp bir deftere yazmıyorsun?" Top potanın içinden geçtiğinde memnuniyetle gülümsedi.

"O zaman bana ait olurlar," diye mırıldandım.

"Sana ait olsunlar."

"Bana ait değiller." Sadece ben hissediyorum ama benim değiller. Tıpkı senin gibi. Seni de bir tek ben hissediyorum ama benim değilsin.

"Sana aitler," dedi topu sektirirken. "En çok sana aitler. O cümleler. Yazılan harfler. Aslında çizdiğin tüm o hisler." Kendi kendine

gülümsedi. "Yaşamıyorsun, o yüzden iyi yazıyorsun. Konuşmuyorsun, o yüzden iyi yazıyorsun. Hissettiklerini bastırıyorsun, o yüzden yazabiliyorsun."

"Sadece yazarak mı yaşayabileceğimi söylüyorsun?"

"Sadece yazarak istediğin her şeyi yapabileceğini söylüyorum. Dünyalar da yaratabilirsin, dünyayı yerinden de oynatabilirsin."

Bu beni gülümsetti.

Top kenara yuvarlanırken, yanıma yaklaşıp benimle aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. Gözlerine bakmamı bekledi. Karşı konulamaz bir ifadeyle "Yalnızlık, anlatmaya kalktığında çok kalabalık bir his," diye fısıldadı. "Çok yoğun, sınırsız, içinde tüm duyguları barındıran. Bu tür bir yalnızlığın altından kalkarsın sen. Bu tür bir yalnızlığı çok güzel anlatırsın sen. O yüzden bırak sana ait olsunlar. Yaz, Maya," dedi. "Hiç durmadan yaz. O, altında yok olmandan korktuğum yalnızlığı anlatabildiğin kadar çok anlat. Anlat ki bölünsün, anlat ki parçalansın içinde." Saçlarımı yüzümden çekti. "Yaşa," dedi. "Yazdıkça yaşa. Bırak kelimeler kurtarsın seni, bırak kelimeler bari korkmadan sevebilsin seni. Senden geriye kelimeler kalsın."

"Bazen ölmüşüm gibi konuşuyorsun."

"Bazen ölmüşsün gibi hissediyorum."

"Seni bırakacağımdan mı korkuyorsun?"

"Ortadan kaybolacağından korkuyorum."

"Belki sen kaybolursun," dedim.

"O zaman daha çok yaz," dedi. "Bir gün ortadan kaybolursam belki bir kitapçının vitrininde, belki çok kalabalık bir imza sırasının önünde, belki de bir duvarda yazılmış sözlerini görebilirim."

"Fazla ışıltılı," diye burnumu kırıştırdım. "Ben gölgelerin arasında iyiyim."

"Herkesin gözünü kamaştırabilirsin."

"Tabii..." diye söylendim.

Duvarın önünden ayrılmayan küçük kızın, duvarların üzerinde cümleleri mi yazılacak?

Gözlerimi açtım. Bu defa kimseyi beklemeden kabloları kendim çıkarmaya koyuldum. Yankı, hemen makinenin yanına yaklaşıp başımın üzerine sabitli örümceği çıkardı.

"Çok kısa sürdü, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yeni bir duygumuz var," dedi İklim, kontrollerini yapıp notlarını alırken. Onun devam etmesini beklemeden koltuktan ayaklandım. "Özlem," dedi.

"Bugünlük yeter," dedim. "Yarın devam ederiz."

Fetih'le göz göze geldim. "Çıkalım mı?" diye sordum. Kapıyı açtı, önden yürümeme izin verdi. Açık havaya çıkana kadar hiç durmadım, her zamankinden daha aceleci adımlarla dışarıya çıktım.

"Biraz yürümek istiyorum," diye seslendim. "Odada görüşürüz."

"Maya," dedi arkamdan.

"Sonra, Fetih."

"Maya."

İstemeyerek de olsa ona döndüm. Dolu dolu olan gözlerimi gördü. Yüzündeki sert ifade, nefes verir gibi yumuşadı. Ellerimi sıktım ama boşunaydı.

"Sorun değil," dedi. "Onu özleyebilirsin. Bu yüzden sana kızmam."

"Ben kızarım," dedim. "Ben kızıyorum. Onu özlemek istemiyorum."

"Maya..." Yanıma gelip aramızda bir adım mesafe kaldığında durdu. "Bunun olacağını biliyorduk. Hayatının çoğunda o vardı. Bütün yüzleşmelerin öyle ya da böyle onunla ilgili olacak. Kendini bu şekilde kısıtlarsan sadece süreci uzatacaksın."

Sessiz kaldım.

"Yas tutmadın," dedi. "Vicdan azabı çekmedin. Onunla konuşamadın. Neden diye soramadın. Üzgün olduğunu söyleyemedin. Bunların hepsinden kaçtın. O fişi çektiğin için pişmansın, bununla yüzleşmek zorundasın."

"Daha önce onun için ne hale geldiğimi gördün," diye mırıldandım. Öfkem tamamıyla kendimeydi. "Bu daha beter olacak. Bunu mu izlemek istiyorsun?"

"Doruk orada bir yerde," Sabırla nefes verdi. "Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Ölümü bile çıkmadı ki bizim aramızdan. Şimdi yaşıyor. Şimdi onun yaşadığı yere gidebilmek için uğraşıyoruz. Bu her zaman senin seçimindi. Yine senin seçimin olacak. Onu affetmek istiyorsan affet. Onunla daha iyi olacaksan onunla ol. Artık bunun için seni suçlamam. Sana kızmam. Canını yakmaya çalışmam. Onun hayaletini aramızda gezdirmene gerek yok."

"Öyle bir şey-" Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yalnız kal," diye kesti lafımı. "Daha sonra odada görüşürüz." Dönüp uzaklaşırken hissettiğim acı daha da katlandı. Gözyaşlarımı tutamadım. Arkasını dönüp gittiğinde her şey daha kötü oldu. Kafamın içindeki şey neredeyse patlayacakmış gibi hissettim.

Kalp atışlarım çok hızlıydı. Her şey çok yoğundu. Düşüncelerim ve hislerim birbirine girmişti. Bunun neden olduğunu bile anlamıyordum. Ağlamamak için kendimi sıkmadım. Kimsenin olmadığı bir duvar kenarı bulup oraya yaslandım. *İşte yıllar geçti, yollar bitti, büyüdün, değiştin, bir dolu şey oldu ama hâlâ yaslanmak için duvar kenarına kaçıyorsun. Hâlâ yaslanmak için onun hayaletini kovalıyorsun.* Bu duygu içimde o kadar çoktu ki nasıl kurtulacağını bilmiyordum. Bu bir okyanusun musluğunu açmak gibiydi. Bitmiyordu. Ne yaparsam yapayım bitmiyordu. Azalmıyordu. Bitmesini en çok ben istiyordum ama olmuyordu. Her yerimdeydi. Bütün vücudumu kaplamıştı. Ruhumdan bile o taşıyordu.

Gözlerimi silip ayağa kalktım. Aklımda her şey tazeyken hırsla yürümeye koyuldum. Bu defa tek başıma yeraltı merkezine indim. İçeriye girdiğimde Yankı tek başınaydı. Bilgisayarın başında bazı incelemeler yapıyordu. Durmadan yürüdüm. Kendimi koltuğa attım.

"Tekrar," dedim.

"Bugünlük yeter-"

"Tekrar!"

Kenarda duran jeli alıp artık ezberlediğim yerlere sürmeye koyuldum. Örümcek bacaklarını kafamın üzerine yerleştirdim. Hızlı hızlı

soluk alıp veriyordum. Gözlerimden hâlâ yaşlar akıyordu, sildikçe daha fazlası ama önemi yoktu.

"Bu sağlıklı olmaz."

"Beni zorlamak istemiyor muydun?" Sesim çatallıydı. "Şu an kendimi zorluyorum ve lütfen, cesaretim kırılmadan başlat şunu. Başlat, bitsin artık." Yeniden gözyaşlarını sildim.

"Nasıl istersen." Başlattı. Daha arkama yaslanmadan bilincim beni içine çekti. Sırtımın koltuğa çarptığını hissettim ve aynı şiddette onlarca kapı hızla açılmaya başladı. Geriye doğru düşüyordum. İki yanımda belki yüzlerce kapı vardı. Kapalı olana doğru yaklaştım. Kapı büyüdü ama açılmadı. Anahtar deliğine kadar ben küçüldüm. O delikten içeriye düştüm. Yere çarptım. Düşmenin şiddetiyle sarsıldım. Önümde hâlâ kapalı siyah kapı duruyordu ama açık havadaydım. Çok iyi bildiğim o yerdeydim. Her karışını ezbere bildiğim o mor menekşelerle dolu çayıra çıkan ormanın ucundaydım.

Ayağa kalktım. Durmadım. Koşmaya başladım. O gece olduğu gibi. Bu defa yetişmeyi umut ederek. Daha hızlı koştum. Bu defa ağlamadan, zorlanmadan ve bu defa daire üzerine daire çizmeden. Sonunda oraya vardım. İşte oradaydı. Mor menekşeler oradaydı ama bu defa Doruk yoktu. Bilinçaltımın oyunlarından bir başkası.

Kapıyı açıp dışarıya çıktım.

Yeniden düşmeye başladım. Anahtar deliği genişledi. Bu defa daha sert düştüm. Yine ormanın kıyısındaydım. Daha hızlı koşmaya başladım. Midem bulanana, dalağım şişene kadar ve acı beni dizlerimin üzerine düşürene kadar koştum ama hiçbir şey yoktu.

Tekrar kapıdan dışarıya çıktım.

Yeniden düşmeye başladım. Bu defa anahtar deliğini kafamın içinde gözümde canlandırdım. Daha hızlı genişledi. Daha hızlı düştüm. Ayağa kalktım. Koşmaya başladım. Saçlarım yüzüme çarpsa da koşmaya devam ettim. Elimdeki metalin soğukluğu avuç içimi terletmişti. Elim. Metal. Soğukluk.

Gözlerimi aşağıya indirdim. Sağ elimde, avucuma oturan küçük bir silah vardı. Timur'dan aldığım derslerden hatırlıyordum. İçgü-

düsel bir hareketle silahı kontrol ettim. İçi doluydu, emniyeti açıktı. Bir kıpırtı oldu. Başka bir içgüdüyle silahı iki elimle kavrayıp arkamdaki kişiye doğru kaldırdım.

Doruk, namlunun ucundaydı. Alnı silahın hizasındaydı. Göğsüm şiddetle şişti. Kaşları çatıktı. Bir hayal kırıklığı. Hayır, suçluluk.

Yarattığı hayal kırıklığına bakıyordu.

"Tetiği çeksen daha az ölümcül olurdu," dedi.

Nefes alıp verişim hızlandı. Hızlandı. Hızlandı. Kendi nefesimin arasında boğulduğumu hissettim. Gözlerimi kapattım. Sıkı sıkı kapattım. Tetiği çektim. Gözlerimi açtım. Yoktu.

Yeniden kapıdan dışarıya çıktım.

Bu defa daha hızlı düştüm. Yeniden koşmaya başladım. Elimde yine silah vardı. Yine bir kıpırtı duydum. Bu defa kim olduğunu bilerek döndüm ona.

"Neden?" diye sordum ağzını açmasına izin vermeden. "Neden?"

Tetiğe bastım. Gözünden bir damla yaş aktı. Şimdi buradaydı. Sırtımı ona döndüm.

Kapıdan dışarıya çıktım.

Yeniden düşmeye başladım. Koşmaya başladım. Mor menekşelerin arasında duraksadım. Elimdeki silaha baktım. Bir kıpırdanma. Döndüm. Tetiği çektim. Yere düştü.

Yeniden kapıdan dışarıya çıktım.

Daha hızlı, daha sert düştüm. Neredeyse şuurumu yitirdiğimi düşündüm. Menekşelere kadar koştum. Soluk soluğa silahı ona doğrulttum.

"Neden?" diye sordum. "Bana bir şey söyle. Bana kahrolası bir sebep ver."

"Bunu yapmak istemiyorsun," dedi.

Tetiği çektim.

Yeniden kapıdan çıktım.

Bu defa düşmedim, kapıdan çıktığımda yeniden oraya döndüm. Yaklaşmadım. Durdum. Koşmadan bekledim. Ne arıyordum? Ne istiyordum? Neyi dileniyordum hâlâ? Hâlâ, bunca yıl sonra, bunca olup bitenden sonra ne istiyordum? Ne istiyordum Doruk'tan? Niye istiyordum?

Kıpırdama oldu.

Namluyu bu defa alnına bastırdım.

"Ne istiyorsun benden?" dedim ağlayarak. "Ne istiyorsun benden, Doruk!"

"Bunu yapmak istemiyorsun."

"Durdur o zaman beni!" Daha çok ağladım. "Bunu yapmama neden izin veriyorsun? Bütün bunların başıma gelmesine neden izin veriyorsun? Bana bunu yapmalarına nasıl izin verdin, Doruk? Neden izin verdin?"

Parmaklarını uzatmasını, silahı elimden almasını, bana sarılmasını, yalanlar söylemesini, bana iyi hissettirecek tek bir şey söylemesini bekledim. Nefes alabilecek bir şey söylemesini. Hayatıma devam edebilmem için bir şey söylemesini.

Tetiği çektim.

O yere yığılırken ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Ağlamaya başladım. Eli parmaklarıma uzandı. Bu bana daha büyük bir ıstırap verdi.

"Neden, Doruk!" diye bağırdım. "Neden?"

"Ağlama."

"Neden?" Acıyla inledim.

Kapıdan dışarıya çıktım.

Yeniden oradaydım. Ağır ağır, ayaklarımı sürükleyerek ilerlemeye koyuldum. Silah artık parmaklarımın ucunda, düşmek üzereydi. Bir kıpırdama oldu. Bu defa ona doğru dönmedim. Dizlerimin üzerine çökmemek için direndim.

"Kim yaptı?" diye sordum. "Kim yaptı, sana bunu kim yaptı?"

O gece, elleri hâlâ ellerimdeyken... Hâlâ gözlerime bakabiliyorken, hâlâ konuşabiliyorken ve kalbi hâlâ atıyorken sorsaydım bana söyler miydi? Sorsaydım söyler miydi? Yoksa yine yalan mı söylerdi? Yine onu mu seçerdi? Yine beni mi terk ederdi?

Sessizlik.

Yeniden kapıdan çıkmak için uzandım, dizlerimin üzerindeydim artık. Sürünerek ilerledim. Kapı açıldı. Yeniden oradaydım. Menek-

şelere kadar sarsak adımlarla kendimi zorla ittirerek yürüdüm. Parmaklarımın ucundaki silahı sıkarak arkamı döndüm. Oradaydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim. Bunun üstesinden gelemiyorum. O fişi çektiğim gerçeğiyle yüzleşemiyorum. Seni öldürdüğüm gerçeğini sindiremiyorum. Sana bunu yapamazdım, Doruk. Ben sana bunu yapamazdım. Biz birbirimize bunların hiçbirini yapamazdık. Canım çok acıyor. Dayanamıyorum artık, çok canım acıyor." Silahı alnıma dayadım. Bana doğru bir adım attı.

Tetiği çektim.

Sinyal sesi. Daha fazla sinyal sesi. Büyük bir basınç. Şiddetli bir sarsıntı. Gürültü. Yanıp sönen ışıklar. Sinyal sesi. Çok uzaktan gelen sesler. Daha fazla basınç. Çınlama. Şiddetli bir uğultu. Daha çok sarsıntı. Baskı. Soğuk.

Sersemleyerek gözlerimi araladım. Neler olup bittiğini anlayabilmem için on saniye geçmesi gerekti. Bunu biliyorum çünkü içimden hâlâ sayıyordum. Başımın ucunda ayakta durmakta zorlansa da örümcek bacaklarını bırakmayan Pars, koltuğun hemen yanında bedenimi koltuğa sabit tutmak için çabalayan Fetih ve makineleri tutabilmek için İklim oradaydı. Yankı'yı ilk başta göremedim. Tavandan sarkan lambalar, birisi tutup hızla ileriye doğru itmiş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Masanın üzerinden yere düşen şeyler, duvarlardan düşenler, makinelerin birbirine çarpma sesi...

Biri elini yüzüme bastırmış ve dakikalar sonra çekmiş gibi derin bir nefes aldım. Doğrulmak için kendimi yaslandığım yerden ittim ama Fetih'in üzerimdeki baskısı buna izin vermedi. Sarsıntı durdu. Birkaç saniye daha eşyalar düşmeye devam etti. Tavandan sarkan lambaların durmasıysa çok daha uzun sürdü.

Yankı'yı o zaman gördüm. Gözlerime bir ışık tutuyordu. Göz kapaklarıma bir şeyler yapıyordu. Ağzımı açıyordu. Beni çekip sırtıma baktı. Kulaklarımı kontrol etti. İklim bir şeyler söylüyordu ama kulağımdaki basınç söylediklerini duymamı engelliyordu. Yankı elini uzattı, ne istediğini duymamıştım ama İklim ona pamuk uzattı. Yankı pamuğu burnuma bastırırken Fetih kenarda, kaşlarını çatmış ve

neredeyse korkmuş halde bekliyordu. Pars onun yanına geldi. Elini Fetih'in omzuna bastırdı.

Yankı bir şey söyledi. Gözlerimin hizasına çekilip dudaklarını kımıldattı. Dikkatimi çekmek için ellerini sallıyordu. Dikkatim zaten ondaydı? Neden böyle davranıyordu? Gözlerimi kırpmaya çalıştım. Hayır, kirpiklerimi hissedememiştim. Tekrar denedim. Elimle gözlerime ulaşmaya çalıştım ama kollarım hareket etmiyordu.

Bilincim kapalıydı. Olup biten her şeyi zihnimde görüyor veya duyuyordum. Her şeyi görüyordum. Gözlerim kapalıyken bu nasıl mümkün oluyordu. Çok fazla ses, çok fazla düşünce. Sadece odaklanmalıyım. Kapılar yok. Ben buradayım. Onlar burada. Seslerini duyabiliyorum. Hayır, konuşmaları duyamıyordum ama eşyaların seslerini duyabiliyordum.

"Maya..." dedi Fetih.

Fetih...

Uyanmalıyım. Uyanmalıyım. Çok endişelenmiş olmalı. Ona daha fazla bütün bunları yaşatamam.

. Uyan. Uyan.

Fetih orada.

Uyan.

Seni hiç yalnız bırakmadı, sense haddinden fazla bıraktın onu.

Gözlerimi açtım.

Derin bir nefes aldım.

Bu defa elleri beni doğrultmak ve nefes alabilmem için sırtımdaydı.

"Maya," diye seslendi yeniden.

"İyiyim." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. İçgüdüseldi. Sadece endişelenmesini istemiyordum. Bildiğim tek şey buydu.

Gözlerim etrafta dolaştı. Gözlerim kapalıyken gördüğüm her şey gerçekti. Tavandaki lamba çıplak gözle zor ayırt edilecek kadar sallanıyordu şimdi ama titreşimlerini görebiliyordum. Eşyalar yerlere savrulmuştu. Birkaç, çok önemli gibi görünen cihaz bile.

"Ne oldu burada?" diye soludum nihayet.

Yankı, başka bir pamukla burnuma müdahale etti. Bu defa sadece pembe küçük bir leke. Sonra diğer pamukları gördüm. Çöp kutusunun neredeyse yarısını doldurmuşlardı. Koca bir kanlı yığın vardı. Gözlerim Fetih'e ve Pars'a kaydı. Kanım onlar için ölümcüldü.

"Dokunmadık," dedi Pars, ellerini suç işlemiş gibi kaldırarak. "Yaklaşmadım bile."

Gözlerim Fetih'e kaydı. İklim nihayet kabloları üzerimden çıkardığında koltukta doğruldum. Ayağa kalktım. Ellerim yüzünde dolaştı.

"İyi misin?" diye sordum.

Bileklerimi yakalayıp yüzünden uzaklaştırdı. "Maya, asıl sen iyi misin?" dedi panikle. "İki buçuk gündür kafanın içindesin."

Gözlerimi istemsizce açtım. Neden bilmiyorum ama Yankı'ya döndüm. Sanki herhangi bir kişiden daha onay almak istiyordum.

"Deprem oldu," dedi. "Deprem yarattın. Ne yaptın? İlk kez böyle bir şey görüyorum. Bu gerçeklikte bir doğal afet olmaz. Çok şiddetliydi. Ne oldu?"

Bunun doğru olmadığını biliyordum ama şu anda, kafama bir silah dayayıp tetiği çektiğimi söylemek için uygun bir zaman gibi gelmemişti. Özellikle Fetih bu şekilde bakarken.

"Söyle," dedi düşüncelerimi duymuş gibi. "Maya, bunu saklayamazsın, benimle dalga mı geçiyorsun!"

Endişesi öfkeye dönüşüyordu. Burnundan soluyordu. Pars ve İklim aynı rahatsız edici bakışları paylaşıyordu. Yankı da dümdüz bir merak vardı. Benim yüzümde ne olduğunu merak ettim. Bir yığın halinde olan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama içinden çıkamıyordum. Rahatsız derin bir nefes aldım.

"Kendimi vurdum," diye itiraf ettim gözlerimi kapatıp.

"Sen ne dedin?"

"Elimde bir silah vardı, kendimi vurdum."

"Dalga geçiyorsun?" Diğer tarafa doğru dönüp hareket etme ihtiyacı hissediyor gibi birkaç adım attı. "Dalga geçiyorsun." Başını iki yana salladı. "Benimle dalga geçiyorsun!" Masaya tekme attı, depreme karşı durabilmişti ama Fetih Yargıcı'nın öfkesi onu yere savurdu.

"Herkesin gelmesi an meselesi," dedi Yankı. "Şimdi sırası değil, Fetih."

"Şimdi sırası değil mi!" diye gürledi. "Şimdi sırası değil mi? Kendini öldürmeye kalkmış! Kendini öldürmeye çalışmış."

"Hayır, öyle değil." Ona doğru bir adım attım ama öfkesi aramızda çok kalın bir duvar ördü.

"Aptal mısın!" diye bağırdı hoyratça. "Aptal mısın! Sen zihninle her şeyi yapabilirsin. Yarattığın illüzyon gerçek olur. Elinde bir silah varsa onu karşındakine çevir! Kendine değil!"

"Geliyorlar..." diye mırıldandı İklim, kapının oradan aceleyle.

"Kendi isteğimle yapmadım, Pars," diye itiraz ettim, Fetih'e ulaşamayacağımı anlayınca. "Sadece oldu. Ne olduğunu anlamadım bile. Oradaydım, elimde bir silah vardı, aynı döngüyü tekrar tekrar yaşadım. Sonra silahı kendime çevirdim ve tetiği çektim. Ne olduğunu bilmiyorum." Hızlı hızlı soluk alıp veriyordum, bunun ne kadar yanlış olduğunun ve bunu duymanın onlar için ne anlama geldiğinin farkındaydım.

Kapı açıldı. Fetih'in annesi ve Esila'nın babası, arkalarında da birkaç kişiyle birlikte içeri girdi. Yüzleri mahkeme duvarı gibiydi.

"Ne oluyor burada?" diye sordular ve gözleri nedense benim üzerimdeydi. Yanındaki adamlar her an bir şey yapmaya hazır tetikte bekliyorlardı.

Fetih, kapıyı çarpıp çıktı. Çarptığı kapı beni geri savurmuş gibi hissedip irkildim.

"Size sordum," dedi annesi.

"Bütün bunlara bir de birilerine hesap vermek için katlanmıyorum!" diye bağırdım. "Yankı'yla görüşün." Yanlarından geçip ben de çıktım. Pars hemen bana yetişti.

"Gerçekten bilerek yapmadım!" dedim hızla yürürken. "Kızmasını anlıyorum ama açıklamama izin verseydi..."

"Parçaları birleştiriyor ve bu defa yanlış sonuçlara varıyor," dedi. Beni koridorun ortasında durdurdu. "Sen iyi misin?"

"Sanırım, bilmiyorum. Garip hissetmiyorum." Bunu söyler söylemez başımda bir zonklama oldu ama baş edilebilirdi. "Parçaları yanlış birleştiriyor derken ne demek istedin?"

"Seni en son gördüğünde Doruk meselesi yüzünden biraz sıkıntı çıkmış sanırım."

"Çünkü yanlış yorumluyor!" diye ağlamaklı bir şekilde söylendim.

"Yalnız kalman için odaya çok geç gitti ve orada olmadığını fark edip bana geldi, benim yanımda da değildin. Haliyle korktuk, yine uyurgezerlik falan yapıyorsun diye. Etrafa bakındık ama yoktun. Ne kadar çıldırdığını tahmin edersin. Ben de çok endişelendim. Sonra İklim, Yankı'ya haber vermek için gittiğinde seni orada görmüş. Yankı, başından ayrılamadığı için kimseye haber verememiş ama bana kalırsa bilerek haber vermedi. Haliyle Fetih'le birbirlerine girdiler. Ve sen asla uyanmak bilmedin. Bu esnada özlem duygun ağır basıyordu, sonra acı çektin, sonra pişmanlık vardı... Muhtemelen Doruk yüzünden kendini öldürmek istediğini falan düşünmüştür."

Başıma daha şiddetli bir ağrı girdi ve birden altında kalıyormuş gibi hissettim. Daha derin nefes almaya çalıştım.

"Sen de mi öyle düşündün?" Sesim hissettiğim kadar zayıftı.

Ensesini kaşırken "Düşünmedim desem inanır mısın?"

"Hadi ama Pars," diye inledim. "Ben neden kimseye kendimi anlatamıyorum!"

"Bebeğim," dedi. "Adam zeki ama sonuçta robot değil. Ona yakın bir şey. Ama aşk onu da aptallaştırıyor. Gerçi buna aptallık demezdim. Maya, orada aklının içine girip duruyorsun. Hayatının tümünde Doruk vardı, saatlerce o anıların içindesin. Fetih'le kaç tane anın var? Kaçı hatırlanmaya değer? Birbirinizin canını okudunuz. Öldürdüğün Doruk için bile geçmişteki güzel anlar için özlem besliyorsun ama ikinize ait kaç güzel şey var?"

"Fetih, böyle şeyler düşünmez..."

"Ben düşünebiliyorsam o mu düşünmeyecek?" Güldü. "Bazen gerçekten aptalın tekisin, değil mi?"

"Hey!"

"Aptalsın ama."

"Hey!"

"Riva'yı kıskandığın günleri hatırlatmamı ister misin sana? O sarayda huysuzluğunla hepimizi öldürecektin. Gün yüzü göremedik senin yüzünden. Ve o zaman aşk meşk de yoktu." Kaşlarını kaldırıp imayla gözlerini üzerime dikti.

"Birbirimizin canını okuduk," diye kabul ettim. "Ama onunla yaşadığım en kötü zaman bile benim için anılarımın en iyisi," dedim. "Seninle de öyle. Bunu bilmiyor musunuz?"

"Hımm..." dedi düşünür gibi. "Hayır!"

"Nasıl bilmezsiniz?"

"Evliya mıyız biz?"

"Pars, sen benim bu dünya üzerinde isteyebileceğim tek arkadaşsın. Daha iyisi olamaz. Hayatımda en kötü hissettiğim anlardan biri, meşhur ihanetimden sonra bana bomboş gözlerle baktığın zamanlardı. Bana yeniden güldüğünde üzerimden bir yığın acı kalktı. Fetih hakkında konuşamam bile."

"Arada konuşsan iyi olur." Elini destek olmak ister gibi omzuma bastırdı.

"Tanrım..."

Merdivenleri tırmanırken gereğinden fazla destek alma ihtiyacıyla duvara tutunmuştum. Kapaktan dışarıya çıktığımızda yerimde sendeledim. Kafamın içinde çok ses vardı. Hepsi yüksek sesliydi. İnsanlar sorguluyordu. Beni sorguluyordu. Yaşanan şiddetli sarsıntıyı sorguluyordu. Neler olacağıyla ilgili çok fazla teori kuruyorlardı. Sesler o kadar çoktu ki kimin ne dediğini ayırt edemiyordum.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Pars.

Bir şeyim olmadığını ima edercesine elimi salladım. "Gidip onu bulayım." Yürümeye koyuldum ama gözlerim sersemliyordu. Derin derin nefes almaya çalıştım. Ben bilim insanı değildim ama bir şey yaptığımı hissediyordum. Bir şeyin farklı olduğunu hissediyordum. Bir şey kırılmadıysa da çatlamıştı. Karıncalar kafamın içinde sürü halinde dolaşırken zorlanarak odaya ulaşmayı başardım. Kapıyı çalmadan içeriye girdim. Rahatlayarak nefes verdim.

Pencerenin önünde, elinde bir kadehle gökyüzünü izliyordu. Aklından ne geçtiğini düşünmek istemedim.

"Fetih," diye seslendim. Dönüp bakmadı. Sesimle birlikte sırtının nasıl gerildiğini seyretmek zorunda kaldım. "Lütfen, konuşabilir miyiz?" Kelimeleri duraksayarak birkaç saniye gecikmeli söyledim. Kafamda o kadar çok düşünce ve ses vardı ki kendiminkini onların arasında duyamıyordum.

"Hadi..." diye inledim yanına kadar gidip koluna dokundum. Yine bana dönmedi. "Bilerek yapmadım, neden bana inanmıyorsun?"

"Hadi ama Maya," dedi sinirle döndüğünde. "Aklın olmayan bir şeyi yaratmaz. O düşünce orada bir yerde olmasaydı yapamazdın. Bunu bilmiyor musun?"

Sesi yine gecikmeli olarak geldi. Bir sürü düşünce arasında onunkini ayırt etmeye çalışıyordum.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Bu doğru olamaz."

"Tabii." Yapay bir şekilde güldü. "Daha önce hiç kendini öldürmek istemedin. Daha önce onun peşinden ölüme gitmedin." Kadehi kafasına dikti.

"Ona âşık değilim! Saçmalama artık."

"Peki bana?" Nihayet döndüğünde yüzünde buz gibi bir öfke vardı. "Beni sevdiğini kendine bile söyleyemiyorsun sen."

"Çarpıtıyorsun." Ayakta durmakta zorlanınca yatağın üzerine oturdum. "Lütfen saçmalamayı bırak. Bütün bunlar çok saçma."

"Çok saçma," diye onayladı hızlı hızlı kafasını sallayarak. "Senin için her şeyden vazgeçtim. Senin için herkesten vazgeçtim. Senin için kendimden de vazgeçerdim-"

"Bunları ben istemedim!" diye kestim sözünü.

Kadehi duvara fırlattı. "Evet, sen istemedin. Sen sadece senden vazgeçmemi istedin. Bırakıp gitmemi. Pes etmemi istedin. Hiç kimseden, şartlar ne olursa olsun vazgeçmeyen Maya Efnan, benden vazgeçmemi istedi çünkü sen vazgeçmeye hazırsın. Çünkü sen vazgeçmek için yanıp tutuşuyorsun!"

"Bu tartışmaya devam edeceğiz," dedim, başımı tutarak ayağa kalktım. "Bir sorun var." Gözlerimi birkaç kez kırpmaya çalıştım ama çok tutamıyordum. "Kafamın içinde bir şey oluyor. Çok fazla düşünce var. Kendi sesimi bile zor duyuyorum. Yanlış olan bir şey var."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ne olup bittiğini anladığını varsaydım. Ellerini kollarımın üzerinde hissettim, bir saniye sonra beni yakalamaya çalıştığını hissettim. Bir saniye sonra ayaklarım yerden kesildi. Hareketlilik. Daha çok baş dönmesi. Korkunç mide bulantısı. Gittikçe artan vızıltılar...

Su sesi...

Bu defa kafamın içinden gelmiyordu. Soğuk küvet... Sıcak akan su. Durakladım.

"Nefes almaya odaklan," dedi. "Sadece nefesine odaklan."

Yaslandığım yerden doğrulduğumu hissettim. Gözlerimi açmıştım. Başımı altından kavradı. Beni geriye doğru yatırdığında bu defa başım zemine yaslandı. Biriken suyu kıyafetlerimin üzerinde hissetmek üşümeme neden oldu ama bundan şikâyet etmedim. Saçım ıslandıkça ağrı durgunlaşıyordu. Su sesine odaklanmaya çalıştım. Su yükseldikçe sesi azaldı. Kulaklarımın hizasını geçti. Suyun kulaklarıma dolduğunu hissettim. Kafamın içindeki baskı şiddeti azaldı. Su yükseldi, önce dudaklarımın sonra burnumun üzerine çıktı. Ve nihayet sakinlik. Nihayet sessizlik. Rahat bir nefes verdim.

Tanrım, şükürler olsun.

Çok sıkı topladığım saçı saatler sonra açmışım gibi bir rahatlık tüm saç diplerimden bütün bedenime yayıldı. Su bile artık sıcaktı.

Suyun altında nefesimi tutabildiğim kadar tuttum, sonunda elimi küvetin kenarlarına tutunup kendimi yukarıya çektim. Derin bir soluk aldım. Sadece akan suyun sesi... Tekrar, şükürler olsun... Öğrulup sırtımı küvete yasladım.

"Beni yaşatmak için öldürüp duran sensin," dedim işaret parmağımla ona doğru sallayıp. "Boşuna tartışıyorsun benimle." Belli belirsiz gülümsemeye çalıştım ama öfkesini hâlâ hissedebiliyordum.

"En azından suyun içinden çıktın," dedi.

"Kendimi öldürmeye çalışmadım!" Dişlerimi sıkıp dik dik ona baktım.

O da sırtını küvetin dış tarafına yasladı. Artık sadece yandan görüyordum onu ve o beni görmek istemiyordu anlaşılan.

"Bana evlenme teklifi ettiğinde hiç düşünmeden hayır demiştim," dedim. "Bir saniye bile düşünmedim. Çünkü artık onu sevmediğimi biliyordum. O şekilde sevmediğimi. Bununla ilgili bir soru işaretim yok. Tereddüdüm yok. Bu bir seçim değil." Üzerimde sırılsıklam olan kazağı ve içimdeki tişörtü çıkarıp kenara bıraktım. Saçlarımı önüme, sutyenimin üzerine çektim.

"Birkaç gün önce bir anı gördüm." Suyun içindeki parmaklarıma baktım. "Daha kundaktaydım, bebektim. Büyükannemin evinin önündeydim. Evde kimse yoktu. Işıklar yanmıyordu. Ormanın içinden, ağaçların arasından Doruk çıktı. O da çocuktu ama benden büyüktü. Kucağında bir bebek vardı. Kim olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Güldüm.

"Kapıya vurdu birkaç kez ama kimse açmadı. O da çocuktu. Sonra basamaklara oturdu. Üzerindeki montu çıkarıp benim üzerime örttü. Kollarına sığmıyordum bile çünkü o da çocuktu. Karanlığın içinde saatlerce soğukta bekledi. Birkaç saat sonra büyükannem geldi. Orada ne yaptığını sordu. Annemin benimle ormana girdiğini görmüş, o da peşimizden gelmiş, annem beni bir ağacın altına bırakıp gitmiş, Doruk oyun oynuyoruz sanmış, annemin saklandığını sanmış ama annem ortaya çıkmamış. Ben ağlamaya başlayınca beni alıp eve getirmiş. Annem kayboldu sanmış." Dudağımı ısırdım. "Annem beni kaç kez terk etmiş sayamadım Fetih, kaç kez öldürmek istemiş sayamadım. Ve bunu neden yaptığını bilmiyorum, beni bu cehennemden çıkarmaya mı çalışıyordu yoksa benden kurtulmaya mı?" Gözlerimi silmeye çalıştım.

"Neredeyse hepsinde Doruk oradaydı. Annemin beni bıraktığı yerlerde Doruk oradaydı. Bunu kimseye anlatamıyorum. Bir insan annesini nasıl severse, nasıl onun kucağında büyürse ben ve Doruk öyle büyüdük. Herkes gittiğinde o yine benim yanımdaydı. Kimse

olmadığında yine oradaydı. Benim kimsem yoktu, o benim için sahip olmadığım herkes olmaya çalıştı. Bu yüzden ondan kopamıyorum. Çünkü annemdi, babamdı, kardeşimdi, arkadaşımdı, her şeydi. O tek bir kişi ama içimde çok kalabalık. Bu yüzden onunla ilgili her şey çok büyük. Çünkü bir kişilik değil."

Sigarasını uzanıp dudağından aldım.

"Son birkaç yılımda onunla kavga edip duruyorduk. Sürekli birbirimizi hayal kırıklığına uğrattık. Sadece o değil ki! Ben de onun olmamı istediği gibi biri olmadım. Ama aramızda kocaman bir çocukluk var. Çocukluğumu silip atamıyorum. Çocukluğumdan nefret edemiyorum ve inan bana bazen etmeyi çok istiyorum. Şimdi her şey daha kötü çünkü ben kendi hayatımı izleyebiliyorum, berbat durumda olduğumu düşünüyordum..." Güldüm. "Sen bir de küçük Maya'yı gör... O anlardan birinde koşup ona sarılmayı denedim, ağlama Maya, demek istedim. Olmadı. O tek başına. Ve Doruk'tan başka kimsesi yok. Ve ben şimdi Doruk'a değil, o küçük kıza ihanet etmiş gibi hissediyorum. O küçük kızı hayal kırıklığına uğrattım. onun kahramanını öldürdüm." Omzuna dokunup başını bana çevirene kadar bekledim. Nihayet gözleri gözlerimi bulduğunda içtenlikle gülümsedim.

"O küçük kızın, o yalnızlığın içinde mavi gözlü çocuğa hayran olmaması mümkün değildi. Sonra kız büyüdü. Sonra çocuk büyüdü. Sonra masal bitti. Küçük kız büyüdüğünde kendinin kahramanı oldu. Ama bunu o çocuktan öğrendi."

"O küçük kız hep onu sevecek," dedi.

"O küçük kız büyüdü," dedim. Sigarayı küvetin kenarında söndürdüm. Tutunarak ayağa kalktım, pantolonumun üzerinden bir dolu su aktı ve birazı onun üzerine sıçradı ama kımıldamadı. Küvetten çıkıp tam karşısına, dizlerimin üzerine oturdum. Bana bakması için yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ve büyüdüğümde ne öğrendim, biliyor musun?" diye sordum. Yavaşça ona doğru eğildim, kaşlarını çattı. Dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. "Küçükken kızlar hayran olur, büyüdüklerindeyse âşık olur."

Belimden tutup beni bacaklarının üzerine çekti. "Beni öpmen için biriyle evlenmeye karar vermem ya da cinnet geçirmem mi gerekiyor?"

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. "Biriyle evlenmeye karar verirsen seni öldürmek zorunda kalırım." Yanağından öptüm. "Ama seni öpmem için gerekli olan tek şey ölüm riskinin olmaması." Yeniden öptüm. "Farkında değil misin? Aşk gerçekten Fetih Yargıcı'yı bile aptallaştırabiliyor mu emin değilim ama bil diye söylüyorum; sana sarılmadan uyuyamıyorum, bazen sadece sana daha sıkı sarılmak için uyanıyorum, tenini çok seviyorum, kokunu üç kere çok seviyorum."

"Üç kere çok?"

"Çok çok çok yani." Gülümsedim. "Bu kumral tutamları..." Parmaklarımı yeniden saçlarının arasında dolaştırıp bu defa birkaç tutamı kavradım. "İlk gördüğüm andan beri aklımdan çıkaramıyorum."

"Hım... O yüzden mi bana Kumral diyordun?"

"Sana hâlâ Kumral diyorum."

"Eskisi kadar sık değil."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Kollarımı boynuna doladım. "İki günde beni özledin mi?" Bir noktadan sonra şaşırmayı bırakacağımı düşünüyordum ama kolaylaşmıyordu. İki gün boyunca kendi aklımın içinde bir döngüde olduğumu düşündükçe irkiliyordum.

"Daha çok endişeliydim," dedi. "Seni yanımdayken de özlüyorum."

"Bunun biteceğine inanıyor musun?" diye fısıldadım. "Gerçekten bunu başaracağımıza?"

Kollarını daha çok sıktı.

"Umut ediyorum," dedi. "Her şeyin bir anlamı olduğuna inanıyorum."

Başımı salladım ve orada bir süre sadece birbirimize sarılarak bu düşünceye tutunduk. Hepsinin bir anlamı olduğu düşüncesine...

10. BÖLÜM: MESAFELER VE BARİYERLER

Son olanlardan sonra birkaç gün ara vermem konusunda Fetih ısrar etmiş, Yankı da gerekli olduğunu söylemişti. Hükümdarlar beni soru yağmuruna tutmadığı sürece onlarla tartışmıyordum. Yankı'yla tahminimden daha iyi ilerliyorduk. İklim de anlaşması kolay birine dönüşmüştü. İkisi de kendimi en iyi hissedeceğim şekilde bunu yürütmeye kararlı görünüyordu.

Pars'la buluşmak için barakaya geldim ama henüz gelmemişti. Dünden kalan közlerin üzerine, birkaç kırık dal parçası atıp kibritle tutuşturdum. Alev büyümeye başladığında üzerine kuru odunlardan birkaç tane atıp barakadaki naylon bir parçayla kapatılmış pencereye yürüdüm. Elimdeki kahve fincanından büyük bir yudum aldım. Kendimi hiç olmadığım kadar zinde hissediyordum. Bedenim güçlü ve tuhaf bir şekilde canlıydı. Kafamın içinde ne bir baskı ne de karıncalanma vardı. Sesler susmuştu ama içgüdülerim bana onları duymak istersem duyabileceğimi söylüyordu. Henüz bunu denemek istemiyordum. Ama buraya gelirken bir şey dikkatimi çekmişti. Bastığım yerdeki karlar o kadar da güçlü değildi. Karlar erimeye başlamıştı.

Buzlar eridiğinde zamanınız dolacak.

Birkaç gündür kar yağmıyordu. Kahveden bir yudum daha aldım. Gökyüzüne doğru baktım, derin bir nefes aldım. Onu kafamın içinde resim haline getirdim. Önce gördüğüm gökyüzünü birebir kopyaladım, puslu bulutlara, nemli ağaçlara kadar etrafımı izledim. Sonra kar tanelerini düşledim, gökyüzünden aşağı nasıl yağdığını. Karın kokusunu kafamın içinde hayal ettim. Burnuma koku gelene kadar gerçekmiş gibi onu hissettim. Ve burnumun ucuna bir kar tanesi düşmüş gibi titredim. Zihnimi yukarıya doğru iter gibi zorladım.

Ve nihayetinde kar yağmaya başladığında kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim.

"Bunu kendi gözlerimle göreceğimi söyleseler onlara inanmazdım."

Sese doğru şaşkınlıkla döndüm.

Anne Yargıcı...

"Seninle konuşmak istedim," dedi, sanırım bariz bir şekilde belli olan şaşkınlığıma. İçimden *elbette konuşmak istemişsindir,* diye geçirdim ama dışa vurmadım. Bugünün sakin geçmesini istiyordum. Daha nazik, daha doğrusu daha tahammüllü olmak için çabalayacaktım.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordum ahşap oturakları işaret ederek.

"Böyle bir yere mi?" Kaşlarını mümkün değilmiş gibi kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Nasıl isterseniz." Ben oturdum. "Konu neydi?"

"Fetih'in neden senin peşinde olduğunu anlayabiliyorum." Hâlâ yağmakta olan kara baktı.

"Fetih benim yanımda, beni sevdiği için."

Gülerek bana döndü.

"Ve bütün bunları yapabiliyor olman da tesadüf mü?" Ellerini birbirine kenetlemesi bana Bayan Armi'yi anımsattı ve bu pek de iyi değildi.

"Sizi anlamakta güçlük çekiyorum." Kahvemden bir yudum daha içtim. "Bana karşı neden bu şekilde küçümseyicisiniz? Bütün bunları sizin yüzünüzden yaşadığımı bir kenara koyuyorum, şu an bana muhtaçsınız ama bana ortadan kaldırılması gereken bir şeymişim gibi bakıyorsunuz."

"Daha çok incelenmesi gereken bir şey," diye düzeltmesine inanamadım.

"Ben bir insanım."

"Sıradan bir insan değilsin."

"Bu üzerimde türlü deneyler yapmanız gerektiği anlamına gelmiyor." Kaşlarımı kaldırdım. "Herkesin insanca yaşamaya hakkı vardır. Oğlunuzun da öyle."

"Fetih'i düzeltebilirdim," diye itiraz etti. "O gitmeyi tercih etti."

"Düzeltilecek bir şeyi olmadığı ihtimali hiç aklınızdan geçmedi mi?" Daha çok inanamayarak ayağa kalktım. "Daha ne isteyebilirsin ki! O mükemmel."

"Bunu görüyorum," dedi soğukkanlılıkla. "Seninle bunu konuşmak istiyorum."

İşler tuhaflaşıyordu.

"Onun için tehlikelisin," dedi. "İklim bana, senin için gereğinden fazla risk aldığını söyledi. Geldiğinizden beri sizi izliyorum. Bazı şeyler kaçınılmazdır, aramızda olanların bir önemi yok, oğlumun bir kaçınılmazın peşinde ölmesini istemiyorum."

"Benim ölümümüm kaçınılmaz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bunu yapabiliyorsan bunu da biliyor olmalısın." Gözleri karlara döndü ve sonra yeniden benim gözlerime. Verecek iyi bir cevap aradım ama bulamadım. Bu beni daha çok sinirlendirdi.

"Buraya dramatik bir, oğlumdan uzak dur konuşması yapmak için geldiysen zamanını yeterince harcadın."

"Seni kolayca ondan uzak tutabilirim." Sesi sakin, yumuşak ve kendinden emindi.

Gülümsedim. "Denesene."

"Buradan çıkabilirsek eğer onun bir hayatı olacak, bir ailesi olacak, orada bir yaşamı var. Sen gerçek dünyayla ilgili ne biliyorsun? Orada senin için kim var?"

"Buradan çıktığımızda, bizim bir hayatımız olacak."

"Seni bir laboratuvara kapatacaklar. Öylece gitmene izin verirler mi sanıyorsun? Belki hayatta bile tutmayacaklar. Fetih burada seni koruyabiliyor ama gerçek dünya? Orada şimdi sahip olduğu güç olmayacak. Kolayca emrettiği adamları olmayacak. Ailesi dışında hiçbir şeyi olmayacak. Senin için öne atılmasına izin veremem. Bunu anlaman gerekiyor."

"Bunları bana neden söylüyorsun?" diye sordum. "Çıkmak istemiyor musun? Sinirlenip sana saldırmamı mı istiyorsun? Tam

"Bu bir teklif," dedi. "O yüzden şimdi soruyorum. Gördüklerim buradan çıkacağımıza olan inancımı artırdı. Benim gerçek dünyada da bir gücüm var, kendine bir hayat kurmana yardımcı olabilirim, Fetih'i bırakırsan."

"Onu neden bırakmamı istiyorsun ki? Yıllardır onu görmüyorsun bile."

"Bütün bu gördüklerin, yaptığımız her şey. Bu bir sonuç. Bunların hepsi ona kalacak. Onu iyileştirebilirim. Kaldığı yerden devam etmek zorunda. Burada yaptığımız şey... Günlerdir Yankı'yla birlikte, değil mi? Araştırma yapıyor. Yanında değil. Çünkü ait olduğu yer aslında orası. Benim başladığım işi, o bitirecek."

"Katılıyorum," dedim. "Senin başladığın işi, o bitirecek. Bu saçmalıklara son vererek."

"Teklifimi düşün," dedi, söylediklerimi duymuyormuş gibi.

"Zekânız konusundaki iddianız beni geldiğimden beri şaşırtıyor, ondan uzak durdum diyelim, oğlunu hiç mi tanımıyorsun? Fetih buna izin vermez. Bir anda *tamam Maya, bir daha görüşmeyelim, ben aile işlerine dönüyorum* diyeceğini mi sanıyorsunuz? İstediğinizin şeyin onu ne kadar mutsuz edeceği hakkında hiçbir fikriniz yok sizin."

"Dediğim gibi," dedi. "Sadece iyileşmesi gerekiyor."

"İyileşmesi gereken sizsiniz," diye ona doğru birkaç adım attım. "Gerçekten tedavi edilmelisiniz. Daha fazla canımı sıkmadan gitsen iyi olur çünkü gerçekten ne yapacağım belli olmuyor."

"Benim de öyle." Küçük bir gülümsemeyle tek kaşını kaldırdı, doğru zamanda gitmek için hareketlendi yoksa gerçekten ona saldıracaktım.

Kadın gittikten dakikalar sonra bile tüylerim diken diken haldeydi. Onlarla aynı düşünceleri paylaşmadığımız sır değildi ama bu kadar zıtlığı aklım almıyordu. Nasıl inandıkları her şeyin doğruluğunu sorgulamadan kabul ediyorlardı? Bana söylediği şeylere inanıyor olamazdı. Fetih'i hiç mi tanımıyordu? Amacının ne olduğunu sorgulayıp duruyordum. Hiçbir yere varamamıştım, sadece yağan kar bir tipi haline almıştı çünkü beni gerçekten öfkelendirmişti.

"Bu doğal mı yoksa senin eserin mi?" Pars içeriye girdiğinde, saçında ve kirpiklerinde iri kar taneleri birikmişti.

"Burada hiçbir şey doğal değil," diye terslendim. "Ama bu benim eserim."

"Ben bilim insanı değilim ama bu seni epey güçlü yapıyor bence," dedi.

"Fetih'in annesinin buraya geleceğinden haberin var mıydı?"

"Hayır." Gergince kapıyı kapattı. "Buraya mı geldi? Neden?"

"Boşver," diye geçiştirdim. Üzerinde durmamak en iyisiydi çünkü düşündükçe sinirleniyordum.

"Sana bir şey soracağım," dedi, oturağa yerleşip karşısına oturmam için eliyle boşluğa vurdu. Oturmadan önce ateşi harlayıp birkaç odun daha attım.

"Dinliyorum."

"Sence İklim nasıl biri?" Kafasını yana yatırıp gerçek bir merakla bekledi.

"İklim nasıl biri mi?"

"Evet. İklim nasıl biri?"

"Bunu neden soruyorsun, siz zaten eski arkadaş değil misiniz?" Bacaklarımı altımda toplayıp bağdaş kurdum.

"Evet ama uzun zamandır görüşmüyorduk. Ne düşünüyorsun merak ediyorum?"

"Pars!" diye hafifçe bağırdım. "İklim'den mi hoşlanıyorsun?"

"O benden hoşlanıyor gibi," dedi. "Geldiğimizden beri onunla çok vakit geçiriyoruz. Esila'dan sonra biraz kırgındı." Gözlerini devirdi. "Etrafımdaki tüm güzel kadınlar enkaz halinde."

"Ben iyiyim," diye tersledim.

"Güzeller, dedim."

Ayağımla dizine vurdum.

"Şaka," dedi. "Şaka. Konuya dönelim."

"Aslında hoş biri," diye itiraf ettim. "İlk gördüğümde çok canımı sıkmıştı. Buraya geldiğimizde de pek hoşlandığım söylenemezdi

ama ikili konuşmalarımızda onu kendime yakın hissedebildim. Ve biliyorsun, seanslarda bana çok yardımcı oluyor."

"Güzel kız, değil mi?" Gözlerinde iddialı bir parlama belirdi. Konuşmanın nereye varacağını merak etmeye başlamıştım.

"Epey güzel." Güldüm. "Peki, sen ondan hoşlanıyor musun?"

"Ben bütün güzel kızlardan hoşlanıyorum."

"Zevzeklik etme."

"Bilmem," dedi. "Bu aralar kafam çok dalgın."

"Fark ettim. Bunu konuşmak için çağırmıştım seni, niye geç kaldın?" Seanslara başladığımızdan beri tuhaflaşmaya başlamıştı. Tuhaflaşmayan kimse yoktu gerçi ama beni ilgilendiren sadece iki kişi vardı. Günlerimiz yoğun geçtiği için Fetih'i en azından geceleri görebiliyordum ama Pars'la ya seans sırasında ya da pratikler esnasında, sadece çalışırken yan yana geliyorduk ve gündelik şeyler konuşma fırsatımız olmuyordu. Onun da bunalıma girmesinden endişelenmeye başlamıştım.

"Arkadaşına uğrayıp öyle geldim."

"Meyra nasıl?" Onunla arada karşılaşıyor ve ayak üstü konuşuyordum ama çok kısa sürüyordu ve hiç doğrudan onu ziyarete gitmiyordum. O da benimle konuşmak için çabalamayı bırakmıştı.

"Senden benden iyi," diye dudak büktü Pars. "Kafa dengi birilerini buldu, takılıyor onlarla. Ona neden bu kadar uzak davranıyorsun? Tamam, git kucak aç demiyorum ama arada bir uğrayıp ne yaptığını sorabilirdin."

"Büyümesini istiyorum," dedim. "Kendi başına biraz zorlanmasını. Annesi babası hayatta, Pars. İkisi de onu çok seviyor. Akademi ona kucak açar. Armoni onu öz kardeşi yerine koyar. Doruk Ilgaz'ın kardeşi o, Akademi'deki herkesin gözbebeği olur. Peşime takılması çok saçma, peşime takılamaz. Bana bak, nelerle uğraşıyorum. Keşke biraz düşünceli olabilse, Akademi'de kalsa ve benim için Pamir'e göz kulak olsa. Haftalardır sesini bile duymuyorum. O yüzden gidip ona her şey yolunda mı demek istemiyorum. İçimden gelmiyor."

"Neden peşimize takıldığını sordum," dedi. "Akademi'ye güvenmemiş, annesi gitmiş. Babası sanırım Doruk'tan sonra bunalıma girmiş. Konuşabileceği bir sen kalmışsın."

"Annesiyle gidebilirdi. Ya da kalıp babasına destek olabilirdi. Sürekli birilerinin ona yardım etmesini istiyor, hep öyleydi, onun kimseye yardım ettiğini görmedim."

"Biraz şımarık," diye katıldı. "Ama başka türlüsünü bilmiyor galiba. Öyle büyümüş."

"Boşver onu, bir ara uğrarım. Senin neden bu aralar çok dalgın olduğunu konuşuyorduk. Öt bakalım."

"Düşünüyorum," dedi. "Çok düşünen biri değilim, bilirsin." Saçlarını karıştırarak sıraltı. "Ama şimdi her şey değişti ve daha da değişecek gibi görünüyor. Eğer buradan çıkarsak olacakları düşünüyorum. Burada her şey yolundaydı ama çıktıktan sonra..." Buruk bir şekilde güldü. "Fetih ve sen kendi yolunuza gideceksiniz. Sonsuza kadar sizin yanınızda takılamam. Ne olup biteceğini düşündüm, öyle işte."

"Pars, sen aklını mı kaçırdın!" Neredeyse üzüntüden ağlayacaktım. Yerimden kalkıp onun yanına oturdum. "Tabii ki sonsuza kadar bizimle olacaksın. Orada kime âşık olacağın umurumda değil, o da aramıza katılır. Hem Peri de olacak. Pamir olacak. Neyin içine gireriz bilmiyorum ama sensiz yapamayız, sensiz olmaz, sen aptal mısın?" Kollarımı ona sardım. "Nasıl seni bırakacağımızı düşünürsün?"

"Beni bırakacağınızı düşünmedim ama nefes almaya hakkınız var. Bunca şeyden sonra."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Artık kimseyi kaybetmeyeceğim. Kaybetmeyeceğiz. Hep birlikte olacağız. Böyle düşünme bir daha, tamam mı?"

"İyi," dedi. "Ama beni satmak yok, tamam mı?" Nefes verdiğini ve ses tonundan bile rahatladığını fark ettim.

"Asla." Başımı omzuna yasladım.

"Söz ver."

"Söz." Tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydım ama bunu beklemiyordum, böyle hissettiği için çok üzülmüştüm çünkü bu duyguyu da

biliyordum, birilerinin yanında fazla hissetmeyi. Bu söz konusu bile değildi. Fetih onu kardeşi gibi seviyordu. Bildiği tek aile Pars'tı. Benim içinse dünyada sahip olduğum ve olabileceğim en kıymetli dosttu. Ve sanırım geçen gün bana söylediklerinde haklıydı, birbirimize bazı şeyleri belki daha sık söylemeliydik. Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi mesela. Zaten biliyor diye düşünmemeliydik, hissettirmeliydik.

"Demek İklim senden hoşlanıyor." Kafasını dağıtmak için geriye çekildim. "Bilmiyorum, sanırım kimseyi sana yakıştıramam."

"Sen kapıldın," dedi saçlarını kaşıyarak. "Şansını kaybettin." Ayağa kalktı. "Yemek yedin mi?"

"Hayır, İklim odaya gönderiyor her öğünümü." Yüzümü buruşturdum. "Siz bu işi nasıl çözüyorsunuz?" Biraz çekinerek sordum, bu onlarla rahat olduğumuz bir alan değildi.

"Kapsül haplar var. Kan nakline gerek kalmıyor."

"Ah," dedim. "Armoni, Pamir için gerekeni yapıyor mudur?"

"Bunu Yankı'ya neden sormuyorsun?"

"Doğru, onun doktoruydu. Neden aklıma gelmedi ki?"

"Aklında bir dünya var ve bu mecaz değildi."

Dudak büktüm. "Gerçekten öyle." Ben de ayağa kalktım. Hava soğumuştu ve kar duracak gibi görünmüyordu. Bu iyiydi. Pars, neye baktığımı gördü ama benim gibi gülmedi.

"İlk raunt başladı," dedi. "Dikkatli olmalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona meydan okudun." Yağan karı gösterdi. "Bunun bir karşılığı olacak." Bunu hiç düşünmemiştim. Beni bir tehlike olarak algılayacağını biliyorduk, bunu en başta konuşmuştuk ve onunla konuştuğum tek anda bunu yapamayacağımızı açıkça söylemişti, İsis. Kendine güvendiğini biliyordum. Ama artık ben de kendime güveniyordum.

"Bir şeyler izlemek ister misin?" diye sordum. "Fetih yine orada sabahlayacak gibi görünüyor."

"Eskiden de böyleydi. Kütüphaneden çıkmazdı."

"Ne tuhaf," dedim koluna girip. "Ben de öyle."

Birlikte dışarıya çıktık. Odaya gitmeden önce Meyra'ya uğrama düşüncesi aklımdan geçti ama bunu ekarte ettim. Kendime karşı zayıflık göstermek istemiyordum. Ben büyümüştüm, değişmiştim, mesafeleri öğrenmiştim. Bazen en sevdiklerinle arana koyman gereken mesafeleri. Mesafeler güvenliydi. Hasarı en aza indiriyordu. Hasar azalınca bariyerim güçleniyordu. Ve bariyerime ihtiyacım vardı.

İlk önce aksiyon filmi seyrettik. Sonra Pars hayvanların çiftleşmesi konulu belgeseli izlememiz konusunda ısrarcı olmuştu. Pars ısrar ettiği zaman genelde teslim oluyordum, benden daha inatçıydı ve kesinlikle daha çok yaşam enerjisine sahipti. İkimiz de yan yana, örtünün üzerine yatağa uzanmıştık. Önümde bir çerez kasesi vardı, İklim'in sakinleştirici etkisi olduğunu söylediği bitki çayını içiyordum. Bağdaş kurup kâseyi kucağıma aldığımda saat gece yarısını geçmişti. Fetih nihayet geldiğinde daha da geç olmuştu.

"Gördün mü, pençelerine bak," dedi Pars. Dikkatle ekrana doğru eğilmiştim. Belgeselin bu kadar heyecanlı olacağını beklemiyordum. Fetih'in bilgisayarı onlarla doluydu. Birkaç gün önce bana beyinle alakalı bir şey izletmeye çalışmıştı ama on dakika geçmeden uyuyakalmıştım.

"Neye bakıyorsunuz öyle?" diye sordu kapıyı kapatıp. "Ayrıca, neden yatağımda başka bir erkekle yatıyorsun?"

"Teknik olarak oturuyorum," diye mırıldandım. "Şş!"

Yatağın etrafından dolaşıp diğer yanımdaki boşluğa oturdu. Kolunu etrafıma sardı, eğilip saçlarımın üzerini öptü. Bir anda buz gibi bir hisle ürperdim. Ona döndüm, saçlarında kar taneleri vardı. Gözlerim pencereye kaydı, hiç azalmamıştı bile.

"İşte benim adamım!" dedi Pars ekrana doğru elini sallayıp. "Kızı kaptı."

"Yine de daha nazik olabilirdi," diye burun kırıştırdım.

Fetih güldü.

Pars sırıttı.

Ben gözlerimi devirdim.

"Ben kaçıyorum artık, iyi geceler öpücüğü." Bana doğru dudaklarını uzattı. Fetih, çenesinden tutup itti. Yataktan kalkıp banyoya giderken arkasından gülüyorduk. Sesimizi bastırmak için suyu açtı. Duş almak için de açmış olabilirdi elbette.

"Yarın mutlaka devamını izleyelim," diye mırıldandım. "Ve belki bir ara Meyra'yla yemek yeriz?" Sorgular şekilde ona baktım.

"Bence bu iyi olur," dedi. "Anlam yüklememize gerek yok. Zaten yemek yiyorsun, o da masaya oturur."

"Ondan hoşlandın mı?" diye sordum. "Belki ona asılırsın diye düşünüyordum."

"Hayır, bir kere canımı sıktı. Önyargılarım kırılmış değil."

"Ne yaptı ki?" diye sordum.

"Hastanedeyken," dedi. "Doruk'un vurulduğu gece. O koridorda sana söylediklerini unutmadım. Sen yaşıyorsun Maya, inanamadığımız bir şekilde onları geride bırakıp unutabiliyorsun da. İzlemesi kolay değil. Durup bu insanlar kafayı yemiş diye düşündüm. Sen o haldeyken, sen tükenmişken." Başını iki yana salladı.

"Ona karşı bu kadar nazik olman çok tatlı. Böyle hissetmene rağmen." Kocaman gülümsedim. "Pars Dalgıç, sen gerçek bir centilmensin."

"Git başımdan!"

"İyi geceler ya da eğlenceler," dedim. "Teşekkür ederim. Her zaman bir zevk."

"O zevk bana ait, prenses." Elinin içini öpüp bana doğru salladı.

O çıktıktan sonra bilgisayarı kapatıp masanın üzerine kaldırdım. Yatağın üzerinde olan yiyip içtiğimiz her şeyi, küllüğü, sigara paketlerini ve çakmakları topladım. Kısa bir süre havalanması için camı açıp, üşüyünce örtünün altına girdim. Uyku saatimi geçirmiştim ve esnemekten çenem ağrımaya başlamıştı. Karanlıkta gözlerim kapanmaya başladı. Kollarını etrafımda hissedince gözlerimi aralayıp ona doğru döndüm. Derin bir nefes aldım, sadece çok güzel koktuğu için.

"İlginç bir şey buldunuz mu?" diye sordum.

"Yeterince ilginç bir şey bulmadık." Bana araştırmalardan bahsetmiyordu, kafamı daha fazla karıştırmak istemiyordu ki açıkçası bunu ben de istemiyordum. Söyledikleri çoğu şeyi anlayamıyordum zaten.

"Bu çok rahatlatıcı, biliyor musun?" diye mırıldandım. "Düşünüyorum da eğer sen olmasaydın bu saçmalıkların hepsini kendim anlamaya çalışacaktım. Çünkü kimseye güvenmezdim. Senin aklına, kendiminkinden çok güveniyorum." Örtünün altında olmak, onun kollarının arasında olmak ve birine böyle koşulsuzca güvenmek mayışmama neden olmuştu.

Buz gibi dudaklarını şakaklarımda hissettim. "Sen ne yaptın," diye mırıldandı. "İlginç bir şey oldu mu?"

"Oldu." Başımı salladım. Gözlerim kapalıydı ve çok geçmeden uyuyakalacaktım. "Ama söyleyeceğim şeye karşılık bir şey yapmanı istemiyorum, tamam mı? Sadece bilmen için söyleyeceğim çünkü senden bir şey saklamak istemiyorum. Ama gerçekten herhangi bir şey yapmanı istemiyorum, sadece boşverelim."

"Dinliyorum." Yatıştırıcı bir şekilde parmakları saçlarımın üzerinde dolaşıyordu.

"Annen beni görmeye geldi ve senden uzak durmamla ilgili bir şeyler söyledi."

"Çok da ilginç değil," dedi sıkılgan bir tavırla.

"Gerçek yaşama döndüğümüzde seni bir hayatın beklediğini ama benim hiçbir şeyim olmadığını söyledi."

"Sen ne dedin?"

"Bizim bir hayatımız olacağını."

"Aferin sana." Gülümserken dudaklarını yeniden şakaklarıma bastırdı.

"Bir de onu tehdit etmiş olabilirim."

"Hak etmiş."

"Ama bir yandan da haklı olabileceğini düşündüm. Yani, orada seni hiçbir şeyin beklemediğiyle ilgili... Ve sanırım beni korkutmaya çalışıyordu ve sanırım korkutmasa da başka bir problemim daha

olduğunu hissettirdi. Bana, buradan çıkarsam beni bir laboratuvara hapsedeceklerini söyledi."

"Kolaydı," dedi ciddiye bile almadan. "Benden ne istiyormuş?"

"Başladığı işleri senin bitirmeni istiyormuş. Bütün bunlar sana kalacakmış. Bunu hâlâ bir başarı olarak görüyorlar, buna inanabiliyor musun? Bu dahiyane fikri sana miras bırakmak istiyor."

"Bak bu ilginç."

"Bir de seni iyileştirmekle ilgili bir şeyler söyledi. Ben de ona tedavi edilmesi gereken kişilerin kendileri olduğunu söyledim. Epey kaliteli bir sohbetti."

Göğsünden hırıltı bir şekilde güldü.

"Ona bir şey söyleyecek misin?" diye sordum.

"İstemiyorsan söylemem."

"Söyleme. Ama istersen onunla yakınlaşabilirsin. Doğru şekilde değilse de seni önemsediği ortada. Hatta seni çok özlediği ama kibrinden bunu itiraf edemeyeceği de ortada. Güç insanlara neden bunu yapıyor anlamıyorum, herkes duygularını saklaması gerektiğine inanıyor."

"Duygular zaaflara dönüşür, zaaflar da güçsüzlüğe."

"Biz çok güçlü olduk," dedim. "Bu teori çürük."

"Biz şanslıydık," dedi.

"Şaka yapıyorsun..."

"Hayır, yapmıyorum. Sen Emsal Efnan'ın kızısın. Ben Hükümdarların vârisiyim. Doruk isteseydi beni öldürürdü ama senin için bunu yapmadı. Bu şans. Yankı seni bir sedyeye bağlayabilirdi, ben olduğum için yapamadı. Bu şans. Baban, annem... Birimiz hep diğerini köşebaşından çekip kurtardı."

Karanlığın içinde bu ihtimaller kafamın içinde döndü. Doruk isteseydi onu öldürebilirdi. O da isteseydi Doruk'u öldürebilirdi. Babam olmasa Riva daha ileriye gidebilirdi. Ben olmasam hem Akademi hem Yönetim, Fetih'i çoktan alaşağı ederdi. Nefret ettiğimiz herkes aslında oyunun parçasıydı. Yüzlerini görmeye dayanamadığımız ailelerimiz bile aslında hâlâ oyundaydı.

"Böyle düşünmemiştim..."

"Böyle şeyleri düşünme zaten," dedi kısık sesle. Kollarıyla beni iyice kendine bastırdı.

"Bana düşünecek bir şeyler ver."

"O günden sonra, on yedinci doğum gününden sonra seni görmek için gelmiştim çalıştığın restorana. Bara oturdum. Çok yorgun görünüyordun ama dönüp bana gülümsedin. Öylesine bir gülümsemeydi. Ne içersiniz, diye sordun. Beni tanımamıştın ama umurumda değildi. Sen seç, dedim. Şaşırdın ama gözlerimin içine baktın ve bir şey hazırlamaya başladın. Öylesine bir şey hazırladığını düşündüm. Sadece başından atmak için ya da işini yapmış olmak için. Ama sen uğraştın ve benim önüme-"

"Baileys," diye fısıldadım. "Karamel gözlere."

"Baileys," diye fısıldadı. "Karamel gözlere, dedin ve sonra gülümsedin. Gerçek bir gülümseme. Yorgunluğun altına gizlenmiş."

Gülümsedim. Karamel rengi gözler. Sonbahardan bile güzel.

11. BÖLÜM: KÜÇÜK KIZ BÜYÜDÜ

Kafamın içindeki karıncaların seslerini duyabiliyordum, bu defa bir cızırtı gibi değildi. Bu defa düşünceler vardı, sesler vardı, hisler vardı. Korkular vardı. Hepsini kafamın içinde dağıtabiliyordum. Uzun bir koridorun başında durup hepsini doğru kapıların ardına gönderebiliyordum. Bazı kapıları hiç açmak istemediğimi, önünden bile geçmek istemediğimi biliyordum.

Yolda yürürken yanından geçtiğim insanların düşünceleri, ben çabalamadan zihnime akıyordu. Ama artık ağırlık yapmıyordu. Kafamın içindeki düğümler çözülmüştü. Kafamın içindeki hesaplaşma bitmişti. Kafamın içinde ne kadar kötü hissettiğimi ve ne için kötü hissettiğimi itiraf edebilmiştim. Kendimden sakladıklarımı ortaya dökebilmiştim. İnsan ağırlıklarından böyle kurtulabiliyormuş. İtiraf ederek, affederek, yüzleşerek.

Meyra'nın kapısını çaldım ama odasında değildi. Pars söylediklerinde haklıydı.

Kalenin arka tarafında büyük bir sera vardı, yeraltı merkezinde çalışmayanlar orada ya da dışarıda görevliydi. İpsela'da herkes çalışıyordu, koca bir karınca sürüsü gibi. Meyra'yı serada domateslerin başında buldum. Yanında iki tane kız vardı. Üçünün de üzerinde beyaz önlükler vardı. Önlerindeki bitkilere özenle ve sanırım bir ilaç sürüyorlardı. Dönüp birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Yardımlaşıyorlardı. Benim diğer insanlarla yapamadığım her şeyi yapıyorlardı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve herkesin kulağımda uğuldayan düşüncelerini kafamın içinde itebildiğim kadar geriye ittim.

"Selam," diye gittim yanlarına. Sesim uzun zamandır ilk kez bu kadar güçsüz belki de mahcuptu. Ne yapacağını bilmeyen birine aitti.

"Maya," dedi Meyra başını kaldırdığında. Sesindeki ve bakışlarındaki şaşkınlık bana kendimi berbat hissettirdi. İnkânsız bir ihtimali teyit eder gibiydi. Bunu yadırgayamayacağımı bilmek daha can yakıcı olsa da kaşlarımı kaldırıp gülümsedim.

"Biraz konuşabilir miyiz diye uğramıştım ama daha sonra da görüşebiliriz." Elimle önündeki filizlenmiş bitkileri işaret ettim.

"Sorun değil, ara verebilir," diye öne çıktı yaşıtımız gibi görünen başka bir kız. Biraz önce sohbet ettiklerinden biri. Meyra eldivenlerini çıkarıp ona gülümsedi. Gerçekten iyi görünüyordu, gerçekten iyi ve mutlu görünüyordu.

Çadırdan dışarıya çıkarken ben huzursuzdum, soğuk hava ikimizin de yüzüne çarptığında onun da benzer bir huzursuzluğu paylaştığını gördüm. Muhtemelen ondan ne istediğimi merak ediyordu.

"Ben," dedim çekimser bir şekilde. "Özür dilemek istedim." Nefes verdim. Yüzüne bakamıyordum. Bunun yerine botlarımı izliyordum ama bunun gerçekten bir şey ifade etmesi için başımı kaldırdım. "Bir süredir sana karşı kabaydım ve yaşadığın zor anları kolaylaştırmadığımı da biliyorum."

"Önemli değil, Maya." Belki eskiden kalma bir alışkanlıkla kolumu tuttu. "Ben de sana karşı anlayışlı değildim çoğu zaman."

"Hayır, bitirmeme izin ver lütfen." Kolundan sıyrılmak için geriye doğru bir adım attım. "Her şeyi söylemek ve içimden atmak istiyorum. Arkadaşlığımızı ne zaman düşünsem bazı şeylerin yanlış olduğunu fark ederdim, sürekli sana destek olanın ben olduğum gibi küçük detaylar. Canımın çok yandığı ama senin bunu çoğu kez anlamadığın detaylar. Konuşmak ya da iletişim kurmak konusunda kötüyüm, bunu biliyorum ama arkadaşlığın bu olduğunu düşünmüştüm, anlatmadan anlaşılmak. Anlatmak zorunda kalmamak. Belki de seni fazla bir yükün altına sokarak değerlendirdim, bilemiyorum." Yeniden duraksadım. "Sonra bir sürü şey değişti. Doruk'un öldüğü gün..." Her şeye rağmen devasa bir ağırlıktı bu cümle. "Kendimi kaybetmiştim ve o gün söylediklerin için seni affetmek mümkün değildi. Mümkün olmaz sanmıştım. Ama sonra bir gün gözüm döndü,

acıdan gözüm döndü ve asla yapmayacağımı, yapamayacağımı sandığım bir şey yaptım. Onun fişini çektim."

"O ölmüştü," dedi. "Sen herkesi ayağa kaldırdığın için ölmemiş gibi davranıyorlardı. O adamın, Yankı'nın... Annemle konuşmasını duymuştum. Oğlunuz çoktan öldü, dedi. Oğlunuz artık burada değil."

Oğlunuz artık burada değil.

"Yine de yaptım bunu, Meyra," dedim ağlamaklı bir şekilde. "Bunu yapabildim. Ve bununla yaşayamadım. Bunu kabullenemedim. Kendime itiraf edemedim. Bu yüzden senin yüzüne de bakamadım. Kafamın içinde kendimi kandırmak daha kolay, senin bencil olduğunla ilgili kendimi ikna etmek daha kolay. Ama gerçek bu, senin yüzüne bakamadım, gözlerini görmek istemedim. Onun yüzünü unutmak istedim." Sızan gözyaşlarını iki elimle birlikte sildim. "Bunlar için üzgünüm," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Ona bunu yapmış olmak geri alamayacağım en büyük pişmanlığım. Belki de onu anlamak için başıma gelmiş en büyük imtihandı. Sürekli, bunu nasıl yapabilir diye sorup duruyordum. İnsan çok şey yapabiliyormuş. İnsan çok şey yapmak durumunda kalabiliyormuş. Artık tek bir pencereyi görmüyorum."

Artık sadece onun gözlerinden ibaret bir gökyüzünün altında yaşamıyorum.

"Maya, ben her zaman senin sadece abim için yanımda olduğunu düşündüm, abim olmasa benimle hiçbir zaman arkadaşlık etmeyeceğini. Sen benim için bize gelmedin hiçbir zaman, hep Doruk için oradaydın."

Gülümsedim. "Ben kendim için bile herhangi bir yerde değildim ki," diye ağladım. "Ben hep Doruk için oradaydım. Sadece Doruk için. Güneş Doruk için doğuyordu. Yağmur Doruk için yağıyordu. Bütün dünya bile Doruk için." Kendi kendime gülümsedim. "Ama böyle hissettiğin için üzgünüm. Sanırım bu anlaşılabilir. Ama sana her zaman değer verdim, yemin ederim verdim. Bu abin için değildi ama abin zaten benim nefes alma sebebimdi."

"Bu çok garip." O da gözlerini sildi. "Onu geride bırakmış gibi konuşman çok garip. Bıraktın da. Bunun için seni suçlamıyorum. Çok daha önce yapmalıydın. Onu sevdiğini görebiliyorum." Fe-

tih'ten bahsederken güldü. "Bu olanların hepsi..." Başını iki yana sallayıp daha çok güldü. "Hayatımızın böyle olacağını asla düşünmemiştim," dedi. "Doruk'un sonunda hep seninle olacağını düşünmüştüm. Siz evlenecektiniz. Ve ben de kendi beyaz atlı prensimi bulacaktım. Sıkıcı ama mutlu bir sondu."

Daha çok ağlamaya başladığında, cümlesi yarım kaldığında ona doğru bir adım atıp kollarımı etrafına doladım. Gözlerim yaşlarla çevrelenmişti. Kirpiklerim titriyordu. Kalbim hızlanıyordu.

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Onun sonunda benim olacağını, senin aptalın birine âşık olacağını."

Kollarını sıkı sıkı etrafıma sarıp başını omzuma yaslayarak ağladı.

"Çok özlüyorum, Maya," diye burnunu çekti. "Onu çok özlüyorum. O gittikten sonra ailemizden geriye bir şey kalmadı. Hepimizi bir arada tutan oymuş."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Biliyorum. Çok üzgünüm."

Hepimizi bir arada tutan oymuş. Senin aileni. Benim ailemi. Ailelerimizi. Şimdi hepimiz birbirimizden kilometrelerce uzaktayız. Annem burada değil. Babam orada. Ablam kapılarını benim için kapattı. Kardeşim benimle tehlikeli suların içinde. Sen buradasın. Annen ve baban bambaşka yerlerde.

"Sen iyi misin?" diye soludu. "Burada çok şey konuşuyorlar ama ben gelince susuyorlar. Seninle ilgili konuştuklarını biliyorum ama ne konuştuklarını anlamıyorum."

"İyiyim," diye güvence verdim. "İyiyim. Ve hikâyenin sonunda hepimizin iyi olması için uğraşıyorum. Bütün bunların bitmesi için."

"Böyle bir ihtimal var mı?"

Derin bir nefes aldım. "Ne ihtimaller olduğuna dair hiçbir fikrin yok," dedim. Geriye çekildim. "Burada keyfine bak, her şey yolunda." Gözyaşlarını başparmaklarımla sildim. "Bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa yanıma gelmekten çekinme."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle. Seni her zaman kardeşim olarak gördüm."

"Biliyorum," dedim.

"Maya," dedi ben dönüp gitmek üzereyken. "Doruk seni seviyordu, çok seviyordu. Nasıl seviyordu bilmiyorum ama seni çok seviyordu. Ne yapmış olursan ol, her defasında sen onu nasıl affettiysen ve ne yaparsa yapsın nasıl onu sevmeye devam ettiysen o da seni sevmeye devam ederdi. O da seni affederdi. Buna izin ver, affedilmek için kendine izin ver."

Dönüp uzaklaşırken ağırlık biraz daha azaldı, ağırlığın gölgesi biraz daha dağıldı. Aklımda Meyra'nın son sözleri dönüp durdu. Haklıydı. Ben onu kaç kez affettiğimi hatırlamıyordum bile. Ve kalbimin çok ama çok derininde kalmış bir his bana, beni öldürse de mezarın içinde çiçek bırakacağı anı bekleyeceğimi biliyordu. Birine güvendiğin zaman böyle oluyordur belki de. Güvenmek birinin seni öldürmeyeceğini düşünmek değil, seni öldürse bile mezarına geleceğini bilmekti. En azından Doruk ve ben böyleydik.

Kar yağmaya devam ediyordu, başımı gökyüzüne kaldırıp birkaç kar tanesinin yüzüme düşüşünü izledim. Günden güne kar neredeyse bileklerime kadar birikmişti. Bu zihnimde farklı türde bir baskı oluşturmaya başladı. İsis'in beni yokladığını belki de zorladığını hissediyordum ama o günden sonra, kafamın içinde kafama bir kurşun sıktıktan sonra bir şeyler değişmişti. Belki bariyerini kırmıştım, belki de kendime bir bariyer yaratmıştım. O duvarı tırmaladığını ama aşamadığını hissediyordum. Yine de ne duyduğum onlarca düşünce ne de İsis'in baskısı, kendi duygularımı bastırmak kadar ağır değildi. Bu farkındalık beni belki de on dokuz yıldır en çok büyüten şey oldu.

Saklanma, savaş. Kaçma, yüzleş. Saklama, itiraf et.

Yeni bir seans için Yankı'yla buluşmaya yeraltı merkezine gittim. Fetih bugün yine kendi araştırmalarının peşindeydi. Zaman ikimizin de endişelerini tozlandırmaya başlamıştı. Ettiğimiz her kavga, hissettiğimiz her korku aramızdaki görünmez bir iplikle birbirine bağlı güveni güçlendiriyordu. Şüpheye yer yoktu. Fetih'le ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu, neyi yapıp neyi yapmayacağını bilmek. Bu bana kendimi çok güçlü hissettiriyordu. Her şeyin sonunda ben zaten kazanmışım gibi hissettiriyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi Yankı. "Şimdiden çok ilerleme kaydettin."

"Gelirken herkesin düşüncelerini duyabiliyordum ama artık beni rahatsız etmiyor." Bu defa, çok daha rahat bir şekilde ilk başta beni deli gibi korkutan koltuğa oturdum. Artık saklanacak bir şey kalmamıştı. Göreceklerimden, duyacaklarımdan ya da karşılaşacaklarımdan çekinmiyordum. Hepsi geride kalmış bir fotoğraf karesi gibiydi.

"Onları kontrol edebiliyor musun?" diye sordu, ben hırkamı çıkarıp artık ezberlediğim şekilde jeli sürerken.

"Denemedim ama bence yapabilirim. Senin üzerinde denememi ister misin?" Espritüel bir şekilde güldüm ama Yankı dik dik baktı. Arkadaş olmamıştık ama aynı tarafta olduğumuzu kabul etmiştik. Yankı Saruhan, Hükümdarlar Şehri'nde kötünün iyisiydi.

"Almayayım," diye mırıldandı kabloları doğru yerlerine yapıştırırken. "Bugün dozu artırmayı düşünüyorum, beynine bir çeşit şok geçirteceğim."

"Neden?"

"Teknik olarak sorduğun sorunun cevabını almak için. Duygular ön saftı ve orayı geçtiğini varsayıyoruz. Acı eşiğin sandığımızdan yüksek ama bunu bekliyorduk, şimdi de dayanma sınırını öğrenmemiz gerekiyor."

"Fiziksel olarak acı çekmekten mi bahsediyorsun?"

"Açık olmak gerekirse etkilerini bilmiyorum." Bunu söylerken gözlerime bakmaktan kaçındı. "Ama zor yoldan edindiğim bilgilere göre bunu İsis'e sık sık yapıyorlarmış."

"Bir çeşit işkence yöntemi yani," diye açıkça kinaye yaptım.

"Sınırları zorlamamız gerektiğini biliyorsun," dedi. "Duygusal olarak bunu yaptık. Şok vererek beyninin her alanını aynı anda uyaracağım. Bunun sonuçlarını izleyeceğiz."

"Daha yeni başlıyoruz diyorsun yani." Huzursuzca örümceğin kafamın üzerine inişini bekledim. Bacakları kafamı tamamen kıstırdı. Kaşıntı ve soğuk bir uyuşma...

"Önemli bir adım diyorum."

"Fetih'in haberi var mı?"

Geriye çekilirken pek mutlu görünmüyordu. "Yok," dedi. Dürüstlüğünü takdir etmeyecektim çünkü bunu teyit etmeden zaten yapmak üzere olduğu şeye izin vermezdim.

"Çünkü bunu onaylamayacağını düşünüyorsun." Düşünceli bir şekilde yüzünü okumaya çalıştım. Yapmak üzere olduğu şeyle ilgili tereddütlerim arttı.

"Onu böyle bir yükün altına sokmamalıyız diye düşünüyorum." Emin bir şekilde konuşuyordu ama çekimserliğini güçlü ses tonu bile gizleyemedi. "Açık konuşalım Maya, kimse âşık olduğu kıza elektroşok verilmesini onaylamayı hak etmez. Yeterince şeyle uğraşıyor, onu bu yükün altına sokmak ister misin?"

"Beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

"Haksızsam söyle," dedi.

"Telefonunu ver," dedim. Uzun uzun bana baktı, belli ki onaylamıyordu ama telefonunun kilidini açarak bana uzattı. Ezberimden numarayı tuşlayıp telefonu kulağıma yasladım.

"Evet," dedi Pars.

"Fetih yanında mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Güzel, ona çaktırmadan laboratuvara gel."

"Bir sorun mu var?"

"Olmaması için gelmen lazım."

"Tamam."

Telefonu kapatıp Yankı'ya uzattım.

"Bana olan güvenin göz yaşartıyor," dedi.

"Maya Efnan olmanın bazı zorlukları var," diye gülümsedim. "Kişisel alma."

"Pars'a güveniyor musun?"

"Canımı emanet edecek kadar."

"O ikisini bu kadar güvenilir kılan ne?"

Gülümsedim. "Çünkü o ikisi bana ihanet ederse hiçbir şeyin anlamı kalmaz," dedim. "Beni öldürecekler mi, öldürebilmelerini isterim. Onlarla savaşmam, karşı koymam çünkü bununla yaşamak istemem."

"Senin kadar çok şey atlatmış birisi için çok iddialı değil mi?"

"Acı çekmekten bahsetmiyorum ki." Sakince dudaklarım kıvrıldı. "Acıyla baş edebilirim. Acıya bağışıklık kazandım." İkimiz de güldük. "Ama birini sevmek, birine güvenmek, inanmak... Buna bağışıklık kazanamazsın. Hiçbir şey hissetmemekle aramda onlar var." Gözlerim boş duvarda dolaşırken tebessüm büyüdü. "Son kurşun, son şans."

"O halde dilerim seni onlarla sınamasın." Bilgisayarına dönüp bir şeyler yazmaya başladı.

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğiyle ilgili düşünmeme gerek yoktu. İsis'ten bahsediyordu. Yapabileceklerinden. Çünkü yapabilirdi. Onların da zihniyle oynayabilirdi. Ve bunu yaparsa, beni onlarla sınarsa aramızda gerçek bir savaş başlayacaktı. Onun sınırları olmadığını biliyorduk, onun sınırları olmadığı için onun zihninde yaşıyorduk ama böyle bir şeye kalkışırsa benim sınırsızlığımla tanışırdık. Bundan korkuyorlardı ama benim kadar değil çünkü ne kadar ince bir ipin ucunda durduğumu hiçbiri yeterince görmüyordu.

Pars geldiğinde düşüncelerimden sıyrılmak için silkelendim. Doğrudan problemin ne olduğunu anlamak için yanıma yaklaştı. Bunu Pars'a da yapmak istemezdim ama birinin yanımda durması gerekiyordu ve Fetih'i çalışması sırasında bölmek istemiyordum. Dahası, onu bu yükün altında daha fazla ezmek istemiyordum.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Yeni seviyeye geçiyoruz," diye açıklamaya koyuldum. "Yankı, nihayet eğlendiği kısma geçti. Bana işkence yapacak."

"Ne?" dedi Pars ona dönerek.

"Espri yapıyor," dedi Yankı.

Alayla güldüm. "Ama zevk aldığını biliyorum."

Yankı da güldü ve o gülümsemeden her türlü anlam çıkarabilirdiniz.

"Duygusal kısmı aştığı için ona elektroşok vereceğim, beyninin her alanını uyaracağım," diye doğru şekilde açıkladı. "İlk aşamada bizi nelerin beklediğini biliyorduk ama ikinci aşama tamamen be-

lirsiz. Maya o kurşunu sıktı ve büyük bir boşluk yarattı. Bunun bir örneği yok, İsis de bile. Şimdi tüm beynini uyardığımda ne olacağı bilmiyorum."

"Depremden daha büyük bir şey olmasını mı bekliyorsun?"

"Açıkçası," dedi Yankı. "Depremden büyük olan şey, bu kahrolası kalkanı kırması ve hepimizi buradan çıkarması olur. Bilimsel veriye sahip değilim ama çıkardığım teoriler, beni bu noktaya getiriyor."

"Ve bunu Fetih'ten saklıyor musun?" Bana bakıp onaylamayan bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ben bu kadar büyük bir sonuç beklediğinden habersizdim," diye kaşlarımı çatarak Yankı'ya baktım. "Sadece şok verecek ve neler olduğuna bakacaktı."

"Sadece bir ihtimal," diye kendini savundu Yankı.

Pars telefonunu çıkarmıştı bile. Fetih'i arıyordu. Aradı. Telefon yanıtlandı. "Merkeze gel," dedi. Telefonu kapattı.

"Yine de onu bu kadar endişelendirmene gerek yoktu," dedim. "Sigaran var mı?"

"Maya, burada neyden bahsettiğinin farkında mısın?" Yine de sigara paketini ve çakmağı bana uzattı. Yankı'ya döndü. "Böyle bir şeye kalkışamazsın," dedi. "Bizimle konuşmadan, bunun üzerinde düşünmeden olmaz. Beni aramasaydı onu öylece bu bilinmeze mi sokacaktın?"

"En başından beri onu o koltuğa bu yüzden oturtmadık mı?" dedi Yankı sinirle. "Başka bir amacımız vardı da benim mi bilgim yok?"

"O koltuğa ne zaman oturup kalkacağına biz karar veririz," dedi Pars parmağını ona doğru kaldırarak. "Bu sizin sikimsonik deneylerinizden biri değil. O bir deney faresi değil."

"Kabul etmeseniz de o bir deney ürünü," diye çıkıştı Yankı. Pars gerilerek ona bir yumruk attığında gözlerim şaşkınlıkla irileşti ama kablolar yüzünden yerimden doğrulamadım.

"Kes şunu," dedi Yankı kendini toparlayarak. Dudağının patlaması bana tuhaf bir haz vermişti. Sigarayı dudaklarıma kıstırıp bocalamasını seyrettim.

"Ne oldu?" Fetih içeriye girdi. Yanıma varana kadar gözleri bütün taramayı yapmış ve endişe yerini sorgulamaya bırakmıştı.

"Bu herif Maya'ya şok verip kalkanı kırmayı planlıyormuş ve bunu bize haber vermeden yapmak için Maya'yı ikna etmiş."

Fetih, Yankı'ya bakmadan bana baktı.

"Hayır," dedim ona da aynı şekilde. "Bana sadece beynime elektrik vereceğini ve ne olacağını görmek istediğini söyledi. Ben de acı çekerken bunu izlememen için Pars'ı çağırdım."

"Ben acı çekmenden zevk alıyorum çünkü," dedi Pars daha çok hiddetlenerek.

Fetih, ikimizin arasında kaldığı için kabloların elverdiği ölçüde yana yatıp "Ama bütün zor kararları Fetih veriyor," dedim Pars'a. "Bu defa ikimiz verelim demiştim."

Fetih, işaret parmağını başımın yanına bastırıp beni yukarı doğru kaldırdı. "Bu yüzden kararları siz ikiniz değil ben veriyorum, küçük aptal," dedi. Yüzümü ekşiterek ona baktım. Yankı'ya döndü. Bir şey söylemedi. Açıklamasını bekledi. Genelde öyle yapıyordu.

"Tekrar ediyorum," dedi Yankı. "Onu bu koltuğa bu yüzden oturtmadık mı?"

"Tekrar dene," dedi Fetih.

"Vazgeçmek mi istiyorsunuz?" diye soru Yankı.

"Tekrar dene," dedi Fetih.

"Siktir, Fetih," dedi Yankı. "Ona karşı duygusal davranıyorsun. Fazla hassasiyet gösteriyorsun. Ben seni koruyorum, bununla yaşamanı istemedim."

Fetih, bir süre ona baktı ve bir şey söylemeden bana doğru döndü. Önce makinelerin üzerinde bir şeyleri kurcaladı. Cihazlar kapandı. Örümcek bacakları yavaşça başımın üzerinden çekildi. Kabloları üzerimden çıkardı. Sigarayı parmaklarımdan alıp yere attı. Peçeteyle üzerimdeki jelleri temizledi. Hırkamı kolunun altına sıkıştırıp elimden tuttu.

"Hadi, güzelim," dedi. Koltuktan kalktım. Hırkayı üzerime geçirdi.

"Ne bu şimdi?" diye sordu Yankı.

"Seninle beni koruman için bir anlaşma yapmadım," dedi Fetih. "Seninle onu koruman için bir anlaşma yaptım. Anlaşma iptal." Sesi buz gibi ürkütücüydü.

Pars kapıyı açtı, Fetih beni önden çıkardı.

"Saçmalıyorsun Fetih, gel şuraya," diye bağırdı Yankı.

Fetih dönmedi.

"Bunun bu kadar kolay olmadığını biliyorsun," dedi Yankı.

Koridorda yürürken ona bakıyordum ama yüzü bir şeyi ele vermiyordu. Dışarı çıkana kadar hiç kimse tek kelime etmedi. Nihayet açık havaya çıktığımızda dönüp "Meyra'yı al, toparlanın, gidiyoruz buradan," dedi Pars'a.

"Fetih," diye araya girdim. "Bunu yapamayız."

"Bunu yapıyoruz," diye sertçe karşılık verdi.

"Mantıklı ol lütfen," dedim sakince. "Buraya bir amaç için geldik, bu kadar yaklaşmışken buradan dönemeyiz."

"Sana söylemiştim, Maya," dedi. "Senin yaşaman için gerekirse herkes ölecek. Bu noktaya getirmemesi gerekiyordu. Haklıydın, onu güvenmemeliydim."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Çok gelişme gösterdik. Buradan kurtulmalıyız. Buna biraz daha katlanabilirim. Yaklaştığımızı biliyorum, Fetih."

"Çok hızlı oluyor!" Dudaklarını birbirine bastırdı. "Çok hızlı oluyor. Onlara verdikçe, senden daha fazlasını isteyecekler. Kontrollü değiller. Kendi amaçları için gidebildikleri kadar ileriye giderler."

"Bu bizim de amacımız," diye hatırlattım çünkü unutmuş görünüyordu. "Artık bununla yaşamak istemiyorum ben. Şansımı denemek istiyorum. Bunu yapabilirim. Lütfen." Elini tuttum. "Lütfen itiraz etme. Yankı'yı kontrol edebilirim. Hepsini ederim. Onlar bana zarar veremez. Artık değil."

"Sonuçlarını bilmiyorsun." Gözlerini kapattı. "Maya, bu çok tehlikeli."

"Hep öyleydi! Hep tehlikeliydi. Şimdi buna bir son verme şansımız var. Bu şansı istiyorum. Seninle gerçekten bir şansımın olmasını

istiyorum. Her şeyden, herkesten kurtulmuş şekilde bir şans istiyorum. Bu bizimle ilgili, onların mahvetmesine izin verme."

"İpin ucunda sen varsın!" dedi. "Ben olsaydım sen ne yapardın?"

"Ben her zaman sana güvendim. Sen de bana güven. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Hissediyorum."

"Onu dinle Fetih," dedi arkamızdan bir ses. "Daha da ileri gitmeden Yıkıcıyı dinle."

İkimiz birlikte döndük. Pars bir adım ileriye, benim önüme atıldı. Fetih, içgüdüsel şekilde beni yanına çekti.

Annesi, Yakut, Esila'nın babası ve yanlarında on dört iri yarı adamla birlikte karşımızda duruyordu.

"Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleme," diye karşılık verdi Fetih.

"Onu buradan çıkarmana izin vermeyeceğimi biliyorsun," dedi. "O hepimizi çıkarana kadar buradan çıkamazsınız."

"Ne yapacaksın?" diye soludu Fetih.

"Burada tek başınasın, bu kadar adama karşı koyabileceğini mi sanıyorsun? Onu zorla o koltuğa oturtacağımı biliyorsun."

Kadının kibrine dudak büktüm ve onların sonunda çıldırdığına karar verdim. Mantıklı olan buydu. En başından beri içinde oldukları durumun farkındaydılar ve çıkmaya çalışırken yıllar içinde akıllarını kaçırmışlardı. Neye inandıklarının, neyi savunduklarının farkında değillerdi.

"Tek başına değil," dedi Pars.

Kadın, cüretini komik bulmuş gibi güldü. Başını eğdi. Üç tane adam Pars'a doğru hamlede bulunduğunda gözlerimi kıstım. Adamlar yerlerine çakıldı.

Kadın, sorgularcasına bana baktı.

"Tek başına değil," dedim.

"Sence bunu hesaba katmadık mı?" diye sordu ellerini önünde kenetleyip. "Kıraç?"

Arkadaki bir adam öne çıktı ve elinde, kolumdan daha büyük bir tüfek tutuyordu. Pars'ın göğsüne doğru hizaladı, Pars'ın üzerinde

kırmızı bir nokta belirdi. Sonra diğer adamlar da aynısını yaptı. Bu defa küçük kırmızı noktalar üçümüzün de her yerindeydi.

"Hangi birini durdurabilirsin?" diye sordu Anne Yargıcı. "Ya birini es geçersen? Ya birini atlarsan?" Sonra tekrar güldü. "Onlar Soğuk mu?" Yüzünü iğrenir gibi buruşturdu. "Bu kurşunların içinde virüs var, onlar hakkında bir şeyler duydun, değil mi?"

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir, on iki, on üç, on dört, on beş, on altı, on yedi zihin. Fetih, Pars. On dokuz zihin. Daha uzakta. Meyra, yirmi. Yukarıya doğru gelen Yankı Saruhan, yirmi bir zihin. Arkasında İklim, yirmi iki. Yeraltı merkezindeki çalışanlar. Otuz iki zihin. Saraya kadar uzandım. Altmış dört zihin. Kalenin içine girdim. Yüz on sekiz zihin. Kütüphane. Kapılar. Yüz kırk sekiz zihin. Hepsi kafamın içinde kırmızı noktalarla işaretli. Hepsi avucumun içinde. Iskalama ihtimalim yok.

Gökyüzünde durmaksızın yağan kar durdu. Gökyüzü kapanmaya başladı. Bulutlar hepimizin üzerinde bir çatı oluşturdu. Yağmur yağmaya başladı. Ben o kadının gözlerine bakarken yağmur hiddetlendi. Bardaktan boşanır gibi yağıyordu. Bulutlar hareketlendi. Şimşek çakmaya başladı. Mavi ışıklar hepsinin yüzünde gölgeler oluşturmaya başladı. Kadın, kaşlarını çatıp gökyüzündeki hararete baktı.

"Tekrar dene," dedim.

Pars güldü.

Yavaş yavaş elini daha sıkı tutarak Fetih'e döndüm.

"İstersen buradan çıkıp gidebiliriz," dedim tüm ciddiyetimle. "Ama kalıp savaşmayı tercih ederim."

Ne kadar gerildiğini, nasıl irkildiğini biliyordum. Yine de doğru kararı vereceğini biliyordum. Kapak açıldı, Yankı ve İklim tıpkı düşündüğüm gibi dışarıya çıktı.

"Bunu yapabilir!" diye bağırdı Yankı. "Fetih, görüyorsun, bunu yapabilir."

"İstemezsen yapmam," dedim. "İstemezsen gittiği yere kadar seninle kalırım burada. İstemezsen hepsini uzak tutarım bizden. Ama istersek, eğer istersek hepsini sonsuza kadar hayatımızdan çıkarabilirim."

Nefes aldım, gözlerimi kapattım. Kırmızı noktaları yeniden hissetmek için zihnimi birkaç parçaya böldüm.

Uzaklaşın. Hepiniz uzaklaşın. Sadece biz. Sadece biz kalıncaya kadar uzaklaşın.

Gözlerimi açtım.

Uzaklaşmaya başladılar. Hepsi geri geri gitmeye başladı. Fetih'in gözleri etrafımızda dönen hareketlilikteydi. Sadece Pars bizimle kaldı. Kontrol edemezlerdi. Müdahale edemezlerdi. Sadece itaat edebilirlerdi. Gözden kaybolana kadar durmadılar. Ve sonunda sadece biz vardık.

"Söz ver," derken ilk kez sesi titriyordu. "Beni bırakmayacağına söz ver."

Önce söz vermen gerekiyor. Sana yardım edeceğim, söz veriyorum. Ama karşılığında sen de bana bir söz vermelisin. Ben kimseye güvenmem ama ihanet etmeyeceğine inanmalıyım.

Sıkı sıkı tuttuğum elinden onu kendime çektim, o kadar hassas bir noktadaydı ki kolaylıkla bana doğru savruldu. Kollarımı boynuna sardım. Dudaklarımı köprücük kemiğinin üzerine bastırdım.

"Asla," diye fısıldadım. "Söz veriyorum. Bırakmam."

"İyi ki sana kazık attığımızda bu kadar güçlü değildin," dedi Pars. "Ölüler ordusu gibi geri çekildiklerini görmek beni ürkütmeye başladı."

Ona kıkırdayarak geri çekildim.

"Biz her zaman aynı taraftaydık." Elimi uzattım, tuttu. İkisinin koluna girip odalara doğru yürümeye koyuldum. "Sadece bazen bunu birbirimize hatırlatmamız gerekti."

"Bir daha gerekmesin," diye mırıldandı Fetih.

"Bence de," diye ona doğru gözlerimi kıstım.

Nihayet gülümsedi.

"Şuna bak," dedi Pars, eğilip Fetih'e doğru. "Bu kızı birilerinden korumaya çalıştığımız zamanları hatırlıyor musun? Şimdi o bizi koruyor." Saçlarımı karıştırdı. "Küçük kızımız büyüdü."

Seçtiği kelime beni beklemediğim yerden vurmuş ama bir o kadar da etkilemişti. Evet, dedim içimden. Gerçekten öyle. Gerçekten artık o noktadayız.

Biz odaya giderken Pars yanımızdan ayrıldı. Keşke sevdiğim herkesi kalbimdeki bir odacığa sığdırabilseydim. Bu tekinsiz gerçeklikte herkesin gözümün önünde olmasına ihtiyacım vardı ama bazıları sandığımdan da uzaktaydı. Bu yüzden yanımda olana daha çok sarıldım.

"Nasılsın?" diye sordum. İyi değildi. İyi görünmüyordu. Uzun zamandır iyi görünmüyordu. Rolleri tahmin ettiğimden daha çok değişmiştik. Fetih gitgide boğuluyordu. Annesinin çıkışı mı daha kötüydü yoksa onun karşısında, ben olmasaydım bizi koruyacak bir şey yapamayacak oluşu mu? Bu beni daha da duygulandırıyordu, dünyada her şeyden çok güce inanan Fetih Yargıcı, sadece benim için en güçsüz olduğu topraklara dönmüştü.

"Egom için ya da içimdeki çocuk için endişeleniyorsan endişelenme," dedi içten bir gülümsemeyle saçlarımın ucuyla oynayarak. "Benim senden başka derdim de devam da yok, gece saçlı kız."

"Benimle kalırsan sana sıkı sıkı sarılırım, önüne atlarım, seni bu kötü Hükümdarlardan da korkunç Yıkıcılardan da korurum," diye sırıttım.

Çarpık bir şekilde güldü.

"Senin için, ruhun için savaşırım..." Gözleri çok uzak bir geçmişi izler gibi daldı.

"Bunu atlatacağız," diye güvence verdim. "Bunu da atlatacağız."

Yüzündeki elimi alıp avuç içimi öptü. "Pars haklı mı?" diye soludu. "Gerçekten büyüdün mü o kadar?"

Gözleri avucumun içindeki çizgilerdeydi ama neyden bahsettiğini biliyordum. Neyi duymak istediğini biliyordum. Neye ihtiyacı olduğunu da biliyordum.

Küçükken kızlar hayran olur, büyüdüklerindeyse âşık olur.

"Büyüdüm." Elimi yeniden yanağına yaslayıp bana bakabileceği şekilde çevirdim yüzünü. "Ben sevdiğim herkesi kaybediyorum, Fetih," diye fısıldadım. "Herkesi kaybettim. Bu yüzden sana, seni ne kadar sevdiğimle ilgili tek kelime edemem. Edersem karşımda parçalanarak dağılacağından o kadar çok korkuyorum ki çektiğim acı

değilse de bu korku bana neler yaptırır, düşünemiyorum bile. Çünkü sana evet derdim. Sen sorsaydın evet derdim, Kumral. Orada yatan sen olsaydın ne olursa olsun fişini çekemezdim. Bu hiçbir zaman bir kıyas olmadı. Çünkü sen, beni buldun." Gülümsedim. "Çünkü seni, ben buldum."

Gözleri sulandı. O karamel rengi irisler benim gözlerim dışında odada bulduğu her köşeyi dolaştı. Sevgi, gözlerinde bu vardı. Koşulsuz sevgi. Sarsılmaz sevgi. Büyük bir sevgi. Korku vardı. Kaybetme korkusu. Yenilme korkusu. Yetişememe korkusu. Endişe vardı. Onu bırakacağımdan değilse de onu bırakmak zorunda kalacağımdan korkuyordu.

Fetih Yargıcı, benim tek başıma ölmemden korkuyordu. Onu ardımda bırakmamdan.

Parmak uçlarımda uzanıp gözyaşlarının üzerinden öptüm. "Her ne olursa olsun," dedim. "Sen benimle yan."

"Bu yangında ölmek yok," diye karşılık verdi.

12. BÖLÜM: DAHA KARANLIK

Fetih, bir kez daha araştırmalarını yarım bıraktı, bu defa gerçek anlamda yanımdan ayrılmıyordu. Yüzü gülmüyordu. Rahat bir nefes almıyordu. Sadece tetikte bekliyordu. Üçümüz birlikte bir kez daha yeraltı merkezine indiğimizde İklim, çok gergin bir şekilde bizi bekliyordu. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama kimse onu dinleyecek gibi değildi. Yankı oradaydı ama hiçbir şey yapmadı.

"Ben başlatacağım," dedi Fetih doğrudan bana. "Şok vermeyeceğim. Farklı bir frekansta uyarı vereceğim. Burada olacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye gülümsedim.

Koltuğa otururken elimden tuttu. Yaslanırken omzumdan destekledi. Üzerimden hırkayı çıkarırken bir ucundan tuttu. Pars hemen yanı başımızda duruyordu, İklim onun bir adım kadar arkasındaydı.

"Ben hallederim." Bileğinden tuttum, jeli elinden aldım ve tüpü parmaklarıma sıkarak gerekli noktalara yaymaya başladım. Elleri titremiyordu ama o kadar gergindi ki tüm damarları belirginleşmişti. Beni bırakıp kabloları aldı, onları vücuduma bantlarken korkunç bir şekilde isteksizdi. Bu seanslardan birinde gideceğim ve geri dönmeyeceğim ihtimali ne kadar yüksekti bilmiyordum ama o, sanki bir şeyler biliyor gibiydi. Bu defa şakaklarıma yeni iki bant daha takıldı.

"Uyarıcılar," diye açıkladı.

Başımı salladım.

"Ne zaman istersen o zaman başlayabiliriz."

"Hazırım," dedim. "Başlat."

"Çok bekletme bebek," dedi Pars. Ona gülümsedim. Gözlerini bir kez uzun bir şekilde kapatarak bana destek oldu. Bu aramızda *ben buradayım, merak etme* anlamını taşıyordu. Kalbimi ısıtmaya yetti.

Fetih makineleri çalıştırdı. Bilincim beni içine çekmeden önce ona bir kez bakıp gülümsedim ama karşılık alamadım.

Seansa girerken beni neyin beklediğini biliyordum. Bir yüzleşme, bir yakarış, pişmanlık hissi. Yalnızlıkla sarmalanmışlık. Vicdanımın sızısı. Karşı koyamadığım bir özlem bulutu... O uzun koridordaydım yeniden. Kapıların hepsi istediğim gibi kapalıydı. Kendimi daha önce olmadığım kadar dinç hissediyordum. Olup biten her şeyin farkındaydım, bu iyiydi. Yürümeye başladım, ne aradığımı bilmiyordum ama onun beni bulacağına inanıyordum.

Bir his, beynimin içinde bir elektrik akımı gibi bir saniyeliğine sendelememe neden oldu. Ellerimi kafamın iki yanına bastırdım. Yer ayağımın altında kaymıştı sanki. Başka bir şeride geçmiştim. Ellerimi çekip doğrulduğumda hâlâ karanlık koridordaydım. Kendimi toparlayıp yürümeye devam ettim. Koridor uzadıkça uzamıştı. Yürümeye devam ettim. Sonu görünmeyen bir yolda ilerlemekten farksızdı. Yorulduğumu hissettim ama sadece birkaç adım atmıştım. Birkaç adım daha attım. Devam ettim. Gözlerimle kapıları saymaya koyuldum. Saydıkça daha hızlı ilerlemeye başladım. Göz hizamdaki kapılar bittiğinde, tam vardığımı düşündüğümde yenileri eklenmeye başladı. Koridorun ucuna yepyeni bir koridor daha eklendi sanki. Devam ettim. Herhangi bir şekilde kötü hissetmiyordum. Kötü bir şey de hissetmiyordum.

Yanımdan geçmek üzere olduğum bir kapı kendiliğinden açıldı. İçeriden parlak, çok parlak, gözlerimi alacak kadar parlak bir ışık yandı. Gece gündüze karıştı, karanlık aydınlığa. Kapıdan giremedim. Eşikte izledim.

Geçmişten bir an olduğunu biliyordum. Geçmişten bir an olduğunu hissediyordum. Bu gelecek olamazdı. Bu bir halüsinasyon olamazdı. Bu bir düşünce olamazdı. Bu, çok uzaklarda bir yerlerde bildiğim bir andı.

"Beni iyi dinlemeni istiyorum," dedi Doruk. Gözlerim etrafta dönen yalanı bulmak ister gibi dolaşıyordu.

Saçlarım daha kısaydı. Üzerimde beyaz bir gömlek vardı sadece. Onu gördüğümde neyi gördüğümü anladım. Onu gördüğümde ne zaman olduğunu hatırladım. Esila'yı bulmak için Gölge Bulvarı'na

gittiğim gündü. Gölge Bulvarı'nda Pars'ın yanında kan kustuğum gündü. Nerdeyse öldüğüm gündü. Klinikte açmıştım gözlerimi. Ama hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Bu da ne?" diye sordum. "Buraya nasıl geldik?" Ayaklarıma değen suyun serinliğiyle sakinleşmeye başladım. Güneş çıplak omuzlarıma vuruyor ve hiç tadamayacağım kadar iyi hissettiriyordu. Bir deniz kıyısındaydık.

Yeşil Yol'da deniz yoktu, Yeşil Yol'da güneş yoktu, Yeşil Yol'da bu denli bir huzur yoktu.

Yeşil Yol'da Doruk yoktu.

"Tanrım, rüya görüyorum..."

"Bir önemi yok," dedi. "Çok az zamanımız var."

Yüzümü buruşturdum. Hatırlamıyordum. Sadece belli anların içinde dolaşıyordum. "Neden bir şey hatırlamıyorum?" Başımı yere eğip düşünmeye çalıştım ama kocaman bir boşluk vardı.

"Maya, kendini toplaman gerekiyor. Bu anı unutmaman gerekiyor."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece yorgun hissediyorum." Suyun içine indim.

"Ben çok üzgünüm," diye bağırdı. Suyun içinde ondan uzaklaşmaya başladım. Su dizlerime kadar yükseliyor, biraz önce durduğum kıyı onunla birlikte uzaklaşıyordu. Hareket edemedim.

"Senin için kiraladılar, bir kurşun var Maya. Oraya gitme!"

"Seni duyamıyorum."

"Fetih'e güven! Oraya sakın gitme! Ona gitme!"

"Anlamıyorum Doruk. Sadece çok yorgunum."

"Biliyorum," dedi acı çeker gibi. Neden bu kadar acı çekiyordu? "Biliyorum bebeğim, ben çok üzgünüm." Su önce omuzlarıma, sonra çeneme ve vakit kaybetmeden burnumun üzerine kadar yükseldi. Kitaplarda okuduğum okyanus satırlarının içinde kaybolduğumu anımsıyordum ancak bu bambaşka bir şeydi. Kollarımı hareket ettirdikçe daha çok batıyor, sanki suyun altına gömülüyor gibiydim. Su yavaş yavaş ciğerlerime doldu ve gökyüzü göremeyeceğim kadar karanlığa bulandı.

Sonra klinikte uyanışımı izledim, kocaman bir bilinmezle. Zihnimle nasıl da oynadığımı gördüğümde sinir bütün bedenimde yayılmıştı. Başka bir düşünce aynı kapının arkasından seslendi.

"Sadece sen gücünü çektiğin acıdan alıyorsun. Bense gücümü zamandan alırım, Maya..."

Amelya İsis...

Onu düşünmek beni çok daha başka bir şeyin içine çekti, buz sarkıtlarının olduğu mağaranın önüne. Bir kahkaha işittim. Ama bilincim hızla bu anı örtbas etti. Onu bir şekilde bloke etmeyi başardım. Oradan çekilirken kahkahası yarıda kesildi. Soluk alarak gözlerimi açtığımda tamamıyla sarsılmış haldeydim.

"Buradayım." Fetih'in buz gibi parmaklarını hissettim. "İyisin, bir şeyin yok."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, yaptığım tek şey düşünmekti. Düşünmek ve hatırlıyor muyum diye kontrol etmek. Her şey tazeydi. Her şey hâlâ gözlerimin önünde yaşanmış gibi tazeydi.

"Ne kadar oldu?" diye sordum.

"İki saate yakın."

"Çıkar lütfen." Ellerimdeki kabloları sökmeye başladığımda o başımdakileri çıkarıyordu. Yankı ve İklim uzak dursa da neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Yankı meraklı, İklim tedirgindi. Pars hırkamı uzattı. Hep yaptığım gibi koltukta durup neler olup bittiğiyle ilgili rapor vermedim. Kalkıp kapıya doğru yürümeye koyuldum. Hemen arkamdaki sabırsız ayak seslerini duyabiliyordum. Bir şey olduğunun farkındalardı, bu yüzden hepimiz aceleciydik. Kapağa ulaştım ama Fetih, önüme geçip açmaları için üç kez yumruğuyla vurdu. Pars dikkatle bana bakıyordu. Tam konuşacakken kapak açıldı. Fetih önden çıktı, Pars arkayı kontrol ediyordu. Nihayet dışarıya çıktığımızda hızla ahşap barakaya doğru ilerledim. Soluk soluğa kalmıştım ama bir yandan soğuk hava ve hareket etmek iyi gelmişti. Gökyüzü, fırtına bulutlarından önceki kar yağışlı haline dönmüştü. Pars içeriye girip kapıyı kapattığında bir o yana bir bu yana volta atmaya başladım.

"Hatırlamadığım bir şeyi gördüm," dedim. "Hani Gölge Bulvarı'na gitmiştim. Kan kusmuştum, beni kliniğe götürmüştün, hatırlıyor musun?" Pars'a doğru harareetle sordum.

"Evet," dedi. "Ne olmuş?"

"O gün görmüşüm. O gün seslenmiş."

"Kim?" diye sordu Fetih.

"Doruk!" dedim. "Ve İsis. Kendini o gün duyurmuş bana. Biliyor Fetih, bizim daha yeni çözdüğümüzü o önceden biliyordu. Bana, bir tek sen gücünü acıdan alıyorsun bense zamandan alırım dedi. Bizden çok önde. Biz bunu buraya geldiğimizde çözdük. Neye tutunduğunu daha yeni çözdük ama o benim neyden güç aldığımı en başından beri biliyordu."

"Doruk'a dön," dedi. "Ne gördün?"

Ellerimi saçlarımın arasında geçirdim. "Önce bir deniz kıyısındaydım." Aklıma gelen başka bir şeyle sarsıldım. Kahretsin, bunu nasıl atlamıştım. Derin derin soludum. "Milır'da kaldığımızda gördüğüm ilk kâbusu hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordum. Uyanır uyanmaz ona sarılmıştım. İlk kez onu kaybetmekten korkmuştum. İlk kez benim için bir anlam ifade ettiğini kendime itiraf etmiştim.

"Kâbusu bana hiç anlatmadın," dedi. "İhanetle ilgili olduğunu söylemiştin."

Hatırlayabilmek için saçımı kaşıdım. "Değişen yollardaydım," diye başladım. "Önce ormanda ya da önce yolda, emin değilim. Ama bir şeye çarptım ve onun büyükannem olduğunu gördüm. Hayır, Dila mıydı? Belki de Meyra..."

"Sakin ol," dedi Pars. "Her şeyi aynı anda anlatmana gerek yok. Yavaştan al."

"Tamam, sırayla birilerinin öldüğünü görüyordum. Büyükannem ve Dila zaten öldü. Sonra kendimi bir uçurumun kıyısında buldum. Doruk aşağı düşüyordu ama tutamıyordum, peşinden atladım. Bir deniz kıyısına çıktık. Ona yetişmeye çalışıyordum ama yapamadım. Sonra yine değişti. Fetih'i gördüm. Bana ona ihanet etmişim gibi hayal kırıklığıyla bakıyordu. Suların altında kaldı. Sonra uyandım."

İkisi de düşünceli görünüyordu.

"Aynı deniz kıyısı!" dedim. "Orasıydı. Doruk oradaydı. Önce ben de kumsalda onunla birlikteydim. Sonra bir anda suyun içindeydim. *Senin için kiraladılar, bir kurşun var Maya. Oraya gitme! Fetih'e güven! Oraya sakın gitme! Ona gitme*, dedi. Sonra suların altında kalıp klinikte uyandım ama hatırlamıyordum."

"Başka bir şey söylemedi mi?" diye sordu Pars.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Orası neresi?" diye Fetih'e döndüm. "Nereye gitmememi söylüyordu?"

"Emin değilim," dedi kararsız kalmış şekilde. "Buradan bahsediyor olabilir."

"Bu ne demek? Onu nasıl gördüm, onunla nasıl konuşabildim, gerçekten o muydu?"

"Bilmiyorum, güzelim," diye mırıldandı. "İsis tarafından yaratılmış bir yanılsama da olabilir."

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değildi. Ayırt ederdim. Gerçekti. Güneşi hissettim, Fetih. Suyu hissettim."

"O halde bu bizi çok daha farklı bir noktaya getiriyor. Sen bu gerçeklikten çıkabiliyorsun. Farkında olmadan bunu yapmış olmalısın. Zihnin Doruk'a ulaşmış."

"Ölüme yaklaşmıştım," diye öne atıldım. "Bu yüzden olmalı. O gün neredeyse ölüyordum. Bu beni çıkaracaktı belki ama geri döndüm."

"Gitgide daha çok yaklaşıyoruz," dedi Pars. "Tek açıklaması bu."

"Peki nasılsın?" diye sordu Fetih. "Nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyiyim. Mide bulantısı yok, baş dönmesi yok, göz kararması yok, yorgunluk yok."

"Kafanda ne var?" diye ona sordu Pars.

"Kolay oluyor," dedi Fetih. "Bu kadar şanslı olduğumuz olasılığı mantıklı gelmiyor. Bir şeyi atlamışız gibi hissediyorum. Bir şeyi görmüyoruz."

"Kolay bir tarafı yok bunun," dedi Pars.

"Gücünü zamandan alıyor," diye sayıkladı Fetih. "Zaman sonsuz. Acı değişken."

"Esila'nın bıraktığı bir şeyler bulabildin mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi dudaklarını birbirine bastırıp. "Kayıt altına alınmış tüm Yıkıcıların verilerini topladım. Bazıları baban tarafından öldürülmüş ama aslında intihar etmişler. Ölmek için babanın ayağına gitmişler. Dayanamadıkları için ölmüşler. Esila intihar etti ama bu çıkış kapısıydı. Herkes için aynı istatistikler yok. Birkaç tanesi güçlendirilmeye çalışılmış ama başarısız sonuçlanmış. İki tanesi hakkında çıldırmış olduklarıyla ilgili söylentiler var."

"Maya, Doruk'u görebildiyse belki aynısını onlar da yaptı, bu yüzden ölüme koşarak gittiler," diye araya girdi Pars.

"Bunu düşündüm," dedi Fetih. "Ama boşluklar var. Ve ilk ölenler henüz böyle bir şey olduğunu bilmiyordu, o zamanlar ne olduğuyla ilgili bu kadar veriye sahip değildik."

"Araştırmana dön," dedim. "Bu da önemli, Fetih."

"Gece odada çalışırım, topladım tüm verileri."

"Geri dönmeliyiz," dedim aniden. "Devam etmeliyiz."

Sorgularcasına ikisi de bana baktı.

"Başka şeyler de olabilir," diye direttim. "Hatırlamadığım, anlamadığım. Olmak zorunda."

"Fazla yüklenme-"

"Devam edelim!" Sesim istediğimden daha yüksek çıktı. "Edebilirim. Bu yolu öyle ya da böyle yürüyeceğiz. Ben de korkuyorum ama iki ihtimalimiz var. Ya kurtulacağız ya da daha dibe batacağız. Hepimiz bu yükün altında eziliyoruz. Bitirelim artık şu işi, ne oluyorsa olsun."

"Sağduyulu olmamız gerekiyor."

"Bu planlayabileceğimiz bir şey değil, Fetih." Kaşlarımı çattım. "Öngörebileceğimiz bir şey değil. Bilinmezin içindeyiz. Geciktirmek sonucu değiştirmeyecek."

"Olabilecek felaketleri önleyecek."

"Gidip kafama şok basalım demiyorum. Aynı şeyi yap, frekanslarımla oyna ve neler oluyor görelim. Bir kez daha."

İtiraz etmek için yine ağzını açtı ama elimi kaldırdım.

"Şimdi yapmam gerekiyor," dedim. Karşı çıkmasına izin vermeden barakadan çıktım. Bir his ya da bir tetiklenme, adımı koya-

miyordum ama büyük bir şeydi. Kötü hissettirmiyordu, baskı yoktu sadece çağırıyordu. Yapmam gerektiğini hissediyordum. Adım adım gemiştik ama ben her şeye koşan biriydim ve yeterince duraksamıştım. Artık o yokuştan aşağı yuvarlanmak değil, yukarıya tırmanmak istiyordum. Yukarıda beni bir şeyin beklediğini hissediyordum.

Merkeze indiğimde Yankı orada değildi ama İklim hâlâ oradaydı.

"Bir sorun mu var, neler oldu?"

"Yeniden bağlanacağım." Aceleci hareketlerle koltuğa yerleşmeye koyuldum.

"Maya, aynı gün içinde iki kez-"

"O konuşmayı yaptık İklim, yardım eder misin lütfen?"

Fetih, kenarda duruyor ve onaylamaz şekilde bana bakıyordu ama üzerimi çıkardığımda İklim'i durdurup, ben jeli sürerken kendisi kabloları bağlamaya başladı.

Düşüncelerim çok alaca haldeydi. Kafamın içinde varlığını bilmediğim başka anıların olabileceği, dizdiğim taşları yerinden oynatıyordu. Kaçırdığım başka ne vardı? Unuttuğum başka ne vardı? Doruk'u sadece bir kez mi görmüştüm? Gerçekten hayatta mıydı?

Gerçekten bir hayat var mıydı?

Makineleri çalıştırması için başımla onayladım. İçimden sabırsızca saymaya başladım ve yeniden kara deliğe doğru çekildiğimi sandım.

"Bu kadar hevesli olman tuhaf," dedi ses. Birden irkildim. Kendi aklımın içinde değildim. Buz sarkıtlarının önünde ve yine onun yarattığı gerçekliğin bir parçasıydım.

"Bana engel olmaya kalkma!" diye bağırdım.

"Henüz sana engel olmaya kalkmadım."

"Dışarıda bir hayat var!" dedim. "Orada kızın var belki. Sense buraya tıkılmış, intikam uğruna hayatını mahvediyorsun."

"Dışarıda bir hayat var..." Gülümsedi. "Bundan emin misin?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Beni bekleyen bir hayat var."

"O halde git ve bak, seni orada neyin beklediğine."

Yeniden çok parlak bir ışık... Gözlerimi kısıp ellerimle üzerime doğru hücum eden aydınlıktan sakınmaya çalıştım. Uzun sürmedi. Göz

açıp kapama süresi kadardı. Işık huzmesi içimden kayıp geçmişti sanki. Boğazımda kekremsi bir tat hissettim. Ve sonra günışığı. Ve güneşin sıcaklığı. Hemen tepemdeydi. Başımı kaldırıp emin olmak istediğimde bakamayacağım kadar parlaktı. Uzun bir sokak. Yan yana dizili evler. Büyük camekanlı mağazalar. Fulden Giyim Mağazası. Bir büfe. Caddenin diğer tarafında kocaman bir market. Uzun binalar. Aşiyan Sitesi. Ben oradaydım. Kiremit rengi bir evin önündeydim. Daha önce hiç görmediğim bir yerde, daha önce hiç gelmediğim bir evin önünde. Sonra onu gördüm, o kapının önünde. Arkası bana dönüktü. Ama o'ydu. Kalbim hızlandı. Göğsümden neredeyse bir hıçkırık kaçtı. Nefes alıp verirken panikledim. Ellerim titremeye, ayaklarım geri geri gitmeye başladı.

"Doruk," diye seslendim var gücümle. Durdu. Birkaç saniye bekledi. Sesimi tanımış olmalıydı. Ağlamaklı sesimi, ihtiyaç dolu sesimi tanımış olmalıydı. Etrafımdaki hiçbir şeyi görmedim. O yavaş yavaş bana döndüğünde, gözleri gözlerime değdiğinde dünya yeniden yörüngesinden kaymıştı. Gökyüzünden daha mavi gözleri benimkilere çarptığında bambaşka bir acı dalgası ikimizin arasında dönüp durdu. Koşmaya başladım, bir kez daha onun için, ona varabilmek için koşmaya... Bir rüya, kâbus ya da illüzyon olması umurumda değildi. Sadece koştum ve bana doğru açılan kollarının arasına attım kendimi. Ateş ve su gibi birbirimize çarptık.

Düşler de düşünceler gibi yanıltıcı olabilirdi ama asla hayal edemeyeceğimiz ya da asla görünmez bir elin şekillendiremeyeceği sayılı şeyler vardı, Doruk Ilgaz'ın sıcaklığı ve yanık kokusu gibi. Derin bir nefes aldım. Çok derin bir nefes aldım. Gerçekten buradaydı. Kollarının arasında küçüldüm.

"Maya..." diye fısıldadı inanamayarak titreyen sesi. Elleri kollarımda dolaştı, gerçek olup olmadığımı kontrol eder gibi.

"Maya..." Elleri omuzlarımda durdu. "Maya, sen misin?" Gözleri dolu dolu oldu. Başımı salladım. Elleri yüzümü buldu. Birden gözyaşlarım iki yandan sızarken ve parmakları onların üzerinde dolaşırken beni kendine çekti. Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Sıcak, yumuşak, hasret dolu. Ve yanlış. Afallayarak kendimi geri çektim.

"Buradasın," dedi başka bir inanılmazlıkla gülümseyerek. "Gerçekten buradasın. Bu nasıl mümkün olabilir?" Yeniden kollarının arasındaydım. O kadar sıkı sarıldı ki boğulacağımı düşündüm.

"Hayattasın," diye mırıldandım. "Hayattasın. Doruk, ben çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Sana ne yaptığımı bilmiyorsun ama çok üzgünüm."

"Şş," dedi. "Hayır, sen bir şey yapmadın. Üzülme. Üzülme. Bir daha hiç üzülme. Buradasın."

"Neden söylemedin," diye ağlamaya başladım. "Neden bana kim olduğunu söylemedin?"

"Sana daha fazla acı bırakmak istemedim, gerçek bir şey bırakmak istedim."

"Doruk..."

"Buradasın," dedi tekrar tekrar. "Gerçekten buradasın."

"Doruk," diye seslendi bir başka ses. Bir başka ses. Ses. "Havin, sabahtan beri senin için hazırlanıyor."

Bir başka ses. Ses.

"Anne..." diye fısıldadım. Doruk'un yüzü düştü. Gözlerinde başka bir şey, başka bir ıstırap boy gösterdi.

"Maya," dedi kollarımdan tutup. Bir anlığına onu duymadım. Geriye çekilip arkasına baktım. Önünde durduğumuz evin kapısı açıktı. Kapıda bir kadın gülümseyerek ona sesleniyordu. Kadın gülümseyerek ona sesleniyordu. Kadın ona sesleniyordu. Gözleri bana döndü.

Sadece şaşırdı.

"Ah," dedi. "Arkadaşını mı getirdin?"

Doruk'a baktım. Gözlerini sıkı sıkı birbirine bastırıp kadına doğru döndü. Kadına doğru döndü. Kadının yüzünde sadece tanımadığı birini görmenin şaşkınlığı vardı.

"Anne," diye mırıldandım.

Saçları hâlâ hatırladığım kadar siyah ve o kadar uzun, o kadar pekşi. Yüzü hâlâ çok güzel ama eskisi kadar genç değil. Yine de annem gibi gülümsüyor. Gözleri gülümserken annemin gözleri gibi kısılıyor. Yaslandığı yerden yavaşça doğruldu. Gözleri gözlerime tekrar tekrar baktı. Bana baktı. Kaşlarını çattı.

"Maya," diye seslendi.

"Anne," dedim tekrar.

Onaylanmak ister gibi Doruk'a döndü.

"Beni tanımıyor musun?" Öne doğru, ona doğru bir adım attım.

Korkuyla geriye doğru çekildi.

Daha önce hiç kurşunla vurulmamıştım ama o an göğsüme bir şey saplandığına emindim.

"Miray anne," dedi Doruk.

"Nasıl?" diye sordu. "Nasıl, sen ne yaptın?"

"Anne, ne diyorsun?" diye yutkundum. "Anne, benim."

"Maya, o sadece şok geçiriyor," diye araya girdi Doruk. Sonra başka bir ses araya girdi. Başka bir görüntü. Başka bir kız. Başka bir hayat.

"Anne, neyi bekliyorsunuz?" diye benim annemin omzunun üzerinden yükselerek güldü. Gözleri Doruk'a döndü. "Pastayı kesmek için seni bekliyorum," dedi. Sonra gözleri beni gördü. Sonra gözlerim onu gördü. Gözlerim beni neyi beklediğini değil, beklemediğim bir şeyi gördü.

Başka bir hayat.

"Havin, içeri gir kızım," dedi *benim* annem.

"Anne ne oluyor, başka bir sürpriz daha mı?" Kız, *benim* annemi yanağından öptü.

"İçeriye gir tatlım, geliyoruz," dedi *benim* annem.

Geriye doğru bir adım attım. Boğazımı tuttum.

"Babam bekliyor, acele edin," diye söylendi kız, *benim* annemin sözünü dinlerken.

Bir adım daha geriye çıktım. Boğazımda bir şey vardı. Boğazımda korkunç bir şey vardı. Nefes alamıyordum. Bir şey boğazımda takılı kalmıştı. Yutkunamadım. Sadece oradaydı ve oksijenin ciğerlerime ulaşmasını engelliyordu.

"Maya, beni dinle."

"Babam," dedim. "Babam hâlâ seni öldürenlerin peşinde. Pamir... Pamir, anne. Anne, Pamir. Bana soracağın, bana söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?"

Kaşlarını çattı. Şok geçirmiyordu. Öyle bir şey değildi. Yüzünde sadece açıkça okuyabildiğim bir rahatsızlık vardı.

"O kız kim?" diye sayıkladım. "Neden ona kızım diyorsun? Kim bekliyor? Ne oluyor burada? Anne, benim. Buradayım."

"Üzgünüm," dedi zorda kalmış gibi. Sadece üzgünüm dedi, *benim annem.*

"Üzgün müsün?" Hararetle nefes aldım. "Üzgün müsün? Anne, ben paramparça oldum. Anne, ben bittim. Tükendim ben. Mahvoldum. Benim başıma olabilecek her şey geldi. Benim başıma geldi. Sadece, benim başıma geldi."

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi.

"Benimle gel," dedi Doruk. "Gel benimle, konuşalım. Lütfen, sadece benimle gel."

Kolumu yeniden ondan kurtardım.

"İsis'in kızı," diye fısıldadım. "O, İsis'in kızı." O gözleri görmüştüm. O saçları görmüştüm. Gülümserken kıvrılan o dudakları görmüştüm. "Sen yaptın," dedim anneme. "Onları sen ayırdın. Bu yüzden oldu bütün bunlar. Bu yüzden bana işkence ediyor. Bu yüzden. Bana işkence ediyor."

"Onun bir suçu yok," dedi *benim* annem. "O günahsız bir kız."

"Benim ne suçum vardı?" Bağırmak istiyordum ama bağıramadım. "Ben ne yaptım ki? Ben ne yaptım?" Dizlerimin üzerine düşeceğimi sandım. "Ben ne yapmış olabilirim ki? Bütün bunları yaşamak için herhangi bir insan ne yapmış olabilir? Ne yapabilir ki!"

"Maya," diye öne atıldı Doruk.

"Uzak dur!" diye bağırdım. "Uzak dur benden."

"Anne, ne oluyor?" diye yeniden eşiğe çıktı kız. *Benim anneme.*

"Bir şey yok, içeride bekle. Bir yanlış anlaşılma."

Benim için bir yanlış anlaşılma dedi, *benim annem.*

"Anne diyor." Gülümsedim. "Babam bekliyor diyor. Doruk diyor. Pastayı kesmek için seni bekledim diyor." Algım bozuk bir plak gibi takıldı. "Cümlelerin hepsi bana ait ama hiçbiri benim ağzımdan çıkmıyor." Gülebilseydim gülerdim ama ağlayamadım bile.

"Maya," dedi Doruk. "Maya, yalvarırım dinle, öyle değil."

"Doruk," dedim canhıraş. "Doruk..." diye sayıkladım. "Doruk..." Kelimeleri toparlayabilmek için ihtiyacım olan hiçbir şeye sahip değildim. "Doruk!"

"Niye geldin buraya, Maya?" diye sordu *benim* annem. "Başka kimse geldi mi? Yıkıldı mı, ne oldu?"

"Beni yıllardır görmüyorsun ve sorabildiğin tek şey bunlar mı?"

"Bilmediğin çok şey var," dedi.

"Ya bilmediğim ne varsa var ya!" diye seslendim. "Bilmediğim ne varsa var. Beni yıllardır görmüyorsun. Beni yıllardır görmüyorsun! Bana sarılmıyorsun. Sana anne diyen bir başkasını benden korumaya çalışıyorsun!" Delirmiş olmalıydım. Asıl yanılsama bu olmalıydı. Asıl kurmaca bu olmalıydı. Asıl yalan, asıl zihin oyunu bu olmalıydı. Asıl ceza bu olmalıydı ya.

"Beni dinle," dedi Doruk kolumdan yakalayıp. "Beni dinle sadece. Daha önceki gibi kaybolacaksan beni dinle."

"Dinliyorum, anlat. Dinliyorum. Bu defa dinliyorum. Anlat bana. Bütün bunların açıklaması olabilecek bir şey anlat. Burada ne yaptığınızı anlat."

"İsteyerek gelmedim!" dedi. "Başka şansım yoktu, dönmek için çabaladım."

"Görüyorum," dedim. "Çok zorlanıyorsun. Burada korkunç haldesin." Kolumu çektim. "Anlat hadi Doruk, anlat. Bana anlat. Bana annemin beni kurtarmaya çalışmadığını, o köprüden her defasında beni öldürmek için atladığını anlat!"

Ağlamaya başladım.

"Ne kadarını biliyorsun," diye fısıldadı buz kesmiş şekilde.

"Senin beni bırakıp gittiğin gece anne, hava her zamankinden karanlıktı. Senin beni bırakıp gittiğin gece Doruk, hava her zamankinden daha karanlıktı. Ama şimdi güneşin altında karşımda duruyorsunuz. Bu sahip olduğunuz aydınlık bir yanılgı, hava sandığınızdan daha karanlık. Bu kadarını biliyorum." Geri geri yürümeye başladım.

"Gerçek değil," diye seslendi Doruk. "Gerçek değil, Maya."

"Burada olmamalısın," diye sayıklamaya devam etti annem.

Düşünceler, akıllarından geçirdikleri her şey, kafamın içinde bütün güzel şeyleri kenara itti. Bütün karanlık kafamın içini ele geçirdi.

"Deniyorum, Maya," dedi Doruk.

Düşünceler, hikâyeler, yaşananlar. Annemin gözlerinden, annemin korkusundan benim aklıma akanlar. Ellerimi çığlık atmak ister gibi başımın iki yanına bastırdım. Zihnime doldurduklarından kaçmak için biraz daha geriye çekildim. Ondan, bu yaşanandan uzaklaşmaya çalıştım.

Yolun ortasındaydım, üzerime doğru bir araba geliyordu ve ben çekilmek istemiyordum. İçimdeki hiçbir güdü çekilmek istemiyordu.

"Maya!" diye bağırdı Doruk öne atılarak.

Ben çekilmedim, o tutamadı ama bir başka zihin beni oradan söküp aldı.

Gözlerimi açtım. Kısa bir an için. Sadece bir an için.

"Maya," dedi Fetih. "Maya." Yan tarafına döndü. "Çıkar şu kabloları. Kapatın şunu!" Başımın üzerindeki kanca gitti. Tenimde, buz gibi hissettiğim kablolar çıktı. Fetih beni kollarının arasına aldı.

"Yeşil Yol'a dönmeliyiz," diye mırıldandım tek düze kelimelerle. "Yeşil Yol'a geri dönmeliyiz."

Gözlerim kapandı. Yeniden buz sarkıtlarının olduğu o mağaranın önündeydim.

Bu defa kanlı canlı oradaydı. Karşımda. Artık onu gerçek anlamda görmeme izin veriyordu. Uzun sarı saçlarını. Üzgün yeşil gözlerini.

"Hâlâ buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordu İsis. "Hâlâ orada bir hayat olduğunu düşünüyor musun?"

"Kendi kızın seni terk etti," dedim. "Bu yüzden senin de gidecek hiçbir yerin yok."

"Kendi kızım beni terk etti," dedi. "Onun gerçek annesi olmadığını biliyor ama gerçek annesini aramadı bile. Kim olduğunu merak etmedi. Sormadı, sorgulamadı."

"Belki terk edildiğini düşünüyordur!" diye bağırdım. "Belki senin onu bıraktığını düşünüyordur? Beni oraya götürebiliyorsan kendin de gidebilirsin. Karşısına çıkıp neler olup bittiğini anlatabilirsin."

"Anlattım," dedi. "Karşısına çıktım. Çok daha önce. Gerçek annesinin ben olduğumu söyledim. Ailesini sevdiğini söyledi. Annesini sevdiğini söyledi."

"O halde ondan intikam alsaydın!" diye haykırdım. "Ondan hesap sorsaydın! Benden ne istiyorsun, benden ne istiyorsunuz? Yeter artık! Yeter artık, daha ne kadar mahvolmamı istiyorsunuz?"

"Sana yardım ediyorum!" dedi. "Beni senin tarafındayım. Sen de benim tarafıma geçebilirsin. Benim başlattığımı sen devam ettirebilirsin. Sana burada bir hayat verdim. Bunu sürdürebilirsin."

"Ölüyorsun," dedim gülerek. "Ve bütün bunları benim üzerime yıkmak istiyorsun."

"Oraya dönmek mi istiyorsun!" diye bağırdı. "Orada sana ait bir şey yok."

"Yanılıyorsun." Zar zor ayakta duruyordum artık. "Bunun da üzerinden atlayıp geçeceğim. Düşmek üzere olduğum başka bir köprü daha sadece. Buradan çıkmayı ne anneme kavuşma ümidiyle istedim ne de Doruk için. Anladım." Başımı salladım. "Bütün bunları neden yaptığını anladım, senin gibi hissettim, belki çok daha kötüsünü hissettim. Ama seninle benim aramda bir fark var. Ben kendime sevecek başkalarını buldum. Sense sana ihanet edenlerin yasını tutuyor ya da intikamını alıyorsun. Kendine başka bir şans vermemişsin bile."

Acının her hali parmak uçlarımdaydı. Şimdi gücüm onunkine denkti. Onu tüm varlığımla zihnimden ittim. Gözlerimi yavaşça araladım, Fetih'in dizlerinin üzerindeydim. Parmakları saçlarımı okşuyordu. Uyku ihtiyacıyla, bilincimi kapatma ihtiyacıyla kapadım bu defa gözlerimi. Uyuyayım geçsin istedim, uyuyayım da bitsin artık istedim.

Gücüm onunkine denkti.

13. BÖLÜM: YANILSAMA BİR YALNIZLIK

Uyandığımı biliyordum. Ne zaman uyandığımı bilmiyordum ama uyandığımı biliyordum. Sadece gözlerimi açamıyordum. Gözlerimi açamayacak kadar yorgundum. Sesleri duyuyordum. Nefes sesleri, arada sırada fısıltılı konuşmalar, telefon sesleri, köpeğimin hırıltısı ve trenin raylar üzerindeki hareketliliği. Gözlerimi açıp onlara ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Kompartımanın içindeki sıcak hava dalgası yüzümü okşuyordu. Saçlarımın üzerindeki eller hâlâ oradaydı.

"Maya," dedi ben huzursuzca kıpırdanınca. "Çok endişeleniyorum. Sadece birkaç kelime söylesen yeter." Üzerime doğru eğilince gölgesi beni yeniden karanlığa çekti. Bu daha çok huzursuzlanmama neden oldu. Yutkunmayı denedim. Boğazıma takılan o her neyse kılçık gibi kalmıştı. Kirpiklerim ıslaktı, kirpik diplerimin bile ağrıdığını, ağardığını hissettim.

"Çok kötü şeyler gördüm, Fetih," diye fısıldadım. "Çok kötü bir şey gördüm."

"Bana söyleyebilirsin."

Başımı hızla iki yana salladım. "Lütfen, şimdi değil." Bunu düşünmek istemiyorum. Bundan bahsetmek istemiyorum. Bunu sesli bir şekilde dile getirip gerçek olduğunu kabul etmek bile istemiyorum.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu sabırsız şekilde.

"Babama," diye fısıldadım. "Sadece babama ihtiyacım var."

Gözlerine baktım, oradaki şaşkınlığı ve huzursuzluğu açıkça seçebiliyordum. Babamla aramda olanları biliyordu, aramızın pek de iyi olmadığını ve kolay kolay ona koşmayacağımı, her şeyi biliyordu. Bu yüzden babama ihtiyaç duyduğumu söylemem kolay anlaşılır değildi ama sadece başını salladı.

Yavaşça doğruldum. Gözlerim sersemlemişti. Neyin doğru, neyin yanlış, neyin gerçek, neyin kafamın içindeki bir görüntü ve neyin İsis'in bana eziyet ettiği bir gerçeklik olduğunu sorgulayamıyordum artık. Kompartımanda dört kişiydik. Pars ve Meyra doğrulduğumda endişeyle beni seyrediyorlardı. Fetih'in hemen yanında, başımı dizlerine yaslamış uyukluyordum.

"Nasıl çıktınız?" diye sordum herkes benden bir cevap beklerken.

"Kaçtık demek daha doğru olur," dedi Pars. "Sen Yeşil Yol'a dönmeliyiz deyince bir bildiğin vardır diye düşündük. İklim yardım etti. Kimse anlamadan ve görmeden bir şekilde çıktık ama bütün eşyaları alamadık."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım.

"Bize bir şeyler anlatacak mısın?" diye sorusunu yineledi Pars.

"Belki daha sonra."

"Ben gidip restoran bölümünden atıştıracak bir şeyler alayım," dedi Meyra. Bunu bir şeyler yemeye ihtiyacım olduğu için mi yoksa bizi yalnız bırakmak için mi söylemişti bilmiyordum ama iki türlüsü için de minnettardım. O çıkarken pencerenin kenarına doğru yaklaşıp dizlerimi kendime çektim, bir kez daha kollarımı etrafıma doladım. Bir kez daha kendime sarıldım.

"Ne oldu," dedi Pars sabırsızca. "Anlat artık, gerçekten aklımızı kaçırmamıza ramak kaldı."

Kendimi aniden suçlu hissettim. Hem onları bu şekilde endişelendirdiğim hem de her şeyi bırakıp oradan ayrılmamıza neden olduğum için. Ama gitmek zorundaydım, babamı görmek zorundaydım, ona anlatmak zorundaydım.

"Annemle ilgili bir şeyler öğrendim," diye yarım yamalak açıkladım. "Sizi endişelendirmekten nefret ediyorum ama lütfen bunu şimdi yapmamı istemeyin. Şu an bununla ilgili konuşmak istemiyorum." Gözlerim doldu ve bu hemen sesimin kırılmasına neden oldu. Bu kadar hassas hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Geride kaldığını sanmıştım, bu kırık yanımın çok arkada kaldığını. Ama hâlâ buradaydı. Küçük bir çocuk gibi peşimi bırakmıyordu.

Yavaş yavaş burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalıştım. Nabzımı düzeltmeye, kafamı toplamaya, doğru şekilde düşünmeye çalıştım.

Ben burada bir hayata bile sahip değildim, orada bana ait bir hayatı yaşayan biri vardı.

Annem beni gerçekten öldürmek istemiş.

Annem beni gerçekten öldürmüş.

Kirpiklerim üzerime çöküyordu.

Meyra, elinde tost ve karton bardakta kahveyle içeriye girdiğinde uzattıklarını aldım ama yine gözlerine bakmaktan sakındım. Paketi etrafına sarıp tostu kenara bıraktım. Kahveden bir yudum içtim. Dönüp ona, Doruk hayatta demeliydim. Dönüp ona, Doruk'u gördüm ve o iyi demeliydim. Dönüp ona, Doruk yine bana ihanet etmiş demeliydim. Ağlamamak için kendimi sıkıp burnumu çektim. Gözlerimi sildim. Üç kişinin beni izlediğini biliyordum ama artık kendimi tutmaktan da yorulmuştum ve benim ellerim bile artık beni tutamıyordu. Benim ellerim bile yorulmuştu. Benim ellerim bile beni bırakmıştı.

İyice pencereye döndüm. Yolu izledim, yok oluşunu izledim. Tüm bu illüzyonun altında evim olabilecek tek şeyin kocaman bir yalan oluşunu izledim. Yerimin ne kadar kolay doldurulduğunu biliyordum, yerimin neden doldurulduğunu bilmiyordum. Neden bunların başıma geldiğini bilmiyordum. Neden bunları yaşamak zorunda olduğumu bilmiyordum. Annemin beni öldürmesini isteyecek ne yaptığımı bilmiyordum.

Kendimi karşıma aldım, kendimi karşıma alıp tüm bunları yaşayan ben değilmiş gibi bakmaya çalıştım. Bütün bunları bana birinin anlattığını düşündüm. Bunları yaşayan olmasaydım da yaşayan birini dinleseydim ona ne derdim, diye düşündüm. Onu nasıl teselli ederdim, diye düşündüm. Verecek tek bir cevap bile bulamadım. Bu kadar sevgisizliğin ortasında birini sevmek mümkün müydü?

Kalbim aklımı yerle bir etti. Yalnızlık bir salgın gibi etrafımı sarmıştı. Kaçmak için uğraşmıştım, korunmak için çabalamıştım ama

onunla aynı odadaydım ve nihayetinde ondan sakınamadım. Bağışıklık sistemim çökmüştü, bir enfeksiyon gibi kanıma karışmıştı ve artık ilaçlar etki etmiyordu.

Tren durdu, Pars ve Meyra'nın arkasından kompartımandan çıktım. Yargıç, hemen yanımda hareket ediyor, yine ihtiyacım olduğunu anlamış gibi bacaklarıma sürtünüyordu. Fetih arkamdaydı. Yaklaşmıyordu, dokunmuyordu, konuşmuyordu.

Seni o kadar hak etmiyorum ki bu beni mahvediyor.

Seni o kadar hak etmiyorum ki bu kendimden iğrenmeme neden oluyor.

"Pars, sen Meyra'yı al ve güvenli bir yere gidin," dedi Fetih gardan çıkmak üzereyken. "Burası hâlâ tehlikeli bölge."

Pars bana baktı ama onu onayladı. Sessizliğimi korudum. Fetih'in kırmızı arabası garın önünde hazır bekliyordu. Arkasında siyah renk başka bir araba daha vardı. Etrafa bakınmadan yolcu koltuğuna yerleştim, ellerimi ceplerime sokup camdan dışarıyı seyretmeye koyuldum.

"Önce eve gidip konuşalım mı?" dedi. "Babana daha sonra gideriz."

Eve...

Ev diye bir yer yok.

O deprem daha şiddetli olmalıydı ve tüm binalar yıkılmalıydı. Ben böylesine altında ezilirken bir şeyler gerçekten yıkılmalıydı.

"Babama," diyebildim sadece.

"Maya, benimle konuşman gerekiyor. Bir şey bilmeden hareket etmekten hoşlanmıyorum."

"Öğreneceksin," dedim. "Sür sadece."

"Bu ikimizin yolu, birlikte yürüyoruz. Beni bunun dışında bırakma."

"Bırakmıyorum," diye nefes aldım. "Bıraksam oraya tek başıma giderdim. Söyleyeceklerimi, anlatacaklarımı... Bunu sadece bir kez yapmak istiyorum. İki kez değil, sadece bir kez. Sonra üzerine mümkünse toprak atmak istiyorum." Mekanik bir şekilde ön camdan dışarıya bakıyordum. Canım yanıyordu ama bir önemi yoktu. Kocaman bir boşluk. Öfke. Kırgınlık. Kızgınlık. Kin. Alıştığımı sandığım her

şey karşımda alayla bana bakıyordu, haklıydı, bu kadarını ben bile tahmin edemezdim.

Nihayet arabayı çalıştırdı. Deri ceketinin cebinden bir şey çıkarıp bana doğru uzattı, "Bunu yanında taşı, kasabada hâlâ seni öldürmek isteyen bir sürü kişi var." Büyükannemden kalma kalemi bana uzattı. Cehennem sopası. Herkesi öldürebilecek iğne. Birkaç uzun saniye ona baktım ama nihayetinde iğneyi elime aldım. Parmaklarımın arasında oynamaya başladım.

Bu kasabada ölüm diye bir şey yoktu.

Efnan Korusu'nun içinden geçip arka kapının önünde durduk. Birkaç kişi varlığımızı fark edip etrafımızı sardı. Bir şey söylemeden dışarıya çıkıp kapıyı kapattım. Adamlar durmam için harekete geçmişti ama buna vaktim yoktu. Zihnimle onları yoldan çektim. Hepsi silahlarıyla birlikte kenara savruldular. Kapıyı itip içeriye girdim. Koridorlarda yürürken kafamda aynı cümleler dönüp duruyordu. Onu karşımda gördüğümde başka bir ağlama krizi boğazıma yapıştı. Babam alarma geçen adamların direktifiyle merdivenlerden iniyordu. Beni görünce sinirli ifadesi, beklenmedik bir şaşkınlıkla yer değiştirdi.

"Baba," dedim ağlamaklı bir şekilde.

"Amelya, burada ne yapıyorsun?"

Buraya niye geldin?

"Öyle söyleme," dedim ağlayarak. "Öyle sorma! Geldim sadece. Seni görmem gerekiyordu. Babamın yanında olmam gerekiyordu."

Gözleri daha çok soru işaretiyle arkamda duran Fetih'e döndü ama onda istediği cevaplar yoktu.

"Baba, annemle nasıl evlendiniz?" diye sordum. "Nasıl tanıştınız?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Baba, sadece anlat," dedim. "Sadece cevap ver."

"İkimiz de Akademi'deydik."

"Değildiniz." Başımı iki yana salladım. "Akademi'de başlamadı."

"Elbette Akademi'deydik. Orada tanıştık ve âşık olduk."

"Olmadınız!"

"Amelya," dedi sorgular şekilde.

"Sana da istedikleri bir hikâye anlattılar sadece, sana da bir hikâye anlattılar sadece. Bu gerçek değil."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

Artık güçlerimiz denk.

Gözlerine baktım. Çok üzgün bir şekilde onun ela gözlerine baktım. Ve zihnine daldım. Orada olan her şeyi, birbirine girmiş karmaşık bir kablolar yığını gibi çözmeye başladım. Hatırlamasına izin verilmeyen anılar, hiç anlamadığı boşluklar, boşlukları doldurmak için uydurulan yalanlar... Sürekli tekrar tekrar yazılan hikâyeler.

"Denekleri birbirinden farklı seçiyorlardı, sen bir dövüşçüydün. En iyilerindendin. Yasa dışı bahislerin yapıldığı bir yerde dövüşerek hayatını geçiriyordun. Çok güçlüydün. Çok hırslıydın. Onların istediği türde biriydin. Sen âşık oldun," dedim. "Sadece sen âşık oldun. Annem sadece projesiyle ilgileniyordu. Annem sadece tarihe geçen biri olmak istiyordu. Sadece bir geceydi, onun hayatı boyunca hata diyeceği sadece bir geceydi. Proje çok ağır gelmeye başlamıştı, başarısızlıktan korkuyordu, yorgundu, hırslıydı... Senden nefret ediyordu. Ama bir gece seninle birlikte oldu. Sonra büyük deneyleri, en büyük başarısızlıkla sonuçlandı. Amelya İsis, ondan çocuğunu aldıkları için cinnet geçirdi ve herkesi bu kasabaya hapsetti. Bu onların cezasıydı. Bu yüzden sadece onlar biliyordu. Hepimize bir hikâye yazdılar. Hepimize bir hikâye uydurdular. O ikimizi de hiçbir zaman sevmemiş. Şimdi hayatta, beni öldürmeye çalışırken kendini bu gerçeklikten kurtarmış. Orada, onu gördüm. Orada, hayatta baba. Orada ve çok iyi durumda. Orada ve bir ailesi var. Bir kocası var. Bir kızı var. Orada ve biz olmayan bir ailesi var. Orada ve bizim olmadığımız bir hayatı var."

Bir dağın gözümün önünde yıkılışına anbean şahit oldum. Her şeyi hatırladı, ilk andan itibaren her şeyi hatırladı. Onu o ringden nasıl aldıklarını, kliniğe götürmelerini, orada onu annemin karşıladığını ve çok daha iyi bir iş teklif ettiğini... Daha güçlü olması için ona

yardım edeceğini hatırladı. Ve sadece âşık oldu. Babam sadece o kadına âşık oldu. Bu içlerine tıkıldıkları gerçeklikte İsis, anneme eziyet olsun diye ona bu hikâyeyi yazdı. Onu istemediği bir hayatın içine, istemediği bir adamla ve asla planlamadığı bir çocukla mahkûm bıraktı. Ve babama her şeyi unutturdu, ona bir hikâye yazdı, böylece annem daha büyük işkence çekiyordu. Beni öldürmek isteyecek kadar büyük bir işkence. Ve sonunda buradan kaçtı.

Beni kurtarmak için öldüğünü sandığım annem, kendini kurtarmak için beni öldürdü.

"Doruk da orada," diye yutkundum. "Onlarla birlikte. Onların kızının yanında. Onların kızının doğum gününü kutluyor." Kendi kendime güldüm. "Biz buradayız, sadece sen ve ben varız."

"Miray hayatta mı?" dedi sonunda, taş kesmiş halde konuştuğunda.

"Hayatta, mutlu ve asla olamayacağımız kadar iyi. Beni görünce şok geçirdi, beni görmekten nefret etti, benden kurtulmak istedi."

"İyi mi?" diye sordu.

"Baba, beni duymuyor musun? Her şey yalandı, ikimizi de sevmiyor, hiç sevmedi, bütün bunların bir deney uğruna yaptı ve biz bunun bedelini öderken o mutlu bir aile hayatı sürüyor."

"Miray, iyi..." Durduğu yerde yavaşça döndü, tırabzana tutundu, merdivenlerden çıkmaya koyuldu.

"Baba!" diye bağırdım. "Söylediklerimi duymadın mı!"

Elini kaldırıp durmamı işaret etti. Kaşlarımı çattım. Merdivenlerin sonunda gözden kayboldu. Sadece üst kattan gelen kapının kapanma sesini duydum. Ayakta durmaya zorlanarak, hayatta kalmaya zorlanarak içkilerin olduğu vitrine yürüdüm. Babamın her zaman içtiği viski şişesinden kadehin yarısına kadar doldurup kafama diktim. Acı tat boğazımı daha da yakıp midemde bir kaynamaya neden oldu. Vitrinden tutunarak bu acı hisse odaklandım. Bir şeyin beni yaktığını bilmek, hiçliğin beni yaktığını hissetmekten daha kolaydı.

"Duyduğuna göre şimdi biraz yalnız kalabilir miyim?" diye seslendim o tarafa dönmeden hâlâ orada durduğunu bildiğim Fetih'e.

"İyi, en azından sessizlikte kalmama izin ver." Kadehi alıp ışıkları söndürdüm, beyaz güllerle çevrili bahçeye bakan kanepeye oturdum. Gözlerimi o güllere diktim.

Kendisine de içki alıp kanepenin diğer ucuna oturdu. Fetih Yargıcı'nın bile teselli edecek hali kalmamıştı.

"İsis'in kızı," dedim sertçe bir yudum daha alıp. "Ondan aldıkları kız... Ona annelik ediyormuş. Uğruna buraya hapsedildiğimiz çocuğa sahip çıkmak istemiş, muhtemelen benden daha özel bir çocuk olduğu için. Sonuçta o daha büyük ucube olan İsis'in genlerini taşıyor, bir katilinkini değil."

"Daha iyi hissettirecekse eğer, daha yeni annemin beni silahlarla tehdit ettiğini izledin," dedi.

"Annelerimiz tanışsa epey iyi anlaşırlardı."

"Muhtemelen tanışıyorlar." Kadehi bana doğru kaldırıp güldü.

"En azından yerine başkasını koymamış. En azından sana yalan bir hikâye bırakmamış. Hayatım boyunca beni sevdiği yalanını büyüttüm içimde. Bu kadar yalan, bu kadar terk ediliş, bu kadar sevgisizlik... Bu insana bulaşır, bütün bunların arasından öylece çıkıp gidemezsin."

"Doruk gibi mi?"

"Doruk gibi." Kadehi başıma diktim. "Bir hayatı olmasını isterdim, bir hayatı olduğunu görmek isterdim. Mutlu olduğunu görmekten daha çok isteyeceğim hiçbir şey yoktu. Birine âşık olduğunu görmek bile isterdim. Biriyle mutlu olduğunu, evlendiğini, çocukları olduğunu görsem buna sevinirdim. Ama Doruk, her zaman Doruk. Onlarca kişi içinde nasıl gözümün önünde olan kuzenimi seçtiyse şimdi de benim yerime geçen bir kızı seçmiş. Kahrolası hayatına devam etseydi, çok mutlu olsaydı ama bir kez olsun bana zarar veren birilerinin elini tutmasaydı. Ben burada azap çekerken beni öldürmek isteyen annemin benim yerime koyduğu kızının aklını başından almasaydı. Hem de her şeyi bile bile. Kahrolası her şeyi bile bile."

"Doruk ölmeden yakın bir zaman önce öğrendi bu yalanı. Bir zihinde hapsolduğumuzu," dedi. "Ona bildiğim şeylerden bahsettim, çoğunu kendi çözmeye başlamıştı ama aklı almıyordu. Annenin ora-

da olduğunu ben söyledim. Onu bulmasını ben söyledim. Orada yapabileceği başka bir şey yoktu, Maya."

"Sen de yeni kızıyla tanış o halde," dedim. "Sonra yeniden değerlendirirsin."

"Senin yaşadığın her şeyi izleyenlerden biri Doruk'tu, bunun ne kadar katlanılmaz olduğunu en iyi bilenlerden biri de benim. Durduğun yerden kötü göründüğünü anlayabiliyorum ama onun durduğu yerden de kötü görünüyor. Herkesten senin yaşadığın her şeyi yaşamasını bekleyemezsin ya da hissettiklerini hissetmesini. Senin kadar öfkelenmesini, senin kadar üzülmesini, senin kadar kırılmasını, senin kadar yok olmasını... Herkesten senin çektiğin acıyı çekmesini isteyemezsin. Bunu sen yaşıyorsun ve biz sadece zorluğunu biliyoruz, nasıl hissettirdiğini değil. Orada tek başına annene sırtını dönemezdi, öğrenmesi, anlaması, planlaması, işleri yoluna koyması gerekiyordu. Buraya dönmenin bir yolunu arıyordu."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum çünkü ben olsam öyle yapardım. Peşini bırakmazdım. Annene olan öfkeni ondan çıkarma."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Yapıyorsun." Metal sigara tabakasını çıkarıp kendi için bir tane aldıktan sonra ikimizin ortasına bıraktı. "Çünkü sadece Doruk'a bir şeyler hissetmeyi biliyorsun. Çünkü sadece Doruk'a nazının geçtiğini biliyorsun. Doruk'a öfkeli olmayı biliyorsun, Doruk'a kırgın olmayı biliyorsun. Bu yüzden hep bu duyguya kaçıyorsun. Bu senin için kestirme bir yol."

Sigara tabakasından bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Yakması için ona doğru dönüp eğildim. Çakmağı yaklaştırdı, gözlerini gözlerimden ayırmadı. Geriye doğru çekilip içime çektikten sonra dumanı üfledim.

"Ben yapmazdım," dedim. "Ben hiç yapmadım. Bunca şey yaşadık ama ben Doruk'un yerine kimseyi koymadım. Ben kimsenin yerine kimseyi koymadım. Koymam da. Sevginin taklidi ya da dengi olmaz. Senin annene nasıl davrandığımı gördün, Miray gibi bir

kadının yaptıklarını öğrenip onun yanında kalmazdım. Doruk'un her zaman bir açıklaması var, bazıları oldukça geçerli, anlaşılır açıklamalar. Ama bu hissettirdiklerini değiştirmiyor. Bazen sadece mantıklı olanı yapmazsın Fetih, her neyse. Onu öldürmediğim için memnunum, hayat bizi bu denli sapa yollara soktuğu için üzgünüm sadece ama nihayetinde hiçbirimiz nereye varacağımızı bilmesek de hepimiz yürüyeceğimiz yolları kendimiz seçtik."

"Nasıl oldu?" diye sordu. "Onları nasıl gördün?"

"Makineye bağlandıktan sonra kendi aklımın içine değil İsis'inkine çekildim. Karşımdaydı. Sanırım ne kadar yaklaştığımın farkındaydı. Sanırım bundan hoşlanmadı ve sanırım vazgeçmemi istedi. Bana orada beni bir hayatın beklemediğini anlatmaya çalışıyordu ve sonunda göstermeye karar verdi. Bunca yıl neden kendine bunu yaptığını sorup duruyordum. *İntikamını aldın, herkes cezasını çekti, neden gidip kızınla bir hayat kurmadın*, demiştim. Birbirimize sandığımdan daha çok benziyoruz. Kızının karşısına çıkmış biliyor musun, ona asıl annesinin kendisi olduğunu söylemiş ama kızı, Miray annesini, ailesini çok sevdiğini söylemiş. Bana gösterdi. Çıkıp bu hayata mı dönmek istiyorsun, dedi."

"Oldukça çarpıcı. Sen de görüp vaz mı geçtin?"

"Hayır. Ona en başında beri anneme ya da Doruk'a dönmek gibi bir derdimin olmadığını ve kafayı yediğini söyledim. Onun başlattığı intikam oyununu oynamayacağımı söyledim. Uyandım."

"Neden buradayız?"

"Kırılabilecek her şey kırıldı, beynim de uyarılacak her şey uyarıldı. Artık orada olmamıza gerek yok. Gördüklerim elektroşok kadar etkiliydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölüyor," diye fısıldadım. "Bunu hissettim. O öldükten sonra yaptığı şeye benim devam edeceğimi düşündü ama hayır, o ölürken burayı yok edeceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bu bir zihin mücadelesi."

14. BÖLÜM: KÜÇÜK BİR BEDEL

Kafamın içinde bir mıknatıs var gibi hissediyordum. İstediğim her şeyi kendime çekebilirmişim gibi. Koltukta oturup çorba içerken tuzluğun mutfak tezgâhının üzerinde olması canımı sıktı. Hemen ardından kafamın içinde gerçekten bir mıknatıs olduğunu fark ettim. Gözlerimi üzerine diktiğimde tuzluk havalandı, boşlukta süzülerek önümdeki masanın üzerinde birkaç kez döndü. Elimi uzatıp onu sabitlediğimde buna şaşırmam gerekiyordu ama şaşırmamıştım. Kafamın içindeki itici gücü son derece kuvvetli şekilde hissediyordum. Kafamın içinde maddesel bir varlığı olan her şeyi hissedebiliyordum.

Küçük bir deneme yapmak istedim, bakışlarımı tuzluktan kaldırdım, gözlerim haritasını çıkarmak ister gibi küçük salondaki eşyaların üzerinde dolandı. Küçük parçaları aklımın içinde işaretledim. Bakışlarımı objelerden yukarıya doğru kaldırdığımda hepsi aynı anda havalandı. Bir felakete yol açıp her şeyi paramparça edeceğimden endişe ediyordum ama kirpiklerimi yere indirdiğim an eşyaların hepsi yumuşak bir şekilde yerlerine kondu.

"İşte bu yeni bir şey," diye fısıldadım kendi kendime.

"Bir şey mi dedin?" diye seslendi Fetih, arka tarafta kalan çalışma odasından. Bu eve beni ilk kez getirdiğinde çok kolay benimsemiştim. Mahkemede herkese aranan katilin ben olduğumu itiraf ettikten sonra gelmiştik buraya. İpsela'ya gidene kadar da burada kalmıştık. Ama şimdi burası bile bir çizim defterindeki özenle boyanmış bir sayfa gibi geliyordu.

"Maya?" dedi Fetih, koridorun ucundan yaklaştığını duydum. Başımı sallayarak düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım.

"Affedersin, sadece daldım." Koltukta ona bakabileceğim şekilde dönüp ensemi kaşıdım.

"Yeni bir şey dediğini duydum."

"Bununla ilgili ne düşüneceksin emin değilim."

"Söyle."

"Göstersem daha iyi olacak."

Şüphesiz bu söylediğim daha çok merak etmesine neden oldu. Benimle ilgili bilinmezlikler her zaman kaşlarını çatmasına neden oluyordu. Duvara yaslanıp beklemeye koyuldu. Gözlerimi ondan alıp yeniden küçük objelerin üzerinde gezdirdim, nefes aldım ve bu defa kımıldamadan, sadece düşünerek onların havalanmasına neden oldum. Her birini hissediyordum, baskıları yoktu ama ağırlıkları vardı. Tuhaf bir şekilde kolaydı. Eskiden zihnimle yaptığım hatta yapmaya çalıştığım en ufak şey başımı çatlatacak gibi ağrıtır, midemin bulanmasına neden olurdu. Artık sadece canlı hissediyordum.

"Bu yeni bir şey," dedi ama sesinden ne düşündüğünü anlamak zordu.

Nefesimi verirken eşyalar yeniden yerlerine indi.

"Kendimi de uçurabilir miyim sence?" diye eğlenerek mırıldandım. Çorba kaseme dönüp içine biraz ekmek ufaladım.

"Acı çektin," dedi. "Acı çoğaldıkça bu senin gücünü artırıyor." Karşımdaki kanepeye oturup, dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi.

"İsis, kendi tuzağına düştü yani," dedim. "Beni vazgeçirmek isterken daha çok güçlenmeme neden oldu."

"Doruk'un burada olup sana daha fazla acı çektirememesi ne kötü," dedi ters ters.

Parmaklarım çorba kasesinin üzerinde duraksadı. Kaşığı kasenin içine bıraktım. Dün gece babamın yanından ayrılıp eve geldiğimizde saat çok geç olmuştu ve ben konuşma limitimi doldurmuştum ama bundan ona bahsetmem gerektiğini biliyordum. Sadece nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve kendimi onun yerine koyduğumda çok sinirlendiğimi fark etmek, söylemeyi kolaylaştırmıyordu.

"Doruk, demişken..." dedim. "Bir şey söylemeliyim ama söylemeden önce acı çekmemin sebebinin Doruk değil, beni doğuran birey olduğunun altını çizmek isterim."

"Doruk, demişken..." dedi, devam etmem için.

"Beni öptü."

Çorba kasesine döndüm. Kaşığı dudaklarıma götürüp biraz içtim ama boğazımdan o kadar kolay geçmedi. Buz gibi bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kımıldamadığını göz ucuyla görebiliyordum ki bu daha can sıkıcı oluyordu. Teknik olarak benim bir suçum yoktu.

"Nasıl öptü?"

"Oradaydım, beni gördü ve ona doğru koştum, sarılmayı planlıyordum ama beni öptü."

"Sen ne yaptın?"

"Geri çekildim."

"Ne zaman?"

"Ne, ne zaman?"

"Hemen mi geri çekildin?"

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız. Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

"İlk şoku atlatıp ne yaptığımı fark ettiğim anda geri çekildim."

"İyi," dedi dümdüz şekilde.

"Kızdın mı?"

"Sıkıldım," dedi rahat bir tavırla ayağa kalkarken. "Doruk için üzülmenden, sonra yine Doruk'a koşmandan, sonra yine üzülmenden ve sonra yine koşmandan..."

"Onu öldürdüğümü düşünüyordum, karşımda görünce sevindim ve tekrar söylüyorum, onun yüzünden üzülmedim!"

"Bu onunla ilgili kendine ilk yalan söyleyişinmiş gibi davranmak istiyorsan açıkçası işime gelir, burada durup Doruk'u tartışmak istemiyorum." Masanın üzerinden eşyalarını toparlamaya başladı.

"Nereye?" diye seslendim kaşlarımı çatarak.

"Bar ne âlemde diye bakacağım."

"Ben de geleyim."

"Ortalıkta dolanma, burada kal."

"Resmen kızdın."

"Kızmadım."

"İyi," dedim ayaklarımı sehpanın üzerine uzatıp. "Ben de seninle Doruk tartışması yapmaktan sıkıldım. Ve haberin olsun, buraya da geri dönmek isteyen bendim. Orada kalmayı aklımdan bile geçirmemiştim."

"Bir de geçirseydin." Kapıyı çarptı. Arkasından gözlerimi devirdim. Hassasiyetini anlayabiliyordum ama bu defa bir suçum yoktu. İyice sıkılarak başımı kanepeye yasladım. Düşüncelerim hızla içeriye hücum etti.

Başka bir gerçeklikten bile eli bana kadar uzanıyordu. Doruk Ilgaz. Onu düşününce ne hissettiğimi tanımlayamıyordum artık. Her şey havadaydı. Ölmemişti. Onu öldürmemiştim. Benden nefret etmiyordu. Ne yaptığımı bildiğinden de emin değildim, umursayacağından da. Onun ne yaptığı da artık umurumda değildi. Fetih'in söylediklerinden sonra ona kızmayı da bırakmıştım. Sadece birlikte büyüdüğüm mavi gözlü çocukla bu halde olmak doğru gelmiyordu. Hayatlarımızın bu kadar sapa yönlere gideceğini düşünmemiştim. Bir gün yolumuzun birleşeceğini düşleyerek büyümüştüm. Şimdi arzu ettiğim şey, onunla iç içe bir gelecek olmasa da arkadaşlığını hâlâ köşe bucak arıyordum. Tıpkı Pars gibi onun da yanı başımda bir yerlerde olmasını, bana akıl vermesini ve bir şekilde hayatımın içinde olmasını istiyordum. Artık aynı hayatlarda bile değilken.

Ayağa kalkıp bir sigara yakarak pencerenin önüne geçtim. Yeşil Yol'daydım, her yanı saran ağaçlar bunun en büyük kanıtıydı. Ama ben yine dört duvarın arasındaydım. Bundan sadece iki gün önce bu kasabaya dönmüş olsaydım gideceğim ilk yer şüphesiz mezarlık olurdu, şimdi yıllarca önünde gözyaşı döktüğüm mezarlar bile boştu. Kendimi yalnız hissetmediğim tek yer olan ölülerin yatağında bile tek başımaydım. Düştükçe düşüyordum ama hâlâ ölmeyi beceremediğim.

Aklıma Pamir'in tatlı sesi geldi ve müthiş bir özlemle sarsıldım. Kalkıp oraya gitsem şimdi, o kapılardan içeri girecek fiziksel güce sahiptim ama ruhsal olarak ne halde olduğumdan emin değildim.

Gözlerimi artık o kadar da bana aitmiş gibi gelmeyen gökyüzüne kaldırdım.

Gökyüzünden bile caymıştım.

Sadece sen gücünü acıdan alıyorsun, bense zamandan alıyorum demişti, İsis. Onun zamanı tükeniyordu ama benim çektiğim acı bitmiyordu. Yeniliyordu ama aslında kurtuluyordu.

Telefonumu çıkarıp Pars'ı aradım.

"Söyle, bebek."

"Bana araba lazım."

"Sevgilin nerede?"

"Yine bana kızdı."

"Benim daha iyi bir seçenek olduğumu anladın sen de."

Kıkırdadım.

"Dışarı çıkmak istiyorum ama arabam yok."

"Sen araba kullanmayı bilmiyorsun çünkü."

"Motor kullanabiliyorum," diye hatırlattım.

"Sana şoförlük etmemi mi istiyorsun?"

"Ya da bana araba bulmanı," dedim. "Siz sürekli bir yerlerden araba buluyorsunuz."

"Baban zengin, ondan istesene bir tane."

"Ona gideceğim zaten ama gidebilmek için de bir arabaya ihtiyacım var."

"Tamam," dedi. "Seni alıp oraya bırakırım ama sonra başının çaresine bakarsın."

"Bekliyorum..."

Telefonu kapatıp giyinmek için Fetih'in yatak odasına girdim. Dolabında benim için bir sürü kıyafet bulunduruyordu her zaman. Bu bile aklımı başımdan alması için yeterdi ama o Fetih Yargıcı'ydı. Muhteşem bir aksanı vardı. Güldüğü zaman beliren ve içinde yaşamak istediğim bir gamzesi vardı. Küçük, karamel rengi gözleri vardı.

Askıları kaydırırken gözüme koyu renk kot salopet çarptı. Bunu kendi mi seçmişti yoksa çoğunlukla benim için alışveriş yapmak zorunda kalan Peri mi, merak ettim. Kumral'ın seçmiş olma düşüncesi beni tatlı tatlı güldürmüştü. Pantolonu bacaklarımdan geçirip askılarını takmadan önce Kumral'ın çekmecesinden beyaz bir tişört

giyindim. Askıları omuzlarımdan geçirip ön kısmına düğmeledim. Kırmızı *converce*lerimi ayağıma geçirdim. Ben makyaj yaparken telefonum çalmaya başladı, kırmızı ruju kapıp evden çıktım. Hava soğuktu ve ceket almadığıma pişman olmuştum ama geri dönmeden Pars'ın beklediği arabanın içine attım kendimi.

"N'aber güzellik?"

"Hayattayız," diye mırıldandım arabanın tavanındaki aynayı indirip hâlâ elimdeki ruju dudağıma sürmeye çalışırken.

"Eskiden olsa öğrendiğin o şeylerden sonra baygınlık geçirir ve günlerce kendine gelemezdin, şimdi ruj sürüyorsun." Dün gece babamın yanından ayrıldıktan sonra Pars'la evde buluşmuş ve olup biteni bir de ona anlatırken konuşmuştuk. Dün gece de aynı şaşkınlık vardı sesinde. Çünkü Fetih'e dönüp uykumun geldiğini söylemiş ve gerisini onun anlatmasını istemiştim. Daha tuhaf olansa yatağa yatar yatmaz uyuyakalmıştım.

"Üzülmekten yoruldum, Pars," diye nefes aldım. "Yine üzülüyorum, yine canım yanıyor, bazen hâlâ ölmek istiyorum ve garip tir ki hâlâ, bu defa kaldıramayacağım ya da bundan kötüsü olmaz diyorum ama günün sonunda hep kötü bir şey daha oluyor ve ben, daha kötü başka bir şey için yine hayatta kalıyorum. Eskiden acının hiç bitmeyeceğini düşünürdüm ama hiç buna alışacağımı düşünmezdim, canım çok yanardı ve buna alışılmaz diye düşünürdüm. Canım daha çok yanınca alışılabileceğini gördüm. Ölmüyorum, ölmediğim sürece bir şeyler olmaya devam edecek ve ben de onlarla yaşamaya devam edeceğim."

"Yeneceğim bu hayatı diyorsun."

"En azından yenildiğimi duyana kadar koşmaya devam edeceğim." Koltuğa yaslandım ve akıp giden yolu seyrettim.

"Bir gün duyarsan?" O cümlenin başında bir yerde bir *ya* sorusu olduğunu biliyordum.

"Muhtemelen yine koşmaya devam ederim. Yaşadığım sürece koşmaya devam ederim."

"Baban ne âlemde?" diye konuyu değiştirdi.

"Dün gece çıkmadan önce odasına gittim ama yalnız kalmak istediğini söyledi, gidip nasıl olduğuna bakmak istedim. Sonra bara geçeceğim."

"Orada görüşürüz o zaman," dedi.

"Meyra'yı ne yaptın sahi, dün soramadım?"

"Babasının yanına gitmek istedi."

"Başlangıç noktasına geri döndük desene. Sen iyi misin?"

"İyiyim," diye kaşlarını çattı. "Neden iyi olmayayım?"

"Bilmem," diye omuz silktim. "Bazen hep benden konuştuğumuz için bencil hissediyorum."

"Aslında senden konuşmuyoruz, senin başına gelenlerden konuşuyoruz ve onların da çoğu seninle ilgili olmuyor. Sen sadece orada oluyorsun, bela gelip seni buluyor." Sırıttı ama o kadar haklıydı ki kahkaha atmak zorunda kaldım.

"Fetih'e söyleme buraya geldiğimi, tamam mı?"

"O niye?"

"Orada dolaşma, dedi."

Sırıttı.

"Atla hadi," dedi araba durduğunda. İnip ona güldüm.

"Sonra yanınıza geleceğim direkt. Şikâyet etme beni."

"Ne zaman ettim ki," diye göz kırptı.

"Bu yüzden en çok seni seviyorum."

"Bunu onun yanında da söyleyeceksin."

"Tabii ki söylemeyeceğim."

"Ben söylerim."

"İnkâr ederim." Kapıyı üzerine kapatıp malikaneye doğru güleryüz yürümeye koyuldum. Korumalar bu defa sadece başlarıyla selamlayıp aralarından geçmeme izin verdiler. Eskiden bir anahtarım vardı ama boynumdakini çıkarıp attığımdan beri herhangi bir kapıyı açan herhangi bir anahtar taşımayı reddediyordum. Çaldığım zaman açılmayan kapıları zorlamayı bırakmıştım.

Yardımcı kızlardan biri kapıyı açtı, eşikten içeriye girdiğimde kız, hızla aşağıya inen içerdeki merdivenlerde kayboldu. Kaşlarımı

çatarak salona geçtiğimde muhtemel sebebi görmüş oldum. Keyfim daha çok kaçamazdı.

"Riva," dedim, isteksiz bir gülümsemeyle.

"Küçük kız," dedi, kendini beğenmiş bakışlarıyla.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Unuttun mu, baban ve ben evliyiz."

"Nasıl unutabilirim, favori zaferlerimden biriydi." Dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırırken Riva'nın bile babam için Miray'dan daha iyi bir eş olmasına güldüm. Her şey tuhaf şekilde komikti.

"Neye gülüyorsun öyle?"

"Hakkında iyi bir şey düşündüm desem inanır mısın?" Sigarayı parmaklarımın arasında sıkıştırıp dumanı üfledim.

"Senin burada ne işin var?" diye karşılık verdi.

"Babamı görmek için senden izin mi alacağım?"

"Burada değil."

"Nerede?"

"Umurumda değil."

"Burada değilse sen burada ne halt ediyorsun?"

"Kral ve Kraliçe'nin aynı evde yaşaması gerekiyor. Bir de evimi yıktılar, öyle bir ayrıntı var."

"Yapma ya," diye güldüm. "Orada epey güzel anılarım vardı, üzüldüm bak şimdi."

O da bana güldü. "Benzer kaderler yaşıyoruz Amelya, bu kadar küstah olma."

"Seninle biraz bile benzemiyoruz."

"Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Sen Doruk'un fişini çekip günahını Fetih'in omuzlarına yükledin. Sen de ellerini kirlettin. Benden o kadar da farklı değilsin. İkimiz de sevdiğimiz adamlara ihanet ettik, ikimiz de sevdiğimiz adamlar tarafından ihanete uğradık."

"Yanılıyorsun," dedim büyük bir özgüvenle. "Çünkü Fetih bana ihanet etmez." *Sen ne kadar Doruk'u kastediyor olsan da artık bunu anlasan iyi olur.* Artık herkes bunu anlasa iyi olur.

"İhanet edene kadar," dedi.

Evden çıktım. Artık emindim, kum saati akmaya başlamıştı. O gün gelene kadar daha önce hiç yapmadığım gibi eğlenecektim bu kasabada. Daha önce hiç dağıtmadığım kadar dağıtacaktım. Sonunun ne olacağını da nasıl biteceğini de bilmiyordum ama kiminle bitmesini istediğimi biliyordum.

"Maya," diye seslendi biri, ben kendimi bıraktırmak için etrafa bakarken. Ses tanıdık gelince o tarafa doğru döndüm.

"Tan?" Kaşlarımı kaldırdım. Benden nefret eden ablam Armoni Alsancak'ın hayatının aşkı. "Selam," diye mırıldandım.

"Döndüğünü bilmiyordum." Yaklaşıp elimi sıktı. Tan hep resmi biriydi. Bu kasabada anlamadığım, derdi nedir bilmediğim onlarca insandan biriydi. Artık birilerini anlamaya da gerek yoktu. Hayatlarımızın, resmen ve hiçbir mecazi anlam barındırmadan bir yalan olduğu ortaya çıkmıştı.

"Yeni döndüm," dedim. "Babam burada değilmiş, nerede biliyor musun?"

"Haberim yok."

"Anladım." Başımı sallayıp ne söylemem gerektiğini düşünmeye koyuldum. "Nasıl gidiyor?"

"Değişen pek bir şey yok."

Bir bilsen neler var... Bir bilseniz kasaba ayağa kalkar.

"Bir yere mi gidiyorsun, kalacak mısın?" Kapıya doğru yöneldi.

"Aslında beni bırakacak bir araba bakıyordum."

"Ben bırakayım mı?"

"Hayır demem."

Başını sallayıp ceketinin cebinden araba anahtarı çıkardı, kilidinin açılması için düğmeye bastığında koyu gri renkte olanın ışıkları yandı. Onun peşinden arabaya bindim. Öylesine hareket etmek için emniyet kemerini bağladım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yargıcı Bar'a."

"İş mi, eğlence mi?" diye güldü.

"Bu sefer eğlence."

Araba yolda hızla ilerlemeye koyulduğunda sessizlik aramıza girdi. Tan soğuk biriydi, bu onları Armoni'yle çok uyumlu yapan özelliklerden sadece biriydi. Onunla görüşüyor mu bilmiyordum, ben buralardayken görüşmeleri için elimden geleni yapmıştım ama sonra Armoni, Doruk'u benim öldürdüğümü öğrenmişti. Ve aslında Doruk ölmemişti bile. Başka bir yerde, gerçek hayatta ve benim annemin, benim yerime koyduğu bir kızın yanındaydı. Kim bilir ne haldeydi? Birine hem kızmak hem de onu anlamak korkunç bir çıkmazdı. Sonunda kızgınlığınızı anlamsız kılan bir çıkmaz. Bu yüzden empatiyi sevmezdim çünkü genelde, sadece ben insanların yerine kendimi koyup onları anlamaya çalışır ve neticede kendimi hak edilmemiş bir duruma düşürürdüm.

"Armoni'yle konuşuyor musunuz?" diye soran o olunca şaşırmıştım.

"Hayır," dedim çabucak. "Benimle görüşmek istemediğini açıkça belli ettiğinde oradaydın." Akademi'den Pamir'i almak istediğimde. Armoni beni kapıdan kovmuş hatta bana vurmak için elini kaldırmıştı. Bana kalkan elini tutan hayatının aşkı, babamın sadık adamlarından biri olan ve o sıralar benim güvenliğimden sorumlu olan Tan olmuştu. "Siz görüşmüyor musunuz?" diye sordum düşüncelerimi dağıtmak adına.

"Hayır."

"Bu kasaba herkesi herkese düşman ediyor, değil mi?"

"Bu kasaba herkese zindan," diye mırıldandı. İçimden tahmin bile edemezsin, diye geçirdim...

"Yönetim, Akademi, Koruyucular... Herkes ne durumda? Henüz kimse peşime düşüp bana bir silah doğrultmadı." Kendi kendime gülerken bu defa o da eşlik etti.

"İpsela'dan bir emir geldi, sen dokunulmazsın. Orada ne yaptıysanız işe yaramış olmalı."

"Öyle mi?" Ona doğru döndüm. "Buna emin misin?"

"Baban söylemedi mi?" Kaşlarını çattı, söylediğine pişman olmuştu ya da neden haberim olmadığını sorguluyordu.

"Dün gece geldik," diye açıklamaya koyuldum. "Babama uğradık ama birkaç önemli mesele vardı konuşmamız gereken." Bütün hayatının bir yalan olduğu, aynı hayatını adadığı büyük aşkı annenin epey kötü bir insan olduğu ve şu an başka bir zamanda mutlu bir ailesi olduğu gibi... Bunlardan bahsederken benim üzerime kondan ödüllü cezaya sıra gelmemişti. "Sanırım ona sıra gelmedi," diye ekledim. Fetih bu durumu biliyor muydu acaba, elbette biliyordu. Bana söylememişti. Dışarı çıkıp ortalıkta dolanmamı engellemek için yapmış olabileceğine dair birkaç teorim vardı çünkü bugün akşama kadar söyleyecek zamanı vardı ki böyle bir şeyi İpsela'da öğrenmiş olmalıydı.

"Akademi'ye bildirildi," dedi Tan, yeniden başını sallayıp. "Bize de Yönetim bilgi verdi, Emsal Bey seni rahat bırakmaları için onların üzerinde baskı kuruyordu."

En azından babam hâlâ benim tarafımdaydı. En azından babam hâlâ güç uğruna da olsa benim için parmağını kımıldatıyordu.

"Eminim herkes, özellikle Akademi ve Koruyucular bu habere çok sevinmiştir."

"Akademi sana dokunmaz ama diğerleri güvenilir değil, sen dikkatli ol yine."

Araba, Yargıcı Bar'ın önünde durduğunda "Teşekkür ederim," deyip indim ama kapıyı kapatmadan önce bekledim.

"Rica ederim." Beni görebileceği şekilde eğildi. "Bir şeye ihtiyacın olursa numaramı biliyorsun."

"Bir şeye ihtiyacım var," dedim ben de bunu bekleyerek. "Pamir'i görmek istiyorum, Tan. Armoni'yi ezip geçmek ya da daha kötü bir hale girmek istemiyorum. Seni dinler, sadece kız kardeşimi görmek istiyorum."

"Bu iyi bir fikir değil."

"Ama istiyorum," dedim. "Hem bana hem kendinize bir iyilik yap, onunla konuş. Yarın ne olacağını bilmediğimiz bir dünyada, yarının çok muallak olduğu bir kasabada yaşıyoruz. Kavga ederek çok zaman kaybettik."

"Denerim," diye mırıldandı ama söylediğim bir şeylerin onun üzerinde etkisi olduğunu kırılganlaşan bakışlarında görmüştüm. Tekrar teşekkür edip kapıyı kapattım ve Yargıcı Bar'ın girişine döndüm.

Burası her zaman benim için konforlu bir alandı. Burası her zaman iyi hissetmeme neden oluyordu. Burası o kadar Fetih'e aitti ki bu da benimmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Önce bara girdim ama orada onu göremeyince doğrudan merdivenlerden aşağı, odasına indim. Her zaman kapıda en azından bir kişi bekliyor olurdu ama kimse yoktu. Omuz silkerek kapıyı açtım ve bir an eşikte duraksadım. Belki de önce çalsam iyi olacaktı.

"Pardon," dedim. Paniğimi gören karamel gözler gülmemek için kendini zor tutuyordu. Karşısındaki, belli ki önemli bir şey konuştuğu üç adam bana doğru dönmüştü ve muhtemelen açıklayıcı bir şey bekliyordu.

"Sonra geleyim ben." Hâlâ kulpunu tuttuğum kapıyı üzerime doğru kapatırken "Gel buraya," dedi Fetih.

Dudağımı yaladım. Arada kalmıştım.

"Yukarıda beklerim," diye mırıldandım biraz daha utanarak. Neden yalnız olacağını düşündüğümden emin değildim.

Diğer adamlara döndü, başını eğerek "Müsaadenizle," dedi. Sanırım kibarca onları kovuyordu. Adamlar bir şey söylemeden toparlanıp ayaklandılar. Yanımdan geçerlerken bana bakıyorlardı, acaba kim olduğumu biliyorlar mıydı yoksa kim olduğumu mu sorguluyorlardı?

"Kapının kulpunu bırak ve tercihen kapıyı kapat," diye mırıldandı, masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken. Kapıyı arkamdan kapatıp ona doğru yürüdüm.

"Affedersin," dedim. "Ben birileri olabileceğini düşünememiştim, kapının önünde kimse de yoktu. Seni yukarıda göremeyince aşağıya-"

Salopetin askısından tutup beni dibine kadar çekti. Parmaklarını susmam için dudaklarımın üzerine bastırdı.

"Nasıl geldin sen buraya?" dedi şüpheyle.

Güldüm. "Ben Ölüm'ün kızıyım, Yıkıcıyım ve en önemlisi..." Kollarımı omzuna bastırıp boynunun arkasında ellerimi birbirine kenetledim. "Fetih Yargıcı'nın elinden çıkmış bir silahım. Buraya kadar gelemeyeceksem..."

"Hım..." dedi kaşlarını kaldırarak.

"Niye geldin diyecek misin?"

"Ne zaman dedim?"

İçimde bir his kamaştı. Adını bilmiyordum, tarif edemiyordum. Sadece çok iyi, çok canlı ve çok farklı hissettiriyordu. Bulutların üstünde olmak gibiydi.

"Pencerenin önünde dışarıyı seyrediyordum sonra birden etrafıma baktım, sen yoktun, birden seni çok görmek istedim." Bir kolumu kendime çekip parmaklarımla aramızdaki boşluğu ölçtüm. "Bir karış mesafe," dedim. "Bu bile çok uzak."

Belimdeki ellerini aşağı doğru kaydırarak kotumun arka cebine yerleştirdi ve beni iyice kendine çekti.

"İntikam al benden," dedim.

"İntikam mı alayım?"

"Evet, böyle anlaşıyoruz biz."

"Gidip başkasını öpmemi mi istiyorsun?"

"Hayır!" Sonra fazla yüksek sesle konuştuğumu fark edip nefes aldım. "Lütfen öyle bir şey yapma. Bedelini ödemeye hazırım, ne istersen yaparım ama kızma bana."

"Kızgın değilim," dedi ki genelde öyle söylüyorsa öyledir.

"Emin misin?" diye sordum yine de.

"Eminim."

"Tamam."

"Tamam."

"Fetih..."

"Maya..."

"Kızgınsın." Başımı mutsuz bir şekilde göğsüne yasladım. "Ama yine çok güzel kokuyorsun."

Kıkırdadı.

Başımı kaldırıp "İşin var mı burada?" diye sordum.

"Her zaman işim var ve her zaman senin için vaktim var."

"O zaman dışarı çıkalım mı?"

"Çıkalım."

"Nereye diye sormayacak mısın?"

"Sormayacağım." Ellerini üzerimden çekince bir an temas bağımlısı olduğumu sandım. Bu kadar yoksunluk çekmem mantıklı değildi. Ama bu bilgiyi şimdilik kendime saklamaya karar verdim. Anahtarını, sigara tabakasını ve telefonunu alıp önden geçmem için eliyle işaret etti. Basamakları çıkarken arada dönüp ona bakıyordum, ona baktığım zaman gözlerini bana çeviriyordu ama bir şey söylemiyor ya da gülümsemiyordu.

"Araba arkada," dedi.

"Arabaya ihtiyacımız yok." Elimi ona doğru uzattım, şüpheyle elime baktı ve sonra karanlık yola baktı.

"Tutsana elimi!"

Kafasında bir şeyi hesap ediyor gibi hâlâ havada olan parmaklarıma bakarken dudaklarını büzdü ve bu, kısa bir an için gülmese de gamzesinin görünmesine neden oldu. Bu da benim için dikkat dağıtıcıydı.

Elimi tuttu ama sadece tuttu, her zamanki tutuşu gibi güçlü değildi.

"Gel, bebeğim," dedim, parmaklarımı sıkarak. "Gel. Biraz yürüyelim." Diğer elimle koluna da sarıldım. "Ama haberin olsun, sen bana birinin seni öptüğünü söyleseydin ben sana değil, o kişiye kızardım. Çünkü ben sana güveniyorum. Ama sen bana güvenmiyorsan bunu anlayabilsem de kırılırım."

"Ben de sana kızmadım," dedi. "Ama güvenmek daha farklı bir nokta. Oraya gittiğinde Doruk'u farklı bir şekilde görseydin ne olacaktı?" dedi. "O zaman ne hissedecek, nasıl tepki verecektin?"

"Anlamadım."

Zorundaymış gibi nefes alıp verdi. Bir ağaca yaslanıp elimi bıraktı, kendini benden kurtardı. Ellerini ceplerine yerleştirdi.

"Maya," dedi dikkatle. "Sen Doruk seni kızdırdığı için, hoşuna gitmeyen şeyler yapıp durduğu için ondan uzaklaştın ama hiçbir zaman tam anlamıyla da uzaklaşmadın. Ondan nefret etmeye de onu affetmeye de çok yatkınsın. Bu beni düşündürüyor. Doruk, seni hayal kırıklığına uğratmasa ne hissedeceğini bilmiyorsun. Sen onun yanında olmak istiyorsun ama onun yanında kalamıyorsun çünkü sürekli bir şeyler yapıyor ama yapmasaydı? Yapmazsa?"

"Yapmadığı zamanlar oldu, ben hâlâ senin yanındaydım ve bazen, sadece senin yanında olduğum için yaptığı şeyler de oldu, bunu umursamadım. Daha da önemlisi, sen bana Doruk'un yaptıklarından fazlasını yapmış olabilirsin ama arkamı dönüp gitmedim."

Şüpheyle tek kaşını kaldırdı.

"Dün gece seninle konuştuktan sonra ona kızgınlığım bile geçti," dedim. "Umurumda değil. Bununla ilgili düşünmüyorum. Beni düşündüğünü, gerçekten hislerime değer verdiğini biliyorum ama sandığın gibi hislerimin üzerini kapatmıyorum. Hislerimden oldukça eminim, şüphem yok, herhangi birinin yapacağı ya da yapmayacağı hiçbir şey bunu değiştiremez. Sadece seninle olmak istiyorum. Hadi ama Fetih," dedim. "Annemle ilgili öğrendiklerim bile ilk andaki kadar umurumda değil. Eşyaları hareket ettirmem umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil, sadece seninle biraz yürümek istedim, her şeyi kenara bırakarak ve hiçbir şeyi düşünmeden." Ona doğru yaklaştım. "Erkek arkadaşımla biraz yürümek istedim."

"Üzerinde çok fazla baskı var," dedi kımıldamadan. "Duygusal olarak birçok kırılma yaşadın. Çok yalnız kaldın. Ne olursa olsun sana yardım ederdim, biliyorsun, değil mi?"

"Aklını kaçırıyorsun," dedim. Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım. "Bana yardım et diye mi yanında olmak istediğimi sanıyorsun?"

"Bütün olasılıkları düşünüyorum," dedi buz gibi. "Senin de bütün olasılıkları düşündüğünden emin olmak istiyorum."

"O halde benim bütün olasılıklarımı dinle, geri zekâlı, bunu sana gerçekten son kez söyleyeceğim. Çünkü ya bana inanırsın ya da artık

inandırmaya çalışmayı bırakırım. Sen olmasaydın ben şu an hayatta olmazdım, beni sen hayatta tuttuğun için de değil. Ben senin için hayatta kalmak istediğim için. Sen olmasaydın çoktan kafama bir kurşun sıkardım. O yüzden bana olasılıklardan bahsetme. Benim için tek bir olasılık vardı, tek bir çıkış yolu, tek bir kurtuluş. Ben annemin beni öldürmek istediğini öğrendim, benim yüzüme bakıp korkan annemin. Ama bu beni mahvetmedi. Çünkü her zaman daha çok sevdiğin biri, ilk açılan yarayı kapatır. Çünkü annem bile uzun zamandır bu dünyadaki en sevdiğim insan değil. Doruk değil. Kan bağım olan biri değil. Bencillik ettiğim biri. İlk günden beri yanında olmak istediğim biri. İlk günden beri kimseye uzatmadığım elimi tutması için hevesli olduğum biri. İlk günden beri sarılmaya korkmadığım biri. Birlikte uyumayı çok sevdiğim biri. Onun için bütün gerçeklikleri yok edebileceğim biri. Doruk'un beni öpmesi umurumda değil. Herhangi birinin öpmesi de umurumda değil. Seni öpemeyişim umurumda."

"Sen bana geri zekâlı mı dedin?"

"Hım hı." Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Bunun intikamını almam gerekecek."

"Al Kumralcığım al, benden aldığın sürece ne istersen al."

"Tatlı tatlı konuşup manipüle etme beni."

"Edebiliyor muyum?"

"Yaklaştın."

"İyi." Ona doğru yaklaştım. "Artık sadece erkek arkadaşımla biraz yürüyebilir miyim?"

Ellerini yüzüme yasladı. "Yürüyebilirsin."

Rahatlayarak onu öpebilmek için parmak uçlarımda uzandım ama işaret parmağını alnıma bastırıp beni uzaklaştırdı. Kaşlarımı çattım. "Ne?" dedim.

"Beni öpemezsin," dedi.

"Ne?!"

"İntikam alıyorum," diye çarpık bir şekilde güldü. "Beni öpemezsin. Cezan bu."

"Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum."

"Ama Fetih!"

"Hadi." Uzanıp elimi tuttu, bu defa parmaklarımızı birbirine geçirip sıkıca tuttu. "Yürüyelim biraz."

Ağaçların arasından çıkıp toprak yola doğru yürümeye koyulduk. Biraz tadım kaçmıştı ama bunu çok uzatmayacağını umuyordum. Sonuçta bu, onun için de ceza olurdu.

"Yanına gelmeden önce babama uğradım," dedim. "Evde yoktu. Onun için endişeleniyorum."

"Öğrendiklerini hazmetmek kolay değil," diye karşılık verdi.

"Öyle sanırım. Bunun onu nasıl etkileyeceğini merak ediyorum. Bildiği her şey sadece yalanmış." Yolu ikiye ayıran beyaz şerit çizgisinin üzerinde dengemi koruyarak yürümeye çalıştım.

"Bu onun meselesi," dedi. "Kendi çözsün."

"Bu arada oraya gidince kimi gördüm, tahmin et." Dengemi sağlayamayınca ona tutunmama güldü.

"Riva'yı."

"Biliyor muydun?"

"Hayır, tahmin ettim."

"Nasıl tahmin edebilirsin?"

Bana yandan gerçekten mi der gibi bakış attı.

"Tamam, dahi çocuk..." Omzumu omzuna vurdum. "Bana bir şey söyledi, Hükümdarların beni dokunulmaz kıldığıyla ilgili bir şey."

"Çıkış biletleri sensin, öyle yapmaları gerekirdi."

"Bunu biliyor muydun?"

"Elbette."

"Neden bana söylemedin?"

"Ortalıkta dolanıp durma diye." Bütün dürüstlüğüyle ve bütün muzipliğiyle gülümsedi.

"Tahmin etmiştim." Bilmişlikle ona baktım. "Peki gelip beni zorla oraya geri götürmek isterler mi sence?"

"Muhtemelen isterler."

"Muhtemelen isterler." Yeniden şerit çizgisinin üzerinde dengemi bulmaya çalışarak tekrar ettim.

"Korkuyor musun?"

"Bana bir şey yaptırmak için seni kullanmalarından korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Seninle takılmanın bazı dezavantajları olduğunu biliyordum."

"Bilirsin tabii. Onları sık sık kullanıyordun."

Elimi bırakıp, kolunu omzumun arkasına dolayarak beni kendine çekti. "Korkma," dedi. "Avantaj bizde, sen hayatta olduğun sürece."

"O halde beni hayatta tutsan iyi edersin." Şeridi bırakıp dengemi ona sarılarak buldum. Başımı göğsüne yasladım.

"Ben bunun için yaşıyorum, güzelim."

"Seni hiç arıyor mu?" Birden sorduğum soruya çabucak karşılık verdi.

"Aramıyor."

"Kimden bahsettiğimi anladın mı ki?" Alakasız bir anda sormuştum sonuçta.

Güldü. "Riva'dan bahsediyorsun."

Kaybetmiş şekilde nefes verdim. "Niye aramıyor?"

"Ona sorabilirim, merak ediyorsan."

"Her şeyi biliyorsun ama bunu bilmen için ona sorman mı gerekiyor?" Gülerek kaburgalarını dürttüm.

"Riva, onurlu biri. İstenmediğini anlar."

"Ben o kelimeyi seçmezdim ama neyse, eski sevgilin hakkında konuşmak hoşuma gitmiyor."

"Öyle mi..." dedi bariz bir imayla.

"Tamam," dedim. "Senin kadar zeki olmadığım için üzerime gelme." Biraz daha sokuldum kollarına doğru. Hava kararalı çok oluyordu ama ne yağmur vardı ne de İpsela'da olduğu gibi kar. Hava neredeyse güzeldi. Tatlı bir rüzgâr esiyor, saçlarımı okşuyordu. Mevsimler bile sahteydi. Bu yüzden bu hayali kasabadaki tek gerçeğime bu kadar sıkı sarılıyordum.

"Sence onlardan öğrenebileceğim bir şeyler var mıydı?" Bir süredir aklımı kurcalayan şeyi sordum. "Beni doğuran kişiden ve Doruk'tan," diye ekledim. "Duygusal bir tepki vermek yerine onlara işime yarayabilecek bir şey sorabilir miydim?"

"Sanırım işine yarayacak bir şey bilse Doruk bunu söylerdi."

"Konuşmaya çalıştı ama onu dinlemedim."

"Seni yapacağın şeyden vazgeçirmek için onları gösterdi, işine yarayacak şeyi duymana izin vermezdi, kontrol hâlâ İsis'teydi, değil mi?"

"Evet, bunu bu kadar kolay yapabilmesi ürkütücü, değil mi? Nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum."

"Fizik kanunları, zaman teorileri ve paradokslar," dedi.

"Bilmek istemiyorum," diye burun kıvırmama hırıltılı bir şekilde güldü. Kafamın içi yeterince doluydu, bilimsel makaleleri de oraya dizmek istemiyordum. Her şeyi anlamama gerek yoktu, sadece üstesinde geleyim yeterliydi.

"Üşüyeceksin, dönelim mi artık?"

"Olur. Teşekkür ederim, benimle yürüdüğün için."

"Her zaman."

15. BÖLÜM: SEN HEP OL

Neredeyse öğlen vakti uyanmıştım. Uykularımın stabil olması ikimizi de rahatlatıyordu. Zihnimde herhangi bir işgal yoktu ya da kendi kendime kalkıp uyku halinde bir yerlere gitmiyordum. Akşama doğru ben yemek yerken Fetih, yine bara gitmek için çıkmıştı. Üzerinden birkaç saat geçtikten sonra babamın telefonu cevap vermeyince iyice endişelenmeye başlamıştım, bir anda ona yaptığım bilgilendirmenin fazla gelmiş olduğu düşüncesi rahatsız hissettiriyordu. Her şeyi saklamamı mı tercih ederdi, emin olamıyordum. Yeşil Yol'a dönüşümüzün üzerinden üç gün geçmişti ve dün de ona ulaşamayınca bunu Fetih'le konuşmuştum, rahatsızlığımı ve belki biraz da pişman olduğumu. Ama ben de onun gibi bunu bilmek isteyeceğime karar vermiştim. *Yanlış bir şey yapmadın ama insan bununla nasıl başa çıkar bilemiyorum,* demişti. Ben de bilmiyordum.

Yaşadığım her şeye rağmen babamın başına gelen şey hepsinden daha kötü görünüyordu gözüme. Hayatın boyunca bir kişiyi seviyorsun ve onun da seni sevdiğini düşünüyorsun, ölümünü yaşıyorsun, yasını tutuyorsun, katilini ararken insanlıktan çıkıyorsun, önüne gelen herkesi öldürüp kendi ailene sırtını dönüyorsun ve sonunda sadece her şey bir yalandan ibaret çıkıyor. Karın ölmemiş. Karın hiç karın bile olmamış. Mutlu aşk hikâyeniz sadece bir uydurmaymış. Mutlu aşk hikâyeniz sadece karının cezasıymış. Âşık olduğum birinin cezası olduğumu öğrensem muhtemelen üstesinden gelemezdim. Yanımda beni sevdiği için durduğuna inanırken yanımda olmanın onun için bir ıstırap olduğunu bilsem bununla nasıl yaşardım bilmiyordum.

Bu bana, benim birbirine deli gibi âşık iki insanın değil de tek gecelik bir hatanın sonucunda hayata gelmiş olmamdan bile daha korkutucu geliyordu. Her zaman annesinin kızı olduğumu düşünürdüm ama ben,

tamamıyla babasının kızıydım. Koşulsuz bir sevgi, ölümüne bir aşk ve sarsılmaz bir sadakate sahiptim. Bu yüzden komiklik derecesinde kendimi şanslı hissetmeye başlamıştım. Bu yüzden sehpanın üzerinde çalan telefonuma uzanıp gördüğüm isimle kocaman gülümsemiştim.

"Beni özledin mi?" diye açtığım telefonu, kulağıma sıkıştırdım. Birkaç saat sonra ben de yanlarına gitmeyi düşünüyordum.

"Seni her zaman özlüyorum ama önemli bir mesele var," dedi. "Pek hoşuna gitmeyecek."

"Dinliyorum." Meyve tabağındaki böğürtlenler parmaklarımda lekeler bırakmıştı, uzanıp peçeteyle onları temizlemeye koyuldum.

"Riva aradı."

Kaşlarımı çattım.

"Babanın odasından çıkmadığını, kimseyle görüşmediğini ve işlerini sana devrettiğini söyledi."

"Ne?" Aynı anda hangisine tepki vereceğimi şaşırmıştım.

"Birinin onun yerine bakması gerekiyor," diye keyifsizce mırıldandı. "Yeşil Yol'da hâlâ bir işleyiş var, onu korumak zorundayız."

"Neden?" diye soludum çünkü onunla sürekli bu tartışmayı yapıyorduk. Ben bütün bunların bir anlamı olmadığını söylüyordum çünkü burası gerçek değildi. Çünkü yakında buradan çıkacaktık. Çünkü her şey yok olacaktı. O da bunun ne zaman olacağını bilmediğimizi ve olmaması ihtimalini de göz önünde bulundurmamız gerektiğini söylüyordu.

"Ters giden bir şey olursa hâlâ gücün ellerimde olmasını istiyorum," dedi. "Maya, şu an sana dokunmuyorlar çünkü ihtiyaçları var ama bir şeyler ters giderse ve sen-"

"Başaramazsam..."

"Ne olacağını bilmiyoruz," dedi uyarıcı şekilde. "Burada kalmak da bir ihtimal. Seni gözden çıkardıklarında yine herkes peşine düşecek. Baban en büyük destekçin, onun gücünü kaybedemezsin."

"Pekâlâ," dedim. "Benden ne istiyor ve sen benden ne istiyorsun?"

"Birinin babanın sorumluluklarını alıp diğerleriyle görüşmelerini devam ettirmesi gerekiyor. Baban, bunun için seni seçmiş."

"Kimlerle, Akademi'den bahsetmiyorsun değil mi?"

"Herkesle Maya. Akademi, Yönetim, Koruyucular ve hatta Hükümdarlar."

"Hepsi benden nefret ediyor." Ayağa kalkıp hareket etme ihtiyacı hissettim.

"Belki de bu onlarla aranı düzeltmen için bir şans olur."

"Merhaba, Kumral," dedim yapay bir şekilde. "Benimle tanıştın mı? İnsan ilişkilerim berbat olduğu için genelde kötü duruma düşerim."

"Değiştin," dedi sakince. "Duygusal değil, mantıklı davran. Ama istemiyorsan senin yerine ben ilgilenirim."

"Gidip Riva'yla Yeşil Yol'u yönetmeni mi? Hayır," dedim kinayeyle. "Pek istemem."

"Daha beş saniye önce duygusal değil, mantıklı davran dedim." Görmüyordum ama başını iki yana salladığını hissediyordum.

"Mantıklı davranıyorum, onun yanına gidersen sinir krizi geçiririm ve sen de beni bırakıp hiçbir şeyle ilgilenmezsin."

"Aklıselim olmak böyle bir şey değil," diye mırıldandı.

"Ben hallederim," dedim kendimden emin bir şekilde. "Orada, babamın yanında olursam belki yardımcı olabilirim bu süreci atlatmasına."

"Tan'a söylerim, seni alması için birini gönderir."

"Sen gelmeyecek misin?"

"Büyüdün artık," diye güldü.

"Büyüdüm artık..." Umarım. "Tamam, görüşürüz o halde."

"Dikkatli ol. Riva'yla uzlaşmaya çalış, hoşuna gitmese de onunla aynı taraftasın ve aynı şeyi istiyorsun."

"Onun istediği aynı şey sensin!" dedim ters ters. "Bu konuda pek uzlaşmacı olamam."

Derin ve bıkkın bir nefes alıp verdiğini duydum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi.

"Aramayacağım çünkü olmayacak. Çünkü halledeceğim."

"Sana iki saat veriyorum."

Gözlerimi kısarak telefonu suratına kapattım. Bu konuda haklı çıkmasa iyi olurdu. Hâlâ onu öpemiyordum ve bu artık onun için eğ-

lenceli bir oyun haline gelmişti. Kıvranışımı izlemekten zevk alıyordu. Bir de beceriksizlik yapıp onu arayıp durursam iyice keyif alacaktı. Son zamanlarda fazla Fetih Yargıcı'ydı. Ben de biraz Amelya Efnan olsam iyi olacaktı.

Sehpanın üzerindeki dağınıklığı toplayıp hızlı bir duş aldım. Dolabın genelde kullanmadığım bölmesini açıp elbiseleri askılarında kaydırdım. Hem babamı temsil edecektim hem de Riva en güzel haliyle hep orada olacaktı. Biraz özenmem gerekiyordu.

Akademi'den birileriyle görüşme düşüncesi canımı sıkmıştı ama gerçekten büyümem de gerekiyordu. İyi bir izlenim vermek için siyah elbiseyi yatağın üzerine çıkardım. Saçlarımı kurutup iyice düzleştiğine emin olduktan sonra üzerime tamamen oturan kalın askılı, mini elbiseyi giyindim. Şaşılacak şekilde kilo aldığım için beklediğimden daha çok üzerime yapışmıştı, kare şeklindeki açık yakasını çekiştirdim, resmen göğüs kısmı nefes almamı zorlaştırıyor ve biraz fazla dekolte veriyordu. Aynanın karşısında dönüp birkaç kez daha kendime baktım, kötü durmuyordu, sanırım daha çok iddialı duruyordu.

Sen düşüncelerinle insanları parmağında oynatıp, eşyaları hareket ettirip, yağmur yağdırıp bir de gerçekliği yok etmeye hazırlanıyorsun. İddialı bir elbiseyle baş edebilmelisin, Maya...

Dolabın köşesinde bana bakan postallarıma özlemle dudak büktüm, diğer köşedeki topuklu çizmeleri ayağıma geçirdim. Dikkatli bir şekilde makyajımı yapmam çok vaktimi almıştı, her şeyi bir yere bulaştırıp ya da taşırıp duruyordum. Düz bir çizgi çizmenin bu kadar zor olduğu kimin aklına gelirdi... Sonunda gözlerime sadece maskara sürüp allığı yeniledim ve daha şimdiden sıkıldığım masanın başından kalktım.

Küçük çantamın içine ihtiyacım olabilecek eşyaları sığdırdım, komodinin üzerinde özel kalemim -daha çok silahım- bana bakıyordu, son saniye onu da çantanın içine sıkıştırdım. Tehlikenin nereden geleceğini bilemiyordunuz. Artık zihnim çok daha tehlikeli olsa da fazladan destekten zarar çıkmazdı.

Araba kapının önünde hazır bekliyordu. Ben dışarıya çıkınca ilk kez gördüğüm biri, sürücü tarafından çıkıp arka kapıyı benim için açtı. Bu beni her zaman utandırıyordu ama teşekkür ederek arabaya yerleştim.

Beni neyin beklediğini bilmiyordum. Yankı Saruhan'la aynı masaya oturup birlikte çalışmayı kabul etmiştim ama Riva için daha farklı hisler besliyordum. Çünkü Riva, Fetih'le ilgili farklı hisler besliyordu. Ve hâlâ göremediğim kız kardeşime yaptıklarını unutamıyordum. Bana yaptıklarını geride bırakmak kolaydı çünkü ona, bana yaptıklarından daha fazlasını yapmıştım ama Pamir'e yaptığının bedelini küçük kız kardeşim hâlâ ödüyordu.

Araba korunun içinden ilerleyip arka kapıda durdu. Bunun kasıtlı yapıldığını düşündüm. Gözlerim etrafta bir tehlike arıyordu ama evin arka kapısı açıldı, içeriden Tan çıktı ve bulunduğum arabaya doğru yürümeye koyuldu. Tan'a güveniyordum, babama karşı sebebini asla anlamadığım bir bağlılığı vardı, uğruna birçok şeyi kenara attığı bir bağlılık... Bu yüzden arabadan çıkıp onunla ortada buluştum.

"Selam," dedi basitçe. "Buradan giriş yapmanızı ben söyledim, sana haber verecek zamanım olmadı, kusura bakma. Konsey toplandı."

"Konsey mi?"

"İçeriye geçelim." Belli ki acelesi vardı, onunla birlikte adımlarımı olabildiği kadar hızlandırdım.

Eve girdik, beni çok iyi bilmediğim alt kata yönlendirdi. Bu evde yaşadığım kısa zamanda daha çok üst katlarda vakit geçirmiştim. Ev çoğunlukla koyu renkti, artık bu sadece içimi karartıyordu. Uzun bir antreyi geçip sanırım eğlence için hazırlanmış bir odaya girdi. Köşedeki bilardo masası, diğer köşedeki kum torbası ve spor koltuk takımı bunu çağrıştırmıştı. Koltukta Kraliçe Riva oturuyordu. Elinde bir kadehle öylece masaya bakıyor, çok dalgın ama her zamanki gibi epey güzel görünüyordu. Birbirimizin zıttı gibiydik. Bugün üzerinde beyaz, ince bir kumaştan yapılmış ve adeta üzerinden akar gibi görünen bir tulum vardı.

"Yönetim ekibi burada," diye açıklamaya koyuldu Tan. "Akademi'den kimse yok ama Koruyucular burada."

"Atlas ve Aras yani." En başından beri yıldızımızın barışamadığı iki isim. Eskiden onların adını duymak bile beni irkiltirdi, artık onlardan herhangi bir çekincem yoksa da aynı ortamda bulunma heveslisi değildim.

"Bir de Ayaz Tolunay yerine atanan yeni biri var. Daha önce onunla tanıştığını söyledi."

Ayaz Tolunay... Elbette, herkesin yeri doldurulıyordu.

"Kimmiş?"

Riva, ayağa kalkıp bana güldüğünde onun tanıdığını varsaydım. Derin V yakalı dekoltesini düzeltip bana sırtını döndü. Bembeyaz, porselen bir teni vardı ve sırtı olduğu gibi açıktı. Ona baktıkça aklıma bazı şeyler geliyordu ve o şeylere odaklanmak sinirlenmeme neden oluyordu. Bu işin o kadar da kolay olmayacağını düşündüm ve *burada ne yapıyorum,* diye sorguladım ama vazgeçmek için geç kalmıştım. Her şey bir kenara, Fetih'e rest çekmiştim ve bu kadar kolay teslim olmak istemiyordum. Bana, koşarak onu aramam için iki saat vermişti ama daha bir saat bile olmamıştı.

"Kutay," dedi Tan bana istinaden. "Bir süre Akademi'de, Koruyucuların arasındaymış."

"Kutay mı?" Kaşlarımı daha çok çattım. Kim olduğunu elbette biliyordum. Beni inanılmaz derecede rahatsız eden biriydi. Fetih tarafından Akademi'nin içine sokulmuş biriydi. Onca şeyin arasında bununla ilgili hiç konuşmadığımızı fark ettim. Önemli de değildi. Fetih'in her zaman oyunları ve oyuncuları olurdu. Ben de onlardan biriydim. Ve belki bunun kulağa rahatsız edici gelmesi gerekiyordu ama bu işte hiç olmadığımız kadar birlikte olduğumuzu da biliyordum.

"Kraliçe Riva'nın sadık adamlarından biriydi," dedi Tan. "O yüzden güvenilirdir. Ayaz Tolunay yerine onu atadık."

Önce hâlâ bize sırtı dönük olan Riva'ya baktım ve sonra tekrar, bir saniye önce düşündüklerimi düşündüm.

Ah, Fetih... Ah!

"Ayaz Tolunay, Kral yerine görevli değil miydi," diye soludum. "Artık bir Kral olduğuna göre neden onun konumuna ihtiyacımız var ki?" O dönem, Riva'nın artık ölü olan kocası hasta olduğu ve işlerini yapamadığı için yerine Ayaz bakıyordu ve kral tacını giyemese de unvanını almıştı.

"Ayaz, kralın temsilcisi olduğu için onun yerine geçmişti," diye aydınlattı Tan beni. "Her zaman bir temsilciye ihtiyaç vardır. Bir süredir onun yerine Kutay bakıyor. Bu iyi bir şey çünkü senden nefret etmeyen sayılı kişi var konseyde." Bunu bu kadar olağan bir şeymiş gibi söylemesine takılmadım.

Ona Kutay'la nereden ve nasıl tanıştığımızı anlatarak vakit kaybetmedim. Artık bir önemi olmayan ve bir şeyi değiştirmeyecek şeyler hakkında yakınmayı bırakmıştım. Ve muhtemelen Fetih, bunu bildiği için bu kadar kısa sürede onu arayacağımı düşünüyordu. Aramayacaktım. Bu işi kendi başıma halledecektim.

"Tamam," dedim. "Başka kim var?"

"Tanımadığın kimse yok, çıkalım hadi," dedi Riva sıkılmış şekilde, bize dönüp elinden alması için kadehi uzattı. Tan, dudaklarını birbirine bastırsa da kadehi elinden alıp bariz bir tavırla hemen Riva'nın önünde duran sehpanın üzerine bıraktı.

Kraliçe...

"Başlamadan önce babamı görürüm diye düşünmüştüm."

"Dışarı çıkmıyor," dedi Riva. "Toplantıdan sonra görürsün. Yeterince vakit kaybettim."

"İyi," diye karşılık verdim, kendimi tutmaya çalışıyordum ama onunla ne kadar kolay olacaktı görecektik.

Hanımefendi önden çıktı. Tan'la yan yana peşinden yürümeye koyulduk. İki üst kattaki toplantı odasına girmeden önce Tan ikimize baktı, kapıyı açtı, Riva yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi, bir saniye önce baygın bir ifadesi vardı. İşini biliyordu. Onu taklit ederek ben de kendimi ve duruşumu toparladım, içeriye girmeden önce son kez elbisemi düzelttim ve açılan kapıdan Riva'nın arkasında girdim.

Babamın toplantı odasına daha önce gelmiştim, o yüzden etrafa aşinaydım. Ortada on altı kişilik bir masa vardı. Riva baş köşeye oturdu, ben de babamı temsil ettiğimi hatırlayarak diğer uçtaki koltuğa yerleştim. Tan, herkesin görebileceği şekilde ortaya bir kâğıt bıraktı. Uzun zamandır görmediğim ve görmediğime memnun olduğum Akademi'nin Koruyucularından Atlas, kâğıdı eline alıp seri bir şekilde okudu.

"Bu yazı hepimize gelmişti zaten," dedi. Diğerlerine doğru dönüp açıkladı. "Emsal Efnan, süresiz olarak koltuğunu kızına bırakmış."

"Bunu oylamaya açmalı mıyız?" diye sordu kardeşi Aras.

"Açamazsınız," dedi Riva kendinden emin, tok bir sesle. "Bu kraliyet emri, Kraliçe'de karşınızda duruyor."

Atlas, durumdan memnun olmadıysa da karşı çıkmadı. Pekâlâ, böyle oynayacaktık demek. Gözlerim masanın etrafında oturan herkeste tek tek dolaştı. Atlas, Aras, bana pis pis gülümseyen Kutay, Soğukların Koruyucularından Kayra bugün tek başınaydı. Ve Gazel Barlas. Hatırladığım soluk yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

"Sizi dinliyorum," dedi Riva, ben de herkes gibi gözlerimi ona çevirdim.

"Gölgeler artık Bulvar'ın dışında da söz hakkı istiyor," dedi Kayra.

"Oradan çıkabiliyor olmanız yetmedi mi?" diye sordum doğrudan Gazel'e. Onunla da aramız pek iyi değildi. Önce onlara liderlik etmemi istemişti sonra Esila'yı başıma çıkarmıştı sonra Fetih'i gözlerimin önünde... Düşünme... Düşünme...

Amelya İsis'in güçten düşmesinin ilk uyarısı Gölge Bulvar'ı olmuştu. Gölgeler, Bulvar'dan dışarı çıkamıyor sadece orada yaşayabiliyorlardı ama bir süredir bazı sınırlar belirsizdi. Bir şeyler kırılmıştı ve onlar istedikleri yere gidebiliyordu.

"Yetmedi," dedi doğrudan bana. "Yaşama hakkı istiyoruz. Bulvar dışında hiçbir yerde ne barınacak yer bulabiliyor ne de iş imkanına sahibiz. Yıllardır, Avcılar ve Soğuklar burada hakimiyetini kurdu, Gölgeler de bunun bir parçası olmak istiyor."

Olayı kişiselleştirmezsem haklı görünüyorlardı ama hepsinin dışında, umuyorum ki yakın bir zamanda kasaba diye bir şey kalmayacak, bu saçmalığı yerle bir edecektim.

"Gölgeler tekinsiz," dedi Kutay ilk kez söz alarak. "Size güvenip işlerimize dahil edemeyiz. Çoğunuz keş gibi ayakta zor duruyor."

"Bunu da Bağımlılar mı söylüyor," diye alayla güldü Gazel.

Eh, doğruya doğru şimdi.

"Bağımlıların da bizim otoritemizde söz hakkı yok," diye yanıtladı Kutay onu. "Ortada dolanmak istiyorsanız ayağımızın altında olmadığınıza emin olun."

"Avcılar kendi türlerinden başkasına güvenmez," diye araya girdi Atlas. Gözleri beni bulunca uygunsuz bir cevap vermemek için yanağımın içini ısırdım. Evet, Avcılar kendi türlerinden başka kimseye imtiyaz göstermez, insan gibi bile davranmaz. Gerçek dünyada bunun bir adı olduğuna emindim. "Bizim sınırlarımızda dolaşamazsınız," diye bitirdi cümlesini.

"Bizi sınırlarınıza dahil etmezseniz, bize ev vermezseniz, iş vermezseniz evlerinizin etrafında ve iş yerlerinizin önünde dolanıp dururuz," diye açıkça tehdit etti Gazel.

"İsteğinde haksız değil," dedim Riva'ya doğru. "İşlere dahil etmek için erken olsa da Bulvar dışında yaşamak hakları. Bırakalım topluma karışsınlar." Umarım Fetih'in bahsettiği *ilişkilerini düzelt* bu yaptığım gibi bir şeydir. Çünkü bütün gözler üzerime dönmüştü.

"Gölgeleri severim," dedi Riva, sırtını koltuğuna yaslayıp. "Sessiz ve hızlı hareket ederler. Sıfırdan başlamayı kabul ediyorsanız size alt kademede işler ayarlayabilirim." Bu beklenmedikti ama içten içe takdir etmediğimi söyleyemezdim. "Barınmak için ortak yerleri tercih ettiğiniz sürece ve sorun çıkarmadığınız sürece bir sakınca yok. Bu sınırlar uzun zamandır korunuyor, buna dahil olmak istiyorsanız aramızdaki anlaşmaya da dahil olacağınız anlamına gelir. Bu da rahat durmazsanız bedelini en sert şekilde ödeyeceğiniz anlamına gelir."

"Anlaşmaya gönüllüyüz," dedi Gazel. "Her iş imkanına da razıyız."

"Bunun olası sonuçlarını tekrar konuşmamız gerekiyor," dedi Aras. "İpler bu kadar gerginken bir de Gölgeler işin içine girerse düzenin bozulması kaçınılmaz olur."

"Sözde buranın gardiyanlarısınız ama düzenin bozulması lafı Avcıların ağzından düşmüyor." Masanın üzerinden öne doğru eğildim. "Buna uzlaşma deniyor."

"Akademi'nin düzenini bozmaya oraya uygun olmayan tek bir kişi yetti," dedi Atlas gocunmadan. Doğrudan beni kastediyordu. "Düzen bu kadar kolay kopan bir ipliğe bağlıdır."

Gülümsedim. "Korktuğun şey buysa endişelenme, Gölgeler benim yapabildiklerimin yarısını bile yapamaz." Bacak bacak üzerine atıp ikisinin üzerinde gözlerimi dolaştırdım. "Bana kalırsa sizin onlarca sorununuzdan biri, bazı şeyleri küçük görme çabanız ki bu epey komik oluyor, özellikle başınıza gelenleri düşündüğümüzde... Diğer sorununuz da bazı şeyleri gözünüzde büyütmeniz. Akademi her şeyi kontrol edemez, yapabiliyorsanız siz doğru durun, gerisini biz hallediyoruz."

Kutay ve Gazel sözlerimden memnun şekilde gülümseyince rahatladım, kendime güvenim biraz artmış olabilirdi. Akademi'nin hiçbir koşulda benim yanımda olmayacağını biliyordum, o yüzden onların karşısında kim varsa yanıma çeksem iyi olacaktı.

"Akademi izliyor olacak," dedi açık bir şekilde tehdit etmekten çekinmeyerek.

"Zaten sadece izliyor," dedi Riva beni oldukça şaşırtarak. Bu açıkça beni desteklemek değilse neydi? "O halde konu kapanmıştır. Detayları temsilcilerimizle görüşürsünüz." Ayağa kalktığında herkes ona olan zorunlu saygıdan ayağa kalktı. En son ben de kalkıp herkesin teker teker çıkışını seyrettim.

Bir kişi geride kaldı.

"Biraz konuşalım mı?" diye sordu Gazel. Tan, kapının eşiğinde bana bakıyordu çünkü Riva'nın peşinden gitmesi gerekiyordu.

"Ben hallederim," dedim ona. Başıyla onaylayıp kapıyı üzerimize kapattı. Yeniden sandalyeme oturup onun da yerleşmesini bekledim. Bu defa bana yakın olan bir sandalyeyi çekip çaprazıma oturdu.

"Esila'dan haber alamıyorum," dedi.

Bunu beklemiyordum ve biraz da olsa kötü hissetmeme neden olmuştu. Ona ne söylemem ya da ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim.

"Neden benden öğrenebileceğini düşündün?" diye sordum.

"Çünkü bir şeyin peşindeydi. Çünkü buradan çıkabilmenin peşindeydi. Çünkü çıkabildi mi diye merak ediyorum."

Belli etmemek için masanın altında ellerimi birbirine kenetledim. Bu kadar çok şey bilmesini beklemiyordum. Çok fazla kişi bu bilgilere sahip değildi ve Hükümdarlar bildiğini bilse bundan hoşlanmazdı. Bu kozu elime boşuna vermediğini anlayabiliyordum, bana güvendiğini söylüyordu ve ona güvenebileceğimi söylüyordu ama sanmıyordum.

"Bulvar'dan çıktı sonuçta," dedim.

"Lütfen, Maya." İlk kez bu kadar ciddiydi. "Onunla aynı yolda yürüdük, benim için tahmin edemeyeceğin kadar önemli."

Tahmin edemeyeceğin kadar... *Ama hikâyen bir yerden tanıdık geliyor.* Yol arkadaşı, biraz hassas bir noktamdı ama duygusal davranma şansım yoktu.

"Bana sadece gittiğini söylediler," dedim detayları kendime saklayıp. "Başka bir şey bilmiyorum."

Bir süre gözlerime baktıktan sonra başını yere eğdi. Düşünceli mi yoksa hüzünlü müydü anlayamıyordum. Gölgeler çok fazla hisseden varlıklar değildi. Sadece iyi görünmediğini görebiliyordum.

"Gitmiş," diye mırıldandı, sessizlik uzamaya başladığında. "O halde sana geçti, artık seninle uğraşacak." Düşünceliydi, solgun yeşil gözleri onlarca bulutla çevrelenmişti sanki.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kâbuslar, travma hali, bilinç kayıpları... Bunları yaşamaya başladın mı?"

Tekrar, "Ne demek istiyorsun," diye sordum. Evet, yaşamaya başlamıştım. Daha ötesine de gitmiştim. Ve hiç kimse bunların neden yaşandığını bilmiyordu. Anlamıyordu. Bununla ilgili bir şeyler biliyorsa öğrenmek zorundaydım.

"Çok zorlanıyordu." Ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Çok güçlü bir kızdı. Çok zekiydi. Ama zorlanıyordu. Son zamanlarda daha kötüydü. Onu bir şeye zorluyordu. Sınıyordu. Esila, sık sık bir köşede, *istemiyorum, yapmak istemiyorum*, diye ağlıyordu." Sesi cümlenin sonuna doğru kısıldı, bana bakmadığı için nasıl yutkunduğumu göremedi.

Gölgeler ağlamaz ki.

Yapmak istemiyorum.

Masanın altından tırnağımın kenarında olmayan bir deriyi koparmaya çalıştım. Dizimin titremesini bastırmak için ayaklarımı birbirine kenetledim. Ondan da benden istediği şeyi istemiş olmalıydı. Bu saçmalığı devam ettirmesini, bu barikatı ayakta tutmasını... Ama Esila neden yapamamıştı? Neden yok edememişti? Nerede tıkanmıştı?

"Gördüğün gibi ağlamıyorum ve gördüğün gibi oldukça iyiyim," dedim. "Esila'yı bu kadar zorlayan neydi?"

"Hiçbir şey bilmediğimizi söylüyordu." Kararsız gözleri bana döndü. "Kimsenin bir şey bilmediğini. Hükümdarlar onun ailesiydi, ona defalarca onlara anlatması gerektiğini söyledim ama bana, tekrar ve tekrar, *hiçbir şey bilmiyorsun, hiç kimse hiçbir şey bilmiyor,* dedi." Bu içgüdüsel olarak rahatsız hissetmeme neden oldu. "Korkuyordu," diye devam etti. "Onu en son gördüğümde korkuyordu, ilk kez öylesini görmüştüm. O gece Bulvar'dan ayrıldı, bir daha ondan haber alamadım."

Yalan söylemesini isterdim ama İpsela'da, İklim'in de Esila'nın korktuğuyla, ne kadar korktuğuyla ilgili söylediklerini anımsadım. Onu hiç aklımdan çıkaramıyordum. Birçok hisse bağışıklık kazansam da korku hissine o kadar aşina değildim. Ve Esila gibi birini korkutan şeyin bana ne yapacağını öğrenmek istemiyordum.

Ayağa kalkarken tereddütlüydüm ama iyi bir haldeymiş gibi davranmaya çalıştım. "Üzgünüm," dedim. "Sana söyleyebileceğim bir şey yok."

"Maya," diye tekrar seslendi, ben kapıya yaklaştığımda. "O Esila'yı bir şeyler yapması için zorluyordu. Bazen etrafındakiler

zorluyordu. Fetih'le ilgili bir şey Esila'yı huzursuz ediyordu. Duygularından öylece vazgeçmedi, Bulvar'a geldi ve artık hissetmeye dayanamadığını söyledi."

Tanıdık bir çırpınış daha.

"Herkesin acı eşiği farklıdır," dedim.

"Evet," dedi. "Ama Esila gibi bir kız bir şeye katlanamadıysa bunu hafife alma. Umarım gerçekten gitmiştir, umarım gerçekten iyidir."

Kapıdan çıktım. Bana üzerine düşünecek çok şey vermişti. Hepsini Fetih'le konuşmak için geceyi beklemek zorundaydım. Önce babamın yanına gitmeli sonra Riva ve Tan'la bundan sonra olacakları konuşmalıydım. Tan'la ayrıca, yeniden Pamir meselesini görüşmek istiyordum. Ya Armoni'yi ikna ederdi ya da Akademi'yle aramızda epey büyük bir problem çıkacaktı sonunda.

Üçüncü kattaki babamın odasına çıkmak için asansöre bindim, düğmeye basarken bu beni gülümsetti. Hâlâ omzumda asılı olan küçük çantadan telefonumu çıkarıp asansörün düğmelerinin fotoğrafını çektim, fotoğrafı Fetih'e iletirken altına **"Şu düğmeye basacak mısın artık?"** diye bir not yazıp gönderdim. Bazen her şey daha dün olmuş gibi geliyordu, bazen de her şey sanki asırlar önce olmuş gibi hissediyordum.

Asansörden çıkmadan yanıt gelmişti. Her zaman hızlıydı.

Mesajı bariz bir merak ve heyecanla açtım.

"Neden sen gelip basmıyorsun?"

Cevabına sırıtarak kamerayı açtım. Hatırlıyordu, elbette hatırlıyordu. İyi bir fotoğraf vermek için birkaç kez denemem gerekse de sonunda fotoğrafımı çekip bu defa onu mesaja ekledim.

"Birisi beyaz senin ruhuna hiç gitmemişti, demişti. Karanlık hâlâ yakamı bırakmıyor."

Asansörden çıkarken yeniden telefon titredi.

"Benim güzel siyahım... Bensiz eğleniyorsun."

Duvara yaslanıp sırıttım. Yanıtla seçeneğine dokunup hızlıca cevap verdim.

"Sensiz hiç eğlenmiyorum..."

"Ama cidden, Kumral'a ne oldu?"

O gün asansörde, ona ilk kez adıyla seslenmiştim ve cevabı bu olmuştu. Bu beni daha çok gülümsetti. Bunu belli etmediğini düşünse de gerçekten ona eskisi kadar sık Kumral demememi kafasına takıyordu ve ben buna inanamıyordum. O zaman verdiğim cevabı da anımsıyordum.

Sen o gece sahip olduğun beni de, içimdeki seni de öldürdün.

Herkes ve her şey zihnimde yaşıyordu ama sadece onunla ilgili her şeyi kalbimde saklıyordum.

"Onu kalbime sakladım," yazdım.

"Şu an seni öpmem gerekiyor. Gerçekten."

"İntikam mahkemeleri yıkılıyor..." Günlerdir onu öpmeme izin vermiyordu. Bu kadar kolay olacağını bilseydim daha önce buraya gelir, daha önce bu elbiseyi giyer, daha önce ona bunu söylerdim.

"İntikam mahkemeleri beni yargıladı, kesinlikle suçlu bulundum."

"Adaletin terazisi şaşmaz derler."

"Oraya gelirsem ortada terazi kalmayacak, aşkım."

Kıkırdadım.

"Biraz kusur her zaman iyidir, benim ruh hastası, kusursuz deham."

"Sadece senin ruhunun."

Seni o kadar çok seviyorum ki bunu söyleyemiyorum.

Derin bir nefes alıp telefonu kilitledim. Bir an önce işlerimi halledip onun yanına gitsem harika olacaktı.

Babamın odasının kapısını tıkladım ama yanıt gelmedi. Açmaya çalıştım ama kilitliydi. Bir kez daha tıkladım.

"Baba," diye seslendim. "Benim."

Cevap yok.

"Lütfen, biraz konuşabilir miyiz?" diye seslendim. Güdülerimi alarma geçirip içeriye dinledim, onun tüm soğuk varlığını hissedebiliyordum. Bu beni büyük oranda rahatlattı. Tekrar kapıyı çalmayı deneyecektim ama bundan vazgeçtim. Hafifçe geriye çekildim ve

aklıma gelen şeyle kapının kulpuna odaklandım. Kilide odaklandım. Düşüncelerimi kuvvetli bir enerjiyle oraya gönderdim.

Klik.

Kaşlarımı kaldırarak açılan kapıyı hafifçe ittim. Oda tamamıyla karanlıktı.

"Baba," dedim tekrar. "İçeriye giriyorum. Benim."

İçeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Yatak hiç bozulmamışın. Soğuklar uyumazdı ama uzanıp dinlenmeyi ve başka şeyler yapmayı severlerdi. Bu düşünceyi hızla aklımdan uzaklaştırdım. Yerdeki bir şey topuğuma takılınca sendeledim. Rahat hareket edebilmek için telefonu küçük çantama tıkıştırmaya çalışırken dengemi tamamen kaybettim, her şey elimden yere saçıldı.

"Kahretsin!" diye mırıldandım. Duvara yanaşıp odayı aydınlatmak için bir düğme aradım, bulamayınca yatağın başındaki lambaya gidip el yordamıyla nihayet bir düğme bulup az da olsa odanın aydınlanmasını sağladım. Onu görünce olduğum yerde sıçradım. Pencerenin önünde bir sandalyede oturuyor ve öylece dışarıyı seyrediyordu.

"Baba," dedim tekrar. "Lütfen bir şey söyle. Kendimi berbat hissediyorum."

"Yorgunum, Amelya," dedi bıkkın bir şekilde. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Koltuğun köşesine oturup "Anlıyorum," dedim. "Çok iyi anlıyorum ama yardım etmek istiyorum. Bütün bunları tek başına yaşamana gerek yok. İzin ver yanında olayım, sana destek olmama, bunun üzerinden birlikte gelmemize izin ver."

"Bunun üstesinden nasıl gelinir?" diye sordu ama daha çok kendi kendine sorulmuş hatta bir boşluğa sorulmuş soruydu. Cevabı arıyordu, sitem ediyordu ve belki de ilk kez bu kadar haklıydı.

"Geçecek," diye fısıldadım. "Çok zor geldiğini biliyorum ama geçecek. Sadece bunlar senin hatan değildi. Sadece bu başımıza geldi baba ama geçecek." Ayağa kalkıp elini tuttum, yavaşça dizlerinin önüne eğildim. "Ben hâlâ buradayım. Ben hep burada, senin yanındayım." Başımı dizlerine yasladım. "Bu ikimizin başına geldi."

"Seni çok seviyordu," dedi. Ses tonunda keder, ses tonunda inkâr, ses tonunda nasıllar vardı. Nasıl olur, seni çok seviyordu. Nasıl olur...

"Sevmiyordu, sadece öyle davranıyordu, sadece buna inanmamızı istiyordu."

"Bütün bunları nasıl görmem?" diye mırıldandı.

"Göremezdin, o hepimizin zihninde. İsis, sadece bilmenizi istediği kadarını biliyoruz. Ama ölmek üzere. Çok az kaldı baba, bütün bunların bitmesine çok az kaldı. Sonra kurtulacağız."

"İyi miydi," diye sordu. "Mutlu muydu? Güzel miydi hâlâ?"

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Ona kızmak istiyordum. Bizi istemeyen, bize tüm bunları yapan bir kadını düşündüğü için ona kızmak istiyordum ama kızamıyordum. Ben de onun gibiydim. Artık değilsem de ben de özümde onun gibiydim. Her zaman affeder, sevdiklerimden vazgeçmez ve ne yaparlarsa yapsın onları sevmeye devam ederdim.

"İyiydi," dedim o yüzden. "Hâlâ çok güzeldi. Mutlu görünüyordu." Beni gördüğü an, o mutluluğu yerle bir oldu. Beni gördüğü an sadece korktu. Endişe ya da pişmanlık değildi yüzündeki, korkuydu.

Sanki başına ben gelmişim gibi, sanki başına yine ben gelmişim gibi bir korku.

"Dışarı çık Maya," dedi. *Maya*... "Beni yalnız bırak."

"Yanında kalayım," dedim elini sıkarak. "Bırak sana yardım edeyim. İnanması zor biliyorum ama yine ölmüş gibi davranalım. Ölümüne bir kez alışmıştık, değil mi?"

"Ölümüne alıştığım için mi başıma bunlar geldi?" diye sordu başka bir kederle. "Ölümüne alıştığın için mi başına bunlar geldi?"

İkimize de verecek iyi bir cevabım yoktu.

"Ben buradayım," dedim yavaşça ayağa kalkıp. "Hep buradayım. Yanındayım. Ne zaman istersen."

Ağır ağır başını salladı. Ela gözlerinde benim gözlerimi dolduran bir ıstırap vardı. İlk kez bu kadar yorgun, bitkin ve ilk kez bu kadar yaşlı görünmüştü gözlerime. Birkaç gün içinde çökmüştü sanki. Gözümün önünde bir dağ eriyip gidiyordu.

Eğilip yerdeki eşyalarımı hızlıca çantanın içine toparladım. "Burada kalacağım," dedim. "İhtiyacın olursa odamda olacağım. İşleri merak etme, olur mu? Ben hepsini halledeceğim." Eğilip yanağından öptüm. "Seni çok seviyorum baba, kimin ne yaptığı umurumda değil. Ben seni hep çok seviyorum."

Uzanıp saçlarımı okşadı, iki kez omzuma vurdu. Tek kelime bile edemedi. Oradan çıkarken, kapıyı arkamdan kapatırken gözlerim yaş içindeydi. Beni sevmeyi beceremeyen insanlar için acı çekmeyi, gözyaşı dökmeyi bırakmıştım. Ama sevdiğim insanlar için hâlâ gözlerimde bir okyanusa sahiptim.

Aşağıya inmeden önce banyoya girip yüzümü toparlamaya çalıştım. Gözyaşları çok hızlı lekeler bırakıyordu. Peçeteyle taşan kısımları temizleyip saçlarımı düzelttim. Fetih'le konuşmak istiyordum, Fetih'in yanında olmak istiyordum ama hayatımda ilk kez babamın bana bu kadar ihtiyacı vardı. Onun yanında kalmalıydım, en azından birkaç gün, en azından o odadan çıkıp yeniden ölümün kendisi olana kadar.

Aşağıya inerken hevesli değildim, bu yüzden çok yavaş hareket ediyordum ve bu hiç beklemediğim bir şeyi görmeme neden oldu. Dikkatli bakan gözlerden kaçmayacak bir şey. Tan, Riva'nın elini tutuyordu, Riva hararetle ona bir şey anlatıyordu. Bu öylesine bir tutuş değildi. Varlığımı fark edince doğal bir şekildeymiş gibi göstererek elini çektiği bir tutuştu. Tan, bana döndüğünde ve bir saniyeliğine şaşırdığında, anlık şüphem hızla bir gerçeğe dönüştü. Buna neden bu kadar şaşırdım, bilmiyordum.

"Babamla konuştum," dedim birinin bir şey söylemesi gerektiğini hissederek. "İyi olacak ama birkaç gün dinlenmek istiyor."

Tan başıyla onayladı ama Riva bir adım öne çıktı. "Onu neyin bu hale getirdiğini söylemek ister misin artık bana?"

"İstemem," dedim basitçe. "Ama birkaç gün burada kalacağımı söylemek isterim." Tatlı tatlı gülümsedim. "Eski günleri yad ederiz, majesteleri."

"Maya," dedi Tan uyarırcasına. "Bize neler olduğunu söylersen babana yardımcı olabiliriz. Bu şekilde hiçbir şeyi idare edemeyiz."

Bize.

"Size hiçbir şey söylemem," dedim. "İsterse toparladığında kendi söyler, bu benim üzerime vazife değil." Sonra sağduyumu korumaya çalıştım. "Elimizden geleni yapalım, ben de size yardımcı olmak için çabalayacağım."

"Öylece işlerden elini ayağını çekecek biri değil," dedi Riva şüpheyle gözlerini kısarak. "Aniden böyle bir karar vermesine ne sebep oldu?"

"Dediğim gibi, daha sonra isterse kendisi size açıklar."

"Gazel, dışarıda seni bekliyor," dedi Tan. "Söylemek istediği bir şeyler varmış. Bir an önce ondan kurtul da detayları konuşalım."

"Neden dışarıda?" diye sordum ama bekliyor olması daha tuhaftı, söyleyeceği her şeyi söylediğini düşünüyordum.

"Burası insanların öylece bekleyebileceği bir yer değil. Kral ve Kraliçe yaşıyor burada," dedi. "Bunlara dikkat etmemiz gerekiyor."

"Pekâlâ." Çantamı kenara bıraktım.

"Çabuk gönder onu ve sonra seninle konuşalım, küçük kız." Riva, hatırladığım sırtlan gülümsemesini takındı. Cevap vermeden koridora yürüdüm. Çok güzel bir kadındı, belki fazla güzel bir kadındı. Tan'ın ondan etkilenmesini anlayabilirdim ama aslında anlayamazdım. Sadece garip hissetmiştim. Ve Armoni için de üzgün. Akademi'de onu hiç başkasıyla görmemiştim. Ama anlaşılan Tan, aşklarına onun kadar sadık değildi. Ne olursa olsun beni ilgilendirmemeliydi, neden burada olduğumu unutmamalı ve bir an önce babamın kendine gelmesine yardımcı olmalıydım.

"Beni görmek istemişsin." Çelik kapıdan çıkıp arabaların yanında bekleyen Gazel'e yanaştım. Orada sabit bir şekilde durup yere bakıyordu.

"Evet," dedi hemen kendine gelip. "Seninle özel konuşmak istiyorum."

"Konu ne?"

"Maya, bence birlikte hareket etmeliyiz." Kendi kendini onaylar casına başını salladı. Bana doğru biraz daha yaklaştı. "Burada neler döndüğünü bilmiyorsun." Gözleri etrafta dolanıyordu.

"Diplomasi o kadar da umurumda değil," dedim. Muhtemelen Riva, babamın arkasından da iş çeviriyordu. Belki Tan'ı kendi tarafına çekmiş ve arkasından bir şey planlıyordur ama sonuç olarak bunların bir önemi yoktu. Bunlar sahteydi. Bunlar yazılmış bir hikâyeydi ve biz sonuna geliyorduk.

Bir şey anlatmaya çalışır gibi kolumu tuttu. "Beni dinle," dedi hem endişeli hem de rahatsız görünüyordu. "Esila, Hükümdarlara güvenmiyordu ve biz bir süredir burayı izliyoruz, Kraliçe onlarla iletişim halinde. Bir tanesi sürekli gelip gidiyordu."

"Yeşil gözlü, uzun boylu, iri cüsseli olan mı?"

Başını salladı.

"Yankı Saruhan," diye omuz silktim. "Seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Ona bayılmam ama korkulacak bir yanı yok." Ve diğerlerine nazaran iyi bile sayılır.

"Esila ondan hoşlanmazdı," dedi. "Bir süre Esila'nın yakasını bırakmadı. Hükümdarlardan daha çok sevmediğim kişi, Hükümdarların arkasından iş çeviren Hükümdarlardır. O herif tekin değil ve buraya gelip gidiyorsa bir sorun vardır."

Riva ve Yankı her zaman yakındı hatta Pamir'e yaptıklarına Yankı destek olmuştu, o yüzden bu bilgi benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Esila, muhtemelen İsis'e neler yaptıklarını öğrendiği için Hükümdarlardan hoşlanmıyordu ve muhtemelen Yankı, onun üzerinde de birçok deney yapmak istediği için peşinde dolaşıyordu.

"Sana bildiğim her şeyi anlatırım," dedi kolumu daha sıkı tutup. "Sen, beni ve Gölgeleri desteklersen ben de seni desteklerim. Seni de sevmediklerini biliyorum."

"Pişt," dedi biri. Ama dönmedim, kim olduğunu biliyordum, varlığını yaklaşık otuz saniye önce hissetmiştim.

"Teşekkür ederim Gazel ama ben iyiyim, elimden geldiği kadar zaten Gölgeleri destekleyeceğim ama bunu bir karşılık beklediğim için değil, doğru olduğunu düşündüğüm için yapacağım."

Kolumu elinden kurtardım.

"Sen yine niye rahat durmuyorsun?" dedi Fetih yanımıza vardığında. Gazel'den pek hoşlanmıyordu ama biz ikimiz zaten genel olarak kimseden pek hoşlanmıyorduk.

"Bu özel bir konuşma," dedi Gazel ciddiyetle.

"Bitmiş bir konuşma," dedim çünkü ikili bir tartışmaya gireceklerdi ve buna zamanımız yoktu.

"Eline koluna sahip çık," dedi Fetih. "Yoksa biz özel bir konuşma yaparız."

Onu kolundan tutup geriye doğru çevirdiğimde Gazel hâlâ bana bakıyordu.

"Gelmişsin!" dedim, iki elimle bileğinden tutup yarı yarıya sarılarak. Beklenmedik ziyareti beni epey keyiflendirmişti. Onu görmek her zaman beni keyiflendiriyordu. İçeriye girerken kolunu etrafıma doladı.

"Sen aramayınca herkes hayatta mı diye bakayım dedim."

Kıkırdadım.

"Gördüğün gibi hayattayım." Ve saatler geçti ama seni aramadım. Bu benim için ilk günümde müthiş bir zafer anlamını taşıyordu.

"Gölgeyle ne yapıyordun?"

"Seni dinleyip iyi ilişkiler kuruyordum," diye güldüm.

"Bu elbiseyle benimle iyi ilişkiler kurmanı tercih ederdim."

"Beğendin mi?"

"Seni beğeniyorum ben, üzerinde ne olduğu ya da olmadığı önemli değil." Muzipçe güldü. Belli ki onun da keyfi yerindeydi.

"Seninle konuşmak istiyordum ben de ama önce majesteleri benimle konuşmak istiyor." Koridora girdiğimizde ellerimi kendime çektim ama o belimdeki elini çekmedi.

"Önemli mi?" diye sordu.

"Önemli ama acil değil. Geliyor musun, tek mi gideyim?"

"Geliyorum." Ben uzaklaşmaya çalışınca beni biraz daha kendine çekti. Riva'ya inat yaptığımı düşünmesin diye ellerimi üzerinden çekmiştim ama kendisi bilirdi.

Birlikte salona girdiğimizde Tan'da Riva'nın yanında oturuyordu ki kimse kolay kolay Kraliçe'nin yanına oturamazdı. Yine de yanında oturan kişi, Riva'nın "Fetih!" diye bahar gibi gülümseyip ayağa kalkmasına engel olmadı. Ne yanında olmam umurundaydı ne de bana sarılması.

"Riva," dedi Fetih basitçe ve oldukça normal bir şekilde. Yine beni bırakmadan, yanımıza gelen Riva eğilince, yanaklarını onun yanağına bastırarak selamlaştılar.

"Nasılsın?" diye sordu Fetih ama bunu daha çok geri çekilmek için nezaketen yapmıştı.

Seni bu yüzden çok seviyorum. Seni bu yüzden de çok seviyorum.

"İyiyim," dedi Riva sadece Fetih'le konuşurken takındığı yumuşak ve sıcak bir ifadeyle. "Sen nasılsın?"

"Teşekkürler," dedi Fetih. Tan'a döndü, başıyla selam verdi. Yeniden bana döndü, tek eli hâlâ belimde olduğu için yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Ben odanda bekleyeyim, birkaç arama yapman gerekiyor, işin bitince gelirsin."

"Tamam," dedim hafifçe başımı sallayıp. Yanağımdan öpüp yeniden koridora döndü. Arkasından öyle baktım. Neredeyse nerede ve kimlerle olduğumu unutup peşinden gidecektim. Neden peşinden gitmiyordum ki? Gidebilirdim. Ben istediğimi yapabilirdim. Peşinden gitmek istiyordum.

"Maya," diye dikkatimi kendisine çekti, Tan. Hiç istemeyerek ona doğru döndüm. Dünyanın en zor dönüşü olabilirdi. "Kısa tutacağım," dedi. "Belli başlı şeylerden bahsedeceğim. Kraliçe'yle ortak paydada davranmanız gerekiyor."

"Açık konuşmak gerekirse," dedi Riva onu susturup. "Babamla olan formalite evliliğimiz ikimizin de işine geliyordu. Bu yüzden birbirimizi kolluyoruz. Senin de işleri berbat etmeni istemiyorum, bu yüzden birbirimize yardımcı olacağımızı umuyorum. Akademi

bu kasabada kral ve kraliçe olmasını istemiyor, bu noktada babanın işbirlikleri ve benim işbirliklerim bizi çoğunluk yapsa da-"

"Kimin ne zaman taraf değiştireceğini bilemezsin," dedim.

"Aynen öyle," dedi. "Krallık yıkılırsa hepimiz altında kalırız."

"Sana neden güveneyim?" diye sordum doğrudan.

"Dediğimi duymadın mı? Krallık yıkılırsa dedim. Babana bir şey olursa ben de biterim. Bana bir şey olursa baban da biter, dolayısıyla sen de bitersin. Artık meseleler kişisel değil. Hükümdarları ikna ederlerse ipin ucuna ilk biz diziliriz."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. Buna inanabilirdim ama yine de teyit edecektim. "Seni bozmam ve elimden geleni yaparım. Bilmem gereken başka önemli ve acil bir şey var mı?"

"Gitmeyi mi düşünüyordun?" dedi gülümseyerek. "Ben oturmanı tavsiye ederim. Bilmen gereken çok şey var."

Fetih'e, *gör, bak kim çocukça olayları kişiselleştirip duygusal davranıyor,* diye parmağımı kaldırıp Riva'yı göstermek istiyordum ama bunun yerine istemeye istemeye gidip koltuğa oturdum.

Fetih orada beni bekliyordu, ne kadar sürerse sürsün bekleyecekti ve artık daha az çocuk olmak istiyordum. Bu yüzden işleri elime yüzüme bulaştırmak ya da öylesine üstünkörü yapmak istemiyordum. Bunu ciddiye aldığımı herkesin bilmesini istiyordum. Bunu ciddiye almak istiyordum. Ve bunu mümkün olduğu kadar kendi başıma yapmak istiyordum. Fetih'in yardımı olmadan yapabilmek istiyordum. Onun yanında yardımına ihtiyacım olduğunu düşündüğü için kaldığımı sanmasını değil, gerçekten istediğim için kaldığımdan şüphe duymamasını istiyordum.

Ona ihtiyacım vardı, kuşkusuz ihtiyacım vardı ama sadece varlığı bile bunun için yeterliydi. Benim için hiçbir şey yapmasa da, bu zamana kadar yaptıklarının hiçbirini yapmamış olsa da ona olan ihtiyacım bir gram bile azalmazdı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Tan. Yardımcı kızlardan bir tanesi koridorun başında cevabımı bekliyordu. Kahve isteyip teşekkür ettim. Riva'nın elinde her zaman bir kadeh vardı, bazen onu

sadece kıyafetinin bir parçası olarak tuttuğunu düşünüyordum. Tan da kendine içki alıp benim kahvem geldikten sonra anlatmaya başladı.

Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Anlatabilecekleri her şeyi anlatıp bahsedebilecekleri her şey hakkında konuşmuş olmalılardı. Kimin bu oyunda bizimle ittifak olduğunu, kimin onların yerinde gözleri olduğunu, kiminle iyi geçinmemiz gerektiğini, kimin önemsiz olduğunu, kimi nasıl idare etmemiz gerektiği... Hangi noktada Riva'nın öne çıkması ve hangi noktada benim öne çıkmam gerektiğini, tartışmalarda ne boyutta ileri gidebileceğimizi, Akademi'ye nasıl bir tavır takınacağımızı anlattılar. Bir dolu şey ve üç saatimi almıştı. Biliyordum çünkü sürekli duvardaki saate bakıp duruyordum.

"Bugünlük bu kadar yeterli," dediğinde Tan, istemsizce esniyordum. Kafamı sallayarak ayaklandım ve doğruca koridorda gözden kayboldum.

Her şeyi aşağı yukarı anlamıştım, görüşmelerde Tan yanımda değilse gözüm Kutay'da olacaktı, sıkışırsam onlardan destek alacaktım, falan filan...

Asansörle üst kata çıkarken halim kalmamıştı ama yine de aynadan kendime göz attım. Garip ama üç saatin üzerimde fiziksel bir etkisi olmamıştı. Belki biraz yorgun görünüyordum ama kendimi bir açıdan da iyi hissediyordum. İyi ve işe yarar. İyi ve bir şeyler yapabilmiş gibi. Demek ki güç böyle hissettiriyordu. Benim gibi doğuştan sahip olduğum ya da bir deney sonucu sahip olduğum tarzda bir güç değil, kazandığın bir güç. İnsanı canlı hissettiriyordu.

Uzun bir süredir uğramadığım, eski denebilecek odamın kapısından içeriye girip kapıyı kapattım ve birkaç saniye arkasına yaslandım. Pencerenin önünde duruyordu, onu hep bir yerleri izlerken buluyordum.

Bana doğru dönüp bana daha canlı hissettirecek şekilde gülümsedi. Saatlerdir burada beni beklediğine inanamıyordum. Tamamen içgüdüsel bir istekle doğruldum, hızlı birkaç adımda yanına gittim ve ellerimi yüzüne bastırıp onu kendime çektim.

Günler sonra nihayet onu öpmeme izin verdi. Dudaklarını ona susuz kalmış gibi bir istekle dudaklarını aralarken ellerini belime bastırıp beni kendine çekti. Şimdi aramızda bir karış mesafe bile yoktu ve şimdi aramızda bir karış mesafe olsa bütün köprüleri yakabilecek kadar ona yakın olmak istiyordum. Parmaklarım saçlarının arasında dolaştı, onu gerçekten içime saklamak ister gibi çekiştirip durdum. Dudaklarının, dilimin üzerindeki buz gibi hissi bütün bedenimin ürpermesine neden oldu. Neredeyse hissettiğim tutkudan başım dönüyordu. Birini bu şiddette istemenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Ve buna son vermem gerektiği, devam edemeyeceğim gerçeği de bu isteği sadece üzerine benzin dökülmüş bir ateş gibi harlıyordu. Alt dudağını uzun uzun öptüm.

"Biri gerçekten beni özlemiş," diye ağzının içine doğru mırıldandı.

"Tahmin bile edemezsin." Parmak uçlarımda yükselip yeniden öpmeye koyuldum. İkimizi aynı anda çevirip beni duvara yasladığında ona doğru gerindim, sonsuza kadar onu böyle öpmek istiyordum.

Ellerimi göğsüne bastırdım, kendimi çekmek istedim ama izin vermedi, ilk kez ben de onunla aynı fikirdeyim. Buna dayanamayacağımı bile düşündüm. Midemde kıpır kıpır bir his oynaşıp durdu. Parmaklarım yeniden saçlarına dolandı. Eli, omzumdan bel kıvrımıma indi, kalçalarıma kadar yavaş yavaş okşayarak dolandı. Bacağımı kendine doğru çekti, elbise yukarıya doğru sıyrıldı.

Durmam gerekiyor.

Durman gerekiyor.

Artık durması gerekiyor.

Bacaklarımı etrafına doladım, ona tutunabilmem için elleri kalçalarımdan destek oldu. Bir elini çekip sırtıma ulaşmaya çalışıyordu ama duvar engel oluyordu. Dudaklarını hafifçe çekip mırıldandı. Dudaklarım yüzünde dolaşmaya başladı. Yüzü çok güzeldi. Karanlığın içinde bile çok güzeldi. Çenesini öpmeye başladığımda başka bir şey daha mırıldandı, sırtımın duvardan ayrıldığını hissettim, yumuşak zeminle buluştum. Yatakta üzerime doğru eğildi, eliyle omzumdan

beni hafifçe kaldırdı, diğer eli nihayet elbisenin fermuarına ulaşıp sırtımdan aşağı doğru onu açtı.

"Fetih..." diye mırıldandım.

"Sus."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda dudakları üzerine kapandı. Karşı koyamıyordum. Karşı koymak istemiyordum. Ama o sahip olduğum her şeydi.

O sahip olduğum tek gerçek şeydi.

"Yapamayız..." diye mırıldandım.

"Yapabiliriz," dedi.

"Fetih!"

"Hayır, ciddiyim." Yeniden öptü. "Sana bağışıklığım var. Artık istesen de beni öldüremezsin." Güldü. Kaşlarımı çattım. Elimi göğsüne bastırıp onu ittim. "Ne?"

"Doğru söylüyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Böyle bir konuda yalan söyler miyim?" Elbisemin askılarını omzumdan indirirken köprücük kemiğimi öptü.

"Şu an söyleyebilirsin!" diye itiraz ettim.

"İpsela'da bunun üzerine çalışıyordum. Denedim, kanın beni öldürmedi."

"Böyle bir konuda risk almayacağım." Yüzüne bakmaya çalıştım. "Hem neden bir şey söylemedin?" Tamamen afallamıştım. Hayatı uçlarda yaşamaya ve duygu yoğunluğuna alıştığımı sanıyordum ama her geçen gün başka bir sürprizdi.

"Ben bir beyefendiyim, seninle sevişmek için beyninin tehlike altında olduğu bir zaman uygun gelmedi."

Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım. Bunu söylemişti. Kanımı almıştı ve üzerinde çalışacağını da söylemişti. Orada bir sürü araştırma yapmıştı ama bununla ilgili çalıştığını bilmiyordum. Bununla ilgili konuşmamıştık.

"Hey," dedim. Sesimde duyduğu sızı onu durdurdu. "Gerçekten mi?" dedim. "Artık seni zehirlemiyor muyum?" O an düşünebildiğim tek şey buydu. *Aşeka.*

Eli şefkat ve özlemle yüzüme kapandı. "Sen beni hiçbir zaman zehirlemedin, her zaman iyileştiriyordun."

"Doğru söyle." Bir hayalin gerçekleşmesinden farksızdı. Parmak uçlarını yüzüne onu yakmaktan korkmadan dokundu. Onun için olabilecek en yanlış kişi olma düşüncesi daima bana ıstırap vermişti, buna rağmen dokunmadan birbirimizi sevmeye razı gelmiştik. Sevmek sorun değildi, onu sevmek her zaman kolaydı. Çok kolaydı. Ama ikimizin arasına sızan çaresizlik hissi bitmek bilmeyen bir hasretti.

"Doğru söylüyorum bebeğim." Uzanıp yeniden dudaklarını öptü. Daha kuvvetli öptü. Gözümden yaşlar akmaya başladı ama ilk kez üzüntüden değildi. Gülmekle hıçkıra hıçkıra ağlamak arasında kalmıştım.

"Gerçekten mi?" dedim yeniden. Ona zarar verme düşüncesi beni mahvediyordu. Ona dokunmadan gerekirse hayatımın sonuna kadar yaşayabilirdim ama benim yüzümden ona bir şey olma düşüncesi, tek başına, bana hiç kimsenin yapamadığı kadar acı veriyordu.

"Tüm varlığım üzerine yemin ederim," dedi. "Şimdi seni öpebilir miyim?" Gözyaşımın üzerine dudaklarını bastırdı.

Ellerimi yüzüne yerleştirdim, parmaklarım ilk kez dokunuyormuş gibi yüzünün her yerinde dolaşmaya başladı. Bir süre sakinleşmeme izin verdi, elmacık kemiklerine dokunmama, çenesine, göz kapaklarına, dudaklarına. Sonunda iki elimle onu çekip öpmeye devam ettim. Kendimi tutmadan. Kendimi sıkmadan. Nefes almıyormuş gibi. İlk kez nefes alıyormuş gibi. Kana kana içiyormuş gibi.

Geri çekildi, bir eliyle üzerindeki tişörtü çıkardı. Yeniden öpmek üzereyken durdu, kaşlarını çattı. Dikkatimi yüzüne veremiyordum. Onu ilk kez üzerinde bir şey yokken görüyor değildim ama ilk kez dikkatle bakıyordum. Kol kasları şişmişti, göğsü aldığı nefesle yükseliyordu. Biçimli göğsünün altında, kaburgalarının hemen üzerinde parmaklarımı gezdirdiğim harika bir dövmesi vardı. Karın kasları gergindi. Parmağını çenemin altına yerleştirip başımı yüzüne kaldırdı.

"Hazır olduğuna emin misin?" diye sordu.

Konuşmadan onu yeniden kendime çektim. Elbise üzerimden tamamen sıyrıldığında ürpermiştim ama üşüdüğüm için değil, aksine

bedenimin her yerinde kızgın bir ateş hissediyordum. Soğuk tenin her zerresine dokunmak ve öğrenmek bir ihtiyaç halini almıştı şimdi.

Fermuarını açtığını sadece duyuyordum. Her dokunuşuyla kapalı gözlerimin ardında başka bir uçurumun kenarına koşturuyordum. Beni çekip alan kasvetli bir görüntü değildi bu. Yıldızlı bir gecenin altındaydım, hava güzeldi, uçurum güzeldi, atlamak için oradaydım ve boşluk ilk kez bana kucak açıyordu.

Durmak zorunda olmadan ilk kez beni öpmeden önce, eğilip karanlığın içinde yüzüme baktı. Bu bütün çıplaklığın altında bile ilk gözlerimizin birbirine dolandığının imzasıydı. Ve şimdi bir lütuf olan o bakışlarının altında ona dokunabilmek kıyaslanamaz bir hazdı. Öpüşü tutkulu ve derindi. Dilini dudaklarımın arasına itti, gözlerimi kapatıp her bir zerremle ona teslim oldum. Parmakları usul usul hiç acele etmeden vücudumu keşfederken titredim. Her soğuk dokunuş başka bir kamaşmaydı. Boynumdan aşağı indi, omuzlarıma. Köprücük kemiklerime dudaklarını bastırdı. Kimseye ihtiyacım olmadığını söyleyen dövmenin üzerinde fazlasıyla oyalandı, o kadar oyalandı ki mırıldanıp saçlarını çekiştirdim. Güldü. Parmakları daha aşağıya doğru indi göğsümde duraksadı, burnunu boynuma bastırıp benimle birlikte derin bir nefes aldı. Serin ve karşı konulamaz bir uyuşma, dokunduğu her yeri ele geçirdi.

Bedenimi aşağıya doğru kaydırıp onu kendime çektim. Her zaman daha sabırsız olan kuşkusuz bendim. Ama onu öpmek konusunda, ona dokunmak konusunda her zaman müthiş bir çabayla kendini tutan da ben olmuştum. Bu yüzden şimdi bir saniye olsun ondan ayrılmak istemiyordum. Tekrar tekrar öptüm. Yapabilseydim müthiş tadını daima dudaklarımda taşırdım. Yapabilseydim onu öpme anının içinde yaşardım.

Ben içgüdüsel bir şekilde inleyince belimi kavradı, dudaklarımı hafifçe ısırdı. Bacaklarımın arasında bir kasılma hissettim, hafif bir sızı bütün vücudumun gerilmesine neden oldu. Soğuk dudaklar usulca baskıyı azaltmak ister gibi önce dudaklarımda sonra çenemde

sonra boynumdaydı. Başka bir itişle dişlerimi omzuna bastırdım. Bir eli bacağımın üzerinde, kalçamın hemen altından beni kendine doğru çekiyordu. Diğer eli vücudumdaki her noktayı keşfetmek istiyor, göğüs kafesimin üzerinde kendi haritasını çıkarıyordu. Kalçalarını her hareket ettirdiğinde kendimi ona doğru bastırdım, tekrar, tekrar ve tekrar. Hızlanan soluğumla tırnaklarım sırtından aşağıya kaydı. Üzerimde kasıldığını hissetmek beni daha çok uyarıyordu. Onun da aynı şiddette beni istediğini bilmek, her duyguyu arşa çıkarıyordu.

"Hayır," diye mırıldandım kulağında dudaklarımı dolaştırarak. "Kendini tutma." Gerginliğini, dikkatini ve beni incitmemeye çalışışını hissediyordum.

"Sen. Benim. Sonum. Olacaksın."

Kendini bıraktı. Tüm varlığını daha da derinlerde hissettiğimde kendime yabancı bir şekilde inledim. Hızlandıkça ihtiyaç duyduğum her şeye dönüştü. Derin bir nefes aldım ve onunla birlikte kendimi bıraktım. Bir uçurumdan aşağı belki ama düşmek, daha önce hiç güzel olmamıştı.

Üzerimde kaldı. Başını göğsüme yasladı. Parmakları hâlâ karnımın üzerinde dolaşıyordu. "Seni akılalmaz bir şekilde seviyorum," dedi. "Bunu biliyor musun?"

"Nasıl sevdiğin umurumda değil," diye gülümsedim. "Sev yeter."

Hafifçe dönüp karnımın üzerine bastırdı dudaklarını. Parmakları, ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken tenimden hiç ayrılmadı. Kaburgalarımın üzerinde görünmez daireler çizerken bu zevkten ölebileceğimi düşündüm. Yaşadığım onca şeyin sonunda çok sevilmenin gerçekten beni öldürebileceğini düşündüm.

Benim sıcak tenime karşılık onun buz gibi soğuk teni, hayalini kurmaya cüret edemeyeceğim şekilde uyumluydu. Bir karış mesafe yok olmuştu. Ne kadar iyi hissettiğimi düşündüm ve bunun gerçek olduğuna inanmak ilk kez kolaydı.

"Bana önemli bir şeyler anlatacaktın," diye güldü. Parmaklarım yumuşak saç tutamlarının arasında dolaştı, uzanıp başının üzerinden öptüm.

"Sana anlatmak istediğim en önemli şey, benim için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğin." Dudaklarımı yeniden onun saçlarının bitiş çizgisine bastırdım, biraz durup kokusunu derin bir şekilde içime çektim. "Keşke anlatabilsem," dedim. "Keşke gösterebilsem."

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. Başını kaldırıp bana baktı. Tembel tembel gülümsedim. Hâlâ üzerinde olan pantolonunu düzeltti, yatağın üzerindeki örtüyü açtı, tişörtünü alıp başımın üzerinden geçirdi. Onunla birlikte kaldırdığı örtünün altına girdim. Davetkarca açtığı kolunu etrafıma dolamasına izin verip başımı göğsüne yasladım. Bu defa benim parmaklarım onun üzerinde dolanmaya koyuldu.

"Bu kadar çok şey hissederken hiçbirini söyleyemiyorum diye kendime kızıyorum." Omuz silktim. Bana doğru döndü, diğer kolunu da etrafıma sardı. "Önemli değil," dedi. "Bana böyle baktığın sürece, böyle sarıldığın sürece herhangi bir şey söylemene ihtiyacım yok."

Benim var. Benim seni ne kadar çok sevdiğimi anlatmaya ihtiyacım var ama sen bana böyle baktığın sürece, bana böyle sarıldığın sürece bununla da yaşarım. Her şeyle yaşarım. Sen olduğun sürece hepsinin üzerinden atlayıp geçebilirim.

"Sen hep ol, Kumral," diye mırıldandım.

"Ben hep olacağım, ma petite." Daha sıkı sarıldı. "Senin için, ruhun için."

16. BÖLÜM: BABASININ KIZI

"Maya..."

"Hım..." Bedenimdeki hafiflikle esnedim. Uyku uzun zaman sonra bu kadar tatlıydı ve uyanmak için hevesli değildim.

"Uyanman lazım." Sesinden güldüğünü anlayabiliyordum.

"Lazım değil..." Çıplak bacaklarımı onun bacaklarına doladım, koluna bir ahtapot gibi dolanıp daha rahat bir şekilde uykuma devam etmeye hazırlandım.

"Benim gitmem lazım..." Üzerime eğildiğini kulağıma dolan soğuk nefesinden anladım. Tuhaf bir şekilde içim kamaştı.

"Gitmen lazım değil."

"Aç hadi gözlerini..."

"Açmayayım."

"Ama gitmem gerekiyor."

"Tamam, sen git." Pes ederek kolunu bıraktım, bacaklarımı onun bacaklarından çözüp yatakta diğer tarafa dönerek örtüye sarıldım. Ne zaman çok iyi hissederek uyusam uyanmak her zaman daha da zorlaşıyordu. Bu sabah uyanmanın en zor olduğu sabahtı benim için.

"Ama tişörtümü almam gerekiyor."

"Hayır..."

"Burada giyebileceğim başka bir şey yok. Böyle çıkmamı istemiyorsan..."

"Çıkabilirsin..." Gözümün önüne birkaç görüntü geldi. Tişörtünü bana giydirdiği tatlı an beni gülümsetti. Tişörtünü çıkardığı an daha çok gülümsetti. Odaya girişim, ona koşuşum, onu öpüşüm, artık ona zarar vermeyecek oluşum... Bu saray ilk kez gerçek bir saray gibi hissettirdi. Aniden gözlerimi açtım. "Çıkamazsın!"

Çok sık duyamadığım eğlenceli gülüşlerinden biri odayı doldurdu.

Hem yüzünü görebilmek hem de anlayabilmek için ona doğru döndüm.

"Nereye gitmen gerekiyor?"

"Bara."

"Neden? Yani çok erken değil mi?" Tüm gün boyunca uyuduğumdan endişe ederek pencereye doğru baktım, aydınlıktı. Çoğunlukla hava kararmadan bara gitmesi gerekmezdi. Saatin kaç olduğunu anlayabilmek için etrafta bir saat aradım ama yoktu. Nihayet dirseklerimin üzerinde doğrulup komodinin üzerindeki telefonumu elime aldım. Daha çok kaşlarımı çattım.

"Çok erken!" dedim ekranı ona doğru çevirip huysuzca.

Saat henüz sabahın 09.00'uydu.

"İklim gelmiş, beni orada bekliyor."

Sanırım daha fazla uyuyamayacaktım.

"Neden gelmiş?" Cevabını duymaya istekli değildim, öylesine sormuştum.

Hükümdarlarla arama mesafe koymak istiyordum. Artık onlara ihtiyacım yoktu. Kendi yolumu yürümem gerekiyordu ve yolumdan onlara bahsetmek istemiyordum.

"Öğrenmek için gitmem gerekiyor," dedi bilmişlik taslayarak ve yataktan çıktı.

"İyi." Örtünün altında dizlerimi kendime çektim, çıplak olmam yeterince tuhaf değilmiş gibi tişörtü de üzerimden sıyırıp ona doğru fırlattım, yeniden örtünün içine girdim.

"Uyuyacak mısın?" Tişörtü kaptı, sabahın ışıkları onun porselen gibi tenini daha da güzelleştirirken manzarama tişörtü başından geçirerek perde çekti.

"Hım hı."

"Benimle gelirsin diye düşünmüştüm."

"Sanmıyorum," diye mırıldandım, iyice yastığa gömüldüm. Yatağın diğer tarafında bir hareketlilik hissettim, sırtımın hemen arkasına yasladığı ellerini hissettim sonra yumuşak saçları şakaklarıma dokundu.

"Gerçekten tek başına uyuyacak mısın?"

"Her gün tek başıma uyuyorum, sen sadece yanımda duruyorsun."

"Yani bensiz uyuyabiliyorsun," dedi.

"Hım hı."

Burnuyla rahatsız etmek ister gibi alnıma sürttü.

"Buraya gel," dedim gülerek. "Sensiz uyumak zorunda kalmam o zaman."

"Neden geldiğini öğrenmeliyim."

"Telefon diye bir şey duydun mu?"

"Sen de benimle gel."

"Neden, ondan korkuyor musun?"

"Yanımda olmanı istiyorum."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim, o halde burada kalıyoruz."

"Maya!"

"Kumral!"

"Kalk hadi."

Sonunda yatakta ona bakabileceğim şekilde sırt üstü döndüm. "Gelemem," dedim. "Babamın işlerine bakmam gerekiyor." Parmaklarımla çenesini tuttum, onu biraz kendime çekip öptüm. "Akşam yanınıza gelirim, böylelikle İklim günün erken saatlerinde sinirimi bozmamış olur."

"Bana söyleyeceğin şeyler vardı," dedi. Benim çoktan aklımdan çıkmıştı bile.

"Bir süre burada kalmam gerekiyor," diye açıkladım. "Babam iyi değil, ona destek olmak istiyorum."

"Burada kalman gerekiyor derken?" Elbette bundan hoşlanmadı. Bundan ben de pek hoşlanmıyordum ama babamın yanında olmak istiyordum.

"Yani burada yaşamam gerekiyor."

"Eve gelmeyecek misin?"

"Sanırım tanımı bu."

"Çok ukalalık etmeye başladın sen."

Ses tonundaki şikâyete güldüm.

"Seninle çok takılıyorum galiba."

"Yeterince değil." Geriye çekildi. "Gün içinde buradasın zaten, gece eve gel," dedi.

"Birkaç gün sadece," diye mırıldandım. "Beni özle biraz."

"Senin için bir sakıncası yoksa..."

"Birkaç gün sensiz idare edebilirim," diye güldüm. Uykumu dağıtmayı başarmıştı işte.

"Göreceğiz..." Eğilip bir kez daha öptü, saçlarını düzeltti, o kapıdan çıkarken "Göreceksin..." diye yeniden güldüm.

Başını iki yana sallayıp bana doğru dönerek kapıyı kapattı.

Onun yattığı taraftan yastığı alıp sarıldım, biraz daha yatağın içine gömüldüm. Yastığın onun gibi kokmasını seviyordum. Yatağın onun gibi kokmasını seviyordum. Onun gibi kokmayı da seviyordum. Ama o kazandı ve onsuz daha fazla uykuya devam edemedim.

Yataktan çıkıp doğruca odanın içindeki banyoya girdim, suyu açıp altına girdim ve bir süredir aldığım en keyifli duşu aldım. Bir süredir aldığım en uzun duşu aldım. Giyinmek için yeniden odaya döndüm.

Kaç farklı yerde bana ait gibi görünen bir oda vardı... Akademi'deki dairem ne olmuştu acaba, eşyalarım... Pamir hâlâ o dairede mi kalıyordu? Armoni onu yanına mı almıştı yoksa benim odama, onun yanına mı yerleşmişti? Fetih'in evinde bana ait kıyafetlerin olduğu bir dolap yoktu, onları kendi dolabının içinde saklıyordu. İpsala'da kıyafetleri hiç bavuldan çıkarıp dolaba yerleştirmemiştik, sanırım her an oradan gitmemiz gerekeceğini en başında bile biliyorduk.

Lacivert kumaş şortu askısıyla yatağın üzerine çıkardım. İç çamaşırlarımı giyindikten sonra pileli şortu giyinip üzerine aynı renk ince bir gömlek giyindim. Kahverengi ince kemer takıp gömleği şortun içine yerleştirdim. Kemerle aynı renk gibi duran uzun çizmeleri ayaklarıma geçirdim.

"Hiç fena olmadı," diye kendi kendime aynanın yansımasından dudak büktüm. Erken uyandığım için fazlasıyla zamanım vardı, bu zamanı ilk kez kendime ayırmaya karar verip saçlarımı uzun uzun

kuruttum, taradım ve omuzlarıma dökülen bukleler halinde şekillendirdim. Makyaj yaparken bu defa daha iyi bir iş ortaya çıkarmıştım. Neredeyse hiç taşırmadım ya da bir yerlerime bulaştırmadım. Bu defa toprak tonlarında daha sakin renkler kullanıp sadece canlı bir dolgunluk veren rujla tamamladım.

Bugünün planlarını öğrenmek için aşağıya indiğimde Riva, tek başına salonda oturuyor ve muhtemelen şarap içiyordu. Varlığımı fark ettiyse de başını kaldırıp bana bakmadı. Düşünceli görünüyordu. Aklından neler geçtiğini öğrenmem birkaç saniyemi bile almazdı ama Riva'nın düşüncelerini bilmek istemiyordum. Babamla ilgili söylediklerinde yalan yoktu, bunu biliyordum, babama bir şey olursa bundan en az benim kadar hatta belki daha fazla etkilenecekti. Riva'ya saygı göstermeye mecburlardı ama sevmeye mecbur değillerdi ve sevmiyorlardı.

"Bir şey ister misiniz, efendim?" Koridordan uzanan kızın benimle konuştuğunu fark ettiğimde Riva doğrulmuştu.

"Kahve ve yiyecek bir şeyler alabilir miyim, lütfen?"

"Elbette efendim, özel bir şey ister misiniz?"

"Herhangi bir şey olur." Gülümsedim, kız başıyla beni onaylayıp çekildi. Riva'nın saltanatında genelde böyle olurdu, kimse başını kaldırıp yüzünüze bakamazdı.

"Emsal ne durumda?" diye sordu ketum bir ifadeyle.

"Bugün kontrol etmedim." Masaya oturup kahvemin gelmesini beklerken telefonumu çıkardım. Pars'tan birkaç mesaj almıştım. Dün bara gideceğimi söylemiştim ama gitmeyince neler olduğunu sormuştu.

"Sevgilinle çok mu meşguldün?"

"Aslına bakarsan Riva, evet, meşguldüm ama bildiğin gibi bu seni ilgilendirmez." Ona bakmadan Pars'a cevap yazmaya koyuldum. Dün işlerin fena gitmediğini ama yoğun geçtiğini, bugün fırsat bulduğumda yanına gideceğimi söyledim.

"Onu elimden aldığını düşünüyorsun, değil mi?" diye konuşmaya devam etti.

"Öyle bir şey düşünmüyorum." Onunla Fetih'i tartışmak istemiyordum. Onunla Fetih'i konuşmak istemiyordum. Onu ve Fetih'i aynı düşünce içinde bile yan yana duymak istemiyordum. Elimdeki gücün farkındalığı beni bir anlığına sarstı ve o an içinde ona Fetih'i unutturmayı bile düşündüm ama sonra sakin ve makul olmam gerektiğine karar verdim.

"Ama aldın."

Derin bir nefes alıp verdim.

"Onu sevdiğini gördüm," diye itiraf ettim. "Bu yüzden seninle bu tuhaf tartışmayı yapmak istemiyorum. Sevdiğin biri tarafından sevilmemek nasıl hissettirir biliyorum ve ister inan ister inanma ama senin bile bu durumu yaşamanı istemezdim. Ama Fetih iyi. İyi ve mutlu. Bununla yaşaman lazım ki anladığım kadarıyla hayatına devam ediyorsun."

"Onu bir daha incitirsen seni mahvederim," dedi.

"Sana yaptığı onca şeyden sonra bile mi?" Sandalyede ona doğru döndüm. "Sana saygı duymama neden olma lütfen."

"İlişkimizin sadece seksten ibaret olduğunu mu düşünüyordun?" Sırtlan gibi gülümsedi. Yüzümü asarak önüme döndüm. Neden onunla mantıklı bir tartışmanın içine girebileceğimi sanmıştım ki? Ve hayır, aslında ilişkinizin sadece ortak çıkarlara dayandığını düşünüyordum. Seks üzerine düşündüğüm söylenemezdi.

"Değildi," dedi sanki merak ediyormuşum gibi. "Birbirimize güveniyorduk, hâlâ güveniyoruz. Onu ilk gördüğümde yardıma ihtiyacım vardı ve yardım etti. Bu sana tanıdık geliyor mu?"

"Gelmiyor," diye çabucak cevapladım. "Onu ilk gördüğümde beni öldürmek istiyordu."

İntihar Ormanı...

Ormanı seçtin...

Aslında ilk kez ormanda görmemiştik birbirimizi ama bu detayı Riva'ya anlatacak değildim.

"Önce sadece yardım etmesini istediğim biriydi sonra güvendiğim biri oldu sonra arkadaşım oldu ve sonra ona âşık oldum." Sesindeki

bir şey ondan nefret etmeme engel oluyordu. Başta beni sinirlendirmek için konuştuğunu sanmıştım, hep öyle yapardı ama bir an sadece anlatmak istediğini fark ettim. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı belki ve ne trajediydi ki âşık olduğu adamın, âşık olduğu kişiye; nefret ettiği bana anlatıyordu. Sanırım onunla ilgili asla tahammül edemediğim şey, bazı açılardan birbirimize ne kadar benzediğimizdi.

"Beni sevdiğini, bir an bile sevdiğini hissetseydim onu alamazdın," dedi. "İzin vermezdim. Ama hiç sevmedi, benim istediğim şekilde değil."

"Onu zorlayamadın mı..." diye terslendim ki bu Riva'dan beklenmeyecek şey değildi.

"Hiç sevmediğim bir adamla zorla evlendirilerek taç giydim ben." Arkam dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ve sesindeki rahatsızlığı duyunca görmek de istemediğime kadar verdim. "Gerçekten sevdiğim tek adama aynısını yapmazdım."

"Yapmak üzereydin," diye hatırlattım. "Onunla evlenmek üzereydin." Ben müdahale edip engel olana kadar.

"Onu zorlamamıştım," diye hatırlattı. "İstekli değildi ama evlilik gerekliydi. Bu farklı bir mesele."

"Gereksizdi," dedim. "Bu yüzden engel oldum."

"Mutlu olduğunu görüyorum, Maya. Fetih'in yüzünde bir hayat var. Bunu mahvedecek bir şey yapmam." *Yüzünde bir hayat var...* Kıskandığım bir tanımlama oldu.

"Ama bu benim sinirlerimle oynamayacağın anlamına gelmiyor tabii."

"Gelmiyor," diye alaycı bir şekilde katıldı.

Mutfaktan gelen kız tepsiyi masaya koyarken başını yine ayaklarından kaldırmamış ağır ağır yürümüştü. "Teşekkür ederim," diye gülümsedim ama gördüğünden bile emin değildim.

Gerisin geriye çıktı.

"Etrafındaki insanlar neden böyle?" diye sorma gereği duydum. "İltifat ettiğimden değil ama senin çok güzel bir yüzün var, insanların bakmasına neden izin vermiyorsun? Senden yine de korkarlardı."

Omzumun üzerinden kısa süreliğine ona döndüm. Bir derginin sayfalarını karıştırıyor ve bir büst gibi kusursuz duruyordu.

"Aptalca hareket edip ikimizin de hayatını mahvetme diye birkaç şey söyledim," dedi ayaklanıp. "Seninle sırlarımızı paylaşmayacağız." Topuklarının üzerinde aheste aheste yürüyüp salondan çıkarken arkasından gözlerimi devirdim. Yani, Fetih mutlu olduğu sürece bunu bozacak bir şey yapmazdı, öyle yapacağını sanıp işleri mahvetmemi istemiyordu. Sinir bozucuydu ama hiç de aptal değildi.

Kahveden bir yudum alıp yemeğimi yemeye koyuldum. Riva'nın nasıl bir yardıma muhtaç olduğunu ve Fetih'in ona nasıl yardım ettiğini merak ediyordum. Riva hep güçlüydü. Onu tanıdığımdan beri herkesi karşısında titretecek bir güce sahipti. Her şeyin dengesi bu denli bozulmamışken Fetih bile onun karşısında nasıl hareket ettiğine dikkat ediyordu. Ve o ikisini hiç iki arkadaş gibi düşünmediğimi fark ettim ama kafa yorunca bu mantıklı geliyordu. Onun sarayında geçirdiğim zaman, gizlice orada olduğum zamanı düşününce bazı parçalar daha iyi oturuyordu. Fetih'ten çok sık akıl aldığını hatırlıyordum. Ona danışıyordu ama aynı zamanda belli bir mesafede kalmasına izin veriyordu. Gözünün içine bakıyordu. Şüpheleniyordu. Sorguluyordu. Riva, en başından beri sevilmediğinin farkındaydı. Elbette farkındaydı. Fetih, birini sevgisiyle kandıracak biri değildi. Kartlarını açık oynardı, yalnızca bazı elleri sadece kendine saklardı.

Kahvaltı tepsisini mutfağa götürürken geçtiğim koridordan bir şey dikkatimi çekti. Kitaplıktan bir kitap seçip yukarıya onunla çıktım. Çocukluğumda hatırladığım güzel anların başında babamın bana kitap okuduğu geceler geliyordu. Ve *annemin* anlattığı masallar. Hikâyeler. Şimdi düşününce aslında masal diye bana anlattığı gerçekler...

Babam yine pencerenin önündeki koltukta oturuyor, sadece içki içiyordu. Tek tük kelimelerle cevap veriyor, çoğunlukla sessiz kalıyordu. Belki onun için de sıcak bir hatıra olur diye kitabı açıp ona okumaya koyuldum.

Bir dağa ulaşmaya çalışan bir adamın hikâyesini anlatıyordu. Adam, dağı şehir efsanelerinde duymuştu ve sadece dinledikleriyle

ona karşı büyük bir düş beslemeye koyulmuştu. Hayatının amacı o dağın zirvesine çıkmak olmuştu. Kafasında o anı birçok kez hayal etmiş, hayatı o dağa çıkarsa tamamlanacakmış gibi hissetmişti. Çok uzun bir yol gidip bin bir türlü badirenin üstesinden gelmişti.

Nihayet dağın yamacına geldiğinde ucunda bir merdiven keşfetmişti. Dağa tırmanmak için çantasında günlerdir, haftalardır taşıdığı onca yük birden daha ağır geldi. Tırmanmak için hazırdı oysa buna gerek yoktu, kolayca basamakları çıkıp dağın zirvesine ulaşabilirdi artık. Öyle de yaptı, merdivenleri hiç duraksamadan tek tek çıktı. Kimilerinin o tepeye çıkarken öldüğünü duymuştu, bazı basamakların nasıl aşındığını, bazı dönemeçlerde kemik artıklarını gördü ama vazgeçmedi.

Nihayetinde dağın tepesine çıktı ve oradan bütün hayatını izliyormuş gibi manzaraya baktı. Sonra bir boşluk peşi sıra geldi. *İşte, buradayım,* diyordu. Bir şey olmasını beklercesine. Bunca zaman sonra, bunca yolu aştıktan sonra, onca zaman hayalini kurduğu o yerdeydi. Büyük bir şey olacağını bekliyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

Güneş batana kadar manzaraya karşı baktıkça baktı. *Bu kadarmış* dedi, *hiçbir şey olduğu yok, işte buradayım ama bu beni nereye getirdi ki? Bu bana ne kazandırdı?* Bir anda aştığı tüm yollar anlamsızlaşmış. Boşa zaman kaybettiğini sanmış. Gözleri, kendini suçlarcasına aşıp geçtiği o yollara kaymış. Önce merdiven basamaklarına sonra dönüp dolaşan ve çok uzaklara kadar uzanan yollara bakmış. Bir an daha çok şaşırmış; bu kadar uzun yol geldiğine. Ne düşüneceğini bilememiş. Aştığı yolla gurur mu duysa yoksa aptallığına mı yakınsa... Sonra bir gölge ilişmiş üzerine. Dönüp bakmış; bir adam.

Sen de kimsin, diye sormuş. Adam burada yaşıyormuş. Bu onu daha da huzursuz etmiş. Benim düşlediğim, bunca uğraş verdiğim, çıkmak için uğraşıp durduğum yerde yaşayan biri varmış, diye düşünmüş.

Adam başkalarına seslenmiş. *Bakın,* demiş. *Buraya bir adam geldi hem de nerelerden gelmiş.* Gelenler şaşırmış. Nasıl o kadar uzun yoldan geldiğine hayret etmişler. Kimisi bir günlük mesafeden, kimisi birkaç günlük yerden gelmiş. Ama kimse onun kadar uzaktan

gelmemiş. Önce sinirlenmiş. Ben yıllardır buraya varmak için yanıp yorum ama siz birkaç günde gelmişsiniz, diye düşünmüş.

Başka bir adam, *sen merdivenden mi tırmandın*, diye sormuş. *Evet*, demiş hayalperest. Diğer adam gülmüş. *Ben şuncacık yoldan geldim ama dağın diğer tarafındaydım, orada merdiven yok, günlerce bu dağa tırmandım*, demiş. *Neredeyse düşüyordum.* Hayalperest de başına gelenleri anlatmaya koyulmuş.

Adamlar hayret ettikçe aştığı yolla gururlanmaya başlamış. Önemli olan çıktığı dağın tepesi değil, önemli olan kimin ne kadar sürede vardığı değil, önemli olan adamın yürüdüğü yol olmuş. Diğerlerinin hiçbiri onun gördüğü yerleri görmemiş, atladığı köprülerden habersizmiş. Aralarından biri çıkıp bir nehri sormuş. O nehrin suyu şifalıymış. O nehirde yıkanan ölümsüz olurmuş. Ama hiç kimse, kızıl çiçekli ağaçların olduğu ormandaki nehrin yerini bilmiyormuş. Bir tek kendisi biliyormuş çünkü gelirken o yoldan geçmiş. *İşte*, demiş. *Önemli olan buydu. Ben daha geç geldim, daha uzun sürdü ama şimdi burada olan kimsenin bilmediği şeyleri biliyorum. Çukurları da köprüleri de. Bataklığı da nehri de. Çünkü o yoldan geçtim. Çünkü o yol, benim yolumdu.*

Kitabı kapattım, yanağından öpüp onu odasında düşünceleriyle baş başa bıraktım. Öğleden sonra babamın çalışma odasında defterlerini inceliyordum ama baktıklarımdan bir şey anladığım söylenemezdi. Tan girene kadar neredeyse sıkılmaya bile başlamıştım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kendimi oyalamaya çalışıyorum. Babam çok yoğundu, her zaman bir şeylerle uğraşırdı ama ben yapacak bir şey bulmakta zorlanıyorum."

Tan, onu tanıdığımdan beri ilk kez bana gerçekten içten bir şekilde güldü. Eğlenceli bulmuş gibi. Koltuklardan birine oturup yaslandı.

"Eskiden her şey daha karmaşık ve aktifti. Şimdiyse her şey dağılmış halde."

Şüpheyle ona baktım, ben söyleyene kadar babam hiçbir şey bilmiyordu; ne birinin zihninde yaşadığımızı ne de bunun ardındakileri. İnandırıldığı bir hikâyenin içinde yaşıyordu. Tan'ın da ondan fazla

sını bildiğini düşünmüyordum ama sanki çatırdamadan haberdarmış gibi konuşmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes durgun," dedi. "Eskiden olaysız gün geçmiyordu. Herkes bir yandan saldırı halinde olurdu. Şimdi herkes kendi köşesine çekildi, bir patlamayı bekliyor sanki."

Neredeyse öyle, diye geçirdim içimden. *Bir patlama olacak ama bu defa hepimizi vuracak ve diliyorum ki hepimiz buradan kurtulacağız. Hepimiz yazılmış rollerimizden çıkacağız.*

"Bu iyi bir şey değil mi..." diye mırıldandım. "Olay olmaması."

"Fırtına öncesi sessizlik değilse iyi tabii," dedi gayriihtiyari. "Ama yine de burası Yeşil Yol." Güldü. "Armi Alsancak, görüşmek için buraya geliyormuş, bu nadiren olur. Baban ve Akademi arasındaki ilişkiye hiçbir zaman dahil olmamıştı. İşleri hep-"

"Doruk hallediyordu," diye tamamladım cümlesini. Ama artık burada değil. Ve bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü hâlâ bilmiyorum. Yokluğuna alışıyorum ama yokluğunun yarattığı boşluk hiçbir zaman azalmıyor. Doruk Ilgaz, hiçbir zaman eksilmiyor. Bu gökyüzünü yok saymakla eşdeğer benim için. Bazen perdeleri açıp bakmıyorsun, bazen gökyüzünü seyretmediğin günler geçiriyorsun çünkü orada olduğunu biliyorsun.

Gökyüzü bir yere gidemez ki.

Gökyüzü bir insanı terk edemez ki.

Belki de zihnim beni bu durumdan koruyordu. Hayatım boyunca Doruk için de böyle düşünmüştüm. Yokluğunda bile sadece hiçbir zaman sonsuza kadar gitmeyeceğini düşünmüştüm. Onun adını duymak, onunla ilgili düşünmek hâlâ beni mahvediyordu.

"Evet," diye düşüncelerimden sıyırdı beni Tan. "Bu defa görüşmek istedi ve Akademi reddedilemez. Konunun ne olduğunu bilmiyorum ama bu tuhaf çünkü Emsal Bey'in tüm yetkilerinin sana devredildiği Akademi'ye bildirmişti."

Bak bu şaşırtıcı işte. "Yani benimle görüşmek istiyor."

Başını salladı.

"Armoni'yle görüştün mü?" diye sordum şüpheyle. "Pamir konusunu. Çünkü ben de Akademi'yle görüşmek istiyorum. Kardeşimi öyle ya da böyle göreceğim Tan, sonuçları umurumda değil."

"Bunu tavsiye etmem," dedi rahatsız bir şekilde. "Armoni, Pamir'in nihayet alıştığını söylüyor, yeniden senin hayatına girmenin onu kötü etkileyeceğini düşünüyor."

"Ben onun hayatından çıkmadım!" diye bağırdım refleksle. "Nasıl bu kadar gaddar olabilir!"

"Sevgi insana her şeyi yaptırır," dedi. "Sevgisizlik de insana her şeyi yapar." Durgun bir şekilde devam etti. "Armoni, Akademi'nin sınırlarına hapsedilmiş biri."

"İstendiği zaman o sınırların aşıldığının iki kanıtıyız," diye parmağımla bir onu, bir kendimi işaret ettim. Tan, iyi Avcılardan biriydi ama babamla birlikte Akademi'den ayrılmıştı. Sonra Soğukların kan takviyesini almıştı. Bunu neden yaptığını her zaman merak etsem de pek sıcakkanlı biri değildi, biz de yakın değildik ve açıkçası karmaşık özel hayatına girmek istediğimden emin değildim.

"Doruk aşamamıştı," diye hatırlattı. "Armoni de aşamaz. Bu beklentilerle ilgili. Kimsenin benden bir beklentisi yoktu. Yanılmıyorsam kimsenin senden de bir beklentisi yoktu."

Yanılmıyorsun. İlk andan itibaren oradan nefret ettim. İlk andan itibaren oraya uyum sağlayamadım. Eğer bir Yıkıcı olmasaydım da Avcı olamazdım. İyi bir Avcı olamazdım. Ne onların ilkelerine inanıyor ne de amaçlarını paylaşıyordum. Bu yüzden sessiz kaldım. Ve bir yandan da cevabımı almış oldum. Tan'ı o sınırlardan dışarıya çıkaran yetersizlikti. Ve bu hüzünlü bir şekilde anlaşılabilirdi.

"Onunla görüşürken dikkat etmem gereken bir şey var mı?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Kişisel meselelere girme, bunun iş olduğunu unutmamaya çalış. Akademi'yle hiçbir zaman anlaşamadık ama birbirimize katlanmaya çalışıyoruz. Derdini öğren, bunun üzerinde düşünüp size dönüş yapacağız de, ne istediğini anlayalım."

"Tamam," dedim. "Buraya gönderirsin geldiği zaman."

"Benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu ayağa kalktığında.

"Sormak istediğim bir şey var," dedim kararsızca. Üzerime vazife değildi ama bazı şeyleri netleştirsek iyi olurdu. "Riva'yla aranda ne olduğu beni ilgilendirmez ama o güvendiğim biri değil ve babamın arkasından bir şeyler-"

"Riva, sandığın gibi biri değil," diye lafımı kesti.

"Riva?" diye sorguladım.

"İpin ucunda, Maya," dedi. "Bu evlilik onu koruyor. Evlilik biterse bu defa onların seçtiği biriyle evlenmek zorunda kalır. Bir kadın olarak bunu daha iyi anlayabilirsin. Baban onu hiçbir şey için zorlamıyor ya da böyle bir isteği yok ama başka birisinin olabilir. Daha önce olduğu gibi."

"Peki sen ve o," dedim. "Sen ve Armoni?"

"Armoni ve ben diye bir şey kalmadı, Riva'ysa çok saygı duyduğum bir kadın."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Odadan çıktığında kendimi kötü hissetmiştim. Armoni için üzülmek içimden gelmiyordu ama bazı insanların elinde olmazdı ve sanırım buna da vicdan diyorduk. Tıpkı Riva'ya karşı korkunç bir sızı hissettiğim gibi. Kraliçe olmak için değer mi, diye düşündüm ama sonra hiçbir şey bilmediğimi hatırladım. Herkes kendi yazılı hikâyesini yaşıyordu, kalem hiçbirimizin elinde değildi. Ve bir an Riva'yı babamla evlenmek zorunda bıraktığım için korkunç hissettim. Yaptığı her şeye rağmen korkunç. Bir yanım reddetme şansı vardı dedi ama sonunda yine, hiçbir şey bilmiyorsun, diye suçüstü yakaladım kendimi.

Armi'nin gelişini pencereden seyrettim. Konvoyla geleceğini, Doruk'un eğittiği güvenlik ekibinden birilerinin illa ki yanında olacağını düşünmüştüm. Varol'un, belki Tarık'ın. Belki Timur'un. Ama kendi kullandığı arabayla tek başına gelmişti. Çok mu cesurdu yoksa çok mu aptal, karar verecek kişi değildim. Bu görüşmenin amacını bile anlamamıştım. Parmaklarım neredeyse telefona gidiyordu, arayıp Fetih'e sormak istiyordum ama bilmiş bir yanım, yardım istemek yok, diye hatırlattı. Çocukçaydı ama onunla bu oyunları oynamayı seviyordum.

Yaklaşık on dakika sonra Armi, kapıyı açan Tan'ın eşliğinde odaya girdi. Babamın koltuğunda oturmak yerine, masanın önünde duran karşılıklı koltuklardan birine geçmiştim. Ayağa kalkmadım, Armi böylesine bir saygıyı hak etmiyordu.

"Buyur lütfen," diye karşımdaki koltuğu işaret ettim. "Bir şey ister misin?"

"Gerek yok."

Kapıda bekleyen Tan'ı başımla onayladım, bizi yalnız bırakmak üzere kapıyı kapattı ve ben hâlâ onun karşısında kendimi kötü hissettiğimi fark ettim. Ona bakınca gördüğüm tek şey, onunla karşılaştığım ilk günkü bakışlarıydı. O soğuk avluda, Doruk'un yanında, her şeyden habersiz yalnızlıktan titreyen kıza yöneltiği küçümseyici bakışları. Beni o avluya nasıl çivilediği. Nasıl çekip gittiği. Beni ormana ittiği. Şimdi karşısında oturmuş bunu düşünüyordum. Şimdi onun karşısındayken aslında hepsinin karşındaymış gibi hissediyordum.

O ormanı ben mi seçtim yoksa siz mi ittiniz beni? O orman bir seçim miydi yoksa en başından beri zaten oraya mı gitmemi istediniz?

O küçük kızdan ne istediniz?

"Ziyaretini neye borçluyum?" diye sordum, sesim hissettiğimden daha güçlü ve sakin çıktığı için memnun oldum. *İşte, artık sizden biriyim. İstediğiniz gibi rol yapıp istemediğiniz kadar acımasız olabilirim. İşte, ben de herkesin pes ettiği o noktadayım.* İnsanların hiçbiri bunu anlamıyordu, kötü olmak hiçbir zaman marifet değildi, kötü olmak kolaydı ve hayatımın çoğunda kötü olmamayı başarmıştım. Sonra el birliğiyle beni kendinize dönüştürdünüz. Sonra el birliğiyle benim iyi yanlarımı öldürdünüz.

"Emsal nerede?"

"Babamın nerede olduğuyla neden ilgileniyorsun?"

"Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için."

"Anlamama yardımcı ol, lütfen."

"Neden o yazıyı aldım, Maya?" diye çıkıştı. "Emsal neden işlerini sana devretti?"

"Sen de bir gün Armoni'ye devretmeyecek misin?" Küçücük gülümsedim. "Çoktan zamanı gelmedi mi?"

"Bir gün," diye onayladı. "Armoni çocukluğundan beri bunun için eğitiliyor. Seninse-"

"Buraya yine beni aşağılamaya mı geldin?" Kaşlarımı çattım. "Bu ne cüret!" Bağırmadım ama bağırmaya çok yakındım. "Artık o avluda değiliz Armi, buraya gelip bana hesap sorma hakkını nereden alıyorsun?"

"Yine yanlış yoldan gidiyorsun," dedi.

"Yürüdüğüm yolun senin yürüdüğün yol olmaması, onu yanlış yapmaz, bu kadar kibirli olma."

"Babanın yolunu mu seçiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Sen de bir Soğuk mu olacaksın? Doruk bunu görmediği için seviniyorum ama belki de onu bu yüzden öldürdün."

Oturduğum yerde kasıldım. Sinir uçlarıma kadar gerilmiştim. Herkes benim meseleleri kişiselleştirmememi ve sağduyulu olmamı tembihliyordu ama karşıma geçen herkes her şeyi kişiselleştiriyor ve doğrudan yaraya saldırıyordu.

"Babamın seçimlerini onaylamanı beklemiyorum," dedim soğukkanlı olmaya çalışarak. "Ne de olsa seçimi sen değildin. Bana babasının kızı de Armi, ikimiz de senin peşinden gitmedik."

"Kes sesini!"

"Seni aldattı mı?" diye sordum. "Bu yüzden mi annemden de benden de nefret ettin? Sahi sizin hikâyeniz nerede başladı? Sen bu hikâyenin neresindesin? Deneylerden biri miydin yoksa deney yapanlardan biri mi?" Sağduyumu son cümlemle yitirdiğimi fark ettim. Annem ve babam, bu kasaba zihinsel olarak yaratılmadan önce tanışmıştı. Armoni benden büyüktü, bu Armi ve babamın daha eski bir geçmişe sahip olduğunu gösteriyordu. O halde Armi, her şeyi biliyor olmalıydı. Bir insan nasıl bu kadar uzun süre rol yapabilir, buna artık inanabiliyordum ama onun karşısında ağladığım o anları ve buna bu kadar duyarsız kalıp ardı ardına sıraladığı yalanları hâlâ algılayamıyordum.

"Ne deneyinden bahsediyorsun," dedi ve gerçekten anlamamış gibi görünüyordu. "Annen gelene kadar baban ve ben Akademi'de çok mutluyduk."

Gözlerine baktım, gerçekten gözlerine baktım. Yalan söylemiyordu. Söylediği şeye inanıyordu. Söylediği şey yüzünden yapay bir acı çekiyordu. Hissediyor gibi değil de sanki acı çekmesi gerektiğini düşünüyor gibiydi.

Ona yazılan hikâyeyi yaşıyor. Hiçbir şeyden haberi yok. Bu afallamama neden oldu. Onun hikâyesinin ne kadarı gerçekti? Armoni ve ben gerçekten kardeş miydik yoksa bu başka bir uydurma mıydı? Gözleri, babamın gözlerine benziyordu. Bazen ona çok benziyordu. Ama bu kasaba da gerçek bir kasabaya çok benziyordu.

"Buraya neden geldin, Armi?" dedim daha fazla dolandırmamak adına.

Peki ya Pamir nasıl olmuştu? Annem babamdan nefret ediyorsa Pamir nasıl olmuştu? İsis, onu zorlamış mıydı yoksa o da sadece rol yaptığı anların sonucu muydu? Çocukluğumu hatırlıyordum, çocukken annemin babamla yan yana durduğu, mutlu göründüğü anları hatırlıyordum. O anlar uydurma değildi, bunu biliyordum. Belki sevmeyi denemişti bizi, belki sadece beceremememişti.

"Emsal'le görüşmek istiyorum."

"Tam olarak bu tür şeyler istemediği için karşında o değil, ben varım." Ayağa kalktım. "Gerçekten ciddi bir mesele yoksa vaktimi alma lütfen. Muhatabınız kraliyet, ben de onun üyesiyim. Kraliçe Riva ve benimle görüşmek istediğiniz gerçekten önemli bir şey olduğunda danışmanlarımızla irtibata geçebilirsiniz."

"Bunun peşini bırakmayacağım."

"Ben de kardeşimin peşini bırakmayacağım!" dedim. "O Akademi'ye girerim Armi, beni daha fazla sınamadan Pamir'i buraya gönderin yoksa yemin ederim girip kendim alırım ve ne kadar kural çiğnediğim umurumda olmaz."

"Bunu ben de isterim," dedi açıkça. "Akademi sınırları içinde Soğuk bir varlık olması hiçbirimizin hoşuna gitmiyor."

"Ona bana davrandığın gibi davranıyorsan eğer yemin ederim seni öldürürüm."

"Söylediklerine dikkat et, bir savaş başlatabilirsin."

"O halde sen dikkat et," diye başımı salladım. "Çünkü bir savaş başlatabilirim."

Dudakları beklemediği sözlerle ve muhtemelen yüzümde gördüğü ciddiyetle dümdüz bir çizgi halini aldı. Çantasını bıraktığı yerden alıp topuklarının üzerinde dönerek kapıdan çıktı. Cinnet geçirmek üzereydim. Bir şeyleri etrafa, daha çok arkasından kapıya fırlatmamak için kendimi dizginlemekte çok zorluk çektim. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip odanın içinde volta atmaya koyuldum. Buraya kadar gelmesinin sebebi bile sadece beni aşağılamaktı. Delirmiş. Gerçekten delirmiş olmalı. Sinirimi haykırmak için yine elim telefona ve doğrudan Fetih'in numarasına gitti ama dişlerimi sıkarak telefonu koltuğa fırlattım. *Sinir krizleri de işin parçası, arayamazsın. Kendi başına halledeceksin.* İyice dişlerimi sıktım.

"Her şey yolunda mı?" Tan, yarım açtığı kapı boşluğunda başını uzattı. Hızlı hızlı bir o yana bir bu yana yürüyor oluşum gözünden kaçmamıştı. Kaşlarını kaldırıp içeriye girdi. "Ne oldu?"

"Kişiselleştirdi!" dedim ellerimi sıkarak. "Onu öldürmek istiyorum. Onu hep öldürmek istiyordum."

Bu onu eğlendirmiş olacak ki ilk kez nasıl güldüğünü duydum. Gerçekten hoşuna gidiyordu, eh belli ki o da Armi yanlılarından biri değildi. Bahse girerim Akademi'de kendisini yetersiz hissetmesinin sebebi odur. Bahse girerim o cadı, kendi kızının mutluluğunu bile engellemiştir.

"Babamın işleri neden bana devrettiğini öğrenmek istemiş, onu görmek istiyormuş, benim bir işler karıştırdığımı düşünmüş, falan filan."

"Haksız sayılmaz."

"Babam dinleniyor!"

"Ona ne olduğunu bize söylemezsen ona yardım edemeyiz."

"Odasına gidip sormakta özgürsünüz," dedim. Bunu denemişlerdi. Özellikle Tan günde birkaç kez yanına gidiyor, sayemde dün-

den beri içeriye de girebiliyordu ama benim aksime tek kelime bile alamamıştı. Emsal Efnan, büyük bir buhran geçiriyordu ve sebebini kimseye anlatamıyordu.

"Sırada Kutay var," dedi. "Görüşmek istiyor."

"O ne istiyormuş?"

"Daha çok kendini tanıtmak. Bu beklenmedik değil, seninle doğrudan iletişim kurmadan ilişkilerini güçlü tutamazlar. Herkes teker teker gelecek."

"Öylesine bir tanışma faslı yani."

"Aynen."

"O halde reddedebilirim?" Bunu bir soru gibi dile getirdim çünkü reddetmeye hevesliydim.

"Elbette ama tavsiye etmem, bu bağlantılara ihtiyacın var."

"En azından bugün olmasa..."

"Ne zaman görüşmek istersin?"

"Yarın, akşama doğru."

"Oldu bil. Birkaç saat sonra Gölgelerle ilgili bir görüşme gerçekleşecek ama katılmana gerek yok. Riva'da olmayacak, ben koordine edeceğim. Yarın sabah başka bir toplantı var, onu da Riva halledecek."

"Bana pek iş düşmüyor sanırım."

"Seni daha çok gerekli yerlerde görüntü olarak kullanıyoruz diyebiliriz. Ama istiyorsan daha fazlasına dahil olabilirsin." Yardımcı olma çabaları beni ikna ediyordu, bu yüzden kurcalamadım, zaten hiçbir şeyin bir anlamı yoktu ki.

"Şimdilik sadece bilgilendirsen yeterli, özellikle Gölgelerle ilgili konuları merak ediyorum." Aslında işlerin içinde olmayı istiyordum ama sadece bir günde bile fazlasıyla kendimi kaptırmam beklenmedik olmuştu. Önemli biri olmak, güçlü biri olmak cezbediciydi. Ve sürekli yardıma ihtiyacı olan ya da bir köşede oturan kız değil de oradan oraya görüşmelere koşturan kız olmak da iyi hissettirmişti. Küçük bir pürüz vardı ki bunların hiçbiri devamlı değildi, bunların hiçbiri gerçek bile değildi. Benim kendi yapmam gereken şeye odak-

lanmam gerekiyordu. Zihin egzersizlerimi aksatamazdım. Benim asıl işim bir anahtar görevi görmekti. Buradan çıkış bileti olmaktı.

"Anlaştık."

"Dışarıya çıkacağım, bana araba ayarlar mısın?"

"Ayarladım bile. Kırmızı olan senin. Şoförü güvenilir, her zaman peşinde başka bir araba daha olacak, güvenlik amaçlı."

Ona buna gerek olmadığını, benim korunmaya ihtiyacım olmadığını, asıl tehlikenin ben olduğumu anlatmak için kelimelerimi ziyan etmedim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bir şey olursa telefonum yanımda."

"Benimki de öyle."

Armi'yle yaptığım görüşme akşam yemeğini yerken aklımda dönüp durdu. Onun hiçbir şeyden haberinin olmaması mantıklı gelmiyordu ama babamın da hiçbir şeyden haberi yoktu. Fetih'in söylediğine göre Doruk, bazı şeyleri Yeşil Yol'daki ölümünden bir süre önce öğrenmişti. Hükümdarlarsa en başından beri biliyordu, annem gibi. Annem bilim insanlarından biriydi, büyükannem en başından beri biliyordu. Bilmesine rağmen Dila'yı da beni de korkunç bir yalanla büyütmüş ve bir yalanın içinde yaşadığımız yetmiyormuş gibi bir de kendi yalanlarıyla süslemişti. Her şeyi farklı yapabilirdi. Her şey farklı olabilirdi ve olsa, şu an Dila hayatta, ben de daha iyi bir hayatta olabilirdim. Öyle bir hayat mümkünse eğer...

Öte yandan Armoni, Pamir'i isteğiyle bana göstermeyecekti. Artık bunu kabullenmek ve ne yapacağıma karar vermek zorundaydım. Onu öylece terk edemezdim, onu öylece ona bırakamazdım. Armi'nin onunla ilgili hisleri bu kadar korkunç bir durumdayken... Ve bu kasaba öyle ya da böyle yok olacakken Pamir'i öylece onların eline bırakamazdım.

Yemeğimi bitirdiğimde salonda tek başımaydım. Ne Tan ortalıktaydı -ki onun da bu çatı altında kaldığını sabah öğrenmiştim- ne de Riva'yı sabahki tatsız konuşmamızdan sonra bir daha görmüştüm. Bu nispeten benim için iyiydi. Bunca şeyden sonra Riva'yla aynı tarafta olacağım kimin aklına gelirdi...

Gerçekten bir illüzyondu.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Zihinsel egzersizlerim için akşam üstü sessizliği ve salonun karanlığı idealdi. Yanki'yla yaptığımız çalışmalar, İklim'den öğrendiklerim ama en önemlisi kendi tecrübelerim bana birçok ipucu vermişti. İsis'in bütün bunları nasıl kontrol altında tuttuğuna dair oldukça sağlam bir teorim vardı. Hepsi avucunun içindeydi ve benim de aynısını yapabiliyor olmam gerekiyordu. En başında o güç, zihnimdeki küçük bir su damlasıydı ama zamanla çoğalmıştı. Şimdi odaklanınca zihnimde onlarca kırmızı nokta hissediyordum. Kırmızı noktalar bu kasabada yaşayanların zihniydi. Onları elinde tutuyordu. Onlara hükmediyordu. Onlara istediğini yaptırıyordu. Eşyaları hareket ettirmek önemli değildi, önemli olan eşyalarla dolu bir gerçeklik yaratabilmekti. Bu kadar ileriye gidemiyordum.

O zihinleri hissediyordum ve yakın çevremdekiler üzerinde etki sahibi de oluyordum ama aynı anda herkese ulaşamıyordum. Bunun beni umutsuzluğa düşürmesine izin vermedim, küçük bir su damlasından geldiğim nokta benim için yeterince büyüktü ve şu an parmaklarımın ucundaki güce, bunu istemeyerek sahip olmuştum. Ama şimdi istekliydim. Şimdi bunu yapabilmek ve nihayetinden kurtulmak istiyordum. Kurtuluş ümidi beni her şeyden daha diri tutuyordu.

Saatler sonra Yargıcı Bar'a gitmek için arabaya bindiğimde bitap düştüğümü itiraf etmek zorundaydım. Onlarca zihni dinlemek, düşüncelerine odaklanmak, onları ayıklamak, bana, sürekli konuşup duran ve beni çekiştiren insanlarmış gibi hissettiriyordu. Hepsinin enerjisi zihinsel kalkanımı aşıp üzerime biniyordu. Aynı anda hepsinin hislerini yükleniyordum. Korku vardı, acı vardı, endişe vardı... Hepsi karanlık duygulardı. Bu kasabada ne sevgi vardı ne şefkat. Ben de bunları bulabileceğim insanlara sığındım bir kez daha.

"Sen dönebilirsin," dedim arabayı kullanan şoföre. "Beni bırakacaklar."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Bu kelimeden hoşlanmıyordum, bu kelimenin ifade ettiği şeyden de hoşlanmıyordum. Komple sözlükten çıkarılmalı ve unutulmalıydı.

Yeşil Yol'da eğlenceli olan tek yer gerçekten burasıydı. Her zaman kalabalıktı, her zaman iyi müzik çalıyordu ve insanlar her zaman gerçekten keyif alarak dans ediyorlardı. Beynimin içindeki uğultuya rağmen bu gürültü beni rahatlatıyordu. Karanlığın içinde dönüp duran neon ışıklara alışabilmek için gözlerimi kısarak ilerledim. Fetih, ortalıkta görünmüyordu ama bar tezgâhında oturan Pars'ı hemen gördüm.

"Bana ne ısmarlıyorsun?" Arkasından dolanıp kollarımı omzuna yasladım.

"Burası komple senin." Sırıtarak bana döndü, kolunu etrafıma sarıp sarıldı. "Neredesin kızım, iş kadını mı oldun başıma?" Geriye çekilip şöyle bir baştan aşağı beni süzdükten sonra ıslık çaldı. "Baya güzelmişsin sen ya..."

"Zevzek." Çantamı kafasına dokundurdum. "Ne içiyorsun?"

"Ne verirlerse."

"Fetih nerede?"

"Boşver Fetih'i, anlat bakalım, neler yapıyorsun?" Kulağıma doğru bağırdı.

"Önce bir şey içeyim."

Bu defa onaylayıp tezgâhın üzerinden barmene eğildi, yanındaki taburede oturan kız kalktı, onun yerine yerleşip gömleğin manşetlerini dirseklerime kadar kıvırdım. Saçlarımı ellerimle toplayıp omuzlarımın arkasına bıraktım. Şortumu giyinip yatakta uzanmak ve sıkıcı bir belgesel seyretmek istiyordum. Ama Pars'la eğlenmek de istiyordum.

"Al bakalım." Önüme renkli bir kokteyl bıraktı. Buzlu bardaktan bir yudum alıp değerlendirdim, sevdiğime karar verip keyifle bacak bacak üstüne atarak ona döndüm.

"Kraliçe'yle kanka oldum," dedim.

"Riva'yla sen?" Kaşlarını kaldırdı. "O nasıl oldu?"

Omuz silktim. "Bana, aynı taraftayız küçük kız naraları attı ve beni ikna etti. Hakkında öğrendiklerimde biraz vicdan yapmama ne-

den oldu." Ona doğru eğildim. "Bir ara onu babamla evlendirmeye zorladığım için kendimi kötü hissettim."

"Riva iyidir ama acımasızdır, o kadar alttan alma."

"Öyle mi diyorsun?"

Başını salladı.

"Herkes ayağıma gelip yalakalık yapmaya çalışıyor." Kıkırdadım. "Sen ne yaptın?"

"Buralara göz kulak oluyorum işte ama biraz sıkılmaya başladım. Yarın belki Milır'a giderim, gelsene sen de. Peri'ye bir bakarız."

"İşim gücüm var artık benim." Tatlı tatlı kirpiklerimi kırpıştırdım. "Giyinip süslenip, kim daha büyükçülük oynuyorum."

"Baban ne âlemde?"

"İyi değil ama toparlayacak."

"Aşk insanı ne hale getiriyor," diye dudak büktü. "Koskoca Emsal Efnan. akıl alır iş değil."

"Senin de âşık olduğun günleri göreceğiz," dedim kokteyli kafama dikerek.

Dirseğini tezgâha yaslayıp bana bakabileceği şekilde başını da eline dayadı. "Seni gördük mü?" diye gülerek sordu. "Âşık oldun mu?"

"Sence oldum mu?" diye sordum.

"Ben anlamam," dedi. "Ama o herifin öldüğü zaman gördüğüm kız, neyin etkisi altındaydı merak ediyorum. Bir insanı o hale hangi duygu getiriyorsa ondan kaçmak isterim."

Mavi kıyamet...

Bilinmezlik, diye iç geçirdim. Bir insanı o hale bilinmezlik getirir. Artık kime koşacağını bilmemek getirir. Artık kimin uzattığı eli tutacağını bilmemek getirir. Artık gökyüzünün yarım mı kaldığını düşünmek getirir. Gökyüzünün hâlâ mavi olacağına inanamamak getirir. Gökyüzünün hâlâ olacağına inanamamak getirir.

O gece, mor menekşelerin arasında kalbimin yanıp kavrulduğuna emindim. Közleri, uzun süreli bir sızı bırakmıştı bana. Kalbimin, alevlerin içindeki çıtırdamasını duyduğuma emindim. Zamanla soğuduğunu ve geriye sadece köz kaldığında, onun da nihayet kül

olduğuna emindim. Sonra o küllerin arasından başka bir kalbin filizlendiğini ve o kalbi büyütmek için hâlâ var gücümle uğraştığımı biliyordum, o kalbi attırmak için.

"Dans edelim mi," diye sordum, çoktan yerimden kalkmıştım, ona elimi uzattım. Pars ve ben de ciddi şeyler hakkında konuşmaya başlayacaksak, durum vahim demekti.

Güldü, tabureden doğruldu, beni insanların arasına doğru çekti. Onunla dans etmek her zaman çok kolaydı. Beni oradan oraya savurur, tam düşecekken tutup yeniden kaldırırdı. Kulağıma yaklaşıp diğer insanlar hakkında bir şeyler söyler durur, bana kahkaha attırırdı.

Kollarımı boynuna doladığım ve onunla bir o yana bir bu yana sallanıp şarkıya eşlik ettiğim sırada neşeli gözlerim onu gördü. Bar tezgâhına yaslanmış, bir ayağını diğerinin önüne kırmış bizi seyrediyordu. Gözlerimiz bir araya gelince sadece bir saniye içinde tüm kalabalık, müzik hatta karanlık bile dağılmıştı. Sadece o vardı. O ve kahvenin en güzel tonu olan gözleri vardı. Varlığı varlığıma bir kanca geçirmişti, ona doğru çekiliyor, itiliyor ama bir şekilde hep ona doğru sürükleniyordum.

Ona doğru koşmamak için ayaklarımı zapt etmek zorunda kaldım. Müzik bitene kadar Pars'a dönüp onunla dans etmeye devam ettim, Pars'la çok eğlensem ve onu çok sevsem de elimde değildi, söylediklerini bile duymamaya başlamıştım.

"Bir dakika sonra geliyorum," dedim dayanamayıp, kulağına doğru yaklaşarak. Tamam, diye başını salladı. Kollarımı çözüp kalabalığın arasından tezgâha doğru ilerledim, gözleri sadece benim için yanan küçük güneş ışınları gibiydi, her zaman üzerimdeydi, kaybolmama izin vermiyor, kaybolursam da beni buluyordu.

"Merhaba..." Ellerini tutup yanağından öptüm.

"Merhaba sana da." Parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

Aptal aptal, hiçbir şey söylemeden yüzüne bakabilirdim. Aptal aptal, hiçbir şey söylemeden yüzüne bakıyordum. Nasıl bu kadar güzel görünebiliyordu? Sürekli onu öpmek istiyordum. Sürekli ona dokunmak istiyordum. Sürekli ona sarılmak istiyordum.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Çok zekisin ya," dedim gülerek. "Bana bir ara, bir karışın nasıl bu kadar uzak mesafe olduğunu anlatmalısın çünkü bunu anlamıyorum."

"Tamam, anlatırım." Çarpık bir şekilde gülümsedi.

Derin bir nefes alıp verdim.

"Gidip biraz daha dans edeceğim," dedim. "Sonra tamamen seninim."

"Planını sevdim, tamam, gidip biraz daha dans et."

Bir adım geriye doğru çıktım ama sağ ellerimiz birbirine kenetli kaldı. "Bu artık planları ben yapabilirim anlamına mı geliyor?"

"Hiç sanmıyorum."

"Senin planın neydi o zaman?"

"Planları yapan kişi olmak istiyorsan diğer planları bilemezsin."

"Kötüsün sen," diye güldüm.

"Sen de pek iyi bir kız sayılmazsın."

Kıkırdayarak Pars'ın yanına döndüm. Sahnede şarkı söyleyen gruba daha çok yaklaşmıştı. Koluna girdim. Bir kere onların yanında şarkı söylemiştim, bu sahnede, bu ışığın altında ve yine tezgâhta yaslanan Fetih Yargıcı'ya bakarak.

"Bunu özleyebilirim," dedi Pars kulağıma doğru. "Bu kasabada sadece bunu özleyebilirim. Burada böyle eğlenmeyi. Fetih'in dik dik bakışlarını." Kafasını kaldırıp kahkaha attı. "Kafayı yiyor kesin şu an."

O yöne doğru baktım, dik dik bakmıyordu, tatlı tatlı bakıyordu. Ona doğru gülümsedim.

"Daha iyisini buluruz," dedim Pars'a cevaben. "Daha çok eğleniriz. Neler yapabileceğimizi düşündükçe heyecanlanıyorum ben."

"Aklında ne var?" dedi.

"Denize girmek, güneşlenmek, büyük lunaparklar. Sessizlik ama kör olduğun, sağır kaldığın bir sessizlik değil. Tatlı bir sessizlik. İnsanın ruhunu okşayan bir sessizlik. Gün doğumu. Gün batımı. Karanlığın ürkütücülüğü değil, yıldızların parıltısı. Sonu gelmeyen yollar. Bir sonraki durakta inmek zorunda kalmadığın trenler!"

"Belki üniversiteye giderim," dedi Pars. "Orada bir sürü çıtır vardır." Ona bakarken hüzünlendim. Duygulandım. Ağlamaklı oldum ve sarıldım.

"Belki ben de gelirim seninle," dedim. Pars, okul hayatı konusunda benden daha şanssızdı. Liseye bile gitmemiş, bunun yerine deney masalarında hayatta kalmaya çalışmıştı. Bütün bu pervasızlığı, şakaları, alaycılığı, zevzekliği... Hepsi, eksik bırakıldıklarını gizlediği maskesiydi. Hayatta belki benden bile daha tecrübesizdi ve o hayatla ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Gelir misin sahi?" diye sordu.

"Belki Fetih bizi evlat edinir, okul masraflarımızı karşılar." İkimiz de kıkırdadık. "Birinin bize bakması lazım, kendi başımıza iki gün bile hayatta kalamayız."

"Buluruz bir yolunu," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ben araba çalabilirim!"

"Bu harika bir gelecek planı!" diye bağırdım müziğin içinden. Neredeyse gözümden yaş gelene kadar gülmeye devam ettik ama onunla gerçekten araba çaldığımızı hayal edebiliyordum, bu o kadar da uzak bir ihtimal gibi gelmiyordu.

"Biliyor musun," diye yanaştım ona. "Herkes endişeli ya da korkuyor ama ben bile tatile çıkıyormuşuz gibi heyecanlıyım."

"Biliyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Ben de öyle hissediyorum. Kaygılanıp duruyorlar. Ama bunu yapabileceğimizi biliyorum. Bunu yapabileceğine eminim."

"Bunu hak ettik," diye başımı salladım. "Bütün bunların bir ödülü olmalıydı."

"En büyük pasta dilimi bizim olmalı!" diye katıldı.

"Ve çikolatalı olmalı, kenarlarında böğürtlenlerle birlikte!"

"Ve bir sürü şekerleme olmalı!"

"Ve bol kremalı!"

"Ve çilekler!"

"Ve jelibonlar!"

"Ve biraz da içki!"

"Ben acıktım galiba," diye bağırdım. "Susamış da olabilirim. Gidip bir şeyler alalım."

"Tamam!" diye bağırdı. Aslında birbirimizi duyabiliyorduk ama yine de bağırmaya devam ettik, kol kola katıla katıla gülerken bar tezgâhına geldiğimizde hâlâ orada dikiliyordu.

"Bitti mi?" diye sordu gülerek.

"Susadık!" dedim ona da bağırarak. "Ne içiyorsun?"

"Henüz bir şey içmiyorum."

Duraksadım. Gözüm bar tezgâhının arkasındaki dolaplara kaydı. Yeniden ona baktım. "Ben hazırlayabilir miyim?" diye sordum. "Yani o tarafa geçebilir miyim?"

"Ciddi misin?" diye sordu Fetih.

"Evet, hazırlamak istiyorum."

"Hayır," dedi. "Ciddi ciddi bunu bana soruyor musun?"

"Sormamalı mıyım?" Anlamayarak yüzüne baktım.

"Maya, istersen burayı komple ateşe verebilirsin."

"Aslında amacım bu ama komple kasaba için. Yani geçebilir miyim?"

"İstediğini yapabilirsin."

"Teşekkür ederim..."

"Yıkıcısın, her şey senin elinde, yetmiyor Fetih Yargıcı'yı kendine âşık ettin ama hâlâ bir şeyler için çekinerek soruyor, bir de buna seviniyorsun," dedi Pars. "Senin akranların kimseye sormadan kendi kasabalarını yaratıyor!"

Ona ters ters bakarak tezgâhın arkasına geçtim. Fetih'ten de benzer bakışlarla ödüllendirilmişti. Bu şekilde uluorta konuşmasa iyi ederdi. Üstünkörü etrafı seyrettim ve tehlike aradım ama bir süredir tehlike bizden uzak duruyordu. Belki de yapacağı her şeyi yapmıştı. Buna inanmak istiyordum, zor kısmın bittiğine ve yaşayabileceğim her şeyi yaşadığıma. Artık sadece o dağa çıkmak kalmıştı. Merdivenler önümdeydi. Yol geride kalmıştı. Yukarıya çıkacaktık ve oturup o yolu konuşacaktık.

"Ne geçiyor aklından?" Fetih, tezgâhın üzerinden bana doğru eğildiğinde üç bardak çıkarmıştım. Sorusuyla birlikte gülümsedim.

Zaten biliyordu. Tezgâhın altındaki dolapları kurcalayarak aradığımı bulmam uzun sürmedi. Şişeyi açtım, cam bardağın yarısına kadar doldurup ona uzattım.

"Karamel gözlere..."

Yine gamzedeki çukur. Uzanıp dokunmak isteyeceğim kadar güzel. Keşke ellerimi onun üzerinde bırakabilseydim, bu içgüdüsel istek beni delirtmeye başlayacaktı yoksa.

Pars'la kendime daha farklı bir kokteyl hazırladım. Tezgâhın üzerinden ona da içkisini gönderip yanlarına geçtim. Ben tabureye otururken Fetih kolunu arkamdan doladı, ona doğru yaslandım. Her yudumu keyifle içerken kalabalığı seyrediyordu ve aklından ne geçirdiğini merak etmeme neden oluyordu. Durgundu. Bunun İklim'in gelmesiyle bir ilgisi olabileceğini düşündüm ya da hâlâ benim için endişeleniyordu ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Artık gidelim mi?" diye sordum içeceğim bittiğinde ve müzik artık üzerime gelmeye başladığında.

"Gidelim," dedi. Tabureden inerken elimi tuttu.

"Geliyor musun?" diye sordum Pars'a.

"İklim bende," dedi eğilip yanağımdan öperken. "Sonra görüşürüz."

Başımı sallayıp Fetih'in peşinden çıktım. Kırmızı arabasının kapısını benim için açtı. Bu araba hâlâ benim en sevdiğim arabaydı. Emniyet kemerimi bağlayıp kendimi koltuğa bıraktım. Yorulduğumu yeni fark ediyordum.

"Seni kaçırıyorum," dedi arabayı çalıştırdığında.

"Bu ilk kez olmuyor ama bu defa ne yaptığımdan emin değilim."

Güldü.

"Sadece bütün gece sana sarılmak istiyorum bu defa."

"Hım..." dedim gözlerim kapanıyordu. "Sadece sarılmak mı istiyorsun?"

"Hım..." dedi imayla. "Oynama şeklini sevdim."

"İklim neden gelmiş?"

"Bilmen gereken bir şey yok," dedi yine aynı durgunlukla.

"Canını sıkan bir şey var."

"Canımı sıkmayan tek şey sensin, yani bu olağan bir durum."

"Anlat bana," dedim. "Tek başına kalmanı istemiyorum."

"Ben senin tek başına kalmanı istemiyorum." Elini bacağımın üzerine bastırdı. "Sen bana anlat, bugün neler yaptın?"

"Armi benimle görüşmek istedi, gelip yine saçma sapan konuştu. Boşver."

"Sen gerçekten benim gibi düşünmeye başladın," diye güldü.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Kimin umurunda..."

Arabanın camını açıp içeriye ılık ılık rüzgâr esmesine izin verdim. Yüzüme çarpıp tenimi okşuyordu. Sıcak bir yaz akşamı kokusu vardı dışarıda. Yüzümde bir tebessüme neden oluyordu. İçimde kocaman, parlak bir his vardı. Yanımdan geçip gittiğimiz her şey gözüme daha güzel geliyordu. Varoluşumun bir anlamı varmış gibi, varoluşun kendisinin bir anlamı varmış gibi, parmağımı uzatsam yıldızlara bile dokunabilirmişim gibi hissediyordum.

"Bu kadar mutlu olmam tuhaf mı?" diye sordum ona dönüp.

"Mutlu musun?"

"Çok mutluyum. Daha önce bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum." Hisle birlikte gülümsedim.

"Neden mutlusun?"

"Sen varsın diye." Dizimin üzerindeki elinde parmağımı dolaştırmaya başladım. "Varlığın tek başına buna sebep oluyor. Biraz aklımı başımdan aldın. Sarhoş gibiyim. Biraz da aptal gibi."

Araba yavaşça orman yolunun sonunda, evinin önünde durdu. Etrafımızı şimdi gölün üzerine yansıyan mehtap ve ağaçların gölgeleri çevrelemişti. Bana doğru döndü.

"Rahat dur," dedi. "Elimden bir kaza çıkacak."

"Duruyorum zaten."

Arabadan çıkınca ben de kendi tarafımdan çıktım. İçeriye girdiğimizde üzerindeki durgunluk daha şiddetli bir hal aldı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Kahve olur," dedim.

Bir şey söylemeden mutfağa doğru gitti. Onu orada bırakıp odasına geçtim. Üzerimdekileri çıkarıp uzun kollu tişörtlerinden birini ve yünlü çoraplar giyindim. Banyoda yüzümdeki makyajı temizleyip dişlerimi fırçaladım. Yeniden yanına döndüğümde koltuğa oturmuştu, kahve kupası onun içtiği viski bardağının yanında duruyordu. Koltuğun etrafından dolanıp karşısındaki sehpanın üzerine oturdum.

"Bebeğim," dedim sakince. "Ne olduğunu söyler misin bana?"

Uzanıp elimi tuttu, beni kendisine doğru çekince dizlerinin üzerine oturdum. Kollarımı omuzlarına koydum.

"Bir şeyler ters gidecek diye endişeleniyorum," diye mırıldandı.

"Böyle bir ihtimal var," diyerek kabul ettim. "Ama bir şeyler ters giderse üstesinden geliriz. Hep geldik. Bu kaçınılmazdı."

"Biliyorum." Gülümsemeye çalıştı. "Burada her şey yolunda mı?" Parmağını alnıma dokundurdu.

"İsis, beni rahat bıraktı sanırım." Omuz silktim. "Bu beni de düşündürüyor, son yaptığından sonra oldukça sessiz. Mışıl mışıl uyuyorum ya da beynim patlayacakmış gibi hissetmiyorum." Uzanıp yanağından öptüm. "Onunla baş edebilirim," dedim. "Bu konuda endişelenme."

"Nasıl bu kadar eminsin?" Kaşlarını çattı, bunu gerçekten merak ettiğini görebiliyordum.

"Gücünü zamandan alıyor, bense acıdan alıyorum. Onun zamanı dolmak üzere ama bende bu dünyanın altında kalacağı kadar acı var. Mutlu hissetmem onları bastırmıyor ya da yok etmiyor. Benim çapam onunkinden güçlü. Ve sen varsın." Bu defa tüm ciddiyetimle ona baktım. "O böyle bir şeye sahip değil, o çok yalnız. Yalnız insan çok tehlikeli olur, bunu biliyorum ama aynı zamanda çok dayanıksız. Tutunacağı, körü körüne bir intikam dışında bir şeye sahip değil. Sevmemiş, sevilmemiş. Sadece kötücül duygulara sahip. Ama bende iyiler de kötüler kadar şiddetli. Bu beni daha güçlü yapıyor."

"Orada tek başına olduğun için üzgünüm." Parmakları zihnimi okşayabilirmiş gibi alnımda dolanıyordu...

"Değilim," diye gülümsedim. "Sen hep benim aklımdasın."

"Burada kalsaydık da bu kadar mutlu olur muydun?" diye sordu tereddütle. Gözlerine baktım, neden böyle düşündüğüne çünkü Fetih öylesine düşünmez ve öylesine soru sormazdı. Bu bir ihtimaldi, bunu da biliyordum. Ama yine de dürüstçe cevap vermek için düşündüm. Burada kalsaydım...

"Sanırım denize girmenin nasıl hissettirdiğini hayatım boyunca merak ederdim ama yine de mutlu olurdum." Kendi kendimi de onaylarcasına başımı salladım. "Nerede olduğumuzun o kadar da önemi yok. Sen yanımda olduğun sürece."

"Benim için de," dedi. "Sen yanımda olduğun sürece."

"İyi," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Şimdi gül biraz, harcanan olağanüstü bir yakışıklılık." O gülerken ben koltukta yan tarafa kaydım. Uzanıp kahve kupasını elime aldım, ayaklarımı altıma toplayarak ona bakabileceğim şekilde oturdum.

"Esila ve Yankı yakın mıydı?" diye sordum. Gazel'le konuştuğumdan beri bu meseleyi ona anlatmak istiyordum ama sırası gelmemişti. Şimdi biraz dikkatini dağıtmak iyi olabilirdi.

"Pek değil," dedi. "Neden sordun?"

"Gazel bana, Yankı'nın Esila'yı sık sık rahatsız ettiğini ve Esila'nın özellikle son zamanlarda Hükümdarlardan pek hoşlanmadığını söyledi. Buna rağmen oraya gitmesi tuhaf değil mi?"

"Muhtemelen Gazel hiçbir şey bilmediği için yanlış yorumlamıştır," dedi. "Muhtemelen Yankı sadece senden ne istiyorsa Esila'dan da onu istiyordur."

"Ben de öyle düşündüm."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Benimle aynı tarafta olmak istiyormuş."

"Yerimiz yok deseydin."

Kıkırdadım.

"Tan ve Riva'nın arasında bir şeyler var galiba."

"Bunun haber değeri yok," dedi. "Başka?"

"Kıskandın mı?"

"Tabii. Hemen şimdi Riva'yı arayıp bunun hesabını soracağım."

"Seni öldürürüm."

"Artık o kadar kolay değil." Ona doğru uzanan ellerimi tutup gözlerini kıstı. Bakışları kalp atışlarımdan başlayıp vücudumun belli başlı yerlerini uyarmaya başladı.

"Bunu nasıl hallettin?" diye sordum. "Nasıl bundan hiç bahsetmezsin!"

"Bahsettim," dedi. "Kanını bu yüzden aldım ve üzerine çalışacağını söyledim."

"Gerçekten bir yolunu bulacağını düşünmemiştim."

"Şimdi incindim işte."

"Bu kadar kolay olduğunu bilseydim, daha önce seve seve sana kanımı verirdim."

"Öyle mi..." Tuttuğu ellerimden çekiştirip dudağımdan öptü. "Ben söylemiştim aslında."

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim."

Bir daha öptü.

"Ne zaman ciddi olmadığımı gördün?"

Bir daha öptü.

"Hım..." Bir daha öptü. "Bunu bir ara yine sor." Güldü. Tekrar öptü. "Peki nasıl yaptın?" Tekrar öptü.

"Basitçe kanındaki zehri aldım, az miktarda antikor üretecek kadar kendi bünyeme soktum, bağışıklık sistemim ona karşı bir geliştirici üretti, antikorları alıp serum elde ettim. Artık benim DNA'm seninkini tanıyor."

"Kolaymış."

"Hım hı."

"Panzehri satarak çok zengin olabilirsin."

"Olabilirim," diye mırıldandı. "Ama sadece benim sana dokunabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

"Bu pek sağlıklı bir düşünce şekli değil."

"Kimin umurunda..."

"Benim değil," dedim.

"Benim de." Beni yeniden üzerine doğru çekti.

17. BÖLÜM: BİR AVUÇ TOPRAK

Yemek için kendime bir muz alıp kahve makinesini çalıştırdım. Bugün iştahım yoktu, birbirini takip eden günler beni de artık sıkmaya başlamıştı. Bunun böyle daha ne kadar gideceğini kestiremiyordum. Bir yandan babamı normale döndürmeye çalışıyor, bir yandan orman işlerini halletmeye çalışıyordum ki son bir hafta tahmin ettiğimden yoğun geçmişti. İlk birkaç gün sadece görünmem yetmişti ama sonrasında kararlar almam gerekmişti ve bazıları iyi sonuçlar doğurmamıştı.

Gölgeler, Akademi'nin etrafında dolanıyordu, ormana pusu kuruyordu ve sürekli birilerini huzursuz ediyorlardı. Daha da kötüsü, insanların arasına karışmaları sandığımız gibi sonuçlanmamıştı. Gazel Barlas'la görüşmek istediğimde önüme bir dosyayla çıkagelmişti. İki gündür Fetih'i göremiyordum ve bu da huzursuzluğumu artırıyordu. Gazel'in elinde "KUKLALAR" adlı kalın bir dosya vardı. Eline nasıl geçtiğini söylememişti ama Hükümdarlardan aşırdığını söylemişti. Başka bir deney daha. Hükümdarların rahat durmayacağını söylüyor ve bütün herkese yapılanların hesabını sormak istiyorlardı. Bu da ortalığı daha da kızıştırmıştı çünkü bazı Soğuklar da onlarla aynı fikirdeydi. Bu yüzden sürekli birileriyle görüşme halindeydik.

Riva yine yukarıda Akademi'den birileriyle görüşüyordu, bu sefer beni pas geçmesini rica ettiğimde bir incelik gösterip gidip dinlememi söylemişti. Bedensel olarak ne yaparsam yapayım onlar kadar güçlü değildim, aksatmadan yaptığım zihin egzersizleri de işimi daha çok zorlaştırıyordu. İlerleme kat etmiştim, tek sorun kimseye belli etmeden onların üzerinde çalışmaya çalışmamdı. Hissettiğim zihinleri aynı anda etki altına alabilmek için onlara komut veriyordum, bazen aynı anda herkes pencerenin önüne çıkıyordu, bazen bir şey içmek için ayağa kalkıyorlardı ve bazen de sadece etrafta dolaşıyorlardı.

"Bu gece seni görebilecek miyim?" diye sordu Fetih, yazdığı mesajda.

Saat zaten gece yarısına geliyordu. Onu gerçekten özlemiştim ama bir saat sonra Koruyucuların katılacağı görüşmede olmak zorundaydım, Gölgelerle ilgili kararları önemliydi ve onlara destek olduğum için biraz beni suçluyorlardı. Tamam, bütünüyle beni suçluyorlardı.

"Birkaç saat sonra," yazdım üzgün bir ifadeyle.

"Bu iş canımı sıkmaya başladı."

"Ben de seni özledim."

"Özlesen iyi edersin."

"Seni aramadığım için mi bu kadar huysuzsun..." İddiamızı resmen kazanmıştım. Babamın işlerini yürütürken hiç onu arayıp sormamıştım ve bazı şeyleri belki bu yüzden batırmıştım ama yine de idare ediyordum.

"Bensiz on sekiz yıl boyunca hayatta kaldın, kalabileceğini biliyorum."

"Hayır. Hayır. On sekiz yıl yeterince uzundu. Daha fazlası olmaz. Oyunla gerçeği karıştırma."

Bir süre ekrana bakıp cevap bekledim ama gelmedi. Belki de yola çıkmış, buraya geliyordur. Bunu birkaç kez yapmıştı ama son günlerde onun da başı kalabalıktı. Kasabadakiler onunla da bazı anlaşmalar yapmak istiyordu. Ayaz'ın ölümünden sonra onun tarafında olanlar yalnız kalmıştı ve kimse Kutay'a bir taraf olacak kadar güvenmiyordu, bu yüzden herkes Fetih'e yöneliyordu.

Kahvemi alıp görüşme saatine kadar odama çıktım. Hâlâ yanıt gelmemişti. Tan, yaklaşık bir saat sonra konukların geldiğini haber verdiğinde, ben görüşmeye girdiğimde ve görüşmeden iki saat sonra çıktığımda da yanıt gelmemişti. İşimin bittiğini söylemek için aradığımda ilk kez beni meşgule verdi. Bir sorun olduğunu anlamam için yeterliydi, ne olursa olsun telefonumu açacağını biliyordum. Çantamı bile almadan kapıya koşturup arabaya giderken telefonum titredi. Fetih'ten değil, Pars'tan yanıt gelmişti. Milır'dan dün dönmüştü ama onu henüz görmemiştim.

"Yanki Saruhan ve Madeleina Yargıcı burada, Fetih'le konuşuyorlar. Dikkatli ol. O seni arar." Mesajda sadece bu kadarı yazıyordu. Annesi daha önce hiç bu kasabaya gelmemişti, o yüzden şimdi burada olması gerçekten düşündürücüydü. Hâlâ gitmeyi düşünüyordum ama onlara biraz daha zaman vermeye karar verip arabadan çıktım. Yeniden eve girdiğimde huzursuz olmuştum. Fetih, annesinin yanında gergin oluyordu ve o kadını buraya getiren şey her neyse eminim daha da gerilmesine neden olacaktı. Bana hâlâ İklim'in ne istediğini söylememişti ama İklim'in hâlâ burada kaldığını biliyordum. Orada kendini yalnız hissediyor, demişti Fetih sadece.

Babamı kontrol etmek ve bu yeni bilgiyi haber vermek için odasına çıktım. Kapısı aralıktı, başka bir huzursuzluk daha. İçeriye girdim, ışığı yaktım, etrafa baktım, günlerdir oturduğu pencerenin önündeki koltuğa baktım, banyosunu kontrol ettim ama oda tamamen boştu.

Telefonumu çıkarıp Tan'ı aradım.

"Evet."

"Babam nerede biliyor musun?"

"Odasında değil mi?"

"Hayır. Gitmiş."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Maya, bana artık ne olduğunu söylemek zorundasın."

"Annemin ölümüyle ilgili," diyebildim. Ona her şeyi anlatmam gerekirdi ve bunu yapamazdım. "Sandığı gibi olmadığını öğrendik. Annem öldürülmemiş, kendini öldürmüş." Başka nasıl anlatabilirdim bilmiyorum.

"Hayatını ona adamıştı," dedi Tan. "Bununla başa çıkamamasına şaşırmadım."

Derin derin nefes aldım.

"Ne yapacağız?"

"Gidebileceği bir yer aklına geliyor mu?"

Çok uzun düşünmedim. Aslında gidebileceği tek bir yer aklıma geliyordu. Eğer kendisi gittiyse.

"Sanırım biliyorum," dedim. "Çıkıyorum şimdi."

"Bana haber ver mutlaka. Güvenmediğin kimseye bir şey söyleme. Anlıyor musun?"

"Evet," dedim merdivenlerden inerken. "Tamam. Çıkıyorum." Telefonu kapatıp yeniden dışarıya çıktım. İşte şimdi gerçekten Fetih'i aramam gerekiyordu ama annesi yanındayken bundan bahsedemezdim. Kahretsin. Keşke araba kullanmayı biliyor olsaydım. Mecburen benim için kapıda bekleyen arabaya binip beni mezarlığa götürmesini söyledim. Adam dikiz aynasından baktıysa da bir şey söylemedi. Benim için çalışmaya başladığından beri toplasak on kelime bile konuşmamıştı benimle.

Gerginlikten dudaklarımı yemeye başladım.

Günler sonra onu odasından çıkaran ne olmuştu? Belki de içini dökmek, rahatlamak istemişti. Belki de boş olan mezarını dağıtmak istemişti. Aklımdan kurduğum uydurma senaryoların hepsi, diğerinden daha rahatsız edici bir hal alıyordu. Gözlerim telefonumun ekranında kara kara Fetih'in aramasını beklerken içim içimi yiyordu.

Hayatımızı mahvetmişti. Annem hayatımızı mahvetmişti.

Araba durduğunda şoföre döndüm, zihnine girebilmek için nefes aldım. "Beni buraya getirdiğini unutarak eve dön," dedim. "Sadece Fetih sorarsa beni mezarlığa bıraktığını söyle."

Adam hipnoz etkisinde başını salladı. Arabadan çıktığım anda motoru çalıştırıp gerisin geriye gittiğini işittim. Artık benim için bir anlam ifade etmeyen ama eskiden dokunduğumda elimi yaktığını hissettiğim siyah demir kapıyı iterek açtım. Karanlık mezarlıkta çok iyi bildiğim, yüzlerce ayak izi bıraktığım yolu yürüdüm. Arka tarafta bir zeytin ağacının altındaydı annemin mezarı. Başında onu görmeyi bekliyordum.

Mezarın başında babamı görmeyi bekliyordum.

Mezarın üzerinde değil.

Hayır...

Topuklu botların izin verdiği kadar hızla koşmaya başladım. Bu bana yetişemediğim bir başka ölümün çağrışımını yapıp sanki gerçekten ölmüş gibi yine kalbimi paramparça etmişti. Dizlerimin üze-

rinde toprağın yanına çöktüm. Aynaya bakıyormuş gibi hissettim. Bu anı daha önce yaşamışım gibi. Sahne aynıydı. Çaresizce biri, çaresizce sevdiği birinin ölümüne kollarını sarmıştı. Kişiler farklıydı. O menekşelerin altında ben de Doruk'a kollarımı böyle sarmıştım. Bütün dünyayı, bütün gerçeği inkâr ederek.

"Baba..." diye fısıldadım.

Sahne değişti.

Aslında o gece ben de ismimi seslendiklerinde cevap vermemiştim.

Ama ben öldüğümü sanmıştım.

Sadece öldüğümü sanmıştım.

"Baba..."

O ölmüştü.

Bütün vücudum kasıldı. Şok geçiriyorum sandım, bunun da bir yanılgı olduğunu sandım, sadece kendinden geçtiğini sandım. Çok içmişti belki, o kadar içmişti ki sızmıştı.

Ama ölümü tanıyordum. Ölümün nasıl göründüğünü biliyordum. Nabzına bakmama bile gerek yoktu. Biliyordum işte. Ölümün bir yüzde nasıl durduğunu biliyordum. Çok izlemiştim, çok kaybetmiştim. Kendi yüzümde bile görmüştüm bu ifadeyi. Bu yokluğu on sekiz yıl boyunca belki de taşımıştım.

Elini tutmak için uzandığımda parmaklarının arasında bir kâğıda rastladım. Okumadan önce yakmam gerekiyordu, buruşturup belki de toprağa gömmem gerekiyordu. İnsan ölmeden önce sadece kimsenin duymak istemeyeceği şeyleri yazar.

~~Amelya~~...

Maya,

Bir mezarın başında daha gözyaşı dökmeni istemiyorum. Beni anlayacağına emin olduğum kadar büyük bir kalbin var. Bunca sevgisizliğe rağmen herkese kucak açacak kadar iyi bir kalbin. Onu kimden aldığını artık bilmiyorum. Bunun da üstesinden geleceğini biliyorum.

Geriye bakma. Kaybettiklerine, sahip olamadıklarına bakma. Benden kalan... Eğer bir şey kaldıysa; her şey sadece senin. Benim

tek kızım sensin. Her zaman sadece sen vardın. Her zaman sadece seni sevdim. Bana kızma.

Hatırlamıyorum. Armoni'yi de Pamir'i de hatırlamıyorum. Bana yazılan bu hikâyenin sonuna geldim. Bir sebebim kalmadı. Senin bana ihtiyacın yok. Senin başkasına ihtiyacın yok. Hiç olmadı.

Beni sadece senin bulacağın bu yere gelmemin bir sebebi var, bunu kimseye söyleyemezsin. Yaşıyormuşum gibi devam etmelisin. Birimizin hikâyesi iyi bitmeli. Onu bir başkasının yazmasına izin verme.

Ölürken kalbimdeki tek sevgi, senden kalan olacak.

Ağlamak istiyordum ama gözyaşı akmıyordu. Elimde bir mektupla orada duruyordum. Burada kaç kez durduğumu bile hatırlamıyordum. Ölüm bile gerçekliğini yitirmişti artık, aklım almıyordu. Kalbim kabul etmiyordu. Gözlerim yanıyordu, yanıyor ve sızlıyordu ama gözyaşı dökemiyordu. Ölümün ağırlığı üzerime binmişti. Bir katman daha boyanmıştı ruhum katranla ama ne ağlayabilmiş ne de tek kelime edebilmiştim.

Ben vardım, diyordu içimden bir ses. *Baba, ben vardım, yanındaydım.* Başa çıkabiliyordum ama yine de sana ihtiyacım vardı. Bütün kız çocuklarının babalarına ihtiyacı vardı. Annesi tarafından bu kadar hayal kırıklığına uğrayan bütün çocukların babalarına daha çok ihtiyacı vardı.

Baba, ben vardım...

Ben buradaydım!

Ben de senin kadar parçalanmıştım.

Telefonumu çıkardım, yutkunarak Tan'ı aradım, birkaç kez çaldı ama yanıt vermedi. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

"Neredesin?" yazdım Pars'a zorlukla.

Cevap vermedi. Onların yanında olmalıydı. Sesli, neredeyse çığlık atmışım gibi hissettiren bir nefes daha aldım.

Yeter artık ya. Artık yeter. Arayacak kimsem kalmadı benim. Hepiniz teker teker gittiniz. Yana yana dizili mezar taşlarına bakarken gözyaşları nihayet akmaya başladı.

Perez Efnan.

Miray Efnan.

Dila Efnan.

Doruk Ilgaz.

Emsal Efnan...

Hepiniz gittiniz. Ben buradayım. Ben hâlâ bu kahrolası yerdeyim ve artık arayacak sadece iki kişi kaldı. Sadece iki kişi.

Fetih'i arasam, bir mesaj yazsam bir yolunu bulacağını biliyordum ama onu böyle bir duruma sokmak istemiyordum. Gözlerimi silip telefonumu yeniden parmaklarımın arasında çevirdim, asla aramayacağımı düşündüğüm o numarayı tuşladım.

"Söyle," dedi Riva sıkılgan bir tavırla.

"Bir sorunumuz var." Burnumu çektim. "Tan'a ulaşamadım. Fetih, Hükümdarlarla uğraşıyor."

"Bana ne senin sorunundan."

"Sorunumuz dedim."

"Öt bakalım, küçük kuş."

"Babam, öldü." Zorlanacağımı sanırdım ama çok kolay döküldü dudaklarımdan.

"Sen ne dedin!" O bile benden daha büyük bir tepki verdi.

"Kendini öldürmüş. Mezarlıkta tek başımayım. Bunu kimseye söylemek istemezsin diye düşündüm."

"Kimse var mı, kimseye bir şey söyledin mi?"

"Hayır."

"Geliyorum ben. Sakın aptalca bir şey yapma, kimseye bundan bahsetme."

"Acele et."

Telefonu kapattı.

Yanına çöktüm, buz gibi elini tuttum. Hak etmiyordu, bazı insanlar bazı sevilmeleri hak etmiyordu. Babam annemi bu kadar sevmişti. Öğrendiği her şeye rağmen ona ait olduğunu bildiği tek şeye, boş mezarına koşmuştu. Ona yaptığı her şeye rağmen kollarını yine onun toprağına sarmıştı. Kendini yine ona bırakmıştı.

Bazı insanlar, bazı sevilmeleri hak etmiyordu.

Bazı insanlar, bazı sevmeleri taşıyamıyordu.

Ölüm, diyorlardı ona.

Baba, ölüm ölebilir mi?

Baba, babalar ölebilir mi?

Başımı onun göğsüne yasladım. O kadar uzun zamandır sarılmamıştık ki birbirimize... Aslında sarılacak başka kimsemiz yoktu ama bunu da gizlemişlerdi bizden. Birbirimizi de saklamışlardı. Sadece ikimiz vardık ama herkes bunu da almıştı elimizden.

Ne uğruna, diye o kadar çok düşünmüştüm ki! Her şeyin sonunda, her günün sonunda sadece bütün bunlar ne uğruna yaşandı, diye çok düşünmüştüm. Neden yaptılar bunu? Bunca insana neden böylesi bir işkenceyi reva buldular? Ne yetmedi onlara? Hangi toprak parçasına sığamadılar? Oysaki karşımdaydı işte, insan sevdiği zaman bir avuç toprağın üzerinde de yaşardı. Tohumlarınıza ne karışmıştı ki sizin, hiçbir toprakta yeşermeyi beceremediniz? Ne vardı içinizde, bir arada sadece yaşayıp gidemediniz?

Duyduğum çıtırtıya doğru döndüm. Şu an beni bir şeyin güldüreceğine ihtimal vermezdim ama gözyaşları içinde güldüm.

"Bakma öyle," dedi Riva. "Yardım et." Elinde iki tane kürekle karşımda dikiliyordu. Onu ilk kez bu tür kıyafetler içinde görüyordum. Sıkı bir kot pantolonla siyah bir tişört giyinmiş, saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Ayağında spor ayakkabılar vardı.

"Kral öldüğünde Kraliçe..." diye mırıldandım kendi kendime.

"Bunu bir daha yüksek sesle söyleme!" dedi etrafa bakarak.

Burada kimse yoktu. Buradaki mezarlar bile boştu. Boşuna endişeleniyordu.

Topuklu çizmelerimin üzerinde zorlukla ayağa kalktım.

"Yazık," dedi babamın başında durup ona bakarken. "Müthiş bir adamdı."

"Neredeyse üzüldüğünü düşüneceğim, Riva."

Yavaş yavaş bana doğru döndü. Yüzünde her zamanki kibrinden başka bir şey gördüm. Belki bir nebze merhamet.

"Üzgünüm," dedi. Kelime onun dudaklarında sandığım kadar sıntmanıştı. "Ve inan bana üzüldüm. Onunla karı koca olmadık ama yol arkadaşı olmuştuk. Ve biraz da olsa yolda bırakılmış gibi hissediyorum."

Bunu daha önce de duymuştum. İklim'den. Pars'tan. Gazel'den. Armoni'den. Doruk'tan. Bu kasaba herkesi öyle ya da böyle birbirinden ayırmaya yemin içmiş gibiydi.

Sadece biz kalmıştık.

Hâlâ aynı yolda yan yana yürüyen sadece Fetih ve ben kalmıştık.

"Onu gömmemiz gerekiyor," dedi yanıt vermeyeceğimi varsayarak. "Nereye yapalım?"

"Biz mi yapacağız?" Şaşkınlığım kırık sesime yansıdı.

"Böyle bir konuda kimseye güvenemeyiz," dedi. "Bundan kimseye bahsedemezsin. O yüzden evet, biz yapacağız."

"Daha önce birini gömdün mü?" diye sordum ve evet dese buna şaşırmayacağımı fark ettim.

"Hayır," dedi. "Bunun için adamlarım var."

Gözlerimi devirdim.

"Yeni bir yer kazarsak dikkat çekebilir." Gerçekten bunu yaptığıma inanamayarak nefes aldım. "Şurayı kazalım."

"Annenin mezarını mı?"

"Evet."

Bana tuhaf tuhaf baktıysa da dudak bükerek elindeki küreği kenara bıraktı.

"Ayaklarından tut da kenara çekelim," dedi.

"Rica ediyorum normal bir şey yapıyormuşuz gibi böyle rahat rahat konuşma!" Yine de kendimi de şaşırtarak dediğini yaptım ve babamın bacaklarını tuttum. O kollarının altından kavrayıp ağırlığın büyük kısmını aldı. Dişlerimi sıkarak ve bunun bir kâbus olmasını umarak onu yan tarafa taşıdım.

"Kendini nasıl öldürmüş ki?" diye sordu. Soğuklar öyle kolay kolay ölmezdi.

"Cildi çatlamış," diye mırıldandım. Uzattığı küreği alıp babamı gömmek için annemin mezarını kazmaya koyuldum.

Babamı gömmek için annemin mezarını kazmaya başladım.

"Enfeksiyon," dedi daha çok teyit eder gibi.

"Evet." Soğuklar için yapılan bu virüsün etkisi bu şekilde oluyordu. Bağışıklık sistemleri çöküyor ve kurumuş gibi görünüyorlardı. Ciltlerinde belirginleşen damarlar gibi koyu renk çatlaklar oluşuyordu.

Küreği toprağa saplayıp ayağımla ittim, biraz toprak alıp kenara döktüm. Riva'yla birlikte aynı hareketi mezar çukurlaşana kadar tekrar ettik. Kahkaha atsam yadırganmazdı. Ayağımda topuklu ayakkabılarla, yanımda spor ayakkabılar giymiş bir Kraliçe'yle babamı gömmek için annemin mezarını kazıyordum. Her defasında daha hırsla sapladım küreği, benden aldıklarına doymayan toprağa. Nefes almak için duraksadığımda o hiç yorulmuş gibi bile görünmüyordu.

"Çok soğukkanlısın."

"Hayatta kalma içgüdüsü," dedi. "Bundan daha kötü şeyler yaptığım da oldu."

"Benim için gitgide merak uyandırıcı olmaya başlıyorsun."

"Dikkat et, küçük kuş," dedi bana doğru sırıtarak. "Erkekler bana hep böyle âşık olmaya başlar."

Gözlerimi devirip küreği yeniden toprağa sapladım.

"Bana bir mektup yazmış." Tekrar sapladım. "Ölümünden kimseye bahsetmememi ve yaşıyormuş gibi devam etmemi söylemiş."

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum," dedi.

"Bu mümkün mü, anlaşılır bir şekilde."

"Hayatta kalma dersleri kural bir, her şey zaten belli bir yere kadar gider ve sen de gittiği yere kadarını sürdürürsün. Yürürken değil, yol ilerlediğinde sonunu düşün. Yoksa sonunu hiç göremezsin."

"Her şeyini bana bırakmış. Onun için işleri idare etmekle onun yerine işleri yürütmek aynı şey değil!" Küreği sıkı sıkı kavradım. Olduğum yere çöküp *ben ne yaşıyorum*, diye düşünmeye koyuldum.

"Ağlayacaksan kenara geç," dedi.

Ters ters baktım.

Masmavi gözlerini devirdi.

"Zor bir durum, anlıyorum ama olan oldu, kazmayacaksan bana engel olma. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum."

"Mezarlıklardan korkuyor musun?" Bu beni neredeyse yine güldürecekti.

"Hayaletlerden hazzetmem."

"Dalga geçiyorsun."

Gözlerini çevirip yeniden bana baktı.

Dalga geçmiyordu.

Doğrulup yeniden kazmaya başladım.

"Ben yardım ederim," dedi ve sesinde bir sıcaklık hatta samimiyet duyduğuma emindim. "Babanın işleri konusunda. Dahil olmak istediğin kadar olursun."

"Bana neden yardım edesin?"

Gözlerini bu defa siniri bozulmuş gibi bana dikti.

"Gerçekten," dedim. "Birbirimizden nefret ediyoruz. Bana neden yardım edesin?"

"Senden nefret etmiyorum. Benim âşık olduğum bir adamı seviyorsun diye senden nefret etmem. Kraliçe olmak sadece taç giymek anlamına gelmez. Herkes acı çeker, acıyla baş edebildiğinde diğer insanlardan farklı olursun. Senden nefret etmek, Fetih'ten nefret etmek... Bunlar kolay duygular."

Benden asla kraliçe olmazdı. Şüphesiz.

"Daha önce beni öldürmeye çalıştın."

"Melek olduğumu söylemedim," diye mırıldandı. "Yapmam gereken neyse onu yaptım, yine onu yapıyorum ve yine onu yaparım." Küreği elinden bıraktı. "Bu kadarı yeter," dedi.

Ben de bıraktım.

Yeniden babamı kollarından tuttu, yeniden babamı ayaklarından tuttum. Çukur çok derin değildi, acısının asla sığmayacağı boşluğa onu bıraktık. Ne tuhaftı, hissettiklerini almayacak bir boşluğa bedenin kolayca sığıyordu. Kaşlarımı çatıp ona baktım. Bedeninin bir çukurun içinde ne kadar rahatsız göründüğüne. Ceketi sıyrılmıştı. Kravatı boynuna dolanmıştı. Saçları dağılmıştı. Kolu altında sıkış-

mıştı. Ve ağlamaya başladım. Babam oradaydı. Babamdı, bu çukura bıraktığım. Babamdı, öyle rahatsızca orada yatan.

"Bekle, lütfen," dedim Riva yeniden küreği eline aldığında. Çizmeleri ayağımdan çıkardım.

"Oraya inmeyeceksin, değil mi?" dedi bu çok ürkütücüymüş gibi.

"Babam o," diye fısıldadım. Dikkatle çukurun içine atladım. Ayaklarımın altındaki buz gibi toprağı hissetmek direncimi tamamen kırdı. Gözyaşları daha hızlı aktı. Başını düzelttim, kravatını çıkarıp bileğime sardım. Ceketini, yakalarını düzelttim. Kollarını düzelttim. İnsan öldüğünde bedeni çok ağırlaşıyordu. Ruhu çıkıp gitmesine rağmen çok ağırlaşıyordu. Ruh insanı terk ettiğinde geriye sadece bir et parçası kalıyordu.

Daracık alanda hıçkırığımı tutmak için dişlerimi sıktım. Ellerini kamının üzerinde birleştirdim. Saçlarını düzelttim. Başımı göğsüne yasladım.

Keşke söylemeseydim.

Keşke hiç sana söylemeseydim.

Keşke acımı seninle bölüşmek istemeseydim.

Keşke o acının içinde tek başıma boğulsaydım da böyle bir acıyla yüzleşmeseydim.

"Gel hadi," dedi Riva. Başımı kaldırdığımda bana elini uzattığını gördüm. Gözlerinde bir pus vardı. Elini tutup beni çekmesine izin verdim.

Dizlerim, ellerim titriyordu.

"Arkanı dön," dedi. "Uzaklaş sen biraz."

Neden bilmiyorum ama dediğini yaptım. Çizmeleri alarak ileri-deki ağaca doğru yürüyüp ona arkamı döndüm. Ellerimi gözlerime bastırıp ağlamaya koyuldum.

"Gidebiliriz," dedi, ben gözlerimi sıkı sıkı kapatmış içimden sayarken. Kaça kadar saydığımı bile bilmiyordum. Küreğin toprağın içine saplanırken nasıl bir ses çıkardığını biliyordum ama artık. Dişlerimi ne kadar sıktığımı, çenemin nasıl ağrıdığını biliyordum.

Dönüp baktım. Üzerine çiçekler bırakmıştı. Babamın annem için getirdiği çiçekleri toprağının üzerine bırakmıştı.

Mezar taşında ismi bile yazmıyordu. Kimse öldüğünü bilmiyordu. Kimse öldüğünü bilmeyecekti. Kimse onun mezarına gelmeyecek, kimse onun için çiçek getirmeyecekti. Kimse onun için gözyaşı dökmeyecek, kimse yasını tutmayacaktı.

Sadece ben vardım.

Bütün bu acılar için yine sadece ben vardım.

Mezarlığın çıkışına doğru ayaklarımı sürükleyerek yürüdüm. Peşimde kim bilir kaç tane hayalet vardı...

Ağacın altına park edilmiş siyah arabaya gitti. Kürekleri bagaja bıraktı. Sürücü koltuğuna geçti, yolcu koltuğuna oturdum. Arabayı çalıştırdı. Öylece gittik.

Öylece *gitti*.

"Beni burada bırakır mısın?" dedim orman yolunun başında. "Biraz yürümek istiyorum."

"Fetih'e mi gideceksin?"

Arabayı durdurdu.

"Evde istediğin kadar kal," dedim.

"Yarın yapılacak görüşmeleri ben hallederim," dedi.

Başımı salladım. Kapıyı kapattım. Araba yolda uzaklaşırken öylece yürümeye koyuldum. Ormanın içine girip tek başıma bu kahrolası kasabada yürümeye koyuldum. Acı yavaş yavaş yükseldi. Hislerin hepsi yavaş yavaş tırmandı üzerime. Ayak uçlarımdan yukarıya doğru çekildiler. Aklımın içinde kuytu bir odaya doluştular. Sancı çekmeye başladım. Kafamın içinde kaynar bir kazan varmış gibi... Saç diplerimi kavrayıp o ıstırabı çekip almaya çalıştım. Bir sürüydü. Çok kalabalıktı. Hepsi benimdi. Hepsi benim içimdeydi.

Bitmiyordu, dinmiyordu, azalmıyordu, iyileşmiyordu, sona ermiyordu.

Bir anda sadece hisler değil, herkes kafamın içine çullandı. Çok uzaktaki bir sesi duymak gibiydi. Hepsini görüyordum şimdi. Gözlerimi daha sıkı kapattım. Riva'nın arabanın içinde oluşunu, gözünden birkaç damla yaşın süzülüşünü izledim. Daha uzağa gittim. Fetih hâlâ bardaydı. Yankı karşısındaydı. Annesi orada değildi. Konuşmuyorlardı. Fetih öylece duvara bakıyordu. Yankı, üzgün bir şekilde ona bakıyordu. O odadan çıkıp merdivenlere gittim. Pars, barın önünde sigarasını içiyordu. Daha da uzağa gittim. Meyra, evde tek başına televizyon seyrederken acı çekiyordu. Biraz daha uzağa gittim. Gazel, Bulvar'da onlarca Gölgenin önünde buna devam edemeyeceklerini haykırıyordu. Daha da uzağa gittim. Akademi'nin içindeydim. Armi soğuk yatağında tek başına uzanıyordu. Avluda, beni terk ettikleri o yerde dolandım. Bir ruh gibi oradan oraya savruldum. Armoni bir pencerenin önündeydi, sadece yüzünden değil, varlığından bile ketum bir mutsuzluk akıyordu. Sonra ona gittim. Pamir, yatağında, ona aldığım ilk oyuncağa sarılmış uyuyordu. Onu görünce her şey yüzüme çarptı. Hepsi buradaydı. Şimdi hepsini, bu kasabadaki herkesi, her yeri, her şeyi hissediyordum. Hepsine ulaşıyordum.

Daha büyük bir güce doğru çekildim. Beyaz, gözlerimi yakan bir ışıkla yeniden buz sarkıtlarının erimeye yüz tuttuğu o mağaranın önündeydim.

"Durmuyorsun," dedi İsis katı bir sesle.

"Sen durmuyorsun!" diye bağırdım.

"Babanın ölümünün suçlusu ben değilim."

"Bütün bunların suçlusu sensin!"

"İlerledin..." dedi memnuniyetsiz bir şekilde. "İlk kez biri herkese ulaştı."

"Senin zamanın tükeniyor, benim acım tükenmek bilmiyor," diye güldüm. "Zamanın her şeyin ilacı olduğu safsatası bir saçmalık sadece." Kimsenin bilmediği bir bilmecenin cevabını çözmüştüm. "Zaman acıyı besler, acı zamanla büyür. Bu yüzden ben durmuyorum. Bu yüzden ben durmayacağım. Buradan kurtulacağım."

"Erken konuşuyorsun," dedi.

Ona doğru bir hamle yaptım. Ve ilk kez ona doğru bir hamle yapabildim. Beni çekip aldığı bu anlarda hiçbir zaman kımıldayamazdım ama bu defa ona doğru birkaç adım attım. O birkaç adım onu korkutmaya yetti. Bir sarsıntı, başka bir çatırdama daha boy gösterdi. Küçük bir boşluk. Onun zihnine bir sızıntı. *Şimdi,* diye düşündüm. *Şimdi yapabilirim.* Ona saldırdım. Hissettiğim her şeyle ona saldırdım. Beni geriye savurdu, bunu yaparken hiddetliydi. Bunu yaparken yüzündeki her şey yerle bir olmuştu, intikam için kıvranıyordu.

Gözlerimi açtım. Soluk soluğa kalmıştım, dudaklarımda hissettiğim bir şeyle elimi burnuma götürdüm. Akan koyu kırmızı kan parmaklarıma bulaştı. Yerden destek alarak ayağa kalktım. Zorlukla ilerlemeyi sürdürdüm. Öfke ve acı el ele verdiğinde neler yapılabilir görecektik. Ya zaman benim yaralarımı saracaktı ya da benim acılarım zamanın içine dağılacaktı.

Fetih'in evine vardığımda ışıklar hâlâ yanmıyordu. Hâlâ barda olmalıydı. Telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum. Onu bir noktada düşürmüş olmalıydım. Nefes alıp gözlerimi kilide odakladım. Bir saniyemi bile almadı. Kapı açıldı, içeriye girip ardımdan kapattım. Karanlığın içinde banyoya yürüdüm. Kıyafetlerimden kurtuldum. Kendimi sıcak suyun içinde temizledim. Üzerime rastgele bir şeyler geçirip yatağın içine girdim.

Kapı sesini duyduğumda ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Zaman algımı kapatmıştım. Kırpmadığım gözlerle sadece dışarıya bakıyordum.

"Maya," diye seslendi içeriden.

"Buradayım."

Koridordaki aceleci adımlarını ve sonra yatak odasının kapısının açılışını duydum. Işığı yakmadan yatağa geldi.

"Çok üzgünüm, güzelim." Sesinde hem bir şok vardı hem de ne yapacağını bilmediği zaman aldığı o hal vardı.

"Ben de." Ona doğru yaslandım. "Nasıl öğrendin?"

"Telefonunu arabada düşürmüşsün, Riva söyledi."

"Her şeyi anlattı mı?"

Kolunu etrafıma sardı. "Sanırım."

"Babamı annemin mezarına gömdüm," dedim. "Fetih, bu çok saçma değil mi?"

"Çok saçma güzelim."

"Ona söylememeliydim."

"Bilmeye hakkı vardı," dedi. "Hakkı olduğunu biliyorsun. Hayatını bir yalanın peşinde tüketti zaten. Bunu bitirmeye hakkı vardı."

"Ona kızmak istiyorum ama kızamıyorum, biliyor musun?" dedim. "Yaptığı şeyi, neden yaptığını, neden yapması gerektiğini anlıyorum."

"Öyle söyleme," dedi. "Lütfen."

"Ama öyle," diye iç geçirdim. "Sen olmasaydın..."

Yanıma uzanıp beni iyice kendisine çekti. "Buradayım," dedi. "Ben buradayım. Öyle söyleme. Bunu düşünmek istemiyorum. Sen buradasın. İkimiz de buradayız."

Boynumun etrafından sardığı kolunu tuttum. Herkesin teker teker yol arkadaşını kaybedişini düşündüm. *Biz buradayız.*

"Sadece biz buradayız."

Ve yakında çıkacağız. Çok yakında bizi kurtaracağım. Bunun bizim başımıza gelmesine izin vermeyeceğim. Biz burada olacağız. Biz hep bu yolda yan yana olacağız. O yola kaç tane köprü kurmam gerektiği umurumda değil ama ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Sadece sen kaldın.

Yüzümü göğsüne yasladım, bacaklarımı bacaklarına doladım, kollarımı etrafına kenetledim.

"Sen hep ol," dedim ihtiyaçla. "Sen hep ol, Kumral."

Onunki bir emirdi. "Sen hep ol, Maya."

18. BÖLÜM: CEVAPSIZ ÇAĞRILAR

Babamı daha önce de kaybetmiştim, belki de daha önce uzun yıllar yasını tuttuğum için o kadar çok gözyaşı dökmüyordum. Daha önce de öldüğünü sanmıştım. Sonra bir Soğuk olarak karşıma çıkmıştı ve ben onu bir kez daha kaybetmiştim. Sonra güce düşkünlüğünü görüp bir kez daha kaybetmiştim. Ama annemi kaybettiğimi görmek -ki bu ölümden daha büyük bir eksiklikti, babamın kaybını daha gerçek hale getirmişti. Bu yüzden elimdeki telefonla bugün üçüncü kez Armoni'nin numarasını çevirmiş ama yine yanıt alamamıştım.

Aramalarımı da tıpkı mesajlarım gibi, tıpkı varlığım gibi görmezden geliyordu.

"Pamir'i istiyorum, Fetih," dedim kararlılıkla. "Kız kardeşimi istiyorum." Biri beni istemediğini açıkça ifade ediyordu ama birinin hâlâ beni sevdiğini umuyordum ve beni sevdiğini unutmadan ona yeniden sarılabilmek istiyordum.

"Bunu konuştuk," dedi derin bir nefes alarak bilgisayarın başından. "Şimdi olmaz, Maya."

"Neden," diye direttim cevabını bile bile. "Onlardan korkmuyorum."

"Hayatının en büyük savaşını vermeye hazırlanıyorsun bebeğim." Bilgisayarın kapağını kapatıp yanına oturmam için kanepeyi işaret etti. Bıkkın bir nefes verip yanına oturdum. "Başka bir savaşa ihtiyacın yok. Buradan çıkmaya çalışıyoruz. Pamir'i şimdi yanına alırsan onu kendi savaşına çekmiş olacaksın. Orada güvende ve Akademi seni rahatsız etmiyor."

Bacaklarımı, koltuğun üzerinde kendime çekip kolumu onun kolunun altından geçirerek başımı omzuna yasladım. Yanağımı omzuna sürttüm. Nefes aldım. Kokusu içime çektim. Başını başımın üzerine yaslayıp diğer eliyle elimin üzerini okşadı.

"Az kaldı..." dedi.

Gözlerim pencereden dışarıya kaydı. Hava yine kapalıydı. Hava son günlerde bir hayli dengesizdi. Bir açılıyor, bir kapanıyordu. Kasaba sessizdi. Bu olağan bir sessizlik değildi. Neredeyse hiç hareket yoktu. Kimse bir şey anlamıyorsa da bir şey seziyordu ya da İsis sandığımdan daha çok zayıflamıştı ve iplerini yeterince oynatamıyordu.

"Ya beni unutursa..." diye fısıldadım kaşlarımı kasvetli bulutlardan çekmeden. "Ya ailemden geriye kimse kalmazsa?"

"Seni unutmak o kadar kolay mı sanıyorsun?"

Beni unutmanın ne kadar kolay olduğunu çok iyi biliyorum.

"Değil mi?" diye sordum beni teselli etmesi için.

"İmkânsız." Saçlarımın üzerinden öptü. Ona inanmak her zaman çok kolaydı. Bu yüzden sormuştum, beni ikna etsin diye, teselli etsin diye.

"Sen benim korkularımın üzerine de bir perde çekiyorsun." Başımı çevirip çok sevdiğim gözlerine baktım.

"Hadi giyin artık, partiyi kaçırmak istemezsin." Bıyık altından güldü.

"İstemem..." Gözlerimi devirdim. Ayaklarımı sarkıtıp giyinmek için onun odasına girdim. Riva, dikkat çekmemek için babamın evinde bir davet vermeye karar vermişti. Fetih onunla aynı fikirdeydi. Bunun hâlâ bir güç oyunu olduğunu bana uzun uzun anlatması isteksizliğimi değiştirmese de nihayetinde teslim olmuştum. Oraya gidip Amelya Efnancılık oynayacak ve herkesin gözünü korkutması için Kraliçe'ye yardım edecektim. İnsanlar babamı ve neden ortada olmadığını merak etmekle kalmıyor, bunu sorguluyorlardı. Onun bir mezarın içinde yattığını söylediğimiz an herkes başımıza üşüşecek ve yeni bir kral seçmek isteyeceklerdi. Riva başka bir evlilik daha yapmak istemiyordu ama tahttan inmek de istemiyordu. Fetih de kraliyet gücünün bizden başkasına geçmesini istemiyordu çünkü kasabada pek sevenimiz kalmamıştı. Tahta geçecek kişinin muhtemel ilk işi beni ve dolayısıyla onu alaşağı etmek olacaktı. Özellikle Akademi'nin biraz daha güçlenmesine müsaade edemezdik.

Yüzümdeki isteksizliği kapatması için iddialı bir renk seçtim. Kırmızı, ince askılı saten elbise kalçamın bir karış altına kadar uza-

nıyordu. Ten rengi, ince şeritli topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdim. Saçlarımı dalgalandırıp yok denecek kadar az makyaj yaptım. Elbisenin rengi yeterince gösterişliydi. Üzerime Fetih'in bana oldukça bol gelen ve elbisenin boyu kadar uzun olan deri ceketini giyip salona döndüm.

"Hazırım," dedim.

Oturduğu yerden sadece başını bana doğru çevirdi, karamel gözleri baştan aşağı üzerimde dolaştı ve bir anlığına bana çok uygunsuz bir şey giymişim gibi hissettirdi. Ağırlığımı bir bacağıma verip ellerimi önümde, çantanın küçük kulpunda kenetledim. On dakika önce orada onunla oturuyordum ve bu dünyanın en normal anıydı ama şimdi bana bakıyordu ve onu ilk kez görmüşüm gibi kanımın kaynamasına neden oluyordu. Allık sürmemiştim ama yanaklarımın kızardığına emindim.

"Buradan çıkmayı en çok neden istiyorum, biliyor musun?" Bilgisayarını kapatıp yavaşça sehpanın üzerine bırakıp ağır hareketlerle ayağa kalktı.

"Neden?" Benim aklımda yüzlerce iyi sebep vardı ama yine de söyleyeceği şeye karşılık büyük bir merak duymuştum.

"Ne zaman seni bir yatağa yatırmak istesem bir yere yetişmek zorunda oluyoruz ve bu hayati önem taşıyor." Bana doğru yürürken bunu bu kadar kolay ve sakin bir şekilde söylemesi benim nefes alışverişimi zorlaştırıyordu. Biraz önce yanaklarımın kızardığını hissediyordum ama şimdi bütün bedenimin elbiseyle aynı rengi taşıdığına emindim.

"Aklıma bu gelmemişti." Yutkundum.

Ellerini cebine koyup karşımda dikildi, yukarıdan bana bakarken küstah bir gülümseme takındı. "Senin aklında ne vardı?"

Tekrar yutkundum.

"Efendim?"

Biraz daha güldü.

"Aklında ne vardı?" diye tekrar etti sorusunu boğuk bir sesle.

"Bilmiyorum."

Göğsünden hırıltılı bir gülümseme yükselirken yere bakıyordu. Başını kaldırdığında kalbimin ritmini değiştiren gamzesi sol yanağından bana göz kırptı. Bir elini cebinden çıkarıp alnını kaşıdı.

"O kadar da geç kalmayız," dedi.

"Ne?"

Başka bir dilde konuşmaya başladığını düşündüm. Bana bir keresinde, birkaç tane yabancı dil bildiğini ve oldukça akıcı konuşabildiğini çünkü çocukken çok kapsamlı bir eğitimi olduğunu anlatmıştı. Sanırım bildiği dilleri de söylemişti ama şu an hatırlayamıyordum.

Soğuk parmakları çeneme dokununca ayak parmaklarımdan itibaren bir irkilme yaşadım. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Birbirimize çok sık dokunuyorduk ama her zaman bu şekilde elektrik çarpmış gibi hissetmiyordum. Ona dokunmak çok kolay ve çok konforluydu ama şu an parmağının ucunda yasak bir elma gibi dalımdan koparılmayı bekliyordum. Diliyordum.

Çenemden tutup başımı kendisine doğru kaldırdı, gözlerini gözlerimden bir saniye dahi ayırmadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir saniyem daha olmasını, nefes almayı umuyordum ama gözlerimi kapattım ve her defasında beni yerle bir eden öpücüğünün keyfini çıkarmaya koyuldum. Bir saniyeliğine ellerini hissettim sonra sırtım kesinlikle onun soğukluğuyla kıyaslanmayacak duvarı hissetti. Parmakları sağ bacağımın üzerinde, elbisenin eteğinin hemen ucundaydı ve çıplak baldırımda dolaşıyordu. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

"Dikkatimi." Geri çekildim ama bir saniye bile sürmedi, dudakları yeniden üzerimdeydi. "Dağıtıyorsun." Tekrar.

"Güzel," dedi. "Amacım oydu güzelim."

Salonun loş ışığının altında kalbimin teklediğini sezdim. Buz gibi bir beklenti bedenimin her yanında kol gezmeye başladı. Diğer eli elbisenin üzerinden belimi, göğsümün hemen altında, çok kritik bir yerden kavradı. Nefes alma güdüsüyle parmak uçlarımda yükseldim. Bende ritim bozukluğuna neden oluyordu.

Geriye çekildiğinde soluk soluğa kalmıştım. Yüzünde tatmin olmuş, yarım bir gülümseme vardı. Gözlerimi ondan çekip nefesimi düzenlemeye çalıştım. Karnımdaki karıncalanma ve bütün bedenimde hissettiğim beklenti, benim için alışması kolay bir durum değildi.

"Bana bunu neden yapıyorsun!" diye sordum biraz sinirle.

"Ne yapıyorum?"

"Çok iyi biliyorsun."

"Anlat bana."

"Fetih!"

"Maya..."

Derin bir nefes alıp vermeye çalıştım. Gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm. Hâlâ aynı gülümseme ve dipsiz bir kuyu gibi derin bakışlar... Gözleriyle bile yeniden soluğumun kesilmesine neden oluyordu. Nasıl üzerimde bu kadar etki sahibi olabilirdi? Daha nasıl bedenimi ona doğru gitmek için kıvrandırabilirdi? Çok yakışıklıydı. Yine beyaz gömleklerden birini giymişti ve dünyadaki en güzel şey gibi görünüyordu. Gözlerimi dudaklarından almakta bile zorluk çekiyordum.

"İyi misin?" diye sordu eğlendiğini gizleme gereği duymadan.

"Çıkalım." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Geç kalıyoruz."

Olduğu yerde yan dönüp önden geçmem için eliyle boşluğu işaret etti. Hareket etmeden önce birkaç saniyeye daha ihtiyaç duydum. Çantamın kulpunu daha sıkı kavrayarak küçük adımlarla yürümeyi başardım ama tam yanından geçerken ağacın arkasından gözetlediği avının üzerine atlayan yabani bir hayvan gibi beni yakaladı. Sadece elini her zaman yaptığı gibi belime yerleştirdi ama ben gerçekten avlanmış gibi hissettim. Etkisi uzun süreliydi. Parmaklarının dokunuşu bile yeniden tüylerimi ürpertmeye yetti.

Kapıdan çıkarken elinden kasıtlı bir şekilde kurtulmam, arkamdan kıkırdamasına neden oldu, kahrolası sesinin bile bu kadar güzel ve boğucu gelmesine inanamayarak arabaya bindim. O arabayı çalıştırırken başımı telefonuma eğdim çünkü araba kullanma şeklini çok seviyordum ve şu an bunu seyredersem üzerine atlayacakmış gibi hissediyordum.

Biraz önce ona mı yabani hayvan diyordum ben...

Tamamen sinirle mesaj kısmını açtım ve "Bir şey soracağım ama biraz utanıyorum, biraz da korkuyorum," yazdım Pars'a.

"Ne oldu?" Çok çabuk cevap vermişti.

"Özel. Ama gülmeyeceğine söz ver. Dalga da geçmeyeceksin. Unutacaksın hemen. Başka kime sorabilirim bilmiyorum."

"Büyük bir şey geliyor."

"Pars! Lütfen."

"Tamam, söyle."

"Ama söz ver alay etmek yok. Gülmek yok. Herhangi birine bahsetmek asla yok."

"Sözüm söz."

"Bir kadın bir erkeği nasıl etkileyebilir?"

"Bebeğim bence sen Fetih'i etkileme kısmında çok yol kat ettin."

"Hayır. Öyle değil. Yani... Fiziksel olarak."

"Ne? HAHAHAHHAHAHAHHAHAHAHHAHA."

"SÖZ VERMİŞTİN!!!!"

"DALGA MI GEÇİYORSUN? ONU TAHRİK ETMEYE Mİ ÇALIŞIYORSUN?"

"YA HAYIR! OFF!! TAMAM UNUT, HİÇ SORMADIM."

"HAYIR, HAYIR, SÖYLE!"

"Sadece beni kızdırdı ve nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Onunla sevişmek istiyorsan bilgin olsun, dünden razıdır, bir şey yapmana gerek yok."

"Hayır. Sadece etkilemek istiyorum. Off."

"Tamam. Neredesiniz?"

"Arabada, davete geliyoruz."

"Güzel. Üzerinde ne var?"

"Ne olacak? Elbise, ayakkabı işte."

"Topuklu ayakkabılar mı?"

"Evet."

"Güzel. Ayaklarını onun üzerine at."

"Ne?"

"Dediğimi yap."

"Emin misin? Bu çok aptalca."

"Erkekler aptaldır. Yap dediğimi."

"Tamam."

"Detayları anlatacaksın bak."

"Off. Sus."

Belli etmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Elimle ceketin yakasını geriye doğru ittim. Onu etkilemeye çalışıyordum ama etkilenen yine ben olmuştum. Mümkünmüş gibi içerisi daha da sıcak oldu aniden. Biraz camı açtığımda gözleri bana kaydı ama bir şey demedi. Gittikçe komik bir hale düşüyordum.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" diye sordu.

Dudaklarımı ıslatıp zaman kazanmak için emniyet kemerini çözüp ön panele eğildim. Güzel bir şarkı arıyormuş gibi müzik sistemini kurcaladım ve saçma sapan bir tanesinde karar kıldım.

"Arkadaşlarla." Gözlerim kendi ayaklarımla onun dizleri üzerinde gidip geliyordu. Pars'ın böyle bir durumda benimle dalga geçiyor olma ihtimalini düşündüm, aslında epey yüksekti ama aptal olduğum için ona güvendim ve rezil olmamayı umarak dizlerimi kendime doğru çekip bacaklarımı onun dizlerinin üzerine attım. Sırtımı pencere tarafına yaslayıp başımı yeniden telefona eğdim ve mesaj yazıyormuşum gibi davrandım.

Hafifçe öksürdüğünü işitince gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Telefonun üzerinden çaktırmadan ona bakmaya çalıştım. Kısılan gözleri çıplak bacaklarımla yol arasında gidip geldi.

Kim o arkadaşlar, diye sormadı.

Dikkati dağıldı. Direksiyonu tek eline alıp dirseğini cama yasladı, çenesini parmaklarının arasına aldı.

"Rahatsız mı oldun?" Ayağımı çekmeden diğer ayağımın üzerinde çaprazlarken güldüm.

Gözlerini kısarak bir an bana baktı. Ne yaptığımı anlamıştı, elbette. Bakışlarında neredeyse yanmaya başlayan alevleri görecektim.

Bana baktı, oldukça rahat ve neredeyse kazanmış görünüyordum. Dudaklarımda küçük bir gülümseme bile vardı. Karşıya baktı, yolu ve ne kadar kaldığını hesaplamaya çalışır gibiydi. Başını iki yana sallayıp önüne döndü.

"Yoo." Güldü. Biraz daha gaza bastı, araba öne doğru savrularak hızlandı. Boşta olan eli bileğimin üzerine dokundu, baş parmağı ayakkabının sardığı bileğimi okşadı. Diğer parmağını bileğimin arkasına bastırdı. Başımı cama yaslayıp yenilgimi kabul ettim. Konuşabilecek halde olsam ona arabayı durdurmasını söylerdim ama ikimiz de bunu yapamayacağımı biliyorduk. Gözlerimi telefona çevirdim, tek bir dokunuşla yine kıvranan ben olmuştum. Ama en azından bu defa karşılıklıydı.

Araba durduğunda etrafıma baktım, yine arka kapıya yanaşmıştık. Burada korumalar dışında kimse yoktu, konuklar ön kapıyı kullanmak zorundaydı. Ayaklarımı çekmek için bir hamlede bulundum ama bileğimi sıkı sıkı tuttu. Gözlerim onun hâlâ kaynayan karamel gözlerine döndü. Araba durunca ışıklar kararmıştı ve karanlık ilk kez bu kadar alev alev yanıyordu. Diğer eliyle bileğimi altından destekleyip hafifçe kaldırdı, dudaklarını bacağıma dokundurduğunda titreyerek gözlerimi kapattım.

"O kadar uzun kalmayacağız, haberin olsun," dedi.

Gözlerimi açtım, dudaklarımı birbirine bastırmış şekilde başımı salladım. Bileğimi serbest bıraktı, ayaklarımı kendime çekip nedense toparlanma ihtiyacı hissettim. Kapısını açarken derin bir nefes aldığını işittim. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp soluğumu düzenledim.

Benim kapımı açtı, ben çıkmadan parmakları benim parmaklarıma kenetlendi. Ne kadar sıcak olduğunu hissettiğine bir şüphe yoktu ama bir şey söylemedi. Onun soğukkanlılığını paylaştığımı umarak yanında yürüdüm ama etrafımızda bir elektrik çemberi olduğuna hemen hemen emindim.

Henüz kimse gelmemişti. Ev sahiplerinden biri olduğum için ve babamın temsilcisi olduğum için benim de herkesten önce burada bulunmam gerekiyordu. Neyse ki geç kalmamıştık.

Riva, babamın kimsenin girmesine izin vermediği beyaz güllerle çevrili ön bahçeyi düzenlemişti. Bildiklerimi bilmesem bu beni rahatsız ederdi ama Miray Efnan bu saygının hiçbir zerresini hak etmiyordu, bu yüzden bununla ilgili bir yorum yapmadım. Salonda Tan ve Riva dışında kimse yoktu. Çalışanlar bahçe kapısından girip çıkıyordu ama bir heykel kadar sessizlerdi. Salona girdiğimde Kutay'ın da orada olduğunu fark ettim, içki şişelerinin olduğu köşede kendisine bir şey dolduruyordu. Beni görünce gülümsedi ama Fetih'i görünce gülümsemesi silindi. Onunla yüzleşme fırsatımız olmamıştı ama söyleyecek bir şeyim olmadığı için bunu dert edinmiyordum. Herkes gibi o da benimle konuşmak ve tarafımda olduğu yalanını söylemek istiyordu.

"İyi akşamlar," dedi Fetih, benim bir şey söylemeyeceğimi fark edince. Söylemem gerektiğine inanmıyordum. Riva'yla aramız kötü olmasa da arkadaş değildik.

"İçecek bir şeyler ister misiniz?" diye sordu Tan.

"Olur," dedi Fetih.

"İstemem," dedim.

Bu duvarların arasında olmak bile yetmişti, Fetih'in yarattığı o güvenlik alanının dışındaydım yine. Karanlık, bildiğim kötücül karanlık haline geldi. İçimdeki iyi niyetli düşünceler hemen saf değiştirdi. Sadece korunma içgüdüsü omurgama dolandı. Gözlerim tetikte bir şekilde dolaştı etrafta. Yeşil Yol yeniden köşeye sıkıştırdı beni.

"Fetih," diye seslendi Riva ama en azından bu gece benim sinirimi tepeme çıkaracak bir tavrı yoktu. Her zamanki güzel elbisesinin içinde bu defa gülmüyor, ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Parmaklarımı elinin içinden çektim.

"Ben bahçede olacağım," dedim.

"İyi misin?"

Başımı salladım. Bu anlara alışmıştık, ikimiz de rahatsız oluyorduk ama ikimiz de yapmamız gereken şeyleri yapmaya devam ediyorduk. O, bu konuda tartışmasız şekilde daha iyiydi ve ben de elimden geleni yapıyordum. Şu anda burada olmama gerek yoktu, bu yüzden onları arkada bırakıp davet alanına çıktım.

Bu beyaz gülleri, bu kasabanın şartlarında nasıl bu kadar canlı tuttuğunu hep merak etmiştim. Çok güzel bir bahçeydi. Benim için birinin bazı çiçeklere böyle davranmasını isterdim, benim üzerime titrer gibi titremesini. Saçlarımı okşar gibi yapraklarını silmesini. Dikenlerine rağmen sevmekten vazgeçmemesini. Büyük sevgiler beni bu yüzden bu denli korkutuyordu. Bu muazzam bahçeye bakıp gördüğüm tek şey aldatmacaydı. Yalnızlıktı. Yalanların dikenler olduğunu düşünürdü çoğu insan ama bana kalırsa asıl o yumuşacık, pürüzsüz yapraklar yalanlardı. Yanılsamalardı. Dikenler batacağını gizlemiyordu, uyarıyordu dikkat etmen için. Ama yaprakların içinden ne çıkacağını asla bilemezdin. Birini sevdiğin zaman sana ne yapacağını bilemediğin gibi.

Güzel bir müzik kulağımın kıyısında ruhumu okşadı. Bir daha babamın bu güllere bakamayacağını fark etmek, o müzikten daha yüksek sesliydi. *Bunca zaman onlara bakıp büyüttün ama bir daha yüzlerce gülden hiçbirinin yaprağına dokunamayacak, onları asla koklayamayacaksın.* Büyük sevilmeler beni bu yüzden bu denli korkutuyordu.

Konuklar gelmeye başladığında Tan bana seslendi, Riva'nın yanındaki yerimi aldım, suratıma abuk sabuk bir gülümseme yerleştirip onları karşıladım. Riva saygıları kabul ederken ben, sorgulayıcı bakışlar altında bunun daha ne kadar süreceğini merak eden insanlara her şey yolunda ve her şey normalmiş gibi davrandım. Babam hâlâ üst katta odasında, pencerenin önündeki koltuğunda oturuyormuş gibi davrandım. Babam hiç ölmemiş gibi davrandım.

Hükümdarların gelişi hepimiz için beklenmedik olmuştu. Kasabaya indiklerini biliyordum, Fetih bu konu hakkında konuşmuyordu ama ne istediklerini biliyorduk. Devam etmemi istiyorlardı. Onları buradan çıkarmamı istiyorlardı. Beynimin içinde biraz daha dolaşmak istiyorlardı.

Riva, Anne Yargıcı'ya gülümsediğinde gözlerimi devirmemek için tepsilerin birinden kaptığım şampanyayı kafama diktim. Yankı Saruhan'ı böyle davetlerde görmeye alışkındım ama Hükümdarlar-

dan başka gelen olması herkes için şaşırtıcıydı. Bunun tek iyi yanı diğerlerinin onlardan çekindiği için beni rahat bırakmaları olmuştu. Hiç kimse onların aslında kendilerine ne yaptığını bilmiyordu, bir zihnin içinde yaşadıklarından ve bunun tek sorumlusunun saygı duydukları ve çekindikleri bu insanlar olduğunu bilmiyordu. Onları yaratıcıları sanıyorlardı. Büyük salgının tedavisini bulan ilahlar olduklarını düşünüyorlardı. Nasıl bir şeytan olduklarından habersizlerdi. Ama bilseler ne değişirdi, emin değildim. Bu kasabada insanların güç uğruna neleri görmezden geldiğini, bir gün daha yaşamak için nelere boyun eğdiklerine çok sık şahit olmuştum.

"Sen de onlardan nefret ediyorsun." Yeni bir kadeh şampanya almak için yanaştığım masada hemen yanımda duruyordu. Gölgelerin Lideri Gazel'i tanımak için başımı kaldırıp yüzüne bakmama gerek yoktu ya da kimden bahsettiğini anlamak için.

Boş kadehimi dolu olan bir taneyle değiştirip yavaş yavaş döndüm, tam da tahmin ettiğim gibi Riva'nın masasında yanında duran Hükümdarlara bakıyordu. Bilmediğim bir nedenden dolayı Fetih de oradaydı.

"Nefret büyük bir kelime," diye mırıldandım. "Ama onlara bayılmadığım bir sır değil." Öte yandan Gazel, her fırsatta onlara olan kinini dile getirmekten çekinmiyordu. Gölgeler biraz böyleydi, çekinceleri ya da korkuları yoktu. Belki de onları bu yüzden biraz olsun seviyordum.

"İnsanların arasında bir tanrı gibi dolaşıyorlar," dedi.

"Önlerinde eğilen olmasa kimse bir efendi olduğunu iddia edemezdi." Kadehimi ona doğru kaldırıp gülümsedim. Ne demek istediğimi anlayınca yüzünü astı. Zincirini kendi elleriyle uzatanlar, kölelikten şikâyet ediyordu.

Tüm bu nefret ettiğimiz insanlar, sistem, duygular hatta... Sahip olmak isteyenleri olmasa bir anlam ifade etmezdi. Yönetebilecekleri insanlar olmasa kimse tahtta çıkamazdı. İnsanlar her şeye bu kadar kolay teslim olup sonra da hayatı yaşamak için muhtaç kaldıkları bu insanlardan rahatsızlık duyuyorlardı. İlk önce önlerinde eğiliyor

sonra da eğilmek zorunda olduklarından şikâyet ediyorlardı. Onları tahtta çıkmaları için destekliyor sonra da tahtta oturdukları için yakınıyorlardı. Çok seviyor sonra da hayal kırıklığına uğradıkları için acı çekiyorlardı. Çok seviyor sonra da yeterince sevilmedikleri için ahkâm kesiyorlardı.

Riva, Hükümdarları aldığı için ben de isteksiz bir şekilde Koruyucuların masasına ilerledim ve en sahte gülümsememle "İyi geceler," dedim. "Herkes eğleniyor mu?"

Akademi'nin Koruyucuları ve Soğukların Koruyucuları bu gece aynı masanın etrafında toplanmıştı. Bunun çok da hayra alamet olmadığını biliyordum ama kimsenin sandığı kadar bir önemi yoktu. Muhtemelen babamın yokluğu kafalarını kurcalıyordu, keşke şimdi onlara asıl yok olanın bu kasaba olduğunu söyleyebilsem ve yüzlerindeki ifadeyi görebilseydim.

"Emsal Bey davete katılmıyor mu?" diye sordu Atlas.

"Yoksa sizi memnun edemiyor muyuz?" Alınmış gibi dudağımı büktüm. "Babam daha önemli işleriyle ilgileniyor. Bilirsiniz, her zaman çalışmayı eğlenceye tercih etmiştir." Sonra ağzımdan kaçırmış gibi dilimi ısırdım ki bu tam da planladığımız gibi onların birbirine bakmasına neden oldu. Riva'ya bu fikri ben vermiştim, herkes babamı soruyordu ve ilk başta dinlendiğini söylüyorduk ama onlara bir iş çeviriyormuş gibi davranırsak korkacak ve bunun peşine düşeceklerdi. Olmayan bir şeyi sonsuza kadar aramalarında bizim için bir sakınca yoktu. Fetih bunu çok mantıklı bulmuştu ve Kraliçe de ilk kez etkilenmiş görünüyordu. Bu görev herkesin tecrübesiz gördüğü bana düşmüştü, ağzımdan kaçırmış gibi yapacak ve sonrasında dedikoduların yayılmasına izin verecektik. İşte olmuştu. İşte bu kadar basitti.

"Akademi'de her şey yolunda mı?" Paniklemiş gibi hızlıca sormayı başardım. Diğer kardeş Aras, şüpheci bir tavırla başını salladı. Soğukların tarafında Kayra vardı, benim imam onun gülümsemesine neden oldu. Güç hâlâ bizim tarafımızdaydı. Soğukların. Bizim.

"Bayan Armi yok mu?" diye sordum bu defa. Bunu gerçekten merak ettiğimi itiraf etmeliydim. Armoni'nin de gelmesini bekliyor-

dum ama ikisi de ortalıkta yoktu. Telefonlarıma yanıt vermediği için bundan kaçındığını düşünebilirdim ama bu Armi'nin neden burada olmadığını açıklamıyordu.

"Gece uzun," dedi Atlas. "Güzel davet."

"Onu doğru söylediniz." Gözlerimi kısarak gülümsememi daha rahatsız edici bir şekle soktum. Elmacık kemiklerimin bile buruştuğunu hissediyordum. Hepsi bir şekilde rol yaptığımın bilincindeydi ama böyle anlarda önemli olan şüphe tohumlarıydı ve hangi konuda yalan söylediğimdi. Bu da onları bir süre daha oyalamaya yeterdi.

Yankı'yla göz göze gelince ve istek dolu gülümsemesini de görünce sahte gülümsemem hızla soldu. Bu Atlas'ın gözünden kaçmamıştı. Yeniden gülümsememi takınsam da bir şeylerin yolunda olmadığını anlaması güç değildi.

"Kraliçe'yle aranız nasıl?" diye sordu bir şey yakalamış gibi. Aptal, hiçbir fikri yoktu.

"Riva'yla mı?" Kadehimden yumuşak bir yudum içtim. "Oldukça iyi."

"Gönül ilişkileri kadınların arasında sorunlara yol açar."

"Daha neler, lisede miyiz?" Özgüvenli bir şekilde gülümsemeyi başardım. Onunla birlikte mezar kazmak nefretimi törpülemişti ama orada, Fetih'in yanında durup annesiyle sohbet etmesi canımı sıkmıyor değildi. Eminim epey hoşuna gidiyordur. Daha tuhaf bulduğum durumsa Anne Yargıcı'nın Kraliçe'yle konuşurken daha önce görmediğim kadar rahat ve keyifli olmasıydı. Yakut'un da ondan geri kalır yanı yoktu. Riva'nın Hükümdarlarla ilişkisi sandığımdan daha sıkı fıkıydı anlaşılan. Ne hoş, benden tiksiniyorlardı.

"Merhaba, Maya." Arkamda duyduğum sesle yüzümdeki gülümsemeyi korumak güçleşti ama bu defa koyuvermedim.

"Kutay," dedim topuklarımın üzerinde dönerek. "Nasılsın?"

"Dans eder miyiz diye soracaktım?" Küçük yeşil gözleri ışık saçıyordu adeta. Zihnine minicik bir dokunuşum, o ışıkları sonsuza kadar söndürürdü ama uzattığı elinin içine parmaklarımın ucuyla dokundum.

"Elbette."

Sinsi herif. Herkesin içinde reddedemeyeceğimi çok iyi biliyordu. Masaların arasındaki boşluğa doğru eliyle işaret etti. Başımı yana yatırıp birkaç adımda boşluğa ulaştım. Derin bir nefes alıp arzu ettiğimden daha az bir mesafede elimi avuç içine bıraktım.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Tahmin edemeyeceğin kadar iyi. Ya sen?"

Başka yöne bakarak güldü. Rahatsızlığımın tamamıyla farkındaydı ama bu onu durduracak değildi. Bakalım onca insan arasında bu beyefendinin derdi neydi...

"Ayaz Tolunay yerine atandım," dedi.

"Hım hı."

"Ayaz Tolunay'ı sen öldürdün."

Gözlerim ona döndü. Uyarıcıydı. Ağzından çıkanlara dikkat etse iyi olurdu. Herkes Ayaz'ı benim öldürdüğümü biliyordu ama kimse sebeplerini bilmiyordu. Hayatımı nasıl mahvettiğini, arkamdan neler planladığını, Fetih'e, Doruk'a, Dila'ya yaptıklarını ve bana dost gibi yaklaşıp kaç kez arkamdan işe çevirdiğini. Hükümdarlarla yaptığı işbirliğini. Hiçbir şey hakkında kimsenin fikri yoktu, onu öylece öldürdüğümü düşünüyorlardı.

"Seni koruyan biriydi," dedi cevap alamayınca.

"Yalnızca bir aptal bunun böyle olduğunu düşünür." Kaşlarımı çattım. Kutay, Riva'nın adamıydı, daha sonrasında Akademi'ye Fetih tarafından sızdırılmış ve muhbirlik etmişti. Gerçekten güvendikleri biri olmasa onu Ayaz'ın yerine getirmezlerdi. Bu da neden şu an hiçbir şey bilmiyormuş gibi benimle böyle bir konuşma yaptığını açıklamıyordu.

"Biliyorum," diye gülümsedi yine başka tarafa bakarak. "Dostun olmak istiyorum."

"Olamazsın," diye omuz silktim.

"Neden?"

"Neden olasın?" Kaşlarımı kaldırıp gerçekten ne cevap vereceğini merak ederek ve belki daha çok sorgulayarak ona baktım.

"Biliyorsun, bir süre Akademi'de bulundum." Bunu komik bir espriymiş gibi söylemişti ama benden herhangi bir reaksiyon alamadı. "Orada iyi ilişkiler geliştirdim. Aslına bakarsan Timur ve Armoni'yle aram oldukça iyi."

"Onları referans mı gösteriyorsun?" diye sordum. "Onlara telefon edip ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu mu öğrenmemi istiyorsun?" Ben şaka yapmamıştım ama o oldukça eğlenmiş şekilde kahkaha attı.

"Neden olmasın," dedi dudak büküp. "Ama hayır, demek istediğim, duyduğuma göre kız kardeşini görmek istiyorsun. Armoni'yle görüşebilirim."

"Yanlış duymuşsun." Sıkılarak kollarımı ondan kurtardım. "Bir şey yapmak istersem, birini görmek istersem yapar ve görürüm. Bu kadarcık şey için senin gibi adamlara ihtiyaç duyduğum gün başımı kuma gömer ve bir daha içinden çıkarmam." Başımla selam verip ona arkamı döndüm. Yüzünde korkunç bir ifade belirmişti ama gururunu kırdığım adamlar için endişelensem buraya davet edecek kimsemiz olmazdı.

Yeni gelen birilerini tek başıma karşıladım. Diğer bir grupta Tan bana eşlik etti. Daha önce katıldığım maskeli baloda bu insanlarla tanıştığımı hatırlıyordum ama isimlerini çıkaramamıştım. Masalarına gidip onlarla da bir kadeh içki içtim.

Fetih ve Riva hâlâ Hükümdarların olduğu masadaydı ve gece ilerledikçe bu canımı sıkıyordu. Özellikle Bayan Armi geldiğinde ve onunla da ben görüşmek zorunda kaldığımda iyiden iyiye sinirlerim bozulmuştu.

"O sende," dedi Tan içkisini kafasına dikip.

"Sen gelmeyecek misin?" diye sordum kaşlarımı çatıp.

"O kadını boğmak istediğin zaman çağır beni." Dudaklarını birbirine bastırdı. Deyim yerindeyse onu ilk kez işten kaçarken görüyordum ve herkesin buna bir kez olsun hakkı olduğuna inanıyordum. Armoni'yle ilişkileri aklıma gelince ve Akademi'den ne kadar ötelendiği, bunu anlayışla karşılayıp Armi'nin yanına gittim.

"İyi geceler," dedim. "Armoni yok mu?"

"Gördüğün gibi yok."

İşimi kolaylaştırmayacaktı anlaşılan.

"Aramalarımı görmezden geliyor," diye mırıldandım gülümsemeye devam ederek.

"Daha önemli işleri olduğuna son derece eminim."

Derin bir nefes alıp verdim.

"Emsal yine mi yok?" diye sordu.

"Daha önemli işleri olduğuna kesinlikle eminim." Ona içtenlikle gülümseyip Mirza'nın gecenin başından beri tek başına durduğu masayı işaret ettim. Gözlerime ters ters bakıp o yöne gitti. Mirza'yla ilk kez o zaman göz göze geldik. Onun masasına hiç uğramamıştım, ilk geldiğinde onu Tan karşılamıştı. Onu en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyordum ama Akademi'deki herkes gibi onunla da sadece kötü anılarım vardı. Bu da her defasında beni orada tutan tek kişinin mavi gözlü Ilgaz olduğunu hatırlatıyordu. Zihinsel sağlığım için onunla ilgili düşünmemeye çalışıyordum. Rol yapmak, Akademi'yle ilgili düşünmekten daha az can sıkıcıydı, bu yüzden başka bir masaya gidip sohbet etmeye koyuldum. Pars'a mesaj göndermiştim ama İklim'le takıldığını söyleyip bu gece beni ekmişti. Burada olsa da onunla kalamayacağım için buna bozulmamaya karar verdim.

Yeterince sohbet ettiğime karar verip başka bir şekilde kendimi oyalamaya başladım. Burada, kasabada bir şekilde güç sahibi olan herkes bulunuyordu. İlk kez Hükümdarların Lideri bile buradaydı. Bu yüzden zihinsel kalkanımı deşmeye başladım. Onların zihinlerine ulaşmaya çalıştım, hiç zor olmadı. Kafamın içinde bir baskı vuku buldu ama alışkın olduğum bu durum beni zorlamadı. Kimseye belli etmeden zihinlerinin içinde oynadım. Güçleri bana engel olamadı. Karşısına dikildiğimde yerin dibine girdiğimi sandığım Riva'nın aklı bile parmak uçlarımdaydı. Derin bir nefes aldım. Herkese aynı anda basit bir komut verdim. Sadece yapabildiğimi görmek için. Gülümsedim. Herkes aynı anda elini uzatıp kadehlerini eline aldı. Önünde bir bardak olmayanlar bile bir şeye uzanmıştı. Kat ettiğim bu ilerleme zaman zaman beni ürkütse de acı, zamanın üstesinden gelebili-

yordu. Şimdilik hissettirmeden kendimi onların zihninden yavaşça geriye çektim. Avucumun içindeydiler. Bu tanışma istediğim zaman onları parmağımda oynatabilmem için yeterliydi.

Telefonumu çıkarıp bu defa Fetih'e bir mesaj yazdım.

"Dans et benimle."

Başımı kaldırıp ona baktım, mesajı gördüğü anı kaçırmak istemiyordum. Cebindeki telefona uzandı, kilidini açıp ekrandaki mesajı okudu. Dudağı hafifçe kımıldadı ama daha fazlasını vermedi kimseye. Kilitleyip yeniden cebine koydu. Önündeki kadehten bir yudum içti. Ona bir şey söyleyen Yankı'ya üstünkörü cevap verdi. Bir yudum daha içip kadehi masaya bırakıp kaşlarını kaldırarak müsaade istedi.

Onunla ortada buluştum. Neredeyse yolunu kestim. Sadece bana bakarken gözlerini kısılış şeklini ve dudağının hafifçe aralanmasını seyrettim. Ellerimi boynuna dolamadan önce onun elleri benim belime yerleşti. Gözlerimi kapattım. Zihinler arasında dolaştım. Bahçeden dışarıya çıktım. Müziği çalan o kişiyi buldum. Ona küçük bir ricada bulundum. Birkaç saniye bekledim, şarkı değişti. Memnuniyetle gülümsedim. Müziği fark edip görebilecekmiş gibi etrafa bakındı.

"Yine bir Fransızca şarkıda buluştuk," dedim yavaş yavaş sallanmaya başlayarak.

"Rol çalmaya iyi alıştın sen." Ellerini belimin hizasında birleştirip beni mümkün olduğu kadar kendine yaklaştırdı.

"Neden acaba..."

"Nedenmiş acaba..."

"İhmal ediliyorum. Sen yapmadığın için ben yapmak zorunda kalıyorum."

"Hımm..." Çenesi alnıma dokundu. "Dans edecek birilerini buluyorsun sen."

"Zorunda olduğum için dans ediyorum onlarla."

"İlk seferinde benimle de zorunda olduğun için dans etmiştin."

Büyülü kırmızı gece...

"Üzerimde yine kırmızı bir elbise vardı."

Birden hafifçe geri çekilip bana kaşlarını çattı.

"Ayaz ahmağının gönderdiğini sandığın elbise."

Kıkırdadım.

"Bir yere ismini yazman gerekiyordu."

"Kendim söylemek istemiştim, yüzünü görmek istemiştim."

"Neden söylemedin?"

Gülümsedi. "Harcanan olağanüstü bir güzellik," dedi. Yeniden gözlerime baktı. "Aklımı başımdan aldın."

Ellerimi göğsüne indirip başımı kalbinin üzerine yasladım.

"Sense benim aklımı başıma getirdin." Gözlerimi kapattım, kendimi ona bıraktım. Güvenli alan. En sevdiğim yer. Bir sığınak. Yaslanmayı en sevdiğim yer. Ölsem, sorun etmeyeceğim tek yer. Ölmek için kutsal bulduğum bir yer. Ne huzurlu bir uyku olurdu.

"Biliyor musun," diye fısıldadım. "Sadece birkaç masa ileride duruyorsun. Gözünün üzerimde olduğunu biliyorum. Sadece baksam yanıma koşacağını biliyorum. Ama yine de çok uzak geliyor. Yanından bir saniye bile ayrılmak istemiyorum." Başımı kaldırıp aşağıdan ona baktım. "Seni sadece kendime saklamak istiyorum."

Bulanık havada saklanan yıldızları bile ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı.

"Uykun gelmiş," dedi.

Başımı salladım.

"Nereden anladın?"

"Uykun geldiği zaman böyle tatlı tatlı konuşuyorsun. Kedi gibi bakıyorsun. Bir de böyle üzerime tırmanıyorsun." Gömleğinin yakasını kavrayan parmaklarıma dokunup yeniden gülümsedi.

Hafifçe kıkırdadım.

"Bir de böyle mırlıyorsun." Çenesini başımın üzerine yasladı, parmakları bu sefer dudaklarıma dokundu. Dudaklarımı uzatıp küçücük öptüm.

"Yukarı çık hadi sen," dedi geriye çekilip. "Yeterince durdun. Gerisini ben hallederim."

"Ama sen..."

"Tam arkandayım."

Başımı sallayıp ondan zorlukla ayrıldım. Esnememek için kendimi tutuyordum. Önce Tan'ın yanına gidip masadan çantamı aldım. Ona kısaca artık ayrılacağımı söyledim, etrafına baktı ve her şeyin yolunda olduğuna karar verip beni azat etti. Eve döneriz diye düşünüyordum ama Fetih masaya geri dönmüştü, buradaki odama çıkıp eşyalarımı kenara fırlattım. Ayakkabıları çıkarınca ayaklarımın ağrısı daha hissedilir oldu. Ceketi özenle koltuğun üzerine bıraktım. Yarı yarıya esneyerek banyoya girdim. Yüzümü makyajdan geriye ne kaldıysa ondan arındırmak için sabunlu suyla çabucak yıkadım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra tüm gücümü tüketmiştim. Kendimi olduğu gibi yatağın üzerine atıp yüz üstü uzandım.

Onunla uyumaya o kadar alışmıştım ki kapının açılma sesini duyana kadar birkaç kez yorgunluğa rağmen uyanmış ama gözlerimi açık tutamamıştım. Kapı tekrar kapandı. Yatağın diğer tarafında bir ağırlık hissettim. Buz gibi kollar bir saniye sürmeden beni kendine çekti. Olduğum yerde dönüp "Çok uzun sürdü," diye mırıldandım.

"Yarım saat oldu," diye güldü.

"Çok uzunmuş."

"Öyleydi." Saçlarımı yüzümden çekti.

"Her şey yolunda mı?"

"Şimdi yolunda." Şakağımın üzerinden öptü.

Gömleğinin yakasını tutup "Seni çok seviyorum," diye mırıldandım.

"Yine mırlamaya başladın."

"Hım hı."

"Maya?"

"Hım?"

"Bu gece ne yaptın sen?" Sesinde bir uğultu vardı ama uyku halinde tam olarak çözememiştim.

"Ne yaptım?" Biraz düşünmeye çalıştım. "Kutay'la dans etmemi mi diyorsun?" Hafifçe esnedim. "O da arkadaşım olmak istiyormuş."

"Güzelim, zihninle yaptığın şeyden bahsediyorum."

"Fark ettin mi?" Bu oldukça garipti. Kaşlarımı çatmama ve gözlerimi aralamama neden oldu. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

"Hayır," dedi. "Tahmin ettim. Gözüm üzerindeydi."

"Beni bir kitap gibi okuyorsun."

Elini yüzüme yasladı. "Lütfen, dikkatli ol," dedi.

Gözlerimi iyice açtım. Bu defa endişesini görmeme kasıtlı bir şekilde izin verdi. Tam da sorun olmadığını söylemek üzereyken ağzımı kapalı tuttum. Ben ne dersem diyeyim endişelenecekti. Onun endişelerini görmezden gelmemem gerektiğini biliyordum. Benim içine atıldığım bu şey neyse o, bunun içinde büyümüştü.

"Tamam," dedim. "Söz veriyorum. Dikkatliyim."

"Bu gece harika bir iş çıkardın." Gülümsedi. Onun tarafından takdir edilmek bana her zaman çok iyi hissettiriyordu. Böyle anlarda kendimi hâlâ Milır'daki o kız gibi hissediyordum. Beni çok güçlü bir silaha çevirmeye çalıştığı zamanlardaki gibi. Fetih Yargıcı, bunu da başarmıştı.

"Yapamayacağın şey yok, değil mi?" diye sordum.

"Muhtemelen yok ama neyden bahsediyoruz?"

"Başıma gelen en güzel şey olmandan bahsediyoruz." Yanağımı göğsüne bastırıp nefesimi verdim. Güvenli bir ağacın dalları gibi kolları etrafımı sardı.

"Sensin o," dedi.

Gülümsedim. Yeniden uykuya dalarken bunun ne tuhaf olduğunu düşünüyordum. İyi hissedebilmenin. Güvenebilmenin. Hâlâ gülümsemeyebilmenin.

19. BÖLÜM: HAYALET KASABA

Bizi buradan çıkarabilecek anahtar ben olduğum için bütün yükü benim omuzladığımı düşünüyorlardı. Pars ve Fetih, son zamanlarda hiç olmadıkları kadar ketum ve kapalı kutu haline gelmişlerdi. Artık her sabah Yargıcı Bar'a gidiyor ve işleri olduğunu söylüyorlardı. Bunun kasabaya inen Hükümdarlarla doğrudan bir ilgisi olduğuna şüphem yoktu ama sorduğum zaman geçiştiriliyordum. Fetih, benim yapabileceğim bir şey olmadığını, o kısmı da ona bırakmamı istediğini söylüyordu. Hükümdarlarla mümkün olduğu kadar görüşmemek istediğim için bu ricasına boyun eğiyordum ama sık sık yanına gidiyor ya da gün içinde her fırsatta telefon ediyordum. Aklımız birbirinde kalıyordu. Ben de onun için endişeleniyor ve özellikle annesiyle onu tek başına bırakmayı içime sindiremiyordum. Bu yüzden bu defa ben Pars'ı ona vermiştim.

Tan istemediği sürece babamın evine gitmiyordum. Fetih'in kasabadaki küçük evi buradaki son kalemdi. Buradan ya tamamıyla çıkacaktım ya da burada onunla ölecektim. Başka bir yere daha taşınmak, daha doğrusu savrulmak istemiyordum. Her şeyi düşündüğümde, ne kadar düşünürsem düşüneyim hep aynı noktaya varıyordum. Tek çaremiz vardı, o da bir an önce hepimizi bu zihin hapsinden kurtarmak. Bu yüzden tek başıma olduğum her an zihnimde daha da ileriye gitmeye çalışıyor ve İsis'in kalkanını arıyordum.

Son zamanlarda hiç olmadığı kadar sessizdi. Onu tanıdığımı düşünmek aptallık olurdu ama niyetini açıkça belli etmişti. Beni böyle rahat bırakacağına inanmıyordum. Bu belirsizlik beni ürkütse de elimde yeteri kadar acı olduğunu biliyordum.

"Burada duralım lütfen," dedim koltukta öne doğru uzanıp şoföre. Adam, etrafa baktı ve dikiz aynasından bana baktı ama çok konuşkan

biri olmadığı için herhangi bir şey sorgulamadı. Nefes aldım ve bunun da bir çeşit egzersiz olduğunu düşündüm. Zihnine girip onu sakinleştirdim. Kafasında bir ton endişe vardı. Neden buraya geldiğimi sorguluyordu. Buraya gelmemem gerektiğini düşünüyordu. Birine haber verip vermemesi konusunda kararsızdı. Haber vermesi gerektiğine inanıyordu ama bunu öğrenirsem ona yapacaklarımdan korkuyordu. Haber vermezse Fetih'in ve Tan'ın ona yapacaklarından korkuyordu. Gerçekten rahatsız ediciydi. Onu bu gerilim dolu çelişkiden kurtarmak için zihnine biraz sakin olmasını telkin ettim. Bu olağan bir durummuş gibi cümleler kurdum. Kimseye haber vermesine gerek olmadığını, işimin uzun sürmeyeceğini söyledim. Döndüğümde ona buraya geldiğimizi unutturmam gerekiyordu. Zihninden çıktığımda başını koltuğa yasladı ve yüzündeki katı ifade yumuşadı. Memnuniyetle gülümseyip arabadan çıktım.

Akademi'nin önündeydim. Ön kapıya yakın bir yerde. Biraz sonra geldiğimi fark edecekler ve bir dolu adam kapının önünde etten bir duvar olacaktı. Dahası bu kimsenin hoşuna gitmeyecekti. Riva bu yaptığımı duyduğunda, muhtemelen sinir krizi geçirecekti. Onu daha önce hiç sinir krizi geçirirken görmemiştim ama bunu yapmamdan herkesin ne denli rahatsız olacağının bilincindeydim.

Hepsini anlıyordum. Neden burada olmamam gerektiğini de neden Pamir'in burada olması gerektiğini de. Ama kız kardeşimi özlüyordum ve Armoni aramalarıma da Tan'la iletişime geçme çabama da yanıt vermiyordu. Onu yanıma almamayı kabul etmiştim ama görmek şöyle dursun, telefonla konuşmama bile izin vermiyordu. Onu düşünmediğim tek bir gün bile yoktu. Herkes dört bir yanımdan, en çok güvendiğim Fetih ve Pars bile bunu yapmamamı onlarca kez açıklamıştı. Biraz daha dayanmam için yalvarmışlardı. Ama buradan çıkmayı bekleyemezdim. Sadece onu görmem ve onu unutmadığımı söylemem gerekiyordu. Sadece sesini duymam ve sesimi duyurmam gerekiyordu.

"Bunu bir egzersiz gibi düşün," diye hatırlattım kendime. Bu bir zihin egzersizi. Akademi'nin ne kadar kalabalık olduğunu biliyordum. Eğer bunu başarabilirsem çok fazla yol kat etmiş olacaktım.

Amacım ortalığı birbirine katmak değildi, aksine kimseye görünmeden kapıdan içeriye sızmaktı. Hepsini uyuşturmaktı.

Geri kalan yolu yürüyerek ağaçların arasında bile saklanamayan büyük duvarlara biraz daha yaklaştım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Akademi'nin etrafında başka bir yerleşim yeri yoktu. En yakını, ormanın diğer yanındaki artık kimsenin yaşamadığı Ayaz Tolunay'ın eski köşküydü. Bu yüzden zihnim kalın duvarların arasındaki düşüncelere doğru hızla çekildi. Onları bulmakla onları okumak arasında fark vardı. Uzaktan onları seyreder gibi buluyordum zihinleri ama okumak için yaklaşmam gerekiyordu ki bundan uzak duruyordum. Düşünceleri okumak isteyebileceğiniz bir şey değildi. Herkes öyle ya da böyle bir savaş meydanındaydı ve duyduklarınız istemsizce içinize işliyordu. Onların öfkelerini, kaygılarını hatta sevgilerini paylaşmak zorunda kalıyordunuz. Onların kafasının içindeyken onların düşünceleri benim düşüncelerim haline geliyordu. Bu yüzden onları okumuyordum.

Akademi'yi yeşil noktalarla işaretlemeye başladım. Kapının orası, burada yaşadığım dönemde olduğundan daha kalabalıktı. Tam on sekiz zihin yeşil noktayla işaretlendi. Biraz daha ileriye gittiğimde otuz ikiye kadar çıktı. Eğitmenlerin evlerinin olduğu sitede otuz dokuza çıktı. Zihnim oraya girmişti, işaretlediğim her zihin bana yeni bir pencere açıyor ve gördüklerini görmeme izin veriyordu. Bu yüzden o sitenin önünden geçmek bile ellerimi bir yumruk halinde sıkmama neden oldu. Döndüğümüzden beri Meyra'da kalan Yargıç'ın çok sevdiği bahçeli evi başımı çevirsem görebilecektim, onunla yürüdüğüm çakıl taşlı yolu ve bir zamanlar anahtarını cebime sıkıştırdığı Doruk Ilgaz'ın dairesini. Düşüncelerimi dağıtmamak için hızlı hızlı ilerlemeye koyuldum.

Avluya çıktığımda altmış iki kişi saydım. Eğitim alanlarıyla yetmiş dört oldu. Kasaba gibi burası da azalmıştı, birileri buradan da eksilmişti sanki. Hiçbir zaman cıvıl cıvıl bir yer olmamıştı Akademi ama yine de kalabalıktı, bu yüzden sonunda ulaştığım seksen altı zihin beni oldukça şaşırttı. Çok daha fazlasını bekliyordum. Blok

larını girişine kadar ilerlemiştim ama başka kimse yoktu. Bununla ilgili sonra düşünmeye karar verip herkesin zihnine belli bir düşünce göndermeye başlayarak yürüdüm. Yaklaştıkça alarm veren uyarı sistemi çalıştı. Tetikte bir şekilde çift kanatlı devasa kapı açıldı. Elleri silahlarına gitmiş dört kişi öne çıktı.

Kimse beni görmüyor, kimse beni duymuyor. Yürüyüp geçtiğimin farkında değilsiniz. Beni görmüyorsunuz. Buradan kimse geçmiyor. Beni duymuyorsunuz. Önüne bakmaya devam ediyorsun. Hiçbir değişiklik yok. Hiç kimse yok.

Açılan kapıdan bir hayalet gibi içeriye süzüldüm. Alarmın neden çalıştığını anlamaya çalışıyorlardı ama beni görmüyorlardı. Birkaç kişi kapıdan çıkıp etrafta hareketliliğe neden olan şeyi aramaya koyuldu ama hiçbir şey bulamadılar. Doğrudan ormandan girip bu kısmı pas geçebilirdim ama bunu görmek istemiştim. Bunu yapabilir miyim diye görmek istemiştim. Ve kendini beğenmiş bir yanım da onları tedirgin etmek istemişti.

Sitelerin önünden zihnimdekinden daha hızlı geçtim. Avluda olan öğrenciler ve birkaç eğitmen yaptıkları şeyi yapmaya devam etti. Bloklara gittim, Enis ve Kayra'nın hâlâ orada olduğu resepsiyon girişine kadar ilerledim ama hiç kimse dönüp bana bakmadı.

Kimse beni görmüyor, kimse beni duymuyor. Yürüyüp geçtiğimin farkında değilsiniz. Beni görmüyorsunuz. Buradan kimse geçmiyor. Beni duymuyorsunuz. Önüne bakmaya devam ediyorsun. Hiçbir değişiklik yok. Hiç kimse yok.

Çıktığım her katta aynı düşünceleri başka zihinlere tekrar ettim. Burada yakalanırsam benim açımdan oldukça haz verici olurdu hatta bu beni epey eğlendirirdi ama kimseyle uğraşmak istemiyordum. Dikkatli davranmaya devam ederek Armoni'nin kaldığı daireye kadar çıkmayı başardım. Dışarıdaki ıssızlık katlarda da devam ediyordu. Birkaç kişi koridorlarda gelip geçiyordu ama kayda değer bir hareketlilik yoktu.

Zihnim, kapısının kilidini açtı. Pamir'in nerede kaldığını bilmiyordum ama onu yanına aldığını düşünüyordum, bu yüzden büyük

dairesinde sessiz adımlarla ilerlemeye koyuldum. En üst kattaydı ama manzarası ormana değil, ön cepheye, Akademi'nin eğitim alanına bakıyordu. Merak güdüm beni tetiklediği için cama yaklaştım ve bir zamanlar beni bir canavara çevirmek isteyen eğitim alanına baktım. Büyük çimenlik arazide hâlâ dövüşen birileri vardı. Sahanın etrafında koşan birileri vardı. Fazlası yoktu. Sakinlik devasa eğitim alanında da devam ediyordu. Burada olduğum zamanlar bu sahada koşmak için zaman bulamadığım anları hatırlıyordum. Kalabalıktan eğitim alanlarında önceden rezervasyon yaptırmak zorunda kalıyorduk. Birçok kez ormana gitmemin sebebi de burada bir türlü yalnız kalamamak olmuştu. Akademi, yalnız hissettirmek konusunda rakipsizdi ama fiziksel olarak bu neredeyse mümkün değildi.

Krem ve açık kahve tonlarında döşediği sade salonunun bir duvarında fotoğraf çerçeveleri vardı. Başka bir merak duygusu beni o duvara doğru çekti. Armi'yle yan yana fotoğrafı orada duruyordu ve ikisi de daha önce hiç görmediğim gülümsemeler giyinmişti. Sınıf atladığı zaman kazandığı sertifikalarla çekilmiş fotoğraf kareleri daha küçüktü. Bir ansiklopedi kadar büyük çerçevede gördüğüm fotoğraf, bir adım geri çekilmeme neden oldu. Yukarıdan çekilmiş bir fotoğraftı, yan yana oturuyorlardı, üçü de başını yukarı kaldırıp yan yana gelmişlerdi. Üçü de gülümsüyordu. Üçünün de gözleri parlıyordu. Gündüz vakti eğitim alanında çekilmişti. Üçünde de spor kıyafetler vardı.

Tan'ın yeşil gözleri.

Armoni'nin ela gözleri.

Onun mavileri.

İnsana bir sürü şey emanet edilir. Bir eşya. Bir anahtar. Bir elbise. Bir çocuk. Bir dost. Bir sır. Bir kalp. Ama her defasında kalbimi böylesine işgal eden bir acı emanet edilir mi? Bir emanet istenmese de her yere peşinden gelir mi?

Gözlerimi diğer çerçevelere çevirdim. Pamir... Pamir'in bir sürü fotoğrafı vardı. Büyük bir çerçevenin içine yapılmış bir kolaj yığını vardı. Elimi kalbimin üzerine bastırmam gerekti. Her bir karede

gülümsüyordu. Sadece gülümsemiyor, mutlu görünüyordu. Sadece mutlu görünmüyor, gerçek bir hayat yaşıyordu. Kendi yaşıtında çocuklarla oyun oynuyordu. Renkli masaları olan bir sınıfta eğitim alıyordu. Odasında Armoni ona kitap okuyordu. Küçük bir oğlan çocuğuyla yan yana kocaman gülümsüyordu. Başka bir karede onunla birbirlerinin yüzlerini boyuyorlardı. Başka bir karede legolarla kocaman bir ev yapmıştı. Başka bir karede Timur'un omuzlarında koşturuyorlardı, gözleri kahkaha atmaktan görünmeyecek kadar kısılmıştı. Başka bir karede çocuk parkında arkadaşlarıyladı. Başka bir karede jimnastik yapıyordu. Başka bir karede enstrüman çalıyordu.

Birkaç adım geriye doğru çekilip gözümdeki yaşları sildim. Duvarın önünden ayrılıp odaların kapısını açtım. İkinci kapı beni onun odasına getirmişti. Anlamıştım çünkü çok sevdiği limon sarısı rengindeydi. En sevdiği oyuncaklar buradaydı. Ama bir şekilde burası küçük bir Armoni Alsancak odası gibi düzenliydi. Ve kimse yoktu.

İçeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Odayı izlemek, odayı dinlemek istiyordum. En azından burada nasıl hareket ettiğini gözümde canlandırabilmek istiyordum. Mantar şeklinde, küçük, kırmızı bir masanın üzerine eğildim. Resim defteri ve boya kutusu oradaydı. Korku ve heyecanla defterin sayfalarını çevirmeye başladım.

Her şeyin resmini yapmaya bayılıyordu. Çiçeklerin. Evlerin. Ağaçların. Beceriksizce hayvanların. Beni unuttuğunu düşünmek ödümü koparmıştı ama buradaydım. Bazı sayfalarda hâlâ vardım. Eskisi kadar çok değildi ama yine de buradaydım. Beni hep böyle çiziyordu, kısa saçlı, büyük gözlü. Bu beni gülümsetti. Başka bir sayfada bizi çizmişti. Ortada o vardı, bir elinden sarı uzun saçlarıyla Armoni tutuyor, diğer yanında ben duruyordum. Mutlu görünüyorduk. O resim sayfasını dikkatlice yırtıp katlayarak cebime koydum. Her şeyi aynı şekilde düzelterek ilk bulduğum halinde bıraktım. Oyuncaklarının arasından çok oynamadığı, arka taraflarda kalmış küçük bir pelüş ayıyı kolumun altına sıkıştırdım. Burnumu çekip odadan çıktığımda yorulmuş hissediyordum.

Kabullenmenin yorgunluğu yine omuzlarıma binmişti.

Çünkü şimdi alsam onu yanıma, ona bu hayatı veremezdim. Ne birlikte oynayabileceği çocuklar olurdu, ne böyle düzenli bir hayatı, ne eğitimleri. Ne de gülümsemeleri bu kadar kalabalık olurdu. Bu duygu başka bir yerden daha paramparça etti beni. Benim de ablamdın. Ben de senin kardeşindim ama beni yanına almadın. Bana ona baktığın gibi bakmadın. Baksaydın ben de bütün bunlardan çok zevk alırdım. Baksaydın ben de tüm bunları öğrenmek isterdim. Baksaydın eğer, kardeşin olmama izin verseydin ben de böyle fotoğraflara sahip olurdum. Ama ölümsüzleştirecek tek bir ana bile sahip değilim, hiç olmadım. Boş bir çerçeveye bile sahip olmadım.

Gözlerimi silip toparlandım, düşüncelerime baktım, her şey hâlâ yolundaydı. Zihinleri hâlâ bana bağlıydı. Bu aklımı dağıtmam için yeterli oldu. Kendim istemediğim sürece onlarla aramdaki bağ kopmuyordu. Ne kadar dikkatsizlik etsem ve ne kadar derin düşüncelere boğulup odağımı yitirsem de hâlâ ellerim üzerindeydi. Bu başka bir iyi haberdi.

Yeniden aşağıya inerken insanların zihinlerinde Pamir'i aradım ama bulamadım. Basit bir taramaydı. Onun ismini düşünmek, görüntü ve sesini duyan kişiyle aramda bir elektriklenmeye yol açıyordu. Emin olmak için Timur'un ismiyle denemiştim. Aklımdan adını geçirdim ve birkaç saniye sonra eğitim alanında bir öğrencinin onunla ilgili düşünceleri zihnime yağdı. Silah kullanırken ne kadar rahat olduğunu ve bu işte çok iyi olduğunu düşünüyordu. Ona olan kırgınlığım azaldı, belki de bitmişti ama bu yanında ona hissettiğim sevgiyi de götürmüştü. Onu sevmeme değer olmadığını kanıtlamıştı. Oysa bir aralar ben de onun hakkında, tıpkı düşüncelerini duyduğum öğrencileri gibi düşünüyordum. En iyisiydi. Sadece en iyi eğitmen değil iyi bir arkadaş, sağlam bir sırdaştı. Ama beni yargılarken bana ne olduğunu bile sormamıştı.

Daha hızlı çıkabilmek için ön kapıyı değil avludaki ormana sınır olan çalılığı kullandım. Adımımı ağaçların arasına atar atmaz onların düşüncelerinden sıyrılıp derin bir nefes aldım. Bu kadar kişiyle zihinsel bağ kurmak bile yorucuydu, İsis yıllardır hepimizi kafasının

içinde taşıyıp bir de bize hükmediyordu. Gerçekten hastalıklı bir zihni olmalıydı. İnsanın böyle bir kaosla nasıl başa çıktığını görmek, benim için akıl karı değildi.

Ormanın içinden dolanıp ana yola çıktım, arabayı bıraktığım yere kadar yürüyüp nihayet kendimi içeriye attım. Elimdeki peluş ayıya baktım.

"Babamın evine gidelim," diye mırıldandım. Fetih'in bunları bulmasını istemiyordum.

Bir hayalet gibi girdiğim Akademi'den bir hayalet gibi kimseye görünmeden çıkmayı başarmıştım. Bu parmak uçlarımdaki gücü daha da şiddetlendirmişti. Ama kalbimdeki kıymıkların sayısı da eşit derecede artıyordu. Dört tarafı yüksek duvarlarla çevrili kaleden uzaklaşırken *ya burada devam etseydim,* diye düşündüm. *Ya hiç Fetih'in yolunu seçmeseydim?* Burada, onlarla birlikte Avcı olsaydım ve sonra aslında neden doğduğum ortaya çıksaydı, aslında bir anahtar olduğum gerçeğini öğrenselerdi, ne yaparlardı? İşte bu hem kıymıkların batışını hem de gücümü çoğaltıyordu. Çünkü beni Hükümdarlara vereceklerini biliyordum ve onlar da beni bir yatağa bağlayıp alabilecekleri her şeyi almaya çalışacaklardı.

Tıpkı burada olduğum zaman, beni Ada'ya göndermek istedikleri gibi. İpsela'ya yakın bir yerdeki tecrit alanıydı. Gözden çıkardıkları insanları oraya hapsediyor ve onlarla oynamalarına izin veriyorlardı. İdam etmeden önce gidebildikleri kadar ileriye gidiyorlardı.

Ve gidebildikleri kadar ileriye gitmişlerdi aslında. O benzinlikte onu aramasaydım, o telefon hiç açılmasaydı ve onunla bir anlaşma yapmasaydım belki de gidilemeyecek yerleri de görecektim.

Bu yüzden Fetih Yargıcı yine haklıydı. Biz şanslıydık. *Birbirimizi bulmuştuk.*

20. BÖLÜM: ZİHİN BOŞLUĞU

Tan, gelecek hafta yapılacak bir toplantı için iki saat boyunca beynimi şişirmişti. Riva, bugün ortalıkta görünmüyordu. Armoni'yi aramayı bırakmıştım ve Tan'a da bırakmasını söylemiştim. Pamir'le nasıl bir hayat kuracağıma, yeniden onların hayatına nasıl dahil olacağıma buradan çıktıktan sonra karar verecektim. Doruk'un hâlâ hayatta olduğunu görünce Armoni'nin vereceği tepkiyi merak ediyordum. Onlara henüz bundan bahsedemezdim, bu sadece işleri daha karmaşık hale getirir ve bana cevaplanacak bir sürü soruya mal olurdu. Şu an odaklanmam gereken tek şey, çatırdamaya başlayan bu çatı üzerimize devrilmeden çıkıp gidebilmekti.

Fetih'in evine gelip kilidi açtım. Arabada ona eve geçtiğime dair bir mesaj yazmıştım. Gelip beni alacağını söylemişti ama bugünlerde Yankı Saruhan'la çok vakit geçiriyordu, ne zaman bara gitsem Fetih daha sonra oraya geliyordu ve hâlâ bana neler olup bittiğini söylemiyordu. Kendi araştırmalarını yaptıklarını düşünüyordum. Açıkçası beni başka bir koltuğa oturtmadıkları sürece bunda bir sakınca yoktu.

Aç hissediyordum ama Fetih gelmeden önce denemek istediğim bir şey vardı, iki gündür üzerinde çalıştığım bir şey. Kendime hızlıca bir kahve yapıp tezgâhın üzerine bıraktım. Üzerimdeki elbiseyi Fetih'in kazaklarından biriyle değiştirdim, son günlerde hava açık olmasına rağmen üşüyordum. Bacaklarıma pamuklu bir tayt geçirdim, saçlarımı tepemde rastgele toplayıp salona geri döndüm. Bıraktığım kahve kupasını avuçlarımın arasına aldım. Nedenini hiç anlamamıştım ama ona böyle tutunmak bana güç veriyordu. Dünyanın en saçma şeyi olsa dahi.

Pencerenin önüne geçip derin bir nefes aldım. İnsanların zihinlerine ulaşmayı başarmıştım. Onların düşüncelerine bir ağ atmış ve

hepsini bu bir fincan kahve gibi avuç içlerime almıştım. Onlara istediğimi yaptırmayı başarmıştım. Ve Akademi'ye yaptığım küçük ziyaretim bana bir şey daha öğretmişti. Onları bir kez ağın içine aldığım zaman her zaman ağın içinde kalıyorlardı. Düşüncelerinden çıksam da oraya bir mıknatıs bırakıyordum ve istediğim zaman, istediğim kuvvetle düşüncelerini kendime çekebiliyordum.

İpsela'da da benzer şeyi yapmıştım ve buradan bile onların düşüncelerini parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Kontrol altındaydı. Riva'yla yaptığım görüşmeler sayesinde kasabadaki en güçlü isimlerin zihinleri de elimdeydi. Bu da içinde bulunduğumuz illüzyonun üçte ikisini kendi aklıma bağladığım anlamına geliyordu. Geriye sadece kasabanın kalanı kalmıştı ve bu en kolay kısmıydı. Asıl önemli olan şimdi yapmaya çalıştığım gibi kasabayı avucumun içine almaktı. Buradan çıkmak istiyorsam önce burayı her karışına kadar öğrenmeliydim.

Bir kutunun içindeymiş gibi kalkanı hissetmeye çalıştım ama başaramadım. Daha küçük bir hamle için kahvemden bir yudum aldım. Eşyaları hareket ettirebiliyorsam kasabanın parçası olan şeyleri de kendi sınırlarıma çekebilirdim. Aklıma ilk gelen şey orman oldu, ben de ağaçlara saldırdım. Onları hissetmeye çalıştım. Maddesel ağırlıklarını. Yapıştırma bir resim gibi ağaçların kenarlarından kesmeye başladım, onları olduğu yerden taşımaya çalıştım. Dişlerimi sıktım. Daha kuvvetli bir şeyin beni engellemeye çalıştığını anlayınca yaklaştığımı, en azından doğru yolda olduğumu biliyordum. Çabuk pes etmeyecektim, daha kuvvetli bir şekilde onun zihnine baskı uyguladım. Bu kararlılıkla ilgiliydi. Beynim neye inanırsa onu bana verecekti. Daha fazla denedim ve nihayetinde bir ağaç tıpkı bir havai fişek gibi toprağın altından kökleriyle birlikte havalandı. Resimden ayrılan tek bir parça yoktu. Etrafında gördüğüm diğer ağaçlar da küçük bir patlamayla ve birisi yapraklarından tutup onları söküp alıyormuş gibi kırıldı ve nihayetinde yere devrildi.

Gözlerimi açtığımda nefes nefeseydim, biraz başım dönüyordu ve kalbim çok hızlı atıyordu.

"Maya," diye seslendi Fetih.

Hızla başımı çevirip kapının eşiğine baktım. Yeni gelmişti. Kapıyı yeni kapatıyordu. Rahat bir nefes almak istedim ama gözlerim daha çok karardı ve doğrulmaya çalışırken sendeledim.

"İyi misin?" Göz açıp kapayana kadar yanımdaydı.

"Yemek yemedim," diye burnumu kırıştırdım. "Tan yine saatlerce başımı şişirdi."

"Bana söylemediğin şey ne?"

"Tamam, biraz da egzersiz yapıyordum. Kızma lütfen, iyiyim. Sadece yemek yemeyi atladım." Fincanı elimin arasından alıp kenara bıraktı. Kolumdan tutarak kanepeye oturmama yardımcı oldu.

"En son ne zaman yedin?"

"Sabah, evden çıkmadan."

"Orada neden yemiyorsun, çalışan bir sürü insan var ve senin dışında kimse buzdolabını kullanmıyor." Söylenerek mutfağa gitti, yüzümü görmediği için rahatlıkla kendimi bıraktım. Epeydir ne yaparsam yapayım böyle bir bulantı yaşamıyordum. Sanırım birinin arı kovanına çomak sokmuştum. Bu iyiydi. Bu çok iyiydi. Bu, zihnindeki boşluğu yakaladığım anlamına geliyordu. Bu, kahrolası bu illüzyonu alt etmeme çok az kaldığı anlamına geliyordu.

"Ne yemek istersin?" diye seslendi.

"Ben alırım, bırak sen."

"Ne yemek istersin?"

Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Kararmalar sona erdiğinde daha dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp mutfağa, yanına gittim. Ellerini tuttum, uzanıp yanağından öptüm.

"İyiyim, bebeğim." İçtenlikle gülümsedikten sonra buzdolabına gidip dünden kalan sebzeleri mikrodalgaya yerleştirdim, ısınması için beklerken tezgâhın üzerindeki meyve sepetinden bir tane muz alıp yemeye koyuldum.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum. "Yine benden gizli ne işler çeviriyorsun? Anlat bakalım."

"Bu bir sorgu mu?" Gülümseyip tezgâha yaslandı.

"Aynen," dedim daha ciddi bir ifadeyle. "Benden daha manyak birini mi buldun, yüzünüzü göremiyoruz, Fetih Bey."

"Yanıma geleceğini söylemiştin," dedi.

"Beni almaya geleceğini söylemiştin," diye karşı atakta bulundum. Tan'la buluşmadan önce programımızın daha kısa süreceğini düşünerek öyle söylemiştim ama sonra uzadığını da söylemiştim ve o gelip beni alacağını söylemişti. Nihayetinde bir türlü buluşamamıştık.

"Yanki, İpsela'ya geldiğinde bir hastalıktan bahsetmişti, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim çabucak. Oldukça iyi hatırlıyordum. Yeni bir hastalığın boy gösterdiğini söylemişti ve ben de *yine ne işler çeviriyorsunuz, başka bir tür için kolları sıvadınız mı,* diye ona çıkışmıştım.

"Bununla ilgili," dedi yorgun bir şekilde. "Bir şeylerin üzerinde çalışıyoruz."

"Gerçekten bir hastalık var mıymış?"

"Varmış."

"Bunu bana daha önce de söyleyebilirdin," diye omuz silktim. Günlerdir sakladığı daha doğrusu hiç bahsetmeyip geçiştirdiği şey o kadar da ilgimi çekmemişti. Mikrodalga ötmeye başlayınca ona sırtımı dönüp yemeğimi almak için hareketlendim. Başka bir tabağa yeterince ısınan sebzeleri aktarıp, yanına soğuk çay alarak kanepeye kuruldum.

"Bunun kasabanın yıkılıyor olmasıyla ilgisi olduğunu düşünüyorlar," dedi. "Üzerinde baskı oluşturmak istemedim." Diğer koltuğa gelişigüzel bir şekilde oturup tepkimi beklerken parmaklarını dudaklarına yasladı.

"Nasıl yani?" Birkaç sebzeyi ağzıma atıp çiğnerken açıklamasını dinledim.

"İsis, burayı ayakta tutmak istiyor çünkü cezalandırdığı insanların kurtulmasını istemiyor ama burayı ayakta tutacak gücü kalmadı, en azından eskisi kadar hükmedebileceği gücü kalmadı. Bu yüzden insanların hastalandığını ve öldüğünü düşünüyorlar."

Başka bir lokmayı çiğnerken anladığımı belli edercesine başımı salladım. Bu mantıklı gelmişti ve bir süredir kasabanın neden sessiz-

leştiğini, neden azaldığını tuhaf bir şekilde de olsa açıklıyordu. Bunu bana söylememe sebebini de açıklıyordu.

"Kimler etkileniyor?" diye sordum. Kasabada Bağımlılar, Soğuklar, Yozlaşmışlar, Avcılar, Gölgeler, Hükümdarlar ve insanlar yaşıyordu. En azından bildiğim kadarıyla çünkü ne bu kasabaya ne de Hükümdarlara gram güvenmiyordum ve her an bilmediğim başka birileri daha partiye katılabilirdi.

"Tuhaf olan da bu," dedi. "Herkes etkileniyor. Bütün türler."

Bu lokmamı yutmamı zorlaştırdı. Kaşlarımı daha çok çatıp yutabilmek için soğuk çaydan destek aldım. Peçeteyle ağzımı silip ona doğru eğildim. "Senin için riskliyse onunla orada ne halt ediyorsun!" diye kısık sesle bağırdım. Bu konuyu o kadar çok tartışmıştık ki sıkılmıştım. Beni sürekli uyarıyordu, benim için endişeleniyordu ama ondan daha büyük bir kaygıyı taşıdığını anlamak istemiyordu. Ona bir şey olması ihtimalinin bana neler yapacağını almıyordu o kafası.

"İşte bu yüzden bir şey söylemiyordum," dedi kaşlarını kaldırıp.

"Fetih!"

"Bulaşıcı değil." Koltukta biraz daha öne çıkıp beni sakinleştirmek için daha yatıştırıcı bir tonda konuştu. "Olay da bu, nasıl bulaştığını anlayamadık. Sandığın gibi kendimi riske atmadım."

"O ne demek, yani herkese, her an olabilecek bir şey mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı.

"Bunu söylemek için yemeği bitirmemi bekleyemez miydin?" Bunu daha çok meraktan sormuş ve artık zorlanarak sebzeleri ağzıma tıkmaya başlamıştım. Bunca zaman beni bunun dışında tutmuştu, şimdi birdenbire söylemesini tuhaf bulmuştum ama her zaman yaptığı şeyin yapmasının önemli bir sebebi olduğunu söyleyen çok baskın bir yanım oluyordu. Neyse ki hiç hayal kırıklığına uğramamıştım, bu koşulsuz güven, şu an hayatımdaki en tehlikeli şeydi aynı zamanda.

"Söyledim çünkü hastalık birkaç gün önce durdu, sadece araştırma yapıyoruz. Hastalanan yeni birileri olmuyor. Endişelenmen ya da düşünmen gereken bir şey değil. Zaten buradan çıkamazsak hepimiz öleceğiz."

"Bir tane mum yaksak, öyle romantik bir akşam yemeği olacak ki." Yapay bir tatlılıkla gülümsedim.

"Romantik bir akşam yemeği istiyorsan söylemen yeterli, hayatım," dedi.

"Yankı'dan bir geceliğine morgu ödünç vermesini mi rica edeceksin?"

Esprime kahkaha attı.

"Üzerimi değiştireyim sonra istersen film seyrederiz," diye ayağa kalktı.

"Olmaz," dedim. "Benim randevum var."

Birkaç adım gitmişti, geriye doğru birkaç adım atıp yeniden karşıma geçti. Başını sorgular bir şekilde yana yatırıp hafifçe kaşlarını çattı.

"Ne demek benim randevum var?"

"Randevum var işte." Omuz silkip birkaç sebze daha yuttum. "Beni sen bırakır mısın?" diye sordum.

"Bir de," dedi kinayeyle.

"Peki, gelip beni almasını söylerim."

"Kime gelip seni almasını söylersin?"

"Bu bir sorgu mu?" diye onu taklit ettim.

"Bu bir sorgu."

"Bir de tepe lambası indir başımdan, tam olsun."

"Bir yere gidemezsin," dedi huysuz bir şekilde.

"Niyeymiş?"

"Seni özledim," dedi daha huysuz bir şekilde.

"Ben de seni özledim ama olmaz, söz verdim bir kere, ayıp olur."

"Kime ayıp oluyor?"

"Pars'a."

Gözlerini devirdi.

"Ne var?" dedim ağzımı silip bitirdiğim tabağı tezgâha bırakırken. "Onu da sıkıcı iş dünyanıza ortak ettiniz, doğru düzgün göremedim kaç gündür."

"İşi var Pars'ın, yarın görürsün."

"İşi yokmuş." Tabağı sudan geçirip bulaşık makinesine yerleştirdim. Aynı işlemi çatal ve bıçak için de yaptım. Ortadaki peçeteleri ve paketleri çöp kutusuna atıp tezgâhın üzerindeki metal sigara tabakasından bir tane çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim.

Cep telefonunu kulağına yaslamış meydan okuyan bir ifadeyle beni izliyordu.

"Pars," dediğini duyunca benzer ama daha keskin bakışlar benim gözlerime yerleşti. "Ofiste bir paket var," dedi. "Onun İklim'e gitmesi gerekiyor ya da daha iyi bir fikrim var. İklim'i alıp bara götür, bir şeyler için sonra ofise inin ve pakete baksın. Acele etmesin. Evet. Tamam, koleksiyon viski şişesini içebilirsin. Hayır, onu değil. Diğerini. Pars. Tamam. İyi eğlenceler." Telefonu kapatıp cebine koydu. Biraz bile utanmış görünmüyordu.

"Pars'ın işi çıkmış," dedi dudaklarını birbirine bastırıp.

"Resmen beni bir koleksiyon viski şişesine sattı," diye dişlerimin arasından konuştum.

"İyi bir şişe," dedi. "Hem zaten seçeneği yok, en kârlı şekilde çekildi."

"Hımm..." Ona doğru birkaç adım attım. "Birden ne düşündüm, biliyor musun?"

"Çok merak ediyorum."

"Söylediğin kadar iyi bir şişeyse belki de gidip onlara katılmalı ve tadına bakmalıyım."

"O kadar da iyi değil," diye burnunu kırıştırdı.

"Bence denemeye değer," dedim.

"Başka birini arayıp şişeyi buraya getirtebilirim." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Haydut musun sen?" diye sordum işaret parmağımı göğsüne bastırarak. İstemsizce gülmememe engel olamadım.

"Laftan anlamaz mısın sen?" Parmağımı yakaladı.

"Anlamam." Kapalı olan parmaklarımı açıp onun parmaklarına kenetledim.

"O zaman biraz zor kullanmak zorunda kalırım." Elimi tutup beni kendine doğru çekti. Ellerini belimin etrafında birbirine kenetledi.

Sigaranın dumanını sinirle yüzüne doğru üfledim. Bir anlığına gözlerini kapatıp bilmiş bilmiş sırıttı. Gözlerini açtı, yana baktı ve düşünür gibi "Hiç de fena bir fikir değil," dedi.

"Bu aptal muhabbetin sadece lisede yapıldığını düşünüyordum."

"Sen liseden mezun olmadın," dedi. "Ben oldum. Seni mezun etmemi ister misin?"

"Kalsın." Sigarayı tekrar yüzüne doğru üfledim.

Dilini yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirip gülümsedi. "Gerçekten gitmek istiyorsan seni bırakırım," dedi. "Ama burada benimle kalmanı tercih edeceğim çok açık."

"Gerçekten gitmek istesem giderim zaten," dedim.

Öyle mi, der gibi kaşlarını kaldırdı, ne kadar eğlendiğini kendisi gizlemeye çalışsa da yanağındaki derin çukur ortaya atıyordu.

Sigarayı içime çekip parmak uçlarımda yükselerek çarpık bir şekilde gülen dudaklarına doğru üfledim. "Öyle," dedim. Kollarının arasından çıktım. "Git de üzerini değiştir," diye ekledim.

"İyiydik böyle."

"Kaybol."

O odaya giderken ben de sigarayı söndürüp kendime yeni bir fincan kahve aldım. Kanepeye yerleşip sehpanın üzerinde duran bilgisayarı kucağıma çektim. İzleyebilecek bir şeyler bakıyordum, muhtemelen ne açarsak açalım ilk birkaç dakika seyredecek sonra sohbet etmeye dalacak sonra da ben onu kucağında uyuyakalacaktım. Ki bu benim uyumayı en sevdiğim yollardan biriydi. Ki diğer tüm yollar da içinde onun bulunduklarıydı.

Bir sürü film arasında dolaşıp, rastgele bir belgeselde karar kılarak bilgisayarı sehpanın üzerine bıraktım. Uzayla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Zaten en az iki kez izlediğini düşündüğüm için onu bekleme gereği duymadım. İçeriye girdiğinde ışıkları söndürdü. Kanepede hemen yanıma oturdu. Üzerinden buram buram yayılan koku varlığımı ele geçirip beni ona doğru döndürdü. Koyu renk bir eşof-

man ve kırmızı tişört giyinmişti. Kırmızı, teniyle muhteşem bir uyum içindeydi. Bütün renkler onun üzerinde çok iyi duruyordu. Kahveyi sehpanın üzerine bırakıp bana doğru gelmesi için kolumu açtım. Gülümseyip başını göğsüme yasladı. Kolumu omzunun üzerinden atıp parmaklarımı nemli saçlarının üzerinde dolaştırdım.

"Mis gibi olmuşuz," diye mırıldandım derin bir nefes alarak.

"Kokumla derdin ne?" diye güldü.

"Benim derdim seninle."

"Benimle derdin ne?" Uzanıp beni görebileceği şekilde dizlerimin üzerine yattı. Parmaklarım yine alnına dökülen kumral tutamlarla oynamaya başladı. Karanlığın altında, bilgisayarın ekranından yansıyan ışıkla ne kadar güzel göründüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bunu aklıma, kalbime ve ruhuma sorman gerekiyor."

"Onlara soruyorum o halde." Dudaklarını hafifçe kımıldattı. Gözlerinde mayhoş bir ifade vardı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme. Her şeyiyle beni ele geçirmişti. Her gün, her an bununla yaşıyordum ama hâlâ ona bakarken mümkün olduğuna inanamıyordum.

"Cevabı bilmiyorlar, sadece ele geçirdiğini söylüyorlar. Onları kuşatmışsın. Üçü de sana teslim olmuş."

"Zor kullandım," diye güldü.

Başımı büyük bir ciddiyetle iki yana salladım.

"O kadar kolay oldu ki tahmin bile edemezsin."

O kadar kolay oldu ki ne zaman başladığını bile anlamadım. O kadar kolay oldu ki nasıl olduğunu bile anlamadım. O kadar kolay oldu ki bazı şeylerin nerede bittiğini bile fark etmedim. Bittiğini fark etmedim.

"Kötü bir şey gibi söyledin."

"Başıma gelen en güzel şey," diye sessizce itiraf ettim. "Sadece mümkün olduğunu bilmiyordum."

Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

"Buradan çıktığımız zaman ne yapacağını hiç konuşmadık." Başını tutup üzerinden eğilerek sehpadaki kahveme uzandım.

"Ne yapacağımızı," diye düzeltti, ben geri yaslandığımda.

"Demek istediğim, burada uğraştığın bir şeyler var ama buradan çıktıktan sonra ne yapmak istediğinden bahsetmedin hiç ve düşünmediğine inanmamı bekleme." Kahveden bir yudum içip merakla gözlerine bakındım. Biraz düşünceli, biraz da sorgulayıcıydı. Soruyu neden sorduğumu ölçüp biçiyordu.

"Aslında düşünmedim," diye omuz silkti ve oldukça dürüst görünüyordu. "Çıktıktan sonra neyle karşılaşacağımızı daha çok düşünüyorum. Sonra ne yapacağımıza birlikte karar veririz." Boşta olan elimi kendine çekip göğsüne bastırdı. İki eli de parmaklarımla oynuyordu. "Neden sordun?"

Çünkü onlarla vakit geçirmeyi seviyorsun. Çünkü seni İpsela'da gördüm. Çok büyük bir parçanın oraya ait olduğunu gördüm. Çünkü yapmak istediğin şeyi gördüm. Çünkü sen hâlâ olmanı istedikleri, olman için yetiştirdikleri bilim insanı olmak istiyorsun. Ve ben bunların hepsinden nefret ediyorum ama seni bu dünyada hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum.

"Neden endişeleniyorsun, Maya?" dedi daha meraklı bir tonda.

"Annenin söyledikleri aklıma geldi," dedim öylesine. "Aslında o kadar da fena fikir değil." İpsela'da bana, Fetih'in buradan çıktığı zaman onu bekleyen bir hayatı olduğunu söylemişti. Onu bekleyen işler olduğunu. O işlerin başına geçmesini istediğini. Onun başlattığına devam edeceğini. O zaman şimdi olduğu gibi kafama takmamıştım ama artık yaklaşıyordu ve artık gözlerim onu daha iyi görüyordu. Kötü adam değildi, hayır, hikâyenin kötü adamı değildi. Öylesine bir bar işletecek biri değildi. Gerçekten anlamı olan ve gerçekten beynini kullanmak istediği bir şeyler yapmak istiyordu. Ve yapmalıydı da, bunun için yaratılmış gibiydi.

"Onlarla birlikte kalmak isteyeceğimi mi düşünüyorsun?" Bu onu güldürdü. "Bebeğim, bilimi seviyorum ama onların yapmak istediği şekilde değil. Onların ya da yaptıklarının bir parçası olmayı istemem. Ben zekiyim, onlar olmadan da istediğim her şeyi yapabilirim." Gerçekten önemli değilmiş gibi omuz silkti.

"Eğer istiyorsan onlarla birlikte de bir şeyler yapabilirsin," dedim. "O senin annen, onlar ailen."

"O halde sende Miray'ın yanına gidersin."

"Aynı şey değil."

"Tam olarak aynı şey." Elimi tutup dudaklarına bastırdı. "Boşa sıkıyorsun canını. Aklımdan geçen hiçbir ihtimalde onlar olmadı, olamaz da. Durmayacaklar Maya, bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Buraya hapsolmak da onları durdurmadı, buradan çıkmak da durdurmayacak. İkimiz bunun bir parçası olmayacağız."

Rahatlayarak kahveden daha büyük bir yudum içtim. Çünkü buradan çıktığımızda burayla ilgili her şeyden ve herkesten arkama bakmadan kaçmak istiyordum. Ardımda hiçbir iz bırakmadan yok olmak istiyordum. Beni yakalayıp bir yatağa bağlamalarını ve üzerimde başka deneyler yapmalarını istemiyordum. Buna izin vermeyeceğini biliyordum ve böyle bir şeyin parçası olmayacağını da ama beni rahat bırakırlarsa onlarla kalmak ister mi diye düşünüyordum. Çünkü biliyordum, durmayacaklardı. Hiçbir şey onları durdurmayacaktı. Bu yüzden kaçmak zorundaydık. Çok uzağa gitmek zorundaydık.

"Eğer sen istersen beni bir yatağa bağlayıp üzerimde çalışmalarına izin vereceğimi fark ettim," dedim buz gibi hissederek. "Bu birden beni ürküttü."

"Ben asla böyle bir şey istemem." Doğrulup bana bakabileceği şekilde oturdu. "Sorun ne," diye sordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Başımı salladım. "Üzgünüm. İzin vermeyeceğini biliyorum. Sadece kötü düşünceler... Kafamın içinde, benim mutlu olmama izin vermeyen şeyler var. Saçmalıyorlar. Biliyorum, elbette biliyorum." Geçirdiğim panik, ikimizi de olabildiği kadar germişti. Ama söylediklerimde samimiydim. Böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Asla bana zarar verecek bir şeyin parçası olmazdı. Ona bu kadar güvenmek, içgüdüsel olarak beni korkutuyordu çünkü bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Gel buraya," dedi beni kendine çekip. Kollarını çok sevdiğimi bildiği şekilde sıkıca etrafıma sardı. "Birkaç gün birazcık uzak kal-

diğim için paranoya yapmaya mı başladın?" Yatıştırıcı bir şekilde alnımı öptü. "Bu mümkün değil, ma petite." Tekrar öptü. "Sadece buradan çıkmayacağız, çıktığımız zaman burasıyla ilgili her şeyden kurtulacağız. Benim ihtiyacım olan tek şey sensin. Olmak istediğim başka bir yer yok, kâinatın hiçbir yerinde."

"Benim de sensin."

"Buna memnun oldum." Bir eli yüzümü okşarken güldü. "Çünkü çıktığımız zaman birçok hayranın orada bekliyor olacak."

"Senden başkasını istemiyorum." Sebebini bilmiyordum ama gözlerim dolmuş, yaşlar kirpiklerime kadar taşmış ve sesim çatallaşmıştı. İçimde kötü huylu bir his vardı.

"Maya?" diye seslendi sesimi fark edince. Yüzümü ellerinin arasına alıp ona bakabileceğim şekilde ikimizi de çevirdi. "Sorun ne?" diye sordu endişeyle. "Anlat bana."

"Bilmiyorum," dedim burnumu çekerek. Bana böyle bakması, dokunması, daha fazla ağlamak istememe sebep oldu. Kalbimde bir baskı vardı. Öylesine birden çok kötü hissetmeye başlamıştım ama bu onunla ilgili bir korkuydu. "Seni çok seviyorum."

"Beni çok sevdiğin için mi ağlıyorsun?"

Dudaklarımı sıkıp başımı salladım.

Paranoya yapıyor olmalıydım. Bunca yıldır taşıdıklarımın ve yaşadıklarımın bir etkisi olmalıydı. Tahammül edilemez bir kaybetme korkusuna sahiptim. Kimsenin beni seveceğine inanmıyor, içten içe bunu sorguluyordum. Sürekli hayal kırıklığına uğratılmayı bekliyordum. Biriyle tanıştığımda bile *kim bilir ne zaman bana ne yapacak,* diye düşünen biri olmuştum hep. Şimdi onun bu kadar bana ait olması, bu kadar benimle olması alışılabilir gibi gelmiyordu. Birisi cebinden bir iğne çıkaracak ve balon sönecekti sanki. Dünyadaki bütün iğneleri kırmak istiyordum.

"Ne yapacağım ben seninle?" Başımı göğsüne yaslayıp yavaş yavaş saçlarımı okşamaya koyuldu.

"Sev beni."

"Daha ne kadar sevebilirim, bilmiyorum ki güzelim." Yeniden geriye çekildi, başparmakları gözyaşlarımı sildi. Eğilip sildiği yeri yavaşça öptü. Geri çekilip gülümsedi. Yeni bir yaş akan diğer gözümün altını da öptü.

"Aptal mıyım ben?" diye sordum kırık bir sesle yarım yamalak gülerek.

"Benim küçük aptalımsın sen."

"Yine seyretmedik." Başımı omzuna düşürüp belgesele baktım.

"Bahane değil mi zaten o?"

"Bir gün bir tanesini bitirelim ama."

"Olur."

Dizlerimi kendime çekip bütün vücudumu ona doğru yasladım. Her saniye, onunla ilgili her şeyi üzerimde taşımak istiyordum. Soğukluğunu, kokusunu, ona dokunduğumda peyda olan anlatamadığım o muhteşem hissi, koşulsuz güven duygusunu... Ona karşı hissettiğim sevgiyle onu sarmalamak istiyordum.

"Yine tırmanmaya başladın..." diye güldü. Eli usul usul kolumu okşarken başımı sallayıp yakasını tutan parmaklarımı tenine bastırdım. Uyku, onun kollarında dünyanın en tatlı şeyiydi. Onun yanında bu kadar güvende hissettiğim için, bu denli huzurlu hissettiğim için böyle kolayca uyuyabildiğimi biliyordum. Onu tanıdığım günden beri onun yanındayken uyumakta hiç zorlanmamıştım. Oysa yıllarca karanlığa geceyle birlikte nöbet tutmuştum.

"Güzelce uyu aşkım," diye mırıldandı buz gibi nefesi saçlarımın üzerini okşarken. "Bütün rüyalarda ve bütün gerçekliklerde, ben sevmek için hep seni arıyor olacağım."

Sen hep ol, diye geçirdim içimden.

Sen hep beni bul.

21. BÖLÜM: SALLANMAYAN SALINCAKLAR

Meyra'yla buluşmak için uzun zamandır gitmediğim bir yere doğru yola çıktım. Araba beni hayatımın çoğunu yaşadığım Yeşil Yol kasabasının içine, çocukluğumun geçtiği caddelere görürken hiç olmadığım kadar kırılgandım. Neden bilmiyorum ama yolu uzatıp büyükannemin hâlâ boş olan derme çatma evinin önünden geçmemizi söyledim. Arabaya dur demedim, inip bakmadım ama yanından geçerken camdan, dolu dolu gözlerimle oraya baktım. Verandaya, taraçaya ve hâlâ penceresi açık çatı kadı odama. Beni bırakıp gitmeden önce babamın çatısına bir pencere yaptığı odama. Yataktan gökyüzünü seyredebilmem için. Uyurken Doruk'un gözlerini üzerimde hissedebilmek için.

Bozuk toprak yolda sarsılarak ilerleyen araba Ilgazlar'ın evinin önünde durdu. Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamıyordum bile. Ama bir zamanlar çok sık geldiğimi anımsıyordum. Bir zamanlar her fırsatta buraya geldiğimi anımsıyordum. Şoföre yine beklememesini söyledim. Demir kapıyı çalıp Meyra açana kadar oradan kaçıp gitmemek için kendimi zor tuttum. Kapı açıldı, benim kadar geçmişe gömülmüş görünüyordu. Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme vardı.

"İçeriye gelmek ister misin?" diye sordu kapının kenarına çekilip. Gözlerim içeriye kaydı. O uzun koridoru, koridorun sonundan yukarıya çıkan merdiveni, merdivenin sol çaprazında kalan kapıyı buldum. Kapının ardından Doruk'tan kalan her şey gözlerini dikmiş beni seyrediyordu. Onu düşünmenin acı verici olmayacağı bir an olacak mıydı, bilmiyordum. Onu düşünmek her defasında neden bu kadar canımı yakıyordu, onu da bilmiyordum.

"Parka geçelim," dedim. İçeriye girebileceğimi sanmıyordum.

"Yemek yapıyordum, sen geç, ben her şeyi kapatıp geliyorum. Kahve yapayım mı?"

"Olur."

"Tamamdır."

Basamakları geri geri inip başımı zar zor çevirerek artık kimsenin oynamadığı parka geçtim. *Artık sallanmayan salıncaklara.* Hayaletlerin bile sırtını döndüğü salıncaklardan birine oturup yavaş yavaş kendimi itmeye koyuldum. Küçük Maya, karşımda durmuş bana bakıyordu. Onu hep hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordum. Onun hayallerinin hepsini yerle bir etmiştim. Onun istediği hayatın kıyısında bile değildim. Ne kitapların içinde yaşıyordum artık ne de birkaç satır yazıyordum. Ne Doruk Ilgaz'ı kazanmıştım ne de kaybetmiştim. Ben ne kadar uzun yol aşarsam aşayım, küçük Maya buradaydı. Küçük Maya, hep Doruk'un tarafındaydı.

Yargıç, açılan kapıdan dışarıya çıkıp koşarak bacaklarıma sarıldı. Gülümseyerek tüylerini okşamaya koyuldum.

"İşte," dedi Meyra, nihayet gelip karanlık düşüncelerimi dağıtarak. Kahve kupasını elime tutuşturup yan tarafımdaki diğer salıncağa oturdu. "Benimle kalmasına izin verdiğin için sağ ol," dedi Yargıç'ı işaret ederek.

"Senden hoşlanıyor," dedim sorun olmadığını belirterek. *Çünkü senin ona daha çok ihtiyacın var. Çünkü sen bana emanetsin.*

"Ve geldiğin için de teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Kahveden bir yudum aldım. "Baban yok mu hâlâ?"

"Arada telefonda konuşuyoruz. Annem yanına gitmemi istiyor ama burada kalmak istiyorum."

"Neden?" diye kaşlarımı çattım.

"Ev çünkü." Oraya bakarak gülümsedi. "Hayatım boyunca bu kasabadan kurtulmak istedim, şimdi tek istediğim geçmişe dönmek. O günlerin ne kadar güzel ve ne kadar değerli olduğunu tabii ki kaybedince anladım." Kendi söylediğine güldü. Bu tam onluk bir hareket

olduğu için eşlik ettim ama herkes biraz öyle değil miydi... Yitirene kadar neye sahip olduğumuzu bile bilmiyorduk.

"Akademi'de şansını denesene," dedim ama pek istekli değildim. Oranın insanı yuttuğuna inanıyordum. Bu kasabadaki en karanlık yer orasıydı. Doruk'un hayatını mahvetmişti. Benim hayatımı mahvetmek için elinden geleni denemişti.

"Ben abimi orada kaybettim," dedi. "Oraya gitmeden önce her şey ne kadar güzeldi, hatırlıyor musun?"

"Geçmişi o kadar uzun süre içimde taşıdım ki artık ne kadar güzel olduğunu bile düşünmek istemiyorum." Kahveden bir yudum daha alıp bir sigara yaktım. "Geçmişte o kadar uzun süre yaşadım ki hâlâ yarına, bugüne, şu ana alışamıyorum. Bir parçam hep orada. İlk elden tavsiye o yüzden, kendine bunu yapma. Çünkü yemin ederim ki o ana dönemiyorsun ve bu insanı öldürüyor." Sesimde çok şey kaybetmiş bir insanın bilgeliği vardı. Nihai sonda hiçbir şeyin göçüp giden zaman kadar anlamı olmadığını anlayan bir insanın.

"Dün Cenk'i gördüm," dedi. Konuyu dağıtmasına sevindim ama yine geçmişten bir isim, kötü bir hayalet gibi yakama yapıştı.

"Nasıl?"

"Çok iyi," diye güldü. "Seni sordu. Yanında birkaç arkadaşı vardı, sinemaya gidiyorlardı."

"Buna sevindim." İçtenlikle gülümsedim. "Buna çok sevindim."

En azından birimiz yenilmemiştik. En azından birimiz yitirmemiştik. En azından birimiz kırıntılarla yaşamıyorduk.

"Bir ara Cenk'ten hoşlanıyordum." Kıkırdadı. "Sence onunla bir şansım olur muydu?"

"Birbirinize çok benziyorsunuz bazı açılardan," dedim. "İkiniz de dışa dönüksünüz, eğlencelisiniz ve sürekli birilerinden hoşlanıyorsunuz."

Birlikte sessizce güldük. Bütün cadde, sanki evler bile bomboştu. Geriye kimseden bir şey kalmamıştı. Çocukken buraların ne kadar hareketli olduğunu anımsadım. Şimdi sanki kasabadan renkleri almışlardı. Şimdi sanki bu kasaba sadece çok yıpranmış bir kitaptı.

"Senin nasıl gidiyor," diye sordu. "Yani Fetih'le?"

"Güzel," dedim sessizce. Güzel kelimesi yetersizdi. Fetih, benim yerçekimimdi. Beni sadece hayata bağlamıyordu, beni ayakta tutuyordu, hayatta tutuyordu. Benden geriye bir şeyler kaldıysa onu diri tutuyordu. Fetih, umut etmeme izin veriyordu. Fetih, sevilmenin ne demek olduğunu hatırlatıyordu. Fetih, sevmenin ne demek olduğunu öğretiyordu.

Fetih, çok güzel.

"Pars falan çok kafa çocuk," dedi. "Ona teşekkür ettiğimi söyler misin? Dönünce aramak istedim ama çekindim."

"Sen birini aramaktan mı çekindin?" diye sordum şaşırmış gibi taklit yaparak.

"Siz üçünüz bana bir zinciri anımsattınız," dedi. "Birbirinize o kadar kuvvetli kenetlenmişsiniz. Sadece siz ikiniz değil, üçünüz. Koparmak da imkânsız, araya girmek de. Kim olursa olsun dışarıdan birini kabul etmez bir bağ."

"Öyle sanırım." Gerçekten öyle. "Birlikte çok şey yaşadık."

Birbirimize çok şey yaşattık. Birbirimizin çok şeyini paylaştık. Birbirimizin her halini yaşadık.

"Biz öyleyiz sanıyordum," dedi. "Sen, ben, abim. Üçümüz başkayız sanıyordum. Aramıza kimse giremez. Aramızdan kimse çıkamaz. Biz pamuk ipliğiyle bağlıymışız."

Üçümüz evet. Ama Doruk'a neyle bağlandığımı ben de bilmiyordum. Öyle ki ne olursa olsun kopmuyordu. Bir yay gibi gevşiyor, kopacak kadar açılıyor ama yine de kopmuyordu. İçimde yorgun düştüğüm bir savaştı, Doruk Ilgaz; ne kazandığım ne kaybettiğim.

"Biz birlikte büyüdük," dedim. "Elbette asla kopmayacak bir bağa sahibiz ama sanırım sadece bir aradaki çocuklardık. Kimse bize, birlikte oynamak istiyor musunuz, diye sormamıştı. Seçmemiştik, seçilmiştik."

"Birlikte oynamak isterdim," diye gülümsedi. "Sorsalardı yani, seninle oynamak isterdim."

"Bebeklerinin suratını boyasam bile mi?"

Kahkaha attı.

"Bebeklerimin suratını boyasan bile."

"Annenin yanına git," dedim aniden. "Burada tek başına kalma." Ona her şeyi anlatmak istiyordum ama bunun sonuçlarını kestiremiyordum. Kendime açıklayamadığım şeyleri onun gibi tez canlı birine nasıl anlatabilirdim ki? Doruk'un yaşadığını ama burada olmadığını, buradan bir çıkış olduğunu ve o çıkışın kafamın içinde bir kapısı olduğunu, açmak için çabaladığımı, buradan çıkabilme şansımız olduğunu, onu yeniden görmenin mümkün olduğunu, yeniden belki bir arada olabileceğimizi... Bu benim seçimim mi olacaktı? Bir seçim yapmam mı gerekecekti? Ya Pars ve Fetih ya Meyra ve Doruk mu olacaktı?

"Kızlar gelecek," dedi. "Okuldan birkaç kişi. Kalmak ister misin?" Ayağa kalktı. Bunu konuşmak istemiyordu ama umarım beni dinlerdi. Umarım yalnız kalmazdı. Umarım buradan çıkabilirdik ve en azından birimiz Doruk'una kavuşurdu.

"Gitsem daha iyi olur," dedim ben de kalkarak. "Sonra yine uğrarım."

"Ne zaman istersen." Elimdeki kupayı alırken üstünkörü sarıldı. O içeriye giderken ben de caddede yürümeye koyuldum. Bir anlığına dönüp geriye baktım, bomboş parkta sallanan salıncaklar çok hüzünlü bir resim gibi kalbime bir çizik attı.

Bir daha kimse tarafından sallanmayacaklardı. Bir daha Maya o salıncağa oturmayacak ve bir daha Doruk onu gökyüzüne doğru itmeyecekti.

Telefonumu çıkarıp Fetih'e nerede olduğumu, daha doğrusu nerede olacağımı yazdım. Tan'a bugün uğrayamayacağımı söyledim. Birkaç gün olmuştu sadece ama babamı gömdüğüm günün sabahında bile hayat akmaya devam ediyordu. Uyanmış, daha çok Fetih'e sarılmış sonra üzerimi giyinip onun işinin başına dönmüştüm. Belki hepsi boşaydı, belki anlamı yoktu ama hatırasını yaşatmamın tek yoluydu. Buradan çıktıktan sonra geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Ona ait hiçbir şeye sahip olmayacaktım. Burada ona ait bir mezarı yoktu

ama gerçek yaşamda ona ait tek bir iz bile olmayacaktı. Öylece yok olup gitmiş olacaktı. Buraya gömülen herkes gibi.

Belki bütün kötü hisleri alıp bir avuç toprağa gömsem onlar da bu kasabayla birlikte yitip giderdi. Öylece yok olurdu işte. Bütün bunların sadece benim başıma geldiği gibi.

Ilgaz Kütüphanesi.

Önünde durup sigarayı yere attım.

Şimdi burada olsan o mavilikleri üzerime dikip bunu yapmamdan nefret ettiğini anlatırdın. Şimdi burada olsan.

Sen artık yoksun ve bunun gerçekten mesafelerle ilgisi var.

Kilitli kapıyı zihnimle açtım. Tokmak, avucumun içini yakmıştı sanki. İtip kapıdan içeriye girdim. Kayın ağaçlarının kokusu gözlerimi yaşartarak burnuma doldu. Parmaklarım, kitapların üzerinde gezinirken bir sürü anı zihnimden içeriye girdi. Her yer tozlanmıştı. Her şey tozlanmıştı. Eskimişti, yıpranmıştı, bazı şeyler pas tutmuştu.

Gıcırdayan merdivenlerden çıktım. Okumayı en çok sevdiğim tarihi kurgu bölümünün önünden geçtim. Yangın merdivenine çıktım. Oturdum, çenemi dizlerime yasladım.

"Buraya ait bir kitap gibi görünüyorsun," dedi Fetih biraz sonra, kapı girişine yaslanıp.

"Bu oldukça uygun sanırım." Kendi kendime gülümsedim.

"Erken ayrılmışsın."

"Artık konuşacak çok fazla şeye sahip değiliz."

"Demek burası büyüdüğün yer." Arkasını dönüp kütüphanede göz gezdirdi.

"Burası da benim bir sürü hayat yaşadığım yer," dedim gözlerimle kitapların üzerinde dolaşıp. Hepsi farklı bir hayattı. Hepsinin içine süzülüp onların hayatlarını onlarla yaşardım. Kitap okumanın en güzel kısmı buydu, kendi hayatını, ne yaşıyor olursan ol bir kenara atabilmek. İhtimali olmayan hayatlara konuk olmak. Kapağı kapatana kadar o karakterle birlikte o satırları yaşamak. O satırlarda yaşamak. İnsanlar kitap okumanın kıymetini yeterince bilmiyordu.

"Ne garip, değil mi," dedi. "İkimiz de farklı yerlerde ama bir kütüphanenin içinde büyümüşüz."

"Evet," dedim, ayağa kalkıp onun peşinden rafların arasında dolanırken. "Ama sen bilimle kafayı bozmuşsun, ben kurgularla."

Güldü.

"Bana en sevdiğini göster."

Yerini hâlâ ezbere biliyordum. Başkasına göstermek istemezdim ve muhtemelen kaçamak bir cevap verirdim. Ama ona göstermek istedim. Rafa uzanıp Çalıkuşu kitabını alarak ellerine bıraktım.

"Neden seviyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Köprüdeki gece," dedi kitabın sayfalarını karıştırırken. "Elinde bir kitap vardı, bir şeyler yazıyordun."

"Gözünden hiçbir şey kaçmaz..."

"Seninle ilgili şeyler kaçmaz."

Gülümsedim.

"Aren bana dövme yaptırdığın zaman bir şeyden bahsetmişti, aslında bir kuş tüyü yaptırmak istediğinden."

"İnsanlar, sana onlarla konuştuğum her şeyi söylüyor mu?"

"Evet, zorundalar." Kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Neden yazar olamayacağını düşündün?"

"Neden yazar olabileyim ki?"

"Anlatacak çok şeyin var."

İnanamayarak başımı iki yana salladım.

"Herkes kadar."

"Herkes kafasının içinde bin farklı hayatla yaşamıyor. Sen onları duyuyorsun. Hissediyorsun. Hikâyelerini görebiliyorsun."

"Yazdığım, o zamanlar kafamın içinde duyduğum tek ses kendime aitti. Orada bir başımaydım ve duyduğum her şeyden daha gürültülüydü. Sussunlar diye yazıyordum. Bitsinler diye yazıyordum."

"Sesler azaldı mı?"

"Dinlemeyi bıraktım."

"Neden?"

"Bunu konuşmak istemiyorum," diye şikâyet ettim yüzümü asarak. Çünkü o sesler sadece bir kişiyle ilgili konuşuyordu. Çünkü sadece onu anlatmak istiyordum. Çünkü onu kafamın içinden atmak istiyordum ve kağıtlar bana yardımcı olur sanıyordum.

"Anlatacak acıdan başka bir şeyim yok. Bu da anlatmak istediğim de anımsamak istediğim bir şey de değil. Bir şeyi yaşadığın zaman onun üzerine düşünürsün ve tekrar yaşarsın, yazdığın zaman tekrar tekrar yaşarsın. Ben genelde kaçıp gitme yanlısıyım."

"Belki bir gün anlatacak iyi bir hikâye bulursun."

"Seninle konuşmayı kalemle anlatmaya tercih ederim."

Her acı yazmaya değer midir sahi?

"Belki bir gün benim için bir şiir yazarsın."

"Sen kelimelerle anlatamadığım kadar gerçek dışısın," dedim.

Kaşlarını çattı.

"Hadi..." Elini tuttum. "Gidelim buradan." Hayaletler daha fazla musallat olmadan.

"Bana şiir yaz."

"Sen de bana bilimsel bir makale yaz o zaman."

"Olur," dedi ciddi bir şekilde.

"Dalga geçiyorsun."

"Yıkıcılar, benim uzmanlık alanım sayılır artık."

"Çok romantiksin..."

Bileğimi tutup aniden beni geriye döndürdü, kendine çekti, dudaklarını benimkinin üzerine bastırdı. "Olabilirim," diye mırıldandı.

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Olsun mu?"

"Şaşırt beni, sevgilim."

"Bu bir anlaşma, Maya Efnan," dedi bu defa sahte bir ciddiyetle.

"Kabul edildi, Fetih Yargıcı."

Yeniden onu çıkışa doğru sürükledim. Kapıyı arkamızdan kapattım, kapının kulpuna baktım ve basit bir klik sesiyle kilitlenmesini sağladım.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu arabaya bindiğimizde.

"Akademi'ye gidip Pamir'i almak isterim."

"O iyi," dedi. "Seni özlüyor ama haber alıyorum, iyi."

"İçeride muhbirlerin mi var?"

"Her zaman var."

Gülemeyecek kadar yorgundum.

"Her şey biterken yanımda olmasını istiyorum," dedim koltuğa yaslanıp.

"Biliyorum," dedi sadece.

Benim çektiğim tek başınalığa Pamir'i maruz bırakmak istemiyordum. Ona karşı bencillik de yapmak istemiyordum. Kendi yalnızlığımı paylaşmak için onu alıp bir eve hapsetmek istemiyordum. Babamın başına gelenlerden sonra, hissettiğim suçluluktan dolayı yine ben öyle istiyorum diye bir şey yapmaya korkuyordum. Fetih'in bunu onaylamaması, durumu benim için daha zor hale getiriyordu.

Hükümdarlar kasabaya inmeye başlamıştı. Annesinin onu ziyaret etme sebebi, Yankı Saruhan'ın gelme sebebi başladığımız işi bitirmemizi istemeleriydi. Beni istiyorlardı ve Fetih, onları hiçbir şey söylemeden daha ne kadar uzak tutabileceğini bilmiyordu. Yankı birkaç kez bana ulaşmayı denemişti ama reddetmiştim. Riva'nın yanına bile gelmişti ama neyse ki özellikle son birkaç gündür, Kraliçe benim tarafımdaydı. Sadece Pars, Fetih, Tan ve Riva'nın bildiği ortak bir sırrı paylaşıyorduk. Başka kimsenin bilmemesi gereken babamın öldüğü sırrını.

"Neden buradan döndük?" diye sordum yol ayrımına girince.

"Dönmedik..." dedi. Direksiyonu çevirmeye çalışıyordu ama çeviremiyordu. Bir şey hissettim. Bir enerji. Bir sızıntı. Şeffaf bir tabaka vardı etrafında.

"Sen dönmüyorsun," dedim.

"Sen mi yapıyorsun?" diye sordu şaşkın bir şekilde.

"İsis yapıyor."

"Neden?"

"Sürmeye devam et," dedim. "Bir şey görmemi istiyor olmalı." Yüreğim gerildi. İlk kez yüreğim gerildi ve uğursuz bir şey hissettim. İçgüdü değildi. Kafamın içinde bir şeydi. Gördüğüm ama anımsayamadığım korkunç bir rüya gibi.

"Bu hoşuma gitmedi, duracağım," dedi.

"Sürmeye devam et!"

"Maya, nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz. Orada bizi neyin beklediğini bilmiyoruz."

"Ama bir şey bekliyor olmalı." Gözlerim kararır gibi oldu. "Bunu öylesine yapmıyor." Hissetmeye çalıştım, bir şey hissetmeye çalıştım ama sadece onun üzerimizdeki elini hissediyordum. Beni oraya doğru itiyordu.

Araba, toprak yola girdi.

"Köprüye gidiyor," dedi Fetih.

İkimiz de gerilmiştik. İkimizin de gözleri, yolları tarıyor ve bir şey bekliyordu. Bir sorun, bir saldırı, biri ama bir şey. Çalılık arazide araba köprüye kadar devam etti. Diğer tarafındaydık. İki yönü birbirine bağlayan köprünün diğer tarafındaydık.

"İnmeliyiz," dedim araba kendiliğinden durduğunda.

"Hayır." Arabayı çalıştırmaya çalıştı ama olmadı. Ne vites ne direksiyon, hiçbir şey çalışmıyordu. Onu beklemeden öfkeyle aşağıya inip kapıyı sertçe çarptım. Havada uğultulu bir rüzgâr vardı.

Benden ne istiyorsun, diye fısıldadım kendi kendime. Benden hâlâ ne istiyorsun...

"Abla!"

Duyduğum sesle birlikte daha açığa doğru hızla yürümeye koyuldum. Koşmaya koyuldum. Midem gerilmişti.

Pamir'in sesi.

"Buradayım," dedi Armoni'nin sesi.

Bana seslenmediğini anlayınca yalpaladım.

"Maya," dedi hemen arkamdan yetişen Fetih.

"Bir şey oluyor," dedim. "Bir şey oluyor. Pamir'le Armoni burada." Etrafıma bakındım. Kendi etrafımda dönüp onları aradım. "Armoni!" diye bağırdım. "Neredesiniz?"

"Maya?" diye seslendi. Sesinde endişe vardı. Sesinde panik vardı.

"Bu taraftan," dedi Fetih. Geldiğim yönüne aksine ilerlemeye koyulduk. Ağaçların arasından, her şeyi başıma açtığına inandığım

ahşap köprünün direklerine kadar koştuk. Durduğumda soluk soluğa kalmıştım.

Bulutlar kapandı.

"Buradayız!" dedi Armoni. Diğer tarafındaydı. Nehrin diğer tarafında, kenarda, elini tuttuğu Pamir'le birlikte duruyordu.

"Pamir!" dedim iyi olup olmadığını anlayabilmek için.

"Abla!" dedi bu defa bana doğru.

Bakışlarımı Armoni'ye çevirdim. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum. "Uzaklaş oradan. Ne işiniz var burada?"

"Bilmiyorum," dedi. Arkasına doğru baktı. Ne olup bittiğini hatırlamıyordu. Arabası arkada duruyordu. Üzerinde günlük kıyafetleri vardı. Spor takımı, spor ayakkabıları. Pamir'in üzerinde çiçek desenli pijama takımı vardı. Parçaları yan yana getirmeye çalışıyordum.

Neden buraya geldiler? Neden buraya geldik?

"Abla, korkuyorum!" dedi Pamir.

"Hayır, hayır, korkma. Korkma, böcek." Gülümsemeye çalıştım. "Armoni, uzaklaş oradan."

Ne dediğimi algılayamıyor gibiydi. Ne dediğimi de nerede durduğunu da yeni fark etmiş gibiydi. Korku kalbimi hızlandırdı. Köprüye doğru baktım. Yıkık dökük köprüye doğru.

"Geliyorum," dedim. "Kımıldamayın tamam mı, geliyorum."

"Dur burada!" dedi Fetih sertçe itiraz ederek. "Ben geçerim." Benden farklı durumda değildi. Ne olduğunu o da anlayamıyordu ama o da bir şeylerin yolunda olmadığının farkındaydı. Kendini öne atıp köprüye doğru düşünmeden ilerledi. Biliyordu, o yapmasa bunu yapacaktım. Bir kez daha kendimi, düşeceğimi önemsemeden o köprünün üzerine atacaktım.

"Hayır." İleriye doğru atıldım.

Atıldım ama hareket edemedim.

"Ben geçerim!" dedi Fetih tekrar ve ikaz ederek. Köprünün toprağın altına çakılmış kazıklarının yanındaydı. Sallanan halatları kenarından tuttu. Ayağını yeniden hareket ettirmeyi denedim. Ede-

medim. Bir ton ağırlık binmiş gibi kımıldayamıyordum. Bu hissi nereden tanıdığımı düşünmeye koyuldum.

Esila.

Esila, o uçurumun tepesindeyken ona doğru gitmeye yeltenmiştim ama yapamamıştım. Ayaklarım böyle hareketsiz kalmıştı. O mağaranın önünde onunla ilk karşılaştığımda kıpırdayamamıştım. İsis'e doğru atılamamıştım.

Gözlerim bir şeyi kaçırdığımı düşünerek bir kez daha dolaştı her yerde. Armoni'ye baktım. Pamir'e baktım. Fetih'e baktım.

Ne yapıyorsun, diye fısıldadım içimden bir yankı yaparak. *Ne yapıyorsun?*

Hâlâ anlamadın mı? diye karşılık verdi.

Ne yapıyorsun?

Acı seni güçlü kılıyor, dedi. *Ama bana bir fikir verdin. Bana bir yol gösterdin.*

Ne diyorsun?

Gözlerim Fetih'e takıldı, köprünün yarısına kadar ilerlemişti ama sallanıyordu. Şiddetle esmeye başlayan rüzgâr mı yoksa ona da yaptığı bir şey mi onu bu kadar yavaşlatıyordu anlayamıyordum.

Beni korkuttun, dedi. *Son seferimizde beni korkuttun ve bir sızıntı yarattın.*

Hayır...

Evet. Silahını sana doğrultuyorum. Acının büyük olduğunu sanıyordun ama korku acıyı alt eder.

Hayır.

"Maya," diye seslendi Armoni. "Yanlış giden bir şeyler var."

"Çekil oradan," dedim yalvararak. "Geriye çekil."

Gözlerim onlara baktı. Gözlerim, aşağıda hırçın bir şekilde akan nehre baktı. Gözlerim, köprünün üzerindeki Fetih'e baktı. Bir şey yapacaktı. Bir şey olacaktı. Çok kötü bir şey. En sevdiğim insanlardı. En sevdiğim üç kişi buradaydı. En sevdiğim üç kişi tehlikenin göbeğindeydi ve ben bir adım öteye bile gidemiyordum. Zihnim uyuştu. Kendimi sıktım, kendimi buna engel olmak için var gücümle sık-

tım. Daha dün parmak uçlarımdaydı. Daha bu sabah çok güçlüydüm. Daha biraz önce çok acı çekiyordum.

Şimdiyse sadece korkuyorum. O kadar şiddetli korkuyordum ki etrafımızdaki ağaçlar sallanıyor ve rüzgâr, dalları savuruyordu. Henüz hava kararmadı ama üzerimize bir gölge çöktü. O gölgenin altında kalacağımı biliyordum. Başka bir kıyametin ortasında olduğumu biliyordum. Mor menekşeler yoktu ama ben yine o çayırdaydım. Ben yine yetişememenin kıyısındaydım. Buradaydım. Onlar buradaydı. Hayattalardı ama bir yanlışlık sızıyordu bir yerden.

"Abla, korkuyorum," dedi Pamir.

Armoni, onun elini bıraktı. Gözleri birbirinden kopan ellerine kaydı. Ela gözleri korkuyla irileşti. Bir şey denediğini anlayabiliyordum. Ona uzanmaya çalıştığını, gayretini görebiliyordum ama benim gibi kımıldayamadı.

"Yapma!" diye bağırdım.

Yapma, ne istersen yapacağım. Tamam, anladım tamam, yapacağım, istediğin her şeyi yapacağım. Bunu bana yapma.

Sana inanmıyorum, dedi zihnime.

İstediğini yapacağım, dedim. İstediğin her şeyi yapacağım.

Yapacaksın, dedi. *Haklıydın, senin çapan benimkinden güçlü. Senin tutunduğun şeyler benimkinden güçlü. Teraziyi dengelemek zorundayız, bu yüzden senin çapalarından kurtulmalıyız.*

"Fetih," diye seslendim gözyaşları içinde. Köprünün ortasındaydı, bir engele doğru yürümeye çalışır gibi zorlanıyordu. Gözleri etrafı tarıyordu ama bu defa Fetih Yargıcı bile işin içinden çıkamıyordu. Omzunun üzerinden bana doğru baktı.

"Kıpırdayamıyorum," diye fısıldadım. "Kıpırdayamıyorum. Lütfen onu kurtar. Lütfen onu kurtar."

Gözleri benimle Pamir arasında kaldı. Kafasının içinde bir hesap yapmaya çalıştı. Ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama anlayamazdı. Bu defa çözemezdi.

"Kurtar onu!" dedim.

İleriye doğru atıldı. Köprü daha fazla sallanmaya başladı. Fetih, gözlerini kapatıp bir küfür mırıldandı. Ellerinin halatların üzerinde sıkı birer yumruk oluşunu seyrettim. Köprü daha fazla savruldu ve saçlarımı bir tokat gibi üzerime savurdu.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdım boşluğa doğru. "Onu rahat bırak!"

Bana bakıyorlardı ama kiminle konuştuğumu anlayamıyorlardı. Ellerimi yüzüme bastırdım. Derin bir nefes aldım. Sakin olmalıydım. Sadece beni korkutmaya çalışıyordu. Bir şey yapamaz. Güçlerimiz denk. Benden daha üstün değil. Sadece kozu var. Her zamanki gibi birilerinin bana karşı bir kozu var ve onların koz dedikleri şey, beni bu yaşama bağlayan insanlar. Bunu düşünmek daha büyük bir darbe indirdi. Kaybedecek çok az şeyim kalmıştı. Çok az kişi kalmıştı. Arayacak çok az kişi kalmıştı.

Kendimi zorladım. Hissetmek için zorladım. Zihnimde onları hissetmek için, kırmızı noktaları tutmak için... Onları hissedebilirsem buna engel olabilirdim. Onları hissedebilirsem karşı koyabilirdim.

"Elimi tut, Pamir," dedi Armoni çaresiz bir istekle. "Ablacığım elimi tut."

"Tutamıyorum," dedi Pamir.

Bir kıpırdama yakaladım. Kafamın içinde Pamir'i tuttum. Onu oradan çekmek için bütün gücümü kullandım. O küçücük harekete her şeyimi bırakmaya hazırdım. *Geriye çekil,* dedim içimden. Sadece geriye çekil. Lütfen geriye çekil, böcek.

Benimle savaşma! diye kükredi zihnim içine.

Zihnim cızırtılı bir televizyon ekranı gibiydi. Kontrol bir an bendeydi sonra yeniden ondaydı. Acı ve korku birbirine girdi. Panik, bütün ihtimalleri tek tek sıraya dizdi. En sevdiğim üç insan. En sevdiğim üç insana olabilecek şeyler. En sevdiğim üç insan, birinin yoksunluğu. Daha fazla eksilemezdim ki. Bir tane daha eksilirsem geriye bir şey kalmazdı. Seçemezdim ki. Zihnimden geriye savruldum. Daha şiddetli bir korkuyla gözlerimi açtım. Rüzgâr çoğaldı. Nehir, mümkünmüş gibi daha hızlı akmaya başladı.

"Pamir!" diye bağırdı Armoni.

Kafamın içinde sandım. Gözlerimin hâlâ kapalı olduğuna inandım. En kötü ihtimallerden birini daha panikle aklımdan geçiriyorum sadece. Ama çarpma sesi çok şiddetliydi. Çarpmanın şiddetiyle suyun yukarı doğru sıçrayışı çok uzun bir mesafeydi.

Öne doğru atıldı. Nehre doğru atıldı. Boşluğa doğru atıldı.

Düştü.

"Maya, hayır!" diye bağırdı Fetih.

Aklımdaki bütün zincirleri kırdım. Göğsümde şişen kalbimi ayaklar altına aldım. Zihnimde bir çığlık gibi patladı öfkem. Kendi zihnimi ondan kurtardım. Öne doğru atıldım. Nehre doğru atıldım. Korku, içine düştüğüm hırçın nehirden daha hızlı çarptı bana. Buz gibi suyun içine bir çivi gibi çakıldım. O kadar sert bir şekilde düşmüştüm ki kulaklarım da beynim de yanıyor gibi hissettim ama önemsemedim. Gözlerim suyun içinde sadece onu aradı. Bir girdap var gibi oradan oraya savrularak dönüyorduk. Karanlığın içinde hiçbir şey göremedim. Acı, yeniden korkuyu bastırdı. Suyun hiddetini kesmek için daha büyük bir atakta bulundum.

Seni öldüreceğim, dedim kafamın içinde. *Yemin ederim, seni öldüreceğim!*

Başka bir an zihnimden içeriye sızdı. Başka bir anla bana işkence etmeye devam etti. Yine suyun içindeydim. Atlamamıştım ama itilmiştim. Daha küçük bir Maya'ydım. Annesinin kucağında yeni yetme bir çocuktum. Annesinin öldürmek için tekrar tekrar bu köprüden atladığı bir günah tohumuydum. Annesi tarafından bile terk edilmiş bir çocuktum. Tek tek, bütün sevdiklerini kendi elleriyle kazdığı bir mezara gömen zavallı bir kız çocuğuydum.

Acı çoğaldıkça çoğaldı.

Zihnim dizginleri eline aldı.

Su durgunlaştı.

Pamir'i aradım. Onun düşüşünü aradım. Akıntı kesildiğinde ben de orada öylece kaldım. Su berraklaştı. Küçük bedenini gördüm. Küçücük bedenini benden uzaklaşırken, dibe doğru çekilirken görüp ak-

lımı yitirdim. Korku, suyun üzerine çıktı. Hareket etmeyi denedim. Hareket etmek için her şeyi denedim ama korku acıdan üstün geldi.

Daha kaç kez kaybedeceksin Maya, daha kaç kez yitireceksin?

Daha ne kadar dayanacaksın?

Daha ne kadar savaşacaksın?

Savaşacak ne kaldı?

Kaç canın kaldı?

Ne uğruna bu mücadele?

İnsan kaybedeceğini bile bile bir savaş başlatır mı?

İnsan sadece kaybetmek için yaşar mı?

Fetih'in atladığını gördüm. Bütün kötü ihtimaller yeniden kafamın içinde bir sıraya girdi. Ya o da hareket edemezse? Ya o da kaybolup giderse? Ya ikisinin de ölümünü izletirse? Ya asıl kıyamet buradaysa?

Ya hareket edebilirse?

Ya ben, bu ihtimaller arasında ve her olasılıkta ikisini de kaybediyorsam?

Suyun içinde *hayır,* demek için kendimi zorladım. Gözlerimde vardı. Gözlerimi görebiliyordu. Pamir'in orada suyun içinde kayboluşunu, dibe doğru batışını görüyordu. Ona doğru baktı. Ona doğru döndü. Ona gitmeye başladı.

Lütfen ona git, lütfen ona git.

Su ciğerlerime doluyordu.

Dönüp bana baktı. Ne gördüğünden emin değildim ama vazgeçti.

Lütfen ona git.

Bana baktı.

Yapma, ne olur yapma. Bunu, bana yapma. Bunu, bize yapma. Beni seçme. Bu defa beni seçme. Yalvarırım beni seçme. Bu bir seçim değil. O küçük. O daha çok küçük. Yeterince şey yaşadı. O çok küçük.

Bana doğru geldiğinde gözlerindeki ifadeyi görüyordum. Gözlerindeki ifadeyi okuyordum. Özür dileyerek geliyordu.

Beni seçiyordu.

Başımı sallamak istedim, itiraz etmek, haykırmak, geriye doğru, daha derine doğru kaçmak.

Bundan kurtulmamak istedim.

Suyun içindeydi, suyun içindeydi, görüyordu. Suyun içindeydi, çırpınıyordu. Su o kadar temizdi ki her şey görünüyordu. Kayboluşum, mahvoluşum, nasıl lime lime olduğum bile görünüyordu. Uzuvlarımı hissedemeyecek şekilde uyuşmuştum. Bunu yapan suyun soğukluğu mu yoksa korkunun soğukluğu mu ayırt edemiyordum.

Beni seçme Fetih, bizim için bu kez beni seçme.

Şimdi bir savaş meydanında iki cephenin arasında duruyordum. Etrafımda durmaksızın atılan kurşunlar sıyırıp geçiyordu. Etrafımda dönüyordum. Bir savaş meydanındaydım ama ölemiyordum çünkü ölürsem şehit olurdum. Çünkü ölürsem kurtulurdum. Ama savaşı izlememi istiyordu, savaşa şahit olmamı ve nasıl öldürdüğümüzü birbirimizi... Nasıl yitirdiğimizi sevdiklerimizi. Nasıl yoldan çıktığımızı. Nasıl sadece silahı elimizde tuttuğumuz için öldürme hakkımız olduğunu. Nasıl hiç gözümüzü bile kırpmadığımızı. Nasıl elinde silah tuttuğu için birini öldürmenin vicdanımızı bastırdığını. Ölüm soğuğunun insana nasıl ummadığı şeyler yaptırdığını. Ölüm korkusunun nasıl ölmekten beter olduğunu.

Şimdi bir savaş meydanındaydım. Kurşunları sırtımda taşımıştım.

Kolları beni yakaladı. Kendini yukarıya doğru itti. Suyun üzerine çıktık. Oksijen istemesem de ciğerlerime doldu. Burnuma bir kükürt kokusu doldu. Kulaklarımda patlayan silahın sesini duydum. O kadar çok duydum ki kulaklarımın koptuğunu sandım. Bir vurgun yediğimi sandım.

Kıyıya kadar akıntıya karşı yüzmek için çabaladı. Gözlerime bakmıyordu. Yüzüme bakmıyordu. Gözlerime bakarsa ne göreceğini biliyordu.

Şimdi bir savaş meydanıydım. Üzerime kurşunlar yağıyordu. Üzerimde bombalar patlıyordu. Üzerimde ölü bedenler vardı. Üzerimde insanlar birbirini öldürüyordu. Üzerimde insanlar ölüyordu. Üzerime gözyaşları yağıyordu. Gözyaşları akan kanları temizlemiyordu. Şimdi bir savaş meydanıydım, toprağıma veba bulaşmıştı. Dikilen tohumlar yeşermiyor, akan sudan içeni de öldürüyordum.

Beni bir kayalığın üzerine bıraktı.

Suyun içine geri atladı.

Gözlerim açık şekilde sadece gökyüzüne baktım. Kayanın sivri kenarları sırtıma batıyordu. Boğazım ve ciğerlerim ağrıyordu. Göğsüm şişiyordu. Üzerimden sular akıyordu. Kıyafetlerimin ağırlığını hissedebiliyordum. Bacaklarımın titreyişini. Hareket etmek istesem edebileceğimi. Şimdi hareket edebileceğimi çünkü yetişecek bir şey kalmadığını.

Bir avuç toprak için savaşmaya başlamamışlar mıydı, toprağın üstüne kimse sığmamıştı ama hepsine altında yer vardı.

Şimdi bir savaş meydanı mıydı kalbim? Sevdiği herkes toprağın altındaydı.

Hayattaydım. Ben bir kez daha hayattaydım.

"Maya!" diye bağırdı Armoni.

Kilit vursaydın kendine, kilit vursaydın kendine. Çıkmasaydın dışarı. Çıkarmasaydın onu. Benden sakladığın gibi saklasaydın. Benden koparıp aldığın gibi koparıp alsaydın.

Korku geriye doğru sindi. Bütün uzuvlarım titriyordu. Her yerim titriyordu. Soğuktan değil. Suya düşmekten değil. Sudan çıkmış olmaktan titriyordum. Çıkabildiğim için titriyordum. Köhne bir acıdan tir tir titriyordum!

O kadar büyük bir ıstıraptı ki üzerimden akan su damlalarında bile onu hissediyordum. Baskı yapan üzerimdeki ağırlık, tuzla buz oldu. Acı, yine korkunun üzerine çıktı.

Bilincimi terk etmiştim, sonunu bildiğim bir filmi izlemek için yerimden doğruldum.

Fetih, yeniden suyun üzerine çıktı. Fetih, yeniden kıyıya doğru yüzmeye koyuldu. Fetih, kollarında hareketsiz yatan kız kardeşimi kayanın üzerine bırakacakken kollarından tuttum. Onu kucağıma aldım. Kollarım zangır zangır titriyordu. Uzun zamandır beni yoklamayan panik atağım göğsüme oturmuştu. Bir anda her şeyle tuzla buz olmuştu.

"Pamir!" diye bağırdı Armoni.

Gözlerimi kapatıp sonsuza kadar bir daha açmamak istedim.

"Pamir," diye fısıldadım. Kendi sesim kulaklarıma bir yangın gibi yakıcı geldi. Aynı anda hem nehrin çağlayan sesini hem hırıltılı nefesimi hem de onun sessizliğini işitebiliyordum.

"Yere bırak!" dedi Fetih kıyıya çıktığında.

Onu yere bıraktım. Önce kalbine masaj yapmaya çalıştı. Küçük kalbine tekrar tekrar baskı uyguladı. Bir, iki, üç, dört... On beş, on altı... Yirmi yedi... Otuz sekiz... Kırk dokuz... Altmış... Tekrar tekrar. Eğildi, ağzına hava üflemeye çalıştı.

"Pamir," diye fısıldadım küçük elini avucumun içine alıp.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Tekrar kalbine baskı uygulamaya başladı.

Uyan, böcek. Ne olur, uyan böcek.

Tekrar hava verdi.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Zaman akmaya başladı, zamanı yakalayamadım. Acı, sandığımdan da büyüktü ama geçip giden zamanı durduramadı. Bir şey bana çarpmış gibi hissettim. Çok büyük bir şey bana çarpmış ve kayalıklara fırlatmıştı. Her yerimde basınç hissediyordum. Vurgun yemiş gibi hissediyordum. Orada, aynı yerde dikiliyordum ama bir sürü şey değişmişti. Zamansızlığın tanımını böyle yaptı zihnim. *Bir an.* Oradasın ama artık orada değilsin. Sadece bir an. Sonra bir daha hiçbir şey aynı değil. Bir an ve her şey tersle yüz.

Pamir, morarmaya başladı. Ayakları sarardı.

Ölümün nasıl göründüğünü biliyordum.

"Mezarlıkta hiç yer kalmadı ki," diye sesli düşündüm.

Dişlerimin birbirine çarptığını duydum. Bu kadar şiddetli titremek normal olmamalıydı. Korku ve dehşetle dizlerimin bağı çözüldü. Bakıyor ama inanamıyordum. Bakıyor ama anlamıyordum.

"Neden kaybolmuyor? Neden diğerleri gibi kaybolmuyor? Neden sadece gitmiyor. Sadece gittiler demiştin. Neden sadece gitmiyor..."

Tekrar denedi.

Tekrar... Tekrar... Tekrar.

Öldüğünü biliyordu. Fetih de öldüğünü biliyordu ama bırakamazdı. Bırakırsa neler olacağını biliyordu. Bırakırsa geriye hiçbir şey kalmayacağını biliyordu. Biliyordu ama yapmadı. Biliyordu ama onu kurtarmadı. Onu kaybedersem benim de kurtulamayacağımı biliyordu ama yapamadı. Tekrar tekrar düşündüm. Bir şey olmasını bekledim. Başımı salladım. Gözlerimi kapatıp açtım. Tekrar başımı salladım. Tekrar düşündüm. Neler olduğunu. Neler olabileceğini. İhtimalleri. Daha az kötü olanı düşündüm.

"Onu kurtarmalıydın," diye fısıldadım.

Durdu.

"Beni değil, onu kurtarmalıydın."

Yüzüme bakmadı.

Ama ben onun yüzüne bakıyordum. Ben, dünya üzerinde bakmayı en sevdiğim yüze bakıyordum. Nasıl oluyordu? Saçları ıslanmıştı ama ilk gördüğümde aklıma bir çentik bırakan kumral tutamlar oradaydı. Gözleri aşağıya bakıyordu ama karamel rengi irislerini ezbere biliyordum. O gözler, dünya üzerinde benim kilitlenip kaldığım tek sığınak değilse neydi? O gözler, benim kalbimi yerinden çıkacakmış gibi attıran aynı gözlerdi. Yüzüne baktım. Her milimini ezbere bildiğim. Her miliminde dudaklarımın, parmaklarımın izi olan dünya üzerindeki en sevdiğim yüze baktım. *Sen olmasan bu kadar dayanamazdım,* demiştim. Sen olmasan dayanamazdım. Sen olmasan bu kadar uzun sürmezdi. Ben bu yolun sonunu o kadar da merak etmemiştim ki. Ben bu yolun sonuna gitmek için o kadar hevesli değildim. Sadece sen oturuyordun yan koltuğumda. Sen oturuyordun yanımda. Yol arkadaşımı yoldan, yolun sonundan daha çok seviyordum.

"Sana âşık olmuştum," diye ağladım. "Sana âşık olmuştum."

Nefes alıp verdim.

"Ben seni nasıl affedeceğim?" diye sordum çaresizce. Gözleri bana döndü. Gözleri yaş içindeydi. Yaşlar, çok sevdiğim suratından, çok sevdiğim dudaklarına doğru akıyordu. Silmedi. Kıpırdamadı. Bir şey söylemedi.

Sen hep olacaktın Kumral, şimdi biz ne olacağız?

Dünyamın çatırdadığını hissettim. Dünyamın çatısının kırılmaya başladığını, akıl sınırlarımın daraldığını, sınırların beni bir sarmaşık gibi sarmaladığını ve kendi zehrimin beni yakmaya başladığını hissettim. O kadar büyük bir boşluk açıldı ki o his, bir gezegeni yok edebilecek güçteydi. Göğsümün arasındaki kalbin ezildiğini hissediyordum. Kırılma değildi bu, kalbim eziliyordu ve ben bir şey yapamıyordum. Daha fazlasıydı. Acıyı hissetmekten daha fazlasıydı. Kâğıt gibi yırtıldığımı hissediyordum. Bu cehennemlerin en kötüsüydü. Cehennemlerin en kötüsüydü çünkü gözlerinde keder vardı. Çünkü gözlerinde kaybetmiş birinin solgunluğu vardı. Istırap içindeydi. Cehennemlerin en kötüsüydü çünkü ölmekten beterdi. Çünkü ikimiz de hayattaydık ama ikimize ait bir şeyler ölmüştü.

Biri bir şey söylesin. Biri bana bir cevap versin. Bana bir şey söylesin.

Küçücüktü yüzü. Küçüktü elleri. Küçücüktü nefesleri. Hiç yer kaplamıyordu. Bu kahrolası dünyada, birazcık bile yer kaplamıyordu.

Herkes ölecek Maya, gerekirse senin yaşaman için herkes ölecek.

"Herkes öldü," diye fısıldadım. "Ben hâlâ yaşıyorum."

Kollarımı bacaklarının altından geçirdim, onu kucağıma çektim. Buz gibiydi. Çocuk kalbi, Soğuk olmayı bile kabul edememişti ki bu hayatta kalabilsin. Küçük bir balık gibi çırpındı. Küçük bir balık gibi çırpınıp ait olduğu suya dönmek için elinden geleni yaptı. Ablasına yenildi. Ablası yüzünden başına bu geldi. Başına ölüm geldi.

"Maya," dedi yukarıdan başka bir ses. "Buraya doğru gel. Buradayız."

Yeni komut almış bir robot gibi başımı kaldırdım, dudaklarım aralık kalmıştı. Nefes almak istemiyordum ama oksijen ciğerlerimi işgal edip duruyordu.

"Evet," dedi Timur. "İşte böyle. Bana ver." Uzanıp kollarımdan aldı kardeşimi. Armoni, bize doğru koştu. "Maya!" dedi.

Başımı salladım. Sadece iki yana doğru başımı salladım.

Pamir'e uzandım. Pamir'in elinden tuttum. Avucumun içinde minicikti. Ateş gibi kaynayan elimin içinde buz gibiydi.

Abla, diyen sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Nasıl olabilirdi ki. Sesini duyabiliyordum. Gözlerini görebiliyordum. Hareket edişini. Gülümsemesini. Gözlerimi kapattım inkâr edercesine. Gökyüzünde girdap bulutları birbirine kattı. Etrafta kuvvetli bir poyraz boy gösterdi. Rüzgâr estikçe etti. Savurdukça savurdu. Yerlerinde durmakta zorlanmaya başladılar. Elini bıraktım. Yürümeye koyuldum. Öylece yürümeye başladım. Önümü gri renkte parçalar kapladı. Her yerdeydiler. Uçuyorlardı. Savruluyorlardı. Başımı kaldırıp baktım.

Gökyüzünden kül yağıyordu.

Çünkü.

Vardı, bu yangında ölmek de vardı.

Çünkü alevler olmadan da yanmak mümkündü.

Çünkü söndüğünde yangın da toprağın altına gömülürdü.

Geriye ne kaldı. Bütün her şeyin sonunda geriye ne kaldı? Benden, bizden, olup biten her şeyden geriye ne kaldı? Bütün kavga nedendi? Neden savaştım bunca süre?

İnsan kaybetmek için yaşar mıydı?

Ağaçların arasında kayboldum. Artık kimin zihninde olduğumun, hangi gerçeklikte ya da hangi yalanın içinde olduğumun önemi yoktu. Kendi aklımın içinde kaybolmuştum.

Gidecek hiçbir yerim kalmamıştı.

İşte şimdi, arayacak hiç kimsem kalmamıştı.

Koşacak, sıkı sıkı sarılacak, güvenip yaslanacak hiç kimsem kalmamıştı.

Bir savaştım şimdi, herkes kaybetmişti.

22. BÖLÜM: DAHA FAZLASI

Babamın evine vardığımda sabah olmuştu ama kaçıncı günün sabahı olduğunu bilmiyordum. Ne kadar yürüdüğümü, ne kadar durduğumu, ne kadar düştüğümü ve kaç kere kalkamadığımı bilmiyordum. Bir ağacın altında yatıp kaldığımı hatırlıyorum. Anne kucağı değildi. Hayır, hiçbir zaman anne kucağı değildi. Babamın dizleri değildi. Kardeşimin küçük elleri değildi. Onun kolları da değildi ama bir ağacın kovuğuna saklandığımı anımsıyorum.

Uyuduğumu, bir anlığına öldüğümü bile sanmıştım. İçine girecek mezar aramıştım ama mezarlıkta hiç yer kalmamıştı.

Adamlar beni görünce birbirleriyle konuşup birilerine haber verdiler. Çok geçmeden dış kapı açıldı, Tan dışarıya çıktı. Kulağında bir telefon vardı.

"Burada," dedi. "Şimdi geldi." Durdu. "Pek iyi görünmüyor ama fiziksel olarak iyi sanırım." Nefes aldı, verdi. "Bakacağım. Tamam."

Telefonu kapatıp birkaç adımda yanıma ulaştı.

"Maya?" diye seslendi öne atılarak.

Kolumu çekip onu kenara ittim. Ayaklarımı sürükleyerek içeriye girdim. Koridordan yürürken beynimdeki bütün ipler aklımın duvarlarına çarpıp duruyordu. Bitmeyen bir inşaat gürültüsü gibi kafamın içinde bir gümbürtü vardı. Tırabzanlara dayanıp yukarıya çıktım. Hâlâ düşünemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Bitmesini istiyordum. Bitmek istiyordum.

Kapıyı açtım, arkamdan kapatmak yerine yatağa yürüdüm, kendimi yatağa bıraktım. Kapı sertçe çarparak kapandı, sadece aklımın içinde kilitlendiğini düşündüm. Bir klik sesi ona eşlik etti. Çok geçmeden kapının çalındığını duydum. Seslerin kesilmesini istedim. Sesler kesildi. Gözlerimi kapattım.

Birinin sarsmasıyla uyandığımda kendimi berbat hissediyordum. Öyle de hissetmeliydim. Fiziksel olarak rezil haldeydim. Boğazım kurumuştu. Midemin incecik bir ip halini aldığını sandım. Midemi kocaman bir yaraymış gibi hissediyordum. İçimde bir şey olsa çıkarıp kusacaktım ama öğürecek kadar dermanım yoktu.

"Merhaba, güzellik," dedi Pars. "Biraz doğrulman lazım." Başımı tutuyordu, başımı kaldırdı. Karşı koymak istedim ama hareket edecek halim yoktu.

"Çok susuz kalmışsın," dedi. "Bunu biraz içmen gerekiyor." Dudaklarıma yaslanan cam bardak refleksle ağzımı açmama neden oldu. Su boğazımdan aşağı akarken histerik bir nöbet geçirmeyi bekledim ama artık o kadar şanslı bile değildim. Bilincimi kaybetmiyordum. Her şeyin farkındaydım.

"İçeriye nasıl girdin?" diye sordum, hemen ardından kuvvetsiz bir şekilde öksürerek. Kapıyı kilitlemiştim ve baktığımda hâlâ kapalı olduğunu hatta sürgüsünün de çekili olduğunu görüyordum. Gümüş zincir parlıyordu.

"Pencereden," dedi. "Üç gün sonra ortaya çıkıp hiçbir şey söylemeden odana kapanamazsın."

Açık pencereye baktım, karanlıktı, hava kapalıydı ve hâlâ şiddetli bir rüzgâr vardı. Ama küller yoktu. Onlar artık sadece içimdeydi. Onlar artık sadece kalbimden geriye kalanlardı.

"Ben pes ediyorum," dedi. "Benim tesellim kalmadı."

"Teselli kalmadı," diye karşılık verdim, başımı yeniden yastığın üzerine bırakıp. "Git buradan."

"İyi olduğuna emin olduktan sonra istersen giderim, söz."

"Ben bir daha iyi olamam, Pars."

"Kötünün iyisi olursun. Olabildiğin bir şey olursun. Daha önce de denedin ama yatağın içinde yok olmuyorsun, olanları da geri alamıyorsun." Beceriksiz cümlesi bir şey ifade etmedi.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Duş almanı, yemek yemeni ve içini dökmeni istiyorum."

"İstemiyorum."

"Bunu yaşayacaksın, Maya," dedi olabileceği en ciddi ifadeyle. "Bunu yaşayacağız. Atlatıp atlatamayacağımızı bilmiyorum ama deneriz. Denemek zorundayız. Hiçbir şey bitmedi. Bitmiyor. Eninde sonunda sen de o yataktan çıkmak zorunda olduğunu biliyorsun."

"Değilim."

"Seni tanıyorum kızım," dedi sertçe. "Şu an tek düşündüğün İsis'ten alacağın intikam. Hâlâ kendini öldürmediysen bunu planlıyorsun. Burayı onun başına yıkacaksın. Yık, haklısın. İstediğin her şeyi yap."

Cevap vermedim. Beni tanıyordu. Tam olarak öyle yapacaktım.

Bunun bedelini ödeyecekti.

"Fetih, berbat durumda," dedi. "Onu daha önce hiç böyle görmedim, Maya. Soğuk olduğu zaman ve annesinin ondan iğrendiği zaman dahil."

İsmini duyduğum an yatağın içinden çıktım. Ayakta durmakta zorlansam da duvara tutunup ışığı yakarak banyoya girebildim. Kapıyı arkamdan kapattım. Üzerime yapışmış gibi hissettiğim kıyafetlerimden kurtuldum. Suyu açıp küvetin içine girdim, bacaklarımı kendime çektim. Ellerimi gözlerimin üzerine bastırdım.

Artık acı bile çekemiyordum.

Çok yorgundum. Günlerce uyumak istiyordum. Kemiklerim ağrıyordu, hepsi birbirine girmişti. İç organlarımın bile yer değiştirdiğini düşündüm. Kirpiklerim her zaman bu kadar ağır mıydı? Onları taşımakta zorlanıyordum. Koca bardak dolusu katran içmişim de içimi sarmış gibi hissediyordum. Derinin vücudu sarmaladığı gibi katman katman bir ziftle örtülmüştüm. İyi olan her şeyi yitirmiştim. Suyu tutması için uzanıp küvetin tıpasını akıntının gittiği yere kapattım. Su ayaklarımın dibinden birikmeye başladı. Gözlerimi kapattım. Çekildim, çekildim, çekildim... o buz sarkıtlarının önüne kadar bu gerçekliği karış karış edip geriye çekildim. Sonra çekmeye başladım. Onu kendime çekmeye.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu İsis, tam karşımdaydı.

Ona doğru bir adım attım. Bir tane daha. Gülümsedim. Etrafında usul usul bir daire çizerek yürümeye koyuldum.

"Senden kızını aldıkları için yaptıklarına bak," diye gülümsedim. "Sonra benden aldıklarına bak." Ellerimi birbirine kenetledim. "Sonra sana neler yapabileceğime bak..."

"Ben zaten ölüyorum," dedi.

"O halde belki de ben de sana değil, bu dünyada sevdiğini bildiğim tek kişiye saldırırım."

"İntikamımı almış olursun," dedi. "Ben zaten ölüyorum."

"İntikamın..." Ona doğru yaklaştım. "İntikamın..."

"Sadece intikam değil!" diye karşı çıktı. "Şunu hissetmiyor musun! Gücün nasıl damarlarında gezdiğini? Onlara istediğin her şeyi yaptırabilmeyi? Buranın hâkimisin. İstersen daha fazlasının da olabilirsin. Bütün dünyayı parmaklarının ucunda bir kukla yapabilirsin."

İnanılmaz gibi güldüm. "Sonunda onlara mı dönüştün?" diye sordum. "Onlar da bütün bunları sana daha fazla güç için, yapabileceklerinin hep daha fazlası için yapmıştı."

Bu onu irkiltti.

"Sadece yaşamak istedim!" diye bağırdım. "Basit bir hayat yaşamak istedim. Sevdiğim adamla mutlu, sıradan, aptalca bir hayatım olsun istedim."

"Daha fazlasını yapabiliyorken neden bununla yetinesin!" diye bağırdı. "Bir güce sahipsen onu kullanmalısın."

"Hayır," dedim. "Bir yarayı sevdiysen seni öldürmesine izin vermelisin." Bir adım daha attım. Parmaklarımı boğazına yapıştırdım. Gülüdü. Parmaklarım birbirine dokundu. Bir boşluk.

Beni geriye savurdu.

"Maya!" dedi Pars. Üzerime bir havlu sarmış yeniden beni sarsıyordu. Küvetten sular taşıyordu. Su banyodan dışarıya taşıyordu.

"Çok yaklaşmıştım!" diye çıkıştım. "Çok yaklaşmıştım. Kahretsin, Pars!" Havluyu etrafıma sarıp küvetten çıktım. Çıkarken bir o kadar suyu daha dışarıya taşırdım.

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı arkamdan.

"Kaçırmasa mıydım!" Bütün bunlara rağmen hâlâ aklımı kaçırmasa mıydım! Ben de biliyordum yine bu yataktan kalkacağımı. Ben de biliyordum yine yemek yiyeceğimi. Ben de biliyordum devam edeceğimi. Her zaman devam ediyordum. Bir şekilde devam ediyordum. Bin kez bitti demiştim, bin bir kez yine bitmemişti. Ne yaşanıyorsa yaşanıyor ve sonra yine devam ediyordun. İnsan olmak böyle iğrenç bir şeydi işte. İnsanoğlu bu kadar vefasız, bu kadar unutkandı. Öleceksiniş gibi sevdiğini söylerdi ama henüz ölen olmamıştı.

"Dışarıya çık, üzerimi giyineceğim," dedim sertçe. Çok yaklaşmıştım. Onu mahvetmeye çok yaklaşmıştım. Şimdi bütün acıyı yeniden biriktirip tekrar deneyene kadar yine karşı atakta bulunacaktı. Artık vuracak bir yeri kalmamıştı ama eminim bununla ilgili de bir şey düşünmüştür zehirli zihni.

Pars, dudaklarını birbirine bastırarak dışarıya çıktı. Kapıyı kapatınca yatağa otardım, derin derin solumaya koyuldum. Ne yapacaktım ben? Ne yapacaktım? Böyle bir hayata daha ne kadar devam edilirdi? Doygun kalmamıştı. Hissedemiyordum. İçim bomboştu. Kimsesizliği bile hissedemiyordum. Öfke bile yok olmaya başlamıştı. Üç gün olduğunu söylüyorlardı. Üç günde unutulur muydu? Üç günde diner miydi? Üç günde alışılır mıydı? Onu mezara koymuşlar mıydı, onu koyacak mezar bulmuşlar mıydı? Ben bunları düşünerek nasıl ayağa kalkıp devam edecektim? Ya ben neden devam edecektim!

Her şeye alışamazdın.

Her şeye alışmamalıydın.

Alışmak istemiyordum. Unutup gitmek istemiyordum. Yine sevmek, yine gülmek istemiyordum. İnsan olmayı kaldıramıyordum artık. Konuşmak, yüzleşmek, hesap sormak istemiyordum. Kimseye yaslanmak da istemiyordum. Bitmek istiyordum.

Zorlukla üzerime bir şeyler giyinmeyi başardım. Yeniden yatağın içine girdim. On dakika sonra Pars yeniden geldi.

"Kalbini kırmak istemiyorum," dedim. "Ama cidden sabrımı sınıyorsun. Kardeşim öldü. Âşık olduğum adam onun yerine beni kurtarmayı seçtiği için öldü. Birileri bir deney yapıp kadının birini

kızdırdığı için öldü. O kahrolası kadın, başlattığı şeyi devam ettirmemi istediği için öldü. Benim yüzümden öldü, Pars."

"Güzel," dedi. "Bunu da yersen seni rahat bırakacağım."

Uzattığı tepsiyi duvara fırlatmak için nefes aldım, nefesimi verip kâseyi iki elimle tuttum, ağzıma götürüp sımsıcak çorbayı su içer gibi kafama diktim. Dudaklarımdan taştı, üzerime döküldü ama nihayetinde bitti. Kâseyi ona doğru uzatıp elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Şimdi, beni yalnız bırak."

"Yarın yine geleceğim." Eğilip saçlarımın üzerini öptü. "Her gün geleceğim."

Bir şey demeden örtünün içine gömüldüm.

23. BÖLÜM: SONSUZ İHTİMALLER VADİSİ

Bir insanın birinin yokluğuyla uyanabileceğini bilmiyordum. Her defasında elim o tarafa doğru uzanıyordu. Başım, yastığın üzerinden kayıp yaslanacağı omzu arıyordu. Boşluk çok soğuktu. Kokusu kâbus görmeme, ağlayarak uyanmama neden oluyordu. Yastık hâlâ onun gibi kokuyordu ya da daha da acı çekmek için kokusunu hayal ediyordum. Her defasında gözyaşlarımla ıslanan yastığı ters çevirip diğer yüzü kurumadan yeniden uyanıyordum. Bu duyguyu biliyordum. İşte bunu çok iyi biliyordum. Kaybettiğin birine karşı duyacağın en küçük hisse bile muhtaç olmanın ne demek olduğunu biliyordum. O yok diye, ondan kalan acıya sıkı sıkı sarılmayı çok iyi biliyordum. Koku o kadar şiddetlendi ki bunun da bir zihin yanılgısı olduğunu düşündüm. Bana işkence edecek başka bir şey daha bulduğunu. Kalbim artık ağrımıyordu bile ama yaranın nasıl kanadığını hissedebiliyordum.

Yataktan çıkıp canım burnumda merdivenlerden indim. Kimsenin olmayacağını düşlediğim koca malikanede içecek bir şeyler bulmak için salona indim. İçki dolabına doğru yürüdüğümde pencereden sızan ışık, onun kızıl saçlarına vuruyordu. Riva'yla günlerdir ilk kez karşı karşıya geliyordum. Onun karşısında bile utançla kıvranıyordum.

Masaya oturdum, karşısına.

"Hadi bir an önce söyle," dedim. "Vur yüzüme. Onu benden almasan başına bunlar gelmezdi, de. En azından hâlâ hayatta olurdu, de." Sandalyeye yaslanıp başımı tavana kaldırdım. "Fetih'in de sana ihanet edeceğini söylemiştim, de. Vur yüzüme."

Fetih, bana ihanet etmez.

İhanet edene kadar.

Şişenin cam kapağının açılma sesini duydum. Kadehe dolan içkiyi. Masanın üzerinde kadehin nasıl kaydığını. Doğruldum. Önümdeydi. Bana bakıyordu ama nefret saçmıyordu. Bakışları beni suçlamıyordu. Dudakları gergin değildi. Sadece içiyordu.

İçkiden büyük bir yudum alıp yüzümü buruşturdum. Acı tat, günler sonra boğazıma takılan bir şeyi aşağıya doğru itmişti sanki.

"Fetih, sana ihanet etmedi," dedi. "Sen de etmediği için bu haldesin."

"Bana ihanet etmeyerek bana ihanet etti." Sinirlerim bozulmuş şekilde güldüm. "Biliyor musun, ne zaman daha kötüsü olmaz desem olduğunu öğrendim ama bundan daha saçma bir şey olamaz dediğimde olacağını düşünmemiştim." Daha çok güldüm. "Babamı, annemin mezarına gömdüğümde bu konunun kapandığını düşünmüştüm." Daha çok güldüm.

İçine tıkıldığımız hava ağırlaştı. Oda o kadar karanlıktı ki eşyaların gölgeleri bir hayalet gibi duvarlarda geziniyordu. Etraftan çıt çıkmıyordu ama kulağımda sürekli bir nehir akıntısı vardı. Duyduğum en kötü şeyin, toprağı kazan kürek sesi olduğuna inandıktan hemen sonra...

"Araba birden durmuştu. Ne olduğunu sorduğumda yolun ortasında bir şey olduğunu, muhtemelen ölmüş bir hayvan olduğunu söylemişti, şoför. İnip baktığında bir çocuk olduğunu söyledi. Aşağıya indim. Yolun ortasına öylece atılmış gibi görünüyordu. Eğilip baktım, ölmek üzereydi. Bu benim şansım, diye düşündüm. Onu Yankı'ya götürdüm, yaşat, dedim. Ne yaparsan yap yaşat. Yaşamaz, dedi. Ne yaparsam yapayım çok uzun yaşamaz. Pamir hayatıma böyle girdi." Kadehi dudaklarına götürüp sert bir yudum içti.

"Onu doğru şekilde sevmeyi beceremediğimi biliyorum ama kendi tarzımda sevdim. Onu gerçekten senden almak istesem beni durduramazdın. Gerçekten almak istesen Akademi'nin seni durduramayacağı gibi. Ama ben de senin gibi daha iyi olur diye düşündüm. Bu yüzden kim daha suçlu trajedisini oynayacaksan zincir bana atlıyor."

O zincir, o kadar çok yere uzanıyor ki artık gerçek suçlu kim, onu bile bilmiyordum. Ortada bir suçlu var mı, onu da bilmiyordum.

Orada bir yanlış vardı sadece. Körü körüne bir yanlış. Bin tane doğrunun bile düzeltemeyeceği bir yanlış.

"Maya," dedi dikkatli bir şekilde. "Armoni oradaymış, sen oradaymışsın, anlamama yardım et. Neden kimse hiçbir şey yapmadı?"

"Babamı neyin öldürdüğünü de bilmek ister misin?" Kafama dikip bitirdiğim kadehi yeniden doldurması için masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. "Ama bilmek istiyorsan önce kendini öldürmeyeceğine dair bir sözleşme imzalamalıyız." Yine güldüm. "Gerçi senin ölümün ne kadar umurumda olurdu, bilmiyorum."

"Anlat." Tekrar doldurduğu kadehi yeniden bana doğru itti.

"Bu kasabayla ilgili garip bir şey fark etmedin mi hiç?"

"Çıkışı yok," dedi. "Girişi de yok. Bir kapısı yok."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. "Sen gerçekten akıllısın." Yine güldüm. "Fetih'le kesinlikle daha iyi bir çift olurmuşsunuz."

"Deney mi?" diye sordu. "Yankı'nın işi mi? Simülasyon mu? Gözetleniyor muyuz?"

"Hem hepsi hem hiçbiri." Açıklamam için sessizce bekledi. Artık konuşabiliyordum demek, demek artık bana karışamıyorsun İsis, demek kahrolası ellerinden kurtuldum!

"Böyle bir yer yok," diye kustum zehrimi. "Burası bir uydurma. Birinin kafasının içinde yaşıyoruz. Amelya İsis'i biliyorsun, değil mi? Bizimkiler onu zamanında epey kızdırmışlar." Kadehi kafama diktim. "Şimdi o da beni kızdırdı."

"Birinin kafasının içinde mi yaşıyoruz?" Bir sorudan ziyade, gerçekliği idrak etmeye çalışırken yaşadığı şaşkınlıktı onunki. Yine de başımı salladım.

"Ne kadar uzun zamandır?"

"Bilinmez," diye omuz silktim. "Belki üç gün, belki otuz yıl. Zaman algısı yok burada. Kimse ne zaman başladığını bilmiyor."

"Kimler biliyor?"

"Hükümdarlar... Ben. Ölmeden hemen önce Doruk olayı çözmüş, gerçi o da ölü değil. Babama söylediğimde sonunu biliyorsun. İşte bir de sen. Şanslı mı sayarsın kendini, şanssız mı artık." Kade-

hi yeniden ona doğru itecektim ama parmaklarının kendi kadehinin etrafında donduğunu fark ettim. Derin ve muhtemelen çok kasvetli düşüncelere dalmıştı. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, önce kendiminkini sonra onun kadehini ağzına kadar doldurdum. Zaten içeceksek neden azar azar koyup tekrar tekrar zahmete giriyorduk ki?

"Doruk'un ölü olmasıyla ilgili ne dedin?"

"Ölü olmamasıyla ilgili aslında." Yeniden karşısına oturdum. "Bazıları öldüğünde buradan çıkıp esas gerçekliğe gidiyor. Annem ve Doruk gibi. Bir de eski Yıkıcı var. Ama bazıları da gerçekten ölüyor. Bu hâlâ tam olarak çözemediğimiz bir kısım, o yüzden nasıl, neden diye sorma rica edeceğim." Sıkılmış şekilde başımı salladım.

"Hatırlamıyoruz," dedi bir tahminde daha bulunarak.

"Öncesini soruyorsan evet, bu kapana kısılmadan öncesini hatırlamayanlar var. Hatırlayanlar var. Bir de onun-" Kaşlarımla İsis'i işaret eder gibi boşluğu gösterdim. "Hatırlamasını istediği şekilde hatırlayanlar var. Kendi hikâyelerini yazıyor. Babama yaptığı gibi."

"Köprüde neler oldu?" diye sordu.

"Ben hareket edemedim. Armoni hareket edemedi. Pamir hareket edemedi. Sadece..."

"Fetih, hareket edebildi."

"Hım hı."

"Bunu neden yaptı?"

"Ölüyor," dedim ve içkiden bir yudum alıp bardağı parmaklarımın arasında çevirmeye başladım. "Başlattığı şeye benim devam etmemi istiyor. Yarattığı bu zırvalığı sürdürmemi. Bende buranın çıkış kapısını aralayıp duruyorum."

"Çıkış var mı?" Sivri yüzündeki ince, kavisli kaşları çatıldı. Onda rastlayamayacağımı sandığım bir ifade belirdi suratında. Umut.

"Önü kapalı ama açabilirim gibi görünüyor."

"Ve gerçek dünyaya mı döneceğiz?"

"Aynen." Parmağım kadehin ağzıyla oynamaya başladı. Gerçek dünyayı göreceğiz ama artık orada benim için hiçbir şey yok. Ne orada, ne burada.

"Nasıl bir yer?"

"Kısa bir anlığına gördüm. Güneşli bir yer. Denizi hissettim. O kadar."

"Bilmediğimiz bir dünya."

"En azından bir dünya," diye mırıldandım.

"Hâlâ neden Pamir'i öldürdüğünü anlamadım," dedi.

"Ben de hâlâ birçok şeyi anlamıyorum ama anladığım kadarıyla insanı güçlü kılan bazı şeyler var. Tutunduğu şeyler. Kişiler ve hisler. İsis, burayı intikamla oluşturdu, bilinmezlik ona zamanı yönetme gücünü verdi. Zamanla daha da güçlendi. Ben de acı çektim. Bir hissin ilk vuruşu güçsüzlük verir ama çoğalırsa bu güce dönüşür. Acı da öyle. Ne kadar yoğun hissedersen o kadar güçlü oluyorsun. Ve bu çok trajikomik çünkü ben çok güçlendim. Çünkü ben-"

"Çok acı çektin."

"Aynen." Kadehi ona doğru kaldırdım. "Bu hoşuna gitmedi. O da bana biraz korku salmaya karar verdi. Korku, acıyı alt ederse başlangıç noktasına dönersin. Ama korku geçtiğinde, geriye sahip olduğumdan daha büyük bir acı kaldı. O yüzden şimdi konuşabiliyorum. O yüzden şimdi o kapıyı zorlayabiliyorum. O yüzden onu yok edeceğim."

"Herkesi çıkaracak kişi sensen kurtarılacak kişi de sen olmalısın," dedi. "Bu bir seçim değil. Kim olsa seni çıkarırdı o sudan."

"O benim kardeşim!" Dişlerimin arasından konuştum. "Hiç kimse bir çocuğun hayatından daha kıymetli olamaz. Olmamalıydı. Gerçekten aklımı yitirmiş olsaydım, sadece bu yüzden bile herkesi buraya hapsetmeye devam ederdim. Ama aklım yerinde."

"Planın ne?" diye sordu.

"Üzerinde çalışıyorum."

"Bir planın var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum." Hayır, bir daha aynı hataya düşmeyecektim. Bir daha ona bir koz vermeyecektim. Bir daha beni dinlediğini bile bile konuşmayacaktım.

"Fetih'le bitti mi yani?" diye sordu yarım bir gülümsemeyle.

"Şansını mı deneyeceksin?"

"Belki denerim."

"Sana iyi şanslar." Kadehi masanın üzerinden kaptım, bu kadar sohbet yeterliydi. Ama gitmeden önce ona doğru dönüp kaşlarımı çattım. "Bunca şeyi öğrenip nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?"

"Çünkü benim suçum değildi," dedi. "Bir şeyler olur. Daha kötüsü olur. Her zaman bir şeyler olur. Kendini suçlarsın. Başkasını suçlarsın. Kaderi suçlarsın... Sonsuz ihtimaller vadisinde yaşıyoruz. Ama ben başlatmadım. Ben sonsuz ihtimal vadisindeki küçük bir molekül yığınıyım. Olan şeyin parçasıyım ama ne kendisi ne de sebebiyim. Şarkı değişir, bazen hızlı, bazen yavaş. Bazen eğlenceli, bazen hüzünlü. Adımlarını ona uydur ama hep dansa devam et."

"Hasta la Victoria Siempre,*" diye fısıldadım.

Kadehini kaldırdı. "Hasta la Victoria Siempre."

Daima, zafere kadar.

---

* Ernesto Che Guevara'nın cephede, yoldaşı Fidel Castro'ya yazdığı veda mektubunun sonuna not düştüğü cümle.

24. BÖLÜM: BİR AVUÇ TOPRAK

Mezarına gidebilmem için birkaç günün daha geçmesi gerekti. Birileri bana ulaşmaya çalışıyordu ama kimseyi yaklaştırmıyordum. Armoni bile, haftalardır adımı duymaya tahammül edemeyen ablam bile deniyordu. Her şey tuhaftı, bütün bu süreçte bana en çok destek olabilen kişinin Riva olması daha da tuhaftı. Kimseyi içeri almadı. Görüşmeleri sonlandırdı. Kimsenin kapıya yaklaşmasına bile izin vermedi. Babamdan kalan o kocaman evde gidecek hiçbir yeri kalmayan iki kadın hayalet gibi yaşamaya devam ettik.

Her defasında bu son, diyerek açtığım demir kapıyı itmeme gerek kalmadı. Bu defa zaten açıktı. Bana onu annemin yanına gömdüklerini söylediğinde gülmüştüm. Bu bile yalandı. Onu babamın yanına gömmüşlerdi, kimsenin haberi yoktu.

Mezarların yanından yürürken *gerçekten cennet ve cehennem var mı,* diye düşündüm. Gerçekten ölümden sonra yaşam var mı? Daha önce olmadığına inandığımı anımsadım. Eğer varsa diye düşünürdüm, eğer olsa anneler durmazdı. Anneler cenneti bile çocuklarına tercih etmez, onlara dönmenin bir yolunu bulurdu. Bu ilk aptallığım değildi, ilk hayal kırıklığım olmadığı gibi. Ama varsa eğer, bu defa o küçük kızın babasının yanında olmasını umdum. Babamın bu kez onu görmesini, onu tanımasını, onu sevmesini, onu korumasını umdum.

Elimde aptal bir oyuncak ayıyla mezara doğru yürürken aniden durdum. Karanlığın içinde, zeytin ağacının altında duruyordu. Diğerlerinden daha küçük olan mezarın başında oturmuş, çenesini birbirine kenetlediği ellerine yaslamıştı.

"Bana da sarılmayacak mısın, prenses?"

"Ama Fetih'e sarılıp hemen geri koşacağım sana."

"Söylediğin gibi onu bana getirdiğin için teşekkür ederim. Sen benim kahramanımsın."

"Sana benden kim bahsetti?"

"Fetih! Ben ağlıyordum bir gün, yalnız olduğum için. O da bana senden bahsetti. Senin ikimiz için çok güzel bir hayat kurduğunu anlattı, masallardaki gibi. O hayatı kurunca beni de almaya geleceğini söyledi."

"Abla, Fetih ne zaman gelecek?"

"Çok mu seviyorsun onu?"

"Seni bana o getirdi. O benim kahramanım. Masallardaki gibi."

"Ben en çok seni seviyorum, prenses."

Ayaklarım geriye doğru gitti. Mezarın başındaki gözler bana döndü. Kaşlarını çattı. Ayağa kalktı. Bana doğru bir adım attı. Geriye doğru bir adım attım. Durdu.

Ben seni nasıl affedeceğim, Fetih...

Ben nasıl affedeceğim kendimi.

Döndü, diğer tarafa doğru yürümeye koyuldu. Hızlı hızlı. Bir adım öteye gidemedim. O her saniyesinde uzaklaşıp giderken sadece ıstırapla arkasında geriye bıraktığı boşluğu seyrettim.

Kimse suçlu değilse, kimse suçsuz değilse neden boş olması gereken tek mezarda benim kardeşim var?

Mezara yürüdüm. Hâlâ ayak izlerinin toprağın üzerinde izi olan yerde durdum. Elimde sallanan oyuncak ayıyı mezar taşının önüne bıraktım.

Ondan geriye kalan küçük bir tepecikti şimdi.

"Özür dilerim, böcek," dedim. "Ben sadece özür dilerim."

Elimden başka bir şey gelmiyor artık. Kitaplar yazabileceğimi söylüyorlardı ama dilimden tek bir cümle bile dökülmüyor benim artık. Utanıyorum. Üzülüyorum. Kahroluyorum. Her şeyi, herkesi suçluyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sana yapılanları yok etmiyor. Benim elimden burada durup ağlamaktan başka bir şey gel-

miyor. Sen harika bir çocuktun, sen bu dünyadaki en harika şeydin. Bu dünya sana yakışmıyordu.

Işıklar içinde uyu, yattığın yerde bütün güzel şeyler seni bulsun. Bütün iyilikler senin kalbine dolsun. Daha iyi bir hayatın olsun. Daha iyi bir ablan olsun.

Bir tanrı varsa eğer senin üzerini örtsün. Senin saçlarını o öpsün.

Ben, özür dilerim.

Mezarlıktan çıkarken beni getiren arabanın arkasında başka bir araba durdu. Farlarına gözlerimi kısarak baktım. İçinden Armoni indiğinde kaşlarımı çattım. Doğruca beni bekleyen arabaya doğru yürümeye koyuldum ama benden daha yakındı. Arabayla aramda durdu.

"Konuşalım," dedi.

"Seninle konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı."

"Maya, lütfen."

"Bizim konuşacak tek bir şeyimiz vardı. Bizim seninle aramızda sadece Pamir vardı. Şimdi yok. Artık hiçbir şey yok. Seninle konuşacağım hiçbir şey yok benim."

"Ölüyordu!" diye bağırdı. "Fetih, biliyordu."

Boş boş ona baktım.

"Bedeni kaldırmıyordu. İğneler işe yaramıyordu. Haftalardır klinikteydik. Baygın yatıyordu. Kendinde olduğu çok az zaman vardı. Ölüyordu. Yaşatmak için her şeyi yaptı ama bu kadar zaman yaşaması bile mucizeydi."

"Çekil önümden," dedim.

"Her gün buraya geliyor," dedi. "Her gün saatlerce mezarının başında bekliyor. Bir insanın yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptı ama o tanrı değil. O gün orada ne olduğunu bilmiyorum, ne olduğunu hatırlamıyorum. Nasıl bir şok geçirdiğimi bilmiyorum. Ama tek bir suçlu olmadığını biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Kolundan tutup kenara ittim. Arabanın kapısını açıp içeriye bindim. Kapıyı kilitledim. "Gidelim," dedim. Araba ilerlemeye başladığında kalbim yeniden hızlandı. Bu atışların birinde ya göğsümden çıkacağını ya da duracağını umuyordum artık.

Telefonumu çıkarıp Pars'ın numarasını çevirdim.

"Maya?"

"Pamir ölüyor muydu?"

Sessizlik.

"Pamir ölüyor muydu, Pars?"

"Evet."

"Neden söylemedi?"

"Annenle olanlar, babanın ölümü... Bütün kasabayı sırtında taşıyor olman... Aklının çok ince bir ipin ucunda olduğu gerçeği dışında bir sebep mi istiyorsun?"

"Onun yanında olabilirdim," diye dişlerimi sıktım. "Olabildiğim kadar olurdum."

"Kendinde değildi. Sadece başında bekler ve yine her şey için kendini suçlardın. Yapmak için bunca badire atlattığın her şeyi kenara atardın. Bu kasabadan çıkmak bizim o kadar umurumuzda değil, Maya," diye çıkıştı. "Biz seni buradan çıkarmaya çalışıyoruz. Biz senin üzerindeki baskıyı çekip almaya çalışıyoruz."

"Yeter!" dedim kendi kendime. "Yeter artık."

Telefonu kapatıp başımı ön koltuğa doğru yasladım.

"Efendim, iyi misiniz?"

"Bulvar'a sür," dedim. "Beni Gölge Bulvarı'na götür."

"Efendim..."

"Dediğimi yap!"

Ellerimi saçlarımın diplerine geçirip baskıyı azaltmaya çalıştım. O kadar kalabalıktı ki ve o kadar farklı ses, o kadar farklı his vardı ki nefes alamıyordum. Başım çatlıyordu. Bütün bunlarla başa çıkamıyordum. Kalabalıktı. Çok kalabalıktı. Yalnızlığım bile onların arasına karışmıştı. Kimsesizliğim ortadan kaybolmuştu. Benliğimi yitirdiğimi hissediyordum. Bütün bunların arasında kendime ait hiçbir şey bulamıyordum. Tutunduğum her şey yerle bir olmuştu. Çapam tuzla buz olmuştu. Onun üzerinden ilerlemeye çalışıyordum. Camlar çıplak ayaklarıma batıyordu. Kendimi zehirlemeye başlamıştım. Göğsüm sıkışıyordu. Elimi kalbimin üzerine bastırdım.

Bir yangın. Yangın yeniden başlamıştı. İs kokuyordu. Kükürt doluydum. Boğuluyordum.

"Geldik, efendim."

"Beklemene gerek yok."

"Efendim."

"Git, dedim."

Harfler dağılıyordu. Kelimeler bir arada değildi. Her şey birbirine girmişti. Düğümlerin içinden çıkamıyordum. Bütün bu kafa karışıklığı mayın tarlasındaymışım gibi hissettiriyordu. Etrafım onlarla çevriliydi, nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum.

Olduğum yerde duramıyordum. Artık ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Bedenim taşımıyordu. Başımda bir ton ağırlık vardı. Hepsi iç içeydi. Bütün kapılar birbirine girmişti. Ne önündeydim ne ardında. Yürüdüm. Sarsılarak yürüdüm sadece. Gölgelerin arasında daha önce girdiğim o caddeye korkusuzca girdim. Korkacak bir şey kalmamıştı. Acı vardı. Çok fazla acı vardı.

"Gazel..." diye seslenerek yürüdüm. Yanımdan kayıp giden Gölgeler, rüzgâr estiriyordu. Hava bulanıktı. Günlerdir hava kapalıydı. Açıyor ve kapanıyordu. Yağmur yağıyor ve diniyordu. Geceleri bu kadar aydınlık olmamalıydı.

Mavi bir ışık, kasabanın üzerinde nöbet tutuyordu.

"Maya."

Sonunda, diye düşünerek ona doğru döndüm. Yolun ortasında, tam karşımda dikilmiş sorguluyordu.

"Ona ne yaptıysan bana da yap," dedim tek nefeste. "Esila'ya ne yaptıysan bana da yap." Yanına doğru yanaştım. Yakalarından tuttum. Onu sarsmaya çalıştım ama neredeyse ben devriliyordum. Dirseklerimden tutup beni ayakta durmaya zorladı.

"Neler oluyor?" dedi anlamayarak.

"Gölgeye dönüştür beni," diye fısıldadım. "Hissetmek istemiyorum. Daha fazla hissetmek istemiyorum." Acı yoğunlaştıkça yoğunlaştı. Bu kadar yük fazlaydı. Sınırı aşalı çok olmuştu. Bütün her şey çizgiyi geçeli çok olmuştu. Ayakta duramayacak kadar canı yana-

bilir miydi bir insanın? Duramıyordum. Dayanamıyordum. Bitmek istiyordum. Dibine kadar gelmiştim. Azaldıkça azalmıştım. Geriye bir şey kalmamıştı. Artık bitmek istiyordum. Sönmek istiyordum.

"Sakin ol..." Kollarımı daha sıkı tuttu. "Hadi, seni oturtalım."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, hissetmek istemiyorum." Gözlerim belli belirsiz kapanıyordu. "Anlamıyorsun," dedim. "Kimse anlamıyor. Nefes alacak yerim kalmadı. Sadece yığılmak istiyorum. Lütfen, yardım et."

"Bu kasabada herkese yardım edebilecek tek kişi sensin," dedi beni taşırken. "Bunu artık bildiğini sanıyorum."

"Edemem, kimseye yardım edemem."

"Edebilirsin. Buraya kadar geldin. Az kaldı. Çok az kaldı."

"Yapamıyorum," dedim. "Yapamıyorum. Denedim. Lütfen, artık bitsin. Hissetmek istemiyorum. Çok yoruldum."

"Bunu sadece sen bitirebilirsin, Maya Efnan. Sadece sen."

Benden geriye bir şey kalmadı, demek istedim ama dudaklarımı oynatamadım. Benden geriye bir şey kalmadı. Görmüyor musunuz, lütfen, halimi görmüyor musunuz? Kendinizi kurtarmak için beni daha ne kadar parçalayacaksınız? Hiçbiri benim suçum değildi. Hiçbirini ben başlatmadım. Benim yolum değildi. Yürümek istemedim. Neden sonuna ben gitmek zorundayım? Bütün bunları ben istemedim. Sadece başıma geldi. Bütün bunlar, sadece benim başıma geldi.

25. BÖLÜM: BİR BOYUT KAPISI

Alevleri hissedebiliyordum, tenime çarpan alevleri. Yüzümü ısıtıyordu. Fazla sıcaktı.

Başka bir yanılgı. Tanıdığım en büyük yangın bendim. Sönmek bilmedim.

İsis'in zihnime yaptığı saldırıyı hissediyordum, beni tutup çekmeye çalıştığını, yeniden karşıma dikilmeye çalıştığını ama engelliyordum. Nasıl yaptığımı bile bilmeden onu itebiliyordum. Acı acı gülümsedim ve bu kendi cevabım oldu. O kadar büyüktü ki acının ötesine geçemiyordu. *Son hamle belki de,* diye düşündüm. *Son bir hamleyle ben de ona saldırsam nihayet bitecek.* Ama artık bittiğinde ne olacağını bilmiyordum. Şimdi haklıydı. Orada benim için bir yaşam olmadığı konusunda haklıydı. Ama ben de haklıydım. Benim için bir yaşam kalmamıştı.

Bir kez daha denemeliydim. Herkes için bir kez daha. Ölüp gideceksem de burada bitmemeliydim. Gerçekten ölmek istiyorsam bunu esas gerçeklikte yapmalıydım.

"Daha iyi misin?" diye sordu, ateşin üzerindeki demliği alıp bardaklara bölüştürürken.

"O nedir?" diye sordum.

"Çay."

"Biraz alabilir miyim?"

Gülümsedi. Bardağı bana uzattı. Cebimdeki sigara paketini çıkarıp doğruldum. Nerede olduğuma baktım. Daha önce de burada onunla konuştuğumu hatırladığım, soğuk ve yıkık dökük bir deponun içindeydim. Duvarlarda yazılar vardı, etrafta birkaç tane boş varil. Büyük bir ateşin önünde eski püskü minderlerin üzerinde oturuyordum. Ateşin diğer tarafında bir taburenin üzerindeydi.

"Buradan çıkmanıza rağmen neden hâlâ buradasın?" diye sordum.

Manalı bir şekilde güldü. "Çıkmaya kafamı o kadar takmıştım ki dışarısının nasıl olacağını aklımdan bile geçirmemişim."

"Gördüklerini beğenmedin mi?" diye ben de güldüm. Cümlesi kafamın içinde birkaç kez daha dolandı. *Çıkmaya kafamı o kadar takmıştım ki dışarısının nasıl olacağını düşünmemiştim.* Çıkmaya kafamı o kadar takmıştım ki içeridekileri yeterince düşünmemiştim.

"Bir sonraki çıkışa saklıyorum hakkımı."

"Orada ne görmeyi umuyorsun?" diye sordum boş bir merakla.

"Belki bir hayat," diye dudak büktü.

"Bunca şeyden sonra hâlâ bir hayat olduğuna inanıyor musun?"

"Neden olmasın? Özellikle de bunca şeyden sonra."

Sigarayı içime çekip dumanını üfledim.

"Yani sen her şeyi, bütün bu zihin saçmalığını biliyorsun."

"Gölgeler her şeyi bilir, sadece hissetmezler." Öne doğru eğilip cam bardağı avucunun içinde bir elinden diğerine geçirdi.

"Bir de herkes Yıkıcı olmanın özel olduğundan bahsedip duruyordu."

"Lanetlenmek istediğim gün bir Yıkıcı olmak isterim," dedi. Muhtemelen bunun bir espri olması gerekiyordu ama daha önce hiç bu kadar haklı olmadığına emindim.

"Gerçekten duyguların yokmuş," diye mırıldandım.

"Seni incitmek istemedim." Solgun gözlerini bana çevirdi. Gölgelerin gözlerinde hep bir perde vardı. Hiçbir zaman ışıldamazlardı. O perde onların daha iyi mi yoksa daha mı kötü görmesine neden oluyordu, bilmiyorum. Ama en azından doğrudan konuşuyorlardı ve doğrudan neyin ne olduğunu anlıyorlardı.

"Takma kafana," dedim midemi tutarak. Açlık iyiden iyiye şiddetini artırıyordu. Yediğim her şeyi kusmaya başlamam zor topladığım bağışıklığım için pek iyi olmamıştı muhtemelen. Ama bunu bir nebze iyi haber olarak görmeye de engel olamıyordum. Belki nihayetinde kalbim, ruhum ve zihnimin direncinden sonra bedenim dayanamaz ve öldürürdü beni.

"Sana iyi bir haber vermeme müsaade et," dedi. "Bir süredir seninle paylaşmak istiyordum ama görüşme talebimi reddedip duruyorsun."

"Kişisel alma," dedim bu defa. "Son zamanlarda kimseyle görüşecek durumda değildim."

"Kız kardeşine olanları duydum."

Başımı salladım.

"Maya," dedi dikkatimi ona vermem için uyararak. "Esila'nın keşfettiği bir şey vardı."

"Yine nasıl bir felaket beni bekliyor?" Derin bir nefes alıp verdim. Parmaklarımın arasında sönmekte olan sigaraya büyük bir kıskançlıkla baktım. Bitebiliyordu. Sönebiliyordu.

"Buradan çıkabilirsek eğer..." İyice öne doğru eğildi. "Buradan çıkabilirsen eğer, her şey bitecek."

"Amacımız bu değil mi zaten?" Ne demek istediğini anlamamıştım, boş boş ona bakmayı sürdürdüm.

"Her şey," dedi altını çizerek. "Buradan çıkarsan eğer artık bir Yıkıcı olmazsın."

Yavaşça doğruldum. Yüzüne bakıyordum. Gözlerine bakıyordum. Dalga geçtiğine ya da en iyi ihtimalle şaka yaptığına dair bir iz arıyordum.

"Mümkün değil," dedim.

"Bütün deneyler burada yapıldı, her şey burada başladı. Sen, Soğuklar, Gölgeler, Avcılar. Bütün bunlar bu gerçekliğe ait, esas dünyada sadece sen olacaksın. Her kimsen o olacaksın."

Duvarda donmuş gibi görünen çiğ yeşil boyanın üzerindeki çizimlere baktım. Dikkatimi toplamaya çalışıyordum. Önceki söylediklerine öylesine cevap vermiştim. Ne söylediğinin üzerinde durmamıştım. Varla yok arasındaydım. Ama bu söylediği bir anda beni var etti.

"Bu yüzden kaçıp gitmiş olmalı..." diye mırıldandım. Bunun üzerine düşünmüştük. Birçok açıdan düşünmüştük ama hiç kimse Esila'nın neden bir anda gittiğini anlamamıştı. Dayanamamış olmalıydı. İşte şimdi bu çok mantıklıydı. Kafasının içindeki baskıdan,

şiddetten, bu düzmeceden kurtulmanın yolu buydu. Buradan çıkarsam eğer ben de kurtulacaktım. Buradan çıkarsam eğer gerçekten ve hayatımda ilk kez, sonunda normal olabilecektim.

"Emin misin?" diye sordum.

"Hiçbir şeyden yüzde yüz emin olamayız." Anlaşılır şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ama Esila oldukça emindi, elbette ben bilim insanı değilim."

"Bunu nasıl keşfetti?"

"Bu kadarını söylediği için şanslıydım, Esila soru sorulan tipte biri olmadı hiçbir zaman. Söylemeye tenezzül ettiği kadarıyla yetindim."

Ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim," dedim, ince cam bardağı kenara bırakıp. "Şimdi gitmem lazım."

"Nasıl gideceksin?" O da ayağa kalktı. "Ben bırakayım."

"Hayır..." Deponun çıkışına doğru hızlandım. "Gerçekten teşekkür ederim. Sonra görüşeceğiz."

Caddeye doğru atıldım.

Normal bir hayatım olabilir.

Bütün bunlar bitebilir.

Kafamdaki her şey susabilir.

Bu, gerçekten sona erebilir.

Dar sokaklarda hızlı hızlı yürümeye koyuldum. Sonuna kadar gidebilirdim. Şimdi sonuna kadar gitmemin zamanıydı. Telefonumu çıkarıp beni alması için şoförün numarasını tuşlayacakken bir araba önüme doğru yaklaştı. Doğrulup baktım. Hâlâ Bulvar'daydım, caddeye yakındım ama hâlâ Bulvar'daydım. Ve o, burada kesinlikle sevilmeyen biriydi.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordum soğuk bir şekilde.

Yankı Saruhan, arabasının kapısını açıp yana doğru kaydı.

"Konuşmamız lazım," dedi. Günlerdir bunu bekliyordum, beni bu kadar zaman rahat bırakmaları bile mucizeydi. Bu sefer derdinin ne olduğunu öğrenmek için arabaya binip kapıyı üzerimize kapattım.

Ön tarafta şoför dışında bir kişi daha oturuyordu. Adam, dikiz aynasından bize baktı ve Yankı'nın onayıyla araba hareket etti. Her zaman yanında korumalarla gezdiği için yadırgamadan arabanın içinde ona doğru döndüm.

"Ne istiyorsun?"

"Her zaman fazla vahşiniz, Bayan Efnan," diye burun kıvırdı. "Müsaadenle bir masada karşılıklı konuşup kahve içerken devam edelim."

"Senin için öyle bir vaktim yok," dedim. İpsela'da olduğumuz süre zarfında işbirliği yapmış olsak da birbirimizden hoşlanmadığımızı hiçbir zaman saklamamıştık. Çıkarları söz konusu olduğunda Yankı gibi insanlar herkesle aynı masaya otururdu. Ben onlardan biri olmak istemiyordum. Birlikte oturduğum insanların gerçekten bir anlam ifade etmesini istiyordum. Elimde onlardan bir şey kalmamış olsa dahi.

"Karlar eridi." Yeşil gözleri yanından geçip gittiğimiz yollara dönmüştü. Kelimenin ağırlığı olduğum yerde ürpermeme neden oldu.

Buz sarkıtları senin kum saatin, buzlar eridiğinde zamanınız dolacak.

Gerçekleşiyor olmalıydı. İsis, bu yüzden sessiz kalıyor olmalıydı. Sonunda ölüyor olmalıydı.

"Bu yüzden mi kasabaya geldiniz?"

"Daha iyi bir sebep mi arıyorsun?" Bana döndüğünde şüpheci görünüyordu. Sözlerimin altında bir şey olduğunu sandığına emindim. Kafasından neler geçiyordu kim bilir. Bütün bunları başlatmışlardı ama bitirmeyi beceremiyorlardı. Hepsinin pisliğini temizlemek bana düşmüştü. Bütün bunları istemişim, bütün bunları seçmişim gibi...

"Yeni bir şey öğrendim," dedim gerçek bir merakla. "Buradan çıkabilirsek eğer normale döneceğimizle ilgili bir teori. Soğuklar, Avcılar, Gölgeler... Yıkıcı. Bunların hepsinin burada kalacağına yönelik bir teori."

Yankı gerilerek ön tarafta oturan adamlarına baktı. İkisi de dikiz aynasından bize bakıyordu. Güldüm. Her zaman böyle uluorta konuştuklarımdan rahatsızlık duyuyorlardı. Bir gün pencereye çıkıp

herkese nasıl bir yalanın içinde olduğumuzu haykırsam ne yaparlardı acaba? Ve cidden, ben neden böyle bir şey yapmıyordum ki?

"Neredeyse kliniğe geldik," dedi. "Kardeşinin ölümü için tazi-yelerimi iletmek istiyorum. Yaşadıkların seni şoka sokmuş olmalı."

"Ah," dedim. Demek yine *bu kız aklını kaçırmış*, kozunu oynaya-caktın. "Yaşadıklarım beni şoka soksaydı, ben de sizi bir cehenneme hapsederdim ve hiçbiriniz böyle elinizi kolunuzu sallayarak dolaşı-yor olmazdınız."

Yankı'nın dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı. Bana hiç de onaylamayan şekilde bakıyordu. Dirseğini cama yaslayıp baş parma-ğıyla burnunun kemerini kaşıdı. Gülümseyip kendi tarafımdaki cama döndüm. Yeniden yağmur yağmaya başlamıştı, ağaçların çoğunda pembe çiçekler açmıştı. Dün, gün ortasında kısa süreli de olsa kar yağmıştı. Ve geceleri artık hissettiğimiz kadar karanlık değildi. Gök-yüzünde ay ya da hiç yıldız olmamasına rağmen bir ışık yanıyordu.

Kasaba da devrilmeye gökyüzünden başlıyordu.

Kliniğin önünde durduk. Arabadan ondan önce indim. Büyük be-yaz bina tüm heybetiyle oradaydı. Bu kasabadaki her yerin birilerini temsil ettiğini o an fark ettim. Kütüphanenin, Akademi'nin, babamın kalesinin, Ayaz'ın malikanesinin, Riva'nın sarayının, mahkeme bi-nasının ve o bomboş çocuk parkının...

Tan'ın benim için ayarladığı arabanın şoförüne beni klinikten al-masını söylediğim bir mesaj yazdım. İç sesim bana burada çok uzun kalmayacağımı söylüyordu.

"Önden buyurun," dedi Yankı, korumalarını geride bırakarak. Dö-ner kapıdan içeriye girdim. Resepsiyondaki kız ayağa kalkıp selam verdi. Asansöre binip onunla yalnız kaldığımda huzursuzca tırnağını koparmaya çalıştım. Koridoru geçip gittiğimizde isminin Alya oldu-ğunu hatırladığım asistanı masasının arkasından ayağa kalktı.

"Bize iki tane kahve gönderir misin, Alya?" dedi Yankı. "Teşek-kür ederim." İstediği zaman ne kadar nazik olabiliyordu, değil mi... Onu ilk gördüğüm zaman bana da olduğu gibi. Belki de ona yazılmış rol de buydu. Sahte bir nezaket.

Ofisinin kapısını arkamızdan kapattı. İçerisi sıcacıktı, boğazlı kazağımı çekiştirmek isteyeceğim kadar sıcak. Göründüğünden daha yumuşak olan deri koltuklardan birine oturdum. Dönüp masasının ardındaki sandalyesine yerleşti. Bir şey söylemesini, ağzındaki baklayı çıkarmasını bekliyordum ama Alya, iki fincan kahveyle gelene kadar sessizliğini korudu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Kahve fincanını ortadaki sehpanın üzerine bıraktım. Alya, onun kahvesini bıraktıktan sonra başka bir arzumuz olup olmadığını sordu. Saniyeler uzadıkça uzuyordu. Nihayet çıktığında kollarımı göğsümde kenetleyip ona döndüm.

"Aklıma takılan bir şey var," dedim. Konuşmaya başlayan kişi olmak daha mantıklı gelmişti. Benden istediği bir şey olduğuna emindim, o yüzden bana istediğimi verebilirdi.

"Dinliyorum."

"İlk olarak arabada bahsettiğim teoriyi aydınlatmanı rica edeceğim, buradan çıktığımızda burada kim olduğumuzun bir önemi kalmayacak mı? İkinci olarak annem kendini öldürerek bu illüzyondan çıktı, Doruk benzer şekilde çıktı. Esila da öyle. Ve İpsela'da öğrendiğim kadarıyla birkaç kişi daha bunu başardı. Ama diğer herkes burada öldü. Bunun mantıklı bir açıklaması var mı?" Bacak bacak üzerine atıp tüm ciddiyetimle ona baktım.

"Üçüncü olarak da bana Kuklalar projesinden bahset." İlk sorum daha çok benimle ilgiliydi, bu bana yaşamak için bir sebep verirdi belki. En azından kafamın içinde tek başıma olacağımı bilmek bana bir istek aşılıyordu. İkincisiyse hâlâ içinden çıkamadığım bir düğümdü. Çünkü burası parçalanırken onları öldürmem gerekip gerekmediğinden emin olamıyordum. Üçüncüsüyse sadece beni ürperten bir meraktı. İpsela'da proje ilk kez karşıma çıktığında o kadar önemli gelmemişti ama Gazel bahsettiğinde bu Esila'nın ilgisi çektiği anlamına gelmişti. Esila, Yıkıcı olma konusunda benden daha bilgili hareket ettiği için odaklandığı her şeyin bir anlamı olduğu kanısına varmıştım. Ve hepsi öyle ya da böyle karşımda duran adama ve onun ailesine bağlanıyordu.

"Üçüncüsüyle başlayalım," dedi. Oldukça rahat görünüyor olması, ilk düşüncemi doğruluyordu. Benden istediği bir şey vardı, önemli bir şey olmalıydı ki böylece razı geliyordu.

"Her şeyin başında ilk amaçları neydi bilmiyorum ama zaman içinde birçok amaçları oldu. Bunlardan en önemlisi insandan daha üstün bir varlık elde etmekti. Elbette sonsuz yaşam ve gençlik vaadiyle. Bir diğeriyse kaçacak yer arayışıydı. İnsanoğlu kendi topraklarının kıymetini bilmiyordu. Her şeyi yerle bir ettiler. Şimdi buradan çıkmak istiyoruz ama gideceğimiz yerin buradan iyi olduğunu düşünme hatta kötü olduğunu düşün. Orada açlık var, yıkım var, felaketler var... Bilinçsiz üreme, insan kaynaklarını yetersiz hale getirdi. Doğayı mahvettiler. Sonra da kaçacak yer aramaya başladılar. Bazıları uzaya gitti, bazıları okyanusların dibine. Bazıları da insanın kendisine kaçabileceğini fark etti."

Merakla dinlemeye devam ederken o kahve fincanının dudaklarına götürdü.

"İnsan, beyin gücüyle ihtiyaç duyabileceği her şeyi karşılasa muhteşem olmaz mıydı? Gözlerini kapatıp yarattığın bir simülasyonda yemek yiyebiliyor olsan, seyahat edebiliyor hatta üzerini değiştirip arkadaşlarınla buluşabiliyor olsan..."

"Bence olmazdı ama ben seni bölmeyeyim." Burun kıvırdım. Açlıklarını anlayabiliyor olduğum için bile rahatsızlık hissettim.

"Beyin muhteşem bir mekanizma, Maya," dedi. "Tahmin edeceğin her şeyin ötesinde. Düşüncenin yaratımı, düşüncenin gücü... Sadece düşünerek açlıktan ölebilirsin. Sadece düşünerek hayallerine ulaşabilirsin. Düşünce gücüyle bir enerji alanı yaratabilir ve gördüğümüz gibi orada yaşayabilirsin." Söylediklerinden hem etkileniyor hem de rahatsız oluyor gibi bir ifadesi vardı. Konuşurken anlattığı şeylerin içinde kayboluyordu.

"Sonra deneyler başladı. Beyni aktif kullanma ve daha fazlası, yaratım gücü. İnsanlar buna çekim yasası dedi. Manifest dedi. Telekinezi. Büyü. Sihir. Bilim... Bazıları bunun akıl dışı olduğunu

söyledi ama düşünce gücü gerçek ve düşündüğünü yaşarsın. Düşündüğünü yaratırsın. Sadece katlanacak kadar güçlü olman gerekiyordu. Bu yüzden daha güçlü bedenlere ve daha güçlü zihinlere ihtiyaç duydular. Soğuklar, Gölgeler ve Kuklalar henüz yazılmış projelerdi. Ön hazırlığı yapılsa da ilk hedef, düşünce gücüne ulaşabilmekti."

"Yani önce beyni güçlendirip sonra onu kendi tasarımınız olan bir bedene koymak istediniz. Ölümsüz olan, genç olan, güçlü olan... Kusursuz olana ulaşmak istediniz."

"Evet. Amelya İsis, istenen etkileşimi verdiğinde Gölgeler için çalışmaya başlandı. Amelya İsis'ten önceki denekler duygusal bir kriz geçirdiği için beyindeki duygu yönetimini kapatmayı denediler. Gölgelerde yarı yarıya başarı elde edildi ama istenen sonuca ulaşılamadı, yaşayan ölü gibi oldular. Daha sonra Soğuklar için çalışmalar başladı. Soğuk olmak, var olan her şeyi güçlendirmek anlamına geliyordu. Hisleri de öyle. Duygusal olarak da güçlü olurlarsa baş edebilirler diye düşünüldü ama hayata geçmeden bir şeyler ters gitti ve herkes kendini burada buldu. Kimse bir şey hatırlamıyordu, bazıları olmadık hikâyeleri yaşıyordu ve bazıları da her şeyi hatırlıyordu."

"Deneylere burada devam ettiler," dedim. "Soğuklar, Avcılar hatta Yıkıcı. Başlarına gelen hiçbir şeyden ders almadılar."

"Bilim, birçok kez yanılarak amacına ulaşır," dedi her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ama hayır Maya, sandığın gibi olmadı. Burada uyandığımızda onlar zaten buradaydı. Bağımlılar. Yozlaşmışlar. Soğuklar... En kötü halleriyle buradalardı. Bu, bizim yarattığımız bir sonuç değildi. Bu, İsis'in yarattığı bir sonuçtu. Bizi onlarla bir kafese kapattı."

"Sizi onlara yem etti..."

Başını onaylarcasına salladı. "Deneylere sonra devam ettik," diye devam etti. "Onları dizginlemek için tedaviyi biz bulduk. İlk başta Avcıları bu yüzden destekledik, korunmak için."

"Kuklalar?" diye sordum.

"Kuklalar üçüncü seçenekti, en iyi ihtimal olduğunu düşünüyorlar. Kukla olmak senden zayıflığını alır ve başka bir bilinçle eşleşti-

rir. Daha basit anlatmam gerekirse korku duygusunu komple senden alır. Üzüntüyü. Acıyı. Ve kusursuz bir beden sağlar. Kalan duygularda kuvvetli bir etki sahibi olmanı sağlar. Ama hiçbir zaman hayata geçirmedik. Bu son aşamaydı."

"Devam et." Sigara paketini çıkarıp bir tane yakma ihtiyacı hissettim. Ne diyeceğimi de ne düşüneceğimi de şaşırmıştım.

"İkinciye gelirsek," dedi ellerini masanın üzerinde birbirine kenetleyip. "Önünde yüz tane açık ekran olduğunu düşün, hepsi kamera görüntüsü, hepsi önünde açık ama yine de görmek için o kareye bakman gerekiyor. İsis'in zihinlerimizle bağlantısı bu şekilde. Hepimize bağlı ama yine de onlara müdahale etmek için bakması gerekiyor. Onu parmağında, yüzlerce iple yüzlerce kukla bağlı olan bir kuklacı gibi düşün. İpler elinde ama oynatmak için yine de hareket ettirmesi gerekiyor. Şu anda bilinçlerimiz bir uyku halinde gibi düşün ve uyanmayı da bir çeşit şok hali olarak düşün. Ölüm anı bilincini genişletiyor, beyaz ışığı görmek gibi ya da arafa düşmek gibi, elektroşok vermek gibi seni hayata döndürüyor ama her zaman değil. Herkes için değil. Her zaman kalp atışı alamazsın. Ölüm anı ipleri onun elinden alıyor, bilincini sana veriyor ve bunu fark edebilirsen kurtuluyorsun. Annen kendi keşfettiği bu teoriyi deneyerek kanıtlamış da oldu. Doruk'a yaptığım iğne, ondan kalp atışı alabilmek içindi, gerçekliğe geçecek zaman tanımak için."

"Peki neden ölen herkes uyanamıyor?" diye sordum. Asıl bilmek istediğim buydu.

"Bu konu hâlâ gizemini koruyor," dedi. "Ama zaten ben de seninle bunu konuşmak istiyorum."

Yani, benim artık gitmem gereken zamana gelmiştik. Alacağını aşağı yukarı almıştım ve bu kadar bilgi yüklemesi aynı zamanda fazlasıyla sinirimi yıpratmıştı. Kendi çaplarında hâlâ kendilerini haklı buluyorlardı. Onlara göre hepsinin mantıklı bir açıklaması vardı. Bana kalırsa söylediklerinin mantıklı tek bir yanı bile yoktu.

"Devam etmeliyiz," dedi. "Seanslar üzerinde yoğunlaşmalıyız. Olup bitenlerin seni etkilemesine izin veremezsin."

"Olup biten derken kardeşimin ölümünden, Fetih'le aramda olanlardan ve bunu yaptıranın İsis olmasından mı bahsediyorsun?" Bu kadar ketum olmak zorunda değildi ama elbette bu beni şaşırtmazdı. Hükümdarlar her zaman kendi bildiklerini okuyor ve bu sırada kime ne olduğuyla ya da kimin ne yaşadığıyla ilgilenmiyorlardı.

"Hükümdarlar buradan çıkmak istemiyor," dedi ve bu beni gerçek anlamda şaşırttı.

Boş boş ona baktım.

"Teori doğru," dedi, kaşlarını çatarak masanın üzerinden eğildi. "Buradan çıktığında hiçbir şey kalmayacak. Her şey gerçek anlamda bitecek."

"Deneylerinin boşa gitmesini istemiyorlar..." Bunu gerçekten inanamayarak söylemiştim. Bunun anlaşılır tek bir tarafı yoktu. Bunca şeye rağmen hâlâ tek düşündüklerinin bu olduğuna inanamıyordum.

"Deneyleri sonuçlandırmak istiyorlar. Bu boyutu korumak istiyorlar. Dahası, bu boyuta girip çıkabilmek istiyorlar."

"Bunu ilk kez söylemiyorum," diyerek ayağa kalktım. "Siz gerçekten aklınızı kaçırmışsınız!"

Öfkeyle soluyarak o da ayağa kalktı.

"Onlarla aynı fikirde olmadığım için sana bunları anlatıyorum."

"Bu yüzden mi geldi kasabaya?" Kendi kendime güldüm. "Madeleina, oğlunu bu yüzden mi ziyaret etti? Fetih'ten bunu mu istedi?"

"Kabul etmedi," dedi. Ki bunu söylemesine gerek yoktu, Fetih'in böyle bir şeyi kabul etmeyeceğinden herhangi bir şüphem yoktu.

"İsis'in istediği gibi başlattığı şeyi devralmamı istiyorlar ve sonra da onlara güvenli bir giriş çıkış sağlamamı istiyorlar. Bütün bunları bana nasıl yaptırmayı planlıyorlar, söyler misin?"

"Benden seni kandırmamı istediler, seni bir kobay olarak kullanmamı. Elimizde senin sayende çok fazla veri var, Maya. Artık bunu neyin ayakta tuttuğunu biliyoruz. Bunun neye dayandığını biliyoruz. Sen olmasan başka bir Yıkıcı ortaya çıkarırlar, bunu onlar başlattı ve devam etmesi zor değil."

"Zorlayacaklar yani." Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu yaptıklarını görmek isterim." Hâlâ gücümün ne boyutta olduğunu anladıklarını sanmıyordum. Bana istedikleri bir şeyi yaptırabilecekleri gafletine kapılmaları inanılır gibi değildi. Bu kasaba yok olurken onları da berberinde öldürebilir ya da daha kötüsü biz çıkarken onları burada bırakabilirdim ve birden bu fikir de çok mantıklı gelmişti.

"Lütfen mantıklı ol, seninle doğru iletişim kurma çabamı gör." Masanın etrafından dolanıp karşıma geçti. "Bilim umurumda değil, deneyler de sonuçları da. İstediğim tek şey buradan çıkmak. Bu yüzden sana yardım etmek istiyorum." Dürüst olduğunu görebiliyordum, iyi niyetli değildi ama gerçekten istediği buydu, yine kendi çıkarı için ve yine kendi istedikleri içindi ama en azından beni bir masaya kelepçelemek istiyor gibi görünmüyordu.

"Bana yardım etmene ya da başka bir seansa ihtiyacım yok." Kapıya doğru yürüdüm. "Buradan çıkacağız Yankı, bunu yapabilirim ve bu konuda çeneni kapalı tutarsan senin adına iyi olur."

"Bekle!" diye diretti. "Bana anlatmadığınız ne var? Neyi saklıyorsunuz? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Her şeyin içinde olabilirdin!" dedim. "Bütün bunların parçası olabilirdin ama Fetih'in aksine sen onların arkasına saklanmayı tercih ettin. Onlarla birlikte bir sürü insana yapmadığınız kötülük kalmadı. Şimdi karşıma geçmiş, sana bildiğim her şeyi anlatmamı mı istiyorsun?" İşaret parmağımı ona doğru kaldırdım. "Benim de bunu istediğim çok zaman oldu, Yankı. Hepsinde karşıma geçip yalanlar söylemeye devam ettin. Şimdi de söylemediğin şeyler var, artık sizin ne mal olduğunuzu biliyorum. O yüzden kes zırvalamayı."

"Baban nerede?" diye sordu aniden. Elim kapı kulpunun üzerinde asılı kaldı. Bunu bir şey bildiği için mi yoksa sadece şüphelendiği için mi sorduğundan emin değildim. Bu kadarcık şey için onun kirli zihnine girmeye değmezdi. Ondan öğreneceğim şeyler sadece sinirimi körüklerdi. Yakında hepsinin içinde olacaktım zaten. Şimdiden onları sırtlanmaya gerek yoktu.

"Seni gram ilgilendirmiyor." Ona alayla bakıp kapıdan dışarıya çıktım. Beni görünce Alya ayağa kalktı, yanından hiçbir şey söylemeden asansöre bindim. Aşağıya inip lobiye çıktığımda resepsiyonun orada gördüğüm kişi duraksamama neden oldu.

Fabienne Madeleina Yargıcı.

Gözleri üzerime kilitlendi. Duruşumu dikleştirip ona bakarak döner kapıya doğru yürümeye devam ettim. Karşıma geçmesini, bir şeyler söylemesini bekliyordum ama istifini bozmadı. Binanın önünde arabanın beni almak için geldiğini görünce rahatlayarak nefes aldım. Arabaya bindim, beni eve götürmesini söyledim. Anayola çıktıktan sonra araba toprak yola dönüp Fetih'in dairesine doğru saptı. Derin bir nefes aldım.

"Buraya değil," dedim paramparça olmuş bir sesle. "Saraya gideceğiz."

Ev diyebileceğim bir yer kalmamıştı ve belki de o an, dünyanın dönüşü bile benimle alay etmişti.

26. BÖLÜM: KARANLIK BİR ODA

Işıkları açmıyordum, bir şey görmek ya da duymak istemiyordum. Yatağa ne zaman girsem çarşaflar ayaklarıma dokunuyordu. Diğer tarafa dönmek istemiyordum. Kimsenin örtüleri değiştirmesine izin vermiyordum. Koku kırıntılarına sarılıyordum. Gerçekliği algılayamıyordum. Olanları kabul edemiyordum. Aynanın üzerine yapıştırdığım resim kâğıdı benimle alay ediyordu. Yatağın içinde küçücük kalmak ve bu kadar yalnız kalmak benimle alay ediyordu. Işıkları hiç yakmasam da karanlık odanın içinde kalanlar benimle kavga ediyordu.

Hâlâ deniyordum. Hâlâ çalışıyordum. Kendim için değil. Kendim için bir şey yapmayı bırakmıştım. Kendime karşı bir düş beslemiyordum artık. Ama kalanlar için, hâlâ burada hapsolanlar için, hak etmeyenleri bile çıkarmak için, onları kurtarmak için uğraşıyordum.

O gece pencerenin önünde kollarımı birbirine kavuşturup gökyüzünü seyrederken ne yapacağım diye düşünüyordum. Çıktıktan sonra ne yapacağım? Daha önce düşünmemiştim. Düşünmemiştim çünkü sadece onunla olacağımı biliyordum. Ne yapacaksam onunla yapacağımı biliyordum. Ama şimdi elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Daha güçlü olsaydım, o kadar korkmasaydım, kaybedeceğimi bilmeseydim o köprüde bir kez daha, bu sefer dönüşü olmayan bir şekilde yenilmeseydim...

En sevdiklerimi bile kurtarmayı beceremezmiştim.

Kendimi bile kurtarmayı beceremezmiştim.

Tek bir kurşun vardı, herkesin önüne atlamak için birbirini ittiği tek bir kurşuna hepimiz yenilmiştik. Bu duyguyla baş edemiyordum.

Üzerime daha kalın bir kazak giyip aşağıya indim. Hava soğumuştu. O günden beri hava buz gibi olmuştu ya da artık içimi ısıta-

cak hiçbir şey kalmamıştı. Ya da ölümün soğukluğu bana bulaşmıştı. Ölüm soğuğu yavaş yavaş bana tırmanmaya başlamıştı.

"Sürekli buradasın," dedim. "Karanlıkların kraliçesi."

Riva gülümsedi.

Ne zaman aşağıya insem onu bu masanın başında, içki şişelerinin yanındaki sandalyede, tek başına karanlığın içinde otururken buluyordum. Soğuklar uyuyamazdı, bunu biliyordum ama neden sürekli orada otururak güneşi doğurduğunu bilmiyordum.

"Uyku tutmadı mı?" diye sordu. Etrafından dolanıp içtiği şişeden kendime de bir kadeh doldurdum.

Hayır, uyku tutmuyordu. Eskiden de böyleydi. Uyumakla aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Çalıştığım ve çok yorulduğum dönemlerde bile zor uykuya dalar ve çoğunlukla mutsuz uyanırdım. Artık iyi uyku ve kötü uyku arasındaki farkı biliyordum. İnsanı dinlendiren bir uykuyla insanı dayak yemiş gibi uyandıran uykuları biliyordum. O geldiğinde uyumanın ne kadar kolay olduğunu öğrenmiştim, gözlerini kapatmanın o kadar da korkulacak bir şey olmadığını. Ve gitti, tek başıma uyumak görebileceğim en kötü kâbustan daha beterdi.

"Buradan çıkınca ne yapacağını düşündün mü?" diye sordum öylesine konuşmak için.

"Çıkabileceğimize inanıyor musun?"

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Her zaman koyu kırmızıyla boyalı dudakları içtenlikle gülümsedi.

"Önce kim olduğumu öğrenmem gerekecek," dedi.

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Çoğu neler olduğunu da kim olduğunu da bilmiyordu. Bu konuda komik şekilde şanslıydım. Belki kafasının içine girersem onun kim olduğunu bulabilir ve ona söyleyebilirdim ama bencillik ettim ve bunu önermedim. Orada göreceğim şeyler, yapabileceğim şeyleri riske atabilirdi. Ne zaman bu illüzyonla ilgili bir şey öğrensem hep daha kötüsü olmuştu.

"İyi bir haberim var," dedim. "Gerçi kişiye göre değişir ama bence iyi bir haber."

"İşte bu uğruna kadeh kaldırılacak bir şey." Doğrulup tüm asaletiyle yaslandı. "Yeşil Yol'da iyi bir haber. Gerçekten dünyanın sonu gibi hissettiriyor."

Gülmeye benzer bir ses çıkardım.

"Bir teoriye göre buradan çıktığımızda türler olmayacak. Yani buradan kurtulursam artık bir Yıkıcı olmayacağım, sen de Soğuk olmayacaksın. Dümdüz insan olacağız." Ne düşüneceğini merak ediyordum, bu yüzden gözlerimi dolgun kirpiklerle çevrili gözlerine diktim ve onların karanlığın içinde bile titrediğini gördüm. Gözleri parladı, gerçekten bir ışık gibi parladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. Soğukkanlılığı her zaman bende hayranlık uyandırmıştı. Zaman zaman onunla kendimi kıyaslama gafletine düşer ve farklılıklarımızı görerek ondan aslında bir şeyler öğrenirdim. Ne zaman onu kıskanmayı bırakıp ondan bir şeyler öğrenecek kadar büyüdüğümü hatırlamıyordum ama iyi yapmıştım.

"İsis, epey kurnaz. Hükümdarlar onu gerçekten çok kızdırmış ki zaman zaman beni de kızdırıyorlar, bu yüzden anlamıyorum desem yalan olur." Bir yudum içip masanın üzerindeki uzun sigaralarından birini aldım. "Onları kendi silahıyla vurmuş." Ve bunu daha önce bilseydim belki beni kendi silahımla vurmasına engel olabilirdim.

Sigarayı yakıp derin derin içime çektim. "Soğukları onların başına bela etmiş aslında. Sonra deneylerini yapmalarına izin verdi sanırım. Yani aslında bütün bunlar yine sadece zihninde oluyor. Gerçek dünyada bir karşılığı yok. Tam olarak bir açıklaması da yok. Ama güçlü bir teori olduğunu söylüyorlar."

"Kim?"

"Birileri." Ona Gazel'den bahsetmedim. "Yankı onayladı."

"Bu doğruysa," dedi şüpheyle. "Peşine düşerler. Buradan çıktığında öylece gitmene izin vermezler. Hiçbirimize izin vermezler."

"Kaybedecek bir şeyim kalmadı," diye mırıldandım. Artık bütün bunların o kadar da önemi kalmadı. Ama ona söylemek istemiştim. "Sen başının çaresine bak."

"Beni neden uyarıyorsun?" diye sordu.

"Bilmem." Dumanı dışarıya doğru üfledim. "O mezarı kazarken arkamı dönmeme izin verdiğin için belki."

Uzun uzun bana baktı. Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Zamanın neler yapabildiğinin en büyük kanıtı, karanlık odada bir masanın iki ucunda oturan bu iki kadındı. Onunlar karşılaştığım ilk günü hatırlıyordum, nasıl unutabilirdim ki. Karşısında korkudan iki büklüm olmuş, konuşamamıştım bile. Uzanıp Fetih'i öptüğünde ondan nefret etmek için dünyadaki tüm sebeplere sahiptim. Kardeşime yaptıkları için en kötü şekilde ölmeyi hak ediyordu. Bir kere Fetih'e bunu sormuştum, o zamanlar onu öldürmek için bana yardım ediyordu ama çoğu zaman Riva'yı kolluyor ve onun o kadar da kötü biri olmadığından bahsediyordu. Verdiği cevabı hatırlıyordum. Bana, *seçim yapman gereken anda tercih yapmazsan hepsini kaybedersin,* demişti. *Zor olan seçim yapmak değil, istemediğin seçimi yapabilmek. Bunu yapabildiğin zaman bir şeylere sahip olursun. En azından bir şeye sahip olursun.*

"Doruk hâlâ orada, değil mi?" diye sessizliği böldü Riva.

"Evet."

"O halde onunla devam edebilirsin. Buradan çıkınca gidecek bir yerin var."

Yanağımın içini ısırdım. Sigaranın biriken külü masanın cilalı zeminine düştü. Bardağı dudaklarıma götürdüm ve günler sonra ilk kez bir şey hissettim. Büyük bir şaşkınlık.

Çünkü hiç bunu düşünmemiştim.

Bu beni çektiğim ıstırabın yoğunluğuyla yüzleştirdi. Aklıma bile gelmedi. Çünkü bir seçenek değildi. Çünkü öylece devam edemezdim. Çünkü öylece ona gidemezdim. Çünkü bunu istemezdim. Çünkü bu bir ihtimal değildi. Hiç olmamıştı. Ve bunun Doruk'a olan kızgınlığımla ilgisi yoktu. Bunun mesafelerle ilgisi yoktu. Bunun yanında olmak istediğim tek bir insanla ilgisi vardı ve bunun artık onun yanında olamayacağımla ilgisi vardı.

Sigarayı kristal küllükte söndürüp ayaklandım.

"Hava aydınlandı, biraz yürüyeceğim."

Hiçbir şey söylemedi.

Üst kata çıkıp sigara paketini ve telefonu cebime sıkıştırdım. Botlarımı ayağıma geçirdim, üzerime kot ceketimi aldım. Arka kapıdan çıkıp Efnan Korusu'nun ağaçlarının arasına karışmak için hızlı hızlı yürümeye koyuldum.

Sığamıyordum. Hiçbir yere sığamıyordum. Etrafımdaki parlak ağaçlara, gövdelerine, dallarına, yapraklarına bakıyordum. Issızlığa rastlıyordum. Birkaç hayvanın eşelemesini ya da kuşların ötüşünü duymak istiyordum, sessizliğe rastlıyordum. Her şey, varoluşun kendisi bile beni öylece ortada bırakmıştı. Daha önce bir yere sığmaya çalıştığımı anımsıyordum, büyükannemle ve Dila'yla kalırken kendimi fazlalık gibi hissederdim. Onlara yük olmamak için çalışmaya başlamıştım ve bütün gün işte olmama rağmen yine de bütün işlerimi kendim yapardım. Çamaşırları yıkar, yemek hazırlar, evi temizlemeye yardım ederdim. Ama bu hissettiğim başka türlü bir şeydi. Fazlalık gibi değildi, tamamıyla aidiyet duygumu yitirmiştim.

Ağaçların arasından anayola çıktım. İzleniyor hissi yine benimleydi. Ne zaman böyle hissetsem, ensemde soğuk bir ürperti... Adımlarımı daha da hızlandırıyor, asla dönüp arkama bakamıyordum.

Hâlâ uyuyan kasabanın tozlu yollarında bir yere yetişebilecekmiş gibi hızla yürümeye devam ettim. Gidecek bir yer varmış gibi... Bu şekilde dümdüz hiç durmadan yürürsem bu kasabada, gerçek bile olmayan bu kasabada nereye varabilirdim?

Kendime acıma konusunda tüm sınırları aşmıştım.

Etrafıma bakındım, bunu öylesine yapmamıştım, bir süre sonra ilk defa gerçekten görebilmek için etrafa baktım. Bir süredir, uzun bir süredir sadece onu görmüştüm ve onu görmek bana yetmişti. Onu görmek her şeye yetmişti. Başka hiçbir şeyin farkında değildim. Başka bir şeyin önemi yoktu. Fetih yanımdaydı ve her şeyle baş edebiliyordum. Şimdi etrafıma bakıyordum çünkü babam ölmüştü.

Etrafıma bakıyordum çünkü Pamir ölmüştü. Etrafıma bakıyordum ve benden daha beter halde görünen bir şey arıyordum. Çünkü tüm bunların arasında en çok Fetih'in yokluğuyla zorlanıyordum. Çünkü o ölmemişti. Çünkü o beni bırakıp gitmemişti. Çünkü o beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Çünkü o beni terk etmemişti. Ortada bir suç vardı ama suçlu yoktu. Ama ortada bir suç vardı. Ve ondan nefret etmek bile onu affedememekten daha kötü değildi.

Bu yüzden etrafıma baktım. Müstakil bir evi saran kırık dökük çitler, evin kırık camları, evin dağılmış çatısı bile benden daha kötü görünmedi. Tüm sahteliğiyle tepemizde duran kapalı gökyüzü bile daha kötü değildi. Tüm yaprakları dökülmüş ağaç daha kötü değildi. Paslanmış dikenli teller daha kötü değildi. Çöp kutusuna atılmış, yeni alınmış bir çiçek benden daha kötü değildi. Boyası dökülmüş duvarlar daha kötü değildi. Yere fırlatılan kırılmış şişe benden daha kötü değildi. Birisi tarafından durakta unutulan ve yağmurda ıslanan ve belki sonu hiç okunmamış kitap bile benden daha kötü durumda değildi.

Biri ihtiyacı girdi o gün o caddeyi arşınlarken hayatıma. Devasa bir eksiklik. Kimsesizliğime çekilmiş bir restten fazlasıydı benimki. Daha hızlı yürüyüp benden daha kötü birini, bir şeyi arayıp durdum. Nihayetinde boş bir parkta kendimi, yine kimse tarafından sallanmayacak bir salıncağa otururken buldum.

Kimsenin oynamadığı bu park bile daha kötü değildi.

İnsanın bir arayışla ne kadar uzun yol alabileceğini de o gün öğrendim. Geriye dönemeyecek kadar çok yürümüştüm. Geriye dönemeyecek kadar çok şey yaşamıştım. Buraya gelene kadar çok şeyin üstesinden gelmiştim ama her şey hepi topu buraya varana dekti. Bir adım bile geriye dönecek mecalim kalmamıştı. Ve en kötüsü, o gün orada dönecek bir yer de kalmamıştı.

Telefonumu çıkarıp beni alması için arabayı çağırdım. Güneş biraz sonra batacaktı. Karnım ağrıyordu. Çocukluğumdan beri karnım ağrımamıştı. Bir sancı değil, ağrıydı. Yara yoktu ama acıyordu.

Pamir öldüğünden beri karnım ağrıyordu çünkü karın ağrısı çocuk hastalığıydı.

Karın ağrısı çocuk hastalığıydı ve şimdi beni sadece ölü doğmuş bir çocuk anlardı. Hiç yaşama şansı olmamıştı.

Araba yanaştığında ayağa kalkıp cansız bir şekilde yürümeye koyuldum. Ama avucumun içinde titreyen telefona bakmamla nefesimi tutmam bir oldu.

Fetih Yargıcı.

Günler sonra ilk kez. O günden sonra ilk kez. Uyuşmuştum. Son zamanlarda uyuşmuştum. Ruhumda bir karıncalanma vardı. Şişenin dibine çöken posa gibi acı yerine oturuyordu. Hareket etmediğim için en derinlerime kadar sinmesine engel olamıyordum. Sadece avucumun içinde titreyen bir telefonun ekranında ismini görmek karıncalanmayı, etime saplanan bir iğne ucu gibi durdurdu.

Herkesin aksine o hiç bana ulaşmaya çalışmamıştı. Bir yerlerden izlediğine emindim ama hiç karşıma çıkmamıştı. Çıkmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden hâlâ yanıp sönen ekran daha çok gerilmeme neden oldu.

Kararsızca telefonu kulağıma götürüp yanıtladım.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi doğrudan. Ben bir şey söylemeden. Ben tek kelime söyleyemeden. O üç kelime kalbimin hızlanmasına yeterli oldu. O üç kelime, üç kurşun değerindeydi.

"Neredesin?"

"Benzinlikte."

Telefonu kapattım. Gözlerimi kapattım. Daha derin bir nefes alıp arabaya bindim.

"İstasyon yolundaki benzinliğe gidiyoruz," dedim sadece. Adam kafasını sallayıp arabayı çalıştırdı. Dizlerim o kadar şiddetli titriyordu ki ellerim de onlarla birlikte hareket ediyordu. Avucumun içindeki telefonu daha kuvvetle sıktım. Ağlama isteği göğsüme tırmanmıştı.

Çok çalmadan "Prenses?" diye açtı telefonu. Yemin ederim o an, Fetih Yargıcı'nın sesini özlediğimi fark ettim.

"Yardıma ihtiyacım var." Kelimeler ağzımdan hızla ve biçimsizce çıkmıştı.

"Neler oluyor?"

"Kimseye ulaşamıyorum. Atlas ve Aras beni Ada'ya götürüyorlar." Sanırım en kısa bu şekilde anlatabilirdim.

Duraksamadan "Neredesin?" diye sordu.

"Kasabanın dışında, sanırım istasyona doğru gidiyoruz. Bir benzinlikteyiz. Ayaz'a ulaşabilir misin, bana yardım eder."

Bir süre karşı taraftan ses çıkmadı. Ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Sana bir şey söylediler mi?"

"Zirveye götüreceklerini..."

"Tamam, orada kal. Seni bulacağım."

Ve telefon meşgule düştü. Şimdi hayatımın bundan sonraki kısmı, Fetih Yargıcı'nın vicdanına kalmıştı.

27. BÖLÜM: BEYAZ BİR YALAN; KARANLIK BİR GERÇEK

Araba benzinliğe yakın, yolun kenarında durdu. İnebilmek için uzun birkaç saniyenin geçmesi gerekti. Dikiz aynasından izlendiğimi fark etmesem belki daha uzun dakikalarca orada otururdum.

Beklemenize gerek yok, Fetih beni bırakacak.

Beklemenize gerek yok, Fetih'le döneceğim.

Beklemenize gerek yok, Fetih'le kalacağım.

"Burada bekleyin lütfen," diye mırıldanarak arabadan çıktım.

Yavaş yavaş yürüyordum. Onu görmeye dayanamayacağımın fazlasıyla farkındaydım. Onu görüp ona sarılmadan duramayacağımın farkındaydım. Onu suçlamaya hakkım olmadığının da farkındaydım ama elimde değildi. Aklım, kalbim, ruhum ve her şeyimle, tüm varlığımla çok kırgındım. Tüm varlığımla çok suçluydum. Bu onun ödediği bir bedel değildi, benim bedelimdi. Ben ödüyordum. Benim için daha zordu. Benim için korkunçtu.

Beni onsuz bırakmıştı.

Benzinlik boştu. Beni çağırır gibi kapılarını açan marketten içeriye girdim. Buraya nasıl kaçarak geldiğimi, peşimdeki Koruyuculardan nasıl kurtulacağımı bilmediğimi anımsadım. Uzun yıllar öncesi değildi ama uzun yıllar öncesi gibiydi. O korkak Maya, o ne yapacağını bilmeyen Maya, şimdi burada dimdik durabiliyordu. O Maya, şimdi onu korkutan herkese hesap sorabiliyordu. Ama o Maya, şimdi kimseye sarılamıyordu.

Orta kısma üst üste dizilmiş süt paketlerinin yanından geçerken çaresizce gülümsedim.

Üst üste sıralanmış süt paketlerinin etrafından dolandım, kapıya doğru var gücümle yeniden koşmaya başladım. Kendimi düşünmeden dışarıya attığımda kapının ardında beni bekleyen karamel rengi gözlerle çarpıştım. Panikle gerileyip aynı anda duraksadım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Bir süre yaşlı gözlerimle sessizce bekledim. Olduğum yerde hiçbir şey söylemeden, düşünmeden bana her zaman kendi ifadesiyle bakan gözlere baktım. Halimi görünce kaşlarını çatmıştı.

"Ziyan olmaya doyamayan bir güzellik..." diye mırıldandı kirpiklerinin arasından.

Bütün her şey omuzlarıma yüklenmiş gibi daha fazla yer çekimine karşı koyamayan bacaklarımı, son bir hamleyle harekete geçirip aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. Bir an için kaynayan o karamel rengi gözlerine bakıp kollarımı bilinçsizce boynuna sardım. Uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi, biriktirip canımı okumasına izin verdiğim her şeyi Fetih Yargıcı'ya sarılarak ağlarken kustum. Varlığı yokluğu belli olmayan elleri, belimdeki yerini buldu. Bundan cesaret alarak soğuk tenine biraz daha sokulurken titredim.

Düşmanın kollarında, ebedi ve beni yakmaya doyamayan imkânsız aşkım Doruk Ilgaz için ağlarken daha ne kadar dibe batacağımı düşündüm. Zaman kavramını yitirmiştim. O kimdi, ben kimdim? Neredeydik? Yine bir hazan vaktindeydik, bu defa ensemde hissettiğim soğuk beni yakmak için değil, yatıştırmak için oradaydı. Bir duvar gibi kalkan olmuştu bedenime. En çaresiz anımda başımı bekliyordu ve gelecek bütün kötülükler, onun katıksız soğukluğuna çarpıp bana ulaşamadan geri sekecek gibi duruyordu.

"Sana bir şey olmasına izin vermem." Sesi tekdüzeydi. Beni attıkları karanlık kuyuya ışık tutmuştu, zayıf ama gözlerimi kamaştıran bir ışık... Aydınlatmayan bir ışık.

Omuzlarından destek alarak geri çekildim, sızlayan bakışlarımı onun şüpheci gözlerine kilitledim. Yapar mıydı gerçekten? Biri yapabilir miydi? Beni korur muydu üstüme doğru gelen arabalardan, yürüdüğüm uçurum kenarlarından, yağan yağmurlardan, çok sıcak güneşten, gök gürlemesinden, sigaranın dumanından, derin deniz-

lerden ya da sarktığım köprülerden, insanlardan... Yeri geldiğinde kendimden bile diğerlerinden, düşüncelerimden ve beni, kendinden korur muydu?

"Günlerdir dolaşıyorum," dedi. "Oradan oraya gidiyorum. Gitmediğim yer kalmadı. Arabayı sürmediğim dönemeç kalmadı. Ama dönüp dolaşıp burada buluyorum kendimi." Sesi hemen arkamdan geliyordu. Ensemde buz gibi soğuk nefesini hissedebiliyordum. "Bana yardım et, Maya," diye fısıldadı. "Senden uzak duramıyorum."

Ona doğru döndüm. Yine kapının hemen arkasında, yine kaynayan karamel gözleriyle bana bakıyordu. Ama bu defa kendinden emin değildi. Bu defa kazanmış gibi görünmüyordu. Bu defa her şeyle baş edebilirmiş gibi, dünyanın hâkimi gibi görünmüyordu.

Tükenmiş gibi görünüyordu.

"Konuşalım," dedim, sarılalım diyemediğim için; çünkü yapmak istediğim tek şey buydu. Kollarıma, ayaklarıma ve kalbime, ona doğru koşmaması için hâkim olmakta zorlanıyordum. Hareket etme güdüsüyle rafların arasından otomata doğru ilerledim. Sessizce peşimden geldi. Pantolonumun cebinden çıkardığım bozuk paraları otomata atarken yanımda bekledi. Gözlerini üzerimde tüm yoğunluğuyla hissedebiliyordum. Kokusu aramızda bir adımlık mesafe varken bile beni ele geçirebiliyordu.

Makine kahveyi verince uzanıp sıcak karton bardağı aldım ve parmaklarımın arasında kendimde kalabilmek için iyice kavradım. Marketten çıktım, benzinliğin önündeki yola doğru yürüdüm. Oturabilecek bir yer arıyordum ama bulamadım. Sonra kaldırım kenarına takıldı gözüm. Gidip bir şey söylemeden oraya oturdum. Yanıma, çok yakınıma oturdu ama bedenlerimiz birbirine çarpmayacak kadar küçük bir boşluk bıraktı. Hareket edersek çarpacaktık ve karşı koyamadığım o akım yeniden peyda olacaktı. Bir karış mesafe, şimdi en uzak yerdi.

"Pamir'in ölüyor olduğunu bana söylemen gerekiyordu," dedim. "Neden söylemediğini anlıyorum ama söylemen gerekiyordu, bu saklanacak bir şey değildi."

"Söyleyecektim," dedi aceleyle. "Sana her zaman her şeyi söyleyecektim" diye hatırlattı. "Ama hepsi peş peşe yaşandı. Yine de söyleyecektim ama baban kendini öldürdü. Ailenden kalan son kişiydi o, Maya."

Maya. Bu bana ismimi ilk kez söylettiği anı anımsattı.

Metal bir kutunun açıldığını duydum. Ona değil, karşımızda tek tük geçen arabaların ardındaki orman manzarasına bakıyordum. Yeşil Yol'da nereye dönsen göreceğin şey bir orman manzarasıydı. Ağaçları üzerimize kapatmıştı.

Ve şimdi bir ağaç anlardı yalnızca beni; soğuktan buz kesmiş, yaprakları dökülmüş, dalları kurumuş, bir yanı hep toprağın altında.

Ağaçların ardına gizlemişti bizi.

"Onu kurtarmalıydın," diye fısıldadım. "Benim ölmeme izin vermezdi. Onu kurtarmalıydın. Buradan çıktığımızda bir şansı olurdu." Acıdan parmaklarımı sıktım, elimdeki karton bardak ezilerek kahveyi taşırdı. Acıyla ilgili öğrendiğim şey buydu; kendini sıktığın zaman dağılmadığı, sadece taştığı. Ve acıyla ilgili öğrendiğim şey buydu; alışacağını sanma yanılgısı. Çünkü alışmıştım. Ölüme alışmıştım. Terk edilmeye. İhanete. Hayal kırıklıklarına. İnsanın aklına gelebilecek her türlü acıya alışmıştım. Sonra onu kaybetmiştim. Ölmemişti, gitmemişti, çok kötü bir şey yapmıştı ama yapmamıştı da. Onun suçu değildi ama suçu. Ve acıya alışılamayacağını en zor yoldan öğrendim.

"Olmayacaktı," dedi. Zorlukla yutkundu.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. Karşıya bakıyordu. Aralık kalmış dudakları nefes almakta zorluk çekiyor gibi görünüyordu. Istırap, şimdi onun yüzüne benziyordu.

"Hasta olmasaydı," dedim tükenmiş halde. "Ölüyor olmasaydı? Çok iyi durumda olsaydı ve yine o suyun içine düşseydik... Hangimizi çıkarırdın?"

Dudağını ısırarak başını çevirdi.

"Hangimizi kurtarırdın?" diye daha yüksek sesle sordum.

"Seni." Sessizlik, şimdi onun sesine benziyordu.

"Buna değmez, Fetih," dedim soluğumu tutar gibi. "Buna değmez. Hiçbir şey buna değmez. Böyle bir karar verip öylece devam

edemeyeceğimizi biliyordun. Bu seçimi yaparken biliyordun. Birbirimizin yüzüne bakamayacağımızı biliyordun. Beni bırak, sen de bunun altından kalkamazsın. Bizim yüzümüzden bir çocuk öldü. Yine başladığımız noktadayız. Tetiği çeken sen de olsan o kurşunları dizen bendim. Bana verilen bir dersti o, ikimiz de kaldık. Bizim yüzümüzden bir çocuk öldü. Bizim yüzümüzden kardeşim öldü. Pamir öldü, Fetih. Bizim yüzümüzden Pamir öldü."

"Pamir diye biri yok," diye fısıldadı.

Aklını yitireceğini düşündüğüm son insandı ama bunca şeyin ardından aklını yitirmemek de bir delilikti.

"Senden nefret etmiyorum," dedim ayağa kalkıp. "Sadece seni suçlamıyorum. Ama bununla baş edemiyorum da. Zaman bana, sana, bize bunu da unutturacak kadar güçlüyse eğer, kalbim bununla da yaşayacak kadar kuvvetliyse eğer bir gün ikimizi de affederim belki. Ama bugün değil." Gözlerimi sildim. "Senin iyi olmanı istiyorum. Pars'ın. Herkesin. Bundan daha iyisi hak ediyorsunuz. Herkes, buraya hapsedilen herkes gerçek bir şansı hak ediyor. Bu yüzden bunu size vereceğim. Buradan herkesi çıkaracağım. Bütün bunların, bana ait olmayanların aklımdan çıktığı gün kendimi düşünürüm. Ama bugün değil. Bugün sadece alınacak bir intikamım var ve sen, bu defa uzak durmalısın."

"Gerçek değil," dedi yeniden. "Gerçek değiller..."

Gözlerimi kıstım.

Başı yere eğikti. Yüzünü, gözlerini göremiyordum. Onları okuyamıyordum. Ses tonundan bir sonuç çıkaramıyordum.

"Fetih," dedim.

Cevap vermedi.

"Fetih," dedim. Korkmaya başlayarak ona doğru bir adım attım. Elimi omzuna bastırdım. Dokunuşum onu tetikledi. Başını bana doğru kaldırdı. Yüzünde pul pul dökülen bir çaresizlik, bir ıssızlık vardı. Gözleri buğuluydu. Kızgın bir demirle dağlanmış gibi görünüyordu. Ona doğru eğilecektim, gözleri daha çok parlamaya başladı. Karamel rengi irisler, güneş kadar sarardı. Sarardı. Sarardı... Bembeyaz

bir ışık tozuna dönüştü. O ışık tozu yüzüme doğru üflendi sandım. Işığın içinde dönmeye başladım. Yeniden buz sarkıtlarının olduğu o mağaradaydım. Buzlar yarı yarıya erimeye başlamıştı. Artık su damlaları uçlarından rahatça akıyordu.

"Pes etmiyorsun," dedi diğer taraftan.

"Lügatimde yok," dedim. "Hiç olmadı."

"Sana ettiği ihanete rağmen onu buradan çıkaracak mısın?" diye gülümsedi. "Onları buraya hapsetmek istemez misin?"

"İstemem."

"Bunu tahmin edememiştim."

"Akıl sağlığın yerinde değil, o yüzden kendine yüklenme."

"Bana karşı nazik olan tek kişiydin."

"Kız kardeşimi öldürdüğünde birçok şeyden feragat ettin."

"Güçten neden bu kadar nefret ediyorsun, Maya?"

"Ne diyorsun?"

"Elinde sınırsız bir güç var ama onu kullanmıyorsun."

"İnsanların güç uğruna ve güçle neler yaptıklarını görmek hevesimi kırmış olsa gerek."

"Etrafında olup biteni bile görmüyorsun," dedi. "Senden daha kör kimseyi görmemiştim."

"Etrafımda olup bitenler hiçbir zaman ilgimi çekmedi, ben yaşadığım hayatı gözlerim, başkalarının yaşamını değil."

"Zamanım kalmadı," dedi gökyüzüne bakarak. "Buradan çıkmalarına izin veremem, buradan çıkıp bilim dünyasında bir efsane olmalarına izin vermem."

"Bu konuda aynı fikirdeyiz ama ben sırf bu yüzden masumların da hakkını gasp etmeyeceğim."

"Edeceksin," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Benden alacak bir şeyin kaldığına inanıyor musun gerçekten?"

"Alacak değil, bu defa verecek bir şeyim var."

"Zannetmiyorum."

"Beni sevgisizlik buraya hapsetmişti," dedi kırık bir kalple. "Seni de sevgi hapsedecek."

"Alınma ama bu kasabayı o kadar sevmiyorum."

"Ama onu seviyorsun."

"Aklında nasıl bir oyun dönüyor yine?"

"Senin de aklında bir oyun dönüyor," diye mırıldandı. "Anlamayacak kadar körsün sadece. Babanın söyledikleriyle fark edersin sanıyordum ama o kadar önemsemediğin ortada."

"Söyle artık ne söyleyeceksen."

"En sevdiğin eşyan nedir, Maya?"

"Öyle bir şeye sahip değilim."

"Hadi, bir şey ver bana. Herhangi bir şey."

"Tarak."

"Güzel," dedi gülerek. "Pekâlâ... Yeşil Yol diye bir yer yoksa Yeşil Yol'da bir tarak olması mümkün mü? Tarak, Yeşil Yol'un bir parçası değil midir?"

"Tarak olmadan da hayatta kalırım," dedim.

"Bu kasabada yüzlerce kişi var," dedi. "O klinikte kaç kişi olduğunu sanıyorsun?"

"Epey kalabalıklarmış-"

Ona doğru baktım.

Gülümsedi.

Pamir diye biri yok, Maya.

"Yapmadın..."

"Sevdiklerini buradan kurtarmak istiyordun, değil mi?" diye gülümsedi. "Sevdiklerini kurtarmanın tek yolu, burayı kurtarmaksa?"

Çok uzun bir süre durdum.

"Kaç kişi," diye öne atıldım. "Kimler? Kimler olduğunu söyle. Kaç kişi?"

"Sanırım o zaman bütün eğlencesi kaçardı."

"Fetih..." diye mırıldandım kendi kendime. "Ama Fetih..."

"Doruk kalbini kırıyordu, onu uzaktan severken seni izlemek hiçbir zaman eğlenceli değildi. On altı yaşında sersemce sokaklarda dolaşıyordun... Doğum günü hediyesi olarak sana bir hikâye verdim."

"Yapmadın..."

"Yeşil Yol yok olursa burada yaratılan her şey, burada yaratılan herkes yok olur, Maya."

"Yapmadın..." Bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm. Işık kararmaya başladı. Hızla eriyen buz sarkıtının ucundan akan su, gözyaşımla birlikte hareket etti.

"Maya," dedi Fetih. "Maya!"

"Hayır." Ayağa kalktım. Geriye doğru yürüdüm. Hayır, bu olamaz. Bu kadarı olamaz. "Gerçek değil misin..." diye sordum şuurumu kaybetmiş şekilde. "Sen gerçek değil misin?" Elim yüzüne doğru gitti ama dokunamadım. Dokunursam parçalara ayrılıp dağılacak sandım.

Arkamı dönüp yürümeye başladım. Hiçbir zaman mantıklı gelmemişti. Onun beni bu kadar sevmesi, birinin, onun gibi birinin beni böylesine sevmesi hiçbir zaman mantıklı gelmemişti. Hissetmiştim. Onu sevdiğimi bu yüzden hiçbir zaman söyleyememiştim. Söylersem yok olacaksın sanki, demiştim. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Fetih Yargıcı, sadece bir hayal olabilecek kadar güzeldi.

Yeniden hızla ona döndüm.

"Sen haklıydın. Bir bilete ihtiyacımız var."

"Maya..."

"Kumral," dedim yakalarından tutup. "Lütfen. Bir tren bileti alalım ve gidelim."

"Gidecek hiçbir yer kalmadı."

Birçok kez dizlerim kanamıştı ama ilk kez dizlerim parçalanmış gibi hissettim. Onun gözlerinde; ilk kez pes ettiğini gördüm.

İnandığım yalanlar ve hiç kanmadığım gerçekler birbirine dolandı.

Çığlık attım. Var gücümle çığlık attım. Sesim boğazlanan bir kuş gibi gökyüzüne doğru şahlandı. Aynı anda kasabanın dört bir yanındaki her cam parçası binlerce parçaya bölünüp tuzla buz oldu. Korumak istercesine kollarını etrafıma dolayıp üzerime kapandı. Daha büyük bir ıstırap kalbime saplandı. O cam parçalarının her biri beynime batmış gibi yanmaya başladım. Yanmaya başladım. Bir alev, hiçin ortasında var oldu. Yolun başında başlayıp ip gibi uzadı. Yolun sonunda her zaman bir ormana rastladı. Çalılıkların üzerinde bin

farklı yola ayrıldı. Bütün kasabayı sarana kadar ağaçtan ağaca sıçradı. Havada süzülen yaprakları başka bir yere taşıdı. Kırılmış camlardan içeriye girdi. Herkes sokaklara dökülürken dinmedi, hiçbir şey dinmedi. Gökyüzü avuçlarımdaydı şimdi. Bütün kasaba, içindekilerle devasa bir kartopu gibi zihnimin avucundaydı.

Onu yok edebilirdim, onu var edebilirdim. Kapıyı açabilirdim.

O kapıyı sonsuza kadar kapatabilirdim.

Babamın mektubunu hatırladım.

Benim tek kızım sensin. Onları hatırlamıyorum.

Armi'nin konuşmasını hatırladım, başka bir hikâyeye nasıl inandığını. Parçaların hepsi bir aradaydı, resim önümdeydi ama görmemiştim. Gerçek değillerdi. Ne Armi, ne Armoni, ne Pamir... Hiçbiri gerçek değildi. Bu yüzden hikâye hep yarım kalıyordu. Bu yüzden büyükannem hiçbir zaman yeterince iyi cevaplar veremiyordu. Bu yüzden ben, annemin karnının şiştiğini hiç hatırlamıyordum.

Başka kim vardı... Başka kimler vardı...

"Ne zaman öğrendin?" diye sordum. Kollarım iki yanıma düşmüştü. Artık ne hareket edebiliyor ne de sarılabiliyordum. Artık sadece duruyordum.

"Esila, bir defter bırakmış, İklim onu getirmişti. Bu yüzden dayanamamış."

Duyguları olmayan bir Gölge bile dayanamamış.

"Bırak," dedim ağlayarak. "Bırak gideyim."

"Bırakmam ben seni," dedi. "Bırakamam."

"Fetih, bırak."

Gözlerim yanmaya başladı. Bütün dünya yansın istedim artık. Gökyüzü yerle bir oldu. Bütün dünyam kardı. Bütün ışıklar, altında yaşamaya başladığım sokak lambaları teker teker patladı. Her seste biraz daha irkildi. İrkildikçe daha sıkı sarıldı. Hayali kolları... Sadece bir yalan. Sadece bir aldatmaca. Hıçkırmaya başladım. Sevmeme bile izin vermemişlerdi. Sevilmeme izin vermemişlerdi.

Erimeye başladım. Bir buz sarkıtı gibi çözülmeye. Mum ışığı gibi sönmeye başladım.

"Ben seni seviyorum," dedi. "Ben. Seni. Ben. Ben seviyorum."

Nefes alamıyordum.

"Bırak," dedim. "Bırak ne olur, öleyim artık. Bırak. Yalvarıyorum sana, ne olursun bırak. Ölmeme izin ver. Bırak öleyim. Dayanamıyorum, lütfen dayanamıyorum!" Dizlerimin üzerine düştüm. Benimle o da düştü. Bir kukla gibi. İpi ellerimde bir kukla gibi. Bana bağlı bir uzvum gibi. Sadece benim için yazılmış bir kitap gibi ellerimden kayıp gitti.

Annesi onu sevmemiş. Tıpkı benim annem gibi. Hükümdarlar onu istememiş. Tıpkı Akademi'nin beni istemediği gibi. Kimsenin bulamayacağı bir yer aramış. Tıpkı benim saklandığım gibi. Babasını hiç tanımamış. Tıpkı benim tanıyamadığım gibi. Hiç kardeşi yok. Tıpkı benim gibi. Birisi onu çok sevsin, hiç vazgeçmesin istemiş. Tıpkı benim gibi. Birisini sevmek ve onunla yanıp kül olmak istemiş. Sadece benimle olabileceği gibi. Ben, biri de sadece beni seçsin istemişim. Tıpkı bir düş gibi. O sadece yazılmış. O sadece benim kurtulabilmem için yazılmış. O Doruk Ilgaz'ı unutabilmem için yazılmış. O, benim bu kurak denizde durabilmek adına atabileceğim bir demir olması için öylesine karalanmış.

"Yok et," dedi pes etmiş bir şekilde. "Her şeyi yok et. Hepimizi. Burada. Şimdi."

Alnımı göğsüne bastırdım. Kokusu gerçekti. Ama kokusu gerçekti. Kokusunu nasıl hayal edebilirdim. Bu koku nasıl bir hayal olabilirdi? Kollarımı boynuna doladım. Alevler ikimizin de üzerine doğru yaklaştı. Gözlerimi kapattım. Her şeyi hissetmeye çalıştım. Herkesi. Her bir noktayı. Bu kasabanın her bir karışını. Yok etmek için tek tek haritanın üzerindeki bütün çizgileri takip etmeye başladım. Bütün caddeleri, dar sokakları, toprak yolları, merdivenleri aşınmış ahşap evleri, asla yıkılmaz gibi duran o sarayları... Köprüler... Tren raylarını. Ağaçları. Gökyüzünü. Teker teker herkesi kırmızı küçük birer nokta gibi işaretledim. Hepsini bir kürenin içine hapsettim.

Kendimi sıktım. Bütün korkuların, acıların, çığlıkların, bütün hislerin arasında kendimi sıkarak o zarı hayal ettim. Yaşayan herkesin

nabız atışına kulak kesildim. Nefes alışverişlerinin hızını takip ettim. Zihinlerini teker teker işgal ettim, ağaçların toprağın altına yayılan kökleri gibi. Koca bir orman. Hepsi birbirine bağlıydı ama hepsi ona uzanıyordu. Beyaz ışığı parçalayıp ona doğru döndüm. Yüzündeki korku, duruşundaki hoyratlık. Var gücümle koşmaya başladım. Bir ağı onun üzerine attım. Ona çarptım. Onun aydınlığı benim karanlığımla çatıştı. Direndi ama karanlık alt etti. Işığı, küçük bir beyaz nokta kalana kadar söndü.

"Yapamam," diye inledim. "Yapamam!"

Daha sıkı sarıldı.

"Sorun değil." Başını salladığında saçlarım dağıldı. "Sorun değil. Hiçbiri sorun değil."

"Bir yolu olmalı." Kendimi çektim. "Bir yolu olmalı. Bir çaresi olmalı. Buradasın." Ellerimi yüzüne yasladım. "Buradasın işte. Gerçeksin."

"Bulurum," dedi. "Bir yolunu bulurum."

Bütün sözler ipleri koparılmış uçurtmalar gibi dağıldı. Yumruk yaptığım ellerimi alnıma bastırdım. Hepsi birbirine dolandı. İpler ellerimi kesti. Etrafımızdaki alevler büyüdü. Gökyüzü çatırdamaya başladı. Daha çok acıyla inledim. Kendimi sıkmaya çalıştım. Bu defa yırtılan gökyüzünü yamayabilmek için. Onları burada bırakamazdım. Daha çok ağladım. Damarlarım çatlayacakmış gibi hissediyordum. Burnum kanamaya başladı. Tişörtüne kan bulaştı. Öksürmeye çalıştım. Bulutlar birbirine dolandı. Gökyüzünü kapatmak zorundaydım. Onları burada bırakamazdım. Onları ardımda bırakamazdım.

İçimde kalmıştı. Her şey içimde kalmıştı.

Gözlerim, bütün bunlara karşı ayakta kalamadı. Bünyem. Ruhum. Bedenim. Hiçbirimiz bunlara karşı ayakta kalamadık. Karanlığa kaçtım. Gözlerimi kapatıp karanlığa kaçtım.

"Söz veriyorum," dediğini duydum. "Bir gün yarın olacak, sen artık acı çekmiyor olacaksın."

Ama sen de ol.

Sen hep ol, Kumral.

28. BÖLÜM: KOLLARININ ARASINDAKİ BOŞLUK

Seslerle birlikte gözlerimi açtım. Kan ter içinde doğrulup nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Kâbus gördüğümü umdum. Her şeyin bir kâbus olduğunu umdum.

Çok karanlıktı, birkaç kez gözlerimi kırpıp alışmaya çalıştım. Sonra Yargıcı Bar'ın alt katında olduğumu anladım. Fetih'in ofisinin arka tarafında kalan odadaydım.

"Sikeceğim artık!" dedi. Bir şeyin devrilme sesini duyup irkildim. "Nasıl başlattıysanız bitirin şunu." Fetih'in sesiydi. Onu daha önce bu kadar kontrolünü kaybetmiş şekilde bağırırken duyduğumu hatırlamıyordum. Özellikle ben bu kadar yakında ve bilinçsizken. Her zaman gözlerimi açana kadar başımda bekliyor olurdu. Her zaman ona sarılmak isteyeceğimi biliyor olurdu. Ellerimi kulaklarıma bastırma arzusu duydum.

Dizlerimi kendime çekip örtünün altında kendime sarıldım.

"Bütün olasılıkları değerlendiriyorum," dedi Yankı. Onun sesinde bile yorgunluk vardı. "Bu tartışmayı bin kez yaptık. Ben de aynı şeyi istiyorum."

Kapı açılınca geriye doğru yaslandım, uyuyor gibi görünmek için gözlerimi kapattım.

"Kaç kişinin hayatını mahvettiniz," diye bağırmaya devam etti Fetih. "Ben bile bıktım lan," dedi. "Bıktım artık. Her şeyin altında başka bir bok çıkıyor. Battıkça battık, daha ne görmek istiyorsunuz?"

Sesi hâlâ diğer odadan geliyordu. Kapıyı kimin açtığını görmek için yeniden gözlerimi araladım.

"Pars?" diye fısıldadım. Kapıya yaslanmış öylece duruyordu. Sesimi duyunca o da kapattığı gözlerini açtı. Uyuyamıyorlardı, tek kaçış yolları gözlerini kapatmaktı.

Yorgunca bana doğru hareket etti. Onu tanıdığım ilk andan beri yüzünden gülücükler eksik olmayan Pars bile yerle bir olmuştu. Yatağa, yanıma oturdu, kollarını dizlerimin etrafına sarıp başını dizkapağıma yasladı.

"Nasıl taşıdın bunca şeyi?" diye sordu. "Ben baş edemiyorum. Kimse içinden çıkamıyor artık. Bu kadar boku nasıl taşıdın?"

Derin bir nefes aldım.

"Sizin sayenizde," diye mırıldandım.

"Biz diye bir şey var mı acaba?"

"Olmalı," dedim alnımı saçlarının üzerine yaslayıp. "Olmak zorunda, Pars."

Uzun bir sessizlik bizi içine aldı.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı Yankı. "Ben ne yapayım, deneylerini de onları da sikeyim! Elimden bir şey gelmiyor!"

"Ne oluyor dışarıda?" diye sordum dayanamayarak. Müdahale etmem gerekiyorsa gidip edecektim ama içimden gelen tek şey, Yankı da dahil bütün Hükümdarlar topluluğunu öldürmekti. Bütün bunlara sebep olan herkesi öldürmek.

"Fetih, birkaç incelemeyle kimin gerçek kimin hologram olduğunu anlayabileceklerini düşünüyor. Yankı, birçok şeyin yanıltıcı olabileceğini düşünüyor. Artıları ve eksileri tartışıyorlardı en son."

"Burada ilaç var mı?" diye sordum. "Başımda korkunç bir ağrı var." Geriye çekildiğimde midemin de bulandığını fark ettim. Ellerim saçlarıma gitti, parmaklarımla masaj yapmaya çalıştım ama ağrıyı daha fazla yaymaktan başka bir işe yaramadı.

"İçeride var," dedi. "Senin için acil yardım kiti tutuyoruz." İsteksiz bir şekilde gülmeyi denedi ama beceremeyince yüzünü ekşitti. Haline gülümsemeden edemedim.

"Git de sussunlar bari."

Yavaş yavaş yataktan kalktı. Arkasından bakıyordum ama vazgeçerek ben de yataktan çıktım. Yankı gitmeden onu yakalasam iyi olacaktı. Bununla kalamazdım. Bununla kalmayacaktım. Bir yolunu bulmak zorundaydım. Öğrenmek zorundaydım. Pars'ın yarı

açık bıraktığı kapıdan yalın ayak çıktım. Gözlerim ışıkla iyice kısıldı. Bir şey daha söylemek üzere ağzını açan Fetih, beni görünce kapattı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Ona bakmak bile canımı yakıyordu şimdi. Ona bakmak bile çok zordu şimdi. Ben de Yankı'ya döndüm.

"Ben anlayamaz mıyım?" diye sordum. "Zihinler arasında ayrım yapamaz mıyım? Gerçekle-" Duraksadım, konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı. "Anlayamaz mıyım işte?"

"Elimizde bir örnek yok," dedi. "Pamir yaşasaydı eğer-" O da duraksadı. Doğru kelimeleri seçmediğini düşünmüş olmalıydı. Bazı vurucu detayları onlarla paylaşmadığımı fark ettim.

"Pamir'in gerçek olmadığını nasıl çözdünüz?"

"Burada zaman algısı yok, bu yüzden kimin ne zaman doğduğunu da öldüğünü de bilmiyorduk. Zamanı algılayamıyorduk. Ama senin başlattığın çatırdama, Esila'nın vardığı sonuçlar ve en önemlisi İsis'in zayıflaması bize yeni bir bilinç alanı açtı. Pamir doğduğunda sen altı yaşındaydın ama annen burada altı yıl kalmadı."

"Hükümdarların bilinçlerine sahip olduğunu sanıyordum ben."

"Ne olduğu bilincine sahibiz. Ne yaptığımız bilincine sahibiz. Bir yığın boşlukla birlikte. Zamana sahip değiliz."

"Onun annesi bu projenin sahibi değil mi?" diye sordum. "O zaman o da gerçek değil mi?" Yargıcılar en başından beri bunun sahibiydi. Bunun ortaklarıydı. Bunun içindeydi.

"Annesi evet ama o da Pamir gibi olabilir. Bu bir bilinmez."

"Bir örneğe mi ihtiyacın var?" Adeta burnumdan soluyordum.

"Kesinliğe ihtiyacım var."

"Armi ve Armoni," dedim tek nefeste. "Gerçek değiller."

Pars, bana doğru uzattığı su bardağını yere düşürdü. Soğuklar kolay kolay sendelemezdi, refleksleri her zaman olağanüstüydü ama sendeledi.

"Nereden biliyorsun?" diye soran Fetih oldu.

Artık hepimizin birbirine sorduğu soru buydu. *Nereden biliyorsun?* Hiçbirimizin düşünceleri güvenli değildi. Hiçbirimiz neyin ger-

çek, neyin sahte olduğunu bilmiyorduk. Ve bu gökyüzünün altındaki sahte kafeste olduğumuz sürece, hiçbir şeyden emin olmayacaktık.

"Babam onları hatırlamıyordu, onlarla ilgili bir geçmişi yoktu. Armi'nin de gerçek bir hikâyesi yok. Babamla Akademi'de tanıştıkları yalanını yaşıyor, annem karşısına çıkana kadar ikisinin hatta üçünün çok mutlu olduğu yalanını. Babam, annem dışında kimseyle olmadı. Kimseyi görmedi. Babam annemin cezasıydı."

"Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordu Yankı.

"Maya, çok üzgünüm," dedi Pars. "Siktir, gerçekten üzgünüm. O kızı sevmediğimi biliyorum ama senin ne kadar sevdiğini de biliyorum."

"Eminim." Yankı'ya cevap verip Pars'ın avucunun içindeki ilaç paketini aldım. İki tanesini çıkarıp susuz bir şekilde yuttum.

"Onları inceleyebilirsek aradaki ayrımı çıkarabiliriz," dedi Yankı. "Ama küçük bir sorun var. Bunu söylemeden onları nasıl inceleyeceğiz?"

Telefonumu çıkardım, haftalardır asla aramadığım Armoni'nin ismini buldum, arama tuşuna basıp telefonu kulağıma yasladım. Ne kadar geç bir saatte olduğumuzu düşününce hemen açması şaşırtıcıydı.

"Maya?" diye seslendi o da şaşırmış bir şekilde.

"Bir konuda yardımın lazım," dedim. "Önemli bir konu ama detay veremem."

"Tuhaf konuşuyorsun. Sen iyi misin?"

"Yankı'nın ailemden birini taraması lazım, ailemden başka kimse kalmadı."

Sessizlik.

"Sen iyi misin?" diye sordu tekrar.

"Yardım edersen daha iyi olacağım."

"Tamam," dedi. "Hemen mi?"

"Mümkünse."

"Nereye geleyim?"

"Kliniğe."

"Orada görüşürüz."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattım.

"Sadece Armoni'yle yetinmek zorundasın," dedim. "Bir yolunu bul. Ve artık tehdit etme sırası bana geldi. Bir yolunu bulmazsan bu kasabayı, içindeki herkesle birlikte yok edeceğim."

"Senin de taramanı yapmam gerekiyor," dedi. "Ben fiziksel bir tarama yaparken sen de zihinsel bir tarama yaparsın. Onun zihninde olan ya da olmayan bir şeyi fark edebilmen gerekiyor."

"İnsanlar, Soğuklar, Avcılar, Gölgeler ve Hükümdarlar farklı zihinlere sahip," dedim. "İnsanlar arasında farklı olanı bulmaktan daha zor bu. Zaten bu kasabada herkesin kahrolası beyni farklı çalışıyor!"

"Artık bana yüklenmeyi keser misiniz!" diye çıkıştı dişlerini sıkarak.

"Araştırmana bunları da yazarsın," dedim öfkeyle. "Denek bilmem kaç. Histerik tepkiler veriyor. Bütün hayatını mahvettiğimiz için azıcık bağırıyor. Sevdiği herkesi olabilecek en kötü şekilde elinden aldığımız için biraz kızgın. Bunların hepsini araştırmalarınıza yazarsınız!"

"Tamam," dedi ellerini kaldırıp. "Ben gidiyorum. Orada görüşürüz."

"Bekle," dedim kafamı tutarak. "Bana bir şey mi yaptın sen?"

"Sakinleştirici verdim, biraz sersemletir. On iki saat sonra etkisi azalır."

"Kafamı tutamıyorum!"

"Biraz dinlenirsin, Maya!" dedi çıkarken. "Bırak da işimi yapayım."

Ters ters baktım.

"Yankı Saruhan'a üzüleceğim aklımın ucundan geçmezdi," dedi Pars o gittikten sonra. "Sağlı sollu haşat ettiniz herifi."

"Hadi gidelim," dedim. "Bu kafayla ne yapabileceğim bilmiyorum ama bir şeyler yapabilelim."

"Maya," diye seslendi Fetih.

Ona doğru dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Sakın," dedim. "İlacın muhtemel etkisine rağmen zor duruyorum. Bir şey söyleme bana."

"Gel bebeğim," dedi Pars koluma girerek. "Ben götürürüm bizi. Aç mısın, yolda durup bir şeyler atıştıralım mı? Hayır, atıştıramayız. Bütün kasabanın camlarını indirdin. Ama yangın o kadar zarar ver-

medi merak etme, şiddetli yağmur kolayca söndürdü."

"Onlar gerçekten yaşandı mı ya?" diye sordum bulanık bir şekilde hatırlayarak.

"Gerçekten, çok uzun bir süre gerçek mi kelimesini duymak istemiyorum."

Ona hak vermemek elde değildi.

Fetih, arkamızdan çıktı. O sürücü koltuğuna oturduğunda ben hep yan koltuğa otururdum ama bu defa Pars'a işaret edip arka taraftan arabaya bindim. Pars, benim yerime ön taraftaki yolcu koltuğuna geçti. Araba hareket etmeye başladığında dikiz aynasından gözleri beni buldu ama başımı çevirdim.

Bunun üzerine düşünmek istemiyordum. Belki sakinleştiricilerin etkisindendi belki de sonunda beynim alarm vermiş ve kendini korumaya almıştı. Bunca şeyin sonunda umarım koruma mekanizması hâlâ çalışıyordur. Uykulu bir şekilde başımı cama yasladım. Sonsuza kadar uyumak istiyordum. Bir yandan da kaçış planımı yapmam gerektiğini biliyordum.

Gerçek olmaması aklıma daha yatkın geliyordu çünkü bir yanım farkında değilken bile daima bunu sorguluyordu. Böyle bir sevgiyi hak etmiş miydim? Bunu ben hak etmediysem kim hak etmişti? Ama böylesine sevilecek kadar şanslı mıydım? O sulara hiç girmek istemiyordum. Özellikle de hayatım boyunca hiç deniz görmemişken ve bin kere alabora olmuş gibi hissederken.

Gerçek değilse, gerçekten gerçek değilse... O zaman bir yatağa uzanacak, ona sarılacak ve her şeyi yok edecektim. O zaman buradan çıkmamın bir anlamı kalmayacaktı ama bununla yaşayamayacağımı da biliyordum. Aklımı kaçırmadan burada bir sürü hayali sürdüremezdim. O zaman babamın yaptığını yapar ve nihayet bu dünyadaki varlığımı silerdim.

Onların gerçek olmadığını biliyordum ama yine de arabayla yanlarından geçerken bile canlarını yaktığım ağaçlardan af dilemek istedim. Öfkemi dizginleyemediğim, acımı dindiremediğim ve sonuçsuz na onları maruz bıraktığım için özür dilemek.

Gerçek gibi görünüyorlardı. Her şey, bu kasabadaki her şey can sıkıcı bir gerçek gibi görünüyordu.

Armoni, bizden yaklaşık bir saat sonra kliniğe geldi. Hepimiz alt katta, Yankı'nın özel olarak ayarladığı bir laboratuvarda sessizce bekliyorduk. Herkes tek kelime etmeye bile çekiniyordu. Gerçek olmayan ablam, beni şaşırtarak tek başına gelmişti. Yanına en azından Timur'u ya da güvenlik ekibinden birini alacağını düşünüyordum. Belki de bir kardeşinin ölümü, diğerini affetmesi için sonunda yeterli olmuştu. Kaybetmeden kimse hiçbir şeyin değerini anlamıyordu.

Ama biz anlamıştık. Kumral ve ben anlamıştık. O kadar anlamıştık ki ikimiz de sadece bundan korkmuştuk. İkimiz de kaybetmekten korkmuştuk ve ikimiz de daha önce kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Onlarca kez ölümden dönmüştük, birbirimize ihanet etmiştik ama hiç bu kadar kaybetmeye yaklaşmamıştık.

"Neler oluyor?" diye sordu Armoni. "Neden bir taramaya ihtiyacın var?"

"Maya, biraz endişeli," dedi Yankı, sahte bir gülümsemeyle. "Pamir'de karşılaştığımız hastalığın sizi de bulabileceğini düşünüyor. Genetik olup olmadığına bakmamı istedi."

Bu kadar kolay yalan söylüyor oluşuna bir şey dememek için nefes aldım.

"Pamir'e yapılanlarla ilgili değil miydi bu?" diye kaşlarını çattı Armoni. Nasıl gerçek olmazdı? Kendi aklı, kendi düşünceleri, kendi seçimleri vardı. Nasıl sadece bir konseptin parçası olabilirdi? Pars, ne denli sarsıldığımı fark etmiş gibi kolunu omzuma attı.

"Sadece tedbirli olmak istiyorum," diye yalanını sürdürdüm. "İstemiyorsan zorlayamam elbette ama yaparsan içim rahat edecek. Bana da bir tarama yapılacak."

"Emsal'e de baktıracak mısın?" diye sordu düşünceli bir şekilde. Pars, destek verircesine kolumu sıktı.

"Onun bünyesindeki Soğuk kanı koruyucu bir zar gibi," dedi Yankı. "Emsal Bey için gerek yok."

"Pekâlâ," dedi Armoni anladığını belli ederce. "Ne yapacağız?"

"MR'a bakmak istiyorum. Ve bir de kan örneği alacağım. Ama önce parmak izini eşleştirip DNA taraması yapmak istiyorum."

Armoni gözlerini açtı. "Pasaport ve vize de istiyor musunuz?" Onu çok sık espri yaparken duyamazdınız, bu yüzden istemsizce güldüm. Nasıl gerçek olmazdı? Nasıl bu kadar gerçek gibi olurdu. Kanlı canlı karşımdaydı. Tepki veriyordu. Duyguları vardı. Düşünceleri vardı. Bir kalbi vardı. Buz gibi olsa da bir ruhu vardı.

"Hiç fena olmazdı," diye esprisine karşılık verdi Yankı. "En son ne zaman yemek yedin?" Armoni, onun sorularını sabırla cevaplarken Yankı parmak izlerini almaya koyuldu. Sonrasında neredeyse bir saat süren, bütün vücudunu tarayan ve bana bir tabutu anımsatan MR cihazına girdi. O makinenin içindeyken zihnine bakmak için kollarımı sıvadım. Başım hâlâ ağrıyordu ama bu iyi bir fırsattı. Bunca şeyin sonunda onun düşüncelerine dalmak için istekli olmasam da artık neyi isteyip neyi istemediğim noktasını geçmiştim.

Masaya yaslanıp kendi taramamı yapmaya başladım.

Bu zamana kadar hep Soğukların doğrudan zihnine girmiştim, orada beni mutlak bir karanlık karşılıyordu. Hükümdarların zihniyse şeffaf bir katmanın ardındaydı. Armoni'nin zihni bir camdan dışarıya bakmak gibiydi. Her şey olduğu gibi oradaydı, sadece uzanman yeterliydi. Gözyaşlarımı zorlayacak kadar acı içindeydi. Bir sürü özlem vardı. Eksiklik ve yitirilen şeyler vardı. Baskı vardı. Başka bir açıdan benim zihnime çok benziyordu.

Benim zihnime çok benziyordu.

Tıpkı bir kopya gibi.

Daha spesifik bir arayışa geçtim. Ona ait ve daha özel, daha derin, daha detaylı bir şeyler bulmaya çalıştım. Muhteşem bir şekilde tasarlanmıştı. Çocukluğu oradaydı ama sadece bir bilgi olarak. Anı veya görüntü yoktu. Belki de ipucum buydu. Armi'yle anıları. Üzerindeki baskıdan nasıl yorulduğu. Akademi'de ne kadar yalnız olduğu. Do-

ruk oradaydı. Ona verdiği değer. Benimkinin başka bir şekilde oluşan kopyasıydı. Tan'la ilgili anılarını kurcalamak istemiyordum, bu her şeye rağmen bir insanın hayatına izinsiz bir şekilde dahil olmak gibi hissettiriyordu ama başka çarem yoktu. Güzel kareler. Birbirlerine söylenen özel sözler. Mesajlaşmalar. Telefonun başında bekleyişler. Terk edilişler. Doruk'un beni bırakıp gittiği gibi Tan'ın onu bırakıp gidişi. Vedaya bile sahip değildi. Rahatsızlıkla kafasının içinden sıyrıldım. Aynaya bakmak gibiydi ve bu kesinlikle ürkütücüydü.

Yankı, ondan on tüp kan alıp üzerine birkaç tahlil de isteyince Armoni daha çok şüphelenmeye ve sorgulamaya başlamıştı. O noktada hiç istemediğim bir şey yapıp yeniden zihnine girmek zorunda kaldım. Bu defa ona istenen her şeyi yapmasını söyledim, bunun sadece benim endişemden dolayı yapıldığını ve hiçbir sorun olmadığını, sadece ona değer verdiğim için iyi olmasını bilmek istediğim için bunu yaptığımızı... Aslında olduğu gibi beş saat değil sadece bir saat sürdüğünü. Her şeyin yolunda olduğunu. Ve artık acı çekmemesi gerektiğini söyledim, artık ne istiyorsa onu yapması gerektiğini ve gerçek olmasa da sahip olduğu hayatı gerçekten istediği gibi yaşamasını.

Armoni, Yankı'nın ayarladığı biri tarafından Akademi'ye bırakılmak üzere gittikten sonra aynı süreç benim üzerimde tekrar edildi. Son tahlillerden sonra ben tamamıyla bitkin düşmüştüm. Özel odalardan birindeki yatarken Pars, içecek bir şeyler almaya çıktı ve onun açtığı kapıdan Fetih içeriye girdi.

"Son kısım," dedi elindeki tüpleri gösterip.

Başımı sallayıp onayladım. Arkasından birinin daha girmesini bekliyordum ama kapıyı ikimizin üzerine kapattı. Yorgun bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Sen mi yapacaksın?" diye sordum.

"Korktun mu?"

"Tabii," diye güldüm yapay bir şekilde. "Bir masal prensesi olduğum için iğnelerden korkuyorum."

Sadece güldü.

"Neden sen yapıyorsun?" diye tekrar sordum. Yatakta doğrulup ne yapmam gerektiğini söylemesi için bekledim.

Uzanıp elimi nazikçe avucunun içine aldı. Kazağın kolunu yukarıya doğru sıyırdı. Kolum yeniden çok inceydi, kazağın düşmemesi için elimle yukarıda tuttum.

Kolumun iç kısmına baş parmağıyla birkaç farklı noktaya bastırdı. Damarlar solgun tenimin altında belirginleşirken yüzünü izleme şansı tanıdım kendime. Çok konsantre görünüyordu. Çok önemli bir şey yapıyormuş gibi görünüyordu. Çok güzel görünüyordu.

İğne ucunu taktıktan sonra bir saniyeliğine gözlerime baktı ama dikkatini yeniden koluma verdi. İnce iğne ucunun derinin altına girişini neredeyse hissetmedim bile. Kolumu tutan diğer eli, bileğimi nazikçe okşuyordu ve hissettiğim tek şey o dokunuştu.

Kasıtlı bir şekilde yavaştan alsa da tüpler dolmuştu. Tüpleri yerine yerleştirip, iğne ucunu çıkarıp atık kutusuna attı.

"Elini tutmak istedim," dedi.

Biraz başım döndüğü için yaslanmam gerekti. Üst üste yaşadığım şoklar, sakinleştiricinin etkisi, ölme arzum ve birkaç tüp kan alınması beni iyiden iyiye yere sermişti.

"Ben de bakacağım," dedi tüpleri işaret edip. "İncelemek istiyorum."

"Keyfine bak," diye mırıldandım. "Muhtemelen yirmi dört saat uyuyacağım." Böyle bir anda uyumak istemeyeceğimi düşünürdüm. Ne olursa olsun uyanık kalacağımı ve sonucu bekleyeceğimi. Ölüp ölmeyeceğime bu sonuç karar verecekti. Herkesin ölüp ölmeyeceğine bu sonuç karar verecekti.

"Yakında görüşürüz." Uzanıp yanağımdan öptü, bana bakarak zorlukla odadan çıktı. Onun peşinden muhtemelen kapının önünde bekleyen Pars içeriye girince memnun oldum. Onunla olmak nispeten daha kolaydı. Hem yalnız hissetmiyordum hem de istediğim gibi boş boş tavanı seyredebiliyordum.

"Gergin misin?" diye sordum pencerenin önüne geçip duvara yaslandığı için.

"Ne hissettiğimi anlamıyorum," dedi dürüstçe. "Her şeyi düşünüyorum, her şeyi sorguluyorum. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlayamıyorum. Aklım Peri'de kaldı. O gerçek miydi?"

"Buradan çıkarsak eğer ne kadarını hatırlayacağımızı bilmiyorum," dedim. "Bütün bu yaraları nasıl saracağımızı da bilmiyorum. Doruk, orada her şeyin farkında gibi görünüyordu."

Doruk. Ah, Doruk... Şimdi burada olman için neler vermezdim... Bildiğim en acı gerçek yine Doruk. Bütün bunların ne kadarını biliyordu? Gerçek değil, demişti. Beni bu yüzden mi durdurmaya çalışıyordu, bana bunları mı anlatmaya çalışıyordu... Ama Fetih'in yanında kal da demişti. Şimdi burada olsan, keşke şimdi burada olup bana yine her şeyin yoluna gireceğini söylesen.

"Doruk orada," dedi kaşlarını çatarak. "Onun gerçek olduğunu biliyoruz."

Kalbim tıkanmış gibi hissediyordum.

"Bu senin için iyi," diye devam etti mutsuz bir şekilde. "Buradan çıktığında senin için biri hâlâ orada olacak."

"Saçmalama! Buradan ya hep birlikte çıkarız ya da burayı hepimiz içindeyken yok ederim."

"Maya..." Başını yana yatırdı.

"Tartışmaya açık değil." Oldukça ciddiydim ve bunu anlaması için bir an bile gözlerimi kaçırmadım. Bunu düşünmek dahi istemiyordum. Hazırlığımı yapmıştım. Ne kadar ileriye gidebildiğimi görmüştüm. Tek bir cevaba ihtiyacım vardı. Tek bir kelime. Ve her şey bitecekti.

Bu defa o kurşunu gökyüzüne sıkacaktım.

"Ne kadar uzun zamandır burada olduğumuzu düşünüyorum," dedi. "Bir yere kadar gidebiliyorum ama sonrası yok. Çok uzun zamandır yirmi dört saatin içindeydik sanki. Bunu bile şimdi anlıyorum."

"Uyuşturulduk çünkü," diye açıkladım. "Bazı şeyleri düşünemedik, göremedik hatta duyamadık bile. Sadece verilen hikâyeyi yaşadık. Ama şimdi zayıfladı, şimdi güçsüz. Hepimizin iplerini o kadar sıkı tutamıyor. Görüyoruz, duyuyoruz."

"Yankı'nın söylediğine göre deney yapılan klinikte olan herkesi kendi zihnine hapsetmiş." Düşünceli ve solgundu. "O halde bu, benim gerçek olmadığım ihtimalini yükseltiyor. Klinikte olanlar doktorlar, çalışanlar, onların aileleri ya da deneklerdi."

"Pars," diye fısıldadım. "Böyle söyleme."

"Sonuna geldik, prenses." Yürüyüp yanıma, yatağın üzerine oturdu. "Öyle ya da böyle sonuna geldik. Gelebileceğimizi bile sanmıyordum." Elimi tutarak gülümsemeye çalıştı.

"Daha değil," dedim buruk bir şekilde. "Daha sonuna gelmedik. Yaklaştık ama daha değil. Az kaldı ama değil."

Yankı için çalışan kızlardan biri kapıyı çalıp içeriye girdiğinde doğruldum ama Pars'ın elini bırakmadım. Kızın gözleri ellerimize kaydı sonra bana dönmeyi başardı.

"Yiyecek bir şeyler getirdim," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"En iyi viski şişesini istiyorum," dedi Pars kıza çapkın bir şekilde sırıtarak. "Yankı'nın dolabını talan eder misin lütfen?"

"Elimden geleni yaparım." Parlak bir şekilde gülümseyip kapıyı üzerimize kapattı.

"Her dakika birileriyle flört edebilirsin, değil mi?" Başımı salladım. Yiyecek paketini açıp kutudaki makarnayı yemeye koyuldum. Bayılmamak için zorla makarnaları boğazımdan geçirmeye çalıştım.

"Burada kalsaydık," dedi, benim için diğer kutuları da açıp masanın üzerine bırakarak. "O zaman neyin gerçek olup olmadığının bir önemi olur muydu? Ya senden istediğini yapsaydın, onun başlattığı şeyi devam etseydin?"

Yavaş yavaş lokmamı çiğnerken yüzünü inceledim. Bunu düşündüğünü, bunun üzerine düşündüğünü açıkça görebiliyordum. Korkuyordu. Öylece yok olmaktan korkuyordu. Hiç yaşanmayacak ihtimallerden korkuyordu. Gerçek olmamaktan korkuyordu.

"Düşündüm." Çatalı kenara bırakıp boğazımı yumuşatmak için biraz su içtim. "Devam edebilirim sandım ama edemeyiz." Biraz daha su içtim. "Böyle bir şeyi bilerek yaşayamayız. Aklımızı kaçırırız, Pars."

"Çoktan kaçırmadıysak..." Çatala birkaç tane makarna batırıp ağzıma yaklaştırdı. Dudaklarımı açıp yedirmesine izin verdim.

"Fetih, beni arayıp bir kız var demişti." Dudağının kenarıyla gülü "Ben de sadece bir tane mi var, diye sormuştum." Onunla birlikte ben de gülümsedim. "Öyle bir kız değil, dedi. Özel bir kız, dedi." Derin derin gözlerime bakıp yeniden çatalı ağzıma götürdü. "Bütün kızlar özeldir, diye onunla alay ettim. Sana yardım etmem için, bir şeyler öğretmem için çağırdı beni."

Onu ilk kez Milır'da görmüştüm. Fetih'le yaptığımız ilk anlaşmanın sonrasında. Yıkıcı olmayı bana öğretecekti. Yıkıcı olmayı bana öğretmişti. Çok daha fazlasıyla birlikte.

"Seni ilk gördüğümde bu kızla işimiz var demiştim, sonra bu kızla iş var dedim." Açık kahverengi gözleri tatlı bir ışıkla parıldadı. "Fetih trenden indiğinde, onu yalnız gördüğümde bu işte bir iş var dedim. Bu iyi değil."

Kaşlarımı kaldırıp biraz daha su içtim. Trende onu bırakıp Dorak'la gittiğim zaman, onlara ilk kez ihanet ettiğim zaman, onları yarı yolda bıraktığım zaman.

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Bu beni de çok sinirlendirdi. Fetih zaten zıvanadan çıkmıştı." Çatalı biraz iterek sahte bir sinirle ağzıma götürdüğünde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ama seni affetmek çok kolaydı," dedi. "Yardım etmek için yanına geldiğim küçük kızın hayatımda bu kadar büyük yeri olacağını nereden bileyim? Bilsem arkama bakmadan kaçardım."

"Kaçmazdın," dedim.

"Kaçardım kaçardım." Makarna bitti, çorbayı istemediğimi söyleyerek reddettim. Peçeteyle ağzımın kenarlarını silerken derin bir nefes aldı. "Bu hikâyedeki rolümün ne olduğunu düşünürdüm ara sıra." Parmağıyla çenemi sildi. "Şimdi anlıyorum, senin için yazılmış yan karakterleriz."

"Sen benim en yakın arkadaşımsın," dedim bileğini tutup. "En yakın dostumsun. Sırdaşımsın. Dert ortağımsın. Kaçacak yerimsin. Yanında yalnız olduğum kadar rahat olduğum sayılı insanlardansın. Sen bir yan karakter değilsin. Düşünmeden uğruna canımı vereceğim birisin. Sen benim arayacak son kişimsin, Pars."

"Sen de benim aramayı isteyeceğim son kişimsin." Gülümsedi. Kapı açıldı, Fetih içeriye girdi. Karamel gözleri ikimizin arasındaki yoğunluğa takıldı. Görünmez bir şeyi fark etmiş gibi hareketlendi irisleri.

"Bir şeyler buldunuz mu?" diye sordum gerilerek. Yüzündeki ifade midemin buz gibi düğümlenmesine neden oldu.

"Hayır," dedi paniklediğimi fark edince. "Pars sen de taramaya gir. Ben örnekleri verdim Yankı karşılaştıracak."

"Tamam." Pars, önümdeki paketleri özenle toplayıp saçlarını karıştırarak dışarıya çıktı. Üzerimize kapanan kapıya yaslanıp kollarını göğsünde birbirine kavuşturdu. Bir ayağını diğerinin önüne kırıp kaşlarını çattı.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordum. Onunla aynı odadaydık ama bir karış mesafe açılıyordu.

"İklim döndüğünde."

Sinirle güldüm. Günler olmuştu. Günler...

"Pamir hastayken bunu da biliyordun yani."

"Biliyordum."

"Bu yüzden mi klinikte o kadar çok zaman geçiriyordun?"

"Evet."

"Bana söylemediğin çok şey varmış." Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına doladım. O yanımdayken bunu yapacağımı bin yıl düşünsem sanmazdım.

"Söyleyemediğim," diye düzeltti.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü solgun görünüyordu. Çok yorgundu. Bitmiş haldeydi. Hangimiz öyle değildik? Ama o, kaleydi. Yıkılmaz kale. Güvenliydi. Sığınaktı. Ve Maya Efnan için kaçacak bir yer kalmamıştı.

O kadar berbat bir durumdu ki hangimiz için daha çok acı çekmem gerektiğine karar veremiyordum. Bir yandan benden sakladıkları için müthiş bir öfkeye sahiptim. Diğer yandan bütün bunları tek başına omuzladığı için derin bir şefkat besliyordum. Benden daha güçlüydü, her zaman öyle olmuştu. Benden daha cesurdu, her zaman öyle olmuştu. Bana güçlü olmayı da cesur olmayı da o anlatmıştı.

ana ne kadar güçlü olduğumu da ne kadar cesur olduğumu da o anıtlamıştı. Şimdi ikimiz de en güçsüz halimizle iki farklı duvarın ibinden birbirimize bakıyorduk.

Gerçek olmamak mı daha kötüydü, gerçek olmaması mı?

Ateş ve buz.

Ateş sönecek. Buz eriyecek.

Aşağıda olman gerekiyor mu, diye soracaktım. Ne kadar sürecek, sonuçları ne zaman alacağız, diye soracaktım. Sen de incelemek istiyordun şimdi neden buradasın, diye soracaktım.

Ve birden vazgeçtim. Birden her şeyden vazgeçtim. Düşünmeyi bıraktım. Yataktan doğrulup ayağa kalktım. Ona doğru yürüdüm. Her adım mesafeyi daha da uzatıyordu sanki. Ona varmak hiç bu kadar uzun sürmemişti. Ama yürüdüm. Karşısında durdum. Parmak uçlarımda uzanıp kollarımı sıkı sıkı boynuna sardım.

"Fazla soğuksun. Cehennem için bile. Kendini kötülüğün beden bulmuş hali gibi hissediyorsun, biliyorum ama cehenneme karşı koyup tüm ateşi söndürecek biri varsa o da sensin. Yine sensin. Sen karanlığın içinde aydınlığa kavuşmuş tek insansın."

"Aşeka... Benim cennetim de cehennemim de sensin. Sen yakıyorsun beni. Bana inanıyorsun. Kendime inanmama neden oluyorsun. Benim cennetim, senin dudaklarının arasındaki yerim ve cehennemim, kollarının arasındaki yalnızca benim doldurabileceğim boşluk. Ayak uçlarında yükseldiğin yer de senin kendi cehennemin. Benimle kalsan senin için cehennemdeki ateşi de söndürürdüm. Sonunun nasıl biteceğini bilmiyorum. Ne olursa olsun, nerede olursa olsun sen benimle yan. O gün geldiğinde ve biz kendi ateşimizde bir kez daha yok olurken şüphesiz ki Anka kuşu gibi küllerimizden bir kez daha doğacağız. Ben, seni her zaman bulacağım."

"Eve gidelim mi?" diye sordum boynuna doğru sokularak. Kollarını etrafıma bir kelepçe gibi sardı. Uzun, çok uzun bir nefes alıp ağır ağır başını salladı.

29. BÖLÜM: ÇARPMA ANI

Dünyanın sonuyla ilgili daha önce hiç düşünmüş müydüm, bilmiyordum. Ama herkes kendisine bir kez dünyanın sonu gelse ne yapardım diye sormalıydı. Sordum. Ve hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ne olduğunun veya ne olacağının. Olmak istediğim tek yer vardı.

Onu sevmeye ilk gözlerinden başladığımı hatırladım. Kaynayan yoğun karamel gözleri gafil avlamıştı beni. Orada da aynadaki kadar solgun bakışlar vardı. Orada da kendimde çok sık sakladığım bir arayış vardı. Ve bulmuştuk birbirimizi. Rastlamıştık birbirimize. Tüm bu imkansızların içindeki en zor ihtimali ıskalamamıştık. Sevmiştik birbirimizi.

Bir filmin sonunu getirebilmeliydik.

Filmi ben seçmiştim ama ne olduğunu bilerek seçmemiştim. İsmini sevmiştim.

Birimiz Burada Değil.

Başımı omzuna yaslayıp izlemeye koyulmuştum sadece. Bugün en önemli şey onunla bir filmin sonunu getirebilmekti.

Ama bir kız vardı. Dünyanın en güçlü kızı gibi görünüyordu. Hayatta her şeye sahipmiş gibiydi. Bir festivale gidiyordu. Daha önce hiç festival görmemiştim. Kız, çok görmüş gibi bakıyordu. Sıkılıyordu ama öylesine bir sıkkınlık değildi. İçine sığmayan bir şey vardı. Birini özlüyordu ama kimi özlediğini bilmiyordu. Birini kaybetmişti ama kaybettiğini bile bilmiyordu.

"Gerçekten paralel evrenler var mı?" diye sordum. Filmdeki kız sevgilisini başka bir evrende kaybetmişti. Ama kaybettiğini bilmiyordu. Sadece acısını çekiyordu. Çünkü her şeyi unutabilirsin ama acıyı dizginleyemezsin.

"Kanıtlanmadı ama bizim için inanması çok kolay değil mi," diye mırıldandı.

Öyleydi.

Kız, pembe bir çiçek buldu. Nereye gitse karşısına pembe bir çiçek çıkıyordu. Havuzda yüzerken kavislenen su, ona pembe çiçeklerin yapraklarını getiriyordu. Bir kafeye oturuyordu ve tek başına olmasına rağmen iki tane kahve istiyordu. En kötüsü bütün bunları farkında olmadan yapıyordu. Biri vardı, bütün hücreleri bunu biliyordu, kalbi hissediyordu ama aklı hatırlamıyordu.

Uzanıp bilgisayarı kapattım.

"Acı çekmek istemiyorum," diye omuz silktim. "Yarın tekrar deneriz ve bu defa sen seçersin." Yeniden yaslandım. Kolunu omzuma attı. Beni iyice kendine çekti.

"Bir gün yarın olacak ve sen artık acı çekmeyeceksin, Aşeka."

"Bana öyle söyleme," diye burun kıvırdım. "Hem artık senin için zehirli değilim."

"Çok geç," diye espri yapabildi. "Çoktan kanıma karıştın bile."

"Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

"Gitmediğimi mi sanıyorsun?" Kaşlarını çatıp yapay bir ciddiyetle konuştu. "Sana nasıl panzehir yapıldığından bahsetmiştim. Zehir neyse şifa odur."

Uzanıp başını kendime doğru çevirdim. Elimi çok sevdiğim yüzüne yasladım. Başını avucuma doğru yatırırken bunu ne kadar içten yaptığını görmek ve daha da ötesinde hissetmek, her defasında beni mahvediyordu.

"Çok tuhaf ama," dedim gerçekten gülerek. "Bazen kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum." Şu anda, tüm bunların ortasında bile.

"Ah sendeki şu iyimserlik," diye güldü.

"Ciddiyim." Baş parmağımla yüzünü okşayıp derin bir soluk aldım. Ona bakmak her zaman başımı döndürüyordu. Bu kadar güzel olması haksızlıktı belki ama bu güzellik benim hakkımdı. Dünyada

hiçbir şeyden daha önce bu kadar emin olmamıştım. Ve eğer o gerçek değilse bu, varoluştaki en büyük haksızlıktı.

"Bana böyle baktığın zaman, bana baktığın zaman kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum. Seni sevmek kaçınılmaz ama senin tarafından sevilmek bir lütuf, şans benim için." Sevilmenin kendisi öyle ama onun gibi biri tarafından sevilmek... Bazen, o olmasa ne halde olurum, diye düşünüyordum, öyle anlarda kalbim en korkunç kâbuslarımdan uyandığımdan daha hızlı atıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi eli kolu bağlanmış gibi hissediyordum. "Senin için bir aşk romanı yazılmalı."

"Dünya seni, benim gözümden görse bütün aşk kitapları yeniden yazılırdı," diye gülümsedi. Elimi kendisine çekip dudaklarını avuç içime bastırdı.

"İpsela'da," dedim iyice ona dönüp. "Başka kız arkadaşların olmuş muydu?" Elim hâlâ dudaklarının üzerindeyken güldü.

"Ne?" dedim birazcık alıngan bir şekilde.

"Sen iyimser olmanın karşıtısın," dedi. "Sen kötümserliğe meyillisin. İyi bir konuşmayı bile canını sıkacak noktalara çekebiliyorsun."

Yaa, dercesine kaşlarımı kaldırdım. "Yani canımı sıkacak şeyler mi oldu?"

"Geçmişte yaşadığım ilişkilerin canını sıkması oldukça mantıksız olurdu," diye karşılık verdi ama elimi bırakmadı.

"Yaa," dedim bu defa kinayeli bir şekilde. "Benim geçmişimde tek bir kişi var ama onun yüzünden yaptığımız tartışmalar, bir oda dolusu iyimseri intihara sürüklerdi." Bu defa gülme sırası bendeydi. Kıskanç biri olduğumu hiç gizlememiştim zaten gizleyebileceğim bir noktada değildi ama o, kesinlikle bu konuya takıntılıydı. Mavi renginden bile nefret ettiğini düşünüyordum. Dolabında her renkte tişört vardı, bir renk hariç ve bunun kasıtlı olduğuna her şey üzerine yemin edebilirdim.

"O başka," dedi. İki kelime bile yüzünün asılmasına yeterli oldu.

"Soruma cevap vermedin," diye uyardım. "Bana anlat, geçmişini merak ediyorum. Sen benim hakkımda benden bile daha çok şey bi-

liyorsun." Ve aklımı seninle doldurmak istiyorum. Çünkü dünyanın sonu geldi ve aklımda yeterince kalabalık değilsin. Ve ne kadar çok olursan ol, hiçbir zaman yetmeyeceksin.

Yeniden gülümsedi.

"Birkaç kişi olmuştu," dedi basitçe. Benimle bu oyunu oynuyordu.

"Birkaç kişi." Dudak büktüm. "Yani alınma ama gerçek bir yerde bile yaşamıyoruz ve-" Sinirim bozulunca gülmek zorunda kaldım. "Yani birkaç kişi mi? Kaç kişi tam olarak?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti. "Birkaç." Çarpıtıcı bir şekilde gülünce elimi kendime çektim.

"Anladım," dedim dudağımı ısırıp.

"Sen," dedi gülmeye devam ederken. "Okulda başka kimse olmadı mı?"

"Hayır, sadece Doruk."

"Neden?" diye sordu ve bunu bütün ciddiyetiyle yapmayı başardı. "Okula gittin, Akademi'ye gittin. Hoşlandığın başka kimse olmadı mı?"

"Seni görene kadar olmadı." Tüm dürüstlüğümle başımı iki yana salladım.

"Buna memnun mu olmalıyım, rahatsız mı olmalıyım, emin değilim," dedi.

"Neden?"

"Birkaç kişi olsalar o kadar derin olmazdı, dağılmış bir sevgi olurdu ve ben birkaç kişiden nefret eder, bununla baş ederdim ama tek bir kişi var ve bütün sevgini ona adamışsın." Gözlerine düşünce bulutları çöktüğünde yeniden tehlikeli noktaya geldiğimizi ve söyleyeceğim her şeyin çok önemli olduğunu anladım.

Çünkü dünyamın sonu gelmişti ve aklını doldurmak istiyordum.

"Seni daha önce tanısaydım neler olacağını merak ediyorum," dedim. "O gece o kadar sarhoş olmasaydım? Ama belki bunun sarhoş olmamla da ilgisi yoktu, İsis seni hatırlamama izin vermedi ve daha tuhaf olanı, sadece çok sarhoş olduğum zaman hatırlamama izin verdi. Çünkü o gece senden hoşlandım." Aklıma gelen bir şeyle gülümsedim.

Ve bu gerçek olmama ihtimalini daha kuvvetli yapıyor. Başka kimse olmadı. Sonra bir gece sen çıktın. Sonra başka bir gün, yine sen çıktın. Sonra başka bir gün daha, karşıma sen çıktın. Bütün dünyam değişti. Ve şimdi o dünyanın sonu geldi.

"Ben hep gökyüzüne bakıyordum ama senin gözlerin yeryüzü gibiydi." Sonbaharda dökülen yapraklar gibi ellerimin arasındaydı. Çıplak ayakla dolaştığım izinli olduğum topraklar gibiydi. Yaslanmayı çok sevdiğim ağaç kovukları gibiydi. Sürekli kaçıp gittiğim mezarlıklar gibiydi.

"Burada olduğunu bilseydim İpsela'dan daha önce ayrılırdım," dedi.

"Gerçek zamanla ilgili bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum. Bir tuzak. "Buradan öncesini?"

Başını iki yana salladı.

"Yankı biliyor ama," dedim. "Ve annenler de biliyor." Ve onlar gerçek.

"Onların cezası," diye hatırlattı. Doğrudan deneylerde parmağı olan herkes en başından itibaren her şeyi biliyordu. Neyin içinde olduklarını biliyor ve bununla yaşıyorlardı. Onları, kapısı olmayan bir labirente hapsetmiş ve çıkış yolunu bulabilirseniz bulun demişti.

Ona, o halde sen de gerçeksin, demek istiyordum ama bunu düşünmüş olacağına şüphe yoktu. Tıpkı her şey gibi o da bir uydurmaca olabilirdi. Armi nasıl babamla bir geçmişi olduğuna inanıyorsa o da yazılı bir satır olabilirdi. Pamir ve Armoni nasıl kardeşim olabiliyorsa o da öylece birilerinin çocuğu olmuş olabilirdi. Ve İsis, onu kızdıran annelere karşı tahmin edilemeyecek kadar gaddar olabilirdi.

"Burada kalmak artık daha zor." Başımı yeniden omzuna yasladım ve oynamaya devam ettim. "Tüm olup bitenlere rağmen buradan çıkmak ve güzel bir hayat yaşamak istiyorum."

"Ve yaşayacağız da." Ve oynamaya devam etti.

"Ve yaşayacağız da." Tekrar ederek gülümsedim. "Bütün bunlar olmadan nasıl bir hayatımız olacak merak ediyor musun?"

"Ediyorum," dedi. "Sürekli düşünmek zorunda kalmamak nasıl olurdu, bilmiyorum."

"Sen düşünecek bir şeyler bulursun."

"Pars ve sen parti parti dolaşırken mi?"

Söylediği şey ve ses tonu gülmeme neden oldu.

"Sensiz hiçbir şey yapmak istemiyorum." Bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım. "Nasıl olacağını bilmiyorum ama ne olursa olsun, sen hep benimle yan."

"Yeni takıntın ben miyim?" diye güldü.

"Yol arkadaşımsın," diye yanıtladım sessizce. "Bütün yolları bu yüzden yürüyorum. Bu yüzden başka yolları merak ediyorum. Bu yüzden ayağımı daha çok gaz pedalının üzerine bastırmıyorum. Bu yüzden arabayı bir uçurumdan aşağı sürüklemiyorum. Çünkü sen yol arkadaşımsın, birlikte yürümeyi en sevdiğim insansın. Yolda olmaya değersin." Gülüp gözlerimi onun gözlerine çevirdim. "Sanırım yeni takıntım sensin." Kıkırdadım. Gülümsememe eşlik etti ama gözlerindeki şefkat hemen silinip gitmedi. Beni kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı.

Hayatımdaki tüm insanları göz önüne aldığımda Fetih'i kaybetmekten hiç korkmadığımı fark ettim. Onunla ilgili hiçbir şüphem olmamıştı. Elimden kayıp gider ya da beni bırakıp gider diye hayatı kendime zindan etmemiştim. Bu beni bazen düşündürmüştü ama buz gibi kollarının arasına ne zaman bir ağaç kovuğuna sığınır gibi saklansam anlıyordum, onu kaybedersem geriye benden bir şey kalmazdı.

"Kalp ne işe yarar?" diye sordum karanlık bir düşünceyle.

"Bilimsel bir yanıt mı istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Hayatta kalman için kanını dolaşım sisteminde hareket ettiriyor," dedi. "Basitçe." Başını yana yatırdı.

"İşte sen de benim için öylesin," dedim. "Sen benim kalbimsin. Sadece seni sevdiğim için değil. Gerçekten kalbimsin. Bu sayede hayattayım. Sen durursan kalbim durur. Yaşam fonksiyonlarım durur."

"Neden böyle söyledin?"

"Kendimi yanıtladım aslında. Seni kaybetmekten korkmadığımı fark ettim. İnsan bazı rüyalarını hatırlamazmış, biliyor musun? Çün-

kü bilinçaltı kaldıramazmış. Seni kaybetme düşüncesi böyle bir his. İnsan uçuruma biraz yaklaşınca düşmekten korkar ama nasıl düşeceğini, düşerken nasıl hissedeceğini, çarpma anını düşünecek kadar ileri gidemez. Ben de seni kaybetmeyi düşünecek kadar ileriye gidemem. Sen benim çarpma anımsın."

Buz gibi soğuk nefesi saçlarımın üzerine vurdu.

"Maya," dedi. Oyunumu bozacağını anladım.

"Uyuyacağım ben," dedim. "Gözlerimi yumdum."

Nefesini verdi ama parmakları saçlarımı okşamaya başladı.

Uyumadım. Saatlerce orada durdum. Gözlerimi açmadım. Uyumadığımı biliyordu ama konuşmadı. Parmakları saatlerce saçlarımı okşamaya devam etti.

Dünyanın sonunun gelmesini diledim.

O anda zamanın durmasını.

Çünkü onu kaybetmenin nasıl olacağını öğrenmek istemedim.

Çünkü hastalanırsan ilaç alırsın. Hiç olmadı doktora gidersin. Yağmur yağarsa şapkanı takarsın. Hiç olmadı bir saçağın altına kaçarsın. Üşürsen üzerine bir kazak daha giyersin. Yara olur, üflersin. Arabalarda emniyet kemerleri var. Binalara yangın merdivenleri koyuyorlar ama yokluğundan kaçacak hiçbir yer yok. Bu öyle bir felaket.

30. BÖLÜM: BİR SİGARA

Dünyanın en uzun kırk sekiz saatiydi. Telefonu çaldığında gözlerimi açmış ve doğrulmuştum. Bana pek de hoş olmayan şekilde bakıp telefonuna uzandı.

"Dinliyorum, Yankı."

Kısa bir konuşmaydı ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Dünyanın en uzun bekleyişiydi.

"Ne dedi?" diye sordum.

"Gidip bir şeye bakmamı istiyor. Pars buraya geliyormuş."

"Neye bakmanı istiyor?"

Söyleyip söylememekte kararsız kalmıştı. Bocaladığını anlayınca kaşlarını çattım. Yeterince şey saklamıştı.

"Bir şey bulamıyor," diye pes etti.

Ayağa kalkıp oyunumu oynamaya devam ettim. Kendime kahve yaptım. Suyun kaynamasını sabırla bekledim. Fincana her zamankinden daha fazla şeker attım. Karıştırdım ve ne kadar sıcak olduğunu umursamadan içmeye koyuldum. Gözlerim etrafta sigara paketimi aradı ama bulamadım. Eşyalarımı nereye bıraktığımı hatırlamıyordum. Telefonum da burada değildi. Klinikte mi bırakmıştım, Fetih'in ofisinde mi yoksa benzinlikte mi?

Sıkılmış şekilde ona döndüm ama sonra tatlı tatlı işaret parmağımı uzattım.

"Bir tane sigara verir misin?"

"Benim kötü bir huyum vardır Ef," dedi. "Prensiplerim arasında karşılıksız iyilik yapmak yoktur."

"Üzgünüm bebeğim," dedim. "Bunun aksini çok kez kanıtladın."

"Bir sigara, bir dans." Ayağa kalkmadan oturduğu yerden bana döndü, meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Kalsın," dedim fincanın ağzını dudağıma bastırıp. "Zaten sağlığa çok zararlı."

"Öyle."

Ona arkamı dönecek şekilde yarattığım küçük dağınıklığı toplamaya koyuldum. Daha fazla oyun oynamayacaktım. Bununla yaşamayacaktım. Bununla yaşayamayacaktım. Ona dokunup bin parçaya dağılmayacaktım. O sonucu alıp ne var ne yoksa parçalayacaktım.

Ayağa kalktığında tezgâha yaslanıp ona baktım. Pencerenin önüne geçti, perdeleri iki yanından tutup çok uzun bir zaman sonra onları kapattı. İçerisi aniden karanlık bir hal alınca kaşlarımı çattım. Döndü ve önüme, tam yüzümün hizasına eğildi. Başımı eğip gözlerimi kapattım.

"Bana bak," dedi sertçe.

"Cıks."

"Bana bak, Maya."

"Git başımdan."

Parmakları çenemi tutup pek de nazik olmayan bir şekilde yüzümü kendisine doğru kaldırdı.

"Sonuç ne olursa olsun buradan çıkacaksın," dedi.

"Git başımdan."

Parmakları çenemi hafifçe sıktı. "Çıkacaksın," dedi ve artık rica etmiyordu. "Burada kendini öldürmeyeceksin. Siktir olup bu cehennemden gideceksin. Bir hayatın olacak."

"Bomboş konuşuyorsun."

"Doruk orada!" dedi. "Biraz kurcalarsan ona olan sevginin de orada bir yerde olduğunu göreceksin."

Sinirlenmeye başlıyordum.

"Fetih, defol git."

"Bana bak!" diye bağırdı daha yüksek sesle. Gözlerimi açıp sinirle baktım. "Eğer bu gerçek değilse," dedi. "Eğer ben gerçek değil-

sem bu zaten yazılmış bir hikâye, anladın mı beni? Bu zaten sadece senin dikkatini dağıtmak için bir çaba. Aptallığı kes. Çık buradan, ona git, seni beklediğini biliyorum. Git, onu sev."

"Tamam," dedim başımı iyice ona doğru kaldırıp. "Öyle yaparım. Gidip kaldığım yerden onu severim. Ona sarılırım. Onu öperim, Fetih. Onunla sevişirim. Bilmediğim her şeyi ona sorarım. Kendimi onun kollarına bırakırım! Onunla dans ederim. Ondan öğrenirim. Gidip yeniden Doruk'un üzerine atlarım."

Çenesi gerilince güldüm.

"Ne oldu?" dedim bu defa ben onu tutup. "Ona dokunurum böyle." Ellerimi yüzünün iki yanına yasladım. "Ona sokulurum." Bir adım ileri atılıp dibine kadar girdim. "Ona yaslanırım. Onu koklarım." Burnumu boynuna bastırdım.

Kolumu tutup kenara doğru itti. Dolaba yaslanınca yüzümdeki aptal ifadeyi silip bütün öfkemi üzerine kustum. "Ne Doruk'undan bahsediyorsun sen geri zekâlı!" Göğsünden ittim. "Doruk'muş!"

"Çıkacaksın buradan!" dedi dişlerinin arasından. "Burada ölüp gidişini izlemeyeceğim."

"Çıkar o halde," dedim. "Buradan ya seninle çıkarım ya da hepimizi buraya gömerim. Bana yeni bir hayat naraları atma."

"Yapamıyorum!" diye bağırdı. "Görmüyor musun, elimden bir şey gelmiyor. Gözlerimin önünde eriyip gidişini mi seyredeyim? İçinden çıkamıyorum." Tezgâha yaslandı. Ayakta durmakta zorluk çekiyor gibi görünüyordu. Aklından neler geçiriyor, o dahi kafasında neleri hesaplıyordu düşünmek bile istemiyordum. Bu kadar ileri gitmesini aklım almıyordu.

Karşısına geçip yeniden ona yanaştım. "Çıkmayız o halde," dedim başka bir ihtimal boşluğu bırakmadan. "Sana söyledim, sen olmasan buraya kadar gelmezdim. Bu ihtimalleri daha güçlü yapıyor. Beni sevmen zaten mümkün görünmüyordu." Yüzünü tuttum. "Ama seni ne kadar sevdiğim hakkında hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum. Ölecek kadar değil Fetih, zaten ölmüşüm gibi seviyorum.

Beni bu dünyaya bağlayan tek şey, sana duyduğum ihtiyaç. Bu yok olursa geriye bir şey kalmaz. Geriye bir şey kalmasın zaten. O yüzden karşıma geçip saçmalamayı kes. Bu bir yangınsa ve bu yangında ölmek de varsa birlikte yanarız. Ben bir kez daha yol arkadaşımı kaybetmeyeceğim."

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı, öfkeyle soluyordu, konuşacak gibi oldu, karşı çıkmak için yine kendimi hazırladım, vazgeçti, beni hırsla kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Önce ruhuma bir rahatlama çöktü sonra içime bir sıcaklık. Kollarımı omuzlarına doladım. Dili birbirine bastırdığım dudaklarımı vahşi bir güdüyle zorladı. Bu diğer öpüşleri gibi değildi. Hakkı olanı almak istiyor gibi zorluydu. Daha yumuşak şekilde karşılık verdim.

Kaç şekilde sadece onunla olmak istediğimi anlatabilirdim, bilmiyorum, bütün kelimelerim tükenmişti. Sadece tadını çıkardım. Tadı o kadar iyiydi ki bundan mahrum olmak istemiyordum. Omuzlarındaki gerginliği yok etmek istercesine parmaklarımı boynuna bastırdım. Elleri pantolonumun arka cebinden beni kendine yasladı.

"Bu sadece bizimle ilgili," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Bütün varoluşta bundan daha önemli hiçbir şey yok." Alt dudağını nazikçe öptüm.

"Beni kandırdın," diye fısıldadı. "Her zaman beni çok kolay kandırdın." Hâlâ sakin değildi, hâlâ öfkeliydi. Suçlayıcıydı. Bütün bunları başımıza açtığıma inanıyordu. İnkâr ediyordu. Çünkü benim gibi değildi. Çünkü daha önce hiç kaybetmemişti.

"Hiç kolay olmadı." Parmak uçlarımda uzanıp yeniden öptüm ama bu defa karşılık vermedi. Öylece durdu. Bütün bedeninde dolaşan gerilim, elektrik akımı gibi barizdi. Daha önce hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

"Anlamıyorsun," dedi, ellerini pantolonumun arka ceplerinden çıkardı. Öylece yanında sallandılar. "Sen görmedin. Sen kendini hiç onu severken görmedin. Sen de sana yazılmış bir hikâyeyi yaşıyorsun. Sadece bir dikkat dağıtmaca bu. Hedef şaşırtmaca. Zihnini güç-

kendimek için yapılan bir hamle. Başka birini sevemezdin. Kendini görmedin. Başka birini daha sevmezdin."

"Yeter!" dedim. Sinirle gözlerimi kapattım, onun düşüncelerine doğru çekildim. Onları dinlemek değil, onları durdurmaktı niyetim ama o kadar hızlı gittim ki istediğimden daha uzağa düştüm. Düşünceleri binlerce iç içe geçmiş ilmekten oluşuyordu. Çok kalabalık bir olasılıklar silsilesiydi. Her şey bir hesap içindeydi. Her karmaşanın kendi içinde bir düzeni vardı. Hepsi onun hizaladığı şekilde duvarda asılı resimler gibiydi. Birden bütün o resimlerin arasından düşmeye başladım. Hızlı bir düşüş. Onun hayatının içine doğru. Kendimi daha da aşağıya ittim. Bir şey görmek için zorladım. Bir ipucu. Yalana ya da gerçeğe dair biz iz.

İkimizi de azat edecek bir resim.

Aklı benimle doluydu. Bütün çerçevelerdeydim. Hepsinde binlerceydim. Benim için hissettiği her şey açık bir kitap gibi önümdeydi. Ne kadar mutlu olduğu, ne kadar âşık olduğu, ne kadar acı çektiği, ne kadar hayal kırıklığına uğradığı... Onu bırakıp gittiğim günler buradaydı. Beni bırakıp gittiği anlar en tazesiydi. Onunla ilk tanıştığım an, özel bir çerçevedeydi. Beni uzaktan izlediği günler kırık döküktü.

Daha aşağıya düşmek için kendimi bıraktım. Bakmayı bıraktım. Çok aniydi. Çok uzun bir tünelden ışık hızıyla ilerlemek gibiydi. Kendi gücümün ötesinde bir sınıra çıktığımı hissediyordum. Rayların nasıl hızla birlikte kıvılcım çıkardığını, tiz sesi duyuyordum. Bir gemi gördüm, bir limana yanaştı. Bir deniz gördüm, dibi görünen. Parmaklarının arasında akıp giden kumları gördüm. Onu alıp o gemiye bindirdiklerini gördüm. Çok karanlık bir yere götürülüşünü gördüm. Annesini, annesinin daha önce nasıl genç göründüğünü ve belli belirsiz babası olan genç bir adamı gördüm. Annesinin önüne yığdığı kağıtları gördüm. Onu sadece çalışması için başka bir şey getirdiğinde görüyordu ve zihnindeki en taze an, annesinin kapıdan çıkıp gittiği anlardı. Başka çocuklar da vardı ama arkadaşı yoktu. Arkadaş edinmesi yasaktı. Sadece çalışması gerekiyordu. Getirildiği

yeni yeri sevmiyordu. Okyanusun diğer yanındaki evini özlüyordu. Gri renkteki duvarların arasında nasıl tek başına kaldığını gördüm. Önüne konan kitapları gördüm. Ona izletilen videoları gördüm. Merakına yenilip izlediği o deneyleri gördüm. Deneyleri gördüm. Cam bir tabutun içinde, suyun içinde yatan birini gördüm.

Geriye çekildim. Düşmemem için kollarımdan tutmuştu. Alnım göğsüne yaslanmıştı. Nefes nefese doğrulmaya çalıştım.

İçimde büyük bir taşkın vardı. Birbirine girmiş resim kareleri... Daha ötesinde bir farkındalık vardı. Doluydu. Kafasının içinde o kadar çok şey vardı ki kendisi bile onlara ulaşamıyordu. Ama ben düşünmeden kendimi ondan aşağı bırakabiliyordum.

Çarpma anı.

"Gerçek," diye fısıldadım. Gözlerimi onun gözlerine kaldırdığımda aynı ifade onun yüzüne de yerleşmişti. Hatırladı. Hepsini hatırladı. Benim gördüğüm her resmi gördü.

"Gerçek," diye tekrar etti, uzun zamandır tuttuğu nefesi verir gibi.

Onun düşüncelerinin ağırlığı benim üzerime binmişti. Çok uzun bir yokuş çıkmış gibi yorulmuş ve soluk soluğa kalmıştım. Nefesimi dizginleyebilmek için, idrak edebilmek için dolanıp kanepeye oturdum. Gözleri dümdüz karşıya bakıyordu. Hâlâ kendi düşüncelerini ayıklıyordu.

Üzerimden bir dünya kalkmıştı. Gülmekle, delirmiş gibi gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordum. Dudaklarım kıvrıldı. Kirpiklerimi ıslatan şeyi sildim.

"Hâlâ Doruk'a gidiyor muyum?" diye kıkırdadım. İçim içime sığmıyordu. Nihayet biraz ferahlık. Nihayet bir ışık. Nihayet gerçek bir umut.

"Şimdi şu sigarayı alabilir miyim?" diye sordum. Hâlâ tepki vermeyince bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Fetih?" diye seslendim.

Gözlerini kırpıştırarak bana döndü.

"Sevinsen güzel olurdu," dedim.

Yeni anlamış gibi yanıma geldi, uzanıp elimi sıkı sıkı tuttu.

"Ne oluyor?" dedim, tuhaf davranıyordu. Gerçekten aklını kaçırıyordu ya da şok geçiriyordu, ikisi de oldukça normal olurdu.

"Yankı'yla konuşmam lazım." Eğilip dudaklarımı öptü. "Burada kal, tamam mı?"

"Beklediğim tepki bu değildi. Ne oluyor?" Şüpheyle dik dik ona baktım.

Eğilip tekrar öptü. "Seni çok seviyorum," dedi. "Şimdi gitmem lazım."

"İyi," dedim. "Ben de seni seviyorum."

Alelacele çıktı.

Yere düşürdüğü çakmağı alıp "Sigara!" diye seslendim ama çoktan gitmişti. Kaşlarımı kaldırarak öylece arkasından baktım. Günlerce birbirimizden ayrı kalmıştık. Ve kırk sekiz saati dünyanın sonunun geldiğini öğrenmiş gibi beklemiştik.

Kalkıp odanın içinde dolanmaya koyuldum. Zihninde gördüğüm o yer, camdan tabutun içindeki kadın... Fetih daha küçükken onu görmüştü. İsis'i. Kaç yıldır buradaydı? Her şey ne zaman olmuştu? Başımı iki yana salladım. Bir önemi yoktu. Artık gerçekten hiçbir şeyin önemi yoktu. Yeni bir şey daha öğrenmek istemiyordum. Pars'la ilgili gerçeği de öğrenip buradan defolup gitmeliydik. Zihnimin içindeki gök gürültüsü iyiden iyiye artmaya başladı. İsis devrildikçe şiddeti artıyordu. Umarım acı çekerek ölürdü.

Klinikte neler olup bittiğini öğrenmek için gitmeyi düşünüyordum ama kapı çaldı. Koşar adımlarla geri dönmüş olduğunu düşünerek kapıyı açtım. Pars, berbat bir yüz ifadesiyle içeriye girdi.

Hayır...

"Bunları klinikte unutmuşsun." Ses tonu çok kötüydü. Neredeyse kısılmıştı. Telefonumu ve sigara paketini masanın üzerine bıraktı. Adımları aksıyordu. Onu daha önce hiç kambur görmemiştim. Omuzları aşağıya doğru çökmüştü.

"Pars," dedim titreyerek. "Bir şey mi öğrendin?"

Elbette, elbette bu kadar mutluluk bana fazlaydı. İkisine aynı anda sahip olamazdım. Hem âşık olup hem çok iyi bir dosta sahip olamazdım. Bu kadarını bana çok göreceklerdi. Bu kadarını hayatı yaşamayı bilen bu adama çok göreceklerdi.

"Oldu." Derin bir soluk aldı. "Yankı, ablanın DNA zincirinde bir şey fark etti." Başını yere eğerek duvara yaslandı. Elimi ağzıma bastırdım.

"Önemli değil," dedi. "Fetih'i duydum." Gülümsedi. "İçim rahat, şimdi rahatım."

"Pars..." Göğüs kafesim yağmalanmış gibi hissettim. Başım döndü ve kusmak istedim.

"Yankı'ya göre Armoni'de bulduğu şey ben de yokmuş. Ona göre ben tamamen gerçekmişim."

Ağlamaya başladım.

Sonra cümle tekrar kafamın içinde kendini tekrar etti.

"Ne?"

Sırıttı.

"Ya aptal mısın!" Gidip omzuna bir yumruk attım. "Kalbim duruyordu. Aptal mısın Pars, böyle bir konuda nasıl şaka yaparsın!" Gözlerimi silmek için bile durmadan ona vurmama izin verdi. Sonunda bileklerimi tutup kollarını etrafıma sardı.

"Beni ne kadar sevdiğini görmek istedim," dedi.

"Öldüreceğim seni."

"Tamam, özür dilerim." Daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim. Sevinci daha da büyütmek istedim sadece. İlgi arsızıyım."

"Beyinsiz."

"Ağzın çok bozuldu senin!"

Ağlamaklı bir halde kıkırdadım. Geriye doğru çekildim.

"Gerçekten artık kalbim dayanamayacak," dedim. "Fetih nerede, gidelim buradan."

"Yankı'ya bir şeyler söylemesi gerekiyormuş." Masanın üzerindeki telefonu işaret etti. "Ablan arayıp duruyordu, bir bak."

"Ne diyeceğim ki?" Yüzümü astım. Buradan çıktığımda buradaki herkes burada bile kalmayacaktı, öylece yok olacaktı. Bir hayalet gibi silinip gideceklerdi.

"Bir şey demene gerek yoktur belki," dedi. "Bu sefer sadece dinlemen gerekiyordur. Pamir'i kaybetti ve neler olduğunu bilmiyor. Sadece bildiği diğer kardeşiyle konuşmak istiyordur."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" Pars, her zaman Armoni'den bana yaptıkları yüzünden nefret etmişti.

"Yirmi dakika öncesine kadar sadece bir hologram olabileceğimi düşünüp duruyordum. Berbat bir histi. Bir hiç olmak. Hiçbir anlamın olmaması. Onlara acıyorum."

Kaşlarımı çattım. Gerçek bu kadar keskin miydi? Maddesel bir varlığın olmadığı zaman gerçekten hiçbir anlamı kalmıyor muydu? Çiçekler bile ölürken ardında kokusunu bırakıyordu. Bunca insan sadece ve öylece gidecek miydi?

Bir gürültü ikimizin de önüne geçti. Gökyüzü kükredi adeta. Karanlık ve aydınlık birbirine girdi. Cızırtılı bir ekran görüntüsü gibi. Gece ve gündüz. Tekrar tekrar değişti.

"Sonuna geldik," diye fısıldadım.

31. BÖLÜM: VE ACI KORKUYU ALT ETTİ

Zihnim, gökyüzünü saniyeler içinde dizginlediğinde pencerenin önündeydim. Pars, yanımda büyük bir doğa olayına şahit oluyor gibi seyrediyordu. Açık camlardan içeriye rüzgâr doluyor ve ben gökyüzünü içime çekiyormuş gibi hissediyordum.

Başımı yukarıya kaldırıp gülümsedim. Zihnimin içinden fısıldadım.

Korkacak bir şeyim kalmadı.

Acı içime çöktü.

Ve artık senin kaçacak bir yerin kalmadı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Yapmam gereken şeyin herkesi bu kasabadan çıkarmak olduğunu sanıyorduk ama yapmam gereken tek şey bu kasabayı yok etmekti. Bu yüzden yağmalamaya başladım. Zihnim, daha önce ağını attığı her düşünceyi, kuyruklu bir yıldız gibi seçip yakaladı. Pencerenin önünden kilometrelerce öteye gittim. İnsanları sakinleştirdim ve bekledim.

Ağaçları izledim. Toprağı hissettim. Kasabayı karış karış dolaştım. Onu bir elbise gibi üzerime giyindim. Çıkarıp atmamak için hiçbir sebep kalmamıştı. Buzlar erimişti, akan su buhar olmak üzereydi.

"İyi misin?" diye sordu Pars. Ne düşündüğünü kestirmek zordu. Yaşayan bendim ama ben bile ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Bir oyun gibiydi. Buradaydık ve burayı yok etmek üzereydim.

"Buradan kurtulduğumuzda iyi olacağım." Koluna girip ona yaslandım.

Yaşadığım son birkaç haftayı düşünmek istemiyordum. Son kırk sekiz saat hakkında ömrümün sonuna kadar bir daha bir şey duymak istemiyordum. Yine de dönüp görebilecekmiş gibi pencereden on dokuz yılıma baktım. Yakında yirmi olacaktım. *Bilinene göre.* Yirminci yaş günümde artık bu kasabada olmayacaktım. İşte bu gerçekten anlatılacak bir hikâye gibi geliyordu kulağa.

O gece hava her zamankinden daha karanlıktı ve ben doğmuştum.

O gece hava her zamankinden daha karanlıktı ya da ben öyle sanıyordum.

Ama bir şekilde o karanlığın içinde hayatta kalmakla kalmamış, o karanlıkla savaşmıştım. Savaşın iyisi olmaz ama çok iyi bir mücadeleydi benimki.

Hâlâ burada bir pencerenin önünde durup seyredebiliyordum ve yarın için umut edebiliyordum. Kalbime sığdırdığım tarifi imkânsız acılara rağmen gülümseyebiliyor ve bir yerde benim için de bir mutluluk olduğuna inanıyordum.

İnsan kaybetmek için yaşamazdı.

Yaşam sadece mutsuz olduğun anlardan ibaret olamazdı. Buradaydım, hayattaydım. Bazen olmak istemediğim ve çoğu zaman hissetmediğim kadar canlı hem de. En çok da bu yüzden güzel anlar olacağını biliyordum. Çünkü bütün kötü anları cebime koymuştum. Yarın yine canım yanacaktı çünkü bu yaşama dahildi. Ama ben yine gülümsemenin yolunu bulacaktım.

Tek bir ukde beni sonsuza kadar yormaya devam edecekti. Pamir'i ve Pamir'in başına gelenleri ne olursa olsun unutamayacaktım.

"Neyin var senin?" diye sordu Pars, başını çevirip baktığında. Aklımda yine tüm dünya vardı.

"Pamir olayından sonra, tüm bunlardan sonra..." Burnumu kaşıyıp ona bakmaktan da kaçındım. "Kafam bitik halde," dedim. "Ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

"Tavsiye ister misin?"

"Çok isterim." Beklentiyle ona baktım.

"Yaşadığınız şey korkunçtu," dedi. *Gerçek değil,* demek ona olan sevgimi, onu tanıdığım çok kısa olan süre boyunca hissettiklerimi yok etmiyordu. Pamir hâlâ kalbimde büyüyen küçük kız kardeşimdi. "Ama Maya," diye devam etti. "Hepimiz korkunç şeyler yaşadık. Yaşamaya devam ediyoruz. Bunun zor ve belki yanlış olduğunu düşünebilirsin ama hepsini geride bırakmak zorundayız. Hayatta kalmak için bunu yapmak zorundayız. Yeterince acı çekmemişsin gibi

olan şeylerin, değiştiremeyeceğin ve kimsenin suçu olmayan şeylerin yükünü kendinle sürükleyemezsin. Sürüklememelisin. Evet, bu böylece arkanı dönüp gidebileceğin bir şey değil ama kalsan da değişmeyecek. Bununla da yaşamayı öğrenmek zorundayız."

"Kendimi suçlu hissediyorum," diye itiraf ettim. "Fetih'e karşı bir kızgınlık değil bu."

"Sen her şey için kendini suçlu hissediyorsun," dedi alaycı bir şekilde. "Ama senin hatan değildi." Bana doğru gülümsedi. "Sadece senin başına geldi işte."

İçten bir şekilde minnetle gülümsemesine karşılık verdim.

Daha iyi hissediyor muydum artık, anlayamıyordum ama kendime, ne yapacağım ya da ne yapmalıyım diye işkence yapmayı bırakmıştım. Her şey önümde kalın bir kitabın içinde yazılanlar gibi duruyordu. Rüzgâr esiyor, açık kitabın sayfalarını değiştiriyordu. Daha bitirmediğim paragrafların yerini yeni ilk cümleler alıyordu. Kitabın ortasından başlamıştım, sonuna gidiyordum ve son sayfasına varabilirsem kapatıp başa dönebileceğimi umuyordum.

"Ayaz karşıma bir köprüde çıkmıştı, biliyor musun?" diye sordum yüzümde aptalca bir tebessümle.

"Biliyorum," diye mırıldandı. Başıma gelen kötü olaylardan hoşlanmadığında konuştuğu ses tonuyla.

"O gece o köprüden geçerken bittiğini düşünmüştüm." Gülmeye başladım. "O köprüyü geçebileceğimi sanmıyordum." Elimi ağzıma bastırarak daha fazla gülmeye başladım. "Daha fenasını duymak ister misin? O köprüye gitmeden önce potanın altında oturuyordum ve dünyanın ne kadar boktan olduğunu düşünüyordum."

Pars da benimle kahkaha atmaya başladı. "Hiçbir fikrin yokmuş," dedi.

"Yokmuş." Başımı sallayarak bunu kabul ettim. "Şimdi o kadar uzak geliyor ki. Çok tuhaf. Hiç bitmeyecek sandığım anların hepsi bitti. Geçmeyecek sandığım şeyler geçti."

"İnsan, kahrolası her şeyin üstesinden gelebiliyor." Onun sesinde bile inanılmazlık vardı.

Üstesinden gelmiş miydim, bilmiyordum ama üstünden geçip itmiştim. İkisi aynı şey değildi ama bazen üstünden atlayıp geçmek e yeterliydi. Her şeyi göğsümüze bastırmamıza gerek yoktu.

"Bir sedyenin üzerinde uyandığımda ben de sonuna geldim diye lüşünmüştüm." Beklenmedik itirafı ona dönmeme neden oldu ve aşkınlığım onu daha çok gülümsetti.

"Öyle," diye devam etti. "Hastalık denen şeyle uzun zaman savaştık. Ben ve Peri. Her gece, hangimiz yarın sabahı göremeyeceğiz diye düşünüp durdum." Yüzü gölgelendi ama hızlıca bunu toparladı. "Şimdi hepimiz buradayız ve buradan kurtulacağız. Birçok şeyden kurtulduğumuz gibi."

"Kurtulacağız," diye kolunu sıktım.

"Dehşet eğlenmek zorundayız," dedi bu defa heyecanlı bir şekilde. "Söz ver bana, hayatın altını üstünü getireceğiz. Çılgınlar gibi eğleneceğiz."

"İnan bana eğleneceğiz." Çünkü biz neleri alt ettik.

"Her sabah başka bir yerde uyanmalıyız." Odanın içinde yürümeye ve kafasında kurgulamaya başladı. "Okyanusa açılmalıyız. Karış karış dolaşmalıyız. Çünkü yol bitmeyecek."

"Bitmeyecek." Destek verircesine gülümsedim.

"Uyuyacağım!" Gözlerini inanamaz şekilde açtı. "Buradan çıktığımızda yeniden normal olacağız. Artık bir buz kalıbı gibi ortalıkta dolaşmayacağım."

"Pars..." Başımı yana yatırdım. "Böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Hayır," dedi. "Hayır. Hayır! Artık hüzünlenmek yok. Harika olacak. Normal olacağız, bebeğim. Uyuyacağım. Rüya göreceğim. Ve sen..." Hızlı adımlarla yanıma gelip omuzlarımdan tuttu. "Kafanın içindeki kıyametten kurtulacaksın. Nasıl özgür kalacağımızı düşünsene." İçi içine sığmıyormuş gibi güldü. "Tüm bu ağırlıklar olmadan. Kovalamaca olmadan. Yarın başımıza ne gelecek diye dü-ünmeden. İnsan olacağız, Maya..."

"Ve insan gibi yaşayacağız," diye ekledim.

"Kalbimi attıran bir kızla tanışacağım."

"Beni unutmayacaksın ama."

İkimiz birlikte güldük.

Serçe parmağını bana doğru kaldırdı. "Şimdi söz veriyoruz," dedi sahte bir ciddiyetle. "Kime âşık olursak olalım, en çok birlikte eğleneceğiz. Kenetle."

Serçe parmağımı kaldırıp onun parmağına geçirdim. "Ben hakkımı kullandım ama yine de en çok seninle eğleneceğime söz veriyorum."

"Düşünsene," dedi parmaklarımızı çözmeden. "Belki Fetih bile eğlenir."

Karnımı tutarak gülmeme sebep oldu.

"O eğlenceli biri." Kızıyormuş gibi kaşlarımı çattım. "Sadece her şeyi halletmeye çalışıyor." Ve bazen her şeyin altında tek başına eziliyor.

Derin bir soluk aldı.

"İçim içime sığmıyor resmen. Bu kasabada nefes almış herkes ayaklarına kapanmalı ve hayatının kalanını sana teşekkür etmekle geçirmeli."

"Bu kasaba benden uzak dursun yeter," dedim. Güldü.

"Benim Peri'yi almak için istasyona gitmem gerekiyor." Telefonundan saatini kontrol edip toparlanmaya başladı. Gerçekten acelesi vardı ya da gerçekten durduğu yere sığamıyordu.

"Onu ne zaman çağırdın?" Sigara paketinden bir tane alıp dudaklarımın arasına kıstırdım. Biraz önce ne kadar bitkin olduğumu hatırlayınca hissettiğim enerjiye şaşırdım. Biraz önce kederden yakmak istediğim sigara, birden keyif sigarasına döndü. Gerçekten bir anın her şeyi değiştirebileceği bir dünyada yaşıyorduk, değil mi?

Fetih'in gitmeden önce düşürdüğü çakmağı alırken cep telefonum gözüme çarptı.

"Dün gece," dedi Pars. "Yankı'nın onu da kontrol etmesini istiyorum."

"O kızı sandığımdan daha çok seviyorsun, değil mi?" Gülerek telefondaki bildirimlere baktım.

"Favorim hâlâ sensin." Kafasıyla saçlarımı kaşıyarak sırıttı.

Önce mesajlarımı kontrol ettim. Armoni dünden beri üç kez aramış, iki tane de mesaj göndermişti. Sonuçları ve benim nasıl olduğu-

mu merak ediyor, benimle konuşmak istiyor ve bana bir şey vermek istediğini söylüyordu.

"Fetih'in işi uzun sürer mi?" diye sordum başımı kaldırıp.

"Bilmiyorum. Niye?"

"Gidip Armoni'ye bir bakayım." Telefonu işaret ettim. "Yüz yüze veda etmem gerekir diye düşündüm."

"Bırakayım mı?"

"İyi olur. Bekle, ceketimi alayım." Telefonu cebime sıkıştırdım. Yatak odasına gidip dolaptan kot ceketimi aldım. Sigarayı sırayla diğer elime geçirerek ceketi giydim. Pars'ın heyecanı bana da bulaşmıştı. Yapmam gereken son şey, diye düşünüyordum. Sonra Fetih gelecekti ve tamamen gitmeden önce oturup bir filmi sonuna kadar seyredecektik.

"Fetih'e haber ver," dedi kapıdan çıkarken.

"Yok," dedim kurnaz bir şekilde gözlerimi kısarak. "Gelsin de bomboş evde kafayı yesin."

"Üç dakika kavga etmeden duramıyor musunuz?"

"Burada dramatik bir an yaşarken beni bırakıp Yankı'ya koştu. Şu kadarını hak ediyor." Ona gerçekten kızgın değildim, önemli bir şey olmasa gitmeyeceğini biliyordum. Ama Akademi'ye gidiyordum ve haber verirsem ya benimle gelmek isteyecek ya da engel olacaktı. İkisini de istemiyordum.

"Merak edecek."

"Telefonum yanımda. Hem onun işi bitmeden dönmüş olurum muhtemelen." Armoni'nin bana ne vermek istediğini merak etmiştim. Birbirimize verecek hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Son bir veda sadece.

"Başımın etini yiyecek."

"Bu seni ne zaman durdurdu?"

"Doğru." Kolunu omzuma attı.

Yeniden gülebildiğime inanamıyordum. Bildiğim tek şey bir an önce buradan çıkmazsak her birimizin akıl sağlığını yitirecek olmasıydı. İsis'e başka bir fırsat vermeye niyetim yoktu. En yakın zamanda bu iş bitecekti. Buradan bir dönüş yolu olmadığını biliyordum. Sadece artık daha çok gaza basmak istiyordum. Bir duvara da toslayacak olsam artık yolun sonuna varmak istiyordum.

32. BÖLÜM: BİR KARIŞ; BİR PARMAK İZİ

Kasaba iyiden iyiye sessizleşmişti. Döndüğümüzden beri böyleydi ama şimdi arabanın içinde geçtiğimiz yolları seyrederken ıssızlık daha elle dokunulabilir olmuştu. Hava kuru ve basıktı, nefes alabilmek için camı açtığımda burnumdan içeriye toz doluyormuş gibi hissediyordum.

Pars, beni Akademi'nin daha ilerisine, orman yolunun kenarına bıraktı.

Armoni'yi zaten bir kez kliniğe çağırdığım için bu defa ben gelmek istemiştim ama Akademi'yle ilgili hâlâ kötü hislerim vardı. Yanından geçerken bile kendimi kötü hissediyordum. Öteleniyormuş gibi. Dışlanıyormuş gibi. İstenmiyormuş gibi. Bu kalenin içinde güzel olan tek şey Doruk'tu ama o da artık burada yoktu. Bu yüzden Akademi'ye geldiğim ilk gün kaderimi belirleyen avlunun çıktığı orman yoluna girdim. Bu yolu kullanmamdan hep ne kadar nefret ettiklerini hatırlamak bana haz veriyordu. Cesur olduklarını iddia ediyorlardı ama hiçbiri sınırlarından bir milim dışarı çıkıp bu ormana giremiyordu.

İntihar Ormanı.

Her zaman kasabanın diğer yerlerinden daha karanlık, daha puslu ve daha soğuk olan bu yer yine sessizdi. Üzerine bastığım çam iğnelerinin çıtırtısı dışında hiçbir şey yoktu. Bu ağaçların arasında kaç kez koştuğumu, kaç kez kaçtığımı anımsayamıyordum. Artık korkacak bir şey kalmamıştı. Bu ağaçlar bile benim elimdeydi.

Avluya çıkan açıklığa geldiğimde durdum. Armoni'ye nerede olduğumu haber veren bir mesaj gönderdikten sonra uzaktan baktım. Akademi'nin şatafatlı ışıkları buradan seçiliyordu. Avlunun taşları,

Akademi'nin ıssızlığı. Orada bile neredeyse kimse kalmamıştı. Bu düşünce gözlerimi kısmama neden oldu.

Yeni bir farkındalık, bilinçte yeni bir çatırdama.

Bir süredir her yer sessizdi. Bir süredir etrafta insanlar dolaşmıyordu. Son gittiğimde çıkarken Yargıcı Bar'da da kimse olmadığını hatırladım.

Yere düşüyor.

Onun yarattığı şeyler silinmeye başlamıştı. İnsanlar azalmaya başlamamıştı, insanlar silinmeye başlamıştı. Elimdeki telefona baktım. Armoni'den bir yanıt gelmemişti. Yolda onu aradığımda telefona yanıt vermemişti. Kafamın içinde gök gürledi. Aynı gürültü başımı kaldırıp baktığım gökyüzünden de geldi. Şiddetli bir yağmur başlayınca ağaç dallarının birinin altına saklandım. Bulutlar hareketlenmeye başladı. Her zamankinden daha tuhaf görünüyordu. Bulutlar birbirine kaçardı ama bu defa birbirlerinden kaçıyorlardı. Elimi alnımın hizasında kaldırıp daha dikkatli bakmaya çalıştım. Baktığım resim yakınlaşmaya başladı. Bir ekrana bakmak gibiydi. Kısa bir an, bir saniyeliğine şimşek çaktı, mavi çizgilerin arasında gökyüzünün ötesinde bir şey gördüm. Bulutlarla griye dönen gökyüzünün ötesinde daha büyük bir gökyüzü gördüm.

Buz sarkıtları eriyor.

Elimdeki telefon titremeye başladı.

"Pars?"

"Maya, trenin yanındayım. Bir sorun var." Nefes nefeseydi. "Tren yeni durdu. Kapıları açıldı." Duraksadı. "Kimse inmedi. Burada kimse yok."

Bir şey beni sırtımdan vurmuşçasına kamburlaştırdı. Omurgama korkunç bir ağrı saplandı. Başımın içinde şiddetli bir çınlama peyda oldu. Telefonu düşürmemek için kendimi sıktım. Bütün bedenime kramp girmişti, iki büklüm olarak kasıldım.

"Maya!"

"Oluyor," dedim dişlerimin arasından zorlukla. "Hissediyorum.

"Geliyorum," dedi. "Hemen oraya geliyorum!"

Başka bir darbe daha. Bu defa gökyüzünden gelmiş gibi kafamın üzerinden tam orta noktadan çok şiddetli bir vurgun... Sırtımı yay gibi gererek başımı yukarı kaldırdım. Gri gökyüzünün ardındaki görüntü silikleşmeye başladı. Görünüyor, kayboluyordu. Pars'ın aramasını sonlandırmak için zorlukla tuşa bastım. Fetih'i aramam gerekiyordu. Ekrana doğru başımı neredeyse ittirerek eğdim. İsmi yazıyordu. Beni arıyordu. Sadece bir tuşa basmam gerekiyordu. Sadece bir tuşa basmalıydım.

Çığlık attım. Kafamın içinde bir şey dağılıyordu. Gök gürültüsü içimdeydi. Şimşekler içimdeydi. Yıldırımlar kafamın içinde çatırdıyordu. Yer ayağımın altından kaymaya başladı. Daha büyük bir gürültü. Arkamdan geliyordu. Arkamda kalan Akademi'den geliyordu. Ağaçların hiddetli bir rüzgârla sallandığını hissettim. Odaklanmalıydım. Odaklanmak zorundaydım. Gözlerimi kapattım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Herkese ulaşmalıydım. Hepsini hissetmek zorundaydım. Bir nokta, iki nokta, üç nokta... Bir sürü kırmızı nokta. Kafamın içinde tekrar ettim. Ormanı çizdim, sallanan ağaçların arasında ilerledim. Akademi'nin avlusuna çıktım. Korkuyla saklanan herkesin üzerinde gözlerimi gezdirdim. Bakışlarım onları mimliyordu. Hepsi tek tek zihnime doğru süzüldü. Oradan çıkıp yolu geçtim. Daha büyük bir güç. Daha fazlası.

Kollarım ikiye doğru açıldı.

Yapabilirim. Üstesinden gelebilirim.

Herkesin korkusu üzerime yığılmaya başladı.

"Sen bir köprüsün," dedi İsis'in sesi. "Üzerinden geçmeleri gerekiyor. Buna dayanabilecek misin? Zihnin anahtar."

Ve ben yıllarca evimin anahtarını boynumda taşıdım.

Nabzımı hissetmiyordum. Nefes alışverişimi bile hissetmiyordum.

Düşüncelerin yerini kareler aldı. Fotoğraf kareleri. Anlar. Anılar. Herkesin hayatı. Hepsine yazılan hikâye. Karanlık bir melodi beynimin kıvrımlarında dolanmaya başladı. Hepsinin yaşamı içimde kendini tekrar etti. Onlarla birlikte hissetmeye başladım. Hislerin ağırlığı arttı.

Ve şimdi bir anahtardım ben, herkesi evine götürecek kapıyı açabilen.

Dayanabilirdim. Sorun değildi. Dayanabilirdim.

Olduğum yerde durdum. Kapı kapı dolaşıp onları aramayı durdurdum. Zihnimin içinde daha uzun bir yol açtım. Onların beni bulmasına izin verdim. Kendi zihnime kaçtığım o koridoru onlara açtım. Kapıları açtım. Sadece izin verdim. Sadece enerjiyi hissettim. Yağmur damlalarının camın üzerinde süzülüşü gibiydi ama içime dolan herkes yanan açık bir yara gibi canımı yakıyordu. İçeriye girmelerine izin verdim.

Sadece geçmeleri gerekiyor. Sadece geçmeleri gerekiyor. Benim zihnimle bir bağ kurmaları gerekiyor. İpince damarlar, bir örümcek ağı örüldü. Yaşayan zihinler, benim zihnime kenetlenirken acı daha da büyüdü ama katlanabilirdim. Bunu başarabilirdim.

Fırtına şiddetlendi. Aynı anda hem yağmur hem kar yağıyor hem de güneş açıyordu. Yüzüme vurup geçen bir tipi vardı. Daha büyük bir çatırdama peşinden geldi. Ağaçların devrildiğini işitmeye başladım. Bir uğultu vardı, korkunç bir uğultu kasabayı ele geçirmişti. Parçalanma sesi ve onun ardından gelen gümbürtü. Bir duvarın kırılış sesi kulaklarımı tırmalamaya başladı. Üzerine doğru gittim. Ses kafamı patlatacakmış gibi hissetmeme neden olsa da arkasında olduğunu biliyordum. Üzerine doğru koşmaya, kendimi sıkmaya devam ettim. Daha da yükseldi. Kulaklarımı kapatmak istiyordum. Sesi içimde hissedebiliyordum. Kalp atışım sesle birlikte artıyordu, kalp atışlarım o kadar hızlandı ki göğsümden çıkacağını sandım. Dokunsam kalbimi hissedeceğimi sandım. Kulaklarımın dibinde bir davul çalıyor, gök gürültüsü onun üzerine biniyordu.

Bağırışlar. Kaçışlar. Açılan bilinçler. Daha fazla düşünce. Aklını kaçırdığını düşünen insanların çığlıkları. Anlayanlar. Anlamayanlar. Sorgulayanlar. Dışarıya dökülüyorlardı, kendilerini yollara atıyorlardı. Koşturuyor ve birbirlerine çarpıyorlardı. Düşünceleri çok fazlaydı ama direndim. Kafamın içi her zaman kalabalıktı. Dayanabilirim. Hepsine tutunabilirim.

Daha çok odaklandım, sesleri birbirinden ayırmaya çalıştım. Sadece zihinleri kendime doğru çekmeye çalıştım. Benim zihnimle bağ kurabilmeleri için hepsinin kafasının içine fısıldadım.

Beni bulun.

Buraya gelin.

Sesin içinden geçtim. Birden hava değişti. Fırtına dindi. Ses kesildi. Ilık bir meltem esintisi günışığının altındaydı.

Güneş söndü, gökyüzü yıldızlarla süslendi. Bambaşka bir yerdeydim, bambaşka bir gökyüzündeydim. Kafamın içindeki görüntüyü onunla değiştirdim. Görünenin ötesindekiyle.

Bir çatırdama, bir kitabın sayfasının değişimi, közün üzerine atılan odun. Ateş harlandı. Zihnimdeki baskı daha büyük bir çınlamayla durdu. Şimdi sessiz bir ağırlık vardı. Kulaklarımda basınç vardı. Herkes buradaydı. Herkesin hisleri, düşünceleri buradaydı.

"Başardım," diye fısıldadım. Gözlerimi açtım. Ağaçların altında tek başımaydım. Gökyüzü durulmuştu. Çam iğneleri etrafa uçuşuyordu. Yerde biriken karlar eriyordu. Doğruldum. Ayağımın dibine düşen telefonu aldım. Hissediyordum. Yok oluşu hissediyordum.

Biraz sonra bitecekti. Bitmek üzereydi.

"Fetih!"

"Maya, neredesin?"

"Gerçekleşiyor," dedim. "Gerçekleşiyor. Bitmek üzere." Gökyüzüne baktım, grinin nasıl yavaş yavaş yok olduğuna. Kafamın içinde bin tane ses vardı, hepsi farklı bir şey söylüyordu. Herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ne kendimi ne de başka bir şeyi doğru düzgün duyamıyordum.

"Durdur!" diye bağırdı. "Durdur. Yok edemezsin. Çıkamayız."

"Ne diyorsun!"

"Neredesin?" Sesinde bir çaresizlik vardı. Korkusunun sebebini anlamıyordum. Odaklanamıyordum. "Neredesin, Maya? Neredesin?"

"Ormanda." Elimin içinden destek alarak ayağa kalktım. Hissediyordum. Her şeyin kopuşunu hissediyordum. Etimden bir parça

koparır gibi gidiyordu ama artık acı vermiyordu. Sadece dokunup geçiyordu. Üzerimde uçuşan kelebekler gibiydi.

"Durdur güzelim," dedi. Nefes nefeseydi. "Durdur şunu."

"Başladı!" dedim. "Durduramam. Neden durdurmamı istiyorsun?"

"Neredesin?" Dişlerini sıktığını, yine ağlamaklı olduğunu, yine çok kötü bir şey olduğunu anladım.

"Seni ormanda gördüğüm ilk yere," dedim. "Oraya gidiyorum."

"Durdur!" dedi tekrar. Bana değil de Tanrı'ya sanki. Bir yalvarıştı artık onunki.

Anlayamıyordum.

Koşmaya başladım, telefonu kulağımdan ayırmadan koşmaya başladım. Bacaklarım yeterince iyi durumda değildi.

Gürültü yeniden başlamıştı.

"Neden?" diye bağırdım devrilen bir ağaçtan kaçınmaya çalışarak. "Neler oluyor?" Her şey yeniden sallanmaya başladı. Gökyüzü tamamen çatırdamaya başladı. Grinin üzerinde bir sürü çatlak oluştu. Artık ne bulutlar vardı ne de yağmurlar.

Gökyüzü geriye çekiliyordu.

"Sen çıkamazsın," dedi. "Sen çıkamazsın. Sen burada doğdun."

Durdum.

Bir süre önce kalbimin kırılmasına hiçbir sebep yoktu ama ben kalbim parçalanmış gibi hissetmiştim. Anlamamıştım. Daha sonrasında insanın çekeceği acıyı çağırdığını öğretecekmiş bu duygu bana.

Her şey dönmeye başladı. Gökyüzünden bir kahkaha duyduğumu sandım. Belki de gerçekten duydum. Her şey dönmeye başladı. Çok hızlı dönüyordu. Ağaçlar, yer, silikleşen gökyüzü, her şey dönmeye başladı. Ağaçlar devriliyor, gökyüzü bir kâğıt gibi yırtılıyor, gökyüzüne doğru kanat çırpan kuşlar bir anda görünmez oluyordu.

"Bana gel," dedi dua eder gibi. "Durma, lütfen durma. Bana gel."

Bana bir şarkı yazıldı, doğarken tüm dünyada yankılanan o çığlığımın üzerine.

Kalp atışlarım bir saatin yirmi dört saatlik dönüşü gibi yavaşladı.

Yeşil Yol'dan çıkış yok.

Gidecek hiçbir yer kalmadı.

Son zemheri kurbanı.

Burada doğdun.

Asla doğmaması gerekiyordu.

Yeniden koşmaya başladım.

Ne zaman koşsam hiç yetişemedim ki.

Sadece koşmaya başladım.

Kimseye yetişemedim.

Hayal meyal gördüm. Bana doğru geldiğini. Bana doğru koştuğunu. Telefonu daha sıkı tuttum. Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Yok olurken söyleyecek son bir şey bulamadım.

Elimi uzattım. Elini uzattı.

Bir toz bulutu aramızda çoğaldı.

Yapraklar uçuştu.

Yer ayaklarımın altında daha hızlı dönmeye başladı.

Yetişemeyecek. Yetişemeyeceğim. Hiçbir zaman yetişemedim.

Parmak uçlarımız birbirine yaklaştı. Bir karış mesafenin çok uzak olduğunu sanıyordum. Parmak uçlarımız birbirine dokundu. Daha büyük bir ışık patladı. Bir parmak izi hiç bu kadar uzak olmamıştı.

"Bir yolunu bulurum," dedi. "Her zaman bulurum."

Onun parmakları benim parmaklarımın ucunda bir rüzgâr gibi esti.

Yok oldu.

Elim havada kaldı.

Birden, öylece yok oldu.

Parmaklarım bir boşluğa tutundu.

Yere devrildim.

Dizlerimin üzerine.

Her bir saç telim tek tek koparılıyormuş gibi hissettim.

Bu defa bitti, dedim.

Bu defa bitti.

Uzatılan buz gibi soğuk bir el, bütün hayatıma dokundu.

Uzatılan buz gibi soğuk bir el, parmak uçlarıma bile değmedi.

33. BÖLÜM: BİR İNTİKAM; BİR İTİRAF

Gürültülerle kapadığım gözlerimi gürültülerle aralayıp durdum. Bozuk bir radyo frekansı gibiydim. Bozulup, takılıp kalmış bir plak gibiydim. Aynı şeyi tekrar eden bir bant kaydı gibiydim. Gözlerimi açıp açıp kapattım. Bilincim açıldı, kapandı. Gözlerim aralandı. Bir daha kapatamadım.

Her şeyle birlikte yok olacağımı düşünüyordum. Buradan çıkamıyorsam burayla birlikte yok olmalıydım, Yeşil Yol katilim olmalıydı ve bu kulağıma şairane geliyordu. Ama beni sakat bırakmıştı. Orada öylece uzanırken bir şeyin üzerime düşmesini bekledim. Belki bir yıldırımın bile. Nihayet bir şeyin altında kalacaktım. Devrilen bir ağacın, oradan oraya savrulan bir kütüğün, gerçeklerin, terk edilmenin. Kocaman bir kahkahayla yalnızlığın altında kalacağımı düşünüyordum. Ama hâlâ yaşıyordum.

Saniyeler, dakikalar, saatler belki de günler sonra ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Ne gece vardı ne de gündüz. Kör bir aydınlık vardı sadece. Çok kötü bir felaketin habercisi olan gecelerde gökyüzünde beliren uğursuz bir ışık gibi.

Ormanın içindeydim hâlâ. Her şeyin bittiği o yerdeydim. İntihar Ormanı'ndaydım ama ölemiyordum. Parmak uçlarım yanıyordu, ilk anda bunun neden olduğunu bilmiyordum. Bir saniye sonra her şeyi yeniden hatırlıyordum. Parmak uçlarım sönsün diye gözyaşlarıma batırıyordum. Ormanın içinde koşmaya başlıyordum. O kadar çok şey kaybetmiştim ki artık ne aradığımı bile bilmiyordum. Sadece arıyordum.

Biri. Bir ses. Bir nefes. Bir şey.

Akademi'nin avlusuna giden yol enkaz yığınıydı. Üzerine tırmanarak ilerlemem gerekti. Beni kimsesiz bırakan avluya çıktım. Buraya geldiğim ilk günde, burada yaşadığım günlerde de ve buradan

giderken de hep soğuk bir yer olduğunu düşünmüştüm. Şimdi etrafta bir böcek bile yoktu ve o günlerin artık ne kadar sıcak olduğunu düşünüyordum. Oradan oraya koşmaya devam ettim. Merdivenleri çıktım. Odaları arşınladım. Eğitim alanını dolaştım. Spor salonlarını... Her yer darmadağınıktı.

Hiç kimse yoktu.

Bir yerde olmalı, biri olmalı. Bir şey olmalı.

Yola çıkıp yürümeye koyuldum. Burada evler olduğunu hatırlıyordum, burada dükkanlar olduğunu. Şu köşede bir market olduğunu hatırlıyordum. Şimdi hiçbir şey yoktu. Sadece uzayıp giden yol vardı. Hiçbir yere varamayan bir yolcu vardı.

Saatlerce yürüdüm.

Günlerce aradım.

Sessizdi.

Bir süre sonra kendi sesimi de unutmaya başladım. Kimse var mı diye bağırmayı bırakmıştım. Ben hâlâ buradayım diye bağırmayı da öyle. Birisi ses versin demeyi. Lütfen, ben buradayım diye ağlamayı. *Ama ben hâlâ buradayım,* diye ağlamayı.

Gittiğim her yerde karşılaştığım yıkık dökük sessizlik, her yerin terk edilmişliği başka bir tokat olarak çarptı suratıma. Açtığım her kapıya bu defa birini bulacağım diye koşup yine yalpaladım, yine hiçliğe rastladım.

Bütün bunları anlatıyorum çünkü denemediğimi sanmanı istemiyorum. Gece veya gündüz yok, mevsim yok, zamanı anlamıyorum. Ne kadar zaman geçtiğini anlamıyorum. Saatlerin hepsi durmuş. Bütün bunlara rağmen denedim. Bir yolunu bulacağına inandım, bir yolunu bulacağıma inandım. Elektrik yok, televizyon, telefon, internet, bilgisayar, hiçbir şey yok. Hiçbiri çalışmıyor. Zamanla ilgili kayda değer tek verim acıktığım zaman dilimleri. Günde iki kez yemek yiyorum. Benzinlikteki bütün konserveler tükendi. Paketteki bisküviler. Henüz delirmediğim ama şuurumu yitirdiğim ilk zamanlar orada kaldım.

İlk şoku atlatıp yavaş yavaş farkındalığa vardığımda, muhtemel bir depresyonun içine sürüklendiğimde sadece zamanı öğrenebilmek

için ağlayarak yemek yediğimde muhtemelen iki hafta geçmişti. O acı beni Yargıcı Bar'a kadar sürüklemeyi başardı. Çok sevdiğim ışıklı tabelası sönmüştü, aşağıya düşmüştü, ilk harfi kırılmıştı. Günler sonra sesimi ilk kez o zaman duydum. Çığlık atarak ağlamaya başladım. Yeniden yakararak.

Ama o zamanlar bile içimde bir kurtuluş ümidi olduğunu daha sonra anlayacaktım. Hiç kalmadığı zaman anlayacaktım. Bir yanım, o acının içinde bile ikimizden birinin yine beni kurtaracağına inanıyordu. Hep yaptığımız gibi. Bir şekilde yine bu yolun sonu sana çıkacaktı. Bir şekilde yine sen benim yolumu kesecektin. Ama bir şekilde biz yine aynı yolda olacaktık. Bu yüzden yol arkadaşı dermişlik. Buna günlerce inanmaya devam ettim.

Bunu anlatıyorum çünkü her şeye rağmen denemediğimi düşünmeni istemiyorum. Bunu anlatıyorum çünkü pes etmeyeceğini biliyorum ama imkânsız olduğunu da biliyorum, yine de anlatmam gerektiğine inanıyorum. Birazcık bile ümidim yok ama dünyanın kaç kez tersine döndüğünü gören biri olarak, sonsuz ihtimaller vadisindeki belkiye tutunuyorum. Belki bir yolunu bulursan ve beni burada bulamazsan diye anlatıyorum. Beni bulamadığında geriye bir şey kalsın diye anlatıyorum.

Pes etmeyeceğini biliyorum, pes etmeyeceğini yemin ederim ki biliyorum ama gökyüzüne merdiven dayayamazsın. Ama gökyüzünü kazamazsın, sevgilim. Denersin, sonsuza kadar denersin ama sadece denersin işte. Benim gibi. Benim bunca yıldır, benim doğduğum günden beri denediğim gibi.

Bazen aklıma bana öfkeyle *pes etmek nedir bilmiyorsun,* dediğin anlar geliyor. Bilmiyordum. Kendimi kolayca yere bırakıyordum ama hepsi daha hızlı kalkabilmek içindi. Hepsi düşerken vakit kaybetmemek içindi. Artık dizlerimde hiç yara izi yok, oradan biliyorum. Artık atmıyorum kendimi yere çünkü başka bir kalkış yok.

Ofisinin arka tarafındaki odada kalıyorum buraya geldiğimden beri, burada her şey dağılmış. Burada da bazı şeyler yok olmuş ama seninle ilgili her şeyi zihnim korumuş olmalı. Onlar hâlâ burada. Si-

gara paketleri. Çakmaklar. Metal tabakalar. Bu yatakta seninle hiç uyumadığımızı fark ettim, seninle her yerde uyumalıydık. Bilseydim seninle bu kasabanın her karışında uyurdum. Bilseydim sen hâlâ yanımdayken gözlerimi bir an bile kırpmazdım.

Hâlâ çığlık atarak uyanıyorum. O anlar bana gece olduğunu anımsatıyor. Üst katta, bardaki içki şişelerini de tükettim. Sarhoş olamıyorum ama en azından uyuşuyorum. Bir gün son şişeyi aldığımı fark ettim. Sonra yavaş yavaş kendime geldim. Her yerde ne kadar çok şişe olduğunu fark ettim. Bu bana günleri hatta haftaları ve ayları daha geride bıraktığımı kanıtladı.

Neler olduğunu bilmeyi isterdim. Neler yaptığını, neler yaptığınızı bilmeyi isterdim. Benden daha kötü durumda olduğunu düşünmek bana kendimi berbat hissettiriyor. O kadar uzun zamandır beni kurtarmaya çalışıyorsun ki... O kadar uzun zamandır beni kurtarmaya çalışıyoruz ki!

Hayatına devam etmiş olmanı dilerdim. Buradaki tek başınalığıma rağmen senin kendini daha yalnız hissettiğini biliyorum. Burada bir kafeste olmama rağmen senin daha çok kapana kısılmış hissettiğini biliyorum. Ve gökyüzünü kazmaktan asla vazgeçmeyeceğini de biliyorum.

Parmak uçlarım hâlâ yanıyor ama keşke sana söyleyebilseydim. O son anda sana, peşini bırakmanı söyleyebilseydim. Bu defa beni bulmamanı, bu defa beni aramamanı söyleyebilseydim. Ama son ana kadar ben de hayal ediyordum. Bir yolu olur diyordum. Hep bulduk. O kadar çok şey oldu ki hâlâ imkânsız olduğuna inanmak güç. Bu yüzden sen de pes edeceksin, bunu da biliyorum. İnsan pes etmezse aklını yitirir, artık bunu da biliyorum.

Bir gün uyanacaksın ve önceki gün sahip olduğun enerjini bulamayacaksın.

Bir gün uyanacaksın ve çok yorgun hissedeceksin.

Bir gün uyanacaksın ve günler geçtiğini fark edeceksin.

Bir gün uyanacaksın ve bir arpa boyu kadar yol gidemediğini fark edeceksin.

Bir gün uyanacaksın ve alışacaksın, bitmeyecek.

Bir gün uyanacaksın ve alıştığını fark edeceksin, en kötüsü bu olacak.

Kendini suçlayacaksın, ihanet ettiğini düşüneceksin, nasıl öyle düşünebildiğini düşüneceksin ama geçecek. Hepsi geçecek. Bir gün uyanacaksın ve yine günler geçmiş olacak. Artık kursağında kalmayacak. Artık o kadar net olmayacak. Artık yüzümü hatırlamak için kendini zorlaman gerekecek. Ben hâlâ senin gözlerini hatırlıyorum. Sana sarılmanın ne kadar güzel hissettirdiğini. Sesini özlüyorum. Tanrım, kokunu o kadar çok özlüyorum ki.

Bütün bunları anlatıyorum çünkü bir anda karar verdiğimi düşünmeni istemiyorum. Bütün bunları yazıyorum çünkü uzun süre mücadele ettiğimi bilmeni istiyorum. Bütün bunları anlatıyorum çünkü yiyebileceğim her şeyi tükettim. Her şeyi tükettim ve artık bitmek istiyorum. Sönen bir mumu tekrar tekrar yakabilirsin erise de ama yeniden alev alması için birinin ipin ucunu yakması gerekir. Bu defa parmaklarımı o alevi söndürmek için kullanmak istiyorum. Korkmuyorum, ilk satırda bunu yazmalıydım. Her şeye rağmen korkmuyorum. Artık üzgün de değilim.

Seni tamamen unutmadan bitmek istiyorum.

Sana hayaller görmeye başladığımdan bahsetmedim hiç. Sanırım bu gerçeklik beni daha fazla kabul etmiyor çünkü ben onu kabul etmiyorum. Bildiğim tek yer burası olduğu için ne burayı tamamen yok ediyor ne de başka bir gerçeklik yaratabiliyorum. Bildiğim tek yer burası olduğu için başka bir yere kaçamıyorum. Bu yüzden hayaller görmeye başladığımı düşünüyorum. Çölde susuz kalan insanların gördüğü seraplara benziyor. Seninle izlediğimiz bir belgeselde görmüştüm. Onlar suya hasretti, bu yüzden su akıntılarına rastladılar. Ben sana hasrettim, bu yüzden her köşebaşında sen çıktın karşıma.

Maya'nın hayali. Maya'nın hasreti. Maya'nın yenilgisi. Ona bir sürü isim taktım. Her defasında yok oldu.

Şimdi gidiyorum. Vedalaşmam gerekiyor herkesle. Tek tek. Son kez. Tıkılıp kaldığım bu gecenin içinde son kez.

Yüzüme bakabilecek bir ayna kalmamıştı. Her şey tuzla buz olmuştu. Dışarıya, dışarıdan geriye ne kaldıysa oraya çıktığımda hiçbir şey değişmedi. Oksijen yok gibiydi. İçeride nasıl bir hava soluyorsam dışarıda da o vardı. Ne güneş, ne rüzgâr, ne yağmur. Hiçbir şey yoktu. Bir dolabın içinde yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Oysa bu potanın altında saçlarımın nasıl savrulduğunu hâlâ hatırlıyordum. Elimde hiçbir şeyle yine potanın altına oturdum. Artık sadece direği vardı. Ne filesi ne de içinde basket topu geçirilecek bir çemberi kalmıştı. Yüzüme gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım.

Doruk Ilgaz... Artık gözlerini görebileceğim bir gökyüzüne bile sahip değilim. Oysa bu potanın altında oturup ne zaman başımı kaldırsam bazen sadece gökyüzünün maviliğine tutunurdum.

Sen üzerine alınırsın diye gökyüzünü bu kadar sevmiştim.

Gözlerimi kapattım. Yine masmavi gökyüzünün altında olduğumu sandım. Rüzgâr yine yüzüme vuruyor, saçlarım yine etrafımda uçuşuyordu. Serinliğin nasıl hissettirdiğini anımsayamıyordum ama yine de bu anı sürdürdüm.

Yine buradaydın. Siyah eşofmanının içinde. Bütün renklerim senin paletindendi ama sen hep bu rengi savundun. Belki ben de karanlıkla ilk kez böyle avundum. Zaten beni bu karanlıkla da bir sen barıştırmıştın. Oradan bakıp, elinle saçlarını düzeltip, kalbimi mahvedeceğini bilmene rağmen çarpık bir şekilde bana nasıl gülümsediğini görebiliyorum. Her şeye rağmen hâlâ buradasın. Seni o kadar uzun süre boyunca kalbimde taşıdım ki geriye kalan boşluk hiçbir zaman azalamadı. Seni sevmeyi bırakmak bir suçtu sanki, ben de bununla hiç barışamadım. Seni o kadar uzun süre boyunca sevdim ki sevmemek bir seçenek değildi, bıraktığımda bazen ne kadar kolay olduğunu anladım.

"Hiç sıkılmıyor musun orada oturmaktan?" Topu sektirip yine potanın içine yuvarladın. Bu bana en çok sorduklarından biriydi. Altında ne demek istediğini hep bilirdim. *Hiç sıkılmıyor musun orada olmaktan, hiç sıkılmıyor musun sadece bana bakmaktan?*

Hiç sıkılmıyordum. Seyri daha güzel bir şey bilmiyordum. Bu sevgi hiç bitmeyecek gibiydi. Belki de hiç bitmemişti. Çünkü bunu kabullenmeyi hâlâ büyük bir suçmuş gibi görüyorum. Artık öyle hissetmediğim bu yerde bile kabullenmesi güç. Bütün hayatımı sırtlayan o çocuğa, onu kalbime sığdırmak da benim için bir borç. Kapının önünde yavru bir köpek gibi beklediğim o günlerin üzerinden kaç zaman geçti, ben hâlâ kapının önündeyim, sen yoksun. Sen yoksun, kapı yok. Önünde bekleyebileceğim bir kapı yok ama ben hâlâ buradayım.

"Sen ve ben başkayız." Top çemberin içinden geçtikten sonra yanıma yaklaşıp, bana doğru eğilip söylemiştin bunu. Ruhum çekiliyormuş gibi hissetmiştim. Yüzün çok yakınımdaydı, dudaklarını ilk kez o kadar yakından görüyordum. Saatlerce güneşin altında kalmış gibi bronz teninin ne kadar çekici olduğunu düşünüp utanıyordum.

Sen ve ben başkayız.

Sen bildiğim tek yuvaydın. O yüzden burada akmayan o zaman boyunca bunu da düşündüm. Her şey başka olsaydı, her şey farklı olsaydı, bütün bunlar olmasaydı nasıl olurdu diye de düşündüm. Çünkü bu sevginin bunu hak ettiğini biliyordum. Sonumuzun böyle olması hâlâ başımıza gelen en büyük felaket aslında.

"Bir gün büyüyeceksin ve kollarımın arasındaki boşluğa sığacaksın," dediğini hatırlıyorum, bu cümlenin nasıl hayatımın merkezine yerleştiğini. Bir cümlenin nasıl hayatımın merkezi haline gelebildiğini. Bir gün büyümeyi ve kollarının arsına sığabilmeyi nasıl hayal ettiğimi.

"Neden böyle oluyor?" diye ağlamıştım bir gün. Hâlâ buradayken. Hâlâ bir boşluğun içine sıkışmışken. Karşımda sen vardın. Hayali bir sen vardın. İlk hayal seninkiydi zaten. İlk hep sendin, yine kazandın. "Neden seni görüyorum, Doruk?" diye yakınarak yine de sana ağlamıştım.

Seninle biz bu yüzden başkaydık çünkü ben, senden nefret ettiğim zaman da sana ağlardım.

"Çünkü bu bildiğin bir şey," demişti hayalin. "Çünkü bana veda etmeyi biliyorsun. Çünkü bana veda etmeye alışkınsın ama ona veda etmek istemiyorsun."

Bu beni daha çok ağlatmıştı. Elimi uzanıp dokunsam parçalanacak hayalin bile haklıydı.

Günün birinde seninle başka bir adama kırılan kalbim için konuşacağımı söyleseler tüm bunların olacağından daha imkânsız gelirdi. Bir gün biri senden başkası için kalbimin atacağını söylese kalbimi sökmeyi tercih ederdim. Çünkü tüm gözyaşlarına rağmen ben, seni sevmeyi de her zaman sevmiştim. Çünkü ben, sadece seni sevebilmeyi bilmiştim. Ve bu beni öyle korkutuyordu ki gerçekten âşık olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Aşk zaten öğrenilecek bir şey değildi, bunu da bana sen söylemiştin. Bana bildiğim her şeyi çok uzun bir zaman sadece sen öğretmiştin.

Ve olan biten her şeyin, üzerine yüklediğim tüm gemilerin suçunun sen olmadığını bilmeliydim. Bu hikâyenin kötü olanı biz değildik ama en çok seninle ben yenildik.

"Seni ben büyüttüm," diye kızdı bana hayalin o gece. "Ama başkası sevdi. Ben başkasını sevdiğini görmek için mi büyüttüm seni?"

Kendime de en az sana ettiğim kadar ihanet etmiş gibi hissettim. Çünkü sen ve ben başkaydık. Çünkü bu potanın altında, çünkü o yangın merdiveninde, çünkü o mezarın başında, çünkü bu kasabanın her karışında biz vardık. Çünkü bütün bunlar olmasaydı, çünkü bütün bunlara zorlanmasaydık sen hiç gitmezdin. Biz bitmezdik. Sen gitmeseydin neler olurdu diye o kadar çok düşündüm ki. Sen gitmeseydin belki de seni sevmek hiç bitmeyecekti.

"İnsan çocukluğunu bildiği birini sevmemeli," dedi bana hayalin. Yine beni avutan senin sözlerin oldu. Hayalinin bile gözleri dolu doluydu. "İnsan acılarını bildiği birini sevmemeli. Çünkü birine şurada bir yaram vardı demekle birinin artık kapanan yaranın yerini bilmesi ve seninle konuşurken gözünün oraya takılması çok farklı şeylerdir."

Benim bile unuttuğum bütün yaraları ezbere bildiğini biliyorum.

En çok da dizlerimdekileri.

Düşmek sorun değildi, yaralanmak değildi ama o yara giysine yapışırdı ya da uyurken örtülere, yaradan daha çok acıtırdı, sen eğilip üflerdin dizimi. Sen üfleyeceksen benim dizlerim neden iyileşsin ki?

Gözlerinin hâlâ konuşurken o yaralarda dolaştığını biliyorum. Bu yüzden insan nasıl kanadığını gördüğü birini de sevmemeli.

Sana söyleyecek her zaman çok şeyim var, benim sana söyleyemeyeceğim de çok şeyim var. Sevginin asla kapanmayacak bir yara olması gibi. Bazı yaralar iyileşmez, kangren olur, kesip atarsın. Seni sevmenin tüm varlığımda bir iz değil, bir yokluk bıraktığı gibi. Koparılıp atılmış bir uzvum gibi. Birinin kalbini incitmek kolay ama büsbütün varlığını kurmak için bir ömür gerekli. İşte, seninle benim aramda bir ömür var.

O fişi çekmek hayatım boyunca yaptığım tek cesur şeydi, o fişi çekmek hayatım boyunca pişmanlığını yaşayacağım tek şeydi. Yapmam gerektiğini biliyorum. Yapmam gerektiğini biliyorum ama yapmam gerekmesine dayanamıyorum. Ve bunca zamanın sonunda bile bu his azalmıyor. Sen hiç azalmıyorsun. Gözlerin hiç azalmıyor.

Çünkü bitmemiş şeyler böyle hissettirir. Aklın hep yarın bıraktığın son lokmada kalır. Tamamlanmamış resimler daha çok acıtır. Yazarlar en çok yarım bıraktıkları kitaplarla anılır. Bitmeyen şeyler böyle hissettirir. Hep aklının bir yerinde yaşar.

Bu yüzden olan her şeye rağmen seni düşündüğümde o güzel gülümsemeni, o masmavi gözlerini ve bana nasıl bir güven verdiğini hatırlıyorum. Ellerin ceplerindeydi. Bir duvara yaslanıyorsun. Artık gitmen gerektiğini biliyorsun. Ben de gözlerini biliyorum. O an bile gözlerinin sadece beni düşündüğünü. İyi olacak mıyım diye merak ettiğini. İyi olmayacağımı biliyorsun. Şimdi karşımda olsan sana yine çok sıkı sarılacağımı, senin yine bana öyle bakacağını ama artık benim sana öyle bakamayacağımı da biliyorum. Artık öyle hissedemeyeceğimi.

Aklımın şurasında kalmanı söküp atamam ama senin için beslediğim o sevgiyi büyütemeyeceğimi de biliyorum.

Geriye sadece bu ıstırap çizgisi kalıyor. Boyanmış gibi. İnce bir çizik. O çizginin üzerinde sadece yaşanması mümkünken yaşanamayan ihtimaller var.

Şimdi buradayken biliyorum artık, çok uzun zaman geçmesi gerekti ama biliyorum artık, seni bile bir daha o kadar sevemeyeceğimi. Çünkü insan yaralıyken başka türlü sever.

Ben bir daha o kadar acımayacağım. Ben bir daha o kız olmayacağım. Ama o kızı elinden tutup kaldırdığın için, o kızın böyle birine dönüşmesine yardım ettiğin için, o kızı hayatta tuttuğun için, o kıza sevilmenin ne demek olduğunu öğrettiğin için ve en önemlisi yemin ederim ki en önemlisi o kıza sevecek bir şey verdiğin için varoluşun tümünde sana minnettar kalacağım. Sana veda etmekte her zaman zorlanacağım. Kaçıncı olduğunun hiçbir zaman önemi olmayacak. Sebebinin önemi olmayacak.

Söz konusu sen olduğunda ben hep zorlanacağım. İçimde kalanları hep hatırlayacağım. Keşke demeyeceğim, sürdürmeyeceğim ama içimde hep saklayacağım. Bunun bir ihanet olduğunu düşünenler olacak, bir başkasını, onu, seni sevdiğim kadar sevmediğimi sananlar olacak. Ama ben yine de hatıranı içimdeki bir sandıkta saklayacağım. Beni büyüten gökyüzü gözlü çocuğa her zaman sadık kalacağım. Ruhu buz tutmuş o kızı sıcacık sarmaladığını hatırlayacağım.

Gözlerimi açtım. Alaca ışığa baktım. Yaslandığım yerden doğrulup yeniden yürümeye koyuldum. Yürümek zaman alıyordu. Bir yerden bir yere varmak çok uzun sürüyordu ama yapacak hiçbir şeyi olmayan biri için sorun değildi.

Günlerden bir tanesinde araba çalıştırmayı denemiştim ama hiçbiri çalışmıyordu. Ben de araba sürmeyi bilmiyordum zaten. Pars öğreteceğine söz vermişti ama hiç zamanımız olmamıştı.

Hiç zamanımız olmamıştı.

Eski mezarlığa yürüdüm, daha önce de basket potasının oradan bu mezarlığa çok yürümüştüm, o yüzden yarım gün sürdüğünü biliyordum. En azından yarım günün daha geçtiğini biliyordum şimdi.

Mezar taşları yoktu, her yer alabildiğine kurak bir araziydi. Kimse ölmemiş gibi, buraya kimse gömülmemiş gibi, kimse çiçek bırakmamış ve burada hiç gözyaşı dökmemişim gibi. Bir zeytin ağacı vardı sadece, kurumuş dalları. Bildiğim tek adres bir zeytin ağacının altıydı. Olmayan gölgesine oturup burada veda edecek kimim kaldığını düşündüm.

"Küçük tatlı Pamir'im," diye fısıldadım. "Sen gerçek olamayacak kadar harika bir çocuktun. Sen tüm sahteliğin ortasındaki en güzel

şeydin. Bilseydim seni daha erken kurtarırdım. Bilseydim daha çok yanında kalırdım. Bilseydim o köprüden önce ben atlardım. Sana söz verdiğim harika hayatı kuramadım ne senin için ne kendim için. Bildiğim tek şey senin sayende bir süre de olsa kendimi çok iyi biriymiş gibi hissettiğim. Sen sahip olunabilecek en iyi kardeştin. Her zaman kalbimin en güzel yerini sana ayıracağım. Seni hep orada koruyup kollayacağım. Seni hep ama hep çok seveceğim. Keşke sana son bir kez sarılabilseydim. Melek ol Pamir, ışık ol. Yıldız ol."

Yere dokundum, toprağın dokusunu hatırlayacak mıydım diye merak ettim ama parmaklarımın arasına kuru toz birikintisi doldu sadece.

Gözyaşım düşse onu bile kuruturdu.

Babamı anımsadım ben de. Derin bir nefes aldım. İşte şimdi seni anladığım o noktadayım, dedim. Her şeye son vermeye istekli olduğum noktada. Böyle hissetmek korkunçmuş. Seni o pencerenin önünde otururken hayal edebiliyorum hâlâ, dışarıdan baktığımda ne kadar güçlü göründüğünü, asla yıkılmaz bir dağ gibi durduğunu. Ve dağların bile ne kadar kolay parçalandığını biliyorum artık.

Şimdi sana benziyorum.

Geri dönerken yorgundum. Yine muhtemelen saatlerce yürümüştüm. Önce uyudum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmeden uyandım. Yine masanın başına geçtim. Yine yazmaya devam ettim.

Artık yemek yemiyorum. Zaten yiyecek pek bir şey de kalmadı. İçtiğim her şeyin tadı çamurlu suya benziyor. Sigaraları ne zaman tükettiğimi unuttum. Bugün ne kadar uzun zaman geçtiğini saçlarımdan anladım. Örgümü açtım. Sana kızıp kısacık kestiğim saçlarımı hatırlarsın, belime kadar geliyorlar artık. Bu beni her şeyden daha çok ağlattı. Kaşlarımın üzerine düşen perçemlerimi örgü tutamlarının arasına karıştırabiliyorum artık.

Beklediğimden değil ama bilmek istersin belki diye yazıyorum, bugün de kimse gelmedi. Bugün de hiç ses yok. Bugün de nefes yok. Niye bilmek isteyesin gerçi, gelmeyen sensin. Hayır, kızmıyorum,

sitem etmiyorum. Sadece... Saçlarımın bu kadar uzadığını bilmiyordum. Saçlar bu kadar kolay uzamaz ki. Yıllar ister.

Yarın salıncaklara gideceğim vedalaşmak için. Salıncaklar dediğime bakma, artık bir tanesi var, zinciri bozuk olan, yamuk duran kaldı geriye. Sanırım beni anlatan her şey benimle burada kaldı. Tıpkı ışığı sönmüş bar tabelası gibi. Tıpkı bir daha hiç yanmayacak sokak lambası gibi.

Oradan kütüphaneye giderim belki, kütüphaneden geriye de bir tek yangın merdiveni kaldı, kitaplar bile beni yalnız bıraktı.

Eminim bu seni güldürürdü ama Riva'ya selam vermek için babamın evine de gittim. Yokluğuna selam vermek için. Son zamanlarda ondan artık nefret etmiyordum. Söylediğin gibi onurlu biri olduğunu düşünüyordum. Sen tabii ki yine haklıydın.

O da sizinle çıktı mı? Yanındaysa eğer bu beni sinirlendirmiyor artık, bir yanım seviniyor belki. Onu hep bir kraliçe olarak hatırlayacağım. Gerçek bir kraliçe hem de. Onu tanıyınca seni sevmek daha doğru gelmeye başlamıştı. Hayatımdaki tek doğru olmadığından değil. Ne olursa olsun en doğru şey hep sendin. Ama onun gibi biri birini sevdiyse eğer bu hak edilmiştir gibi hissetmiştim. İyi dileklerimi bıraktım aynasına bakarken. İyi bir hayatı olduğunu düşledim. Bir kez olsun kendi istediği biriyle birlikte olmasını umdum. Bu sen bile olsan. Sevmek ilk kez bu kadar doğru hissettirdi. Kıskançlığın, hırsların ve tüm o tutkunun ardında mutluluğunu dilediğimde, doğru şekilde sevmeyi öğrendiğimi anladım.

Kırmızı balonun yapıldığı salona gitmeyi de düşündüm ama yapamayacağım. Orada gözlerimi kapatırsam o kurşunu hiç sıkamayacağım gibi hissediyorum. Oraya gidersem kendimi öldüremeyeceğimi düşünüyorum. Çünkü seninle son kez dans edebileceğim ihtimaliyle burada bile yaşayabilirim gibi geliyor. Bu arzu o kadar güçlü ki beni yapmak istediğim şeyden döndürebilir.

Ama dönmek istemiyorum, yerimde sen olsaydın bunu ilk gün yapmanı isterdim. İlk gün kurtulmanı isterdim. Bunu bunca zaman yaşamamanı isterdim. O yüzden dönmek istemiyorum.

Şimdi hazırlanmam gerekiyor. Azalmaya başladığında senin dolabından giyinmeyi bırakmıştım. Ama bugün bordo tişörtünü yine çalıyorum. Bir de üst çekmecende bulduğum silahı almak zorundayım. Bunu yapmamı asla istemeyeceğini biliyorum. Bu silahı buraya koyduğuna bin pişman olurdun bilsen. Kendini suçlardın. Suçlama çünkü başka bir yolunu bulurdum, sevin çünkü acı çekmeyeceğim.

Kalemi masanın üzerine bıraktım. Suyun altına girip uzun bir süre boyunca temizlendim. Yatağın üzerindeki bordo tişörtü üzerime geçirdim. Saçlarımı yeniden omzumun üzerinden ördüm, ucuna bir ip bağladım. Mektubu arka cebime sakladım. Kapıdan çıkmadan önce son kez ofisine baktım. Buraya geldiğim ilk andaki öfkem duvarlardan yankılandı. Buradaki öpüşlerimiz. Buradaki saklanışım. Buradaki her şey üzerime giydiğim tişörtün üzerine çok eski bir parfüm kokusu gibi sindi.

Merdivenlerden yavaş yavaş çıkmaya koyuldum. Bomboş mekandaki Pars'ın hep gözünü diktiği ve zamanını beklediğim viski şişesine uzandım. Geriye bir tek bu şişe kalmıştı. Aşınmış bar taburesinden birine oturdum. O hemen yanımdaymış gibi hissedip gülümsedim.

Yine avucunun içiyle bar tezgâhına vurdu, bir içki daha, diye bağırdı gülerek. Dönüp birine daha göz kırptı. Kolumdan tutup beni dans etmek için kaldırdı. Başım dönene kadar oradan oraya savurdu. Bileğim ağrıyana kadar döndürüp durdu. Son şarkı bitene kadar söyleyenlere eşlik ettik.

Durup *nasılsın,* diye sordu. *Herkesi boşver, sen nasılsın?* Durup susadım mı, diye sordu. Susadıysam elinde kocaman bir bardak su hazırdı. Seninle kavga ettiysek hep benim tarafımı tuttu. Birisi için fedakârlık ettiysem bunu yüzüme vurdu, hak etmiyor sevgini, diye kızdı. Bir abi gibi kolladı hep beni. Bir kardeş gibi sevdim onu. Her şeyin ortasında yine de gülümsenebileceğini gösterdi. Felaketlerin ortasında eğlenebileceğimi. Üzgünsem eğer bir şarkıya yüksek sesle eşlik etmen gerek, dedi. Sesim kısılana kadar haykırmama izin verdi.

Âşık olacak birini buldu mu, en çok bunu merak ediyorum. Onu çok ama çok sevecek birini bulsun istiyorum. Birlikte gitmeyi planladığımız gibi kumsala gitti mi, bunalana kadar güneşlendi mi? Adını hiç duymadığı şeyler içti mi? Konsere gitti mi? En iyi partilere katılıp ortalığı tarumar etti mi? Hepsini yapmış olmasını istiyorum.

Keşke bir mezarım olabilseydi, başucuma geçip o gün yaptığı her şeyi anlatabilseydi. Keşke bana ne olduğu belirsiz bir çiçek buketi getirseydi. O çiçeği de tıpkı birlikte alıp kaçıracağımız arabalar gibi çalardı. Ama bir şekilde bulup getirirdi.

"Şerefe Pars," dedim şişeyi kaldırarak. Tanıdığım en eğlenceli, en orijinal karaktere. En güleç yüze. En iyi dosta.

Elimde bitirmek için debelenip durduğum şişeyle tren raylarına gittim. Onlar da kırılmıştı. Benden daha beter durumdaydı. Koca kara tren raydan çıkmış, bir kenara yığılmıştı. Rayların üzerine çıkıp bir ayağımı diğerinin önüne atarak yürümeye çalıştım. Sallandıkça sallandım ama hiç düşmeden rayların sonuna kadar vardım. Elimdeki şişe devrildi.

O da kırıldı, bin parçaya bölündü.

Rayların sonuna geldim.

Şişenin sonuna geldim.

Sonuna geldim, sevgilim.

Neden bilmiyorum, burada veda edecek kimsem yoktu ama ayaklarım beni Akademi'ye getirdi. Akademi'den geriye ne kaldıysa. O binaların hiçbiri yoktu şimdi. Bloklar birbirine girmişti. Renkleri bile değişmişti. Ama avlu orada kalmıştı, bana her zaman kendimi çırılçıplak hissettiren taştan avlu. Burası bile soğuk hissettirmiyordu, belki de yeniden bir şey hissederim diye gelmiştim buraya ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Bayan Armi'nin gidişinden sonra yaslandığım küçük taş çıkıntıya oturdum yine. Bu defa gözlerimi kapatmama gerek kalmadı. Büyükannesinin zorlayarak evden çıkardığı o çaresiz kız buradaydı. Tedirgindi. Kocaman gözleri nereye düştüm ben diye sorguluyordu. Korkuyordu. Ayakta kalmaya çalışıyordu.

"Kaldın," dedim beni duyabilecekmiş gibi. "Çok iyi değildin ama ayakta kaldın. Onca darbeye rağmen az bile devrildin."

Sanki kız dönüp baktı bana. Aslında baktığı şey, sağ tarafımda kalan İntihar Ormanı'ydı.

Oraya ilk baktığında ölmüştün belki. Oraya ilk adımını attığında yazmıştın sonunu. Her şey başlamıştı çünkü ve sen onca ihtimale rağmen ormanı seçmiştin.

Şimdi durduğum yerden ben de onun baktığı yere baktım ve bütün bunları bilmeme rağmen yine o seçimi yapar mıydım diye düşündüm.

Ayağa kalktım.

Yine ormanı seçtim. Ağaçlardan geriye kalan her şeyin arasında yürüdüm.

Seni ilk gördüğüm yere gittim.

Seni son kez gördüğüm yerdi orası.

İntihar Ormanı'nda bu defa yalnızdım.

Ağacın dibine oturdum. Cebimdeki mektup üç sayfa tutmuştu. Kalan boşluğu doldurmak için, biraz daha zaman kazanmak için kalemi cebimden çıkardım.

Seninle vedalaşmaya gelmedim çünkü bunu yapamam. Çünkü her şeyin sonunda da olsam yine de buna dayanamam. Sana sadece anlatabilirim. Seni ne kadar çok sevdiğimi bilmiyorum bile. Seni ne kadar çok sevdiğimi anlayamıyorum. O kadar çok.

Seni her zaman bulurum, demiştin. İlkinde sana inanmıştım. Sana hep inanmıştım. Bu defa beni bulamadın. Ama sorun değil.

Sorun değil.

Çünkü gökyüzüne tırmanamazsın.

Bu yüzden seni affediyorum. Aramayı bıraktıysan seni affediyorum. Bir başkasını bulduysan seni affediyorum. Hayatına devam ettiysen seni affediyorum. Bir başkasını benden daha çok sevdiysen seni affediyorum. Benim yaptığım gibi kafana bir kurşun sıktıysan seni affediyorum. Dayanamadıysan seni affediyorum. Bu satırları hiçbir zaman okuyamayacaksan seni affediyorum. Tek başına bıraktıysan kendini, seni yine de affediyorum. Benden önce öldüysen affediyorum.

Ben seni affediyorum Yargıcı, bu defa ikimizin sonu bu olacak.

Kağıtları katlayıp yeniden arka cebime sakladım. Belime sıkıştırdığım silahı çıkardım. Metalin soğukluğunu aradı parmaklarım ama onu bile bulamadım. Emniyetini açtım. Namluyu alnıma doğrultturm. Zihnime.

Nerede başladığını bile bilmiyordum.

Ne zaman başladığını.

O geceyle ilgili hatırladığım en sade detay, havanın karanlık olduğuyla ilgili bir şeyler karaladığımdı. Aradan öyle uzun zaman geçti ki ebedi ömrümün sonunda, hayatımın sadece karanlık detaylardan ibaret olduğuyla yüzleştim. Zihnimi ele geçiren ne çok şey vardı! Tanrım, insan kendi benliğinden korkacak kadar ruhunu şeytana pazarlamış olabilir miydi? Uzun bir süre aklımı meşgul eden ve ruhumu kemiren bu sorunun cevabı şimdi, bomboş bir kâğıt parçasının başında dururken kalem tarafından veriliyordu.

Şeytan dünyaya sürgün edilmemişti, orada bile yanılıyorduk, şeytan zihnimize hapsedilmişti ve bunun daha çok kimin tutsaklığı olduğundan bir haberce yaşayıp duruyorduk.

Kafamın içinde bir şeyler vardı. Kafamın içinde daima bir şeyler vardı. Kalemi elime ilk verdikleri zaman, bunun sade bir yalnızlık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. İnsanlar yalnızlıklarından yazıyordu ve bu benim için de o zamana dek öyleydi.

Bir gün kalabalıktan yazmaya başladım. Kafamın içindeki sesleri durduramıyordum, bana yardım edecek kimsenin ama hiç kimsenin ve hiçbir tedavinin olmadığını anladığım gün yazmaya ve yine yazmaya devam etmiştim. Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana dek.

Yazdıkça kan akar mıydı insanın zihninden, bilmiyordum ama kâğıda işlediğim her bir harfin sebebinin ruhumun içinde tekrar tekrar nöbetler geçirdiğim beyin kanamalarım olduğunu biliyordum.

Aradan onca zaman geçti, havanın her zamankinden daha karanlık olduğuna inandığım o sokak lambasının altındaki gecenin üzerinden çok geçti, ben yine yazıyorum. Bu defa ne yalnızlık ne de kalabalıktan. Bu defa sadece yazmam gerektiği için yazıyorum. Bütün bir hayatım her zamankinden daha karanlık gecelerle bezenmiş

bir zincirleme acı tamlaması olduğu için yazıyorum. Her defasında kalktığım için, kendimi yere attığım için, sustuğum için, haykırdığım için, ağladığım için ve göz pınarlarım kuruduğu için yazıyorum.

Bu defa yazıyorum çünkü dışarıda benim kadar acı çeken başka ruhlar olduğunu bildiğim için ve birilerinin de bana o zaman; kendi deliliğimde kaybolmuşken *ben de senin kadar acı çekiyorum*, demesini istediğim için yazıyorum.

Pes ettiğimi düşünme sakın, ben artık kazanmak istemiyorum.

Hayatım sonu olmayan bir savaş muharebesiydi.

Benim adım, Maya Efnan.

Ve ben kaybettim.

Bu bir intihar mektubu, bu bir itiraf ve bu bir intikam mektubu.

Biraz sonra kendini öldürecek biri için fazla aklı başında olduğumu düşünüyorum, gözlerim yanmıyor veya soğuk soğuk terlemiyor avuç içlerim.

Terk edildim.

Geride bıraktım.

İhanete uğradım.

İhanet ettim.

Çok sevildim.

Âşık oldum.

O kadar çok canım yandı ki dizlerimde pul pul kavlamış pembe deriler ve açık kırmızı yaralar hâlâ taze. Yine de kendime baktığım zaman olabileceği kadar güzel bir yüz görüyorum. Sahtekâr bir suratın altında küflenmiş bir gülümseme ama en kötüsü de insanı zehirleyebilecek kadar çürümüş bir ruh görüyorum.

Tamamen tükendim. Parçalara bölündüm ve artık yok olmak istiyorum.

Çok az vaktim kaldı ama her şeyi yazmak için kilitlediğim bu kapının ardında kendi kafama sıkacağım kurşunu cebimde tutuyorum. Yazmak zorundayım çünkü bilmek zorundalar, yok olmam gerektiğini biliyorum ama öylece yok olamam, yok olacağım ama bana yaptıkları tüm bu şeyleri ve kimlerin, nedeni, nasıl yaptığını

kocaman bir soru işaretiyle ardımda bırakarak değil, bütün cevapları yazdığıma emin olarak keseceğim zincirlerimi. İntikamımı almaları ya da hesap sormaları için değil, sadece bilmeleri için. Çünkü bilmenizi istiyorum ki bu bir pes ediş değil ya da kaybetmiyorum davamı. Savaş alanında asıl tehlike askerler değildi, savaşlar daima emir veren komutanlar ve onları dinleyen silahlar arasında yaşanırdı. Benim savaşımda kurşun bendim, pim bendim ve bu savaş emrini veren komutanı yok etmemin tek yolu silahları yok etmekti.

Ben bir günah tohumuyum.

Dünyaya gelmemesi gereken bir günah tohumuyum.

Bedenime, ruhuma ve zihnime hapsedildim. Hepsinin peşine düştüler, hepsiyle tek tek savaştığımı göreceksiniz ve sonunda bir yerde savaş varsa eğer herkesin kaybettiğini göreceksiniz.

Derin bir nefes alıp korkudan tir tir titrerken namluyu kafama bastırdım. Ölürken sadece onu düşündüm. Ölürken sadece, bir gün evrenin bir yerinde bambaşka bir şekilde de olsa onu bir kez daha görebilmeyi düşledim.

Bu bir aşk hikâyesi değildi, intikam mücadelesi veya nefret hikâyesi.

Bu her zamankinden daha karanlık olan bir gecenin hikâyesiydi.

Bu dört.

Tetiği çektim.

Beynimde bir parçalanma duyuldu.

Çok çabuk olacağını düşünüyordum. Anlamayacağımı.

Ama yere devrilirken silahın parmaklarımın arasından düşüşünü hissettim. Metalin soğukluğunu. Kafamın içinde bir kapının çarpma sesinin işittim.

Yere devrilirken dalları, yitip gitmiş gökyüzünü, beni de bu ağaçlar gibi toprağına diktikleri Yeşil Yol'u seyrettim.

Son kez.

KARA KUTU

Yeşil Yol'dan seksen dört kişi kurtuldu. Açıklanamayan bir olay ve hatalı bir deney olarak çarpıtılan felaket, hepsinin hayatını farklı şekilde etkiledi. Gerçekten neler olduğunun cevabı asla bulunamadı. Yirmi yıl önce aniden ortadan kaybolan kurbanların dönüşü uyanış olarak kabul edildi. Açıklanamayan bir gizem olarak kayıtlara geçti. Yaşanan olayın üzeri kapatıldı ve kurbanlara ödenen tazminat karşılığında gizlilik anlaşmaları imzalatıldı. Kurbanların hepsi, projeye bir ucundan dahil olan kişiler olduğu için uzlaşma sağlandı. Kurbanlar ya projeye ilk elden dahil olan bilim grubundan ya da klinikte gönüllü olan ve başlarına gelebilecek her durumu kendi rızalarıyla kabul etmiş deneklerdi. Kurbanlara ömür boyu destek vaat edildi. Sorumlulara yapılan derin incelemenin sonunda işlerine son verildi ve gizlilik protokolüne uyum sağlandı. Araştırmalar sona erdirildi ve merkez, süresiz bir şekilde mühürlendi.

Afra Çapan. Aksel Ziver. Altay Dalyan. Aras Belmen. Arjen Sungar. Atlas Belmen. Ayla Gündüz. Barın Bektaş. Büke Günyeli. Cansu Uluberk. Cenk Çorah. Charles Guillaume. Çınar Badem. Derya Çorah. Devin Ecer. Doruk Ilgaz. Duha Çağlayan. Ebrar Tokel. Erkin Balamir. Esila Balamir. Ezra Gümüş. Fabien-

ne Madeleina Yargıcı. Fetih Yargıcı. Frederic Pierre Rainger. Ferda Karaca. Fulya Güldeste. Gani Ülger. Gazel Barlas. Giray Saraç. Görkem Uykur. Güneş Uluba. Haktan Çorah. Harvey Gage. Heja Akman. Hevi Ural. Iraz Gencer. İclal Ceran. İnci Ilgaz. İklim Arga. İlke Erden. İsra Aköz. Janset Kaplan. Kağan Pektaş. Kamer Ilgaz. Katre İris. Kavin İldeniz. Kıraç Toyran. Kutay Akaslan. Levent Karmen. Linet Göktepe. Mahur Tüten. Melodi Özbek. Mercan Akkan. Miray Efnan. Mirza Kara. Nathaniel Benoit. Neva Azap. Onat Yegin. Onur Kambur. Özer Musab. Pars Dalgıç. Paşa Sadun. Riva Argan. Safir Yel. Sedat Parek. Suzanne Benard. Şehsuvar Eroğlu. Tan Arslan. Timur Azak. Tufan Kılıç. Umur Güher. Uzbay Altun. Ülkü Volkan Önen. Varol Olca. Volkan Türkay. Tunç Yalçın. Yankı Saruhan. Yakut Saruhan. Yalın Malkoç. Yaman Vural. Yekta Olgaç. Zahir Kansu. Zişan Ermiş. Zoe Nicolette.

Yeşil Yol varlığı kanıtlanmamış bir ütopya olarak kabul edildi.

Amelya İsis'in cansız bedeni kurbanların uyandığı gün kıyıya vurdu.

Maya Efnan kayıp olarak kayıtlara geçti.

YAZ GECESİ

Sıcaktı. Kavurucu, bunaltıcı derecede sıcak. Sesleri duyuyordum. Gülüşmeler. Birbirine seslenenler. Müzik sesi. Dalga sesi. Nasıl yapıldığını hatırlayamadım ama gözlerimi açmam gerektiğini düşündüm. Karanlık çöktü. Hayır, üzerime bir gölge düşmüş olmalıydı. Zorlanıyordum. Varla yok arasındaydım. Yavaş yavaş parmaklarımı hissetmeye başladım, sırtımın altındaki rahatsız edici sertliği ve yüzüme yapışan saçları. Boğazımın kuruluğu birden yakıcı bir his yarattı. Damağım. Çatlamış dudaklarım. Bir yansımanın hissiyle kirpiklerimin hareketlendiğini hissettim.

Gözlerimi açtım.

Güneş.

Gökyüzü.

Mavi.

Her yerdeydi.

Günışığı her yerdeydi. Çıplak kollarıma dokunan şey güneşten yayılan sıcaklık hissiydi.

"Birisi burada sızmış," dediğini işittim.

Ses.

Kelimeler.

"Tek başına mı?"

Başka bir ses.

Konuşuyorlar.

İnsan. İnsan sesi.

"Hey," dedi. "İyi misin?"

Yanındaki birileri gülüştü.

"Neredeyim?" Kendi sesimi duyduğumda sarsıldım. Anlamlandırmaya çalıştım. Aynı anda her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Ya-

vaşça doğruldum. Her şey çok yavaştı. Her şey çok sakindi. Her şey çok farklıydı. Kafamın içi bomboştu. Ne ağırlık vardı ne baskı ne korkutucu sesler ne de sessizlik.

Zihnim berrak bir su gibi temizdi.

"Plajdayız," dedi kız. Kız. Genç bir kız.

"Neredeyiz?" Kaşlarımı çattım.

Her şeyi yeni öğreniyormuş gibi, ilk kez konuşuyormuş gibi...

"Birisi çok içmiş galiba," diye güldü diğerleri. "Antalya'dayız. Şu anda plajdasın. Birisini aramamamızı ister misin?"

Sözleri birkaç kez kendi içimde tekrarladım ama yine de bir şey anlamadım. Başımı çevirip önce onlara baktım. Üç kişiydiler. İki kız bir oğlan. Yirmi yaşından büyük görünmüyorlardı. Kızlarda mayo, oğlanda sadece bir şort vardı. Gözlerim etrafta dolaştı. Çok kalabalıktı. Onlarca insan vardı. Avucumun altında kum taneleri vardı.

"Hasta mısın?" diye sordu kızlardan biri endişeyle. Diğeri daha da öne çıktı. "Saldırıya mı uğradın, neyin var?"

Çocuk da yaklaştı. "Bir sorun var gibi görünüyor," dedi.

Saldırıya mı uğradım? Tahmin bile edemezsiniz.

Neredeyim ben... Burası neresi... Daha da önemlisi, buraya nasıl geldim?

"Hayır," dedim toparlamaya çalışarak. "Hayır, iyiyim. Teşekkürler." Ellerimden destek alarak ayağa kalktım. Kız, uzanıp yardım edecek gibi oldu ama hareketinin aniliği geri çekilmeme sebep oldu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmiş olacak, mahcup şekilde geriye çekildi.

"Birini aramamızı ister misin?" diye sordu çocuk. "Polisi de arayabiliriz."

Birini mi? Daha çok kaşlarımı çattım. Kimi arayabilirdim ki? Gözlerim yeniden etrafımda dolandı. Yavaş yavaş döndüm. Koca bir şehir görünce daha çok irkildim.

Orada mıydım?

Herkesin geldiği yerde miydim?

Mümkün müydü?

Kafama bir kurşun sıkmıştım, her şeyin mümkün olduğu bir yerde.

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Bak," dedi kızlardan biri yeniden. "Korkmuş görünüyorsun. Sana yardım edelim. Sakin ol, olur mu? Burada güvendesin."

Ona baktım.

Güvendesin.

"İsmin ne?" diye sordu. "İsmini hatırlıyor musun?"

İsmim.

İsmim Maya, ben kaybettim.

"Maya," diye mırıldandım.

"Maya mı?"

Başımı salladım.

"Soyadın ne?"

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim. Neden yaptığımı bilmiyordum, refleksle söylemiştim. Belki de hızlı düşünüyordum.

"İletişim kurmak istediğin biri var mı, Maya?" Çocuk telefonunu çıkarıp bana doğru uzattı.

"Ben, bilmiyorum," dedim. "Hatırlamıyorum." Başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı da bilmiyordum. Burası kocaman bir şehirdi. Burası çok kalabalıktı. Ama nasıl oluyorsa ben yine yalnızdım. Kimi arayacaktım? Bu kocaman şehirde birilerini nasıl bulacaktım...

"Bence polise gitmeliyiz," dedi kızlardan biri. "Kaybolmuş olabilir. Ailesi endişelenmiştir. Belki de kaza geçirdin?" Sorar şekilde bana bakıyordu.

Ailem yok. Çok uzun zamandır benim için endişelenecek kimse yok.

"Biraz otur," dedi diğer kız. "Gel buraya." Plastik, beyaz, uzun bir şezlongu işaret etti. Dediğini yapıp ihtiyaçla oraya oturdum. Ellerime baktım. Üzerimde hâlâ bordo tişörtle kot pantolonum vardı. İyi görünüyordum. Kafama bir kurşun sıkmıştım, iyi olmamalıydım. Ölmüş müydüm? Başka bir dünyada mıydım?

"İşte, biraz su iç." Bana doğru uzatılan şişeye baktım. Çekinerek şişeyi aldım, kapağını açtım, dudaklarıma yasladım. Tadı bir an farklı gelmişti. En son hatırladığım şey içtiğim her şeyin çamurlu su gibi

hissettirdiği ve alkolün damağımı nasıl kor gibi yaktığıydı. Ama bu güzeldi. Su çok güzeldi. Neredeyse bitirene kadar içtim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Buraya nasıl gelmiştim... Burada ne yapacaktım...

"Aç mısın?" diye sordu kız. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır, hayır, teşekkür ederim."

"Çok şaşkın görünüyorsun," dedi çocuk. "Burayı ilk kez görüyor gibisin."

"Bir şey hatırlamıyorum sadece," dedim yeniden.

Anlatsam inanamazsınız.

"Tamam," dedi. "Soluklanıp düşün biraz. Sonra polise gideriz, parmak izine falan bakarlar, illa ki bulurlar birilerini."

Başımı salladım.

Düşün biraz... Düşüneyim ama hangi birini. Gerçekten çıkmış mıydım? Kurtulmuş muydum? Öyleyse ne yapacaktım?

Fetih.

Fetih, burada mıydı? Etrafıma baktım. Burada bir yerde miydi? Nasıl bulacaktım? Bu kadar büyük bir şehirde onu nasıl bulacaktım? Doruk. Pars. Birileri.

Buraya bir kez daha geldiğimi hatırladım hayal meyal. Her şey bitmemişken. Herkes gitmemişken. Zihnimin içinde. İsis'in zihninin hapsinde. Annemi ve Doruk'u gördüğümde. Annem. Burada yaşıyordu. Burada yaşıyor olmalıydı. Onları bir evin önünde gördüğümü hatırladım. Evi hatırlamak için kendimi zorladım. Eve dair bir ipucu aradım. Beni tanıdığım birine götürecek bir iz aradım.

"Fulden Giyim mağazasını biliyor musunuz?" diye sordum. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Orada mı çalışıyorsun?"

"Sadece tanıdığım birini bulabilirim."

"Hiç duymadım," dedi kızlardan biri.

"Konuma bakalım," dedi diğeri telefonuna sarılarak. Üçü de kızın hızlıca telefona tuşladığı şeyleri takip ediyordu. "Heh," dedi bakan kız. "Yarım saat görünüyor. Oraya gitmek ister misin?"

"Nasıl gideceğimi tarif ederseniz giderim," dedim.

"Olmaz öyle şey," diye gülümsedi kız. "Biz seni arabayla bırakırız, değil mi Emir?"

"Bırakırız bırakırız," dedi çocuk. "Hadi, toplayın çantaları."

"Affedersiniz," dedim. "Gerçekten yük olmak istemem."

"Hiç dert değil," dedi sevecen bir şekilde kız. "Kızlar birbirini kollamalı. Hem ne olacak, çok yakın bir yer."

İçten gülümseme, nazik bir ses tonu, her şey yolundaymış gibi bakan gözler.

"Teşekkür ederim."

Plajdan çıkmak bile uzun sürdü. O kadar kalabalık, o kadar büyüktü ki. Caddeye vardığımızda daha büyük bir şok beni bekliyordu. Arabanın arka koltuğunda inanamayarak çılgınlığı seyretmeye koyuldum. Gökyüzüne kadar uzanan dev binalar, her yerde binalar vardı. Yollarda ne kadar çok araba vardı. İnsanlar her yerdeydi. Her yerden farklı bir ses geliyordu. Tek tük ağaçlar vardı. Duvarların üzerinde bir sürü afiş vardı. Farklı farklı ilanlar. Ama bir tanesi vardı, yol boyunca devam ediyordu. Yan yana yapıştırılmış bir sürü afiş...

"Bir saniye," diye seslendim aniden ve gereğinden yüksek bir sesle. "Lütfen, bir saniye durabilir miyiz?"

Araba, uygun bir yer bulduğunda anca durdu ama afişler kaybolmadı, afişler yol boyunca uzanmaya devam ediyordu. Kapıyı açıp arabadan indim. İnsanların arasından soluk soluğa duvara kadar koştum. Parmağımı uzatıp afişin üzerine dokundum.

Yargıcı Bar.

Daha önce geçtiğim bir sokağa girmişim gibi kalp atışlarım hızlandı. Aynı neon renkli yazı tabelasının fotoğrafı vardı. Adresi vardı. Bütün yolda, her yerdeydi. Parmağımı afişin üzerinde dolaştırdım. Her yerinde "beni bul" yazıyordu.

Seni her zaman bulurum.

Kulağıma bir sürü melodi çaldı. Sanki oradaki son içki şişesini de kırmamışım gibi. O bardan cebimde üç sayfalık bir mektupla çıkmamışım gibi. Tabelası hiç aşağı düşüp kırılmamış gibi. Bağıra bağıra

eşlik ettiğimiz şarkıların hepsi kulaklarıma doldu. Dans etmekten yorgun düştüğüm anlar, zamanı bile anlamadığım bilinçsiz anlarıma karıştı. Elimizi vurup başka bir şarkıya başka bir kadehle eşlik ettiğimiz geceler, birbirimize sarıldığımız, hayal kurabildiğimiz bir an. Sonra karanlık çarptı yanıp sönen bir ışık gibi. Oradaydım ve orada değildim. Oradaydılar ve sonra bir daha hiç orada olmadılar. O kasabanın her yerinde biz vardık ama bir gün yanımda yoktun. Hiç kimse yoktu.

"Maya," diye seslendi arkamdan yetişen Gizem. "Ne oldu?"

"Burayı biliyor musunuz?" diye sordum panik dolu bir heyecanla.

"Evet," diye omuz silkti. "Adresi yazıyor zaten."

"Oraya gidebilir miyiz?" diye sordum.

Fazla istekli, belki de şuursuz halim onu düşündürdü. Biraz önce onlara hiçbir şey hatırlamadığımı söylemiştim. Aklından ne geçiyordu tahmin edebiliyordum. Haklıydı, delirmiş olabilirdim. Delirmiş olabilirdim ve yine hayal görüyor olabilirdim. Belki de ölmeyi bile beceremiştim. Belki de hâlâ orada kısılıydım, belki yine zihnim bana korkunç ve bu defa çok daha korkunç bir oyun oynuyordu. Belki sadece rüya görüyordum.

Ellerimi inkâr edercesine yüzüme bastırdım.

Hissedebiliyordum.

Her şeyi hissedebiliyordum.

"Arabaya dönelim," dedi. "Orada uzun süre duramaz." Farları yanıp sönen arabaya doğru yürümeye koyulunca hızla peşinden yürüdüm.

"Emir, Yargıcı Bar'ı biliyor musun?" diye sordu Gizem.

"Evet, güzel mekân."

"Oraya gitmek istiyor."

"Neden?" diye sordu Emir dikiz aynasından.

"Sadece gidelim lütfen." Öne doğru eğilip ihtiyaçla fısıldadım.

"Yargıcı Bar'da ne?" dedi ön taraftan diğer kız. İsmini hatırlayamamıştım. "Herkes oradan bahsedip duruyor."

"Açıldığından beri her yerde afişleri var," dedi Gizem. "İyi reklamı dönüyor."

"Dört yıldır," dedi Emir ön taraftan, rahatsız olmuş gibi. "Adamların bütün parayı o afişlere vermesi lazım. Herkes duydu zaten, yine de kaldırmıyorlar."

"İyi reklam," dedi Gizem.

"Dört yıl mı?" diye sordum korkuyla.

"Evet. Dört yıl önce açıldı buraya."

Dört yıl...

Çok uzun bir zaman.

Sandığımdan, tahmin ettiğimden, hesaplamaya çalıştığımdan, korktuğumdan çok daha uzun bir zaman. Ne düşüneceğimi bilmeyerek koltuğa yaslandım. Çok uzun bir zaman. Her şey için çok uzun bir zaman. Onunla o kadar vakit geçirmemiştim bile. Onlarla o kadar zamanım olmamıştı. Birlikte olduğumuzdan çok daha uzun bir zaman boyunca ayrı kalmıştık. Dört yılda çok şey olur. Dört yılda o kadar çok şey olur ki çok şey unutulur. Dört yılda insan mahvolur. Dört yılda insan vazgeçer. Dört yılda insan pes eder.

Yenildiğimi ya da pes ettiğimi düşünmeyin, savaşı kaybetmekle savaşmayı bırakmak arasında çok şey var.

"İşte, geldik ama burada da duramayız. Buraya neden gelmek istedin?" Emir, koltuğunda bana bakabileceği şekilde geriye döndü. Gözlerim onunla bahsettiği yer arasında gidip geldi. Şimdi oraya koşmak ilk andaki kadar kolay gelmiyordu. Ama tanımadığım bu insanlarla ne yapacağımı da başka ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum.

"Burada çalışan birini tanıyorum," dedim. "Bıraktığınız için teşekkürler. Kalmanıza gerek yok."

"Emin misin?" diye sordu Gizem. "Bekleyebiliriz. Sorun olmaz."

"Eminim," dedim kararlı bir şekilde. "Çok teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Bir sorun olursa Instagram'dan yaz bana. Kullanıcı adım gizem nokta ciran."

Instagram mı?

"Teşekkür ederim," dedim yeniden hepsine tek tek. Kararsız kalmış bakışları altında elimden geldiği kadar güvence vermeye çalışa-

rak arabadan indim. Caddenin karşısına, işaret ettikleri yere geçtim. Ara sokakta birbirine benzer mekanların en sonundaki yerdi. Diğerlerinden daha büyük görünüyordu. Ama orasıydı. Her şey farklıydı ama tabela aynısıydı. Neon renkli, ışıklı tabela.

Rüya olamazdı. Zihnimin uydurması olamazdı. Gerçekti. Buradaydım. Ve dört yıl geçmişti. Aramızdan dört uzun yıl geçmişti. Kaç ay, kaç hafta, kaç gün, kaç saat ediyordu...

Bir karış mesafeden daha çoktu.

Binlerce karıştı.

Derin bir nefes aldım. Kapıya yaklaştım ama kapalıydı. Yargıcı Bar'ın kapısı hep açık olurdu.

"Akşam açılır orası," dedi karşı taraftaki kafeden birisi. "Bu saatlerde kapalı."

"İçeride kimse yok mudur?" diye sordum.

"Bu saatlerde olmaz," dedi.

"Sahibini tanıyor musunuz?" diye sordum. Ama o sırada kapısı açıldı. İçeriden bir kız çıkarken neredeyse burun buruna geldik.

"Akşam açıyoruz," dedi doğrudan, neredeyse hiç yüzüme bakmadan. Kapıyı açık bıraktığı için içeriden gelen sesleri duyuyordum.

"Fetih," dedim hızla. "Fetih burada mı?"

Sıkılmış gibi gözlerini devirdi.

"Değil," dedi. "Olsa da çıkmaz."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

"Onu tanıyor musun?"

Yine sıkılmış gibi, "Akşam açıyoruz, rezervasyon yaptırmayı unutmayın," dedi yapmacık bir şekilde gülüp.

"Hayır," dedim. "Hayır. Ben onu arıyorum. Ona ulaşmam lazım."

"Sadece bugün onun için gelen üçüncü kızsın," dedi. "Sosyal medya kullanmıyor. Telefon numarasını veremem."

"Sadece onu arayıp burada olduğumu söyler misin?" dedim. "Lütfen. Başka bir şey istemiyorum."

"Bak tatlım," dedi sakince. "İyi bir kıza benziyorsun ama adam hoşlanmıyor böyle şeylerden."

"Beni tanıyor!" dedim. "Beni tanıyor. Lütfen, sadece ara. Sadece ara, başka bir şey istemiyorum."

"Arayamam," dedi. "Kızıyor. Böyle şeylerden hoşlanmaz."

"Bir mesaj yaz, Maya diye biri geldi, de. En azından bu kadarını yap."

"Bir sürü kişi geliyor."

"Tamam..." Derin bir nefes aldım. "Ona bir kızın geldiğini ve Kumral diye birini sorduğunu söyle."

"Nasıl bir şey planlıyorsun bilmiyorum ama-" derken arkasından başka bir kadın çıktı. "Birisi Kumral mı dedi?" diye sordu. Tüm saçları ince örgülerle örülmüş, yaşı daha büyük duran biriydi.

"Bu kız," dedi diğeri baygın baygın.

"Sen, Maya mısın?" diye sordu saçları örülü kız.

"Evet," dedim. "Evet."

"Sen çık," dedi öbür kıza. "Burayı ben hallederim."

"Tanıyor muyuz?" diye sordu iki saattir beni kıvrandıran.

"Geç kalacaksın," diye azarladı onu. Yeni geleni sevmiştim. Diğer kız rahatsız şekilde oradan ayrıldı.

Cep telefonunu çıkardı, hızlıca bir şeyler tuşlayıp kulağına yasladı. Çok uzun gelen birkaç saniye bekledi.

"Buraya gelmen lazım," dedi. "Hayır, gelmen lazım." Gözlerini benden ayırmıyordu. "Birisi geldi," dedi. "Kumral diye birini arıyor, isminin Maya olduğunu söylüyor."

Durdu.

"Kocaman gözleri var. Şimdi neden beğenmediğini anlıyorum. Olay gözleri değilmiş, olay bakışlarıymış. Yeryüzüne benziyor."

Telefonu gülümseyerek bana doğru uzattı. Alırken parmaklarım titriyordu. Ne yapacağımı ve ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerim sulandı. Sonunda kulağıma yaklaştırdım.

Yitip giden bir sürü ömür gibi geldi.

"Fetih," diye fısıldadım.

Uzun bir süre ses gelmedi.

"Orada kal," dedi. "Orada kal."

"Buradayım," dedim. "Gidecek hiçbir yer kalmadı."

"Sakın telefonu kapatma."

"Kapatmam."

Hızlı hızlı nefes alışını, arabanın motor sesini, telefonun diğer ucundan bile rahatlıkla duyulan akan trafiği duyabiliyordum. Telefondan bir ses gelince ekranı görebilmek için önüme çektim. Ekran birden karardı.

"Tam zamanında," dedi kadın telefonu elimden alıp. "Şarjı bitti. Delirecek. İçeride beklemek ister misin? On dakikaya kadar burada olur."

"Burada bekleyebilir miyim?" diye sordum sessiz ve çekingen bir şekilde.

"Sen sandığım Maya'ysan istediğin her şeyi yapabilirsin." Gülümseyerek içeriye gitti.

Bana düşünecek bir sürü şey bırakmıştı şimdiden. Bu insanlar kimdi? Neyden bahsediyordu? Beni nasıl biliyordu? Dört yıl geçmişti. Dört yılda neler yaşanmıştı? Dört yılda neler yaşamıştı? Hâlâ beni bekliyor muydu? Hâlâ beni seviyor muydu? Burada nasıl bir hayat yaşamıştı?

İstemsizce korku ve endişe hissetmeye başladım. Ben bile aynı kişi değildim. Ben onu son kez gördüğüm yerdeki kız değildim. Ben bir hiçliğin içinde bile çok değişmiştim. Ben kendimi öldürecek kadar ileriye gitmiştim. O bir hayatın içindeydi. Buradaydı. Gerçek bir hayatın ortasındaydı. Onun için değişmek daha kolaydı.

YAZ RÜZGÂRLARI

Bir araba hızla sokağa daldı. Kırmızı renkte. Ani bir frenle sokağın başında durdu. Arabadan çıkarken hareketlerinde tutarsızlık vardı. Oradaydı. Buradaydı. Karşımdaydı. Gözlerimiz birbirinin ağına takıldı. Gördüğüne inanamıyor gibi baktı. Bekledim. Ne yapacağımı bilemedim. Yaklaştıkça yaklaştı. Bir aynaya bakmaktan farksızdı. Onda da aynı çekimserlik vardı. Onda da aynı korkular vardı. Sonra tam karşıma dikildi. Sonra karamel rengi gözleri üzerimde gezindi, omzumdan sarkan örgüde. Üzerimdeki bordo tişörtü fark ettiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. Parmakları bir rüyanın içinde, çok istediği bir şeye uzanan bir çocuk gibi benim parmaklarıma uzandı. Bizim de aynı anının içine kilitlendiğimizi fark ettim. Bu defa parmak izlerimiz birbirine değdi. Ona dokunamadığım o günden beri, tam sekiz ay sonra ilk kez birine dokundum.

Derin bir nefes aldı.

Başını kaldırdı, gözlerini parmak uçlarımızdan benim gözlerime çevirdi.

"Maya..."

Söyleyecek bir şey aradım. Söyleyebilecek bir şey aradım. Ağlayamıyordum bile. Zaten artık ağlayamazdım. Ağlamayacaktım.

Beni kendine doğru çekip kemiklerimi ağrıtacak kadar sıkı sarıldı.

"Hiç vazgeçmedim," dedi. "Yemin ederim, aramaktan hiç vazgeçmedim."

Sıcaktı. Hatırladığım gibi soğuk değildi. Sıcaklığı yabancıydı.

Kokusu tanıdıktı.

Bir şey söyleyemedim. Bir şeyler yabancıydı. Bilinmezlik korkusu vardı. Hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissettim. Sanki onu hiç tanımıyordum.

İpuçları vardı ama aslı yoktu.

"Özür dilerim," dedi. "Her şey için özür dilerim, güzelim."

Gözlerimi kapattım.

Artık soğuk değildi kolları.

"Durmadım..." dedi. "Bir yolunu aramadığım tek bir anım bile geçmedi. Aradım. Aklımı kaçırdım. Mahvoldum. Ama hiç durmadım. Duramazdım. Sensiz duramazdım."

Boğazımın ağrıdığını fark ettim, yutkunamadığımı.

"Geri dönmek için çok uğraştım. Geri dönmek için çok uğraştım. Sana dönmek için uğraştım. Burada devam etmedim. Öyle sanma. Sadece bir kapı arayıp durdum. Vazgeçmedim."

Aradığını biliyorum. Bulamadığını biliyorum. Ben orada bekliyordum. Ben önünde bekliyordum. Ben önünde ölüyordum. Bir kapı yoktu.

"Sarıl bana," dedi. "Yalvarırım sarıl bana."

Kollarımın hâlâ iki yanımda sallandığını o an fark ettim, nasıl duraksadığımı. Sanki yeni uyanmıştım. Sanki şimdi açmıştım gözlerimi. Şimdi çekmiştim o tetiği.

Tetiği çekmiştim.

Tetiği çeken bensem ölen kimdi?

"Sana doğru koşuyordum, sana engel olmak için koşuyordum. Sana tutunursam seninle kalırım sanıyordum. Her şey yok olsa da seninle kalırım sanıyordum. Sana uzandım. Bir anda yok oldun. Bir anda yok oldum. Uyandığımda tek başımaydım. Uyandığımda sen yoktun. Hayatım boyunca daha çaresiz hissettiğim bir an yoktu." Kırık bir şekilde anlatmaya devam etti.

Bizim ilk gözlerimiz gördü birbirini. İlk gözlerimi sevdi. İlk gözlerimiz sarıldı. Gözlerimiz tutundu birbirine. O yüzden gözlerine bakmaya korktum.

"Önce Pars'ı buldum. Sonra Doruk'u buldum. Annenin kapısına dayandım. Kendi annemin kapısına dayandım. Kliniklerini bastım. Her yeri yerle bir ettim. Yerle bir oldum. Bir çaresini bulurum de-

dim. Bir yolunu bulurum dedim. Her şeyi denedim. Denemeye devam ettim. Denemeye devam ederdim. Asla bırakmazdım. Seni bulana kadar devam ederdim. Ölene kadar devam ederdim."

Gözlerimin içine baktı. Karamel rengi gözler oradaydı ama bildiğim gibi değildi. Yalvarışlarla doluydu. Yakarışlarla. Pişmanlıkla. Özlemle. Sevgiyle doluydu.

"Senden asla vazgeçmezdim, ma petite."

Kollarımı boynuna sardım. Burnumu boynuna yasladım. Başını omzuma yasladı. Daha sıkı sardı. Ne bir karış boşluk kaldı. Ne bir parmak izi. Ne yıllar. Hepsi tek bir dokunuşla kapandı.

"Biliyorum," diye zorlukla fısıldadım. "Biliyorum."

"Maya..." Gözyaşı enseme dokundu. "Maya. Buradasın. Gerçekten buradasın."

Başımı salladım.

Ellerini üzerimden ayırmadı, omuzlarımı sıkı sıkı tutmaya devam ederek geri çekildi. Gözlerini bile silmek için uzanmadı.

"İyi misin?" diye sordu. "Nasıl?" Sözü yarım kaldı. Yeniden kendine çekti. Yeniden sarıldı. Benim için burada olmak mı daha imkânsızdı, onun için karşısında olmam mı daha imkânsızdı? Hâlâ böyle hissetmek miydi, imkânsız? Bir çekim hiç mi bitmezdi?

"Affet beni," dedi. "Son kez affet beni. Son kez affet. Bir daha seni asla bırakmayacağım."

"Çok korktum." Dudaklarım sesimle birlikte, itirafımla birlikte titredi. "Çok korktum."

"Biliyorum. Biliyorum, güzelim. Çok üzgünüm." Başımı göğsüne bastırıp saçlarımın üzerini öptü. "Çok üzgünüm. Bir daha asla yalnız bırakmayacağım seni." Yeniden öptü. "Asla gözümün önünden ayırmayacağım. Asla elini bırakmayacağım. Masumiyetini ziyan ettirmeyeceğim bir daha. Bir daha olmaz. Asla."

Ona kavuşma ümidiyle yıllarca bir hiçliğin ortasında direnmiştim, pes ettiğimde ona kavuşmuştum. Anlamıyordum. Anlamıyordum ama anlamak da istemiyordum artık.

"İçeri geçmek ister misiniz?" Kapının eşiğinde duyduğum sesle doğrulacak gibi oldum ama gerçekten bırakmadı beni. Örgü saçlı kız gülümseyerek seyrediyordu.

"Maya," dedi Fetih elimi avucunun içine hapsederek. "Bu Pelin. Muhteşem bir dövme sanatçısı."

Kıza bakıp gülümsemeye çalıştım.

"Memnun oldum."

"Muhteşem bir dövme sanatçısı mı?" Kız başını iki yana salladı. "Yüzlerce dövme yaptım, beğendiremediğim tek dövme bu beyefendiye oldu."

"Yeni dövme mi yaptırdın?"

"Gel," dedi beni kolunun altına çekip alnımı öptü. "İçeriye girelim."

Pelin, kapının önünden çekildi. İçerisi yabancı değildi. Neredeyse ama neredeyse aynı şekilde döşenmişti. Merdivenlerden inerken bunu bilerek yaptığına emin oldum.

"Bir şey isterseniz seslenin," dedi Pelin merdivenlerin başından.

Kapıdan içeriye, ofisine girdik. Artık gözüm bir şey görmüyordu. Artık etrafımda ne olup bittiğini görmek istemiyordum. Sadece karşıma bakmak istiyordum. Önüme bakmak. Ona bakmak.

Beni koltuklardan birine oturttu, elimi hiç bırakmadan önümde eğildi. Karamel rengi gözleri suçlulukla kıvranıyordu.

"Afişleri benim için mi astırıyordun?" diye gülümsedim.

"Gördün mü?"

"Onlarla buldum seni."

"Her ihtimali düşünmeye çalıştım," dedi. Elbette çalışmıştı. Daha fazla güldüm. "Belki, diye düşündüm. Bir yolunu bulursun ve gelirsin, diye düşündüm. Küçük bir ihtimaldi ama ihtimaldi."

Küçük bir ihtimaldi ama aslında intihardı.

"Nasıl geldin?"

"Geldim işte." Omuz silktim. Bundan bahsetmek istemiyordum. Hiçbir şeyden bahsetmek istemiyordum. Bir daha oraya düşüncelerimde bile dönmek istemiyordum. Bir daha dönmek, bir daha öldürülmek istemiyordum.

Kendi kurşunumla.

"Geldin," dedi başını dizlerime yaslayıp.

"Sıcaksın," diye fısıldadım, küçük bir cesaretle boynuna dokunup.

"Değişen tek şey bu," dedi parmaklarımı dudaklarına götürdü. "Diğer her şey aynı. Söz veriyorum."

"Pek sanmıyorum," diyerek yine güldüm. "Ama sorun değil."

Dışarıda art arda gelen bir patırtı olunca sorgulayarak baktım. Mutsuz şekilde yeniden elimin üzerinden öptü.

"Geldiler," dedi. "Onları aramamalıydım." Ayağa kalktı ama elimi bırakmadı. "Şimdi seni paylaşmak zorunda kalacağım."

"Kim?"

Kapı açıldı.

İçgüdüsel bir refleksle yerimden kalktım.

"Doruk."

Aynı hüzünlü gökyüzü bakışları. İşte o hiç yabancı değildi. Orada her şey bıraktığım gibiydi. Bana yine aynı şekilde bakıyordu. Pişmandı. Keşkelerle doluydu. Yetişememek vardı. Yarım kalmışlık vardı. Bildiğim Doruk Ilgaz'dı. Farkın ne olduğunu anlamamı sağladı. Ona karşı bir beklentimin olmadığını görmemi sağladı. Onunla ilgili hayal kırıklığım kalmadığını hatırlattı.

Bana sarıldığında karşılık vermek çok kolaydı. Ne yaptığının önemi yoktu. Bunca zaman nerede olduğunun önemi yoktu.

"Biliyordum," dedi. Fetih hâlâ elimi bırakmıyordu. Bu yüzden ona tek kolumla sarılabildim. "Seni yeniden göreceğimi biliyordum, ufaklık."

Fetih, beni kendine doğru çekti.

Doruk, ona ters ters baktı.

"Bana da yer var mı orada?" diye sordu hâlâ kapı eşiğinde olan Pars. Hatırladığım alaycılık yoktu. Yüzünde bir sırıtış yoktu. Gözlerinde sadece acı vardı.

Kalbimde korkunç bir özlem onu görünce kendini belli etti. Pars'ın gülümsemediğini gördüğümde gözlerim doldu.

Başımı salladım, elimi ona doğru uzattım.

"Mahvettin bizi," dedi sıkıca sarılıp. "Mahvettin bizi be kızım."

Fetih beni yeniden kendine çekti. Arkamdan kollarını etrafıma sardı.

"Tamam," dedi. "Gördünüz. Gidin."

Pars onu dikkate almadı. Doruk ona ters ters bakmaya devam etti. Bana döndü, kaşları çatık, yüzünde yüzlerce soru işareti vardı.

"İyi misin?" diye sordu. Değişmeyen başka bir şey, Doruk Ilgaz bana hâlâ iyi olup olmadığımı soruyor. Olmadığımı bilmesine rağmen ikimizi de kandırmamı istiyor. En çok da kendimi. İyi olduğumu söylersem iyi olurum.

Orada dikilmek birden garip hissettirdi. Kenara çekilerek oturmak için hareketlendim. Elimi bırakmadı. Yanıma oturdu. Elimi iki avucunun içine aldı.

"Hiçbir şey sormayın, olur mu?" Kendimi sıkarak gülümsedim. "Sadece buradayım işte."

Sadece başıma geldi.

Doruk, uzun uzun gözlerimin içine baktı. Görmesinden korktum. Anlamasından korktum. O kurşun hâlâ kafamın içindeydi sanki. Gözlerimde kurşunun resmini görecekti. Ama artık bunu istemiyordum. Daha fazla korkmak, endişelenmek ya da düşünmek istemiyordum. Sadece arasında olduğum kolları yeniden keşfetmek istiyordum. Bu acıyı daha fazla çekmek istemiyordum.

"Yorgun olmalısın," dedi Fetih. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Yemek yemeyi bırakmıştım. Zaten yiyecek pek bir şey de kalmamıştı.

"Daha sonra." Hafifçe gülümsedim. "Burası güzel olmuş."

Hepsi sessizce beni izliyordu. Gözlerimi onlardan kaçırmak, gözlerimi onların üzerine dikmek istiyordum. Gerçekliği idrak edemiyordum. Hayal miydi? Yine hayal mi görüyordum? Fetih elimi sıktı. Sıcaktı. Hayal olsa elimi sıkamazdı. Hayal olsa sıcak olmazdı.

"Maya," diye diretti Doruk. "Bence konuşmamız lazım." Yanlış giden bir şeyler olduğunun farkındaydı. Üçü de farkındaydı. Nasıl olmazlardı ki? Her şey yanlış gitmişti. Doğru olan hiçbir şey yoktu.

"Konuşalım," dedim. "Anlatın bana. Neler yaptınız? Nerede yaşıyorsunuz? Sadece siz mi varsınız?" Fetih'e döndüm. "Kimler çıkabildi?"

Çünkü bir tek ben kalmıştım. Çünkü bir tek ben çıkamamıştım.

"Araştırma kliniği olanları örtbas etmek istedi elbette," diye Fetih yanıtladı. "Çıkan herkes de hemfikir oldu. Kimse bu işe bulaşmak istemedi. Kimse-" Duraksadı. Parmakları saçlarımı alnımın kenarına doğru çekiştirdi.

"Kimse arkasına bakmak istemedi mi?" diye cümleyi tamamlayıp yine gülümseyen ben oldum. "Onları suçlayamam."

"Araştırmaya yasak getirildi," diye devam etti Doruk. "Yatırımcılar geri çekildi. Mağdurlara epey yüklü tazminat ödemeleriyle olan bitenden kurtuldular."

"Yeni dünya düzeni," diye ekledi Pars. "Bazı şeyler değişse de bazı şeyler asla değişmiyor. Güçlü olan yine kazanıyor."

"İyiymiş," diye mırıldandım ilgisiz bir şekilde. Onlarla ilgilenmiyordum. Olanlarla ilgilenmiyordum. O kadar beklentim yoktu ki bunun hakkında düşünmemiştim bile. Başlarına gelebilecek hiçbir şey yaşadığım herhangi bir şeyin telafisi olamazdı. O yüzden oradan çıkan herkesle ben de aynı fikirdeydim. Buna bulaşmak istemedim.

Arkama bakmak istemedim.

"Bir rezidans kiraladılar," dedi Fetih, muhtemelen konuyu değiştirmek için. "Orada kalıyoruz. Çoğu gitti ama kalanlar aynı binada yaşıyor."

"Kimler var?"

"Meyra yok," dedi Doruk.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ve bir an sonra ne demek istediğini anladım.

Gerçek değildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Timur ve Ayla burada," dedi. Tanıdığım isimlerden bahsediyordu sadece. "Akademi'nin çoğu yok ama. Sadece yedi kişi."

"Riva burada," diye güldü Pars. Onun gülüşünü görmek beni her zaman keyiflendiriyordu, bu yüzden karşılık verdim.

"Burada da kraliçelik mi yapıyor?"

"Yatırımcılardan birinin kızıymış," diye açıkladı Fetih. "Desteğin çoğunu o sağladı. İlk zamanlar biz pek kendimizde değildik."

"Genelde onlara saldırmakla meşguldük," diye detaylandırdı Pars. "Tehdit ediyorduk."

"Tan burada," diye devam etti Fetih. Bu beni bir anlığına düşündürmüştü. Hâlâ başkaları için üzülebildiğimi fark ettiğime şaşırdım. Armoni gerçek bile değildi ve Tan buradaydı.

"İyi mi?" diye sordum sadece sormuş olmak için.

"O kelimeyi uzun zamandır hiçbirimiz kullanmadık," dedi Doruk. "Kullanamadık." Sonra başını yere eğip kararsızca yine bana baktı. "Annen..."

"Benim annem yok, Doruk." Başımı salladım. "Ailem yok. Kimse de umurumda değil, öylesine soruyorum işte." Fetih'e döndüm. "Şimdi biraz dinlenebilirim."

Duymak istemiyorum. Dinlemek istemiyorum. O kitabın başına dönmek istemiyorum. O kitabın her yerden toplanmasını ve yakılıp yok edilmesini istiyorum.

"Gel," dedi anladığını belli edercesine ayağa kalkıp.

"Maya," dedi Doruk da ayağa kalkıp.

"Doruk," diye onu uyardı Fetih önüme doğru çıkıp.

Belki de bazı şeyler asla değişmezdi.

"Konuşmak mı istiyorsun," dedim sakince. "Konuşuruz, istediğin zaman ama bazı şeyleri konuşmamıza gerek yok. Çok uzun zaman geçti, Doruk. Hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kızgın değilim. Kırgın değilim. Endişelendiğini biliyorum. Ama bunca şeyden sonra benden kimseyi teselli etmemi beklemeyin. Sadece bırakın, becerebilirsem yaşayayım."

Gözleri hiç değişmiyordu. Bakışları hiç değişmiyordu. Ama baktığı gözler değişmişti. Ben artık aynı gözlerle bile farklı bakıyordum. Bunu görüyordu ve Doruk Ilgaz yine hiç durmadan ona koşan küçük kızı arıyordu.

Küçük kızı kimse bulamamıştı.

Belki de sıktığım kurşun, sadece o küçük kızı ıskalamamıştı.

"Tamam, güzelim," dedi beni şaşırtarak Fetih'in yanından diğer tarafıma geçti. "Tamam. Haklısın. Buradasın. Önemli olan tek şey bu. Ne istersen ben de buradayım, tamam mı?" Saçımın üzerine dudaklarını bastırdı ve hemen geri çekilmedi.

"Teşekkürler," dedim bu faslı bitirmek için. Onun yanından Pars'a doğru eğildim. "Seninle takılmak için sabırsızlanıyorum," diye güldüm. "Yerime başkasını bulmadıysan?"

"Hâlâ emrine amadeyim." Benim gibi gülmedi ama en azından doğruyu söylüyordu.

Fetih beni kapıya doğru yönlendirdi. Elimi bırakmadan diğer elini belime doladı. Merdivenlerden çıkarken ürperdim. Bir dokunuş. Temas. Bir insan eli. Çok uzun zaman olmuştu. Sadece çok uzun zaman olmuştu.

Bir ses yok, bir nefes yok.

Benim için arabanın kapısını açtı. Elimi bırakırken yüzünü astı. Emniyet kemerimi bağlayıp sürücü koltuğuna geçti. Kendi kemerini bağladı. Arabayı çalıştırdı. Yeniden elimi tuttu. Kırmızı bir araba. Yine kırmızı. Hiçbir şey söylemeden baş parmağıyla kontrol etmek ister gibi avuç içimi okşamayı sürdürdü. Geçip giderken yolları seyretmeme izin veriyordu. Sık sık dönüp beni kontrol ediyordu. Ben de bu koca şehri kontrol ediyordum. Geçtiğimiz her yolda mutlaka o afişlerden yan yana sıralarca diziliydi.

Belki alışabilirim, diye düşündüm. Sonra *elbette alışabilirim,* diye düşündüm. Ben hiçliğe alışmıştım. Kötü olan her şeye alışmıştım. İyi ve güzel şeylere de alışabilirdim. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Sadece bir dolabın içinde kilitli geçirdiğim dört yılı unutmaya ihtiyacım vardı.

Otoparkta indiğimizde kapımı açıp yeniden elimi tuttu. Asansöre binip yirmi yedinci kata çıktık. Uzun bir koridorun sonunda bir kapının önünde durduk. Anahtarla kapıyı açtı. İçeriye girmem için eliyle işaret etti.

"Burada tek başına mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Başta tek başıma yaşıyordum ama sonra Pars başıma ekşidi."

"Neden?"

Derin bir nefes aldı.

"Delice şeyler yapmama engel olmak için."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Bir yere yaslanıp etrafı incelememe izin verdi. Ev neredeyse boştu. Detaylara sahip değildi. Sadece temel ihtiyaçlar vardı. Ve bu bir anlığına içimi rahatlattı. Duvarlar bomboştu. Ortadaki sehpanın üzerinde sadece bir fincan vardı. Duvarlarda bir resim görsem, masanın üzerinde bir vazo, vazonun içinde bir çiçek görsem bu bana kötü hissettirecekti. Belki de bencilceydi. Belki bencillikti ama bensiz bir hayatı olmadığını görmek içimdeki şeytanları en azından bastırmıştı. O da o kadar yaşamamış gibi hissettirmişti.

"Gezmek ister misin?" diye sordu.

"Olur." En azından bir şey yapmış olurduk. En azından ne yapacağımı bilmeyerek orada durmazdım. Derin bir nefes aldım.

"Gel, mutfaktan başlayalım."

Mutfak ve salon birleşikti. İkisini ayıran şık bir ada tezgâh ve üç tane yüksek taburesi vardı. Mutfak dolaplarından birini açtı.

"Burada sevdiğin kahvelerden var," dedi. "Birkaç tane de bitki çayı. Onları sevmediğini biliyorum ama kafein yüklenmesini azaltmamız gerekiyor diye düşündüm."

Dolabın içine bakarken şaşırdım.

"Burada da senin sevdiğin bardaklardan var. Hep büyük fincanları daha çok sevdin çünkü onlara daha kolay sarılabiliyorsun." Kırmızı ve mavi renkte avucuma sığmayacak kadar büyük fincanlar orada, beyaz olanların yanında duruyordu. Başka özel bir şey yoktu. Başka özellikle seçilen bir şey yoktu.

Gri, büyük buzdolabını açtı. Nerdeyse boştu. Ama bir kenarında dizili yan yana dört tane şişe duruyordu.

"Buzlu çay," diye mırıldandım.

"Çok fazla çeşidi vardı," dedi. "Ben de hepsini aldım." Dolabı kapattı, elimi tutup beni oradan çıkardı. Salona en yakın olan koridorun

başındaki kapıyı açtı. Hâlâ çalışan bir bilgisayar vardı, kenarda bir dizüstü bilgisayar vardı. Ortada büyük bir masa vardı, masanın üzerinde birçok kâğıt yayılmış duruyordu. Üst üste onlarca dosya yığını vardı.

"Gündüzleri Yankı ve İklim'le birlikte klinikte oluyorum." Sonra kaşlarını çatıp düzeltti. "Ana merkezde değil, Yankı kendisine yeni bir yer açtı. Orada bu zamana kadar yapılmış her şeyi inceledim. Her deneyi, yapılan her işlemi, her sonucu. İsis'e neler yaptıklarını, nasıl yaptıklarını. Beyninde neyi uyardıklarını. O kapıyı açan şeyin ne olduğunu anlamak için her gün çalışıyordum. Geceleriyse burada, bu gördüğün makaleleri okuyorum. Onları bulmak epey zor, istemesem de bu yüzden annemin, Yargıcı olmanın inisiyatifini kullanmak zorunda kaldım."

"Senin için zor olmuş olmalı..." diye mırıldandım masanın üzerinden kağıtlara göz atarken. Sesim yine güçsüzleşmişti. Kağıtlardan bir şey anlamak zordu. Çoğu yabancı dildeydi. Beynin birden farklı görseli vardı, her noktasında bir ok işareti çıkarılmış bir şeyler not alınmıştı. Gözlerimi kaçırdım. Buna bakmak istemiyordum.

"Duş almak ister misin?" diye sordu gülümseyerek. "Bu seni hep rahatlatıyordu."

"Olur."

"Gel." Bu defa başıyla işaret etti. Antreyi geçip koridorun sonundaki odanın kapısını açtı. Aynı şekilde basitçe döşenmiş bir yatak odasıydı. İçinde bir tane daha muhtemelen banyoya açılan bir kapı vardı. Gözlerim odayı tararken diğer duvarda bir kapı daha olduğunu gördüm.

"Bu benim mi?" diye sordu üzerimdeki tişörtün yakasına dokunup.

Başımı salladım.

"Benim için bir kez daha alışveriş yapman gerekecek sanırım." Bunu neredeyse eğlenerek söylemeyi başarmıştım.

"Yaptım," dedi. "Benim bir dolabım olduğu sürece, her zaman senin kıyafetlerin de olacak. Sadece senin için olacak."

Rahatsızlığımın, yabancılığımın, yabaniliğimin, uzaklığımın farkındaydı. Korkularımın, çekincelerimin farkındaydı. Ve o sıcacık gözleriyle bana bakıp daha yeni buluşmamıza rağmen bana her şeyi

anlatmak, bana her şeyi kanıtlamak istiyordu. Daha bir saat bile olmamıştı ama dört yılı unutturmak için karşımda çırpınıyordu.

"Ve ben, yine de seninkileri giymeye devam edeceğim."

"Ve sen, yine de benimkileri giymeye devam edeceksin."

"Teşekkür ederim." Yavaş yavaş dudaklarımı kımıldattım. Yavaş yavaş nefes almaya koyuldum. Yapmamıştı. Bensiz devam etmemişti. Hayatta kalmıştı ama devam etmemişti. Benim olmadığım bir yaşam kurmamıştı, benim olmadığım bir yaşama da beni dahil etmişti.

Ağlamayacağıma yemin etmiştim ama bu an gözlerimi doldurmuyordu. Kendi içimde paramparça olmuştum. Nasıl olmayacaktım, ben kafama bir kurşun sıkmıştım. Şimdi bütün bunlar, her şey, sanki dağılmış beynimin içinde dolaşıyordu. Parçalar bir daha asla tamamen bütünleşmeyecekti. Onları yan yana getirsem de hep arada çatlaklar olacaktı. Çatlaklara ne olduğunu biliyordum, her zaman sızıntı yapardı. Sızıntı yapar ve genişlemeye devam ederdi. Sonra yeniden parçalanır, yeniden dağılır ve bu defa un ufak olurdu.

"Edemezsin," dedi. "Etme." Saçımın örgüsüyle oynamaya başladı. "Ben sana teşekkür ederim ve her gün de edeceğim." Alnımdan öptü. "Duş almak istiyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım.

"İyi," dedi. "İsteseydin seninle içeriye gelmek için seni ikna etmeye çalışmam gerekecekti." Güldü. Bunun yerine beni bir saniyeliğine kucağına aldı, yatağa yatırdı. Diğer tarafa dolanıp aramızda küçük bir mesafe, kontrollü bir mesafe bırakacak şekilde o da uzandı. Beni ilk kez Milır'a götürdüğü zamandaki gibi.

"Tedirginsin," diye mırıldandı. "Ürkeksin." Çok uzak duramadı. Parmakları yine elimin üzerinde gezinmeye başladı. "Söz veriyorum, bitecek." Çenemi ona bakacağım şekilde nazikçe kaldırdı. "Söz veriyorum, seni bu dünyadaki en güzel gülümseyen kız yapana kadar durmayacağım. Söz veriyorum, seni bu dünyadaki en mutlu kız yapacağım. Söz veriyorum, bu dünyayı senin ayaklarına sereceğim. Söz veriyorum, her saniyenin intikamını alacağım."

Elini tuttum.

"Sadece bana sarılsan olur mu?" diye fısıldadım. Daha cümlemi bitirmeden beni kendisine çekti. Başımı yine göğsüne yasladım. Kollarını etrafıma doladı.

"Nasıl emredersen," dedi gülümseyerek. "Ağzından çıkan her kelime bir emir olacak benim için."

"Fetih Yargıcı artık emir mi alıyor?"

"Her zaman, sadece senden."

Bileğini okşadım. Bileğinin üzerindeki çıkıntı parmaklarıma takıldı. Bir yara izi olduğunu düşünerek kaşlarımı çattım. Bakabilmek için eğildim. Uzun kollu tişörtünü sıyırdım. Dudaklarım hafifçe aralandı. Daha iyi görebilmek için bileğini göz hizama kadar yukarıya kaldırmama izin verdi. Bileğinin iç kısmında bir cümle yazıyordu. Hemen altında basitçe çizilmiş bir çift siyah göz vardı. İnce, çok ince işlenmiş, daha da ince düşünülmüş bir dövme.

"Yanımdasın, Kumral," yazıyordu.

"Bunu o kız mı yaptı?" Neden Kumral dediğimde bunun bir anlam ifade ettiğini şimdi anlamıştım. Gözlerden bahsederken ne demek istediğini de.

"Yanımdasın, güzelim." Belli belirsiz gülümsedi ama gamzesi yeniden bana merhaba dedi. Uzanıp dudaklarımı uzun bir süre oraya bastırdığımda rahatlayarak nefesini verdi. Kolları etrafıma dolandı. Orada öylece gözlerini kapatıp durdu.

Pantolonumun arka cebindeki o mektup ağırlık yaptı. Benden vazgeçmeyeceğini biliyordum. Ona her zaman inanmıştım. Zaten en büyük mesele de buydu. Ona o kadar çok inanmıştım ki beni böylesine inandırdığı için kırılmıştım. Benden vazgeçmeyeceğini biliyordum, sadece bunun mümkün olabileceğini bilmiyordum. Yeniden onunla olmanın, bunun hâlâ bu kadar iyi hissettirmesinin...

Bütün her şeyden sonra inanmak daha kolay gelir, diye düşünüyordum ama öyle olmuyordu. Kölelere verilen en büyük cezanın efendileri tarafından azat edilmek olduğunu okumuştum bir romandan. Ben de o daha karanlık gecelerin kölesi olmuştum, kafama sık-

tığım kurşun karanlıktan azat etmişti beni ama bileklerimde hâlâ zincir izleri duruyordu. Hiç geçmeyecekmiş gibi duruyordu.

"Geçecek," dedi düşüncelerimi duymuş gibi. Sessiz kalışıma bir teselliydi aslında sadece. Ama artık ona inanmak da o kadar kolay değildi.

Kızmıyorum, gökyüzüne tırmanamayacağını biliyorum. Ama gökyüzünden aşağı bırakabilirdin kendini, benim yaptığım gibi. Sadece atlamış olurdun işte. Düşmüş olurdun oradan. Bir kapıdan çıkıp devam edememiştim ki. Atlamıştım ben. Beynime sıktığım bir kurşunla. Yalnızlığın kölesi olmuştum, efendim beni azat etmişti ama bileğimdeki zincirin kilidini açmamıştı. Bileğimdeki zinciri koparmış ve git demişti. Zincir hâlâ oradaydı. Kopan parçası hâlâ efendimin elindeydi. Kopmuş da olsa, o parçayı çekse ben yine ayaklarının altına düşecektim. Kopsa bile ben hâlâ köleydim.

Odanın kapısı açıktı, bu yüzden salondan gelen çelik kapının açılıp kapanma sesini kolayca duymuştuk. Fetih'in homurdanmasını da duyunca gülümsedim. Adım sesleri geldi ama ikimiz de hareket etmedik.

"Kapat gözlerini," dedi. "Uyuyor numarası yaparsak gider."

Kıkırdadım.

Pars eşikte göründü. Hiç durmadan yatağa yanaştı. Beni kolumdan tutup çekiştirmeye başladı. "Yeter," dedi. "Hadi benimle takıl biraz."

Doğrulmak için hareketlendiğimde Fetih, izin vermeden daha çok kendine çekti.

"Git işine," dedi. "Sinirimi bozma benim."

"Sen benim sinirimi bozma. Tapuladın mı kızı?"

"Tapuladım."

"Saçmalamayın," diye güldüm.

"Çık dışarı," dedi Fetih. "Saygılı ol biraz."

"Çıkmam." Pars diğer tarafımdan yatağa uzanıp koluma sarıldı. "Seni çok özledim güzellik. Sana bir sürü şey anlatacağım. Bu gerzek ağıt yakıp duruyor içinden, hâlâ çok sıkıcı merak etme. Dört yıl onun sıkıcılığına çok şey kattı ama hiçbir şey almadı."

Dört yıl.

"Kes sesini. Git şuradan," dedi Fetih.

"Seninle gideceğimiz her yeri planladım," diye anlatmaya devam etti Pars. "Birkaç yer keşfettim ama asla eğlenmedim. Tamam ara sıra biraz eğlendim ama eğlenmesem bana kızardın, değil mi?"

"Evet," dedim. "İyi yapmışsın."

"Bir koy var," dedi. "Seni en çok oraya götürmek istiyorum. Mağaraların içinden yüzebiliyorsun. Kalabalık da olmuyor."

Mağaralar... Buz sarkıtları.

"Ben kendi paramla bir tekne aldım. Kızlar bayılıyor böyle şeylere."

"Hâlâ kimseye âşık olamadın mı?" diye sordum.

"Hepsine âşık oldum."

"Kalk şuradan," dedi Fetih.

"Maya da kalkar o zaman."

"Tamam," dedim bunun gerçekten uzayacağını fark ederek. Demiş olmalılardı. "Kahve içelim ve siz de biraz büyüyün. Onca zamandan sonra."

"Zaman durdu orada, Maya," dedi Fetih. "Şimdi yeniden akmaya başladı."

"Durmadı," dedim kendimi sıkarak. Benim için bile. "Öyleymiş gibi davranarak bunu çözemeyiz. Belki sadece arayı kapatmayı deneyebiliriz, tamam mı?"

"Artık senden daha zeki," diye ona sırıttı Pars, sonra bana dönüp çenesiyle Fetih'i işaret etti. "Bunun kafa o kadar çalışmıyor artık."

Fetih ona ters ters baktı. "Git kahve yap," dedi.

"Açım ben," diye karşılık verdi Pars. "Yemek söyleyeceğim."

Gözlerimi açarak ona baktım.

Doğru ya, artık herkes normaldi.

Benim kafamın içindeki şeytanlar da ölmüştü ama alnımda kopanılmış boynuzların yarası varmış gibi hissediyordum.

"İşte bu, dinlemek istediğim bir şey." Pars'ın koluna girdim. "Gerçekten acıkabiliyor musunuz?"

"Ben hep açım," dedi. "O gudubet yerden kurtulmamız iyi oldu. Şimdi sen de geldin, her şey tamam. Artık suratı asık insanlar ve ağlayan yüzler görmek istemiyorum. Eğlenecek çok şey var. Burada

öyle güzel yemekler var ki hem de bir telefonla ayağına geliyor. Söyle, canın ne istiyor hemen sipariş vereceğim."

"Bilmem ki," dedim. "Ne var?"

"Kahve yap bize," dedi Pars, Fetih'e doğru. "Yemek seçeceğiz. Benimki sütlü olsun."

"Benimki de lütfen," diye mırıldandım dikkatini üzerime çekmek için çünkü Pars'ı öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu. Pars her zaman yaptığı gibi onu umursamıyordu. Beni koltuğa sürüklediğinde Fetih, tıpış tıpış kahve yapmaya koyulmuştu ve bu gerçekten eğlenceli bir andı.

"Bak," dedi Pars yanıma sokulup telefonun ekranından bir şeyler açarak. "Böyle uygulamalar var, ne istersen seçebiliyorsun. Şuranın pizzası çok güzel ama harika bir hamburgerci de var."

"Pis pis şeyler gösterme kıza," dedi Fetih mutfaktan. "Düzgün bir şey yesin."

"Gördün mü?" diye fısıldadı Pars. "Dünyanın en sıkıcı insanı. Ona tahammül edemiyorum. İğrenç şeyler yiyor. Sebze falan."

Kıkırdadım. Pars dönüp bana baktı. Gerçekten baktı. Bir an ben de kendime baktım.

"Şu sesi duymayı ne kadar özlediğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Neyse," dedi hemen. "Bu gerzekler gibi seni hüzünlendirip durmayacağım. Acılı kanat söyleyelim mi?"

"Çok mu acı?"

"Yarış yaparız. En çok yiyen ödül kazanır."

"Ödül ne?"

"Yarın nereye gideceğimize kazanan kişi karar verir."

"Zaten ne yapacağımıza Maya karar verecek," dedi Fetih kahve fincanlarını önümüze bırakıp. "Yarışmış."

"Aynen," dedi Pars. "Böyle yapın kız malak gibi dolaşsın ortalıkta. Ne demiştin? Ona yaralı bir kuş gibi bir şey, bir şey. Öyle yapıyorsun. Sen de ondan iyi durumda değilsin. Karar verecek durumda hiç değilsin. Maya'nın normalliğe, gündelik yaşamın içine karışmaya ihtiyacı var. Onun gözünün içine bakarak onu hayata adapte edemezsin."

"Yavaş yavaş," dedi uyarıcı bir şekilde Fetih.

"Hiç de değil," diye karşı çıktı Pars. "Dört yıldır bir deliğin içinde tek başınaydı, bununla yüzleşin. Yavaşlığa değil, hıza ihtiyacı var."

Fetih, bana baktı.

"Pars haklı," dedim dudağımı ısırarak.

Bizimle aynı fikirde olmadığı ortadaydı ama sadece dudaklarını birbirine bastırıp kafasını salladı.

"Acılı kanat söylüyor muyuz?" dedi Pars.

"Söylüyoruz," dedim kahve fincanını elime alıp. Telefonu biraz daha kurcalayıp "Yirmi dakikaya gelir," dedi. Telefonu sehpanın üzerine bırakıp cebinden sigara paketini çıkardı. Bir tanesini dudağına kıstırıp paketi bana doğru uzattı.

"İstemiyorum," diye mırıldandım. Bakışıp bana döndüler.

"Sen de mi bıraktın," dedi. "Harika."

Bu defa ben sorgular şekilde onlara baktım.

"Fetihçiğim de içmiyor artık," dedi. "Buraya geldiğimizden beri içmiyor."

Sebebini anlamam uzun sürmedi. Çok kısa sürdü. Fetih'in de kendi önündeki kahveyi alıp içmesi kadar basitti. Orada onlarla geçirdiğim son gün, onun evinde, onların gerçek olup olmadığıyla ilgili sonuçları bekliyorduk. Ondan bir sigara istemiştim. Bana bir sigara, bir dans demişti. Ben sigarayı istememiştim. Ondan istediğim son şey bir sigaraydı ama bana vermemişti. Ben günün birinde sigaralar tükendiği için içmeyi bırakmıştım. Bir daha başlamak istemiyordum. O, ondan istediğim son şeyi bana vermediği için içmeyi bırakmıştı.

"Yeniden insan olmak nasıl?" diye dağıttım konuyu. Bir süre böyle olacaktı. Bir süre sadece birbirimize kilitlenip yokluğumuzda olanları bastırmaya çalışacaktık. Bir süre konuyu dağıtmaya çalışacaktık. Sonra bu da bitecekti. Sonra geçecekti.

"O alışması en kolay kısmıydı," diye yüzünü eğdi Pars. "Ne olduğunu anlamaya çalışırken fark etmedik bile." Sigarayı içine çekti. Sonra parmaklarının arasına bakıp "Ben de bırakıyorum," dedi. Bana gülümsedi. "Hem artık sebebim kalmadı."

Sigarayı söndürdü, uzanıp ona sarıldım.

Acılı kanat yarışını o kazandı. Yarın için çoktan planı yaptığını söyledi. Banyoya gittiğimde orada da beni tanıdık birkaç şey karşıladı. Kırmızı renk bir diş fırçası paketindeydi. Dolapta bir sürü siyah lastik toka vardı. Böğürtlenli duş jeli vardı. Bana aitmiş gibi duran bir sürü şey vardı.

Günün kalanını salonda geçirdik. Pars, bana yeni cep telefonumu verdi. O da hazırdı. Beni bekleyen bir sürü şey vardı. Saatler geçtikçe, saatlerin geçtiğini gördükçe biraz daha rahatladım ama hâlâ uyumak, hâlâ tek başıma bir yerde durmak çok zordu. Pars esnemeye başlayınca bu beni gülümsetti. Uyuyabildiği için mutlu oldum. Her zaman uyuyabilmeyi istiyordu.

"Sabah görüşürüz," dedi daha çok bizi yalnız bırakmak için. Eğilip elimin üzerinden öptü. "Kapıya dayanırım uyanmazsan."

"Tamam," dedim.

"Kapıyı kafanda kırarım dayanırsan," dedi Fetih. Pars koridorun başında kalan kapıdan içeriye girdi.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu bana bakıp.

"Sen ne yapmak istersin?"

Karşıdaki tekli koltukta oturuyordu, ayağa kalkıp yanıma geldi. Televizyon kumandasını eline alıp bir film başlattı. Kolunu omzumun üzerinden dolayıp beni kendine çekti. Rahatlayarak iyice ona yaslandım. Uyumak istemiyordum. Gözlerimi kapatırsam yok olacaklarından korkuyordum. Gözlerimi kapatırsam yok olacağımdan korkuyordum.

"Bir işin mi var?" diye sordum telefonuna bakıp. Sürekli titriyordu, o da sürekli bakıp suratını asıyordu.

"Yok," dedi.

"Kim o?"

"Doruk."

"Ne diyor?"

"Boş boş konuşuyor."

"Bakabilir miyim?"

"Boşver. Yarın kapıya dayanır. Aslında seni kaçırmam gerekiyor."

"Ver telefonu..." dedim kelimeyi uzatarak. İsteksizce elime bıraktı. Üst üste gelen mesajları tek tek okumaya koyuldum.

"Nasıl?"

"Neler olduğundan bahsetti mi?"

"Bırak önce ben konuşayım."

"Sen onu daha önce hayal kırıklığına uğratmadın, baş edemezsin."

"Kendini yalnız hissediyor."

"Beni daha uzun zamandır tanıyor."

"Bana kolayca bağırabilir ama sana bağıramaz, bırak bana döksün içini."

"Yanki'ya bir şey söyledin mi? Sakın karşısına çıkmaya kalkışmasın. Doktorlar peşine düşecektir."

"Bu gece benimle kalsın."

"Sana diyorum, açsana lan telefonunu."

Telefon hâlâ elimde titriyordu. Doruk Ilgaz bir telefonun ucunda cebelleşiyordu. Benim gözümün önündeki sahneler böyle değildi. Benim bildiklerim böyle değildi. Ben Doruk'un ne isterse onu yaptığı bir dünyada yaşamıştım. Ben Doruk'un benimle konuşmak için kimseden izin almadığı bir dünyada büyümüştüm.

"Niye hiçbirine cevap vermedin?" diye sordum merakla.

"Meşgulüm," diye mırıldandı.

"Ne cevap yazalım?"

"Hiçbir şey."

"Bence bir şey söylemeliyiz."

"Ne söylemek istiyorsun?"

"Selam, Mavi. Film seyrediyoruz. Yarın sabah kahvaltıda görüşürüz, olur mu," yazıp gönderdim. Bir saniye sonra cevap geldi.

"Maya, iyi misin?"

"Evet, sabah görüşürüz. İyi geceler."

"İyi geceler."

"İşte bitti." Telefonu ona doğru uzattım, alıp kenara fırlattı.

"Hâlâ senin üzerinde bir hakimiyeti olduğunu sanıyor," dedi dişlerinin arasından. "Hâlâ her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu sanıyor."

"Aslında yanlış bir şey söylememiş," dedim, filmi seyretmeye daldım.

"Aslında ona üzülüyorum."

"Neden?"

"Hâlâ sana neden ölürken Dila'nın ismini vermediğini açıklamak istiyor. Neden annenin yanında onu gördüğünü, neden o kızın doğum gününe katılacağını açıklamak istiyor. Neden öldüğünü açıklamak istiyor. Bunların umurunda olduğunu düşünüyor."

"Umurumdadır belki." Sadece takılıyordum.

"Tabii," diye mırıldandı. "Bir peri masalında bunlar umurunda olurdu."

"Bir hap olsa, hepimiz her şeyi unutsak. Tek derdimin Dila olduğu günlere dönsem..."

"Üzerinde çalışmamı ister misin?"

Kıkırdadım. "Bunun için de bir formül bulacağına eminim."

"Basit bir insanım ben," dedi. "Artık formüllere ihtiyacım yok." Parmakları kolumun üzerinde yukarı aşağı doğru kaymaya başladı.

"Artık yaşlanacak mısın yani, bu yakışıklı yüzde kırışıklıklar mı olacak?"

"Yine yakışıklı olurum ben."

"Olursun muhtemelen." Başımı onun başına yasladım. "Fetih Yargıcı olmamak nasıl bir his?" Ne demek istediğimi anlayacaktı. Yeşil Yol'da elinin altında bir sürü adam çalıştıran biriydi. Güçlü biriydi. Eli kolu her yere uzanan biriydi. Çoğunun korktuğu biriydi.

"Fetih Yargıcı olmak bitmedi," dedi rahatsız olmuş şekilde. "Hatta *Yargıcı* olmak burada daha önemli bir durummuş."

Durum.

"Öyle mi?" diye sordum, öğrenme merakıyla ona döndüm.

"Epey zenginler," diye burun kıvırdı.

"Bu kötü bir şey mi?"

Güldü. "Para sadece kötülüğün olduğu yerde çoktur Maya, iyi insanların elinde olsa onları dağıtırlardı."

"Sen de paran olmasını seversin."

"Ben de iyi biri sayılmam."

"İyi birisin sen." Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdım.

"Babamla tanıştım, biliyor musun?"

"Ne?"

Kafasını salladı. Nasıl olduysa şimdi o benim göğsümde yatıyordu, başı önce omzuma sonra kucağıma düştü. Hiç yadırgamadı yerini.

"Silah sanayisinde bir devrim yapmış, savaşlardan para kazanıyor. Bu araştırmaya da bu yüzden bu kadar para yatırmışlar."

"Nasıl biri?" diye sordum.

"Bana sarıldı." Sesi kısılmıştı, elini dizlerimin arasına sıkıştırdı. "Beni kurtarmak için uğraştığını söyledi. Onunla çalışmamı istedi. Beni tanımak istedi."

"Sen ne hissettin?"

"Beni nasıl kurtarmaya çalıştığını öğrenmek istedim, elinde ne varsa görmek istedim. Seni çıkarmak için belki işe yarar bir şey bulurum, diye düşündüm. Hepsini verdi ama pek işe yaramadı."

"Ondan hoşlanmadın mı?"

"Bu işte parmağı olan herkesten nefret ediyorum." Dizlerime sıkıştırdığı elini biraz daha sıktı. "Onu tanımak istemiyorum."

"Belki bir şansı hak ediyordur."

"Hiçbiri hiçbir şey hak etmiyor."

"Annenle neler oldu?"

"Araştırmayı sürdürmek istedi, babamın da dahil olduğu kurul reddetti. Her şey sandığımızdan daha derine uzanıyor. Birçok ülke bu işin içinde, emir en tepeden geldi."

"Başkanlardan falan mı?"

Güldü ama sitemkâr bir gülücüktü.

"Başkanlar sadece televizyonu süslüyor," dedi. "Babamla görüşmek için randevu istiyorlar. Bu dünya da kirli. İnsanlar her yeri ele geçirmiş."

"Belki uzaya gitmenin bir yolunu buluruz," diye espri yaptım.

"Onlar da işin içinde," dedi. "Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi de araştırmayı finanse edenlerden."

"Şaşırmıyorum artık."

"Yıldızları görmek ister misin?" diye sordu. "Burada onlardan çok var."

"İsterim."

Doğruldu, elimi tuttu.

"Hadi biraz dolaşalım," dedi.

Sadece cüzdanını ve arabanın anahtarını aldı. Telefonunu orada bırakmıştı, hatırlattığımda boşver dedi. Otoparka inip arabaya bindik. Gece çökmüştü ama insanlar geceyi de alt etmişti. Her yerde ışıklar yanıyordu. Yeryüzü yıldızlardan daha aydınlıktı. Bunun doğaya aykırı olduğunu düşündüm. Belki de doğa, bize tüm bunları, ona yapılanların bedelini ödetmek için yaşatmıştı.

Arabayla uzun bir yoldan yukarıya çıktık. Beni deniz kenarına götüreceğini düşünmüştüm ama bir antik kente geldik. Harabelerin içine. Belki de yalnızlığım dinsin diye.

Arabanın bagajından bir battaniye çıkardı, etrafıma sardı, beni kendine yasladı.

"Tek başıma kaldığım tek yer burasıydı," dedi. "Buraya gelip yıldızlara baktım. Orada bir yerdesin sandım. Oraya çıkabileceğim bir merdiven aradım."

Ama gökyüzüne tırmanamazsın.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

"Şimdi çok güzel." Eğilip usulca boynumdan öptü, dudaklarının yumuşak dokunuşu gözlerimi kapatmak isteyecek kadar sakinleşmeme neden oldu.

"Bırak..." Battaniyeyi omuzlarımdan arkaya doğru attım. Üzerimden düştü. Ilık bir rüzgâr vardı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Rüzgârın tenimin üzerindeki kıvranışı bir orkestra ezgisi gibiydi. Hiçbir şey hissetmediğim onca zamanın sonunda.

"Bu sesler ne?" diye sordum.

"Ateş böcekleri."

Dudaklarım kıvrıldı. Doğanın kendisinde bir büyü vardı. Önüme bakıp bu muhteşem manzaraya karşı ayakta durdum. Birbirine göre oyulmuş taşlar, birbirinin kolunun altına saklanmışlardı sanki. Toprak onları elinden tutuyor gibi destekliyordu. Ağaçların kökleri onları sarıyordu. Taşlar, o ağaçların diplerine bir dayanak oluyordu. Yapraklar rüzgâra eşlik ediyordu. Gökyüzü yıldızlara sahne olmuştu ve bu gece, ne muhteşem bir dolunay vardı. Şehrin ışıkları bile buradan baktığımızda dolunayın parıltısına yaklaşamamıştı. Kuşlar kanat çırpıyordu. Uzaktaydık belki ama engin denizin sonsuzluğa uzanışı bile burada ayaklarımın altındaydı. Hepsi başka bir resim sahnesiydi ama aslında hepsi bir bütündü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona doğru döndüm, tam karşısında durdum. Geldiğimden beri ilk kez gülümseyerek gözlerinin içine baktım. Ben sessizleştiğimde o karamel gözler, hâlâ bir sürü soru işaretiyle doluyordu. Ne düşündüğümü hep bilmek istiyordu. İşaret parmağımla yüzüne düşen kıvırcal tutamlardan birini alnından kenara çektim. İlk kez gerçekten ona bakıyorum. Korkmadan. Kaybolacak diye sakınmadan. Bana öyle bakacak mı bir daha, diye çekinmeden.

Daha çok gülümsedim. Büyümüştü sanki ama aynıydı. Kaşlarının arasındaki o kaygı dolu çizgi aynıydı. *Dünyada olup biten her şeyi bilmek istiyorum*, gözleri aynıydı. Çok sevdiğim saç tutamları aynıydı. Hafif sakalları vardı ve ona çok yakışmıştı. Ten rengi değişmişti. Ne o kadar solgun ne de o kadar beyazdı artık. Buğday rengindeydi. Güneş ona yakışmıştı. Elbette yakışmıştı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Teninin sıcaklığı, avuç içlerimi sarıp sarmaladı. Başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşadım. Parmaklarımdan bir tanesi çenesine indi. Alt dudağına dokundu. Parmak uçlarımda yükselip orayı öptüm.

"Seninle tanışmadan önce yaşıyor muydum ben?" diye mırıldandım. "Çünkü bu..." Yeniden öptüm. "Yaşamak gibi hissettiriyor."

Ellerini belime yerleştirdi.

"Benim güzel kızım, sığınsana ölü doğduğun topraklara." Yavaşça, incitmekten korkar gibi ama uzun uzun öptü beni. Bu tanıdıktı. Ona sığınmak gerçekti. Ayaklarımı yerden kesmesi, sadece onun çekim alanında ortaya çıkan bu elektrik akımı, ellerimi sürekli onun üzerinde tutma isteği...

Kollarımı sıkı sıkı boynuna doladım.

"Benim kayıp ruhumun sığınağı sen değilmişsin," diye itiraf ettim. "Benim ruhum sensin."

"Sığınak sensin," dedi karşılık olarak.

"Seni çok özledim. O kadar çok özledim ki!"

"Biliyorum, güzelim. Biliyorum, bebeğim. Biliyorum, sevgilim."

"Çok korktum."

"Ben de, ben de çok korktum." Başını çevirip yine içimi kıyacak şekilde boynumu öptü. "Bitti," diye fısıldadı boynuma doğru. "Bu defa söz veriyorum, bitti."

"Gerçek, değil mi?" derken sesim titredi. "Bu gerçek."

"Gerçek. Bu dünyadaki tek gerçek şey."

"Uyumaya korkuyorum."

"Uyumayız bizde."

"Uyumayalım."

"Gözümü bile kırpmam."

"Kimseyi görmek istemiyorum. Kimseyi. Beni tanıyan, kim olduğumu bilen kimsenin karşıma çıkmasını istemiyorum. Ya beni alırlarsa, ya beni yine bir odaya kapatırlarsa?"

"Geldiğini kimse bilmiyor," dedi. "Kimse öğrenmeyecek. Öğrenseler de kimse karşına çıkmayacak. Sen istemediğin sürece, senin olduğun hiçbir yerde olmayacaklar."

"Kimsenin beni tanımadığı bir yere gitsek," dedim. "Onların hiç olmadığı bir yere?"

"İstersen şimdi arabayı dünyanın öbür ucuna sürebiliriz," diye söz verdi. "İstediğin zaman, istediğin yere gidebiliriz."

"Ama burada bir hayat kurmuşsun, bar ne olacak?"

"Burada bir hayat kurmadım. Burada kalmamızın tek sebebi, oradan çıkan herkesin burada uyanmasıydı. Klinik burada olduğu için böyle olduğunu zannediyoruz. Sadece arıyordum, aradığım için buradaydım. Elimde sadece burası vardı. Barı sadece sana söz verdiğim için açtım. Çıkarsan soracak bir yer olsun, aklına gelecek bir isim olsun diye. Benim senin olmadığın bir hayatım yok. Benim hayatım sensin, Maya. Aklım sensin. Ruhum sensin. Kalbim sensin. Bu vazgeçebileceğim, öylece devam edebileceğim bir şey değildi. Asla olmazdı."

"İnsanlar alışır," diye fısıldadım. "Unutur. Buna hakkın vardı."

"Ben bu varoluştaki tüm hakkımı sende kullandım. Bu dünyadan başka bir alacağım yok. Unuttun mu, ben seni çaldım bu dünyadan."

"Doğa intikamını alır derler," diye mırıldandım. "Küçük bir kasaba alıkoydu beni. Bu da dünyanın intikamıydı belki."

"Ama geri aldım seni. Dünya bile bunun karşısında çaresizdi."

"Geri aldın."

"Bana anlatacak mısın?" diye sordu. "Neler olduğunu?"

"Konuşmak istemiyorum. Düşünmek, hatırlamak istemiyorum. Bırak burada olduğumuza inanayım artık."

"Tamam." Derin bir iç çekti.

Çok eski bir taşın üzerine oturduk. Bütün gece yıldızları seyredip konuştuk. Neler biriktirdiğini anlattı. Nereleri görmemiz gerektiğini. Pars'ın benimle yapmak istedikleri listesini ondan çaldığını söylediğinde neredeyse kahkaha attım. Neredeyse. Sonra gün doğumuna baktım. Güneş doğuyordu. Onca zaman sonra güneşin doğumuna şahitlik ettim. Ve mümkün, dedim. Ne güzel, ne yüce bir manzara. Durup kimsenin bakmaya zamanı yoktu. Güneş tepede böyle doğarken herkes koşturuyordu. Nasıl bir şeye şahitlik etmeyi kaçırdıklarının farkında değillerdi. Neyin önemli olduğunun farkında değillerdi. Güneşin bile sadece onlar için doğduğuna inanıyorlardı. Güneş doğuyordu ve bu inanılmazlığın hiç kimse farkında değildi.

HOŞÇAKAL AŞKIM; HOŞÇA KAL ARKADAŞIM

Pars'ı uyandırmamak için oldukça sessiz hareket edip doğrudan odaya girdik. Yatak ikimiz içinde oldukça çekici görünüyordu ama uyuyacak kadar ileri gidemezdim. Dayanabildiğim noktaya kadar dayanmaya karar verdim.

"Duş almak istiyorum," diye mırıldandım bir anda. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ve söyleyeceğim şeye ne tepki vereceğini de bilmiyordum. Çünkü tek başıma kalmak istemiyordum ama sanırım onunla banyoda çıplak olmayı da istemiyordum.

"Sen banyoya gir, kapıyı açık bırak ve ben de burada durup sana gün içinde neler yapabileceğimizi anlatayım, olur mu?"

"Pars yanılıyormuş," diye güldüm. "Hâlâ çok zekisin sen."

"Şüphen mi vardı?"

"Anlaştık." Dudaklarımı ısırdım, sanırım rahat hissetmem için dizüstü bilgisayarını alıp yatağın üzerine uzandı. Ekranı açıp bir şeyleri kurcalamaya başladığında benimle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Dizimi yatağın üzerine bastırıp eğildim, uzanarak yanağından öptüm. Tam üç kez aynısını tekrar ettim.

"Beyefendilik sınırlarımı zorluyorsun," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan. "Seni omzuma atıp suyun altına sokmamı istiyorsan dürüst olabilirsin."

"Belki daha sonra." Geri çekilirken güldüm.

"Not ettim," dedi eğlenceli bir tonla. Eliyle odanın diğer ucundaki kapıyı gösterdi. "Kıyafetler orada."

"Kıyafetlerin odası mı var?"

"Evet. Aşağıda spor salonu da var."

"Spor mu yapıyorsun?" Bahsettiği kapıyı açtım, bir sürü raf ve aletler vardı ama içi pek dolu sayılmazdı. Kapaklı dolapları ve çekmeceleri kurcalayarak giyinmek için bir şeyleri kollarımın arasına aldım.

"Sinirimi bir yerden çıkarmam gerekiyordu. Ayrıca, insan bedeninin ne kadar zayıf olduğunu unutmuşum. Zayıflıktan hoşlanmam."

"Evet," dedim gözlerimi devirerek. "Vurduğun şeylerin kırılmasından hoşuna gitmemiştir."

"Kırılıyor," dedi. "Pars anlatır sana. Ne zaman bir şey yapsam bunları Maya'ya söyleyeceğim, hepsini söyleyeceğim diye tutturuyordu."

Bunu çok kolay hayal ettim ve bu beni tahmin ettiğimden daha çok güldürdü. Elimde kıyafetlerle söylediği gibi kapıyı açık bırakarak banyoya girdim.

"O zibidinin seni bu kadar güldürmesi nasıl mümkün oluyor?" diye seslendi.

Suyu açıp ısınması için biraz bekledim.

"O zibidi birden kapıyı açıp içeri girmez, değil mi?" Çünkü Fenrir'in asla o yataktan kalkmayacağına emindim ama Pars, banyo kapısını açık görürse içeriye dalardı.

"Bu saatte uyanmaz ama ben yine de kilitleyeyim." Sonra bu kelimeyi seçtiği için muhtemelen gerildi. "Ya da boşver, mesaj atarım."

"Telefonun içeride," diye eğlenerek seslendim suyun altından.

"Bilgisayardan atabilirim. Teknolojiyi hiçbir zaman sevmedin ama epey faydalı."

"Kalsın," diye homurdandım. Her şey başıma insanların ellerinde olmakla yetinmeyip hep daha hızlısını, daha kestirmesini ama mutlaka bir şeylerin dahasını istedikleri için gelmişti.

Saçlarımın durulandığına emin olduktan sonra suyun altından çıktım.

"Biliyorsun, seni o ikisinden kaçırabilirim, buna hakkım var. Sadece ikimiz gidip biraz daha dolaşabiliriz. Ya da istediğin gibi direkt gidebiliriz."

"Bunu isteyen sensin," diye güldüm havluyla kurulanırken. "Ev çok düzenli, bu düzenden sen mi sorumlusun?"

"Eve başka kimse girmiyor," dedi. "Sormak istediğin buysa." Sesinden eğlendiğini anlayabiliyordum.

"Ukala."

"Gidiyor muyuz?" diye tekrar etti.

Kot şortu bacaklarımdan geçirdim, üzerime Fetih'in hardal sarısı tişörtünü giyindim. Eski pantolonumu yeniden elime aldım. Dün tuvalete gittiğim bir sırada mektupları arka cebimden alıp yan cebime sıkıştırmıştım. Çünkü arka cebimde bulabilirdi. Yeniden şortun yan cebine sıkıştırıp tişörtü üzerine indirdim. Bu mektuplardan kurtulmalıydım. Burada yazan her şeyden kurtulmalıydım.

"Sana diyorum..." diye seslendi yeniden. Üzerimden çıkanları kirli sepetine atıp küçük bir havluyla saçlarımı kurularken içeriye girdim. Yatağın kenarına oturup ona güldüm.

"Bugün değil," dedim. "Ama bir gün."

Bileğimden yakalayıp beni yatağa çekti, havluyu tutan kolum yanıma düştü. Bana yukarıdan bakarken gözlerini kısmıştı. "Bugün gidelim." Çenemi öpüp burnunu yine boynuma gömdü. Çok derin bir nefes aldı, kokumu ezberlemek ister gibi. Belki de hatırlamak. Belki de sadece hissetmek için.

"Olmaz..." dedim.

"Seni onlarla paylaşmak istemiyorum."

"Paylaşmıyorsun zaten."

"Niye paylaşayım ki zaten?"

"Onlar arkadaşım," dedim gülümseyerek.

"Sevgili, arkadaştan büyüktür."

"Bu sadece ikimiz için geçerli."

Dudakları boynumu gıdıklamaya başladı.

"Bence biraz burada saklanabiliriz."

"Saklanamayız," diye güldüm. "Doruk birazdan burada olur."

"Saat çok erken."

"Görürsün."

Dirseğinin üzerinde doğrulup ciddi bir ifadeyle baktı bana. "Gözümün görebildiği her an karşımda olmanı istiyorum," dedi. "Ama onunla zaman geçirmeye ihtiyacın varsa bunun üstesinden gelebilirim."

"Şaka yapıyorsun," diye güldüm. "Sen ve Doruk Ilgaz konusunda anlayışlı olmak mı? Şimdi endişelendim işte."

"Ciddiyim," dedi. "Bana âşık olduğunu biliyorum ama onunla bir ömür geçirdin. Kalanını benimle geçireceksin ve bir gün baktığımızda, onunla geçirdiğinden çok daha uzun bir zamanı paylaşmış olacağız."

Bu düşüncenin gerçekliği birden benim de beynimin içinden geçti ve kurşundan daha öldürücüydü. Doruk'un Doruk olmadığı bir anı hayal edemiyordum. Şu anda hiçbir şeyi fark edecek ya da inanabilecek durumda değildim ama hiçbir anda ne en iyi halimde ne en kötü halimde Doruk'un Doruk olmadığı bir anı düşünmemiştim. O hep Doruk'tu, hayatımın en önemli parçası. Ama bir gün büyüyecektim, daha çok büyüyecektim, saçlarım daha uzayacaktı ve Doruk Ilgaz, sadece geçmişim olacaktı. Doruk Ilgaz, sadece geçmişte kalacaktı. Doruk Ilgaz, hayatımın küçük bir dönemine eşlik etmiş, çocukluk arkadaşım olacaktı. Olması gerektiği gibi. Bir gün uyanacağım ve onun yokluğunun çokluğu, onunla geçirdiğim günlerden uzun olacak. Bir gün artık onun olmadığını kabullenmem gerekecekti.

"Bu yüzden," diye devam etti Fetih, ne zaman akmaya başladığını fark etmediğim gözyaşlarımı silerken. "Onunla vakit geçirmeye ihtiyacın varsa geçirebilirsin."

"Birinin yokluğunun o kişinin maddesel varlığıyla hiçbir ilgisi yok, biliyor musun?" diye mırıldandım içgüdüsel olarak. "Doruk çok uzun zamandır benim hayatımda değil sadece bunu öğrenmeyi de reddediyorum. Hep yaptığım gibi bundan da kaçıyorum. Çünkü korkuyorum. Her zaman hayatımda o kadar büyük bir yerin işgalcisiydi ki onu oradan çıkarırsam kalan boşluk ödümü koparıyor. O boşlukla ne yapacağımı bilmiyorum. O boşluğun beni yutmasından korkuyorum. Şımarıklık benimki. Korkaklık. Artık kullanmadığın, eskimiş bir kazağı yıllarca dolapta saklamak benimki. Sadece çok üzgünken

çıkarıp giydiğin bir kazak. O kazağı sakladığım sürece o kazağa sarılıp ağlamak isteyeceğim. O kazağı sakladığım sürece ağlayacağım günler olduğuna inanıp o günleri beklemeyi sürdüreceğim. O kazağı sakladığım sürece, yeni kıyafetlere yerim olmayacak. Daha çok seveceğim kazakların yerini işgal etmiş olacağım. Sığamadıkları için dökülecek onlar da. Aradığımı hiç bulamayacağım o dolabın içinde. Bir kazak sadece kazaktır. Ondan hem tişört hem pantolon hem elbise olmasını beklemek büyük haksızlık. Üzerine olmadığı için çekiştirip durmak da öyle. Güneşin altında o kazağı giyip yaktığı için şikâyet etmek de öyle. Dikip durmak yerine sökülmesine izin vermeliyim. Artık kazak olmamasına izin vermeliyim."

"Bunun için erkendir belki güzelim," dedi. "Çok şey yaşadın."

"Geç bile kaldım," diye gülümsemeye çalıştım gözyaşlarımın arasından. Üzüntüden değil sadece, öylesine ağlıyordum. Dökmem gereken yaşları döküyordum. Her şeyin yasını bitireli çok zaman geçmişti. Şimdi sadece geç kaldığım bir vedayı onurlandırıyordum.

Uzanıp elimin üzerinden öptü. "Maya," dedi dikkatimi üzerine çekebilmek için. "Bunun için vaktin olmasını istiyorum. Hayatını aklında hiçbir şey kalmadan yaşayabilmeni istiyorum." Duraksadı, yüzünde daha önce görmediğim bir gariplik vardı. "Onunla hiç şansın olmadı. Doğru yerde ve doğru zamanda değil. Belki de bunu denemelisin. Onunla kendine bir şans vermelisin."

"Benden kurtulmaya mı çalıyorsun?"

Güldü.

"Seni bir ömür boyu beklerim. Sadece bütün bunların sonunda içinden geldiği gibi yaşayabilmeni istiyorum. Ben burada durduğum için burada durmanı değil. Sadece nasıl olacağınızı görmek için bile bu şansı kullanabilirsin. Kullanmalısın da. Olmayacağına karar verirsen ben yine burada olurum. Sana kızmam. Sana kırılmam. Sen dünyadaki bütün ihtimalleri görmeyi hak ediyorsun. Aklında bir soru işareti, kalbinde bir keşke, içinde bir boşlukla yine bir şeylere alışmak zorunda değilsin. Hayatını sana biçilen bir rolü oynayarak geçirmek zorunda kaldın. Sen yaşamadın ki! Sen sürüklendin. Zor-

landın. Hepimiz bir yandan bir şeyler için zorladık seni. Şimdi buradasın ve sadece istediğin gibi yaşamanı istiyorum."

"Bu konuşmanın benzerini seninle yapmıştık ve nasıl bittiğini dün yaşanmış gibi hatırlıyorum." Gerçek olmadığını düşündüğü zaman beni yine Doruk'a itmeye çalışmıştı. *Buradan çık ve yine onu sev,* demişti.

Yeniden güldü.

"Bu öyle bir konuşma değil," diye güvence verdi. "Bunu, çaresizlikten yapmıyorum. Bunu, yarın ne olacağı belli olmadığı için kafamda bir dolu endişeyle yapmıyorum. Çok ciddiyim. Ve bunu gerçekten düşünmeni istiyorum. Kimseye karşı sorumluluk hissetmeden içinden geleni yapmanı, içinden geleni yaşamanı istiyorum."

"Teşekkür ederim." Yüzünü okşadım. "Seni sevdiğim için beni hiç pişman etmedin. Hiç seni sevmemiş olmayı istemedim. Ama nefes alabilirsin, bu üzerinde düşünmem gereken bir şey değil." Uzanıp dudaklarından öptüm. "O hayatımın başlangıcıydı ama seninle sona ermesini istiyorum. Çok uzun zamandır."

"Bundan emin misin?"

"Oldukça eminim."

Kırık bir kalple birini seversen o sevgi de yaralı olur. Doruk'la bize bundan olmuştu. Şimdi biliyordum. Ne Fetih ne Dila ne başka birileri... Aramızda olan tek şey bu kırıklıktı. Onunla benim aramda yorgun bir şey vardı, yorgun bir şey başlamıştı, tembel bir aşk, tekinsiz bir sadakat, huzursuzluk veren bir güven duygusu. Çorak toprakları andırıyorduk. Çünkü insan, yarasına baktığında nasıl acıdığını bildiği birini sevmemeli.

"İyi," dedi başını rahatlamış şekilde yastığa bırakıp.

Kıkırdadım.

Evin içini bir melodi doldurduğunda yüzünü astı.

"Geldi," diye göz devirdi.

"İstersen sen uyu biraz," diye öneride bulundum. "Bütün gece uyumadın. Ben de onunla takılırım ve sizi de birbirinize laf sokmaktan kurtarmış olurum."

"Sen saçlarını kurut," diye doğruldu. "Ve o tişörtü değiştir. Sonra gel."

"Tişörtün nesi var?" diye kaşlarımı çattım.

"Benim tişörtlerimi giymekte ısrar edeceksen kilo al ya da ben küçük bedenlerini de alıp seni kandırmak zorunda kalacağım."

Dönüp üzerime baktım. Hım... V şeklindeki yakası göbeğime kadar uzanıyordu. Haklıydı, bana oldukça bol gelmişti. Düz yakalılardan biriyle muhtemelen daha çok rahat ederdim.

"Beni çekiştirip durmasaydın bu kadar açılmazdı." Omuzlarından tutup tişörtü yukarıya doğru çektiğimde sorun kalmamıştı.

"Tercihen seni çekiştirip duracağım için değiştir diyorum ya güzelim." Kapıyı kapatmadı, aralık bıraktı ve çıkarken suratında muzip bir sırıtış vardı.

"Terbiyesiz..." diye mırıldandım.

Gülüp yeniden dolaba doğru yürüdüm. Saçlarımdan akan sular tişörtün sırtını mahvetmişti zaten, değiştirsem iyi olacaktı. Hâkî renk, bisiklet yaka bir tişörtle üzerimdekini değiştirdim. Banyoya dönüp bir tarak buldum ama kurutma makinesini bir türlü bulamadım. Nerede olduğunu sormak için çıktığımda koridordan gelen mırıltılar beni olduğum yere çiviledi.

"Çok zayıf," dedi acı çekiyormuş gibi Fetih. "Küçük. Küçücük. Bu kadar hüznü nasıl taşıyacak? Çok uzamışlar, saçları çok uzamış. Gözleri çok yorulmuş. Kirpikleri bile aşağı düşmüş. Bakışları solmuş. Omuzları çökmüş."

Saçları çok uzamış...

"Toparlayacak," dedi Doruk. Sesindeki bir şey benim bile inanmama neden oldu. Bana her zaman koşulsuz bir güveni, sorguya yer bırakmayan bir inancı vardı. Ben gerçekten çok küçükken bile Doruk benim çok güçlü olduğuma inanırdı. O inandığı için ben de öyle olduğumu sanmıştım. Belki haklıydı, belki de ikimiz de sadece öyle zannediyorduk.

"Bir ışık vardı etrafında, yıldızlar onu izlerdi. Ne olursa olsun bir ışık vardı etrafında. Bakışlarında şimşekler saklıydı. Onda gördüğüm o ışık sönmüş." Bana belli etmediği şeyleri Doruk'a dökülürken nasıl

rahatladığını hissedebiliyordum. Zaten onu sevdiğimi de Doruk söylediğinde fark etmiştim. "Eksilmiş gibi," diye tamamladı cümlesini Fetih.

Eksilmiş...

Kimileri bir ruhun ederinin yirmi bir gram olduğunu söylüyordu. O kasabadan çıktıktan sonra yirmi bir gram eksilmiştim.

"Maya'yla ilgili şey budur." Doruk'un gülümsemesini görmesem de duyuyordum. "Çaresiz hissetmeyi kes," diye terslendi Fetih'e. "Maya'yla ilgili şey budur. Yaralarına merhem olamazsın. O kendi kendini iyileştirir."

Koridorun diğer tarafından bir kapı açıldı, Pars'la göz göze geldim. Tam ağzını açtığında parmaklarımı dudağıma bastırarak susturdum onu. Gözlerini kısıp benimle birlikte dinlemeye koyuldu. Bir süre içeriden ses gelmeyince Pars, kapısını açıp başıyla içeriyi işaret etti. Dudaklarımı birbirine bastırıp peşinden gittim.

"Ne arıyorsun orada?" diye sordu gülerek.

"Sadece kurutma makinesinin yerini soracaktım."

"Sonra biraz dinlemeye mi karar verdin?"

"Sadece bölmek istemedim."

"Bak sen..." Dolabının çekmecelerinden birini açıp elime kurutma makinesini tutuşturdu. "Bu işini görür."

"İyi," dedim.

"Maya," diye seslendi ben kapıya yöneldiğimde. "İnsanları konuşurken dinleme, senin duymayacağın şekilde konuşuyorlarsa duymaman gereken şeyler konuşuyorlardır."

"Bunu sen mi söylüyorsun!" diye gözlerimi açtım. "Hadi ama."

"Ciddiyim, bebek," dedi. "O ikisi senin yüzüne bakarken bile acı çekiyor. Bırak senin olmadığın yerde akıtsınlar zehirlerini. Sen yeterince kötü şeye şahit oldun, hepsini sırtlanmayı bırak artık."

"İyi," dedim. "Gidip saçlarımı kurutacağım."

"Kahvaltıda görüşürüz. Kurt gibi açım."

Kapıyı arkamdan kapattığımda koridorun başında Doruk göründü. Yaramazlık yaparken yakalanmış gibi elimde makineyle birkaç adım attım.

"Selam," dedim. "Nasılsın?"

"Konuşalım mı biraz?" diye sordu.

"Saçlarımı kurutup geliyorum."

Elimdeki makineye baktı. Saçlarıma baktı. Gülümsedi. İşte kalbimizdeki çorak toprakların öylece ölüp gitmemesinin ikinci sebebi olan şey. Bu gülümseme. Ve o mavi gözler. O topraklarda yıllardır ikimizi öldürmeyen şey bunlardı.

"Ver bana," dedi yaklaşıp elini uzatarak. Dudaklarımı birbirine bastırıp makineyi eline bıraktım. Yolu göstermek için önden yürüdüm ama zaten bildiğine emindim. Hepsi çok uzun süredir buradaydı.

Ben daha yeni gelmiştim.

İkimizin üzerine kapıyı kapatınca kaşlarımı kaldırdım.

"Bu biraz sorun olabilir," dedim.

"Muhtemelen olur," diye güldü. "Ama büyük ödülü o kazandı, bu kadar sıkıntıyla baş etmek zorunda." Göz ucuyla bile yatağa bakmadan banyoya yürüdü. Derin bir nefes alarak ben de peşinden yürüdüm. Ne yapacağını biliyordum. Ne yapacağımızı biliyordum.

"Gel bakalım," dedi, fişi prize taktıktan sonra lavabonun kenarında duran tarağı eline aldı. Aynayla arasında kalacak şekilde durdum.

"Veda ediyorsun," dedim aynadan gözlerine bakarak.

Mavi gözlerini saçlarımın üzerinden ayırmadan gülümsedi.

"O kadar çok veda ettik ki birbirimize, buna artık başka bir isim bulmamız gerekebilir."

"Son kez," dedim. "Son kez ediyorsun."

"Şşş," dedi saçlarımı özenle taramaya başlayıp. "Sorun yok."

Tarakla işini bitirmek için acele etmedi. Gözlerini bir saniye olsun ayırmadı. Tarağı sırtımdan aşağı indirirken kaşlarını çatacak gibi oldu ama direndi.

"Saçlarını kurutmayı hiç sevmedin," diye güldü makineyi eline alıp.

"Çünkü senin kurutmanı seviyordum."

Makineyi çalıştırdı. Uzun bir süre bir eli saçlarımın üzerinde tutamları kuruturken mavileri çalkalandı. Her bir saç telimle tek tek vedalaştı. Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Makine susmasın

diye saçlarımı yeniden ıslatmak istedim ama sustu, onu kenara bıraktı. Tekrar taramaya koyuldu, o da bitti, onu da kenara bıraktı.

"Buraya kadar mıydı?" diye mırıldandım.

"Buraya kadar, güzelim. Artık iyi olacaksın."

"Ama sen olmayacaksın."

"Sorun değil. Olmama gerek yok." Hüzünlü bir gülümseme.

"Sen olmaması halini bilmiyorum ki. Yapamazmışım gibi geliyor. Bir gece çıkıp yine seni ararsam?" Ona doğru döndüm, şimdi yine onu ilk kez gördüğüm zamandaki gibi küçüktüm.

"Ben zaten yoktum, ben yokken yaptığın şeylere bak. Kendini buraya sen getirdin. Başkasına ihtiyacın yok."

"Ama aklım bunu almıyor. Ne olursa olsun, ya gözlerim seni görmek isterse? Ben değil ama kulaklarım seni duymak isterse?"

"Gökyüzüne bak."

"Niye bu kadar canım yanıyor?" Ben sana küserim, kızarım ama gönül koymam ki.

"Korkuyorsun. Sorun değil. Sorun değil. Ağlama." Ama uzanıp dokunmadı yaşlara. Zaten hiç uzanıp silmedi o yaşları. Nasıl silmem gerektiğini öğretti.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum. *Seni sevmeye devam edemediğim için.*

"Asla. Sana asla kızgın olmam. Hiçbir şey senin suçun değildi. Benim için üzülme. Daha fazla değil."

"Kalbim kırılıyor ama şimdi bile sen iyileştir istiyorum."

"Bu sadece bir alışkanlık. Süreklilik. Ben hiçbir şey yapmadım. Hepsini sen yaptın. Artık gözlerini açabilirsin. Bana veda edebilirsin. Gitmeme izin verebilirsin. Kapıyı kapatabilirsin, sorun yok."

"İyi olacak mısın?"

"Olacağım."

"Rastgele değildi, biliyorsun, değil mi? Öylesine değildi. Bir hastalık değildi. Ben seni seçtim. Sevmek için seçtiğim kişi sendin." Senin gözlerini seçtim.

"Biliyorum. Sorun yok. Hiçbirinde sorun yok."

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Kaç kez olduğu önemli değil, daha kolay olmuyor. Sana veda edemem. Sensizlikle baş edemem."

"Çoktan ettin bile. Ben uzun zamandır yokum. Gökyüzü var. Sen varsın. Kolay olmasına gerek yok. Düşünme. Yavaşça bırak. Düşünmeyi bıraktığında acı dağılacak."

"Ya çocukluğum özlerse seni?"

"Gökyüzüne bak."

Başımı salladım.

"Ben senin zihnindeyim artık, kapı kapı dolaşmana gerek yok. Kalbinde sıcak bir yerdeyim, sen daha da güçlüsün. Şimdi kapat gözlerini. Seni sevmesine izin ver. Onu sevmek için kendine izin ver." Onun sözünü dinlemek hep çok kolaydı. Bir askerin saygıyla komutanını dinlediği gibi. Bir kölenin efendisine boyun eğdiği gibi. Zincirin anahtarını kaybetmiştik, bu yüzden koparmıştı ve bu yüzden hiçbir zaman tamamıyla ondan özgür kalamayacaktım.

"Bu hatıra bende hep kalacak ama, değil mi? Seni unutmak zorunda değilim, değil mi?" Gözlerimi ondan çekemedim. "Kalbim çok kırık şimdi."

"Gökyüzü ölü yıldızlarla dolu ama ışıkları o kadar yoğun ki hâlâ parlamaya devam ediyorlar," diye fısıldadı. "Sen de parlamaya devam edeceksin. Bir gün gökyüzüne bakar gibi bir yansımada kendinle göz göze geldiğinde, kendini yaşayanlardan ayırt edemeyeceksin." Gözlerimin içine baktı dikkatle. "Bırak ışık girsin içeriye, yaldızlar dolsun kalbine."

Arka cebinden bir kalem çıkarıp parmaklarımın arasına bıraktı. Hiçbir özelliği olmayan dümdüz, basit bir kalem. Parmaklarımı o kalemin etrafına sardı.

"Özel bir kaleme ihtiyacın yok," dedi. "Hiçbir zaman olmadı. Yaz, hiç durmadan yaz. Anlatman gereken çok şey biriktirdin. Senin kafanın içinde dünyalar var. O dünyalarda tek başına yok olmana gerek yok. O dünyaları anlat, o dünyalara insanları davet et."

"Kimse gelmezse..."

"Gelecekler. Harika olacaksın. Bir kitap yaz, bir insanı sevmekten daha kolay olacak senin için. Bir insana güvenmekten daha ko-

lay. Bir kitabı da bir insanı sevdiğin kadar çok sevebilirsin. Söz veriyorum bir kitapla da kendini güvende hissedebilirsin. Bir kitapla arkadaş olabilirsin, bir kitap seni hiç sevilmediğin kadar sevebilir. Söz veriyorum."

"Nasıl?" diye fısıldadım. Sadece nasıl? "Sadece sen," dedim sonra. "Bir insan için sadece sen olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Sadece devam et," diye gülümsedi. "Hiç durma. Sen yazdıkça çoğalacak, birileri okudukça azalacak. Dağıt onları, hepsini bir başına taşımak zorunda değilsin. Dünya senin için. Dünya senin uğruna. Sen parla, herkesin gözünü kamaştırana kadar parla."

"Niye gidiyorsun?"

"Gitmek için dönmeni bekliyordum. Döndün." Gülümsedi. "Çok uzun zaman önce gittiğimi biliyorsun."

Biliyorum.

"Birinin varlığının da yokluğunun da bir yerde olup olmamasıyla ilgisi olmadığını biliyorsun."

Biliyorum.

"Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Dünyayı dolaşırım."

"Belki başka bir kasabada karşılaşırız."

"Hayır," dedi. "Bu defa başka bir kasaba yok. Artık beni aramak yok. Geriye bakmak yok. Kapıların önünde beklemek yok. Bir yarayı sevdiysen bir iz değil, bir hatıra olmasına izin vermelisin. Kalan tek şey o yara sandığın için onu kanatıp durmayı bırak. Sadece gökyüzüne bakarsan yeryüzüne haksızlık edersin. Seni tanımak çok güzeldi, hayatının bir kısmına eşlik etmek çok güzeldi. Ama duvarların önünde ağlamayacak kadar büyüdün, sen artık beni izlemeyeceksin, ben de gördüğüm her duvarın dibinde seni bulmaktan korkmayacağım. O duvarların üzerinde senin cümlelerini arayacak gözlerim."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Seni unutmaktan korkuyorum. Seni unutmanın kim bilir kaç yalnızlık dolu olacağından..."

"Küçükken bir oyun oynuyorduk, hatırlıyor musun," dedi. "Yalnız hissedersen diye bir şiir yazmıştık."

"Aptalca bir şiirdi."

"Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bir sürü yıldız var, bir sürü yıldız var. Ben bir taneyim ama bir sürü yıldız var. Korkarsam benim için yolu aydınlatırlar. Bir sürü yıldız var. Tek başıma kalmam, gökyüzünden bana bakarlar. Bir sürü yıldız var, ben bir taneyim ama yıldızlar kalabalıklar. Bir sürü yıldız var. Yalnız kalırsam gökyüzünden bana bakarlar."

"Bir sürü yıldız var," dedi.

"Yalnız," dedim. "Kendimi yalnız hissedersem-"

"Hissetmeyeceksin ama ben yine de gökyüzünden fotoğrafını çekiyor olacağım. Bütün güzel anlarında. Bir ay gibi gülümsemelerinin peşinde olacağım. Her dolunayda bana bir hikâye anlat, bana bir an bırak. Bütün kötü hatıraları gökyüzüne bırak, dağılsınlar." Sıkıca sarıldı. "Şimdi, kapat gözlerini."

Kapattım. Saçlarımın üzerinden öptü, geriye çekildi.

"Güzel şeyler düşün," dedi. "Hiçbiri geçmişe ait olmasın. Güzel şeyler düşün, şimdi yapabileceğin şeyler. Yarın gidebileceğin yerler. Güzel şeyler düşün."

Başak tarlaları. Gündoğumu. Deniz kıyısı.

Gözlerimi açtığımda gitmişti. İçeriye gidip orada mı diye bakmadım. Bu defa arkasından koşmadım. Banyodan çıkıp yatağa uzandım. Gözlerimi kapattım. Güzel şeyler düşünerek uyuyakaldım.

Bir sürü yıldız var.

YAZ NOTALARI

Hayal meyal Fetih'in yanıma iliştiğini, kulağıma bir süreliğine bir yere gitmesi gerektiğini, uyumaya devam etmemi ve Pars'ın burada olduğunu söylediğini hatırlıyordum.

Çığlık atarak uyandığımda kâbusun sancısı çok tazeydi. Pars uyandırmıştı, korkuyla yüzüme bakmış ama söylediği tek şey bu kadar uyumanın yeterli olduğu olmuştu. Beni bir yere götürmek istediğini söylediğinde hâlâ titriyordum ama başımı sallamayı başarmıştım. Hava hâlâ aydınlıkken beni bu deniz kıyısına getirmişti.

"Burada pek kimse olmuyor," dedi. "Kafayı dinlemek istediğimde kaçıyorum."

Dün gece Fetih'in de beni götürdüğü antik kentte benzer bir cümle kurduğunu hatırladım. Ben yokken onların da tek başına kalmak için aslında çabaladığını anladım.

"Çok güzelmiş," diye mırıldandım. Denizden uzakta dalgaları seyrederken kumsalda oturuyorduk. İkimiz için de yine acılı tavuk kanatları ve bu defa iki tane de soğuk bira almıştı. Fetih'in nerede olduğunu sormadım çünkü Doruk'un gidişiyle bir ilgisi olduğuna emindim.

"O ikisi ne zaman arkadaş oldular?" diye güldüm.

"İlk yılın sonuydu sanırım," dedi Pars. "Ya da ikinci yılın, ne bileyim, arada bir yerde işte. Bizimki bir yol bulamayınca deliye döndü. Gerçekten deliye döndü. Başka bir Yıkıcı yapacağını ve oraya döneceğini söyledi."

Bu düşünceyle o kadar irkildim ki elimdeki şişe kumun üzerine düştü. Pars güldü.

"Doruk engel oldu," dedi. "Hiçbirimizi dinlemedi ama onu dinledi. Bunu yaparsa senin ondan nefret edeceğini hatta iğreneceğini

söyledi. Senin başına gelen bir şeyin, hepimizin başına gelen şeyi bir başkasına yapmanı ne olursa olsun istemeyeceğini söyledi. Fetih'i bu durdurdu."

"Hayır," dedim. "Bunu istemezdim. Ne olursa olsun."

"Başka bir zaman bunu kendisine yapmak istedi," dedi. "Kendi kafasına bir bomba koymak istedi. Yine Doruk engel oldu. Seni kaybetmek konusundaki tecrübesi ilk kez bir işe yaradı sanırım."

"Onunla ilgili böyle konuşma," diye mırıldandım.

"Ondan nefret etmiyorum artık," diye güldü. "Onu anlıyorum, seni anlıyorum. Sizi anlıyorum. Ama onunla olmanı istemezdim. Fetih'le iyisiniz siz."

"Biliyorum."

"Berbattı Maya..." Omzunu omzuma yasladı. "Yeniden dönen sadece sen değilsin, o da döndü. Bitik haldeydi. Bir noktada alışır sandım ama alışmadı. Daha önce hiç yaşamayı reddeden birini görmemiştim. Sen bile içine battığın o çukurda hep yaşama tutunurdun. Kendisine bir şey yapacağından endişe etmeye başlamıştım."

Başımı omzuna yasladım, söyleyebileceğim bir şey yoktu.

"Nasıl çıktın?" diye sordu. "Bizim bulamadığımız ne buldun?"

"Bu konuda konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Neden kaçınıyorsun?"

"Önüme bakmak istiyorum."

"Gerçekten annenle yüzleşmeyecek misin? Ben üzerine atlamanı bekliyordum."

"Hayır." Yüzümü buruşturdum. "Görmek de dinlemek de istemiyorum."

"Ben yakasına yapıştım," diye güldü şişeyi kafasına dikip. "O kıza da bir ton yalan dolan sıkmış. Havin mi ne. Tanıştım kendisiyle, nefret ettim. Hiçbir halttan haberi yok, kelebek gibi dolanıyor ortalıkta."

"Bence taraflı yorum yapıyorsun."

"Öyleyse de öyle, ne yapalım? Ne o öyle dünya çok güzel bir yer, yaşasın, hepimiz sarılalım tavırları."

Kıkırdadım.

"Acıktım ben, bir şeyler yiyelim mi?"

"Kızım bu kanatları yiyelim diye aldık."

"O kanatlar cehennem sosuna batırılmış." Yüzümü ekşittim. "Doğru düzgün bir şey yemek istiyorum."

"İyi be tamam." Şişeyi bitirene kadar kafasına dikti, kanat paketini ve biralardan kalanları çöp kutusuna atıp kumsaldan çıktık. Güneş batmıştı ama her taraf yine aydınlıktı.

"Ne kadar kalabalık, değil mi?" diye mırıldandım.

"Adım atsan birine çarpıyorsun," dedi. "Arada eğlenceli ama her gün çekilmiyor."

"Bir dakika..." dedim bir şey duyup. Bir melodi yakalarıma yapıştı sanki. O sokakta, o müziğin çaldığı bir yerde beni bir şeyin beklediğini hissettim. Çok güzel bir şeyin. Sıcacık bir hissin. "Bu müzik sesi nereden geliyor?"

"Yok artık," dedi Pars müzik sesinin geldiği yeri anladığında.

"Ne?"

"Sizin kafanızda anten falan mı var?"

"Ne diyorsun yahu?"

"Yürü," dedi. "Götüreyim seni."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Fetih'in takıldığı tek yer burası," dedi. "Genelde hava almaya diye çıkıp sızana kadar burada içiyor sonra da gelip onu almam için beni arıyorlar."

"Fetih Yargıcı sızıyor mu?"

"Artık duygularımızın yanı sıra, insani zayıflıklara da sahibiz."

Çok tatlı bir mekâna geldik. Ahşap masaları ve oturakları olan, her yerinden asma yaprakları geçen, denizin kıyısında köhne ama çok güzel bir yerdi. Pars'ın işaret ettiği köşedeki nispeten tenhada kalan iki kişilik masaya oturduk. Ahşap masalar ve sandalyeler deniz yeşiline boyalıydı. İskelenin aşağısında kıyıya yakın renkli kayıklar vardı. Masaların üzerinde küçük vazolar ve kır çiçekleri vardı. Bahçenin ortasında, tepeden bir sürü renkli ip geçiyor, hepsinin ucundan birkaç ampul sallanıyordu.

"Hoş geldin Pars," dedi orta yaşlı bir adam masaya yanaşıp. "Fetih yok mu?"

"Bugün özel biriyle geldim," dedi. "Ben sızacağım, o beni toplayacak."

"Özel biri he?" Adam dönüp beni başıyla selamladı. "Siz de hoş geldiniz."

"Çok güzel burası," diye karşılık verdim.

"Kız arkadaşım," dedi Pars uzanıp elimi tutarak. Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Çok aşığız birbirimize."

"Zevzek," dedim eline vurup. Ama adam muhtemelen bunu utandığım için yaptığımı düşündü.

"Sen bize donat abi masayı," dedi Pars. "Sevgilim çok aç, onu doyurmak çok zor."

Masanın altından bacağına bir tekme savurdum. İnleyerek eğilip bacağını tuttu.

"Mezeleri gönderiyorum önden," dedi.

"Eyvallah," dedi Pars.

Adam gidince "Bir gün bu yüzden öleceksin bak," dedim. "Seni ben bile alamayacağım elinden."

"Fetih olmasa anlattıklarım gerçek olurdu," diye göz kırptı.

"Sana âşık olacak kıza acıyorum."

"Onlardan çok var," diye sırıttı.

"Anlat," dedim. "Burada yaşamaktan mutlu musun?"

"Fena değil, bundan sonra anlayacağız aslında mutlu olup olmadığımızı. Sen gelene kadar sadece idare ediyorduk."

"Mutlu olalım o zaman," dedim. "Sen de mutlu ol. Nasıl oluyorsan ol. Bir yolunu bulalım hep birlikte, olur mu? Bulmak zorundayız."

"Bulacağız da bebek," dedi. "Mutlu olmaktan kolay ne var? Asıl zor olan bizim gibi mutsuzluğun ortasında da hayatta ve yan yana kalmaktı. Şimdi kolay kısmı kaldı geriye."

"Bazen neredeyse bir bilge gibi konuşuyorsun."

"Ne sandın."

"Telefonunu verir misin," diye elimi uzattım. "Fetih'i aramak istiyorum."

"Şurada baş başa vakit geçiriyoruz."

"Sadece merak ettim, yemeğe başlamadan önce sesini duymak istiyorum."

"Ben duydum aynı sesi."

"Pars..."

"İyi, tamam." Telefonu cebinden çıkarıp elime bıraktı.

"Pars, burada bir sürü çağrı ve mesaj var."

"Varsa ne olmuş?"

"Bunların yarısı bir sürü farklı kızdan ve birçoğu da Fetih'ten."

"Eh," dedi. "Baş başa vakit geçirirken telefona bakacak saygısız bir adam değilim."

"Ne istiyorsun şu adamdan bir anlasam," dedim. "Merak etmiştir."

"Telefonumu açmadığı günlerin intikamını alıyorum," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ve bil diye söylüyorum, hiç açmadı. Sokak sokak aradığım zamanlar oldu. Günlerce haber alamadığım oldu. Öldü mü kaldı mı bilmediğim zamanlar oldu. Seni sadece o kaybetmemişti."

"Üzgünüm," dedim. "Pars, seni çok seviyorum, çok. Ama o beni her zaman bulacağına söz vermişti. O beni buna inandırmıştı. O son anda elimi tutamamıştı. O sadece kaybetmedi, bunun için sadece kendisini suçladı."

"Biliyorum," dedi. "Tamam, ara hadi, iyice delirmesin."

Numarasını çevirip telefonu kulağıma yasladım.

"Pars, sikeceğim ama seni sonunda!"

"Hey," dedim. "Sakin, benim."

"Maya?"

"Pars olmamak güzelmiş." Gözlerimi kocaman açtım.

"Affedersin," dedi. "Neredesiniz, iyi misin?"

"Evet, dolaşmaya çıktık. Çok tatlı bir yere getirdi Pars beni yemek yemek için."

"Neresi?"

"İşin bitti mi?" diye sordum.

"İki saat önce bitti, neden telefonunu yanına almadın?"

"Aklıma gelmedi, özür dilerim. Bir saniye." Pars'a döndüm. "İsmi ne buranın?"

Omuz silkti.

"Sürekli sızıp kaldığın bir yermiş, seni hep buradan topluyormuş."

"Tamam," dedi. "Geliyorum."

"Gerçekten sızıyor muydun?"

"Dilini koparacağım onun."

"Zamanını daha verimli geçirebilirsin."

"Vaatler vaatler."

Kıkırdadım.

"Gel hadi, kapatıyorum."

"Tamam, birazdan görüşürüz."

Telefonu kapatıp Pars'a uzattım.

"En sevdiğim arkadaşım olduğun için önden uyarıyorum, bence o gelmeden kaç."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Ne yapacak bana?" Biraz gerilmiş görünüyordu ama yeterince anladığından emin değildim.

"Bir şey yapmayacak ama kızgın ve bence kırgın ve bence haklı. İki saat önce gelmiş."

"Tamam, bu defa biraz ayarı kaçırmış olabilirim."

"Bunu bugün yapmasaydın ayarı kaçırmış olmazdın," diye açıkladım yumuşak bir şekilde. "Ama daha yeni geldim, bırak da önce endişe ataklarından kurtulalım sonra istediğini yaparsın."

"Kızdın mı bana?"

"Kızmadım ama en azından bir süre bu konuda oyun oynamazsan sevinirim. Çok uzun bir süre hiçbirinize ulaşamadım, siz de bana ulaşamadınız."

"Düşüncesizlik ettim," dedi bu defa gerçekten mahcup olmuş şekilde.

"Sorun değil," diye gülümsedim. "Kötü bir amaçla yapmadığını bildiğim için uyarıyorum zaten, aksi bir şey düşünsem daha farklı şeyler yapardım."

"Hâlâ insanların zihnine girebiliyor musun?" Kaşlarını çatarak masanın üzerinden bana doğru eğildi.

"Hayır," dedim irkilerek. "O şey artık yok. Kafamda kötü anılar ve birkaç güzel an dışında bir şey olmadığını bilmek güzel." Kollarımı savunma içgüdüsüyle kendi etrafıma doladım. O kurşunu sıkıp burada gözlerimi açtığımdan beri ne bir baskı vardı ne de kasvet. İlk kez kafamın içinde bu kadar yalın ve durgundum. Kafamın içine yığılmış enkazdan kurtulmuştum. Ve nasıl hissettirdiğini hatırlamak dahi istemiyordum.

"Aman," dedi Pars. Gözleri bir yere takıldı. "Fetih geliyor," dedi. "Ben kaçayım. Sen onu sakinleştir, tamam mı, dalaşmayalım şimdi." Masadan apar topar kalktı. "Evde görüşürüz sonra."

"Otur," dedim. "Bir şey olmaz, saçmalama."

"Yok," dedi. "Çekemem şimdi onu. Siz baş başa takılın."

"Pars, delirme, otur şuraya."

"Randevum var bebek," diye sırıttı.

"Yalan söyleme."

"Yemin ederim var, seni de götürecektim tanıştırmaya ama belli ki bugün o gün değil." Eğilip yanağımdan öptü. "Hadi görüşürüz."

"Yarın tanıştır!" diye seslendim arkasından ama diğer tarafa doğru hızlı adımlarla yürüyüp toz oldu. Kapı tarafına baktım, Fetih gerçekten gelmişti, bizi karşılayan adamla sohbet ediyordu. Ah, şimdi anlaşıldı. Adama kafasını sallayıp bana doğru yürümeye koyuldu.

Karşımdaki sandalyeyi tepesinden tutup yanıma bıraktı, bana doğru bacaklarını açarak oturup sandalyemi kendine doğru çekti.

"Nerede o?" diye sordu.

"Kaçtı."

"Orkun neden sizin sevgili olduğunuzu düşünüyor?"

"Orkun kim?"

"Biraz önce konuştuğum adam, buranın sahibi."

"Hım," dedim. "Bizi yalnız gördü ya, yanlış anlamıştır."

"Maya." Kaşlarını kaldırdı.

"Tamam," dedim. Eğilip yanağından öptüm. "Ben de kızdım. Gerçekten. Yaptığının yanlış olduğunu anlayıp kaçtı. Bir daha yapmayacak."

Bir şey söylemek için hareketlendi ama sonra vazgeçti. Eğilip bana sarıldı. "Seni özledim," dedi. "Uyanmadan dönmeyi planlıyordum, üzgünüm."

"Çok uyumadım zaten." Gülümseyerek geri çekildim ama ellerini tuttum. "İşlerini hallettin mi?"

Başını salladı.

"Burası çok güzelmiş." Gözlerim etrafta gezindi ve deniz kokusunu derin derin içime çektim. "Aslında deniz kıyısında bir yerdeydik, sonra ben acıktım dedim. Pars yine o cehennem soslu tavuk kanatlarından almıştı."

"Cehennem soslu mu?"

"Çok acı..."

"Eee," dedi gülümseyerek.

"Sonra oradan kalktık. Yolda yürürken ben bir müzik sesi duydum, nereden geliyor diye sorduğumda Pars şok oldu. Kafanızda anten mi var sizin diye sordu." Güldüm. "Sonra da burasının takıldığın tek yer olduğunu söyledi."

"Onun bildiği tek yer." Parmaklarımı öptü. "Ama anten konusunda haklı olabilir. Ben de burayı, duyduğum bir şarkının peşinden gelerek bulmuştum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Gerçekten.

"Aynı şarkı mıydı acaba?"

Daha çok güldü.

"Sanmıyorum, benim duyduğumu gece yarısından sonra canlı söylüyorlar."

"Yok yok," dedi masaya mezeleri bırakmaya başlayan adam. Orkun'du sanırım ismi. "Senin duyduğundu." Güldü. "Nazım burada, arkadaşlarıyla gelmiş, onlara okudu kısacık."

"Öyle mi?" dedi Fetih şaşırarak.

"Arka tarafta," dedi. "Uğrarsın bir ara yanına. Bu kız için bir daha söyler belki."

Bu defa utanarak baktım adama.

"Maya," dedi Fetih elini omzuma koyup. "Orkun burayı işletiyor, babasından kalmış. Çok şirin bir kızı var."

"Sen de uzaklardaki o kızsın," dedi Orkun elini uzatıp. "İnsan böyle yerlerde ne hikâyeler duyuyor, neler dinledim neler... Senin hikâyeni hiç anlatmadı ama bazen geceleri uzaklarda bir kızdan bahsediyordu. O anlatırken dünyanın en hüzünlü hikâyesi gibi geliyordu kulağa. Kaç kişiyi ağlattı burada. Soramıyoruz da, öldü herhalde dedik."

"Ona yakın bir şey," diye mırıldanmaya çalıştım.

"İyi iyi, bir şey olmaz daha size," dedi. "Nazım'a haber uçururum ben, söyler illa yine. Balıkları da attım ızgaraya, şarap açıyorum size."

"Sakladıklarından olsun," diye güldü Fetih.

"En arkadakini getiriyorum," dedi Orkun giderken.

"Demek buraya gelip şirin kızlarla tanıştın..."

"Beş yaşında şirin kızlarla," dedi.

Aklıma çok şirin küçük bir kız geldi ve hep böyle mi olacak diye düşündüm. Aklıma sürekli artık olmayanlar, belki de hiç olmamış olanlar mı gelecek? Düşünceleri silkelemek istercesine başımı salladım. *Güzel şeyleri düşün,* diye telkin ettim kendimi. *Geçmiş orada kaldı ve artık yapılacak hiçbir şey yok ama şu an burada ve şu an için yapabileceğim şeyler var.*

"Bardakileri de gördüm," diye takıldım bileğindeki dövmeye dokunarak.

"Onlarla da ben görüşmedim ki," dedi. "Pars halletti. Ben sadece bir an önce ismi Yargıcı Bar olan bir yerin açılmasını istedim."

"Şaka yapıyorum," dedim. "Yaşadığın için seni suçlamazdım, Fetih."

"Bu kalple sadece sen hayatta kalmıyorsun." Elini göğsümün üzerine bastırdı. "Bu kalbin atışı beni de hayatta tutuyor."

Üzerime yeniden o ağırlık çöktü. Bir kurşunun ağırlığı.

"Yemeğimiz geldi," dedi masaya dönerek. "Sevmezsen başka bir şey de söyleriz ama bence bayılacaksın."

"Severim," diye mırıldandım o şarabı açarken. İkimizin de kadehine doldurdu. Hava nefisti. Hafif bir esinti vardı, yanı başımızdaki kayalıklara vuran dalgaların sesi baş döndürücüydü. Güzel şeyler. *Sadece güzel şeylere odaklan.*

"Neye içelim?" diye sordu kadehi eline alıp.

"Akılalmaz sevgilere." Kadehimi hafifçe onun kadehine değdirdim.

"Akıl sınırlarına," diye gülümsedi.

Kollarımı masanın üzerine yaslayıp yüzümde hafif bir gülümsemeyle ufku seyrettim. Rüzgârın esişi. Sahil kokusu. Küçük kıpırtılar ve insan sesleri. Kanat çırpan kuşlar. Izgarada pişen balıkların kokusu. Şarabın kekremsi tadı. Bir sürü farklı görüntü, bir sürü farklı ses, bir sürü farklı koku. Bu şehirde hepsi birbirini ağırlıyordu. Ve ben kendimi iyi hissediyordum.

"Sana bir şey soracağım," dedim çekimser şekilde. "Ama dürüstçe cevap ver, beni etkileyeceğini düşündüğün şekilde değil."

Biraz düşündü ama sonra başını salladı.

"Neden hiçbir şey olmamış gibi hissediyorum? Bazı şeyler var, içimde, kötü bir koku gibi ama unutmaya çok hevesliyim. Daha çok yeni. Yani aklımı kaçırmam ya da durup bir duvarı seyretmem gerekiyor, kendimi biliyorum, acı çekmeyi biliyorum. Ama sanki yaşamış değil de okumuş ve kitabı rafına geri koymuş gibi hissediyorum."

"Çok şey yaşadın," diye başladı. "Travma sonrası her insan farklı tepkiler gösterir. Bazıları içine kapanır, bazıları dışa dönük olur. Bazıları kolayca atlatır, bazılarının atlatması daha uzun sürer. Muhtemelen sen yok sayıyorsun. Belki de gelişim gösteriyorsun. Yaşayacağın en kötü şeyleri yaşadın, bir şekilde üstesinden geldin, bunun ortaya koyduğu bir özgüven var. Ya da bastırıyorsun ve zamanla ortaya çıkacak hissettiklerin. Muhtemel bir şok dalgasının içindesin. Bunların

hepsi normal. Bunları düşünme, bugün eğlenmek istiyorsan eğleniriz. Yarın duvarı seyretmek istersen birlikte istediğin kadar bir duvarı seyrederiz. Gerçekten iyi hissetmen için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Unutmak istiyorum," dedim kararlılıkla. "Eskiye dair hiçbir şeyden bahsetmek, hiç kimseden konuşmak istemiyorum. Ne olup bittiğini bile öğrenmek istemiyorum."

"Nasıl istersen," diye güvence verdi. "İstediğin zaman gidebiliriz."

"Teşekkür ederim."

Kendimi bir nebze olsun rahatlamış hissediyordum.

Şarap bu zamana kadar içtiğim şeyler arasında en güzeliydi. Ve balık yediğim en iyi şeydi. Burası geldiğim en güzel yerdi. O en çok sevdiğim insandı. Artık her şey sadece bugüne aitti. Her şey bugün kadardı. Her şey bugünün en iyisiydi.

Yemek bittiğinde ve biz üçüncü kadeh şarabımıza geçtiğimizde bir müzik grubu masaları dolaşmaya başladı. Hem bahşiş topluyor hem de istenen şarkıları söylüyorlardı.

"Gel," dedi Fetih. "Yer değiştirelim. Boynun ağrıyacak."

İtiraz etmeden onunla yer değiştirdim, sandalyemi yine çevirip sırtımı ona yaslayacağım şekilde döndürdü. Bir kolunu omzumun etrafına dolayıp diğeriyle elimi tuttu.

"Nazım o mu?" diye sordum bize biraz daha yaklaştıklarında. Bir keman, bir saz ve bir de klarnet çalanla birlikte şarkıyı söyleyen daha yaşlı olmasını beklediğim genç bir adam vardı.

"Evet," dedi. "İstek şarkı yapmak ister misin?"

"O şarkı olsun," dedim. "Hani duyup buraya geldiğin."

"O bir Girit Türküsü. Hatta bir ağıtmış. Girit kıyılarında az balık olduğundan balıkçılar hep açıklarda balık tutmak zorunda kalmışlar. Okuma yazması olmayan bir balıkçı karısı, deniz kıyısında bir daha hiç geri gelmeyecek olan kocasına bu ağıtı yakmış. Kocası fırtınalı bir havada açılmış denize."

"Onun için mi yazılmış?"

Çenesini arkamdan omzuma yasladı, kulağıma doğru fısıldamaya başladı.

"Sana söyledim ve tekrar söylüyorum
Sahile inme dedim
Sahilde fırtına olur
Ve seni alır ve götürür

Ve eğer beni alırsa ve oraya götürürse
Aşağıya, o derin sulara
Vücudumu tekne yaparım
Küçük ellerimi kürek
Mendilimi yelkencik
Karaya girip çıkarım

Sana söyledim ve tekrar söylüyorum
Bana mektup yazma
Çünkü ben yazı bilmiyorum
Ve ben gözyaşlarına boğuluyorum"*

"Çok güzelmiş," dedim kulağıma söylediği sözlere karşılık. "Çok anlamlı."

"Öyle."

Müzik grubu bizim masamıza doğru yaklaştı, hepsi başıyla selam verdiler. Fetih onlara gülümsedi.

"Başlıyorlar," diye mırıldandım. "Ne istediğimizi söylemeyecek misin?"

"Gerek yok," dedi. "Hep onu istiyorum."

Müzik çalmaya başladığında iyice ona doğru yaslandım, başımı göğsüne bastırdım, dudakları saçlarımın üzerinde dolaştı. Sonra bir şeyler değişmeye başladı. Müzik içimde bir şeylere dokundu. Sözleri. Enstrümanlar.

"Seni alırsa fırtına, dayanamam yokluğuna," diye hafifçe mırıldanarak sadece benim duyabileceğim şekilde eşlik etti.

---

* Natassa Mpofiliou, Fırtına şarkısından alınmıştır.

Kalbim sandal olur uğruna, rüzgâra yelken olur
*Gözyaşım benzer yağmura, savrulurum yokluğuna**

Bitirdiklerinde sessizce alkışladım. Başlarıyla selam verip gülümseyerek sonraki masaya geçtiler. Şarkının tadı damağımda kaldı. Bir an içimde yirmi bir gramlık boşluğun kapandığını hissettim.

Doğrulmadan, başımı kaldırarak aşağıdan ona baktım. Başını eğdiğinde muhtemelen dolan gözlerime ama büyülenmiş ifademe gülümsedi, burnumun ucundan öptü.

"Sevdin mi?"

"Bayıldım. Ama altında bu kadar kalp kırıcı hikâyesi olan bir şeyden büyülenmek doğru mu?"

"Bu acıyı onurlandırmaz mı?" diye cevap verdi. "Bir şeyin acısını çekiyorsam onun büyüleyici olmasını isterim. Baş döndürmesini. Fikî altına almasını. Böyle çarpmasını insanı."

"Muhtemelen sen haklısındır ama bunu daha az şarap içtiğim bir gün yine konuşalım."

Müzik gibi gülümsemesi göğsünden ruhuma çarptı.

"Eve götürelim mi seni?"

"Eve götürelim beni."

Ellerimden tutup kalkmama yardım etti, sarhoş olmuştum ama bunun hepsi şarabın suçu değildi. Bu yerin güzelliği, şarkının büyüleyiciliği ve onun yanında olabilmenin huzuruyla ilgiliydi. Hayatımda ilk kez mutluluktan sarhoş olmuştum. Kolunun altına girip kollarını beline sararak ona yaslandım. Yürüyemeyeceğimden değil, sadece öyle yapmak istedim, bu anın ve onun tadını çıkarmak.

"Görüşürüz Orkun," diye seslendi.

"Bugün sen birini taşıyorsun," diye karşılık geldiğini duydum. "Bugünleri de görecekmişiz."

Fetih, cevap vermedi ama güldü.

"Söz," dedim. "Bir dahakine ben seni taşırım. İstediğin kadar içip sızabilirsin."

"Halimden memnunum ben," diye söylendi. "Çok memnunum." Tekrar öptü. "Bu anı o kadar çok hayal etmiştim ki."

"Hayalinde de böyle mi oluyordu?"

"Pek sayılmaz. Buraya seni ben getirmek istiyordum."

"Kızma Pars'a," diye mırıldandım. "Hem buraya sen getirdin zaten beni, o şarkıyı duydum, hatırladın mı?"

"Geldin ya," dedi. "Önemli olan tek şey bu."

Yolun ortasında ona doğru döndüm.

Güzel bir şey düşün.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Parmak uçlarımda uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Hâlâ şarap tadı alabiliyordum. Sıcacık ve yumuşak dudakları nazikçe beni içeriye aldı. Onu öpmek dünyanın en güzel hissiydi. Bana her şeyin mümkün olabileceğini hissettiriyordu. Dudakları bir hatırlatıcıydı, her şeyi unutsaydım bile bu dudaklar tarafından öpüldüğümde, bu his beni bir yere çağırırdı ve ben yine hatırlardım.

"Hayalimde de böyle oluyordu," diye gülümsedi.

"Öyle mi?" Yeniden yürümeye koyulduk.

"Evet."

"Sonra ne oluyordu?"

Gözüme çok büyük gelen binalara alışmam daha uzun sürecekti anlaşılan. Büyük caddede yan yana yürümeye devam ettik. Ellerimiz bu defa birbirinden hiç ayrılmadı. Ve birkaç saniye de olsa ayrılacaklar diye korkmamayı başardım. Döner kapıdan içeriye girdik. Asansöre binene kadar elimi bırakmadı ama sonra önüme geçip ellerini belime koydu.

"Sonrasını doğaçlayabiliriz," dedi.

"Hayal ettiğin şeklini merak ettim."

"Söyleyemem," diye eğlenerek kaşlarını çattı. "Ayıp."

"Göster o zaman."

"Bir de bana terbiyesiz diyordu..." Elimden tutmasa kata geldiğimizi ve kapının açıldığını fark etmeyecektim.

Kapıyı açtı, içerisi tamamen karanlıktı ama dışarıdan gelen ışık bile benim kısa bir süre sahip olduğumdan çok fazlaydı.

Güzel şeyleri düşün.

"Pars gelmemiş mi daha, çok geç oldu ama?"

Eşyalarını tezgâhın üzerine bıraktı.

"Kendi evine gitmiştir, buraya kız atması yasak."

"Çok çirkin bir söylem bu."

"Buraya kız arkadaşlarını getirip onlarla sevişmesi yasak," diye düzeltti yapay bir tatlılıkla.

"Neden?"

"Benim kız arkadaşım gelemiyorsa başka kız arkadaşlar da gelemez."

"Beni eve mi attın yani?" Kendimi tutamadan güldüm.

"Çok çirkin bir söylemmiş bu," dedi.

"Beni buraya getirip sevişecek misin yani?"

"Teknik olarak sen burada yaşıyorsun, o yüzden sayılmaz ama bu seninle sevişmeyeceğim anlamına gelmez."

"Anladım," diye gülümsedim odaya doğru giderken.

"Nereye?" diye bağırdığını duydum. Banyoya girip dişlerimi fırçalamaya koyuldum ama gülerken biraz zor oluyordu.

"Hayalimde böyle olmuyordu," diye söylenmeye devam etti. Yüzümü yıkarken yanıma gelip başıma dikildi. Gülüp boşta olan elimle üzerine su sıçrattım. Gözlerini kısıp tişörtüne baktı sonra gülüp onu bir çırpıda üzerinden çıkarıp kenara attı. Beklenti ve meydan okuyan gözlerini üzerime dikti. Başımı iki yana salladım. Saçlarımı taramaya koyulduğumda o da dişlerini fırçalamaya başladı. Bir süre onun başında dikilip çıplak sırtını öperek odadan çıktığımda yine homurdandı. Su içmek için mutfağa gittim, tekrar peşimden geldi, salondaki kanepeye oturup başını yasladı. Cam yansımasından beni seyrediyordu.

Bununla yaşayabilirim, diye düşündüm. *Bununla yaşamak isterim.* Gözleri sürekli üzerimdeyken ve gittiğim her yerde, attığım her adımda onunla karşılaşarak. Bazen onunla çarpışarak. Sürekli ona sarılarak. Bununla yaşasam başka bir şey istemem, diye düşündüm.

Yanına gidip kucağına tırmandım. Eğilip çenesinden öptüm. Elleri belimdeki yerini aldı hemen.

"Seni seviyorum," dedim. "Hayalinde böyle olamaz çünkü bu hayal değil." Eğilip tekrar dudaklarını öptüm. "Bu gerçek."

"Seni çok seviyorum," diye karşılık verdi.

"Üç kere çok seviyorum."

"Akılalmaz şekilde seviyorum."

Yüzündeki elimi ensesine kaydırdım, parmaklarım ılık teninin üzerinde bir alev topu gibi yuvarlanıyordu. Karanlığın içinde ona doğru uzanıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu öpmek benim için nefes almak gibi yaşamsal bir ihtiyaç halini almıştı. Omzunda duran elimi de göğsüne doğru indirdim. Ellerimi çıplak kaburgalarının üzerinde dolaştırıp çok derin bir nefes aldım.

Omuzlarımdan askılı tişörtümün iplerini indirirken onu öpmeye devam ettim. Bazen onu bu kadar ketum olduğu için kıskanıyordum. Mükemmel bir otokontrole sahipti. Ne olursa olsun her zaman durması gereken yeri biliyordu. Ama ben onunla kıyaslanamayacak kadar basit bir insandım ve ona karşı koyacak kadar güçlü değildim. Ona karşı koyacak kadar güçlü olmak istemiyordum. Hissettiğim ilk en güzel şey, onunla aramdaki o muazzam çekimdi. Daha onu sevdiğimi bilmediğim zamanlarda bile var olan çekim. Ondan nefret ettiğimi düşündüğüm zaman bile dokunabileceğim kadar yoğun olan çekim. Bu benim varlığımı ilan ediyordu. Kendimi canlı hissetmeme neden oluyordu. Hayatımın çoğunu mezarlıkta geçirmiştim, neredeyse ölü olduğuma emin olduğum anlar neredeyse yaşadığım gün sayısı kadardı. Ama ona dokunmak, onun dokunuşunun altında böyle kıvranmak. Bu bir kadehten yaşamı içmeye benziyordu.

Tişörtü kollarımın üzerinden sıyırıp çıkardı. Yavaşça, çok yavaşça iç çamaşırları içindeki zayıf bedenime baktı. Her bir kıvrımı ezberliyor, belki de ezbere bildiklerini kontrol ediyor gibi dikkatliydi. Bakışlarında daha derin bir açlık yavaş yavaş yüzeye çıktı. Uzanıp kaslı göğsünün üzerine hafifçe dudaklarımı bastırdım. Burada kokusu daha yoğundu. Kadehin içindeki yaşam gibi. Yoğun ve baş döndürücü bir kokusu vardı. Tatlı ve huzur vericiydi. Boynuna doğru, o kokuya doğru çekildim sanki. Omzuyla birleştiği yere dudaklarımı

daha çok bastırdım. Eli belimi kuvvetli bir şekilde sıktı. Hafifçe dilimi değdirdim. Yanlış bir şey yapmışım gibi beni kendinden uzaklaştırıp başımı koltuğa düşürdü. Şimdi yukarıdan bakıyordu ve bu defa gerçekten bakışlarında vahşi bir şey vardı. Heyecanım ve ürpertim soluklarıma karıştı.

Yörüngeden çıktığımı düşündüm, sadece o vardı. Bütün galaksi boyunca ikimiz kalmıştık. Bu dönüşün tamamlanması onun beni öpüşüne bağlıydı. Bana dokunmadığı zaman yanıyormuşum gibi hissediyordum. Bir yangın vardı ama o yangında tek başımaydım. Dudakları ağzımın üzerine kapandığında alevlerin arasına girdiğini hissettim. Dili dilime sürtündü. Vücudunun baskısını üzerimde tüm varlığıyla hissedip daha çok tutuşmaya başladım. Böyle bir hissin mümkün olabileceğini bilmiyordum. Onunla yaşamak istiyordum. Daha da kötüsü onunla cayır cayır yanmak istiyordum. Parmakları kalçamı sıktığında dokunuşu, alevleri kâğıt gibi yırtmaya başladı. Ellerimi yüzüne bastırıp daha çok kendime çektim, dudaklarım daha hızlı oynamaya başladı. Ama ne kadar bastırırsam bastırayım ona karşı hissettiğim doyumsuzluk bir milim bile azalmıyordu.

O geri çekilene kadar ne kadar nefessiz kaldığımın farkında değildim. Umurumda da değildi. Onu öperken nefessiz kalmak hayal edebileceğim en iyi son olurdu. Hiç kimse benim için daha iyi bir final yazamazdı. Dudakları kulağımın arkasını gıdıkladı, boynuma indi, biraz önce ona yaptığım gibi köprücük kemiğimin üzerini uzun uzun öptü. O an, o soğuk, nefis öpücükten daha önemli hiçbir şey yoktu. Parmakları kaburgalarımın üzerinden yukarıya doğru tırmandı, çok yavaş hareket ediyordu, tüm bedenime parmak izlerini bulaştırmak ister gibi yavaştı. Beni koltuğun üzerinde kıvrandıracak kadar yavaş. Parmakları göğsümün hemen altında durduğunda bir kez daha nefesim kesildi, dudakları daha aşağıya indi. Ellerimi omzuna bastırıp tırnaklarımı tenine geçirdim. Benim aksime onun acelesizliği hissettiğim her şeyi daha da yoğunlaştırdı. Yeniden dudaklarımı öptü. Kolları beni üzerine çekti, ben fark etmeden sutyenim açılmış ve üzerimden çıkmıştı. Saçlarım ikimizin arasında dağılıyordu. Kol-

larım onun sırtında kendi yolunu arıyordu. Sonsuza dek sürmesini istediğim dakikalar boyunca öpüştük. Pantolonunu ne zaman çıkardığını ve ne zaman bu kadar çıplak kaldığını bile fark edemeyecek kadar başım dönmüştü.

"Maya," dedi, elleri kalçama tutunmuş, ben kendimi tamamıyla hazırlamışken. Gözlerine bakana kadar kıpırdamadı.

"Evet?"

"Bu dünya üzerinde hiçbir şey seni benden alamaz," dedi. Birden vücudumda, bacaklarımın arasında bir baskı hissettim. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Daha şiddetli bir baskı daha. Gerilerek onunla hareket edebileceğim şekilde kıvrıldım.

"Öyle umuyorum," diye fısıldadım.

Alevler bir araya toplanana kadar devam etti, ben bir fırtına bulutu gibi dağılana kadar. Her seferinde daha uzun süreli öptüm onu. Benim içimde bıraktığı her ize karşılık onun teninde bir iz bırakacak kadar dokundum. Asla bitmeyeceğini düşündüm. İçimde hem mutlak bir mutluluk, karşı konulmaz bir haz hem de kontrolsüz bir acı vardı. İyi hissettiren her şey o kadar yükseldi ki ona karşı kötücül bir duygu içime sızdı. Onun kollarının arasına yığıldığımda kalbim acıyordu. O kadar çok acıdı ki bir saniyeliğine öldüğümü sandım. Başımı sallayıp güldüm. Hayır, bu defa canımın acıması için hiçbir sebep yoktu. Sadece korkunç bir şekilde mutluydum. Bu kadar iyi hissetmek beni korkutuyordu ama buna alışacaktım. Onun benim olduğuna alışacaktım. Ona asla doymayacaktım. Doymak istemeyecektim.

YAZ GÜNDOĞUMU

İkimizin de uyumadığı ertesi sabah Pars, sessizce içeriye girmeye çalışmış ama bizimle karşı karşıya gelmişti. Ben Fetih'le birlikte kahvaltı hazırlamak için mutfak kısmındaydım. Daha çok taburede oturup onu seyrediyordum.

"Günaydın," dedi Pars sırıtarak.

Fetih onu, *seninle daha sonra görüşeceğiz,* diyen ters bakışlarıyla selamladı.

"Günaydın," dedim ben de gülümseyerek.

"Kahvaltı mı yapıyoruz, ne güzel." Kendini kanepeye atıp televizyonu açtı.

"Kibar ol," diye fısıldadım tezgâhın diğer tarafından.

"Kibar halim," dedi Fetih. "Çok kibar halim." Gözlerini ciddiyetle doğradığı salatalıklara çevirdi. Ben de önümdeki telefonu kurcalayıp nasıl kullanıldığını çözmeye çalışıyordum.

"Uğraşma, ben gösteririm sana," dedi Fetih.

Başımı kaldırmadan itiraz ettim. "Her şeyi benim yerime sen yapamazsın."

"Yapabilirim."

"Instagram ne?"

"Bir sosyal medya uygulaması."

"Ne işe yarıyor?" diye sordum merakla.

"İnsanlar fotoğraf paylaşıyor, birbirlerini takip ediyor falan."

"Ne fotoğrafı paylaşıyorlar?"

"Her şey. Kendi fotoğrafları, kedi fotoğrafları, yemek fotoğrafları."

"Fotoğraf albümü gibi mi?"

Söylediğime güldü. "Evet ama herkes görebiliyor."

Kaşlarımı çattım. "Fotoğraflarımı herkesin görmesi rahatsız edici."

"Fotoğraflarını herkesin görmesi bence de rahatsız edici."

"Sen de kullanıyor musun?"

"Hayır, tabii ki."

"Pars kesin kullanıyordur."

"Evet, tabii ki."

Söyleyiş şekline kıkırdadım.

Uyandığımda kumsalda bana yardım eden üç kişi geldi aklıma. Instagram ile ilgili bir şeyler söylemişti. Daha sonra Pars'tan bana, onlara teşekkür etmem için yardım etmesini istemeyi aklıma not ettim.

"Bara ilk geldiğimde kapıyı bir kız açtı, ona seni aramasını söyledim ama bana sürekli bunu isteyen birilerinin geldiğini söyleyip durdu." Nasıl güleceğini görmek için yüzüne baktım ama beklediğimden farklı bir ifade belirdi. Gölgeli ve ihtiyatlı bir ifade. Neredeyse kaşlarını çattı.

"Bir süre orada bekledim," dedi gözlerini kesme tahtasından ayırmadan. "Bar tezgâhının önünde bir tabureye oturup bekledim. Kapıdan içeriye giren insanlara baktım. Kimse gelmedi." Salatalıkları kesme tahtasından tabağa alırken bıçağı tahtanın üzerinde fazla bastırdı.

Bekledim. Kimse gelmedi.

Bugün de hiç kimse gelmedi.

"Pelin, bana da dövme yapar mı?" diye değiştirdim konuyu. *Bir süre böyle olacak,* diye nefes aldım sessizce. *Ama geçecek.*

"Elbette, aklında bir şey var mı?"

Bilmiyorum dercesine dudak büktüm ama sonra gülümsedim. "Bunun aynından olabilir." Bileğindeki yeni dövmesini işaret ettim.

"İstediğin zaman gideriz. Biraz düşün, belki başka bir şey istersin."

"Tamam, biraz düşüneyim ama yine de bundan da isterim."

"Kıskanç," diye güldü. "Olur."

"Bu da ne?" diye sordu Pars afallamış şekilde. "Hey, buraya bakın."

Fetih, doğrama tahtasının önünden gözlerini bir anlığına kaldırdı, televizyondaki habere bakıp işine geri döndü. Tabureden zıplayıp Pars'ın oturduğu kanepenin kenarına tünedim.

"Neye bakıyoruz?" diye sordum. Haberde büyük bir yangından hatta patlamadan bahsediliyordu. Bir terör eylemi olabileceği söyleniyordu. Sunucu, ulusal bir güvenlik sorunu olmadığını, merkezin bir süre, yakın bir süre önce mühürlendiğini söylüyordu. Dün gece merkezin ve içindeki her şeyin sonsuza kadar yok olduğunu söylüyordu.

"Orası," dedi Pars. "Her şeyi başlattıkları yer. Tüm o deneyleri yaptıkları yer."

Kalbimin sıkıştığını sandım. Orayı ilk kez görüyordum. Daha doğrusu oradan geriye kalanları ilk kez görüyordum. Muhabirin de söylediği gibi binanın dışı pek hasar almamıştı, yapı birçok felakete bile dayanıklıydı ama içindeki her şeyin yok olduğundan bahsediyordu. Kamuoyuna oranın bilimsel çalışmaların yapıldığı bir merkez olduğundan bahsediyordu sadece. Nasıl bir işkence merkezi olduğuyla ilgili, orada kimlerin, neler yaptığıyla ilgili tek bir şey söylemiyordu.

"Dün seninle dolaşırken olmuş," dedi Pars. "Muhtemelen kıyıya gittiğimiz saatlerde."

Muhabir başka bir habere geçene kadar gözlerimi televizyondan ayırmadım sonra kanepeden kalkıp tezgâhın arkasına dolandım, Fetih'in yanına iliştim, parmak uçlarımda uzanıp yanağından öptüm.

"Teşekkür ederim."

Portakal suyu dolu bardağı tezgâhın üzerinde bana doğru itti. Tabureye oturup rahat bir nefes vererek onu içtim. Dün yanımdan bunun için ayrılmıştı. Dün Doruk'la bu yüzden çıkmıştı.

Doruk'la.

YAZ HATIRASI

Dövme yaptırmaya birkaç gün sonra gittik. Ne istediğime karar vermem günler sürdü. Akşam üstü açık pencerelerin karşısında otururken -artık hep pencerelerin açık olmasını istiyordum- Fetih yanıma geldi.

"Bir şey buldum," dedi.

Merakla yüzüne bakıp söylemesini bekledim.

"Bunu sana almıştım, küçük bir dükkânın önünden geçerken gözüme takılmıştı. Satıcısının hakkında anlattıkları bana seni anımsattı." Kırmızı parlak paketteki kutuyu kanepede aramıza bıraktı.

"Nedir bu?"

"Aç bakalım."

Dudaklarımı ıslatıp heyecanla paketini açmaya koyuldum. Bantlar çok kuvvetliydi, sonunda dişimle koparmak zorunda kalmama epey güldü ama nihayet jelatinden kurtulmuştum. Beyaz karton kutunun kapağını açtım.

"Bir kupa daha mı?" Gülümseyerek çıkarmaya koyuldum.

"Ama bunun bir hikâyesi var."

Gri renkte, ortalamadan küçük bir seramik kupaydı. Geniş bir tutma kulpu vardı. Asıl dikkatimi çeken çatlamış bir kupa olmasıydı. Çatlakları seçebiliyordum ama üzerinden altın yaldızlı şeritler geçiyordu.

"Bu, *kintsugi* adı verilen bir dönüşüm felsefesi," diye açıklamaya koyuldu. "Kırılmış eşyaların eskisi kadar değerli olmadığı düşüncesine karşıt bir görüş sunuyor. Kırıldığın yerden nasıl daha güçlü bir şekilde var olabileceğini anlatıyor. Kırıkları ve çatlakları altınla tamir etmek, kusuru göz alıcı bir şekilde onarıp daha değerli hale getirmek... Bu felsefeye göre kırılan şeyler değerini kaybetmez, daha değerli hale getirmek mümkündür." Parmakları seramik kupanın üzerindeki altın çizgilerde dolandı.

"Bu bana seni anımsattı," dedi. "Ve bu felsefe benim hayatta kalmamı sağladı. O sokakta dolanırken kendimi affedemiyordum, seni bulacağımı biliyordum, nasıl olduğunu değil ama bulacağımı biliyordum belki de düşlüyordum, emin değilim. Ama nasıl yüzüne bakacağımı bilmiyordum. Zaman geçtikçe bu suçluluk daha ağırlaşmaya başladı. Sonra bu felsefeyi öğrendim. Kırılan bir şey eskisi gibi olmaz diye inandık hep ama ya daha iyi olması mümkünse? Aramızdaki bütün çatlaklara en değerli taşları dizmeye karar verdim. Seni daha çok sevmeye. Seninle daha çok vakit geçireceğime söz verdim gökyüzüne. Daha çok güleceğimize. Çok mutlu olacağımıza. En değerli anlarla doldurmaya söz verdim bütün boşluklarımızı."

Kusuru kutsamak. Bu hayatımda duyduğum en güzel şeydi.

"Ve şimdi, mutluluk gözyaşları dolduruyor acıdan kuruyan göz pınarlarımı," diye gülümsedim. İçim mutlulukla ama en kıymetlisi umutla doldu. "Teşekkür ederim, bu alabileceğim en güzel hediye."

Bu bana o dövme fikrini vermişti.

Sol bileğimde, damarların üzerinden altın çizgilerle geçilmesini istemiştim sadece. Kurumuş bir ağacın dallarını veya köklerini anımsatıyordu, benim içinse yaşanmış her anın değerli olduğunu. Yaşanan her şeyin bir amacı olduğunu. Yaşamın bir anlamı olduğunu. Çok kötü şeyler yaşadım, onları taşıyorum ve en değerli anlarla süslüyorum. Gülümsemelerle gözyaşlarımı iyileştiriyorum.

Diğer bileğime Kumral'ın gözlerini çizdi. Üzerine *"Yanındayım, Kumral,"* yazdık.

Ve köprücük kemiğimin üzerindeki *"Başkasına ihtiyacım yok."* cümlesini de altınla boyadık. Artık orada şahane bir kuş tüyü kalem dövmesi vardı. Üzerini boyamıştım çünkü başkasına ihtiyacım vardı. Herkesin bir başkasına ihtiyacı vardı. Ve o zamanlar sandığım gibi çaresizlik ya da zayıflık değildi bu. Haktı. Ne *o olmazsa olmaz* demeliydi bir insan ne de *olmazsa olmasın*. Sadece seni doğru şekilde sevecek kişiyi bulabilmeliydin. Ve doğru arkadaşı. Ve doğru aileyi. Sadece ona sahip olduğun için birini sevmek zorunda değildin. Sadece o yanında olduğu için orada kalmak zorunda değildin. Sevmek zorunda da değildin. Zamanı geldiğinde hak eden kişiye gülümsemeyi öğrenmeliydin sadece.

YAZ YAĞMURU

Günler birbirini takip etti. Nasıl başardı bilmiyorum ama kimse karşıma çıkmadı. Uzun bir süre için kolay olmadı. Uyumaya hep korktum. Neredeyim, diye sorguladım. Uzun bir süre öldüğüme emindim ama sadece güzel şeyleri düşündüm. Kimse bana, seni biraz yalnız bırakayım diyemedi. Ben hiç tek başıma kalmadım. Fetih hiç yanımdan ayrılmadı. Ama kâbuslar devam etti. Bazen hâlâ çığlık atarak uyanıyordum. Her defasında beni yatıştırmak için yapabileceği her şeyi yapmaya çalışıyordu. Umduğum kadar kolay olmuyordu.

Bir gün bana bunun işe yaramadığını söyledi. İşe yaramasını çok istediğini ama işe yaramadığını. Öylece hiçbir şey olmamış gibi hayata adapte olamayacağımı uzun uzun anlattı.

"Yüzleşmek zorundayız," dedi. "Oradan nasıl çıktın, Maya?"

"Şimdi değil," dedim yine. Artık bir gün anlatacağımı biliyordum çünkü birkaç kez üç sayfalık o mektuptan kurtulmayı denemiştim. Yakmayı. Parçalamayı. Çöpe atmayı. Çok uzak bir yere götürüp denize bırakmayı. Gömmeyi bile. Gömersem yeşereceğinden korkmuştum. Ama anlamıştım. Aramızda hâlâ bir karış mesafe vardı ve bunun sebebi dört yıllık uzaklık değildi, sakladığım şeydi. Bu yüzden mektupları sakladım ve hazır hissedeceğim anı beklemeye karar verdim.

Yüzüme doğru esen tatlı rüzgâr uyukladığım yerde omzumdan dürtmüştü sanki beni. Kanepede yatıyordum, üzerimde ince bir örtü vardı. Bir filmi daha bitirememiş olmamıza gülümseyip doğruldum. İçeride köşe lambasının ışığı yanıyordu. Çıplak ayaklarımı yere uzatıp boynumu esnettim. Büyük bir bardak su alıp nerede diye bakmak için odaları gezinmeye koyuldum. Yatak odasında değildi. Pars artık bir üst katta olan kendi dairesinde kalıyordu, yine de onun odasını

da kontrol ettim ama boştu. Parmaklarım kesinlikle uzak durduğum odanın kapı kulpunu açtı. Yıllarca beni aradığı odaydı burası. Beni arayıp bulamadığı odaydı. Ve yine buradaydı.

Nefes alıp kendimi toplayarak içeriye girdim. Masa lambasının altında bir kâğıdı inceliyordu. Bilgisayar ekranlarında ince çizgilerle tanımlanmış kafa ve beyin figürleri üç boyutlu şekilde dönüyordu. Ortadaki geniş masanın üzeri saatlerce çalıştığını gösterecek kadar dağınıktı. Elimdeki su bardağını masanın üzerine bırakınca içeride olduğumu fark etti. Çok odaklandığı o şeyin ne olduğunu anlayabilmek için yanına gittim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum çekinerek. *Hâlâ burada ne yapıyorsun, Fetih?*

"Önemli değil." Gülümsemeye çalıştı ama Fetih hiçbir zaman sahtelik konusunda becerikli olmamıştı.

"Hâlâ arıyorsun," diye fısıldadım dehşete kapılmış şekilde. "Hâlâ bir yolunu arıyorsun."

Toparlamaya başladığı kağıtlarla dolu eli havada kaldı. Gözlerini bu yüzden kaçırmıştı. Kağıtları kenara bırakıp derin bir nefes alarak ve kendini zorlayarak bana döndü.

"Arıyorum," dedi.

"Niye?"

Yeniden gözlerini kaçırdı.

"Fetih."

"Çünkü sana söz verdim, seni bulacağıma söz verdim ama bulamadım. Bana inanmıştın."

Bir karış mesafe.

"Buradayım." Sesim cılızdı ama ona doğru uzanıp elini tuttum. "Bir önemi yok. Aramayı bırak."

"Buradasın." Başını sallayıp parmaklarımı iki elinin içine aldı. Bir süredir duygularımızı görmüyorduk. Görmezden gelmek değildi, duygularımız uyuşmuş ve boşlukta kalmıştı. Şimdi ikimizin de arasında yabancısı olmadığımız bir karanlık vardı. Yüzünde perişan bir ifade vardı. "Ama bir yanın hâlâ orada. Sen anlatmadan, ben bul-

madan oradan çıkamayacaksın. Ve bulacağım, Maya. Ne kadar uzun sürdüğü umurumda değil."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İtiraz edecek, onu teselli edecek birkaç kelime aradım ama bulamadım. Bu defa ben dolu dolu olmuş gözlerimi kaçırdım. Bildiğim bir ağrı üzerime çullandı. Haksız değildi. İkimizi de tırmalayan pişmanlıklar vardı. O beni bulamamıştı, bilmediği şeyse benim de onu bulamamış olmamdı.

Ben oradan çıkmadım. Ben tırmanmadım. Ben atladım.

"Geliyorum," diye mırıldanıp parmaklarımı ellerinin arasından kurtardım. İçimde huzursuz bir kıpırtı yoktu. Daha çok bir haykırış vardı. İçimdeki bir şey, kötücül de olsa beni bunu yapmam için itiyordu. Ayaklarım dursa da yapmam gerektiği hissi beni koridor boyunca yürüttü. Almam gereken şeyi alıp yeniden çalışma odasına döndüm. Hâlâ bıraktığım yerde oturuyordu.

"Haklısın," diye fısıldadım gülümsemeye çalışarak. Gözümün kenarındaki yaşı sildim. Ne kadar fedakâr olduğunu hiç unutmamıştım ama bir kez daha hatırladım. Benim için neler yaptığını hiç unutmamıştım ama bir kez daha gördüm. Seni ne kadar çok sevdiğimi unutmak mümkün değildi ama tekrar seni çok sevdim.

"Sorun şu ki Fetih, sen o yolu buldun. Oraya tekrar dönmenin tek bir yolu var. O da bana yapılanı bir başkasına yapmak ve başarılı olana kadar bir sürü insan üzerinde deneyerek onlara işkence etmek. Çünkü orası bir acı eşiğiydi ve sen de bunu biliyorsun, İsis orayı çektiği acıyla kurdu ve ben çektiğim acıyla tuttum. Ve ben, hiç kimseye bunu yapmanı istemezdim. Bu yüzden aramayı bırakabilirsin çünkü senin beni bulamaman korkunç değilmiş gibi davranamam ama böyle bir şeyin tekrar edilmesi, benim için her şeyden daha korkunç."

İçimde biriken her şey bana hayatta kaldığımın bir işaretiydi. Onun bakışları, benim bakışlarım. Kemiklerimin ağrısı. Boşluk hissi bile. Bu yüzden bir kitabın arasına sakladığım üç sayfalık mektubu uzattım ona.

"Sen bir yolunu bulmuştun," diye yutkundum. "Ve ben de sana anlatmıştım."

Buruşmuş kağıtları kaşlarını çatarak elimden aldı. Zaman etrafımızda ağırlaşmaya başladı. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Orada ne yazdığını ilk önce gözlerimden okumak ister gibiydi. Karamel rengi irisleri kağıtlara döndü. Onu yalnız bırakmam gerektiğini düşündüm ama sonra bunun kötü fikir olduğuna karar verdim. Çünkü biliyordum, beni ne kadar sevdiğini ve ne kadar acı çektiğini biliyordum. Dünyayı kaç kez yerle bir etmek istediğini ve o dünyanın içinde bir yerde olduğuma inanmasa çoktan bunu yapacağını biliyordum. Bu yüzden o mektubu okuyunca yanıma gelmeye korkacağını da biliyordum. Yanında durdum ve mahvoluşunu okumanın bir insanı nasıl mahvettiğini seyrettim.

Aylema diye bir kelimeyle tanışmıştım. Ağlayamamak anlamına geliyordu. Acıya direnmek. Acının o kadar çok olması ki onun karşısında belki de yenilmek. Artık ikisi de aynı anlama geliyordu. Kaşlarını daha çok çattığında hangi cümleyi okuyordu? Yiyecek bir şeyin kalmadığını mı? Elini çenesine bastırdığında onu ne kadar özlediğimden mi bahsetmiştim? Gözleri, sırf gözyaşı akmadığı için yanmaya başladığında vedalarımı mı okuyordu? Gözlerini sıkı sıkı kapattığı zaman onu affettiğimi mi söylemiştim? Dudağını ısırdığı zaman *bugün kimse gelmedi* mi yazmıştım?

Mektubu bitirdiğinde gözlerinde o bakış vardı. Ağlayamadı çünkü hissettiği acı şiddetliydi. Çünkü o üç sayfada dünyanın acısı gizliydi. Çünkü yıllar, o üç sayfaya sığmıştı.

"Oradan nasıl çıktın, Maya?" diye sordu çatallaşmış bir sesle. Anlamasına rağmen. Duyduğunda o kurşun ona da sıkılmış kadar olacaktı ve o an için o kurşunun ona da sıkılmasını istiyordu.

"Kafama bir kurşun sıktım," dedim.

"Çıkabileceğini düşündüğün için mi?"

"Çıkabileceğimi bilmiyordum."

Gözlerini kaçırdı. Gözleri, o karamel irisler duvarda dolaştı. Titredi. Alev alev yandı. Yüzüne yüz yıllık bir ıstırap çöktü sanki. *Son çaresizlik olsun,* diye dua ettim. *Bu birbirimizin yüzünde gördüğümüz son çaresizlik olsun.*

Son kez.

"Özür dilerim," dedi sadece. "Seni hiçbir şeyden koruyamadığım için. Yetişemediğim için. Seni bulamadığım için." Mektuba baktı. "Beni affettiğini yazmışsın ama ben kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim."

"Beni affet," dedim. Artık ağrımıyordu. "Sen pes etmemişsin ama ben ettim."

Başını itiraz edercesine salladı. "İstersen onları öldürebilirim," dedi. "Onları öldürmek istiyorum. Ya da gidip şikâyet edebiliriz. Herkese, bütün dünyaya nasıl insanlar olduklarını gösterebiliriz. İstersen bütün bunları yanlarına bırakmayız. Çünkü ben bırakmamak istiyorum."

"Hiçbir şeyi değiştirmez," diye gülümsedim.

"Bu zamana kadar tek derdim sendin," dedi. "Tek derdim seni bulmaktı. Ama şimdi sıraları geldi. Bundan böylece kaçmalarını istemiyorum."

"Bütün dünyanın başıma üşüşmesini istemiyorum," dedim. "Artık mutlu olmak istiyorum. Yapacağımız hiçbir şey telafi etmez. Sadece daha fazla içine çekilip duracağız. Onlar üzerini kapatmaya çalışacak, biz açacağız. Bütün bunlarla uğraşmak istemiyorum. Bu yeni bir hayat." Ona doğru yaklaşıp bileğinden tuttum. "Bu artık bizim sıramız. Bizim şansımız bu, şans diyebiliyorum çünkü mümkün olduğunu bilmiyordum. Bir daha seni görebileceğimi sanmıyordum."

Omuzlarımı tuttu, geriye çekilip bana baktı. Bileklerime baktı. Parmakları bir zincir gibi bileğimin etrafını sardı. İki parmağı kolayca birleşmişti bileğimin etrafında.

"Altınlar yetmez, yıldızlarla boyayacağım seni." O kadar sıkı sarıldı ki kemiklerimin birbirine kenetlendiğini düşündüm.

"Bir kâbus olduğuna inanalım." Başımı göğsüne yasladım. "Zaten kâbus değilse neydi? Bunların hepsi kafamın içinde oldu." Gülmeye çalıştım. Düşüncelerin neler yapabileceğini bilse insanlar, duygularına karşı bu kadar hoyrat davranmazlardı. "Kötü canavarların olduğu ama sonunda hepsini alt ettiğimiz bir kâbus. Şimdi uyandık. Çok gerçekti. Bittiğine inanmak güç. Ama uyanığız." Çekilip elimi hafif sakalları çıkmış yüzüne bastırdım. Dört yıl onun güzelliğinden

hiçbir şey almamıştı. Istırap bile onun güzel yüzünü harcayamamıştı. "Rüya gördüğünde, yüksek bir yerden atladığında ne olduğunu biliyor musun? Uyanırsın." Uzanıp yavaşça yanağını öptüm. "Buradasın. Buradayım. Bu uyanma anı."

Sıcacık kollarını hiç yadırgamadım bu defa.

Topraklar yandı. Ben buradayım. Daha önemli bir an yok. Sen buradasın.

"Ellerin üşümüş." Ona uzanınca tişörtüm sıyrılmıştı, arkamda kenetlediği elleri tenime değdi. Soğukluğu yadırgadım. Gülümsedim. Soğuk yanmıştı. Uzanıp ellerini sıcak avuç içlerime sığdırmaya çalıştım. "Sana insan olmayı öğretmem gerekecek."

"Olur."

"Nasıldı?" diye sordum elinden tutup onu odadan çıkararak. Sessizce peşimden geldi. Yatak odasına doğru koridordan ilerledim. Lambayı açmadım, açık pencerelerden içeriye şehrin ışıkları yağıyordu. Önce onu yatırdım, itiraz etmedi. Üzerini örttüm. Yatağın etrafında dolanıp örtünün içine girdim. Ona doğru yaklaştım, ellerini yanağımın altına, çok sıcak bir yere yasladım. Böyle uzanıp onunla konuşmak cennet değilse neydi?

Hâlâ üzgün olan gözleriyle nefes aldı. "Yeniden insan olmak mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Anlat bana."

"Maya, uyandım ve sen yoktun. Bir canavara dönüşseydim bunu da fark etmezdim."

Dudaklarımı büzüp başımı salladım.

İkimizle ilgili bir şey vardı. Alevler etrafımızı sarabilirdi ama diğerinin yandığını gördüğümüzde gerçek cehennem başlardı. İkimizle ilgili bir şey vardı, düşebilirdik, kırılabilirdik, acı içinde kıvranabilirdik ama diğerinin düştüğünü gördüğümüzde onu kaldırmak için ayağa dikilirdik. O da öyle yaptı. Yanaşıp, soluk alarak alnımdan öptü. Sonra düşünceli bir şekilde anlatmaya başladı.

"Bir süre anlamadım, gerçekten. Açlık ya da susuzluk, uyku hali... Bunların hiçbirini hissetmedim. Sonra bir gün çalışırken ba-

şım masaya düştü, onu da uyanana kadar fark etmedim. Bu benim için çözülmesi gereken bir problem haline geldi, uyanık kalmam gerekiyordu." Üzgün ve çekimserdi ama devam etti. "Daha eskiden, ben büyürken bir programım vardı. Gecenin en verimli saatlerinde birkaç saat uyur ve en sağlıklı olacak şekilde beslenirdim. Benzer bir program oluşturdum ve sadece gözümü kırpmamak için ona uydum." Gözlerini kaçırdı ve tekrar ihtiyaçla soluklandı.

"Her zaman uyamadım," dedi. "Sen zamanı göremiyordun, bir körlüğün içindeydin. Bense her gün takvim yapraklarını saydığım, yelkovanla akrebi takip ettiğim bir görme halindeydim." Altüst olmuş şekilde anlatırken yutkundu. Bölmek ve *önemli değil,* demek istedim ama anlatması gerekiyordu.

"Senin için yavaşmış. Geçmek bilmemiş." Başımıza gelen şeyin trajedisine acı acı güldü. "Benim için hızlıydı. Zamanı durduramıyordum. Çok hızlıydı. Çok hızlı geçiyordu ve ben bir şey yapamıyordum. Bir yolunu-" Duraksadı. Çünkü bir yolunu bulmuştu. "Daha kayda değer bir yolunu bulamıyordum."

Cehennem hakkında ne söylenirse söylensin bildiğim tek şey herkesin cehenneminin farklı olduğuydu. Alevler vardı söylendiği gibi. Alevler kolay şekil değiştirirdi. Bu yüzden cehennem ateşler içindeydi. Kalbinin ektiği korku neyse alevler onu yeşertirdi.

Parmaklarımı hafif çıkmış sakallarının üzerinde dolaştırdım. "Bunları çok sevdim," diye gülümsedim. "Seni o kadar çok özledim ki bir süre, belki çok uzun süre daha yüzüne, tüm bu güzelliğe bakıp inanamayacağım." Dudaklarımı ısırıp daha büyük gülümsedim. "Yüzüne bakarken her zaman dikkatim dağılıyordu, bunu hiç fark ettin mi? Meleklere benziyorsun. Ama bunun sadece kalbimi bir orkestraya çeviren yakışıklılığınla ilgisi yok."

Bu, onun dudaklarını kımıldattı.

"Çünkü seni çok seviyorum, Kumral. Ve seni çok sevdiğim için artık bunu yapmanı istemiyorum, kendini suçlamanı. Bütün bunlara engel olamazdın. Gökyüzüne tırmanamazsın ki. Şunu bilmelisin ve anlamalısın ve inanmalısın." Bütün ciddiyetimle ona baktım. "Bütün

bunlar sadece benim başıma geldi. Çünkü ben Miray'ın kızıydım. Tek suçum buydu. Bütün bunlar benim başıma geldi. Ve senin tek suçun, bütün bunlar başına gelmiş bir kıza âşık olmaktı." Parmaklarımı elmacık kemiklerinde hafifçe gezdirdim. "Kendini suçlamak istiyorsan bunun için suçlayabilirsin. Yanlış kızı sevdin. Ama diğer hiçbir şey senin hatan değildi. Geç kalmadın. Erken gelmedin. Yanlış yapmadın. Akıllı olabilirsin ve kesinlikle benim kahramanımsın ama bu kadar. Bana güven, denedim, biliyorum. Onca şeyin üzerinden atlayıp buraya geldim, buradayım ama yarın merdivenlerden yuvarlanabilirim." Kaşlarını çatmasına güldüm. "Ya da bir arabanın altında kalabilirim. Ya da bir kutu hap içebilirim. Senin yapabileceğin bir şey olmaz. Sadece başıma gelmiş olur. Sadece seçtiğim bir yol olur."

Daha çok kaşlarını çattı. Söylediklerimden hoşlanmamıştı ama doğru olduklarını biliyordu.

"Hatırla," diye kaşlarımı kaldırdım. "Sen de benim seçtiğim bir yoldun. O trende seni bırakıp gitmek de benim seçimimdi. Sen beni çaldığına inanıyorsun ama ben, senin uzanıp alman için orada duruyordum. Durmak benim seçimimdi, uzanmak senin. Ben seninle evimi terk ettiğimde, köşe bucak dolaştığım bir sokakta karşılaştım. Her şeyi arkamda bıraktığım yerde. Herkesten vazgeçtiğim yerde. Sadece dünya döndü ve başımıza geldi işte sevgilim."

Baş parmağım alt dudağına dokundu. Gözlerinde durgunluk vardı. Kaşlarını anlamaya çalışır gibi hafifçe çatmıştı.

"Beni hep çok kolay kandırdın," dedi. Bunu daha önce de söylediğini anımsayıp gülümsedim. Ellerini kendine çekti, parmaklarını bastırarak omzumu tuttu. "Seni o kadar çok düşündüm ki ve seni bulacağım anı, nasıl bulacağımı, ne halde bulacağımı. Neler olduğunu." Başını salladı. "Acı verici de olsa her saniye, olabilecek her ihtimali düşünerek aklımı seninle doldurdum. Daha önemli bir şey yoktu. Seni nasıl özlediğimle ilgili en ufak bir fikrin yok." Uzanıp beni iyice kendine çekti. "Kalbinin atışını dinlemeyi, seni öptüğümde yanaklarının kızarmasını, ellerinin parmaklarıma dolanmasını, uykun geldiğinde yakalarıma tırmanmanı, kaşlarını çatmanı, kocaman gözlerinle gülümsemeni, bağırmanı, benim-

le inatlaşmanı... Asla söz dinlememeni." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında kalbim hızla atmaya başlamıştı. Saf bir heyecanla.

"Sana dokunmayı." Parmakları çıplak kolumda bir su damlası gibi akınca ürperdim. "Nasıl hissettireceğini merak ettim. Bu sıcaklığın nasıl olacağını." Uzanıp dudaklarını sıcaklığımı ölçmek ister gibi koluma bastırdı. Sessiz derin bir nefes aldım. Arkasından bir tane daha.

"Seni ilk gördüğüm anda biliyordum, sonum olacaktın. O gece, sen doğum gününde dolaşırken ve bir anda kendini o duvarın kenarında bulduğunda. İçerideydim, çalışıyordum ve bir şey hissettim, beni dışarıya çağıran bir şey. Daha seni görmemiştim. Daha sen gelmemiştin. Orada olduğundan, olacağından haberim yoktu. Ama içim sıkılmaya başlamıştı. O sıkıntı beni dışarıya sürükledi. Boğulduğumu düşünüyordum. Ta ki seni görene kadar. Ben seni özlüyormuşum, görene kadar bilmiyordum. Öylesine dolanan bir kızın bana bir anlam ifade etmesi akıl kârı değildi. Ta ki gözlerime bakana kadar. Sen bilmiyordun ve görene kadar ben de anlamamıştım ama o gün dünya bizi göz göze getirmek için dönüyordu. Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. O gece anlamıştım, ben hayatım boyunca yalnız seni özleyecektim. Yanındayken bile."

Şimdi ikimizin arasında açılan yara iyileşmemişti ama kanaması durmuştu.

Yanağımı göğsüne yasladım. Ellerimi beline doladım. Kolunu başımın altından geçirip beni kendine bastırdı.

"Fetih," dedim.

"Maya."

"Bu dünya üzerinde hiçbir şey seni benden alamaz," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hafifçe güldü. "Öyle olmasını sağlayacağım, güzelim."

Yavaşça saçlarımı okşadı, yüzümde bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım.

"Gidelim buradan," dedi. "Daha uzağa gidelim. Burada gidecek çok yer var. Yarın sabah yola çıkalım. Bütün dünyada yaşamak istediğimiz bir yer bulalım."

"İyi plan," diye gülümsedim.

Ertesi sabah güneş doğarken yola çıktık. Yanımıza çok az eşya aldık. Pars bizimle gelmek istemedi, uzun zamandır Yargıcı Bar'la o ilgilenmiş ve sanırım şu dövmeci kızla da öyle. Bir süre daha kalmak istediğini söyledi. Telefonuma bir uygulama indirdi, nereye gidersem gideyim beni takip edebileceğini söyledi, her gün görüntülü aramalarına cevap vermem gerektiğini ve arada sırada bize katılacağını. Ve onsuz çok eğlenmememi tembihledi ama zaten Fetih'le bir insan ne kadar eğlenebilirmiş...

Emniyet kemerlerimizi bağladık ve güneş doğarken her şeyden uzağa, çok uzağa doğru yola çıktık.

Bana dönüp "İyi misin?" diye gülümsedi.

Fetih Yargıcı'dan, büyükannemin katilinden yardım dilenecek duruma gelmiş miydim gerçekten? Onun kollarında ağlayacak kadar çaresiz kalmış mıydım? Düşünmeyi durdurmak istedim. Kafamın içinde onaylamaz gözlerle bana bakan aksime çenesini kapatmasını emrettim.

Kumral, sürücü koltuğuna yerleşti. Memnuniyetsiz bir ifadeyle bana bakıyordu. Temkinli bir şekilde "İyi misin?" diye sordu. Olduğum yerde kıpırdanıp başımla onayladım, iyi değildim ama mızmızlanacak da değildim. Bir süre yüzümü inceledikten sonra ukalaca bulduğum bir gülüş savurdu.

Temkinli hareketlerle yaklaşıp üzerimden, oturduğum koltuğun sağ kenarına doğru eğildi. Alnını kapatan, gözlerinin bir ton koyusu kumral saçları çenemi yalayıp geçti. Beklenmedik yakınlaşması kaşlarımı çatmama ve koltuğun elverdiği ölçüde geriye çekilmeme neden oldu. Heyecandan değil, beklemediğim bir hareket olduğu için nabzım kısa süreli aksamıştı.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle "İyiyim," dedim.

Birlikte. Bu defa bir kaçış değildi, bu defa bizi kovalayan kimse yoktu. Bu defa hızlı gitmedik. Bu defa acele etmedik. Yol kenarla-

rında durduk, gün batımını seyrettik. Nereye gideceğimize rastgele karar verecektik ama mutlaka beni Fransa'ya, Marsilya Limanı'na götürecekti. Rıhtımdaki balık pazarına. Körfeze. Ve rafa kaldırdığımız, tozlanan bir kitap olacaktı yaşadıklarımız.

Açık camdan çiseleyen yaz yağmurunun içeriye girmesine izin verdim. Yol altımızda kayıp giderken ağaçların arasından ıslak toprak kokusu burnuma doldu. Elimi uzatıp su damlalarını hissettim. Gökyüzüne başımı kaldırıp çok eski bir kitaptı, diye düşündüm.

"Arka koltukta senin için bir şey var," dedi bastırmaya çalıştığı heyecanlı bir sesle. O paketleri ne zaman oraya koyduğunu bile görmemiştim. Uzanıp alarak dizlerimin üzerine koydum. İkisi de dikdörtgen şeklinde paketlenmişti.

"Bana bir sürü şey aldın," diye mırıldandım. "Artık almayı bırakmalısın."

"Onlar doğum günü hediyelerindi."

Yanında olmadığım her yıl için bir sürü hediye...

"Bir ara ben de sana bir şeyler almalıyım."

"Beni buldun, ma petite," dedi.

"On altı mı oldun sen şimdi?"

"On yedi oldum. Bana bir hediye almalıydın."

"Bir sonraki doğum gününde iki tane alırım."

"Beni nereden bulacaksın, hem ben de sana hediye almadım."

"Aldın, bana verilebilecek en güzel hediyeyi verdin. Beni buldun ma petite, kimsenin aramadığı bir yerde buldun."

Kalbim sıcacıktı. Kanımın damarlarımda sıcacık aktığını hissediyordum. Dudağımda hep bir gülümseme vardı. Ne zaman azaldığını düşünsem paniklemeden ona doğru uzanıp mayhoş kokusunu içime çekiyordum. Yine uzanıp yanağından öptüm. Paketleri açmaya koyuldum.

İlkinden kırmızı deri kaplı bir defter çıktı. Sararmış düz sayfaları vardı, oldukça kalındı. Üzerinde bir ağaç baskısı vardı.

"Bunu tahmin ettiğim sebepten almış olabilir misin?"

Gözlerini yoldan ayırıp genelde yakama ya da cebime sıkıştırdığım kaleme kaydı.

"O sana bir kalem verebiliyorsa ben de bir defter verebilirim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sen iflah olmazsın."

"Olmam."

"Çok güzel bir defter, teşekkür ederim."

"Her zaman."

Diğer paketi açmak için onu kenara sıkıştırıp paketi arka koltuğa bıraktım. Bu defa biraz daha büyüktü. Kaplama paketinin altından beyaz bir kutu çıktı. Onu da açtığımda incecik, koyu gri renkte bir dizüstü bilgisayarla karşılaştım.

"Bana bilgisayar mı aldın?"

"Artık kimse deftere yazmıyor," diye göz devirdi. "Ama tercih senin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Sanırım defterle başlamak isterim."

"Başlayacak mısın?"

"Belki."

Bilgisayarın kutusunu kapatıp dikkatlice arka koltuğun üzerine bıraktım. Defteri açıp ilk sayfasına uzun bir süre baktım. Yakama sıkıştırdığım tükenmez kalemi alıp bir süre sadece parmaklarımın arasında kalemi çevirdim.

Yanından geçtiğimiz sokak lambaları sayfaları aydınlatıyordu.

Sokak lambaları bileğimdeki altın sarısı izleri parlatıyordu.

Araba açık yolda yetişme çabası olmadan gidiyor ve bizi adeta her şeyden uzağa götürüyordu.

Üzerinden geçtiğimiz köprüler, yakarak aydınlattığımız yollar, raydan çıkmış trenler, atladığımız uçurumlar, kapattığımız ya da üzerimize kapanan kapılar, önümüzde duran çukurlar, araladığımız perdeler, çıkmaz yollar, kabuk bağlamasına izin vermediğimiz yaralar, boğazımızdaki düğümler, hiç bitmez sandığımız tırmanışlar, inandığımız

yalanlar, ağaca dolanmış uçurtmalar, boynumuza asarsak hiç sokakta kalmayız sandığımız anahtarlar, önünden ayrılmadığımız duvarlar... Cenin halinde uyuduğumuz geceler... Hepsi geride kalıyordu.

Şimdi bütün duvarlara yazabilsem şunu söylerdim: Ne kadar acı çektiğinin bir önemi yok. Ve biliyor musun, ev, acı çektiğin yerdir. Çünkü dönüp dolaşıp sadece evine gidersin. Dönüp dolaşıp yine hissettiğin ağrıya dönersin. Ama buna gerek yok. Çünkü doğduğunda tek başınaydın. Çünkü dünya doğduğunda üzerinde tek bir çatı bile yoktu. Bu yüzden ev senin kaçtığın yerdir. Çünkü şimdi o sokaklara geri dönsem o küçük kıza derdim ki, bütün kötü hislerin altından, dikenli tellerin arasından geçtiğin gibi geçebilirsin. Etrafına ne inşa edersen kalbine de onu inşa edersin. İçine gömdüğün hangi duygunun filiziyse sulayıp büyüttüğün o olur. Şimdi bir his bahçesi hayal et topraktan kaçmak yerine. Ne hissetmek istiyorsan onu ek. Yaraları sulamayı bıraktığın zaman kuruyup toprağa karıştığını göreceksin. Bu yüzden boynunda taşıdığın anahtarı, bu yüzden göğsünde taşıdığın ağırlığı koparıp at. Daima, gökyüzünü görebileceğin yerlerde dolaş.

Bütün bunlar başıma geldi ama şimdi bütün yaralarımı ve gökyüzünü kutsal bir emanet gibi taşıyorum.

Aklıma gelen ilk şeyi yazdım:

Bir yarayı sevdiysen eğer seni öldürmesine izin vermelisin sanıyordum, yanılmıştım. Bir yarayı sevdiysen eğer seni iyileştirmesine de izin vermeliydin. İyileşmesine de izin vermeliydin. Çünkü o gece hava her zamankinden daha karanlık değildi, sadece ben öyle sanıyordum.

SON

Cem Adrian, Tanrı'nın Elleri. (5. Bölüm.)
Perdenin Ardındakiler, Vazgeçemedin Ondan.
Ufuk Çalışkan, Yeni Limanlara.
Çağan Şengül & Cem Adrian, Ben Sana Veda Edemem.
Mavi Gri, Çok Özledim.
Cem Adrian, Bir Kar Tanesi.
Orhan Osman, Fırtına. (Yaz Notaları.)
James Arthur, Train Wreck.
City Sessions – Citycreed, The Nights.
Mark Eliyahu, Tripe.
Krobak, It's Snowing Like It's the End of the World.
Exodus Music and Sound, Power.
Danielle East, Broken Butterfly.
Agnes Obel, The Curse.
AUSHA, You Run, I'll Burn.
Balmorhea, Truth.
Taylor Swift, Nothing New (Taylor's Version.)
Taylor Swift, Fearless (Taylor's Version.)
Guns N'Roses, This I Love.
The Neighbourhood, Staying Up.
Splice Records, Lovers Rock.
Lord Huron, The Night We Met.
Palaye Royal, Tonight İs The Night I Die.
Carla Morrison, Disfruto.
Barbara Pravi, Voila.

SOKAK LAMBASININ ALTINDA, BİR BANKIN ÜZERİNDE

Bu, birine eşlik etmek için çok uzun bir yoldu. Bu yüzden her şeye ve herkese ne kadar minnettar olduğumu söyleyerek başlamak istiyorum.

Çok karanlık bir gecedeki bu yolculuğa ilk başladığımda ne yaptığımı bilmeyecek kadar küçüktüm. Etrafımda teşekkür edecek hiç kimse yoktu, başımı kaldırdığımda küçük balkonumdan gördüğüm tek şey, defterimi aydınlatan sokak lambasıydı. Yalnızlık, gece ve bir sokak lambasıyla başladı yolculuğumuz.

O zamanlar kafamın içinde duyduğum sesin ne olduğunu bile bilmiyordum. Yalnız ve sessiz çocukluğumun gürültüsüydü belki, belki de şimdi on binlerce insanın ruhunu paylaştığı o karakterlerin ilk fısıltısıydı. Çok uzun bir süre teşekkür edecek kimsemin olmadığını biliyorum. Çocukken kim biraz yalnız değildi ki? Ama soru işaretleri de böyle girmişti hayatıma çünkü ben, hiç yalnız bir çocuk değildim. Buna rağmen kafamın içindeki sesler ne aileme ne de arkadaşlarıma yetmeme izin vermiyordu.

Bundan yıllar sonra, okula gitmeden okumayı öğrenmiş olsam da, oyuncaktan çok defter ve kitaba sahip olsam da atladığım ve ucunu yakalayamadığım kelimeler bana bir teşhis konmasına neden oldu. Disleksi olduğumu da böyle öğrendim. Kafasının içi benim kadar gürültülü olan insanları, birileri bir şey anlatırken başka şeyler duyan insanları, gördüklerinden başka resimler çizen insanları böyle öğrendim. Hayalperest. Bu kelimeyi çok sevdim ama dislektik olmanın yazar olmak için uygun olmadığını anlattıklarında anlamadım. Anlamayacak kadar küçük ve hevesliydim. Yapabilirim diye karşı çıktım. Yazmak benim için nefes almaktan daha kolay.

Ama yapamazdım. Aynı cümleyi iki kez kuramazdım mesela. Aklımdan geçen bir cümleye, aklımdan geçtiği hızla yetişemezdim. Düşüncelerim o kadar karmaşık olurdu ki onları çözmeye çalışırken yorulabilir ve çözemedikçe ağlayabilirdim. Atladığım kelimeler, birbirine giren cümleleri benim gördüğüm gibi göremeyebilirlerdi. Sayfalarca yazabilir, onları aklımda tutabilir ama kekelemeden tek bir cümle bile anlatamazdım.

Ne yazdığın anlaşılmıyor.
Kelimeleri yutuyorsun.
Çok hızlı konuşuyorsun anlamıyorum.
Tekrar oku.
Tekrar oku.
Ne anlattığını anlamıyorum.
Beni dinlemiyor musun?
Ne söylediğimi anlamıyor musun?
Bu kadar basit bir şeyi hesaplayamıyor musun?
Sağını ve solunu ayırt edemiyor musun?
Saatleri bilmiyor musun?

Sonra sessizlik.
Konuşmayı bıraktım.
Yazdıklarımı göstermeyi bıraktım.
İnsanları bıraktım.

Ve yeniden kafamın içinde ama bu defa sadece oradaydım. Sesler çoğaldı. Bazen sadece sesler sussun diye bir yerlere saklandım.

Bunları anlatıyorum çünkü bu kitabı yazmanın benim için ne kadar önemi varsa, bu teşekkür yazısını yazmanın da aynı şiddette önemi var. Çünkü teşekkür edecek birilerine sahip olabileceğime dair en ufak bir umudum bile yoktu. Öfkemin yatışacağına dair bir umudum yoktu. Yeniden paylaşacağıma, yeniden kendi kafamın içinden çıkacağıma, yeniden insanların arasına karışacağıma…

Şimdi bu yolun sonunda teşekkür edecek; hem de üç kere çok teşekkür edecek on binlerce insana sahibim.

GECENİN HİKÂYESİ benim için hiçbir zaman bir kurgu roman olmadı, yazmaya başladığımda ne yaptığımı bilmiyordum ama insanlardan korkup kaçtığım bir sığınaktı benim için. Bazen sizi çok seven insanlar sizi en çok korkutan insanlar olur. Bana sorulan, bana söylenen, bir suç işlemişim gibi bana yöneltilen soruların cevabını aradığım bir yoldu bu kitap. Ama her şeyin sonunda bir ayna olduğunu bu kitabı yazarken öğrendim ben. Başkaları yüzünden hissettiğimiz her şeyin bir yansıma olduğunu ve nihayetinde hepsinin birer yanılsama olduğunu.

Hâlâ bütün cevaplara sahip değilim, hâlâ sayfalarca yazdığım şeylerde virgülü doğru yere koyamıyorum. Hâlâ bir cümleyi iki kez söyleyemiyorum. Hâlâ konuşurken ara sıra kekeliyorum. Hâlâ zamanı algılayamıyorum. Ama öğreniyorum. Bunu bir suçmuş gibi saklamıyorum. Suçluymuşum gibi hissetmiyorum. Kendimi kötü hissettiğim yerde, anlama ve algılama şeklimin farklı olduğunu açıklayıp yardım isteyebiliyorum. Ne söyledikleri kadar zeki ne sandıkları kadar aptaldım, sadece bendim işte ama bir hayal kırıklığı değil. Sonunda, yolun başındaki küçük kızın kahramanıyım.

Çok uzun bir yoldan geldim, yolun başında bana disleksi olmakla ilgili böyle konuşacağımı söyleseler buna da ihtimal vermezdim ama anlatmak istiyorum çünkü sanılandan çok daha yaygın ve disleksi bir hastalık değil. Geçmiş olsun, demeniz gereken bir şey değil. Bu bir öğrenme güçlüğü değil, öğrenme bozukluğu. Herhangi bir ayrıcalık tanınması gerekmiyor, sadece uzağı göremeyen insanlar gibi; görmek yerine öğrenmek için başka bir yola ihtiyaç duyuluyor.

GECENİN HİKÂYESİ benim başka yolumdu. İnsan büyürken kendini keşfetme fırsatı bulur ama kendi zihnini öğrenmek zorunda kalmak farklı bir mücadeledir. Bütün düğümlerimi, bütün çıkmazlarımı, bütün kaçışlarımı bu satırlarda öğrendim ben. Ve anladıkça bunu yapmakta daha iyi oldum.

Yazan biri olarak sadece bu yüzden ne kadar zorlandığımı inkâr etmeyeceğim. Cümlelerime yapılan müdahaleleri, sürekli ama sürekli beni düzeltmeye çalışmalarını, bana sormadan yapılan değişiklikleri... Anlamaya çalışmak değil, dinlememelerini... Sadece bu yüzden yıllarca kendi kitabıma tek kelime bile yazmak istememi... Kuralları anlıyorum ama o zaman onlar benim cümlelerim olmuyor; çok uzun bir süre bunu anlatamadım. Bu yüzden bu kadar çok yazdım, bu yüzden sürekli ama sürekli yazdım.

Yeni baskı sürecinde çalıştığım ve bu konuda bana inanılmaz destek olan arka plandaki muhteşem ekibe çok şey borçluyum. Bana özgü yapıları bozmadan, her şeyi toplamak için ellerinden geleni yaptıkları için. Ve editörüme, benden bir teşekkür yazısı yazmamı istememişti ama bunları, onun anlattığı bir biyografide yazmak istemişti. Bunun gerekli ve anlamlı olduğuna inanıyor. Umarım gerçekten öyledir çünkü epey konuştum.

GECENİN, zihnimin henüz eğitemediğim zamanlardaki en dolambaçlı, en saf hali. Hiçbir şey yazılmamış bir defter gibi aslına bakarsanız. O gece hava her zamankinden daha karanlık değildi. Bu sadece bir algılama farklılığı. Ve ben de benim baktığım yerden dünyanın nasıl göründüğünü anlatmak istiyordum.

Sadece okuduğunuz için değil, sabrettiğiniz için ama en kıymetlisi anladığınız için, tek başıma sallandığım o parkı doldurduğunuz için ve en değerlisi, beni bulduğunuz için... Benimle birlikte, benim zihin mücadelemi verdiğiniz için;

Sonsuz teşekkürlerimle.

N.G. KABAL

